

॥ श्रीरामजयम् ॥
॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥
॥ उत्तरकाण्डम् ॥

धर्मालयसंस्करणम् ।

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mylapore.

Published with the aid of
Sri. M. N. RAMASWAMI IYER,
Banker, Palghat.

BY

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS,
BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,
KALPATHI—PALGHAT

PRINTED AT
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

॥ श्रीः ॥

॥ विषयानुक्रमणिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
1.	श्रीरामप्रश्नः	36	1
2.	पौलस्त्यजन्म	32	9
3.	वैश्रवणोत्पत्तिः लङ्कादिप्राप्तिश्च	35	17
4.	सुकेशराक्षसोत्पत्तिः	32	25
5.	माल्यवदाद्युत्पत्तिः	45	32
6.	विष्णुमाल्यवदादियुद्धम्	61	42
7.	मालिवधः	52	55
8.	सुमाल्यादिपराजयः	26	66
9.	रावणाद्युत्पत्तिः	43	72
10.	रावणादिवरप्राप्तिः	47	81
11.	रावणस्य लङ्काप्राप्तिः	50	91
12.	रावणादिविवाहः	31	103
13.	कुबेरदूतवधः	41	110
14.	यक्षराक्षसयुद्धम्	28	120
15.	पुष्पकापहरणम्	32	126
16.	रावणनामप्राप्तिः	41	132
17.	वेदवतीशापः	39	142
18.	मरुत्तविजयः	36	150
19.	अनरण्यशापः	30	159
20.	नारदरावणसंवादः	30	166
पङ्क्तिशेषेऽस्मि गीताः श्लोकाः			767
21.	यमरावणसेनायुद्धम्	43	173
22.	यमविजयः	51	182
23.	वरुणविजयः	53	193
24.	दण्डकायां खरादिनिवासनम्	39	205
25.	मधुसब्धम्	53	214
26.	नलकूबरशापः	59	226
27.	सुमालिवधः	49	239
28.	जयन्तापवाहनं इन्द्ररावणयुद्धं च	48	250

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
29.	इन्द्रग्रहणम् ...	41	260
30.	मेघनादस्य इन्द्रजिज्ञासप्राप्तिः ...	57	270
31.	रावणनर्मदावगाहः ...	42	283
32.	रावणबन्धनम् ...	73	292
33.	रावणमोचनम् ...	23	308
34.	वालिरावणसख्यम् ...	46	313
35.	हनुमदुत्पत्त्यादि ...	65	323
36.	हनुमद्वरप्राप्तिः ...	60	337
37.	पौरोपस्थानम् ...	26	351
38.	जनकादिप्रतिप्रयाणम् ...	31	356
39.	सुग्रीवादिसम्माननम् ...	20	363
40.	सुग्रीवादिविसर्जनम् ...	25	367

सप्तविंशोऽङ्कः गीताः श्लोकाः 904

41.	पुष्पकविसर्जनम् ...	19	373
42.	सीतया पुनर्गङ्गातीरगमनप्रार्थनम् ...	32	378
43.	पौरजनकुत्सननिवेदनम् ...	23	385
44.	लक्ष्मणाद्यानयनम् ...	20	390
45.	सीतापरित्यागनियोगः ...	24	394
46.	सीताया गङ्गातीरनयनम् ...	32	400
47.	श्रीरामनियोगनिवेदनम् ...	18	407
48.	सीतापरित्यागः ...	26	412
49.	सीतायाः वाल्मीक्याश्रमप्रवेशः ...	23	418
50.	दुर्वासोवचनानुवादचोदना ...	19	424
51.	भृगुशापः ...	38	428
52.	श्रीरामसमाधानम् ...	18	436
53.	नृगशापः ...	22	441
54.	नृगस्य कृकलासत्वप्राप्तिः ...	18	446
55.	निमिचसिष्ठयोः परस्परं शापः ...	20	450
56.	उर्वशीशापः ...	24	454
57.	वसिष्ठस्य मैत्रावरुणित्वेनोत्पत्तिः ...	20	460
58.	ययातिचरितम् ...	23	464
59.	पूरो राज्यामिवेकः ...	22	470
60.	महर्षिसमागमः ...	18	475

अष्टाविंशोऽङ्कः गीताः श्लोकाः 459

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
61.	लवणपीडानिवेदनम् ...	23	479
62.	लवणवधार्थं शत्रुघ्नप्रेषणम् ...	22	484
63.	शत्रुघ्नाभिषेकः दिव्यास्त्रदानं च ...	32	489
64.	शत्रुघ्नप्रस्थानम् ...	17	496
65.	सौदासचरितम् ...	35	499
66.	कुशलवोत्पत्तिः ...	15	507
67.	मान्धातुवधः ...	23	510
68.	लवणशत्रुघ्नविवादः ...	19	515
69.	लवणवधः ...	40	519
70.	मधुपुर्यां प्रजापालनम् ...	16	528
71.	वाल्मीकिना शत्रुघ्नप्रशंसनम् ...	24	531
72.	श्रीरामशत्रुघ्नसमागमः ...	20	536
73.	मृतबालकद्विजविलापः ...	19	541
74.	नारदवाक्यम् ...	33	545
75.	शूद्रमुन्यन्वेषणम् ...	18	551
76.	शम्बुकवधः ...	37	555
77.	स्वर्गप्रश्नः ...	20	564
78.	श्वेतराजोपाख्यानम् ...	30	568
79.	दण्डराज्यनिवेशकथनम् ...	19	575
80.	शुक्रकन्याधर्षणम् ...	18	579

एकोनविंशोऽङ्कः गीताः श्लोकाः 480

81.	दण्डशापः ...	21	583
82.	श्रीरामस्यायोध्यां प्रत्यागमनम् ...	20	588
83.	राजसूयाकरणनिर्धारणम् ...	20	592
84.	वृत्राख्यानवर्णनम् ...	18	597
85.	वृत्रासुरवधः ...	22	600
86.	इन्द्रस्य ब्रह्महत्यातरणम् ...	20	605
87.	इलोपाख्यानम् ...	29	609
88.	किंपुरुषोत्पत्तिः ...	24	616
89.	पुरूरवस उत्पत्तिः ...	25	621
90.	अश्वमेधेनेलंस्य सार्वकालिकपुंस्त्वप्राप्तिः ...	25	626
91.	श्रीरामस्याश्वमेधसंविधानम् ...	26	632
92.	हयचर्या ...	18	637

पङ्क्तिः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
93.	वाल्मीकिना रामायणगाननियोगः ...	18	641
94.	कुशलवाभ्यां रामायणगानम् ...	29	646
95.	वाल्मीकये दूतप्रेषणम् ...	15	653
96.	वाल्मीकिना सीताप्रत्ययदानकथनम् ...	22	657
97.	सीताया रसातलप्रवेशः ...	26	662
98.	श्रीरामत्रोधशमनम् ...	27	667
द्विशोऽङ्कि गीताः श्लोकाः			405
99.	कौसल्यादिस्वर्गमनम् ...	18	674
100.	भरतस्य गन्धर्वविजययात्रा ...	25	678
101.	भरतपुत्रयो राज्याभिषेकः ...	18	683
102.	लक्ष्मणपुत्रयो राज्याभिषेकः ...	17	687
103.	कालरुद्रागमनम् ...	17	691
104.	ब्रह्मसन्देशकथनम् ...	19	695
105.	दुर्वासस्समागमः ...	19	699
एकविंशोऽङ्कि गीताः श्लोकाः			133
106.	लक्ष्मणत्यागः लक्ष्मणस्वर्गमनं च ...	18	704
107.	कुशलंवयोरभिषेकः ...	20	708
108.	शत्रुघ्नपुत्रयोरभिषेकः हनुमदाद्यादेशश्च ...	30	713
109.	श्रीरामस्य महाप्रस्थानम् ...	22	720
110.	श्रीरामस्य वैष्णवतेजःप्रवेशः, फलनिरूपणं च ...	38	725
द्वाविंशोऽङ्कि गीताः श्लोकाः			128
			<hr/> 3276

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना
हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना
सा मे बाभ्रुवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना ॥ ३ ॥

क्लृप्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
वाल्मीकेर्मुनिर्सिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अमृतं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ६ ॥
गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥
अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्हिं जनाकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिबत्यादरात्

वाल्मीकेर्वेदनारविन्दगलितं रामायणाख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम् ॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥

श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकलोलसङ्कुलम् । काण्डग्राहमहाभीनं वन्दे रामयणार्णवम् ॥
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्ये पुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाय्वादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम् ॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु छन्द्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः ॥ २० ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोककर्मः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महींशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्तन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम् ॥ ३ ॥

चरितं रघुनादस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम् ॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

त्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि ॥ १२ ॥

॥ श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ ३ ॥
गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनाकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिप्राञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं समधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

रघुरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजमपमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानवाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरीविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्ये पुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यानं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्चामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तिननृजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघश्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीमोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । शृङ्गराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
 सादरं शवरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सत्त्वोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥
 हनुमत्समवेताय हरीशभीष्टदायिने । वालिप्रमथनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतूलङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 मङ्गलाशासनपरैर्मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदने ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
 लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तपत्रो हि यः । श्रीमानानन्दतीर्थारख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तदा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयतं हरिम् ॥ ४ ॥
 सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिमनिशं वन्दे मद्गुरुवन्दितम् ॥ ५ ॥
 अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमनुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥
 भवति यदनुभावादेडम्कोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमोलिः ।
 सकलवचनचेतादेवता भारती स मम वचसि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥ ७ ॥
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थारख्यातरणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥
 चित्रैः पदैश्च गाम्भीर्यैक्यैर्मानैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
 क्लृप्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आख्या कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पपम् ॥ १२ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारवं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥
 अञ्जनानन्दने वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमसहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
 वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥
 उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्द्धिं जनाकात्मजायाः ।
 आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥
 आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
 पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥
 यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
 बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥
 वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥
 आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥
 तदुपगतसमाससन्धियोगं समधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।
 रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥
 वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे
 मध्ये पुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
 अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
 व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥
 वन्दे वन्द्यं विधिमवमहेन्द्रादिवृन्दारकेन्द्रैः
 व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।
 धृतावच्यं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः
 सानाध्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥
 भूषारत्नं भुवनवलयस्याखिलार्थधरत्नं
 लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।
 चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजशुरत्नं
 कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥
 महाव्याकरणाभोधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥
 मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाश्रयितं बभौ ॥
 स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
 वाल्मीकेगौः पुनीयान्नो महीधरपदाश्रया । यदुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
 सूक्तिरत्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
 ह्यग्रीव ह्यग्रीव ह्यग्रीवैति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जह्नुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सत्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्तन्तु निर्भयाः ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तिनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥

॥ श्रीमद्रामायणपूजाक्रमः ॥

शुक्लांबरधरं+शान्तये । ॐ भूः+भूर्भुवः सुवरो । ममोपात्त+प्रीत्यर्थं सीता लक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन सर्वाभीष्ट-सिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ; यावच्छक्ति पूजां पारायणं च करिष्ये ; तदङ्गं कलशशङ्खात्मपीठपूजां च करिष्ये ॥

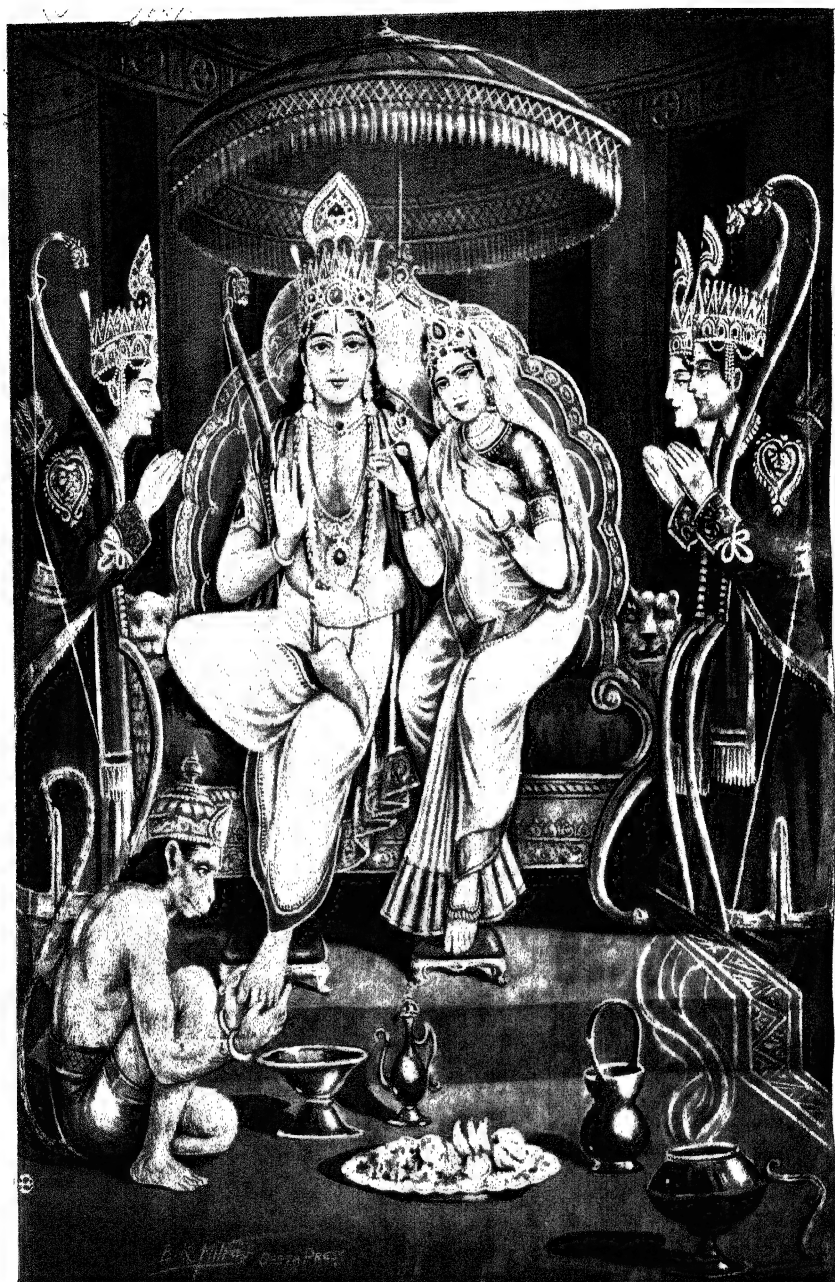
अस्मिन् पुस्तके सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवा-हयामि, रत्नसिंहासनं समर्पयामि, पाद्यं समर्पयामि, अर्घ्यं समर्पयामि, आचमनीयं समर्पयामि, स्नानं समर्पयामि, स्नानान्तरमाचमनीयं समर्पयामि, वस्त्रं समर्पयामि, यज्ञोप-वीतोत्तरीयाभरणार्थं पुष्पाणि समर्पयामि । गन्धान् धारयामि, अक्षतान् समर्पयामि, पुष्पाणि समर्पयामि ॥

ॐ अच्युताय नमः ॐ नारायणाय नमः ॐ मधुसूदनाय नमः ॐ हृषीकेशाय नमः
अनन्ताय नमः माधवाय नमः त्रिविक्रमाय नमः दामोदराय नमः
गोविन्दाय नमः गोविन्दाय नमः वामनाय नमः पद्मनाभाय नमः
केशवाय नमः विष्णवे नमः श्रीधराय नमः श्रीरामचन्द्राय नमः

समस्तोपचारान् समर्पयामि ।

धूपमाघ्रापयामि, दीपं दर्शयामि, कदलीफलं निवेदयामि । ताम्बूलं समर्पयामि । कर्पूरनीराजनं दर्शयामि । छत्रचामरादि समस्तोपचारान् समर्पयामि । प्रदक्षिणनम-स्कारान् समर्पयामि ॥

श्रीराम-दरवार

कौशिकोऽथ यवक्रीतो गार्ग्यो गालव एव च ।

कण्वो मेधातिथेः पुत्रः पूर्वस्यां दिशि ये श्रिताः

॥ २ ॥

स्वस्त्यात्रेयोऽथ भगवान्प्रमुचिः प्रमुचिस्तथा ।

अगस्त्योऽत्रिश्च भगवान् सुमुखो विमुखस्तथा ॥

आजमुस्ते सहागस्त्या ये स्थिता दक्षिणां दिशम्

॥ ३ ॥

पूर्वस्यां கிழக்கு
दिशि திசையில்
श्रिताः உள்ளவர்கள்
ये எவர்களோ,
अथ அவர்களாகிய
कौशिकः கௌசிகரும்
यवक्रीतः யவக்ரீதரும்
गार्ग्यः கார்க்கியரும்
गालवः एव கால்வரும்
मेधातिथेः மேதாதிதியின்
पुत्रः புத்திரரான
कण्वः च கண்வரும்
तथा அவ்வாறே
दक्षिणां தென்
दिशं திசையில்
स्थिताः உள்ளவர்கள்

ये எவர்களோ
ते अथ அவர்களாகிய
स्वस्ति ஸ்வஸ்தியும்
आवेयः ஆதேயரும்
नमुचिः நமுகியும்
प्रमुचिः பிரமுகியும்
अगस्त्यः அகஸ்திய
भगवान् பகவானும்
अत्रिः அத்திரி
भगवान् பகவானும்
सुमुखः சுமுகரும்
विमुखः விமுகரும்
तथा அவ்வண்ணமே
सहागस्त्याः च அகஸ்தியரோடுகூட
இருப்பவர்களும்
आजमुः வந்தார்கள்,

नृषद्गुः कवषो धौम्यो रौद्रेयश्च महानृषिः ।

तेऽप्याजमुः सशिष्या वै ये श्रिताः पश्चिमां दिशम्

॥ ४ ॥

वसिष्ठः कश्यपोऽथात्रिविंशमित्रः सगौतमः ।

जमदग्निर्भरद्वाजस्तेऽपि सप्तर्षयस्तथा ॥

उदीच्यां दिशि ये विप्रा नित्यमेव निवासिनः

॥ ५ ॥

पश्चिमां மேற்கு
दिशं திக்கு
श्रिताः உள்ளவர்கள்
ये எவர்களோ
ते அவர்களாகிய
नृषद्गुः ந்ருஷ்ட்குவும்
कवषः கவஷரும்
धौम्यः தெளமயரும்

रौद्रेयः ரௌத்ரேயரென்ற
महान् ऋषिः च மஹரிஷியும்
सशिष्याः अपि वै சிஷ்யர்களோடுகூடின
வர்களாகவும்
उदीच्यां வடக்கு
दिशि திக்கு
नित्यं एव நித்யமாகவே
निवासिनः வலிப்பவர்களான

விரா:	பிராம்மணர்கள்
யே	எவர்களோ
தே	அந்த
வசுத:	வவயிஷ்டர்
கத்யப:	கத்யபர்
அலி:	அத்திரி
சரீதம:	கௌதமருடன் கூடிய

விசுமித:	விசுவாமித்திரர்
சமதரி:	சுமதக்னி
சரதூஜ:	பரத்வாஜர், என்ற
சசுபீய: அபி	ஸப்தரிஷிகளும்
அய	அப்பொழுது
தயா	அவ்வண்ணமாகவே
அஜஸு:	வந்தார்கள்.

सम्प्राप्य ते महात्मानो राघवस्य निवेशनम् । विष्टिताः प्रतिहारार्थं हुताशनसमप्रभाः ॥

हुताशन-	அக்கினிக்குச் சமமா
समप्रभाः }	எகர்த்தியுடையவர்
ते	அந்த [களான
महात्मानः	மஹாத்மாக்கள்
राघवस्य	பூரீராகவருடைய

निवेशनं	மாளிகையை
संप्राप्य	அடைந்து
प्रतिहारार्थं	வாயில்காப்பவனுக்கு
	காக
विष्टिताः	தரமதித்தார்கள்.

द्वाःस्थं प्रोवाच धर्मात्मा ह्यगस्त्यो मुनिसत्तमः । निवेद्यतां दाशरथेर्ऋषयो वयमागताः ॥

मुनिसत्तमः	முனிச்சீரேஷ்டரான
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான
अगस्त्यः हि	அகஸ்தியரே
द्वाःस्थं	வாயில்காப்பவனைப்
	பார்த்து
ऋषयः	“முனிவர்களாகிய

वयं	நாங்கள்
आगताः	இங்கு வந்திருப்பதாக
दाशरथेः	தாசரதிக் கு
निवेद्यतां	தெரிவிக்கவேண்டியது”
प्रोवाच	என்று சொன்னார்.

प्रतिहारस्ततस्तूर्णमगस्त्यवचनोदितः । समीपं राघवस्यैव प्रविवेश महात्मनः ॥ ८ ॥

प्रतिहारः	வாயில்காப்போன்
अगस्त्यवचनोदितः	அகஸ்தியர் வாக்கினால்
	ஏவப்பட்டவனாய்
ततः	அங்கிருந்து
महात्मनः	மஹாத்மாவான

राघवस्य	பூரீராகவருடைய
समीपं	ஸன்னிதிக்கு
तूर्ण एव	வெகு தீவிரத்துடனேயே
प्रविवेश	சென்றான்.

स रामं दृश्य सहसा पूर्णचन्द्रसमद्युतिम् । अगस्त्यं कथयामास सम्प्राप्तमृषिभिः सह ॥ ९ ॥

सः	அவன்
पूर्णचन्द्रसमद्युतिं	{ பூர்ணசந்திரனுக்கு
	ஸமானமான தே
	ஜஸ்ஸுடனிருக்கிற
रामं	பூரீராமரை
दृश्य	கண்டு
ऋषिभिः	ரிஷிகளோடு

सह	கூட
अगस्त्यं	அகஸ்தத்தியரை
संप्राप्तं	வந்திருப்பதாய்
सहसा	உடனே
कथयामास	விண்ணப்பஞ்செய்த
	என்.

सधनुस्त्वं हि लोकांस्त्रीन् विजयेथा न संशयः । दिष्ट्या त्वया हतो राम रावणो राक्षसेश्वरः॥

சதனு: "கோதண்டபாணியா
 एवं हि தேவரீரோ [கிய
 वीन् மூன்று
 लोकान् உலகங்களுையும்
 विजयेथा: வெல்லவல்லீர்.
 संशयः न ஐயமில்லை.

ராம ஸ்ரீராம,
 राक्षसेश्वर: ராக்ஷஸேச்வரான
 रावण: ராவணன்
 त्वया தேவரீரால்
 हतः கொலையுண்டது
 दिष्ट्या எங்களது அதிர்ஷ்டம்.

दिष्ट्या विजयिनं त्वाऽय पश्यामः सह सीतया ॥ १६ ॥

इवा "தேவரீரை
 सीतया ஸீதையுடன்
 सह கூட
 विजयिनं ஜயசீலராய்

अद्य இப்பொழுது
 दिष्ट्या பாக்கியத்தால்
 पश्यामः காணப்பெற்றோம்.

दिष्ट्या प्रहस्तो विकटो विरूपाक्षो महोदरः । अकम्पनश्च दुर्धर्षो निहतास्ते निशाचराः ॥

ते "அந்த
 निशाचरा: அரக்கர்களாகிய
 प्रहस्तः ப்ரஹஸ்தனும்
 विकटः விகடனும்
 विरूपाक्षः விருபாக்ஷனும்

महोदरः மஹோதரனும்
 दुर्धर्षः இறுமாப்புக் கொண்ட
 अकम्पनः च அகம்பனனும்
 निहता: கொலையுண்டார்கள்.
 दिष्ट्या எங்களுடைய
 अतिர்ஷ்டமே.

यस्य प्रमाणाद्विपुलं प्रमाणं नेह विद्यते । दिष्ट्या ते समरे राम कुम्भकर्णो निपातितः ॥

राम "ஸ்ரீராம,
 यस्य எவனுடைய
 प्रमाणात् தேஹப்ரமாணத்தைக்
 காட்டினும்
 विपुलं பெரிய
 प्रमाणं ப்ரமாணம்
 इह இவ்வுலகில்

न विद्यते இல்லையோ, அப்படிப்
 कुम्भकर्णः கும்பகர்ணன் [பட்ட
 ते தேவரீரால்
 समरे போரில்
 निपातितः கொலையுண்டான்.
 दिष्ट्या எங்கள் அதிர்ஷ்டமா
 கவே கொண்டோம்.

त्रिशिराश्चातिकायश्च देवान्तकनरान्तकौ । दिष्ट्या ते निहता राम महावीर्या निशाचराः ॥

राम "ஸ்ரீராம,
 ते அந்த
 महावीर्या: மஹாவீர்யமுள்ள
 निशाचरा: அரக்கர்களான
 त्रिशिरा: च த்ரிசிரஸ்ஸும்
 अतिकायः அதிகாயனும்

देवान्तक- } தேவாந்தகனும்
 नरान्तकौ च } நராந்தகனும்
 निहता: கொலையுண்டார்கள்.
 दिष्ट्या அதனும் எங்களுக்கு
 கு பெரும்சந்தோஷம்.

रावणः	ராவணன் புதல்வனுக்
संप्राप्तं	கு (இந்திராஜித்துக்கு)
निर्वहणं	ஸம்பவீத்த
यत्	அழிவு
एतत्	எதுவோ
असह्यम्	இது ஒருபெரியகாரியம்.

कीदृशो वै प्रभावोऽस्य किं बलं कः पराक्रमः । केन वा कारणेनैष रावणादतिरिच्यते ॥

अस्य “இவனு
 प्रभावः பிரபாவம்
 कीदृशः वै எத்தன்மையது ?
 बलं வலி
 किं எவ்வளவாயது ?
 पराक्रमः பராக்கரம்
 कः எப்படிப்பட்டது ?

एषः இவன்
 रावणात् ராவணனிலும்
 अतिरिच्यते மேற்பட்டவனு
 केन எந்த
 कारणेन காரணத்தால் ?
 वा நான் தெரிந்துகொள்
 எ விரும்புகிறேன்.

शक्रोऽपि विजितस्तेन कथं लब्धवरश्च सः । कथं च बलवान् पुत्रो न पिता तस्य रावणः ॥

तेन “அவனால்
 शक्रः अपि இந்திரனும்
 विजितः च ஜயிக்கப்பட்டதும்
 सः அவன்
 लब्धवरः வரம்பெற்றவனு
 कथं எப்படி ?
 तस्य அவனு

पिता தந்தை
 रावणः च ராவணனும்
 न அப்படியில்லாமல்,
 पुत्रः பிள்ளை
 बलवान् அவனிலும் மேம்பட்ட
 பலிஷ்டனு
 कथम् எப்படி ?

शक्यं यदि मया श्रोतुं न खल्वाज्ञापयामि वः ।

यदि गुह्यं न चेद्गुप्तं श्रोतुमिच्छामि कथ्यताम्

॥ ३६ ॥

वः “தேவர்களுக்கு
 आज्ञापयामि न ஆக்ஷேபிடவில்லை.
 मया என்னால்
 श्रोतु கேட்க
 शक्यं यदि கூடியதேயாயின்,
 वक्तुं சொல்ல

गुह्यं ரஹஸ்யமானதாக
 यदि न चेत् இராதபகஷத்தில்,
 श्रोतुं செவிக்கொள்ள
 इच्छामि விரும்புகிறேன்.
 खलु அப்படியாகில்
 कथ्यताम् சொல்லப்பட்டும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे प्रथमः सर्गः

आदितः श्लोकाः 20760

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 36

द्वितीयः सर्गः—இரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ २ ॥

பौலஸ்த்யஜநம்—பௌஸ்தியோத்பத்தி.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्य महात्मनः । कुम्भयोनिर्महातेजा राममेतदुवाच ह ॥ १ ॥

तस्य அந்த
 महात्मनः மஹாத்மாவான
 राघवस्य ஸ்ரீராகவருடைய
 तत् அந்த
 वचनं மொழியை
 श्रुत्वा கேட்டு

महातेजा: மிக்கதேஜஸ்வியான
 कुम्भयोनिः அகஸ்தியர்
 राम ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
 एतत् பின்வருவதை
 उवाच சொன்னார்,
 ह காண்.

स तु धर्मप्रसङ्गेन मेरोः पार्थे महागिरेः । तृणविन्दाश्रमं गत्वा न्यवसन्मुनिपुङ्गवः ॥ ६ ॥

धर्मप्रसङ्गेन தருமத்தைக் குறை
வற அனுஷ்டித்ததால்
ச: அந்த
முனிபுங்ுவ: முனிச்சேரேட்டர்
மேரு

महागिरेः மஹாகிரியின்
पार्थ: தாழ்வரையில்
तृणविन्दाश्रमं तु திருணபிந்து ஆசா
गत्वा சென்று [மத்திற்கே
न्यवसत् வஸித்தார்.

तपस्तेपे स धर्मात्मा स्वाध्यायनियतेन्द्रियः

॥ ७ ॥

स: धर्मात्मा “அந்த தர்மா த்மா
स्वाध्याय- வேதமோதுவதிலே
नियतेन्द्रियः } யே ஐம்பொறிகளையு
மடக்கியவராய்

तप: தவத்தை
तेपे அனுஷ்டித்துவந்தார்.

देवपन्नगकन्याश्च राजर्षितनयाश्च याः । क्रीडन्त्योऽपसरसश्चैव तं देशमुपपेदिरे ॥ ८ ॥

देवपन्नगकन्या: { “தேவகன்னிகை
கனும் பன்னக
கன்னிகைகளும்
राजर्षितनया: च राजर्षிகள்கன்னிகை
கனும்
अपसरस: च தேவலோகத்து
அபஸர்ஸத்ரீகளும்

या: च எவர்களோ அவர்
கனும்
क्रीडन्त्य: உல்லாஸமாய் காலங்
கழிப்பவர்களாய்
तं அந்த
देश एव இடத்திற்கே
उपपेदिरे வருவதுண்டு.

सर्वेर्षुपभोग्यत्वाद्रम्यत्वात् काननस्य च । नित्यशस्तास्तु तं देशं गत्वा क्रीडन्ति कन्यकाः॥
गायन्त्यो वाद्यन्यश्च लासयन्त्यस्तथैव च । मुनेस्तपस्विनस्तस्य विघ्नं चक्रुरनिन्दिताः ॥

अनिन्दिता: “புத்திபூர்வகமான
தோஷரஹிதர்களாகிய
ता: कन्यका: அந்த கன்னிகைகள்
गायन्त्य: பாடுகிறவர்களாயும்
वाद्यन्त्य: च வீணைமுதலிய வாத்
திரயங்களை வாசிப்
பவர்களாயும்
तथा एव அவ்வண்ணமே
लासयन्त्य: च { உலாவியும், குதித்
தும், ஓடியும் பலவித
மாய்க் காலங்கழிப்
பவர்களாயும்
सर्वेर्षु ஸகல ருதுக்களிலும்
उपभोग्यत्वात् { ஆனந்தமாய் அனுப
விக்கக் கூடியதாயி
ருந்தமையாலும்

काननस्य சோலையின்
रम्यत्वात् च ரமணியத்தாலும்
तं அந்த
देशं இடத்திற்கு
नित्यश: எப்பொழுதும்
गत्वा போய்
क्रीडन्ति ஸுகமாய் காலங்க
ழிப்பதுண்டு.
तु இப்பொழுது
तपस्विन: தவம்புரிந்துகொண்
டிருக்கிற
तस्य அந்த
मुने: ரிஷிக்கு
विघ्नं இடைபூறு
चक्रु: செய்யலானார்கள்.

अथ क्रुद्धो महातेजा व्याजहार महामुनिः । या मे दर्शनमागच्छेत् सा गर्भं धारयिष्यति॥

अथ “अப்பொழுது
महातेजा: மிகக் தேஜஸ்வியான
महामुनिः மஹரிஷி
क्रुद्धः கோபித்தவராய்
या ‘எவள்
मे எனக்கு

दर्शनं கட்டபுலனய்
आगच्छेत् ஆகிருளோ
सा அவள்
गर्भं கர்ப்பத்தை
धारयिष्यति தரித்தவளாவாள்
व्याजहार என்று சபித்தார்.

तास्तु सर्वाः प्रतिश्रुत्य तस्य वाक्यं महात्मनः । ब्रह्मशापभयाद्भीतास्तं देशं नोपचक्रमुः ॥

ता: “அவர்கள்
सर्वा: तु எல்லாருமே
तस्य அந்த
महात्मनः மஹாத்மாவின்
वाक्यं வாக்கியத்தை
प्रतिश्रुत्य மனதிற்கொண்டு

ब्रह्मशापभयात् பிராம்ஹணசாபம்
என்ற பயத்தினால்
भीता: திகிலடைந்தவர்களாய்
तं அந்த
देशं இடத்திற்கு
उपचक्रमु: न போவதில்லை.

तृणविन्दोस्तु राजर्षेस्तनया न शृणोति तत् ॥ १३ ॥

गत्वाऽऽश्रमपदं तत्र विचचार मुनिर्भया ॥ १४ ॥

तृणविन्दो: “திருணபிந்து என்ற
राजर्षे: ராஜரிஷியின்
तनया तु மகளோ
तत् அதை
न शृणोति கேட்டிலள்.
तत्र விஷயமிப்படி இருந்த
தால்

मुनिर्भया அச்சமற்றவளாய்
आश्रमपदं ஆச்ரமத்திற்கு
गत्वा சென்று
विचचार உலாவிக்கொண்டிருந்
தான்.

तस्मिन् काले महातेजाः प्राजापत्यो महानृषिः ।

स्वाध्यायमकरोत्तत्र तपसा भावितः स्वयम्

॥ १५ ॥

तत्र “அவ்விடத்தில்
तस्मिन् அதே
काले சமயத்தில்
प्राजापत्यः பிரஜாபதியின் குமார
ரும்
महातेजा: மிக்க தேஜோவான
மான
महानृषिः மஹரிஷியானவர்

स्वयं தன் இஷ்டப்படி
तपसा தபத்தால்
भावितः { இந்திரியங்களையும்
மனமையும் ஒருமை
ப்படுத்தி தவநிஷ
டை பூண்டவராய்
स्वाध्यायं வேதாத்யயனத்தை
अकरोत् செய்துகொண்டிருந்
தார்.

तपश्चरणयुक्तस्य श्रम्यमाणेन्द्रियस्य ते । शुश्रूषणपरा नित्यं भविष्यति न संशयः ॥२५॥

श्रम्यमाणेन्द्रियस्य “இந்திரியங்களை வருத்தி
தவம் புரிதலிலேயே ஏகாக்ராசித்தராயிருக்கும் தேவரீருக்கு

तपश्चरणयुक्तस्य

ते

तं ब्रुवाणं तु तद्वाक्यं राजर्षिं धार्मिकं तदा । जिघृक्षुरब्रवीत् कन्यां वाढमित्येव स द्विजः ॥

इति “இப்படி சொல்லுகிற தருமிஷ்டரும் ராஜரிஷியுமான அவரையும் அவரது வர்க்கியத் தையும் கன்னிகையையும்

ब्रुवाणं

धार्मिकं

राजर्षिं

तं

तद्वाक्यं तु

कन्यां

नित्यं எப்பொழுதும்
शुश्रूषणपरा சுச்சுரவைச் செய்வதில் ஆஸக்தியுடையவளாக இருப்பாள்.
भविष्यति இதில் ஐயமில்லை.
संशयः न

जिघृक्षुः அங்குகரிக்கவிரும்பிய வராய்

सः அந்த

द्विजः பிராம்மணர்

तदा அப்பொழுது

वाढं एव ‘அப்படியே ஆகுக’

अब्रवीत् என்று பதிலுரைத் தார்.

दत्त्वा तु तनयां राजा स्वमाश्रमपदं गतः । साऽपि तत्रावसत् कन्या तोषयन्ती पतिं गुणैः ॥

राजा “அரசர் அப்பொழுது குமாரத்தியை பாணிக்கிரஹணஞ் செய்துகொடுத்து ச்வம் தமது ஆசிரமத்திற்கு வந்தார்.

तु

तनयां

दत्त्वा

स्वं

आश्रमपदं

गतः

सा அந்த கன்னிகையும் நாயகரை நல்லகுணங்களால் சந்தோஷப்படுத்திக் கொண்டு

तत्र அங்கு

अवसत् வஸித்துவந்தாள்.

तस्यास्तु शीलवृत्ताभ्यां तुतोष मुनिपुङ्गवः । श्रीतः स तु महातेजा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

तस्याः “அவளது சிலத்தினாலும் க்ரியை களாலுமே ரிஷிச்சீரோஷ்டர் ஸந்தோஷமடைந்தார்.

शीलवृत्ताभ्यां तु

मुनिपुङ्गवः

तुतोष

श्रीतः ஸந்துஷ்டியடைந்த
महातेजा: மஹாதேஜஸ்வியான
सः ह அவரே
एतत् वाक्यं तु பின்வரும் வார்த்தை
उवाच சொன்னார். [பையமும்

परितुष्टोऽस्मि सुश्रोणि गुणानां सम्पदा भृशम् । तस्मादेव ददाम्यद्य पुत्रमात्मसमं तव ॥

उभयोर्विशकर्तारं पौलस्त्य इति विश्रुतम्

सुश्रोणि “அழகான இடையுடையவளே !

गुणानां உன் குணங்களின்

संपदा மேன்மையால்

भृशं அதிகமாக

॥ २९ ॥

परितुष्टः ஸந்தோஷமடைந்தவனாக

अस्मि ஆகிறேன்;

तस्मात् ஆதலால்

अद्य இப்பொழுது

देवि	தேவியே,	विश्रुतं	பெருமையுடையோனு
तव	உனக்கு		மாகிய
उभयोः	இருவர்களுடைய	पौलस्त्यः	பௌஸ்தியன்
वंशकर्तारं	வம்சங்களை விளங்கச்	इति	என்ற
	செய்பவனாய்	सुखं	ஒரு புத்திரனை
आत्मसमं	எனக்கு இணையான	ददामि	அனுகூலமிக்கிறேன்.

यस्मात् विश्रुतो वेदस्त्वयैषोऽध्ययतो मम । तस्मात् स विश्रवा नाम भविष्यति न संशयः ॥

यस्मात्	“எதனால்	विश्रुतः	கேட்கப்பட்டதோ ;
अध्ययतः	வேதாத்தியயனம்	तस्मात् तु	அதனுலேயே
	பண்ணிக்கொண்ட	सः	அவன்
मम	எனது [ருந்த	विश्रवाः	விசுவன்
एषः	இந்த	नाम	என்ற பெயருடன்
वेदः	வேதம்	भविष्यति	விளங்குவான்.
त्वया	உன்னால்	न संशयः	இதில் ஐயமில்லை.

एवमुक्ता तु सा देवी प्रहृष्टेनान्तरात्मना । अचिरेणैव कालेनासूत विश्रवसं सुतम् ॥
त्रिषु लोकेषु विख्यातं यशोधर्मसमन्वितम् ॥ ३१ ॥

एवं	இவ்வாறு	कालेन एव	காலத்திலேயே
उक्ता	சொல்லப்பட்ட	यशोधर्म-	கீர்த்தியானாயும்
सा	அந்த	समन्वितं तु	தர்மஷ்டனாயுமுள்ள
देवी	தேவி	त्रिषु लोकेषु	மூவுலகங்களிலும்
प्रहृष्टेन	மனத்திருப்தி	विख्यातं	பெயர்பெற்ற
	கொண்ட	विश्रवसं	விசுவஸென்ற
अन्तरात्मना	உள்ளறிவோடு	सुतं	புதல்வனை
अचिरेण	ஸ்வல்ப	असूत	பெற்றாள்.

श्रुतिमान् समदर्शी च व्रताचाररतस्तथा । पितेव तपसा युक्तो ह्यभवद्विश्रवा मुनिः ॥३२॥

विश्रवाः मुनिः च	“விசுவஸென்ற	व्रताचाररतः	{ விதங்களையும், நியம
	முனியும்		ங்களையும் சரியாய்
श्रुतिमान्	வேதாத்தியயனம்	पिता	அனுஷ்டிப்பவர் ;
	செய்தவர் ;	इव तथा	தந்தை
	ஸகல ப்ராணிகளையும்	तपसा हि	எப்படியோ அப்படியே
समदर्शी	{ தன்னிப்போல் பா	युक्तः	தவத்தாலேயே
	விப்பவர் ;	अभवत्	காலங்கழிப்பவராய்
			இருந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे द्वितीयः सर्गः ॥

வैश्रவணோत्पत्ति: லக்ஷாதிபிராப்திश्च—குபேரனது உத்பத்தியும் லங்கை முதலியனையடைவதும்.

அத	“ இப்படி
புலஸ்த்ய	புலஸ்தியருடைய
புல:	புத்திரரான
விஸ்ரவ:	விச்ராவஸ் என்ற
முனிபுக்ஷவ:	முனிச்சீரோஷ்டர்
சத்யவான்	ஸத்யவானாய்
शीलवान्	சீலவானாய்
शान्तः	சாந்தியுடையவராய்
स्वाध्यायनिरतः	{ வேதாந்தியயனமே காரியமாய்க்கொண் டவராய்

शुचिः	பரிசுத்தராய்
सर्वभोगेषु	எவ்வித சுகானுவந்.
	கனிவும்
असंस्कृतः	ஆசையை ஒழித்தவ
	ராய்
धर्मरायणः	தர்மானுஷ்டராயனார்
अविण्णं कालेन पुत्र	வெகு சீக்கிரமே பூராய்
पिता इव	தந்தைபோல்
तपति	தவத்தின்
नित्यं	எப்பொழுதுமே
स्थितः	நிலையாய் இருந்தார்.

சு	“இப்படியிருக்கையில்
भरद्वाज:	பரத்வாஜ
महसुनि:	மஹரிஷி
तस्य	அவருடைய
तत् वृत्तं	அப்படிப்பட்ட சீவத்
	தின் மஹிமையை
ज्ञात्वा	கண்டு

देववर्णिनी	தெய்வப் பெண்போன்ற வடிவமுகுவாய்ந்த
स्वयुतां	தன் குமாரியை
विश्रवसे	விசுவஸைவுக்கு
भार्या	பார்வையாக
ददौ	கன்னிகாதானம் செய்தார்.

விஸ்வா:	“விச்ராவஸ் என்ற
சுனிபூதூவ: து	முனிபுங்கவரும்
மரதாஜசுதா	பரத்வாஜரின் குமாரத்
ததா	அப்பொழுது [தீயை
தமேள	விதிமுறைப்படி.

பரிதபூ	பாணிக்கிரஹணம்
	செய்துகொண்டு
பரமயா	மேலான
சுதா	ஸந்தாஷ்டியுடன்
யுக:	இருந்தார்.

ச: धर्मज्ञः
सर्वैः
ब्रह्मगुणैः
युतं

“தர்மங்களறிந்த அவர்
எல்லா
பிராரம்மணர்களிடம்
இருக்கவேண்டிய
சமம் தமம் முதலிய
நற்குணங்களால்
விளங்குவனும்

வீரீஸ்ப்ந்	மஹரபாக்கிரம	சாலியும்
பரமாதுத்	இதுவரையில் கண்டி	
அபய்	ராத அற்புதனுமாகிய	
தஸ்ய்	ஒரு புத்ரனை	
ஜநயாமாஸ	அவனிடத்தில்	
	பெற்றார்.	

तस्मिञ्जाते तु संहृष्टः सम्भूव पितामहः । प्रजान्वेषिकया बुद्ध्या श्रेयो ह्यस्य विचिन्तयन् ॥
 दृष्ट्वा श्रेयस्करीं बुद्धिं धनाध्यक्षो भविष्यति । नाम तस्याकरोत् शीतः सार्धं देवर्षिभिस्तदा ॥
 यस्माद्विश्रवसोऽपत्यं सादृश्याद्विश्रवा इव । तस्माद्वैश्रवणो नाम भविष्यत्येष विश्रुतः ॥८॥

तस्मिन्	“அவர்
जाते तु	பிறந்ததும்
पितामहः	பாட்டனார் (புஸ்தியர்)
प्रजान्वेषिकया	ஜனனகாலத்து கிரகஸ்திதியைக்கண்டறியும்
बुद्ध्या	நுண்ணறிவால்
तस्य	அவருக்கு
श्रेयस्करीं	{ கருகங்கள் ச்ரேயஸை அளிக்கத்தக்கதாயுள்ள
बुद्धिं	அமைப்பையும்
एषः	இவர்
धनाध्यक्षः	தனாதிபதியாய் (தனாதிபக்தன்) என்ற
नाम	பெயருடன்
भविष्यति	விளங்கப்போகிறார் என்பதையும்
विश्रुतः	பெயர்பெற்றவர்
भविष्यति	ஆகப்போகிறார் என்ப
दृष्ट्वा	கண்டு [தையும்]

अस्य	இவரது
श्रेय.	ச்ரேயஸை
विचिन्तयन् हि	இப்போதே மனதிற்கொண்டு
संहृष्टः	மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்ட
संभूव	இருந்தார். [டவராய்
शीतः	மனஸந்துஷ்டிகொண்டவராய்
देवर्षिभिः सार्धं	தேவரிஷிகளோடுகூடி
विश्रवसः	விசுவஸின்
अपत्यं	புதல்வர்
यस्मात् तस्मात्	என்பதினாலும்
विश्रवाः	விசுவஸ்
इव	எப்படியோ அப்படியே
सादृश्यात्	ஸகல குணங்களிலும் ஒத்திருத்தலாலும்
तदा	தற்காலம்
वैश्रवणः	வைசுவணனென
नाम	நாமகரணம்
अकरोत्	செய்தனார்.

स तु वैश्रवणस्तत्र तपोवनगतस्तदा । अवर्धताहुतिहुतो महातेजा यथाऽनलः ॥ ९ ॥

सः	“அந்த
वैश्रवणः तु	வைசுவணனும்
तपोवनगतः	தபோவனத்தையே
तत्र	அதில் [நாடியவனாய்]
तदा	அப்பொழுது

आहुतिहुतः	ஆஜ்யாகுதியால் வளர்க்கப்பட்ட
अनलः यथा	அக்னியென
महातेजाः	மஹாதேஜேவானாய்
अवर्धत	விளங்கினான்.

तस्याश्रमपदस्थस्य बुद्धिर्ज्ञे महात्मनः । चरिष्ये परमं धर्मं धर्मो हि परमा गतिः ॥१०॥

आश्रमपदस्थस्य	“ஆசிரமத்திலேயே
तस्य	அந்த [நிலையாயிருந்த
महात्मनः	மஹாத்மாவுக்கு
धर्मः	தருமமே
परमा	கடைத்தேறும்
गतिः	உபாயம்.
हि	ஆதலின்

परमं	ஸர்வோத்தமும்
धर्मं	பரத்யானமொன்றையே
चरिष्ये	அனுஷ்டிப்பேன்
बुद्धिः	உறுதி [என்னும்
ज्ञे	உண்டாயிற்று.

ச து வர்ஷசஹஸாணி தபஸ்தப்வா மஹாவநே । யந்ரீதோ நியமேரூதீசுவகார சுமஹத்ப: ॥ 11 ॥

மஹாவநே “பெருங்காட்டில்
ச: அவர்
வர்ஷசஹஸாணி ஆயிரவருஷங்கள்
தப: தப்வா தவம்புரிந்து
து அப்பொழுது

உதீ: உக்கிரமான
நியமே: நியமங்களுடன்
யந்ரீத: இந்திரியநிக்கிரகம்
செய்தவராய்
சுமஹத்ப: கடுந்தவத்தை
சஹர் செய்யலாயினார்.

பூரீ வர்ஷசஹஸான்தே த் த் விதிகமகலபயத் । ஜலாசீ மாகுதாஹரோ நிராஹரஸ்ததீவ ச ॥

எவ் வர்ஷசஹஸாணி ஜமஸுஸ்தானிகவர்ஷவத்

॥ 12 ॥

வர்ஷசஹஸான்தே “ஆயிரமாண்டுகள்முழு
பூரீ கழிந்தபின்னர் [வதும்
எவ் இப்படி
ஜலாசீ { ஜலத்தை மாத்திரம்
ஆஹாரமாகக்
கொண்டவராகவும்
ததா அப்படியே
மாகுதாஹர்: ச { வாயுவைமாத்திரம்
ஆஹாரமாகக்
கொண்டவராகவும்

நிராஹர்: எவ் நிராஹாரமானவராக
கவும்
த் த் அதற்குரிய
விதி சங்கற்பமாய்
அகலபயத் ஏற்படுத்திக்கொண்டார்.
தானி அந்த
வர்ஷசஹஸாணி ஆயிரமாண்டுகள்
எகவர்ஷவத் எவ் ஓராண்டுபோல
ஜமஸு: கழிந்தன.

அத ப்ரீதோ மஹாதேஜா: செந்ரீ: சுரரணீ: சஹ । கதவா தஸ்யாஹமபத் ப்ரஹ்மத் வாக்யமவ்ரவீத் ॥

மஹாதேஜா: “மஹாதேஜஸ்வியா
ப்ரஹ்மா பிரும்ததேவர் [கிய
அத இப்பொழுது
ப்ரீத: ப்ரீதியடைந்தவராகி,
செந்ரீ: இந்திரனுள்ளிட்ட
சுரரணீ: தேவகணங்களுடன்
சஹ கூட

தஸ்ய அவருடைய
ஹாஹமபத் ஆசிரமத்திற்கு
கவா வந்து
இத் பின்வரும்
வாக்ய வாக்கியத்தை
அவ்ரவீத் சொன்னார்:

பரீதுஷ்டஸி தே வஸ கர்மணாஜநே சுவ்ரத் । வர் வ்ரணீஷ் ப்ரத் தே வரஹ்ஸ்த் மஹாமதே ॥13॥

மஹாமதே “மஹாபுத்திரமானாய்
சுவ்ரத் உத்தமவிரதங்களை
அனுஷ்டித்து முடிந்த
வஸ என் செல்வனே!
தே உனது
அநேன இப்படிப்பட்ட
கர்மணா ஆசரணத்தால்
பரீதுஷ்ட: பூர்ணதிருப்தியடைந்த
வனாக

அஸிம் ஆயினேன்.
தே உனக்கு
ப்ரத் கேஷமமுண்டாகட்டும்.
த் நீ
வரஹ்: { கேட்கும் வரங்களைப்
பெற உரியவனாகி
விட்டாய்.
வர் கோரியது எதுவோ
வ்ரணீஷ் அதைவேண்டு.

தெ	உனக்கு	கூதகூதா:	கிருதகிருத்தியர்
ஸ்வர்த	மங்களம்	வய்	நாங்கள் [கனாகி
அஸ்து	உண்டாகுக.	சவ்	அனைவரும்
தாத	மிகு நட்புக்குரிய	யாபவ்	வந்தபடியே
தவ	உனக்கு [வனே,	கமிய்யா:	செல்லுகின்றோம்.
வரத்ய	வாமிரண்டையும்	தந்	ஆதலால்
தவா	தந்து	ககூ	நீயும் போ.'

इत्युत्वा स गतो ब्रह्मा स्वस्थानं त्रिदशैः सह ॥ २१ ॥

इति	"இவ்விதம்	ச:	அந்த
उत्तवा	சொல்லிவிட்டு	ब्रह्मा	பிரம்மா
त्रिदशैः सह	தேவர்களுடன் கூடி	स्वस्थाने	தமது இருப்பிடம்
		गतः	சென்றனர்.

गतेषु ब्रह्मपूर्वेषु देवेष्वथ नभःस्थलम्। धनेशः पितरं प्राह प्राञ्जलिः प्रयतात्मवान्॥२२॥
निवासनं न मे देवो विदधे स प्रजापतिः। भगवन् लब्धवानस्मि वरमिष्टं पितामहात्॥
तं पश्य भगवन् कश्चिन्निवासं साधु मे प्रभो। न च पीडा भवेद्यत्र प्राणिनो यस्य कस्यचित्॥

ब्रह्मपूर्वेषु	"பிரம்மாவை முதன் மையாய்க்கொண்ட	निवासनं	வவலிக்குமிடத்தை
देवेषु	தேவர்கள்	न विदधे	கற்பிக்கவில்லை.
नभःस्थलं	விண்ணுலகத்திற்கு	च	ஆதலின்
गतेषु	சென்ற	प्रभो	ப்ரபுவே,
अथ	பிறகு	भगवन्	பகவானே,
धनेशः	தனேசன் (சுபேரன்)	यत्	எந்தவிடத்தில்
प्रयतात्मवान्	அடக்கமொடுக்கமாய்	यस्य कस्यचित्	எந்த
प्राञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு	प्राणिनः	ப்ராணிக்ஞம்
पितरं	தந்தையைப்பார்த்து	पीडा	கஷ்டம்
भगवन्	'பகவானே!	न भवेत्	உண்டாகாதோ
पितामहात्	பிரம்மாவின்ிட	तं	அப்படிப்பட்டதாய்,
	மிருந்து	मे	எனக்கு
इष्टं	இஷ்டமான	साधु	எற்றதான
वरं	வரத்தை	निवासं	வாஸஸ்தானம்
लब्धवान् अस्मि	நான் பெற்றுக்கொண் டேன்.	कश्चित्	ஒன்றை
		पश्य	விதித்தருள்புரியும்'
सः	அந்த		என்று
प्रजापतिः देवः	பிரம்மதேவர்	प्राह	விண்ணப்பம்
मे	எனக்கு		செய்தார்.

एवमुक्तस्तु पुत्रेण विश्रवा मुनिपुङ्गवः । वचनं प्राह धर्मज्ञः श्रूयतामिति सत्तमः ॥ २५ ॥
 दक्षिणस्योदधेस्तीरे त्रिकूटो नाम पर्वतः । तस्याग्रे तु विशाला सा महेन्द्रस्य पुरी यथा ॥
 लङ्का नाम पुरी रम्या निर्मिता विश्वकर्मणा ॥ २६ ॥
 राक्षसानां निवासार्थं यथेन्द्रस्यामरावती । हेमप्राकारपरिघा यन्त्रशस्त्रसमावृता ॥
 रमणीया पुरी सा हि स्वमवैडूर्यतोऽरणा ॥ २७ ॥
 राक्षसैः सा परित्यक्ता पुरा विष्णुभयादितैः । शून्या रक्षोगणैः सर्वै रसातलतलं गतैः ॥
 शून्या सम्पत्ति लङ्का सा प्रभुस्तस्या न विद्यते । स त्वं तत्र निवासाय गच्छ पुत्र यथामुखम् ॥
 निर्दोषस्तत्र ते वासो न बाधा तत्र कस्यचित् ॥ ३० ॥

धर्मज्ञः “தருமங்கள நிற்கவ
 சத்தம: மஹாபூஜ்யரும் [ரும்
 முனிபுங்: ரிஷிச்ரேஷ்டரும்
 புலேன புத்திரனால்
 एवं மேற்சொல்லியவண்
 ணம்
 உக: து விண்ணப்பஞ்செய்யப்
 பட்டவருமான
 विश्रवा: விசுவஸ்,
 श्रूयतां விளம்புகிறேன் கேள்.
 दक्षिणस्य தெற்கு
 उदधे: கடலின்
 तीरे கரையில்
 त्रिकूट: திரிகூடமென்னும்
 पर्वत: பர்வதம்
 नाम ஒன்றிருக்கிறது.
 तस्य அதின்
 अग्रे உச்சியில்
 महेन्द्रस्य இந்திரனுடைய
 पुरी यथा तु பட்டணம்போன்ற
 विशाला விசாலமான
 लङ्का லங்கை என்ற
 पुरी நகரம்
 नाम ஒன்று உள்ளது.
 सा அது
 राक्षसानां அரக்கர்களின்
 निवासार्थं இருப்பிடத்திற்காக
 विश्वकर्मणा விசுவகர்மனால்

इन्द्रस्य இந்திரனுடைய
 अमरावती அமராவதி
 यथा எப்படியோ, அப்படி
 रम्या ஸகல லக்ஷணங்களும்
 ஆமைந்ததாய்
 निर्मिता நிர்மிக்கப்பட்டது.
 सा அந்த
 पुरी हि நகரமோ
 हेमप्राकार- } தங்கமயமான ப்ரா
 परिघा } காரங்கள், அகழிகள்
 இவைகளுள்ளது;
 यन्त्रशस्त्र- } யந்திரரூபங்களான
 समावृता } சஸ்திரங்களால்
 நிறையப்பெற்றது;
 स्वमवैडूर्य } பொன், வைரீர்யம்,
 तोरणा } இவற்றாலான தோர
 ணங்களை யுடையது;
 रमणीया ரமணியமானது.
 सा அது
 पुरा முன்பு
 विष्णुभयादितै: { விஷ்ணுவால் கலக்க
 முற்றதால் நெஞ்ச
 ழிந்தவர்களாய்
 रसातलतलं { பாதாளலோகத்தில்
 நான்காவதாகிய ரஸா
 தலமென்னுமுலகுக்கு
 गतै: ஒடிப்போய்ச்சேர்ந்த
 सर्वै: எல்லா

ராக்ஷஸை:	அரக்கர்களாலும்
ரக்ஷோகணை:	ராக்ஷஸபரிவாரங்கள் ளாலும்
சூன்யா	சூன்யமாய் செய்யப் பட்டதாய்
பரித்யக்தா	விட்டுவிடப்பட்டது.
சா	அந்த
லக்ஷ்ணம்	இலங்கை
சம்பிரதி	இப்பொழுது
சூன்யா	சூன்யமாயிருக்கிறது.
தஸ்யா:	அதற்கு
ப்ரஸு:	நாதனைவனும்
ந விஷயே	இல்லை.
புத்ர	குழந்தாய்,
ச:	அந்த
ஸ்வ	நீ

த:	அங்கு
யய:புல்த்	சுகமாய்
நிவாசய	வாஸம்பண்ணை
ராக்ஷ	போய்ச்சேர்.
தஸ	அங்கு
தே	உனது
வாஸ:	வாஸம்
நிர்दோष:	குறையற்றதாயிருக்கும்;
தஸ	அங்கு
வஸ்யசித்	எவர்க்கும்
வாஸா	எவ்விதமான உபத்திரவமும்
ந	உண்டாக இடமில்லை,
ஹி	என்ற இந்த
வசனம்	ஆக்ஷேபத்தை
பாஹ	விதித்தருளினார்.

एवमुक्तस्तु धर्मात्मा पित्रा धर्म्यमिदं वचः ।
 नैर्ऋतानां सहस्रैस्तु हृष्टैः प्रमुदितैः सह
 अचिरैरेव कालेन संपूर्णा तस्य शासनात्

निवेशयामास तदा लङ्कां पर्वतमूर्धनि ॥
 ॥ ३१ ॥
 ॥ ३२ ॥

வினா	“தந்தையினால்
ஹ்	இந்த
एव	இப்படிப்பட்ட
धर्म्य	தருமத்தோடிசைந்த
वचः	ஆக்ஷேபத்தை
उक्तः तु	கேட்டதுமே
तदा	அப்பொழுது
धर्मात्मा	தர்மாத்மா
नैर्ऋतानां	{ (தீயதொழில்களில் புராகத) நைரிதர் களென்னும் பிசாசர் களின்
हृष्टैः	மனத்திருப்திகொண்டவர்களாய்

तु	அதனால்
प्रमुदितैः	மனஸந்துஷ்டியுடையவர்களான
सहस्रैः	அனேகர்களால்
सह	குழப்பட்டவராய்
पर्वतमूर्धनि	மலைசிகரத்திலுள்ள
लङ्कां	இலங்கையில்
निवेशयामास	குடிபுகுந்தார்.
तस्य	அவரது
शासनात्	ஆளுகை என்பதால்
अचिरैरेव कालेन एव	சீக்கிரமே
संपूर्णा	{ ஸகல ஸம்பத்துக் களும், ஸம்பூர்ண மாக இருந்தன.

स तु तत्रावसत् प्रीतो धर्मात्मा नैर्ऋतर्षभः । समुद्रपरिघायां तु लङ्कायां विश्रवात्मजः ॥

विश्रवात्मजः “विச்ராவஸின்
குமாரரும்
धर्मात्मा तु தர்மாத்தமாவுமான
सः அவர்
तत्र அந்த
समुद्रपरिघायां तु ஸமுத்திரத்தையே
அகிழாகவுடைய

लङ्कायां இலங்கையில்
नैर्ऋतर्षभः நைரிதர்களின் அதி
பதியாய்
प्रीतः மிகுந்த ஸந்துஷ்
டராய்
अवसत् வாழ்ந்துவந்தார்.

काले काले तु धर्मात्मा पुष्पकेण धनेश्वरः । अभ्यागच्छत्सुसंहृष्टः पितरं मातरं च हि ॥

सुसंहृष्टः “மனதிறுத்தியால்
பூர்ணக்களிப்புற்ற
धर्मात्मा தர்மாத்தமாவான
धनेश्वरः தனாதிபர்
काले काले அடிக்கடி

मातरं च தாயையும்
पितरं तु தந்தையையும்
पुष्पकेण हि புஷ்பகவிமானத்
திலேறிக்கொண்டே
अभ्यागच्छत् போய் திரிசித்துவரு
வதுண்டு.

स देवगन्धर्वगणैरभिष्टुतस्तथैव सिद्धैः सह चारणैरपि ।

गभस्तिभिः सूर्य इवौजसा वृतः पितुः समीपं प्रययौ श्रिया वृतः ॥ ३५ ॥

सः “அவர்
श्रिया ஸகல ஸம்பத்து
களால்
वृतः நிறையப்பெற்றவ
ராயும்

देवगन्धर्वगणैः एव { தேவர்கள், கந்தர்வர்
கள், இவர்களின்
கூட்டங்களாலும்
तथा அவ்வண்ணமே
सहचारणैः சாரணர்களோடுகூடிய

सिद्धैः अपि வலித்தர்களாலும்
अभिष्टुतः போற்றிப்புகழப்பெற்
सूर्यः ஸூர்யன் [நவராயும்
गभस्तिभिः கிரணங்களால்
इव எப்படியோ,
அப்படியே

ओजसा ஒளியால்
वृतः விளங்குகிறவராயும்
पितुः தந்தையின்
समीपं ஸந்திக்கு
प्रययौ போவதுண்டு. ”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥

चतुर्थः सर्गः—நான்காவது ஸர்க்கம். ॥ ४ ॥

सुकेशराक्षसोत्पत्तिः—ஸுகேசன் என்ற அரக்கனின் உற்பத்தி.

श्रुत्वाऽगस्त्येरितं वाक्यं रामो विस्मयमागतः । कथमासीत् लङ्कायां रक्षसामिति सम्भवः ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	कथं	எப்படிப்பட்டதென்
अगस्त्येरितं	அகஸ்தியரால் சொல்	इति	பற்றியதுமான [பதை
	லப்பட்டதும்	वाक्यं	மொழிக்கு
लङ्कायां	இலங்கையில்	श्रुत्वा	செவ்சாய்த்து
रक्षसां	அரக்கர்களின்	तु	இப்பொழுது
संभवः	பூர்வ உற்பத்தி	विस्मयं	ஆச்சரியம்
आसीत्	இருந்தது	आगतः	அடைந்தார்.

ततः शिरः कम्पयित्वा त्रेताग्रिसमविग्रहम् । तमगस्त्यं मुहुर्दृष्ट्वा स्मयमानोऽभ्यभाषत ॥

ततः	அதனால்	अगस्त्यं	அகஸ்தியரை
शिरः कम्पयित्वा	தலையை அசைத்து	मुहुः	அடிக்கடி
त्रेताग्रि-	தகூறினாக்கனி, கார்ஹ	दृष्ट्वा	பார்த்து
समविग्रहं }	பத்தியம், ஆஹவ	स्मयमानः	புன்னகை கொண்டவ
	னீயம் என்ற மூன்று		ராகி
	அக்னிகளை நிகர்த்த	अभ्यभाषत	இப்படி விரிவாய்
तं	அந்த		கேட்கலுற்றார்:

भगवन्पूर्वमप्येषा लङ्काऽऽसीत्पिशिताशिनाम् । श्रुत्वेदं भगवद्वाक्यं जातो मे विस्मयः परः॥

भगवन्	“ஸ்வாமியே !	भगवद्वाक्यं	தங்கள் மொழியின
पूर्व अपि	முற்காலத்திலும்	इदं श्रुत्वा	இதைக் கேட்டு,
एषा	இந்த	मे	எனக்கு
लङ्का	இலங்கை	परः	அதிக
पिशिताशिनां	பிசிதாசனர்களுக்கு	विस्मयः	ஆச்சரியம்
आसीत्	இருந்தது என்ற	जातः	உண்டாயிற்று.

पुलस्त्यवंशादुद्भूता राक्षसा इति नः श्रुतम् । इदानीमन्यतश्चापि संभवः कीर्तितस्त्वया ॥

राक्षसाः	“அரக்கர்கள்	श्रुतं	கேள்வி.
पुलस्त्यवंशात्	புலஸ்தியர்வம்சத்தி	संभवः	பூர்வீகஉற்பத்தி
	னினு	इदानीं	இப்பொழுது
उद्भूताः	உண்டானார்கள்	त्वया च	தங்களாலோ
इति	என்று	अन्यतः अपि	வேறுவிதமாயே
नः	எங்களுக்கு	कीर्तितः	கூறப்படுகிறது.

रावणात्कुम्भकर्णाच्च प्रहस्ताद्विकटादपि । रावणस्य च पुत्रेभ्यः किं नु ते बलवत्तराः ॥

ते “ஆவர்கள்
 रावणात् ராவணனைக்காட்டி
 கும்பகர்ணனைக்காட்
 டிலும்
 प्रहस्तात् பிரஹஸ்தனைக்காட்
 டிலும்

विकटात् अपि विकட்டைக்காட்டிலும்
 रावणस्य ராவணனுடைய
 पुत्रेभ्यः च புத்திரர்களைக்காட்
 டிலும்
 बलवत्तराः அதிக பலசாலிகளா
 किं नु என்ன?

क एषां पूर्वको ब्रह्मन् किं नाम च बलौत्कटः ।

अपराधं च कं प्राप्य विष्णुना द्राविताः कथम्

॥ ६ ॥

ब्रह्मन् “பிராம்மணரே!
 एषां இவர்களுக்கு
 पूर्वकः कः மூலபுருஷன் யாவன்?
 नाम किं பெயர் என்ன?
 बलौत्कटः च ஆற்றலின் மஹத்வம்
 எத்தன்மையது?

कं என்ன
 अपराधं அபராதத்தை
 प्राप्य கண்டு
 विष्णुना च விஷ்ணுவாலேயே
 कथं எவ்வண்ணம்
 द्राविताः ஒழிக்கப்பட்டார்கள்.

एतद्विस्तरतः सर्वं कथयस्व ममानघ । कौतूहलमिदं मह्यं नुद भानुर्यथा तपः ॥ ७ ॥

अनघ “தோஷரஹிதரே,
 एतत् இதை
 सर्वं எல்லாம்
 मम எனக்கு
 विस्तरतः விவரமாக
 कथयस्व எடுத்துரையும்.
 मह्यं என்னுடைய

इदं இந்த
 कौतूहलं { அறிந்துகொள்ள
 வேண்டுமென்ற
 ஆசையை
 भानुः சூரியன்
 तपः இருளை
 यथा எப்படியோ அப்படி
 नुद தீர்த்துவிடும்.”

राघवस्य वचः श्रुत्वा संस्कारालंकृतं शुभम् । ईषद्विस्मयमानस्तमगस्त्यः प्राह राघवम् ॥

राघवस्य ஸ்ரீராகவருடைய
 संस्कारालंकृतं நாசுக்காயும்
 शुभं அழகாயிருக்கிற
 वचः வார்த்தையை
 श्रुत्वा கேட்டு
 अरात्यः அகஸ்தியர்

ईषत् கொஞ்சம்
 विस्मयमानः ஆச்சரியப்பட்டவராய்.
 तं இந்த
 राघवं ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து
 प्राह இப்படி உத்தரவு
 ரைத்தார்:

प्रजापतिः पुरा सृष्ट्वा ह्यपः सलिलसंभवः । तासां गोपायने सत्त्वा नसृजत्यन्नसंभवः ॥

सलिलसंभवः “ஜலத்திலுண்டான
 வரும்
 पञ्चसंभवः हि { மஹாவிஷ்ணுவின் து
 நாபிகமலத்தினின்று
 முண்டானவருமான
 प्रजापतिः பிரம்மா
 पुरा முதலில்

अपः ஜலத்தை
 सृष्ट्वा ஸருஷ்டித்து
 तासां அவற்றின்
 गोपायने ரக்ஷணத்திற்காக
 सत्त्वा பிராணிகளை
 असृजत् படைத்தார்.

ते सत्त्वाः सत्त्वकर्तारं विनीतवदुपस्थिताः । किं कुर्म इति भाषन्तः क्षुत्पिपासाभयादिताः ॥

ते	“அந்த	सर्वकर्तारं	{ பிராணிகளைப் படைத் தவரை (பிரம்மதே வரை)
सत्त्वाः	பிராணிகள்	किं कुर्मः	என்னசெய்யவேண்
क्षुत्पिपासा-}	பசிதாகத்தால் வாட்	इति	என்று [ஐம்?
भयादिताः }	டமுற்றவர்களாயும் கவலையால் மட்டும் பாதைப்படுகிறவர் களாயும்	विनीतवत्	மிக்கவணக்கத்துடன்
		भाषन्तः	கேட்கின்றவர்களாய்
		उपस्थिताः	கிட்டிநின்றார்கள்.

प्रजापतिस्तु तान्याह सत्त्वानि प्रहसन्निव । आभाष्य वाचा यत्नेन रक्षध्वमिति मानदः ॥

प्रजापतिः	“பிரம்மா	आभाष्य	முதலில் ஸம்பா
तानि	அந்த	तु	கேட்டதற்கு [ஐத் து
सत्त्वानि	பிராணிகளை	यत्नेन इव	‘பூர்ணமான சிரத்தை யுடன்
मानदः	வெகுமானிப்பவராய்	रक्षध्वं	காப்பாற்றுங்கள்’
वाचा	முகவரைப்பேச்சை	इति	என்று
प्रहसन्	புன்னகையுடன்	आह	பதில் கூறினார்.

रक्षामेति च तत्रान्ये जक्षाम इति चापरे । भुक्षिताभुक्षितैस्तैस्ततस्तानाह भूतकृत् ॥

भुक्षिता- }	“பசியுடனிருப்பவர்	अपरं	மற்றவர்கள் (பசியுட னிருப்பவர்கள்)
भुक्षितैः }	கள், பசியில்லாதவர்	जक्षाम	‘பகழிக்கிறோம்’
	கள், இவ்விருவகைப்	इति च	என்றும்
	பட்டவர்களால்	उक्तः	சொல்லியதற்குச்
तत्र	அதில்		செவியாய்த்த
अन्ये	{ இரண்டாவதாயிருக் கின்றவர்கள் (பசி யில்லாதவர்கள்)	भूतकृत्	ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா (பிரம்மா)
रक्षाम	‘காப்பாற்றுகிறோம்’	ततः	அப்படியிருந்ததினால் பின்கண்டபடி
इति च	என்றும்	तान्	அவர்களுக்கு
		आह	விதித்தருளினார் :

रक्षामेति च यैरुक्तं राक्षसास्ते भवन्तु वः । जक्षाम इति यैरुक्तं यक्षा एव भवन्तु वः ॥

वः	“உங்களில்	वः	உங்களில்
रक्षाम	காப்பாற்றுகிறோம்	जक्षाम	பகழிக்கிறோம்
इति	என்று	इति	என்று
उक्तं	சொல்லப்பட்டது	उक्तं	சொல்லப்பட்டது
यैः	எவர்களாலோ	यैः	எவர்களாலோ, அவர் கள்
ते	அவர்கள்	यक्षाः एव	யக்டர்களாகவே
राक्षसाः च	ராசக்டஸர்களாகவே	भवन्तु	இருக்கவேண்டும்.
भवन्तु	இருக்கவேண்டும்.		

तत्र हेतिः प्रहेतिश्च भ्रातरौ राक्षसाधिपौ । मधुकैटभसङ्काशौ बभूवतुररिन्दमौ ॥ १४ ॥

सख	“அவர்களில்	हेतिः	ஹேதி என்றும்
राक्षसाधिपौ	ராக்காஸாதிபதிகளாய்	प्रहेतिः च	பிரஹேதி என்றும்
मधुकैटभसङ्काशौ	மதுகைடப் பகளை	भ्रातरौ	இரண்டு சகோதரர்
	ஒத்த		கள்
अरिन्दमौ	ஐயசாஸிகளாய்	बभूवतुः	இருந்தார்கள்.

प्रहेतिर्धार्मिकस्तत्र तपोवनगतस्तदा । हेतिर्दारक्रियार्थे तु परं यत्नमथाकरोत् ॥ १५ ॥

तख	“அவர்களில்	अथ	இப்பொழுது
प्रहेतिः	பிரஹேதி என்பவன்	हेतिः तु	ஹேதி என்பவனே
धार्मिकः	தருமவீட்டனாய்	दारक्रियार्थे	கல்யாணஞ்செய்து
तदा	இருந்தபடியால்		கொள்வதில்
तपोवनगतः	{ துறவிகளின் ஆசிரமங் களில் காலத்தை கழித்துவிட்டான்.	परं	கடுமையான
		यत्नं	முயற்சியை
		अकरोत्	செய்தான்.

स कालभगिनीं कन्यां भयां नाम भयावहाम् । उदावहदमेयात्मा स्वयमेव महामतिः ॥

महामतिः	“மஹாசாதுர்யமுடைய	नाम	எனப்பெயர் பூண்ட
अमेयात्मा	சலியாமனத்தனான	कालभगिनीं	யமன் சோதரியாகிய
सः	அவன்	कन्यां	கன்னிகையை
भयावहां	பிரபலமான	स्वयं एव	தானே
भयां	பயை	उदावहत्	பரணிக்கிரஹணஞ் செய்துகொண்டான்.

स तस्यां जनयामास हेती राक्षसपुङ्गवः । पुत्रं पुत्रवतां श्रेष्ठो विद्युत्केश इति श्रुतम् ॥

राक्षसपुङ्गवः	“ராக்காஸச் சேரேஷ்ட	तस्यां	அவளிடத்தில்
हेतिः	ஹேதி என்ற [னான	विद्युत्केशः	வித்யுத்கேசன்
सः	அவன்	इति	என்ற
पुत्रवतां	புத்திரவான்களில்	श्रुतं	பிரஸித்தனான
श्रेष्ठः	சிறந்தவனாய்	पुत्रं	புத்திரனை
		जनयामास	பெற்றான்.

विद्युत्केशो हेतिपुत्रः स दीप्तार्कसमप्रभः । व्यवर्धत महातेजास्तोयमध्य इवाम्बुदः ॥ १८ ॥

हेतिपुत्रः	“ஹேதியின் குமார	महातेजाः	மஹாதேஜோவானாய்
सः	அந்த [னாகிய	तोयमध्ये	ஜலமத்தியிலுள்ள
विद्युत्केशः	வித்யுத்கேசன்	अम्बुदः	மேகம்
दीप्तार्कसमप्रभः	{ ஜ்வலிக்கின்ற ஸூர் யனை நிகர்த்த கார் தியுடைய	इव	போல்
		व्यवर्धत	விருத்தியடைந்து விளங்கினான்.

स यदा यौवनं भद्रमनुप्राप्तो निशाचरः । ततो दारक्रियां तस्य कर्तुं व्यवसितः पिता ॥

ச: “அந்த
 நிशाசர்: ராசுஷஸன்
 மத் சரியான
 யௌவன் யௌவனவயதை
 யதா எப்பொழுது
 அனுபாச: அடைந்தனனோ

த: அப்போதிருந்தே
 தாக்கியா கல்யாணத்தை
 கரு செய்துவைக்க
 தச்ய அவனுடைய
 பிதா தந்தை
 வ்யவஸித: தீர்மானித்தார்.

सन्ध्यायास्तनयां सोऽथ सन्ध्यातुल्यां प्रभावतः । वरयामास पुत्रार्थं हेती राक्षसपुङ्गवः ॥

ஹேதி: “ஹேதி என்ற
 ச: அந்த
 ராசுஷஸஞ்சேரேஷ்டன்
 அய ராசுஷஸஞ்சேரேஷ்டன்
 புலாந் குமாரனுக்காக
 ப்ரபாவத: பிரபாவத்தால்

சந்ஹ்யாதுல்யா ஸந்தியைக்கு நிகரான
 சந்ஹ்யா: ஸந்தியையின்
 தனயா குமாரத்தியை
 வரயாமாச விவாஹஞ்செய்துகொ
 டுக்கவேண்டினான்.

अवश्यमेव दातव्या परस्मै सेति सन्ध्याया । चिन्तयित्वा सुता दत्ता विद्युत्केशाय राघव ॥

ராஹவ “சூரீராகவ,
 சா அவள்
 பர்ஸமே எவ பிறர்க்கே
 டாத்தவ்யா { பாணிக்கிரஹணஞ்
 செய்துகொடுக்
 கவேண்டியது
 அவச்ய அவச்யம்

ஐதி என்பதை
 சிந்தயித்வா உள்ளபடி அறிந்து
 சுதா மகள்
 சந்ஹ்யா ஸந்தியையால்
 வித்யுக்ஷைய வித்யுக்கேசனுக்கு
 தத்ता விவாஹஞ்செய்துகொ
 டுக்கப்பட்டாள்.

सन्ध्यायास्तनयां लब्ध्वा विद्युत्केशो निशाचरः । रमते स्म तथा सार्धं पौलोम्या मघवानिवा ॥

வித்யுக்ஷ: “வித்யுக்கேசன் என்ற
 நிशाசர்: அரக்கன்
 சந்ஹ்யா: ஸந்தியையின்
 தனயா மகளோ
 லக்ஷ்வா பெற்று
 தயா சாந் அவளோடுகூட

மஹவாந் இந்திரன்
 பௌலம்யா இந்திராணியோடு
 ஐவ எப்படியோ அப்படி யே
 ரமதே ஸ ஆனந்தமாய்க்காலங்
 கழித்துவந்தான்.

केनचित्त्वथ कालेन राम सालकटङ्कटा । विद्युत्केशाद्रभमाप घनराजिस्त्रिवर्णावात् ॥ २३ ॥

ராம “சூரீராம!
 அய இப்படி
 கேனசித் சில
 காலேந ரு காலம் செல்லுகையில்
 சாலகடங்கடா ஸாலகடங்கடைய
 என்ற அவள்,

அந்ரிவாந் கடலினின்று
 வநராஜி: மேகக்கட்டம்
 ஐவ விளைவது எப்படியோ
 அப்படியே
 வித்யுக்ஷாந் வித்யுக்கேசனிடமி
 ரம் அப கர்ப்பவதி ஆயினள்.

ततः सा राक्षसी गर्भं घनगर्भसमप्रभम् । प्रसूता मन्दरं गत्वा गङ्गा गर्भपिवाग्रिजम् ॥२४॥

ततः “அப்படியாகவே
 सा राक्षसी அந்த ராக்ஷஸி
 मन्दरं மந்தரமலைக்கு
 गत्वा சென்று
 गङ्गा கங்கை
 अग्रिजं அக்னியாலனிக்கப்
 பெற்ற

गर्भं கருவை
 इव எப்படியோ அப்படியே
 घनगर्भसमप्रभं மின்னல்போன்ற
 मेनियुள்ள
 गर्भं ஓர் ஆண்சிசுவை
 प्रसूता பெற்றெடுத்தாள்.

तस्य तु सा गर्भं विद्युत्केशरतार्थिनी । रेमे तु सार्धं पतिना विस्मृत्य सुतमात्मजम् ॥

सा “அவள்
 तं அந்த
 गर्भं அப்போது பிறந்த
 तु தானே [சிசுவை
 तस्य எறிந்துவிட்டு
 विद्युत्केश- } வித்யுத்கேசனிடம்
 रतार्थिनी } காமவிகர்ரத்திலா
 सैष्युदையவளாய்

आमजं தனக்குப்பிறந்த
 सुतं तु சிசுவையே
 विस्मृत्य முற்றிலும் மறந்து
 पतिना கணவனுடனே
 सार्धं கூடி
 रेमे காமத்தில் முழுகிப்
 போயினள்.

उत्सृष्टु तदा गर्भो घनशब्दसमस्वनः ।

तदा “அப்பொழுது
 उत्सृष्टः தேடாது விட்டெறிந்
 गर्भः சிசு [துவிடப்பட்ட
 तदा அப்படியிருந்தமை
 स्वयं तु தானாகவே [யால்
 आस्ये வாயில்

निधायास्ये स्वयं मुष्टिं खरोद शनकैस्तदा ॥

मुष्टिं விரலை
 निधाय வைத்துக்கொண்டு
 घनशब्दसमस्वनः மேகத்தவனியை ஒத்த
 குரலுடையதாய்
 शनकैः விட்டுவிட்டு
 खरोद கதறிற்று.

ततो वृषभमास्थाय पार्वत्या सहितः शिवः । वायुमार्गेण गच्छन् वै शुश्राव रुदितस्वनम् ॥

ततः “அதேசமயத்தில்
 पार्वत्या ஸ்ரீபார்வதியோடு
 सहितः கூடினவராக
 वृषभं விருஷபத்தில்
 आस्थाय எறி

वायुमार्गेण ஆகாயமார்க்கமாய்
 गच्छन् சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த
 शिवः वै பரமசிவபெருமான்
 रुदितस्वनं அழுகுரலை
 शुश्राव கேட்டார்.

अपश्यदुमया सार्धं रुदन्तं राक्षसात्मजम् । कारुण्यभावात्पार्वत्या भवस्त्रिपुरसूदनः ॥२८॥

पार्वत्याः “பார்வதியின்
 { அமானுஷமான காரு
 कारुण्यभावार् { ण्यசக்தியால்,
 { (பிரார்த்தனைக்
 { கிணங்கியதால்)
 उमया सार्धं உமையுடன் கூடினவ
 ராய்

विपुरसूदनः திரிபுரமழித்த
 भवः ஸ்ரீருத்ரபகவான்
 रुदन्तं கதறிக்கொண்டிருந்த
 राक्षसात्मजं ராக்ஷஸிபெற்றசிசுவை
 अपश्यत् நேரில்போய்ப்பார்த்த
 தார்.

तं राक्षसात्मजं चक्रे मातुरेव वयःसमम् । अमरं चैव तं कृत्वा महादेवोऽक्षरोऽव्ययः ॥२९॥

அக்சர: "சித்தியமானவரும்
தவர்படாத பலன்
அவ்யய: { களை அளிக்க வல்
லருமாகிய
மहादेவ: एव ஸ்ரீமஹாதேவரோ
தம் அந்த
ராक्षसा-मजं ராக்ஷஸிபெற்ற சிசு
வை

அமர: कृत्वा மாணமில்லாததாய்ச்
च अतुடன் [செய்து
तं அவனை
मातु: தாயாருக்கு
वय: सम एव ஸமமான வயதுள்ள
चक्रे வனாகவும்
अनुक्किरகித்தருளி
னார்-

पुरमाकाशं प्रादात्पार्वत्या: प्रियकाम्यया । उभयाऽपि वरो दत्तो राक्षसानां नृपात्मज ॥
सद्योपलब्धिर्गर्भस्य प्रसूति: सद्य एव च । सद्य एव वयःप्राप्तिमातुरेव वयः समम् ॥३१॥

பார்வत्या: "ஸ்ரீபார்வதி தேவியா
ருக்கு
பரியமாணதைச்செய்
து முடிக்கவேண்டு
மென்கிற விருப்பத்
தால்
அகாசாள் ஆராயத்தில் எழுந்து
செல்லவல்ல
புரம் நகரமொன்றை
பாடாந் தந்தருளினார்.
नृपात्मज சக்கரவர்த்தித்
திருமகனரோ,
उभया अपि உமாதேவியாரா லும்

राक्षसानां அரக்கர்களுக்கு
गर्भस्य கருவின்
सद्योपलब्धि: உடனே தரித்தலும்
सद्य: உடனே
प्रसूति: च பிரசவித்தலும்
सद्य: एव அதேசமயத்தில்
मातु: தாயின்
समं वय: ஸமானமான வயதையும்
वय:प्राप्ति: एव அதேவயதைப்
பெறுதலும்
वर: ஆக்கினையாக
दत्त: விதித்தருளப்பட்டது.

ततः सुकेशो वरदानगर्वितः श्रियं प्रभोः प्राप्य हरस्य पार्श्वतः ।

चचार सर्वत्र महान्महामतिः खगं पुरं प्राप्य पुरन्दरो यथा ॥ ३२ ॥

சுகேச: "ஸுகேசன் (வித்யுத்
கேசன் குமாரனும்,
சுகேசனென்ற பெய
ருடன் விளங்கியவ
னுமான, அவன்)
प्रभो: பிரபுவாகிய
ह (स्य) பரமசிவபெருமானது
पार्श्वत: கருணைகடாட்சத்
திலிருந்து
खगं ஆகாயத்தில் செல்லக்
पुरं பட்டணத்தை [கூடிய
प्राप्य அடைந்து

श्रियं பெரும் பாக்கியத்
प्राप्य அடைந்து [தையும்
तत: அதனால்
वरदानगर्वित: { अनुक्किरஹத்தால்,
அஹங்காரங்கொண்
டவனாய்
महान् மஹானும்
महामति: மஹாமதியனுமான
पुरन्दर: இந்திரன்
यथा எப்படியோ, அப்
सर्वत्र எங்கும் [படியே
चचार ஸஞ்சரிக்கலாயினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥

पञ्चमः सर्गः—ஐந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ५ ॥

माल्यवदाद्युत्पत्तिः—மால்யவான் முதலியவர்களுடைய உற்பத்தி.

सुकेशं धार्मिकं दृष्ट्वा वरलब्धं च राक्षसम् । ग्रामणीर्नाम गन्धर्वो विश्वावसुसमप्रभः ॥१॥

சுகேசம்
ராஷ்சம்
வரலக்ஷம்
தர்மிகம்
தூஷ்டா
திராணி:

“ஸு-கேசனென்ற
ரக்ஷஸனை
மேன்மையான வரங்க
ளைப் பெற்றவனாகவும்
தர்மிஷ்டனாகவும்
அறிந்து
கிராமணி

நாம
விஷ்வாவசுமபுரஃ
ரக்ஷர்வ:

என்ற பெயருள்ள
வனும்
விசுவாவஸு என்ற
கந்தர்வனுக்கு சமா
னமான மகிமைபெற்
றவனுமான
ஒரு கந்தர்வனிருந்
தான்.

तस्य देववती नाम द्वितीया श्रीरिवात्मजा । त्रिषु लोकेषु विख्याता रूपयौवनशालिनी ॥

தச
திரிதயா
தாஃமஜா
ஸ்ரீ:
ஐவ
ரூபயௌவனசாலினி

“அவனுடைய
இரண்டாவது
குமாரத்தியாயும்
ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீ
போன்ற
ரூபமும் யௌவன
மும் வாய்ந்தவளென

திரி
லோகே
விஷ்யதா
தேவவதி
நாம

மூன்று
உலகங்களிலும்
பெயர்பெற்றவளாயும்
தேவவதி
என்றொருவனிருந்
தான்.

तां सुकेशाय धर्मेण ददौ रक्षःश्रियं यथा ॥ ३ ॥

தா
சுகேசாய
ரக்ஷ:ஸ்ரியம்
யதா

“அவனை
ஸு-கேசனுக்கு
அரக்கர்களின்பெரு
மைக்காகவென்றே

தர்மேண
ததௌ
ரக்ஷ:ஸ்ரியம்

விதிமுறைப்படி
விவாகஞ்செய்துகொ
டுத்தான்.

वरदानकृतैश्वर्यं सा तं प्राप्य पतिं प्रियम् । आसीद्देववती तुष्टा धनं प्राप्येव दुर्गतः ॥ ४ ॥

சா
தேவவதி
வரதானகூதேஸ்வர்யம்
பிரியம்
தம்
பதி
பிரியம்

“அந்த
தேவவதி
வரதானத்தால் கிடை
த்த ஐசுவரியத்தை
யுடைய
இஷ்டனை
அந்த
பரத்தாவை
பெற்று

தூரீத:
தன்
பிரியம்
துஷ்டா
ஆசிர:

செல்வமிழந்து கஷ்ட
மனுபவிப்பவன்
செல்வத்தை
அடைந்தால் எப்படி
யோ, அப்படிப்பட்ட
சந்தோஷமுடையவ
ளாக
இருந்தான்.

स तथा सह संयुक्तो रराज रजनीचरः । अञ्जनादभिनिष्क्रान्तः करेणैव महागजः ॥५॥

அஞ்நாத்	“அஞ்சனமென்ற திக் கஜத்திலிருந்து	இவ	எங்கனமிருக்குமோ
அभिनिष्क्रान्तः	பிறந்த	ச:	அந்த [அங்கனமே
महागजः	மேன்மையான ஆண் யானை	रजनीचरः	யாதுதான் (ராக்ஷ
करेणैव	பெண்யானையோடு	तथा	அவளோடு [ஸன்)
संयुक्तः	சேர்ந்தால்	सह	கூட
		रराज	மிகப்பெருமைபெற்று விளங்கினான்.

देववत्यां सुकेशस्तु जनयामास राघव । त्रींस्त्रिनेत्रसमान्पुत्रान्राक्षसान्राक्षसाधिपः ॥

माल्यवन्तं सुमालिं च मालिं च वलिनां वरम् ॥ ६ ॥

राघव	“ஸ்ரீராகவ, ராக்ஷஸாதிபனு	सुमालिं च	ஸுமா லீ என்பவனும்
राक्षसाधिपः	ஸுக்ேசன்	मालिं च	மாலி என்பவனுமான்
सुकेशः	பலமுடையோர்களுக் குள்	त्रिनेत्रसमान्	மூன்று கண்களுக்குச்
वलिनां तु	சிறந்த	वीन्	மூன்று [சமமான ராக்ஷஸ
वरं	மால்யவந்தன் என்ப வனும்	पुत्रान्	குமாரர்களை
माल्यवन्तं		देववत्यां	தேவவதியிடம்
		जनयामास	பெற்றான்.

त्रयः सुकेशस्य सुतास्त्रेताशिसमतेजसः । विवृद्धिमगमंस्तत्र व्याधयोपेक्षिता इव ॥ ७ ॥

तव	“அங்கே	उपेक्षिताः	கவனித்துபாராமல் விடப்பட்ட
सुकेशस्य	ஸுக்ேசனுடைய		
वयः सुताः	மூன்று குமாரர்கள்	व्याधयः	வியாதிகள்
	திரேதாக்கினிகள் (காஹ்லபத்தியம், ஆஹவரீயம், தக்ஷி ணக்கி) போல் தேஜோவான்களாய்	इव	போல்
त्रेताशिसमतेजसः		विवृद्धिं	விசேஷவிருத்தியை
		अगान्	அடைந்தார்கள்.

वरप्राप्तिं पितुस्ते तु ज्ञात्वेश्वरतपोबलात् । तपस्तप्तुं गता मेरं आतरः कृतनिश्चयाः ॥ ८ ॥

ते	“அந்த	तु	அப்படியே அவர்
आतरः	சகோதரர்கள்		களும்
ईश्वरतपोबलात्	{ பரமேச்வரருக்குப்புரி ந்த தவத்தின் மஹ த்வத்தால்	तपः तप्तुं	தவம்புரிய
पितुः	தந்தைக்கு	कृतनिश्चयाः	மனவுறுதிகொண்ட வர்களாய்
वरप्राप्तिं ज्ञात्वा	வரபாக்கியம் உண்டா யிருத்தலை அறிந்து	मेरं	மேருமலைக்கு
		गताः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

प्रगृह्य नियमान्पोरात्राक्षसा नृपसत्तम । विचेरुस्ते तपो घोरं सर्वभूतभयावहम् ॥ ९ ॥

नृपसत्तम - “மன்னர்களில் உத்த
மரே!

ते अन्त
राक्षसाः राक्षஸர்கள்
घोरान् கடுமையான
नियमान् நியமங்களை

प्रगृह्य ஏற்படுத்திக்கொண்டு
सर्वभूतभयावहं ஸகலபிராணிகளும்
நடுங்கும்படி.

घोरं கடும்
तपः தபத்தை
विचेरुः அனுஷ்டித்தார்கள்.

सत्यार्जवशमोपेतैस्तपोभिरितिदुष्करैः । सन्तापयन्तस्त्रीह्यो कान्सदेवासुरमानुषान् ॥ १० ॥

अतिदुष्करैः “பிறருக்கு அஸாத்ய
மானவைகளும்

सत्यार्जव- } ஸத்யம், நேர்மை, பொ
शमोपेतैः } றை நிறைந்தவை
களுமான

तपोभिः தவங்களால்

सदेवासुरमानुषान् தேவர், அசுரர்,
மனிதர் உள்பட

वीन् மூன்று

लोकान् உலகங்களையும்

सन्तापयन्तः வருத்தினார்கள்.

ततो विभुश्चतुर्वक्त्रो विमानवरमास्थितः । सुकेशपुत्रानामन्य वरदोऽस्सीत्यभाषत ॥ ११ ॥

ततः “அப்பொழுது

चतुर्वक्त्रः நான்முகக்கடவுளா

विभुः பிரம்மதேவர் [கிய

विमानवरं சிறந்த விமானத்தின்

आस्थितः ஏறிவந்து [மீது

सुकेशपुत्रान् ஸுகேசனின் குமாரர்
களை

आमन्य நேரில் கூப்பிட்டு

वरदः ‘வரமளிக்கிறவனாக

अस्मि தோன்றியிருக்கின்
றேன்’

इति என்று

अभाषत அறிவித்தனர்.

ब्रह्माणं वरदं ज्ञात्वा सेन्द्रैर्देवगणैर्द्वैतम् । ऊचुः प्राञ्जलयः सर्वे वेपमाना इव द्रुमाः ॥ १२ ॥

तपसाऽऽराधितो देव यदि नो दिशसे वरम् । अजेयाः शत्रुहन्तारस्तथैव चिरजीविनः ॥

प्रभविष्णो भवामेति परस्परमनुव्रताः

॥ १३ ॥

सेन्द्रैः “இந்திரன் உள்பட

देवगणैः தேவகணங்களோடு

वृत्तं சேர்ந்துவந்திருக்கும்

ब्रह्माणं பிரம்மாவை

वरदं வரமளிக்கும் சமயத்
தீவிரப்பவராய்

ज्ञात्वा கண்டு

द्रुमाः इव அசைகின்ற விருகுகள்
களென

वेपमानाः நடுங்கிக்கொண்டு

सर्वे எல்லோருமாய்

प्राञ्जलयः அஞ்சலிஹஸ்தர்
களாகி

देव ‘தேவ,

तपसा தவத்தால்

आराधितः திருப்தியடைந்த

नः எங்களுக்கு [வராய்

वरं வரத்தை

दिशसे அளிக்கப்போகிறீர்

यदि என்றால்

अजेयाः எவராலும் வெல்வதற்

करीयवர்களாயும்

தथा	அப்படியே
शत्रुहन्तारः	பகைவர்களைவெல்ல வல்லவர்களாயும்
परस्परं	ஒருவருக்கொருவர்
असुव्रताः	அன்புமறாதவர்க ளாயும்

प्रभविष्यः	மிகுந்த பராக்ரமமு டையவர்களாகவும்
चिरजीविनः एव भवामः इति ऊचुः	சிரஞ்சீவிகளாயும் விளங்கவேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொண் டார்கள்.

एवं भविष्यतीत्युक्त्वा सुकेशतनयान्विभुः । स ययौ ब्रह्मलोकाय ब्रह्मा ब्राह्मणवत्सलः ॥

ब्राह्मणवत्सलः	“பிரம்ஹத்தை உள்ள படி அறிந்தவர்களி டத்தில் வா த்ஸ்ய முடையவரும்
----------------	--

विभुः சாக்ஷதருமான

सः அந்த

ब्रह्मा பிரம்ஹதேவர்

वरं लब्ध्वा तु ते सर्वे राम रात्रिञ्चरास्तदा । सुरासुरान्प्रबाधन्ते वरदानसुनिर्भयाः ॥

राम	“ஸ்ரீராம,
ते	அந்த
रात्रिञ्चराः	நிசாசரர்கள்
सर्वे	அனைவரும்
वः	வரத்தை
लब्ध्वा	அடைந்து
तदा	அப்பொழுது

सुकेशतनयान्	சுகேசனது புதல்வர்
एवं	‘அப்படியே [கருக்கு
भविष्यति	ஆகட்டும்’
इति	என்று
उचवा	பதில்கூறி
ब्रह्मलोकाय	பிரம்ஹலோகத்திற்கு
ययौ	போய்ச்சேர்ந்தார்.

सुरासुरान्प्रबाधन्ते वरदानसुनिर्भयाः ॥

वरदानसुनिर्भयाः	{ வரம்பெற்றதால் எவ ரிடத்தும் அச்சமொ ழிந்தவர்களாய்
सुरासुरान् तु	தேவர்களையும்
प्रबाधन्ते	அசுரர்களையும்கூட மிக்கஉபத்திரவீத் தார்கள்.

तैर्विध्यमानास्त्रिदशः सर्पिसङ्घाः सचारणाः । त्रातारं नाधिगच्छन्ति निरयस्था यथा नराः ॥

सचारणाः	“சாரணர்களோடு கூடினவர்களும்
---------	-------------------------------

सर्पिसङ्घाः	{ ரிஷிக்கூட்டங்களோ டுகூடினவர்களு மான
-------------	--

त्रिदशः தேவர்கள்

तैः அவர்களால்

अथ ते विश्वकर्माणं शिल्पिनां वरमव्ययम् । रघुसत्तम

रघुसत्तम	“ரகுகுத்தமரே, { ஸமரணமானவர்க ளும், மேலானவர்க ளும், இல்லாமலிரு க்கவேண்டுமென்ற ஆசையால் உத்ஸா ஹங்கொண்ட அந்த அரக்கர்கள்
संहृष्टाः	{
ते राक्षसाः	

विध्यमानाः	வதைபுண்டவர்க ளாய்
------------	----------------------

निरयस्थाः நரகத்திலிருக்கிற

नराः यथा ஜனங்கள் போல்

त्रातारं கைகொடுத்துக்காப்

பவரை

न अधिगच्छन्ति காணாதிருந்தார்கள்.

ऊचुः समेत्य संहृष्टा राक्षसा रघुसत्तम ॥

समेत्य	ஒன்றுகூடி
अव्ययं	சாக்ஷதமானவனும்
शिल्पिनां	சில்பிகளில்
वरं	சிறந்தவனுமான
विश्वकर्माणं	விசுவகருமாவை
अथ	இப்படி [விளித்து
ऊचुः	விதித்தார்கள்;

गृहकर्ता भवानेव देवानां हृदयेऽस्मिन्

भवान् एव

“நீயே

देवानां

தேவர்களுக்கு

॥ १८ ॥

हृदयोऽस्मिन्
गृहकर्ता

அவரவர் விரும்பியவாறு
மாளிகைகள் நிரும்பிக்
கும் சில்பி.

अस्माकमपि तावत्त्वं गृहं कुरु महामते । हिमवन्तमपाश्रित्य मेरुं मन्दरमेव वा ॥

महेश्वरगृहप्रख्यं गृहं नः क्रियतां महत्

महामते

“ஸைக்கூடமபுத்தியு
டையோனே,

तावत्

ஆதலின்

एवं

நீ

अस्माकं अपि

எங்களுக்கும்

गृहं

மாளிகை ஒன்றை

कुरु

நிரும்பி.

हिमवन्तं

இமயமலையையோ

मेरुं

மேருமலையையோ

॥ १९ ॥

मन्दरं एव वा

மந்தர மலையையோ

अपाश्रित्य

அவலம்பித்து

महत्

மஹத்தானதும்

महेश्वरगृहप्रख्यं

{ மஹேஸ்வரனது
மாளிகைக்கொப்பா
னதுமாகிய

गृहं

ஒரு மாளிகையை

नः

எங்களுக்கு

क्रियताम्

சிருஷ்டிக்கவேண்டும்.”

विश्वकर्मा ततस्तेषां राक्षसानां महाभुजः । निवासं कथयामास शक्रस्यैवामरावतीम् ॥

ततः

“அப்பொழுது

महाभुजः

கைத்திறமுடையவ

னான

विश्वकर्मां

விசுவகர்மா

तेषां

அந்த

राक्षसानां

ராக்ஷஸர்களுக்கு

शक्रस्य

இந்திரனுடைய

अमरावतीं

அமராவதியை

इव

போன்ற

निवासं

வாஸஸ்தானமொன்
றை

कथयामास

கூறினான்.

दक्षिणस्योदधेस्तीरे त्रिकूटो नाम पर्वतः । सुवेल इति चाप्यन्यो द्वितीयस्तत्र सत्तमाः ॥

सत्तमाः

“நல்லோர்களை !

दक्षिणस्य

தெற்கு

उदधेः

கடலின்

तीरे

கரையில்

दिकूटः

தீரிகூடம்

नाम

என்ற

पर्वतः

பர்வதமுளது.

अपि च

இன்னும்

तत्र

அங்கேயே

अन्यः

மற்றொரு

द्वितीयः

அயலிலிருக்கிறது

மான

सुवेलः इति

ஸுவேலமென்கிற

பர்வதமுளது.

शिवरे तस्य शैलस्य मध्यमेऽम्बुदसन्निभे । शकुनैरपि दुष्प्रापे ढङ्कच्छिन्नचतुर्दिशि ॥
त्रिशद्योजनविस्तीर्णा शतयोजनामायता । स्वर्णप्राकारसंवीता हेमतोरणसंवृता ॥

मया लङ्कते नगरी शक्राज्ञेन निर्मिता

॥ २३ ॥

तस्य

“அந்த

शैलस्य

மலையின்

मध्यमे

நடு,

अम्बुदसन्निभे

மேகமண்டலத்திற்

கொப்பானதும்

शकुनैः अपि

பகடிகளாலும்

துஷாபே	உட்புகுதற்கரியது மான
தூக்ஷிண- சுதுதிதி	நான்கு புறங்களும் உளிகளால் செதுக் கப்பட்டு வழவழப் பாயிருக்கிற துமான
சிவரே	சுகரத்தில்
திசயோஜனவிஸ்திபா	முப்பது யோஜனை அகல்முள்ளதும்
சதயோஜனம் அயதா	நூறு யோஜனை நீள முள்ளதும்
ஸ்வர்பாகாரஸவீதா	{ பொன்மயமான மதில் களால் சூழப்பெற்ற தும்

ஹேமதேரணஸ்துதா	{ பொன்தோரணவாயி ல்களால் அலங்காரிக் கப்பட்டதுமான
லக்ஷா	இலங்கை
ஹி	என்ற
நகரி	ஒரு பட்டணம்
சாக்ஷஸேன	இந்திரனது கட்டளை யைப்பெற்ற
மயா	என்னால்
நிமிதா	சுருஷ்டிக்கப்பட்டிருக் கிறது.

तस्यां वसत दुर्धर्षा यूयं राक्षसपुङ्गवाः

राक्षसपुङ्गवाः “राक्षससंरोஷं
களே !

तस्यां अति
यूयं நீங்கள்

सेन्द्रा दिवौकस इव समासाद्यामरावतीम् ।
भविष्यथ दुराधर्षाः शत्रूणां शत्रुसूदनाः

सेन्द्रा: “இந்திரனுள்ளிட்ட
दिवौकस: தேவர்கள்
भमरावती அமராவதியை
समासाद्य அடைந்திருத்தல்
इव எவ்வண்ணமோ, அவ்
வண்ணமே
लङ्कादुर्गं இலங்காபுரியாகிறதூர்
समासाद्य புகுந்து
க்கத்தில்

विश्वकर्मवचः श्रुत्वा ततस्ते राक्षसोत्तमाः ।

ते “அந்த
राक्षसोत्तमा: இராக்கதத்தலைவர்கள்
विश्वकर्मवचः விசுவகர்மா உரை
செய்ததை
श्रुत्वा கேட்டு
ततः அதனால்

॥ २४ ॥

दुर्धर्षा: { பிறரால் அணுகப்படு
वसत वल्लिपुङ्गवः
வதுகூட அசாத்திய
மாய்
வலிபுங்கள்.

लङ्कादुर्गं समासाद्य राक्षसैर्वहुभिर्दृताः ॥

॥ २५ ॥

शत्रूणां சத்துருக்களுக்கு
दुराधर्षा: அணுகுதல்கூட அசா
த்தியமாய்
बहुभि: அனேக
राक्षसै: அரக்கர்களால்
वृता: சூழப்பட்டவர்களாய்
शत्रुसूदना: சத்துருநாசகர்களாய்
भविष्यथ இருங்கள்.

सहस्रानुचरा भूत्वा गत्वा तामवसन्पुरीम् ॥

सहस्रानुचरा: { எண்ணிறந்தபரிவார
ங்களையுடையவர்க
ளாய்
भूत्वा ஆகி
तां पुर्वी அப்புரியில்
गत्वा புகுந்து
अवसन् வளிக்கலாயினர்.

दृष्ट्वाकारपरिखां हैमैर्गृह्यतेयुताम् । लङ्कामवाप्य ते हृष्टा न्यवसन्नजनीचराः ॥ २७ ॥

தே ரஜனிச்சரா:	“அந்த அரக்கர்கள்	लङ्कां	இலங்கையை
हैमै:	ஸ்வரண்மயமான	अवाप्य	அடைந்து
गृह्यतै:	பலமாளிகைகளால்	हृष्टा:	மிக்கமகிழ்ச்சிகொண்
युतां	நிறையப்பெற்றதும்		டவர்களாய்
दृष्ट्वाकार- } परिखां }	வலுவான மதில்களை யும், ஆழமான அக ழிகளையுமுடையது மான	न्यवसन्	வாழ்ந்துவந்தார்கள்.

एतस्मिन्नेव काले तु यथाकामं च राघव । नर्मदा नाम गन्धर्वी बभूव रघुनन्दन ॥ २८ ॥

राघव	“ஒ ராகவ !	एतस्मिन् काले एव	இதேகாலத்திலேயே,
रघुनन्दन	ஒ ராகுந்தனரே,	नर्मदा	நர்மதை
	அவர்களுடைய மனோ	नाम	என்கிற
यथाकामं तु	{ பிஷ்டமெல்லாம் சம் பவமாகிய	गन्धर्वी च	கந்தர்வஸ்தர் ஒருத்தி
		बभूव	இருந்தனர்.

तस्याः कन्यात्रयं ह्यாसीद्विश्रीकीर्तिसमद्युति ॥ २९ ॥

तस्याः	“இவளுக்கு	कन्यात्रयं	மூன்று கன்னிகைகள்
धीश्रीकीर्ति- } समद्युति हि }	தையிலகூடி தன லகூடி, கிர்த்தி லகூடி இவர்களுக்கு நிகராய் விளங்கும்	आसीत्	இருந்தனர்.

ज्येष्ठक्रमेण सा तेषां राक्षसानामराक्षसी । कन्यास्ताः प्रददौ हृष्टा पूर्णचन्द्रनिभाननाः ॥
त्रयाणां राक्षसेन्द्राणां तिस्रो गन्धर्वकन्यकाः ॥ ३० ॥

भराक्षसी	“ராக்கூஸஜாதியில் பிறவாத	कन्याः	கன்னிகைகளே
सा	அவள்	राक्षसेन्द्राणां	இராக்கூஸத்தலைவர் களான
हृष्टा	மனபொப்பியவளாய்	तेषां	அந்த
पूर्णचन्द्र- } निभाननाः }	முழுமதிக்கொப்பான முகமண்டலமுடை யோர்களும்	त्रयाणां	மூன்று
गन्धर्वकन्यकाः	கந்தர்வஜாதிப் பெண் களுமான	राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
ताः	அந்த	ज्येष्ठक्रमेण	முறையே முத்தவ னுக்கு முத்தவளென
तिस्रः	மூன்று	प्रददौ	கன்னிகாதானம் செய்துகொடுத்தனள்.

दत्ता मात्रा महाभागा नक्षत्रे भगदैवते

॥ ३१ ॥

மஹாபாக்கியவதி
மஹாபாகுனி [கள்
நக்சத்ரித்தில்

மாத்தா தாயினால்
தத்தா: மணம்புரிந்துகொடுக்
கப்பட்டார்கள்.

कृतदारास्तु ते राम सुकेशतनयास्तदा । चिक्रीडुः सह भार्याभिरप्सरोभिरिवामराः ॥

ராம
தே
சுகேசதனயா: து
ததா
கூததாரா:
அமரா:
“ஸ்ரீராம!
அந்த
சுகேசனுடைய தனயர்
களும்
அப்பொழுது
மணம்புரிந்துகொண்
டவர்களாய்
தேவர்கள்

அப்சரோ:
இவ
மாரியா:
சஹ
சிக்ரீடூ:
அபஸ்ரஸுகளுடன்
எப்படியோ அப்படி
யே
வாழ்க்கைத்துணவி
களுடன்
கூட
ஆனந்தமாய் வாழ்ந்து
வந்தார்கள்.

ततो माल्यवतो भार्या सुन्दरी नाम सुन्दरी

॥ ३३ ॥

தத:
மாலயவத:
மாரியா
“அப்பொழுது
மால்யவானுக்கு
மணையாட்டி

சுந்தரீ
சுந்தரீ
நாம
“ரூபவதி.
ஸுந்தரீ
எனும்பெயர் பூண்ட
வள்.

स तस्यां जनयामास यदपत्यं निबोध तत्

॥ ३४ ॥

ச:
தத்யா
யத் அபத்யம்
“அவன்
அவளிடத்தில்
எந்தசந்தானத்தை

சனாயாமாச
தத்
நிவோத
பெற்றருளே
அதை
உற்றுகேளும்.

वज्रमुष्टिर्विरूपाक्षो दुर्मुखश्चैव राक्षसः । सुस्रग्धो यज्ञकोपथ मत्तोन्मतौ तथैव च ॥

अनला चाभवत्कन्या सुन्दर्या राम सुन्दरी

॥ ३५ ॥

तथा एव च “अवर्कन्यावावरा
नील

मत्तोन्मतौ
सुन्दर्या च एव
सुन्दरी
अनला
कन्या च
अभवत्
மத்தன், உன்மத்தன்
என்பவர்களாம்.
ஸுந்தரியினிடத்தி
லேயே
சிறந்தஸௌந்தர்ய
முடயவளென
அனலைன்ற
ஒருபத்திரியும்
உத்பலித்தனள்.

வஜ்ரமுஷ்டி:
விரூபாக்ஷ:
துர்முக:
ராக்ஷ:
சுச்ரக்ஷ:
யக்ஷகோ:
வஜ்ரமுஷ்டி.
வீரூபாக்ஷன்
தூர்முகனென்ற
அரக்கன்
ஸுப்தகன்
யக்ஷகோபன்

सुमालिनोऽपि भार्याऽऽसीत्पूर्णचन्द्रनिभानना । नाम्ना केतुमती नाम प्राणेभ्योऽपि गरीयसी ॥

सुमालिनः	“ஸுமாலியின்	पूर्णचन्द्रनिभानना	} முழுமதிக்கொப்பான அபி	} முகமண்டலமுடைய வளாயும்
भार्या	பாரியையான			
नाम्ना	பெயரால்	प्राणेभ्यः	பிராணனிலும்	
केतुमती नाम	கேதுமதி என்றழைக்கப்பட்டவள்,	गरीयसी अपि	பிரியமானவளாயும்	
		आसीत्	இருந்தாள்.	

सुमाली जनयामास यदपत्यं निशाचरः । केतुमत्यां महाराज तन्निबोधानुपूर्वशः ॥३७॥

महाराज	“ஹே மஹாராஜ!	जनयामास	பெற்றோனோ
सुमाली	ஸுமாலியென்ற	तत्	அதை
निशाचरः	அரக்கன்	अनुपूर्वशः	முறையே
केतुमत्यां	கேதுமதியினிடத்தில்	निबोध	கூறுகின்றேன்
यत् अपत्यं	எந்த ஸந்தானத்தை		கேளுகும்.

प्रहस्तोऽकम्पनश्चैव विकटः कालकार्मुकः । धूम्राक्षश्चैव दण्डश्च सुपार्श्वश्च महाबलः ॥३८॥
 संह्रादिः प्रघसश्चैव भासकर्णश्च राक्षसः । राका पुष्पोत्कटा चैव कैकसी च शुचिस्मिता ॥
 कुम्भीनसी च इत्येते सुमालेः प्रसवाः स्मृताः ॥ ४० ॥

सुमालेः	“ஸுமாலியின்	दण्डः एव	தண்டன்
प्रसवाः इति	குமாரர்கள், குமாரி	सुपार्श्वः च	சுபார்ச்வன்
	களென	संह्रादिः एव	ஸங்கிராதி
स्मृताः	ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட	प्रघसः च	பிரகஸன்
	டவர்கள்	राक्षसः	துஷ்டஸ்வபாவ
एते च	இவர்களே.		முடைய
प्रहस्तः	பிரஹஸ்தன்	भासकर्णः च	பாஸகர்ணன்
अकम्पनः च	அகம்பனன்	राका एव	ராகை
विकटः च	விகடன்	पुष्पोत्कटा च	புஷ்போத்கடைய
कालकार्मुकः च	காலகார்முகன்	शुचिस्मिता	நகைமுகமுடைய
महाबलः	மஹாபலிஷ்டனான	कैकसी एव	கைகவலீ [வளான
धूम्राक्षः	தூம்ராக்ஷன்	कुम्भीनसी च	கும்பினலீ.

मालेस्तु वसुधा नाम गन्धर्वी रूपशालिनी । भार्याऽऽसीत्पद्मपत्राक्षी स्वक्षी यक्षीवरोपमा ॥

मालेः	“மாலியினது	पद्मपत्राक्षी	{	தாமரையிதழு போன்ற கண்களை யுடையவளாய்
भार्या तु	மணையாட்டியோ			
वसुधा	வஸுதை	स्वक्षी	{	ஸூக்ச்மபுத்தியுடையவள்.
नाम	என்பபெயர்முண்ட			
	வள்.	यक्षीवरोपमा	{	குபேரனது பரிவார மகளிர்களின் யஜ் மாட்டிக்கு நிகராய் விளங்கினாள்.
गन्धर्वी	தெய்வப் பத்தியுள்ள பெண்.	आसीत्		
रूपशालिनी	வடிவழகி.			

சுமாலேருஜஸ்தஸ்யா ஜனயாபாஸ யத்பஹோ । அபத்யம் கத்யமானம் து மயா த்வம் ஸ்ருணு ரா஘வ ॥

புறஹோ "புரபுலே!
ரா஘வ ஸ்ரீராகவா!
சுமாலே: ஸுமாலியினது
அருஜ: தம்பி
தஸ்யா அவஸிடத்தில்
யத் அபத்யம் எந்த ஸந்தானத்தை
ஜனயாபாஸ பெற்றானே,

மயா என்னை
து இப்பொழுது
கத்யமானம் { விவரித்துச் சொல்லப்
படுகிறதமாகிய
அதற்கு
த்வம் தேவரீர்
ஸ்ருணு செவிசாற்றும்.

அநிலத்யானலத்யைவ ஹ: சம்பாதிருவ ச । எதே விபிஷணாமாத்யா மாலையாஸ்து நிஷாசரா: ॥

மாலையா: ச "மாலிக்குப்பிறந்த
வர்களாகிய
அநில: எவ் அநிலனென்பவனும்
அநல: ச அநலனென்பவனும்
ஹ: எவ் ஹனென்பவனும்

சம்பாதி: ச ஸம்பாதி என்பவனு
எதே இந்த [மாகிய
நிஷாசரா: து அரக்கர்கள் தான்
விபிஷணாமாத்யா: விபிஷணருடைய
அமைச்சர்கள்.

தஸ்து தே ராக்ஸபுஜ்வாக்ஸ்யோ நிஷாசரே: புத்ரததேவ சம்வதா: ।

சுரானஸேந்நாநுபிஷாநயக்ஷாந்வவாதிரு தாந்வலவீர்யதர்பிதா: ॥ 88 ॥

ஜாக்ஷமந்நோநிலவஹுராஸதா ருணபு மத்யுபததிமா: சமாஹிதா: ।

வரபுரதானாததிர்விதா மூஷம் கருகிரியாநாம் புஷமக்ஷரா: சதா ॥ 89 ॥

தத: "அப்பொழுது
தே அந்த
ராக்ஸபுஜ்வா: ராக்ஸ ததலைவர்கள்
தய: து மூவரும்
அநிலவத் வாயுபேரல்
ஜகத் ஜகமெங்கும்
அமந்ந: திரிபவராய்
ஹுராஸதா: அணுகமுடியாதவ

கருகிரியாநாம் யாகங்களுக்கு
சதா எப்பொழுதும்
மூஷம் பெரும்
புஷமக்ஷரா: தீங்கு விளைவிப்பவர்கள்
நிஷாசரே: அரக்கர்களுடனும்
புத்ரததேவ: பலகுமாரர்களுடனும்
சம்வதா: கூடியிருப்பவர்களாய்

ரூணபு யுத்தங்களில்
மத்யுபததிமா: யமனுக்கொப்பான
சமாஹிதா: விருத்தியுடையவர்
வரபுரதானாத் வரங்களைப்பெற்ற
அதிர்விதா: அஹங்காரமதிகரித்த
வர்களாய்

வலவீர்யதர்பிதா: { பலத்தாலும் வீர்யத்
தாலும் செருக்குற்ற
வர்களாய்
ஸேந்நாநு இந்திரனுள்ளிட்ட
தாந் இந்த
சுரானு தேவர்களையும்
அக்ஷிநாகக்ஷாந் ச ரிஷிகளையும் நாகர்களை
யும் யக்ஷர்களையும்
வவாதிரு உபதரவித்துவந்தார்
கள்.

இத்யாஸே ஸ்ரீமதாமாயணே வால்மீகீயே அடிகாஹே பஞ்சம: சரீ: ॥

பஃ: சரீ:—ஆறுவது ஸர்க்கம் || 6 ||

விண்மாலயவடாடியுடம்—விண்ணுவக்கும் மால்யவான் முதலியவர்க்கும் நடந்த யுத்தம்.

தீவ்யமானா தேவாஷ் ஸுயஸ்த தபாநா: | ஸயாநா: ஸரணம் ஜகமுதேவதேவம் ஸேஷ்வரம் || 1 ||

தீ: “அவர்களால்
வ்யமானா: துன்புறுத்தப்பட்ட
தேவா: ச தேவர்களும்
தபாநா: தபாநர்களான
ஸுய: ச முனிவர்களும்

ஸயாநா: பாதையை ஸஹிக்க
மட்டாதவர்களாய்
தேவதேவ தேவர்களுக்கும்
தேவராகிய
ஸேஷ்வர் மஹேஸ்வரரை
ஸரணமாக
ஜமு: அண்டினார்கள்.

தே சமேத்ய து காமாரி த்ரிபுராரி த்ரிலோசனம் | ஓசு: ஸாஜலயோ தேவா ஸயகஹ்நாஸிண: ||

தே “அந்த
தேவா: தேவர்கள்
சமேத்ய ஒன்றுகூடி
காமாரி மன்மதனைஜயித்த
வரும்
த்ரிபுராரி திருபுரந்தகருமான
த்ரிலோசனம் முக்கண்ணரைப்
பார்த்து

ஸாஜலய: கைகூப்பிக்கொண்டு
ஸயகஹ்நாஸிண: { பயத்தால் தட்டித்தடு
மாறுகின்ற குரலு
டனே
து இப்படி
ஓசு: விண்ணப்பஞ்செய்
தார்கள்:

ஸுகேஸபுதிரேஸ்கவந்ஸிதாஸஹ்ரோஹதீ: | ஸ்ரஜாஹ்ஸு ஸ்ரஜா: ஸர்வா வாஹ்யந்தே ரிபுவாஹநே: || 3 ||

ஸ்ரஜாஹ்ஸு “பிராஜைகளின் அத்தி
ஸகவந் ஸ்வாமி! [யசுஹ்ராகிய
ஸ்ரஜா: பிராணிகள்
ஸர்வா: எல்லாமும்
பிரமதேவரிடமிருந்து
பெற்ற வரங்களினால்
பிதாஸஹ்ரோஹதீ: { கர்வமதிகரித்தவர்
களாய்

ரிபுவாஹநே: { சத்ருக்களில்லாதபடி
செய்வதில் ஆதார
களாயிருக்கும்
ஸுகேஸபுதிரே: ஸுகேசனது
புத்திரர்களால்
வாஹ்யந்தே துன்புறுத்தப்
படுகின்றார்கள்.

ஸரண்யான்யஸரண்யானி ஹாஸ்ரமாணி க்ருதானி ந: | ஸ்வர்காச் தேவாந்ஸுயாவ்ய ஸ்வர்கோ க்ரீடந்தி தேவவத் ||

ந: “எங்களது
ஸரண்யானி இருப்பிடங்களான
ஹாஸ்ரமாணி ஆஸ்ரமங்கள்
அஸரண்யானி குடியிருக்க யோக்ய
மற்றவைகளாக
க்ருதானி அழிக்கப்பட்டன.
தேவாந் தேவர்களையும்

ஸ்வர்காச் சுவர்க்கத்தினின்று
ஸுயாவ்ய அடித்துத்தூத்தி
விட்டு
ஸ்வர்கோ ஹி சுவர்க்கலோகத்திலே
தேவவத் தேவர்களேன [யும்
க்ரீடந்தி ஆனந்தமாய் வாழ்
கின்றனர்.

अहं विष्णुरहं रुद्रो ब्रह्माहं देवराढहम् । अहं यमश्च वरुणश्चन्द्रोऽहं रविरप्यहम् ॥ ५ ॥
 इति ते राक्षसा देवान् वरदानेन दर्पिताः । बाधन्ते समरोद्धर्षा ये च तेषां पुरस्सराः ॥

वरदानेन “வரங்கள் பெற்றதால்
 दर्पिता: செருக்குற்றவர்
 களாய்
 समरोद्धर्षा: போர்புரியப் போராவல்
 கொண்டவர்களான
 ते அவர்களும்
 तेषां அவர்களுக்கு
 पुरस्सरा: முன்னணியாகச் செல்
 राक्षसा: அரக்கர்கள் [லும்
 ये च எவர்களோ
 अवர்களும்
 विष्णु: விஷ்ணுவும்
 अहं நானே;
 रुद्र: ருத்திரனும்
 अहं நானே;

ब्रह्मा பிரம்ஹனும்
 अहं நானே;
 देवराट् தேவேந்திரனும்
 अहं நானே;
 यम: யமனும்
 अहं நானே;
 वरुण: வருணனும்
 चन्द्र: अपि சந்திரனும்
 अहं நானே;
 रवि: च ஸூர்யனும்
 अहं நானே
 इति என்றுகொண்டு
 देवान् தேவர்களை
 बाधन्ते உபத்திரவப்படுத்து
 किन्तनर्.

तन्नो देव भयार्तानामभयं दातुमर्हसि । अशिवं वपुरास्थाय जहि वै देवकण्टकान् ॥ ७ ॥

तत् “ஆதலால்
 देव ஹே தேவ!
 भयार्तानां பயத்தால் மெய்மறந்தி
 न: எங்களுக்கு [ருக்கும்
 अभयं { எவராலும் பயமின்
 { மை என்ற நம்பிக்
 { கையை

दातुं விளைவிக்க
 अहिंति அருள்புரியவேண்டும்.
 अशिवं குரூரமான
 वपु: ரூபத்தை
 आस्थाय தரித்து
 देवकण्टकान् தேவசத்துருக்களை
 जहि वै வதஞ்செய்யவேண்டும்.’

इत्युक्तस्तु सुरैः सर्वैः कपर्दी नीललोहितः । सुकेशं प्रति सापेक्षः प्राह देवगणान्प्रभुः ॥

सर्वै: “எல்லா
 सुरै: தேவர்களாலும்
 इति மேற்கண்டவாறு
 उक्त: உரைசெய்யப்பட்ட
 தற்குச்செவிசாய்த்த
 प्रभु: பிரபுவும்
 कपर्दी சடைப்பின்ன லுடைய
 வருமாகிய

नीललोहित: சிவபெருமான்
 देव.गान् தேவகணங்களைப்
 பார்த்து
 सुकेशं प्रति ஸுகேசனிடத்தில்
 सापेक्ष: தாக்ஷிணியமுடையவ
 ராதலால்
 तु இப்படி
 प्राह பதிலளித்தார்;

अहं तान्न हनिष्यामि मयाऽवध्या हि तेऽसुराः ।

किंतु मन्त्रं प्रदास्यामि यो वै तान्हिहनिष्यति

॥ ९ ॥

अहं "நான்
तान् அவர்களை
न हनिष्यामि வதைக்கமாட்டேன்.
हि ஏனென்றால்
ते அந்த
असुराः அஸுரர்கள்
मया என்னால்

अवध्या: கொல்லத்தகா
किं तु ஆயினும் [தவர்கள்,
यः எவர்
तान् அவர்களை
निहनिष्यति वै கொல்லுவாரோ,
அதற்குவேண்டிய
मन्त्रं உபாயத்தை
प्रदास्यामि உபதேசிக்கிறேன்.

यूयमिन्द्रं महाभागं पुरस्कृत्य सुरर्षयः । गच्छध्वं शरणं विष्णुं हनिष्यति स तान्प्रभुः ॥

सुरर्षयः "தேவரிஷிகாள்,
यूयं நீங்கள்
महाभागं மஹாபாக்ஷியவா
इन्द्रं இந்திரனை [னாகிய
पुरस्कृत्य முன்னிட்டுக்கொண்டு
विष्णुं பூநீம்ஹாவிஷ்ணுவை

शरणं சரணமாக
गच्छध्वं அடையுங்கள்.
सः அந்த
प्रभुः பிரபு
तान् அவர்களை
हनिष्यति ஸம்ஹரிப்பார்."

ततस्तु जयशब्देन प्रतिनन्द्य महेश्वरम् । विष्णोः समीपमाजमुर्निशाचरभयादिताः ॥

निशाचर- } "அரக்கர்களிடம்
भयादिताः } அஞ்சிநடுங்கிய
அவர்கள்
तु இப்பொழுது
महेश्वरं பாமேசுவரரை
जयशब्देन 'ஜயவிஜயப்பவ' என்று

प्रतिनन्द्य வாழ்த்தி
ततः அதன்மேல்
विष्णोः பூநீமஹாவிஷ்ணு
வினது
समीपं ஸந்நிதானத்திற்கு
आजमुः போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

शङ्खचक्रधरं देवं प्रणम्य बहुमान्य च । ऊचुः संभ्रान्तवद्वाक्यं सुकेशतनयान्प्रति ॥ १२ ॥

शङ्खचक्रधरं "சங்கசக்கரதாரியாகிய
देवं தேவரை
प्रणम्य அடிபணிந்து
च பின்னர்
बहुमान्य போற்றி

सम्भ्रान्तवत् நடுங்கி
सुकेशतनयान् சுகேசனது தனயர்
प्रति பற்றிய [களை
वाक्यं பேச்சை
ऊचुः கூறினார்கள்.

सुकेशतनयैर्देवं त्रिभिस्त्रेताग्रिसन्निभैः । आक्रम्य वरदानेन स्थानान्यपहृतानि नः ॥ १३ ॥

देवं "ஆண்டவனே!
नः எங்களது
स्थानानि இருப்பிடங்கள்
वरदानेन வரம் பெற்றதால்
सुकेशतनयैः சுகேசனது தனயர்

त्रेताग्रिसन्निभैः த்ரேதாக்கனிகளுக்கு
சமாளர்களுமான
त्रिभिः மூவர்களால்
आक्रम्य பலாக்கரித்து
अपहृतानि அபஹரிக்கப்

கனும்

பட்டன.

लङ्का नाम पुरी दुर्गा त्रिकूटशिखरे स्थिता । तत्र स्थिताः प्रवाधन्ते सर्वान्नः क्षणदाचराः॥

त्रिकूटशिखरे “திரிகூடசிசுரத்தில்
दुर्गा சத்ருக்கள் நெருங்க
முடியாததான
लङ्का இலங்கை
नाम என்ற
पुरी புரி
स्थिता இருக்கிறது.

क्षणदाचराः அரக்கர்கள்
तत्र அதில்
स्थिता: வாஸஞ்செய்பவர்
न: எங்கள் [களாய்
सर्वान् எல்லோரையும்
प्रवाधन्ते அதிகமாய் உபத்திர
வப்படுத்துகின்றனர்.

स त्वमस्मद्धितार्थाय जहि तान्मधुसूदन । शरणं त्वां वयं प्राप्ता गतिर्भव सुरेश्वर ॥१५॥

सुरेश्वर “எல்லா தேவர்
களுக்கும் தேவரே!
त्वां தங்களை
वयं நாங்கள்
शरणं சரணமாய்
प्राप्ता: அடைந்தோம்.
मधुसूदन ஒ மதுசூதன!
स: அப்படிப்பட்ட

त्वं தாங்கள்
अस्मद्धितार्थाय எங்களுடைய
கேஷ்டமத்திற்காக
तान् அவர்களை
जहि ஸம்ஹரியும்.
गति: அடைக்கலம்
भव ஆகுக.

चक्रकुत्तास्यकमलान्विवेदय यमाय वै । भयेष्वभयदोऽस्माकं नान्योऽस्ति भवता विना ॥
राक्षसान्समरे दुष्टान्सानुबन्धान्मदोद्धतान् । नुद त्वं नो भयं देव नीहारमिव भास्करः ॥

अस्माकं “எங்களுக்கு
भयेषु ஆபத்துநேரும்
காலங்களில்
अभयदः அபயமளித்துக் காப்
பவர்
भवता தேவரீரை
विना ஒழிய
अन्य: வேறொருவர்
न अस्ति वै இல்லையே.
मदोद्धतान् மதங்கொண்டு
செருக்குற்ற
दुष्टान् துஷ்டர்களான
राक्षसान् ராக்ஷஸர்களை
सानुबन्धान् பரிவாரங்களுடன்
கூடினவர்களாய்
समरे யுத்தத்தில்

चक्रकुत्तास्य- } சக்ராயுதத்தினால் அ
कमलान् } றப்புண்ட முகங்க
ளையும், நுரையீரல்
களையுமுடையவர்
களாய்
यमाय யமனுக்கு
विवेदय விருந்தளிக்க,
देव ஆண்டவரே!
त्वं தேவரீர்
भास्करः பகலவன்
नीहारं பனியை
इव எப்படியோ அப்படி
யே
न: எங்களது
भयं ஆபத்தை
नुद ஒழித்தருள்க.

इत्येवं दैवतैरुक्तो देवदेवो जनार्दनः । अभयं भयदोऽरीणां दत्त्वा देवानुवाच ह ॥ १८ ॥

दैவதै: "தேவர்களால்
இதி एवं இவ்வண்ணம்
உக்த: { விண்ணப்பஞ்செய்யப்
பட்டதற்கு செவி
சாய்த்தவரும்
அரிणां சதருக்களுக்கு
भयद्: பயகர்த்தாவும்

दे-देव: ह தேவதேவரும் கிய
जनार्दनः ஜனார்த்தனை
अभयं அஞ்சலென்று அப
दत्त्वा அளித்து [யத்தை
देवान् தேவர்களைப் பார்த்து
उवाच சொல்லி அருளினார்:

सुकेशं राक्षसं जान ईशानवरदर्पितम् । तांश्चास्य तनयाञ्जाने येषां ज्येष्ठः स मात्यवान् ॥

सुकेशं "ஸுகேசனென்ற
राक्षसं அரக்களை
ईशानवरदर्पितं { சிவனாரளித்த வரத்
தால் செருக்குற்றி
ருப்பவனாய்
जाने நான் அறிவேன்.
अस्य இவனுடைய

तनयान् புதர்களாகிய
येषां எவர்களுக்கு
सः அந்த
मात्यवान् மால்யவான்
ज्येष्ठः மூத்தவனோ, அந்த
तान् च அவர்களையும்
जाने நான் அறிவேன்.

तानहं समतिक्रान्तमर्यादान् राक्षसाधमान् । निहनिष्यामि संक्रुद्धः सुरा भवत विज्वराः ॥

सुरा: "தேவர்களாள்!
अहं நான்
संक्रुद्धः கோபத்தை வருவித்
துக்கொண்டவனாய்
समतिक्रान्तमर्यादान् மட்டு, மரியாதைகளைக்
கடந்த

तान् அந்த
राक्षसाधमान् ராக்ஷஸாதமாகளை
निहनिष्यामि அதஞ்செய்துவிடுகின்
றேன்.
विज्वरा: கவலையொழிந்தவர்
भवत இருங்கள். [களாய்

इत्युक्तास्ते सुराः सर्वे विष्णुना प्रभविष्णुना । यथावासं ययुर्हृष्टाः प्रशंसन्तो जनार्दनम् ॥

प्रभविष्णुना "எல்லாம் வல்லவரான
विष्णुना விஷ்ணுமூர்த்தியால்
इति இவ்வண்ணம்
उक्ता: சொல்லப்பட்டதைக்
तं அந்த [கேட்ட
सुरा: தேவர்கள்

यथै अனைவரும்
हृष्टा: அகமகிழ்ந்தவர்களாய்
जनार्दनं ஜனார்த்தனை
प्रशंसन्तः போற்றிப்புகழ்ந்து
यथावा: அவரவர் இருப்பிடத்
ययु: சென்றார்கள். [திற்கு

विबुधानां समुद्योगं मात्यवांस्तु निशाचरः । श्रुत्वा तौ भ्रातरौ वीराविदं वचनमब्रवीत् ॥

विबुधानां "தேவர்களின்
समुद्योगं பிரயத்தனைத்தை
मात्यवान् மால்யவான் என்ற
निशाचरः அரக்கள்
श्रुत्वा तु கேட்டதுமே
वीरौ வீரர்களாகிய

तौ अந்த
भ्रातरौ ஸஹோதரர்களைப்
பார்த்து
इदं பின்வரும்
वचनं வார்த்தையை
अब्रवीत् சொன்னான் :

अमरा ऋषयश्चैव सङ्गम्य किल शङ्करम् । अस्मद्वयं परीप्सन्त इदं वचनमब्रुवन् ॥२३॥

अमरा: च "தேவர்களும்
ऋषय: एव முனிவர்களும்
सङ्गम्य ஒன்றுகூடி
अस्मद्वयं நம்மை வதைக்க
परीप्सन्त: விருப்பங்கொண்டவர்
களாகி

शङ्करं कि उ சங்கரனிடத்திலேயே
इदं பின்வரும்
वचनं வார்த்தையை
अब्रुवन् சொன்னார்கள்.

सुकेशतनया देव वरदानबलोद्धता: । बाधन्तेऽस्मान्समुद्भूता घोररूपा: पदे पदे ॥ २४ ॥

देव "ஹே தேவ!
घोररूपा: கோரரூபங்கொண்ட
सुकेशतनया: சுகேசனது புத்திரர்
கள்

समुद्भूता: செருக்குற்றவர்களாய்
पदे पदे ஒப்பின்றி
अस्मान् எங்களை
बाधन्ते துன்புறுத்துகின்

वरदानबलोद्धता: வரம்பெற்று வீரியம்
திகரித்தவர்களாய்
றனர்.

राक्षसैरभिभूता: स्म न शक्ता: स्म प्रजापते । स्वेषु सद्यसु संस्थानुं भयात्तेषां दुरात्मनाम् ॥

प्रजापते "பிரஜாநாதரே!
राक्षसै: ஆரக்கர்களால்
अभिभूता: स्म ஜயிக்கப்பட்டோம்.
दुरात्मनां துராத்மாக்களான
तेषां அவர்களது

भयत् பயத்தால்
स्वेषु தத்தம்
सद्यसु வீடுகளில்
संस्थानुं வலிக்க
न शक्ता: स्म முடியாதிருக்கின்
றோம்.

तदस्माकं हितार्थाय जहि तांश्च त्रिलोचन । राक्षसान्हुंकृतेनैव दह प्रदहतां वर ॥ २६ ॥

त्रिलोचन "முக்கண்படைத்த
மஹேஸ்வர,
प्रदहतां எரிப்பவர்களில்
वर உத்தமரே,
तत् ஆதலால்
अस्माकं எங்களுடைய

हितार्थाय च சேஷமத்திற்காகவே
तान् அந்த
राक्षसान् ஆரக்கர்களை
हुंकृतेन एव ஹும்காரம் செய்வ
जहि ஜயியும்; [தினாலேயே
दह எரியும்.

इत्येवं त्रिदशैरुक्तो निशम्यान्वकमूदन: । शिर: करं च धून्वान इदं वचनमब्रवीत् ॥२७॥

त्रिदशै: "தேவதைகளால்
इति एव இவ்வண்ணம்
उक्त: சொல்லப்பட்டதற்கு
செவிராய்த்த

निशम्य விஷயத்தைப்பார்த்து
शिर: தலையையும்
करं च கையையும்
धून्वान: அசைத்துக்கொண்டு
इदं பின்வரும்
वचनं மறுமொழியை
अब्रवीत् சொல்லியருளினார்:

अन्धक- } (1,000 கைகளையும்,
सूदन: } கால்களையும் உடைத்
த) அந்தகனென்ற
அஸ்ரணைக்கொ
ன்ற, சிவபெருமான்

अवध्या मम ते देवाः सुकेशतनया रणे । मन्त्रं तु वः प्रदास्यामि यस्तान्यै निहनिष्यति ॥

देवाः “தேவர்களே !
 ते अर्हत
 सुकेशतनयाः சுகேசனது புத்திரர்
 रणे போர்க்களத்தில் [கள்]
 मम எனக்கு
 अवध्याः கொல்லமுடியாதவர்
 यः எவர் [கள்.]

तान् அவர்களை
 निहनिष्यति वै கொன்றுவிடுவரோ
 तु அதற்குவேண்டிய
 मन्त्रं உபாயத்தை
 वः உங்களுக்கு
 प्रदास्यामि உரைசெய்கின்றேன்.

योऽसौ चक्रगदापाणिः पीतवासा जनाईनः । हरिनारायणः श्रीमाञ्छरणं तं प्रपद्यथ ॥

यः “எவரோ
 असौ அவரோ
 नारायणः ஸ்ரீமந்நாராயணன்;
 जनाईनः ஜனாத்தனன்;
 हरिः ஹரி;
 पीतवासाः பிதகவாடைபிரான்;

चक्रगदापाणिः { சக்ரத்தையும் கதை
 श्रीमान् { யையும் கையிலேந்
 तं { தியவன்;
 शरणं { ஸ்ரீலக்ஷ்மீஸமேதன்.
 प्रपद्यथ { அவரை
 { சரணமாக
 { அடையுங்கள்.

हरादवाप्य ते मन्त्रं कामारिमभिवाद्य च । नारायणालयं प्राप्य तस्मै सर्वं न्यवेदयन् ॥

ते “அவர்கள்
 हरात् சிவபெருமானிட
 { மிருந்து
 मन्त्रं உபாயத்தை
 अवाप्य கண்டுகொண்டு
 कामारिं மன்மதார்த்தகனை,
 { (சிவனரை)

नारायणालयं प्राप्य तस्मै सर्वं न्यवेदयन् ॥

अमिवाद्य வணங்கி விடைபெற்று
 नारायणालयं ஸ்ரீமந்நாராயணனது
 { ஸந்நிதானத்திற்கு
 प्राप्य சென்று
 तस्मै அவர்க்கு
 सर्वं च வரலாறுகளைத்
 { தையும்
 न्यवेदयन् விண்ணப்பஞ்செய்தனர்.

ततो नारायणेनोक्ता देवा इन्द्रपुरोगमाः । सुरारिस्तान्हनिष्यामि सुरा भवत विज्वराः ॥

इन्द्रपुरोगमाः “இந்திரா திகளான
 देवाः தேவர்கள்
 नारायणेन நாராயணமூர்த்தியால்
 ततः அதன்மேல்
 उक्ताः இப்படி சொல்லப்
 { பட்டார்கள்:

सुरारिन् தேவசத்தருக்களான
 तान् அவர்களை
 हनिष्यामि அதஞ்செய்துவிடு
 { கிறேன்.
 विज्वराः மனக்கவலையொழித்
 { தவர்களாய்
 भवत சுகமாயிருங்கள்.

देवानां भयभीतानां हरिणा राक्षसर्षभौ । प्रतिज्ञातो वधोऽस्माकं चिन्त्यतां यदिह क्षमम् ॥

भयभीतानां “பயத்தால் திகில்கொ
 देवानां தேவர்களுக்கு [ண்ட
 अस्माकं நமது
 वधः வதை
 हरिणा ஸ்ரீஹரியால்
 प्रतिज्ञातः பிரதிக்கூறுபண்ணப்
 { பட்டிருக்கிறது.

इह ஆகலின், இப்பொழு
 क्षमं செய்யத்தகுவது [து
 यत् யாதோ, அது
 राक्षसर्षभौ ராக்ஷஸோத்
 { தமர்களே !
 चिन्त्यताम् ஆலோசிக்கப்பட்டும்.

ततः सुमाली माली च श्रुत्वा मादयवती वचः । ऊचुर्भ्रातरं ज्येष्ठं भगांशवि वसवम्॥

சுமாலி "சுமாலியும்
மாலி ச மாலியும்
மாதயவத: மாலியவானின்
வவ: வார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு
ततः அதன்மேல்
ज्येष्ठं ஜ்யேஷ்ட

भ्रातरं பிராநதரவைப்பார்த்து
वासवं தேவவந்தரனிடத்தில்
भगांशौ அச்வனீதேவர்கள்,
इव எப்படியோ,
ऊचतु: இப்படி உரைசெய்
தார்கள்.

स्वधीतं दत्तमिष्टं तु चैश्वर्यं परिपालितम् । आयुर्निरामयं प्राप्तं सुधर्मः प्रापितः पथि॥३४॥

स्वधीतं "கற்பன கற்கப்பட்ட
दत्तं டிருக்கிறது.
इष्टं வேண்டுவன
दत्तं அடையப்பட்டிருக்
ऐश्वर्यं च ஐசுவர்யமும் [கிறது.
परिपालितं பாதுகாத்துவைக்
கப்பட்டிருக்கிறது.

विरामयं அழியாத
आयुः तु ஆயுளும்
प्राप्तं அடையப்பட்டிருக்
पथि நல்வழியில் [கிறது.
सुधर्मः நல்ல தருமமும்
प्रापितः சேர்த்துவைக்கப்
பட்டிருக்கிறது.

देवसागरमक्षोभ्यं शलैः समवगाह्य च । जिता द्विषो ह्यप्रतिमास्तन्नो मृत्युकृतं भयम्॥३५॥

अक्षोभ्यं "எவராலும் கலக்
கொண்ணாத
देवसागरं தேவர்களாகிற
शलैः கடலும்,
सहस्रैः சஸ்திரங்களாக்
கொண்டு
समवगाह्य நன்றாய் முழுக் உட்
புகுந்து

अप्रतिमा: நிகரற்ற
द्विषः च சத்துருக்களும்
जिता: வெல்லப்பட்டார்கள்.
तत् ஆதலின்
न: நமக்கு
मृत्युकृतं மாணமுண்டென்கிற
भयं हि பயமுண்டாகுமோ ?

नारायणश्च रुद्रश्च शक्रश्चापि यमस्तथा । अस्माकं प्रमुखे स्यातुं सर्वे बिभ्यति सर्वदा ॥

सर्वे "எல்லோரும்
रुद्रः च ருத்திரனும்
शक्रः च சக்கரனும்
यमः च யமனும்
तथा அப்படியே

नारायणः अपि நாராயணனும்கூட
सर्वदा எப்பொழுதும்
अस्माकं நமது
प्रमुखे எதிரில்
स्यातुं எதிர்த்துநிற்க
बिभ्यति அஞ்சுவார்.

विष्णोर्द्वेषस्य नास्त्येव कारणं राक्षसेश्वर । देवानामेव दोषेण विष्णोः प्रचलितं मनः ॥

राक्षसेश्वर "ராக்ஷஸேச்வர!
विष्णो: ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு
द्वेषस्य த்வேஷத்திற்கு
कारणं एव பிரசித்தியே
न अस्ति இல்லை.

देवानां தேவர்களுடைய
दोषेण एव தோஷத்தினாலேயே
विष्णो: விஷ்ணுவின்
मनः மனம்
प्रचलितम् மாறுபட்டிருக்
கின்றது.

तस्मादद्य समुद्युक्ताः सर्वसैन्यसमावृताः । देवानेव जिघांसाम एभ्यो दोषः समुत्थितः ॥

एभ्यः एव	“இவர்களிடமிருந்தே	सर्वसैन्य- समावृताः	ஸகல சைன்யங்க ளால் புடை சூழப் பட்டவர்களாய்
दोषः	வினோதம்	समुद्युक्ताः	புத்தஸன்னாஹம் கொண்டவர்களாய்
समुत्थितः	வினோத்தது.	देवान्	தேவர்களை
तस्मात्	ஆதலால்	जिघांसाम	வதைசெய்யப் பாடு படுவோம்.
अद्य	இப்பொழுது		

उद्योगं घोषयित्वा तु सर्वे नैर्ऋतपुङ्गवाः । युद्धाय निर्ययुः क्रुद्धा जृम्भवृत्रबला इव ॥

नैर्ऋतपुङ्गवाः	“ராசூஸ்ச்ரேஷ்டர் கள்	युद्धाय	புத்தத்திற்கு
सर्वे तु	எல்லோருமே	जृम्भवृत्रबलाः	ஜும்பன், விருத்தி ரன், பலன்
क्रुद्धाः	க்ரூரர்களாய்	इव	என்ற (அசுரர்களென்)
उद्योगं	போர் முயற்சியை	निर्ययुः	வெளிப்புறப்பட்டார் கள்.
घोषयित्वा	பறையறைந்து		

स्यन्दनैर्वारणैश्चैव हयैश्च गिरिसन्निभैः । खरैर्गोभी रयोष्टैश्च शिशुमारैर्भुजङ्गमैः ॥ ४० ॥

मकरैः कच्छपैर्मौनैर्वहङ्गैर्गर्दोपमैः । सिंहैर्विघ्नैर्वराहैश्च समरैश्चमरैरपि ॥ ४१ ॥

रथैर्हयैरुह्यमानाः शतथा च सहस्रथा । प्रयाता राक्षसास्तूर्ण देवलोकजिघांसवः ॥ ४२ ॥

देवलोकजिघांसवः	“தேவலோகத்தை ஜயிக்க எண்ணங் கொண்டவர்களாய்	शिशुमारैः	சிம்சுமாரமென்கிற மிருகங்களோடும்
राक्षसाः	ஆரக்கர்கள்	भुजङ्गमैः	நாகங்களோடும்
शतथा	நூற்றுக்கணக்காகவும்	मकरैः	சுராமீன்களோடும்
सहस्रथा च	ஆயிரக்கணக்காகவும்	कच्छपैः	ஆமைகளோடும்
हयैः	குதிரைகளாலும்	मीनैः	மச்சங்களோடும்
रथैः	ரதங்களாலும்	गर्दोपमैः	கருடனுக்கொப்பான
उह्यमानाः च	சுமந்துபோகப்பட்ட வர்களாய்	विहङ्गैः	பகடிகளோடும்
स्यन्दनैः	புத்தரத்தங்களோடும்	सिंहैः	லிம்ஹங்களோடும்,
वारणै एव	யானைகளோடும்	व्याधैः	வேண்கைகளோடும்
हयै च	குதிரைகளோடும்	वराहै च	காட்டுப்பன்றி களோடும்
गिरिसन्निभैः	மலைகள் போன்ற	सुरैः	ஸ்ருமாரமென்கிற மான்களோடும்
खैः	கோவேறுகழுதை களோடும்	चमरैः अपि	சாமரமென்கிற மான்களோடும்
गोभिः	பசுக்களோடும்	तूर्ण	வேகமாய்
रथोष्टै च	ரதங்களை இழுக்கும் ஓட்டகங்களோடும்	प्रयाताः	சென்றார்கள்.

त्यत्तत्र लङ्कां गताः सर्वे राक्षसा बलगर्विताः । प्रयाता देवलोकाय योद्धुं दैवतशत्रवः ॥

லங்கு “இலங்கையை
त्यत्तत्र விட்டு
देवलोकाय தேவலோகத்திற்கு
योद्धुं போர்புரிய
प्रयाता: சென்றவர்களும்
दैवतशत्रव: தைவசத்துருக்களும்

बलगर्विता: பலத்தால் தலை
கொழுத்தவருமான
राक्षसा: அரக்கர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
गता: போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

लङ्काविपर्ययं दृष्ट्वा यानि लङ्कालयान्यथ । रक्षसामेव मार्गेण दैवतान्यपचक्रमुः ॥ ४४ ॥

अथ “இப்பொழுது
लङ्कालयानि இலங்கையில் குடி
கொண்டிருந்த
दैवतानि தேவதைகள்
यानि எவர்களோ அவர்கள்

लङ्काविपर्ययं இலங்கையின் ழிவை
दृष्ट्वा உணர்ந்து
रक्षसां मार्गेण एव ராக்கஸர்கள் சென்ற
வழியே
अपचक्रमु: பிந்தொடர்ந்தார்கள்.

भूतानि भयदर्शीनि विषमस्थानि सर्वशः । भौमाश्चैवान्तरिक्षाश्च कालाज्ञा भयावहाः ॥

उत्पाता राक्षसेन्द्राणामभावाय समुत्थिताः

भयदर्शिनः “ஆபத்தை ஸூசிப்
பிக்கும்

भूतानि பூதங்கள்
सर्वशः எல்லாத்திசைகளிலும்
विषमस्थानि பிரதிகூலமாய்
நின்றன.

राक्षसेन्द्राणां राक्षसेभ्यो दत्तमरु
ருடைய

अभावाय नासத்தின்பொருட்டு

अस्थीनि मेघा वट्पुरुष्णं शोणितमेव च ।

अथ “அப்பொழுது
मेघा: மேகங்கள்
अस्थीनि च எலும்புகளையும்,
उष्णं உஷ்ணமான
शोणितं एव ரக்தத்தையும்
वट्पुरु: பொழிந்தன.

॥ ४५ ॥

कालाज्ञा: { காலஜ்ஞர்த்தியினால்
கட்டளையிடப்பட்ட
வைகளும்,

भयावहा: एव பயத்தைத்
தருபவைகளும்

भौमा: च இவ்வுலகத்திற்
குரியனவும்

अन्तरिक्षा: च ஆகாயத்திற்குரியனவு

उत्पाता: அபசகுனங்கள் [மான

समुत्थिता: உண்டாயின.

वेलां समुद्राश्चोत्क्रान्ताश्चैलुश्चाप्यथ भूधराः ॥

समुद्रा: च கடல்களும்
वेडां கரையை
उत्क्रान्ता: மீறிப்பொங்கின.
अपि இதுவுமின்றி
भूधरा: च மலைகளும்
चेलु: அசைந்தன.

अट्टहासान्विमुञ्चन्तो घननादसमस्वनाः । वाश्यन्त्यश्च शिवास्तत्र दारुणं घोरदर्शनाः ॥

तस्य “அங்கு
घोरदर्शना: கொடிய தோற்ற
शिवा: குள்ளநரிகள் [முள்ள
घननाद- } இடிமுழக்கத்தை
समस्वना: } நிகர்த்தத்வனிய
யுடையவைகளாய்

अट्टहासान् அட்டஹாஸங்களை
विमुञ्चन्त: च செய்துகொண்டும்
दारुणं பயங்கரமாயும்
वाश्यन्त्य: ஊளைபிட்டன,

गृध्रचक्रं महच्चत्रं ज्वलनोद्गारिभिर्मुखैः । रक्षोगणस्योपरिष्ठात्परिवभ्राम कालवत् ॥४८॥

அன "அக்காலத்திலே
மஹ் பெரிய
கூழ்ச்சி கழுக்குட்டிமும்
காலவத் யமனைப்போலவே
உவலனோடாரிभि: நெருப்பைக்கக்குகிற

मुखै: வாய்களுடன்
रक्षोगणस्य அரக்கர்கூட்டத்
उपरिष्ठात् மேலே
परिवभ्राम வட்டமிட்டது.

काका वाश्यन्ति तत्रैव विडाला वै द्विपादयः । कपोता रक्तपादाश्च शारिका विद्रुता ययुः ॥

தன எவ "அச்சமயத்திலேயே
காகா: காக்கைகள்
वाश्यन्ति கோரமாகக்கூவின.
रक्तपादा: ரக்தவாணமுள்ள
பாதங்களையுடைய

कपोता: புறக்களும்
शारिका: சாரிகைகளென்ற
द्विपादय: च ययु: பசுபிகளும் பறந்தன.
विडाला: वै பூனைகளும்
विद्रुता: குறுக்கிட்டன.

उत्पातांस्ताननादृत्य राक्षसा बलगर्विताः । यान्त्येव न निर्वर्तन्ते मृत्युपाशावपाशिताः ॥

बलागर्विता: "செளர்யத்தினால்
राक्षसा: அரக்கர்கள்
तान् उत्पातान् அந்த அபசுருனங்களை
अनादृत्य एव லக்ஷியம்செய்யாமலே

यान्ति போகிறார்கள்.
मृत्युपाशा- } மிருத்தியுபாசத்தி
वपाशिता: } னால் கட்டியிழுக்கப்
பட்டவர்களாய்
न निर्वर्तन्ते திரும்பவில்லை.

माल्यवांश्च सुमाली च माली च सुमहाबलाः । आसन्पुनरसरास्तेषां क्रतूनामिव पावकाः ॥

तेषां "அவர்களின்
पुनरसरा: முன்சொல்லுபவர்
சுமஹ்: மிக்க பலிஷ்டர்களு
माल्यवान् च மால்யவானும் [மான

सुमाली च ஸுமாலியும்,
माली च மாலியும்,
क्रतूनां யாகங்களின்
पावका: इव அகனிகளபோல்
आसन् விளங்கினார்கள்.

माल्यवन्तं च ते सर्वे माल्यवन्तमिवाचलम् । निशाचरा ह्याश्रयन्ति धातारमिव देवताः ॥

ते "அந்த
निशाचरा: இராக்ஷஸர்கள்
सर्वे அனைவரும்
देवता: தேவதைகள்
धातार: பிரம்மதேவரை
इव எப்படியோ அப்படி
யே

माल्यवन्तं इव மால்யவானென்ற
निशाचरा: பர்வதத்தைபோல்
अचलं हि எதற்கும் சலியாத
வானை
माल्यवन्तं च மால்யவந்தனையே
आश्रयन्ति முதன்மையாகப்
பற்றியின்றனர்.

तद्वलं राक्षसेन्द्राणां महाभघ्ननादितम् । जयेत्सया देवलोकं ययौ मालिवशे स्थितम् ॥

राक्षसेन्द्राणां "ராக்ஷஸவீரர்களின்
तन् அந்த
बलं னையம்
मालिवशे மாலியின்வசத்தில்

स्थितं நிற்பதாய்
जयेत्सया ஜயம்பெற்றவேணும்
ன்கிற எண்ணத்தால்

மஹாபவன- } மஹாபுருஷகர்ஜனை
நாதின் } போன்ற பெரும்
கோஷமுடையதாய்

ராக்ஸானா சமூயோம் த் து நாராயண: ப்ரு: | டேவதூதபுசுத்ய சக்ரே யுதே ததா மன: || ௫௪ ||

ராக்ஸானா "அரக்கர்களின்
த் அந்த
சமூயோம் போர்முற்சியை
டேவதூதத் தேவதூதனிட
மிருந்து

உபசுத்ய கேட்டறிந்து

ச சஜ்ஜாயுததூரோ வனதேயோபரி ஸ்தித: | அசஜ்ய கவசம் டிவ்ய ஸ்ஹ்ஸாக்ஸமயுதி || ௫௫ ||

ச: "அவர்
சஜ்ஜாயுததூர: { அம்புகள் நிறைந்த
அம்புருத்தூணிகளை
தரித்தவராய்
சஹ்ஸாக்- } ஆயிரம் சூர்யர்களுக்கு
சமயுதி } சமமான கார்புதிள்
ளதும்

டேவலாக் தேவலோகத்திற்கு
யதோ வந்துசேர்ந்தது.

ப்ரு: ஸகலலோகேச்வர
ரான
நாராயண: து ஸ்ரீமந்த்ராயணரும்
ததா அப்பொழுது
யுதே போர்புரிவதில்
மன: சக்ரே திருவுள்ளங்கொண்
டார்.

அவத்ய ஸரஸமூரே டுபுதீ விமலே ததா | ஸ்ரோணீசூத் ச ஸ்ஹ்ஸாக்ஸமயுதி || ௫௬ ||

ராக்ஸானாசஹ்ஸாக்ஸமயுதி: | ராக்ஸானாபவாய யதோ தூர்தர் ப்ரு: || ௫௭ ||

கமலேக்ஷண: "தாமரைக்கண்ணரும்
ராக்ஸானாசஹ்ஸாக்ஸமயுதி: } சங்கம், சக்கிரம், க
தை, சார்ங்கம், கட
கம் என்னும் இந்த
ஐந்து திவ்யாயுதங்க
ளை பூண்டவருமான
ஸர்வலோகேச்வரர்

ப்ரு: (ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு)

ஸரஸமூரே சரங்கள் நிறைந்துள்
ளதும்

விமலே தோஷரஹி தங்களு
மான

டிவ்ய திவ்யமுமான
கவசம் கவசத்தை
அசஜ்ய அணிந்து
வனதேயோபரி கருடன்மீது
ஸ்தித: ஏறியருளினார்.

டுபுதீ அம்புருத்தூணிகள்
இரண்டையும்

விமலம் பளபளவென
இருக்கும்

ஸ்ஹ்ஸாக்ஸமயுதி: கத்தியையும்
அரைக்கச்செய்யும்

அவத்ய கட்டிக்கொண்டு
அரக்கர்களின்

ராக்ஸானா அழிவினப்பொருட்டு
அதிவேகமாய்

அமாவாய் அப்பொழுது
ததா அப்பொழுது
யதோ புறப்படலானார்.

சுபர்ப்ருதே ச பமோ ஷ்யம: பிதாம்பரோ ஹரி: | காஷ்நஸ்ய கிரே: ப்ருதே சதடிசோயதோ யதா ||

சுபர்ப்ருதே "கருடன்முதுகில்
ச: அந்த

ஷ்யம: தாயாம்புமேனியரும்
பிதாம்பர: பிதகவரையுடுத்த
வருமான

ஹரி: ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு

காஷ்நஸ்ய சுவர்ணமயமான
கிரே: பர்வதத்தின்

ப்ருதே சிகரத்தில்
சதடித் மின்னலோடுகட்டிய

தோயத: யதா நீலமேகமென
பமோ விளங்கினார்.

स सिद्धदेवर्षिमहोरगैश्च गन्धर्वयक्षैरुपगीयमानः ।

समाससादासुरसैन्यशत्रूश्चक्रासिशाङ्गायुधशङ्खपाणिः

॥ ५९ ॥

सः "அவர்
 सिद्धदेवर्षि- } சித்தர்களாலும்,
 महोरगैः } தேவர்களாலும்,
 गन्धर्वयक्षैः च } மஹோரர்களாலும்
 उपगीयमानः } கந்தர்வர்களாலும்,
 } यक्षशत्रूர்களாலும்
 } புகழ்ந்துபோற்றப்
 } பட்டவராய்

चक्रासिशाङ्गायुध- } சக்கிரம், கத்தி, சார்ங்
 शङ्खपाणिः } கம், சங்கம், என்ற
 असुरसैन्यशत्रून् } ஆயுதங்களை கரித்
 } தவராய்
 } அவுரஸையமா
 } கும் சத்ருக்களை
 समाससाद } கிட்டினார்.

सुपर्णपक्षानिलनुन्नपक्षं भ्रमत्पताकं प्रविकीर्णशस्त्रम् ।

चचाल तद्राक्षसराजसैन्यं चलोपलं नील इवाचलेन्द्रः

॥ ६० ॥

तत् "அந்த
 राक्षसराजसैन्यं } அரக்கமன்னவர்
 } களின்ஸேனை
 सुपर्णपक्षानिल- } கருடன்சிறகிலிருந்து
 नुन्नपक्षं } உண்டாகிய காற்றி
 } னால் சிதறிய படை
 } யின் ஓர் பாகமு
 } டையதால்
 भ्रमत्पताकं } த்வஜங்கள் சிதறிய
 } தாய்

प्रविकीर्णशस्त्रं } ஆயுதங்கள் நழுவி
 } தாய்
 नीलः } நீலமெனப்பெயர்
 } பூண்ட
 अचलेन्द्रः } பர்வதச்சீரேஷ்டம்
 } २ } போல்
 चलोपलं } சபலமான மேகமென
 चचाल } தத்தளித்தது.

ततः शरैः शोणितमांसरूपितैर्युगान्तवैश्वानरतुल्यविग्रहैः ।

निशाचराः संपरिवार्य माधवं वरायुधैर्निर्विभिदुः सहस्रशः

॥ ६१ ॥

ततः "ஆனதுபற்றி
 निशाचराः } அரக்கர்கள்
 सहस्रशः } ஆயிரக்கணக்காய்
 माधवं } பூரீயப்பதியை
 संपरिवार्य } நான் குபுறமும்
 } சூழ்ந்துகொண்டு
 शोणितमांसरूपितैः } உதிரமும், மாம்ஸமும்
 } படிந்தவைகளும்

युगान्तवैश्वानर- } ஊழிக்காலத்து எறிக்
 तुल्यविग्रहैः } கொப்பான வடிவ
 } முள்ளனவுமான
 वरायुधैः } மிகச்சிறந்த படைக்
 } கலங்களாலும்
 शरैः } பகழிகளாலும்
 निर्विभिदुः } தாக்கினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥

சதம: சரீ:—ஏழாவது ஸர்க்கம். || 3 ||

மாலிவத:—மாலிவதம்

நாராயணகிரி தெ து கர்ஜந்தோ ராக்ஷசாம்புதா: । வர்பு: சரவர்ப்ண வர்ப்ணோவாட்ரிமம்புதா: ॥ 1 ॥

அம்புதா:	“மேகங்கள்	தெ	அந்த
அட்ரி	மலைமீது	ராக்ஷசாம்புதா:	ராக்கூஸர்களாகிய
வர்ப்ண	மழையால்		மேகங்கள்
இவ	எப்படியோ அப்படி- யே	கர்ஜந்த:	ஆரவாரிப்பவர்களாய்
நாராயணகிரி தெ	சூழ்ந்த நாராயணாகைய மலைமீது	சரவர்ப்ண	சரவர் வந்ததால்
		வர்பு:	வருஷித்தார்கள்.

ஷ்யாமாவதாதஸ்தீர்விஷ்ணுநீலீநக்சரோத்தமீ: । வுதோஜ்ஜனகிரிவாஸிதீர்வமாணீ: பயோதரீ: ॥ 2 ॥

நீலீ:	“முதிர்நிறமான நீலவர் ணமுடையவர்களும்	ஷ்யாமாவதாத:	நிர்மலகாயம்பூ வர்
நக்சரோத்தமீ:	ராக்கூஸோத்தமநு மான	விஷ்ணு:	விஷ்ணு [ணராகிய
தீ:	அவர்களால்	வர்ப்மாணீ:	மழைபொழியும்
வூத:	சூழப்பட்டுநிற் பவரும்	பயோதரீ:	மேகங்களால்
		அஜ்ஜனகிரி	அஞ்சனமலை
		இவ	எப்படியோ அப்படி.
		ஆஸிவ்	விளங்கினார்.

சலபா இவ கீதாரம் மசகா இவ பர்வதம் । யதா஽மூதவதம் த்ஷா மகரா இவ சார்ணவம் ॥ 3 ॥
ததா ரக்ஷோநுஸூக்தா வஜ்ரானிலமனோஜவா: । ஹரி விசந்தி ச்ஷ சரா லோகா இவ விபர்யயே ॥

ரக்ஷோநுஸூக்தா:	“இராக்கூஸர்கள் விற்க ளில்தொடுத்து வி டப்பட்டவைகளும்	மசகா: இவ	மசகங்கள் போலவும்
வஜ்ரானில- }	வஜ்ராயுதத்தின் வீர்	அமூதவதம்	தேன் சூடத்தை
மனோஜவா: }	யமுடையவைகளும்	த்ஷா: யதா	தேனீக்கள் போலவும்
	வாயுவேகமுடை யவைகளான	அர்ணவ்	ஸமுத்தரத்தை
சரா:	சரங்கள்	மகரா: இவ ச	மகரங்கள் போலவும்
கீதாரம்	நெல்வயலை	விபர்யயே	பிரளயத்தில்
சலபா: இவ	வெட்டுக்களிகள் போலவும்	லோகா:	மானிடர்கள்
பர்வதம்	மலையை	ஹரி	சூழ்ந்த நாராயண நிடத்தில்
		இவ ததா ச	எப்படியோ, அப்படியே
		விசந்தி ச்ஷ	வந்துவிழுந்தன.

स्यन्दनैः स्यन्दनगता गजैश्च गजवृष्टगाः । अश्वारोहास्तथाऽश्वैश्च पादाताश्चाम्बरे स्थिताः॥
 राक्षसेन्द्रा गिरिनिभाः शरैः शक्त्यूष्टितोमरैः । निरुच्छ्वासं हरिं चक्रुः प्राणायामा इव द्विजम्॥

स्यन्दनगताः	“ரதங்களிற் சென்றவர்கள்
स्यन्दनैः	ரதங்களாலும்
गजवृष्टगाः	கஜங்களிற்சென்ற வர்கள்
गजैः च	கஜங்களாலும்
अश्वारोहाः	தூரகங்களிற்சென்ற வர்கள்
अश्वैः च	தூரகங்களாலும்
तथा	அவ்வாறே
पादाताः	காலாட்களாகச் சென்றவர்கள்
अम्बरे च	விண்ணடியிலேயே
स्थिताः	நிற்பவர்களாயும்

गिरिनिभाः	மலைகளைப்போன்ற
राक्षसेन्द्राः	ராக்ஷஸோத்தமர்கள்
शरैः	பாணங்களாலும்
शक्त्यूष्टि- तोमरैः }	சக்தி, இருபக்கமும் கருக்குள்ள வாய், தோமரமென்ற ஆயுதங்களாலும்
हरिं	ஸ்ரீஹரியை
प्राणायामाः	பிராணாயாமங்கள்
द्विजं	பிராமணனை
इव	எப்படியோ அப்படி- யே
निरुच्छ्वासं	மூச்சுவிடமுடியாதபடி
चक्रुः	செய்தார்கள்.

निशाचरैस्ताड्यमाने मीनैरिव महोदधिः । शार्ङ्गमायम्य दुर्धर्षो राक्षसेभ्योऽसृजच्छरान्॥

दुर्धर्षः	“எவராலும் ஜயிக்க முடியாத அச்சுதன்
महोदधिः	மஹோத்தி
मीनैः	மீன்களால்
इव	எப்படியோ அப்படி
निशाचरैः	அரக்கர்களால் [யே

ताड्यमाने	தாக்கப்பட்ட வளவில்
शार्ङ्गं	சாரங்கமென்ற வில்லை
आयम्य	வளைத்து
शरान्	அம்புகளை
राक्षसेभ्यः	ராக்ஷஸர்களைநோக்கி
असृजत्	தொடுத்துவிடுத்தனர்.

शरैः पूर्णायतोत्सृष्टैश्च वक्त्रैर्मनोजवैः । चिच्छेद विष्णुर्निशितैः शतशोऽथ सहस्रशः ॥८॥

विष्णुः	“ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு
पूर्ण- यतोत्सृष्टैः }	எதுவவரையில் இழுக்க முடியுமோ அது வரையில் இழுத்து விடப்பட்டவைகளும்
वक्त्रैः	{ வஜ்ராயுதம்போன்ற முனையுள்ளவை களும்

मनोजवैः	மனோவேகமுடைய வைகளும்
निशितैः	சாணைபிடித்தவை களுமான
शरैः	கண்களால்
शतशः	நூற்றுக்கணக்காகவும்
अथ	இன்னும்
सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காகவும்
चिच्छेद	ஓட்டித் தூரத்தினால்.

வித்ராவ்ய ஶரவர்பேண வர்பே வாபுரவோத்யதம் । பாஶ்வஜந்யே மஹாஶஜ்ஞ் ப்ரதஹ்மோ பூரூபோத்தம: ॥ 9 ॥

பூரூபோத்தம: “பூரூபோத்தமர்
வாபு: பெருங்காற்று
உத்யித் மேல்விழுந்த
வர்பே மழையை
ஐவ எப்படியோ அப்படி

ஶரவர்பேண பாணவருஷத்தால்
வித்ராவ்ய பறக்கடித்து
பாஶ்வஜந்யே பாஞ்சஜன்யமென்ற
மஹாஶஜ்ஞ் மஹாசங்கத்தை
ப்ரதஹ்மோ ஊதினர்.

ஸோஶ்மபூஜோ ஹரிணா ஧்மாந: சர்வபாணேந ஶஜ்ஞராத் । ரரஸ பீமநிஹ்நீதவ்ரீலோக்யே வ்யதயந்நிவ ॥

ஶ்மபூஜ: “ஜலத்திலுண்டான
ஸ: அந்த
ஶஜ்ஞராத் சங்கசிரோஷ்டம்
ஹரிணா ஹரியினால்
சர்வபாணேந பூர்ணபலத்துடன்
஧்மாந: ஊதப்பட்டதாய்

பீமநிஹ்நீத: பயங்கரமான தவனி
த்ரீலோக்யே மூவுலகத்தையும்
வ்யதயந் ஐவ நடுக்கமுறச் செய்வது
போல்
ரரஸ ஒலித்தது.

ஶஜ்ஞராஜரவ: ஸோஸ்ய ஶாஸயாமாஸ ராக்ஷஸாந் । ஶூரராஜ ஐவாரண்யே ஸமதானிவ குஜ்ஞரான ॥

ஶய “அப்போது
ஸ: அந்த
ஶஜ்ஞராஜரவ: சங்கசிரோஷ்டத்
தின தவனி

ஸமதானம் மதம்பிடித்த
குஜ்ஞரான யானைகளை
ஐவ எப்படியோ
அப்படியே

ஸூரராஜ: சிங்கமானது
ஶரண்யே கானில்

ராக்ஷஸாந் அரக்கர்களை
ஸாஸயாமாஸ நடுங்கச்செய்தது.

ந ஶேகூர்ஶ்வா: ஸம்ஸ்தாது விமதா: குஜ்ஞராஶ்மவந் । ஸ்யந்நேஶ்யஶ்யுதா வீரா: ஶஜ்ஞராவிததுவ்ரீலா: ॥

ஶஜ்ஞராவிததுவ்ரீலா: “சங்கத்தால் தளர்ந்து
போன

விமதா: உற்சாகமழிந்த
வைகளாய்

ஶ்மவா: குதிரைகள்
ஸம்ஸ்தாது நிற்பதற்கும்
ந ஶேகூ: சக்தியற்றனவாயின.
குஜ்ஞரா: யானைகள்

ஶ்மவந் ஆயின.
வீரா: வீரர்கள்
ஸ்யந்நேஶ்ய: தேர்களினின்று
ஶ்யுதா: நழுவிவிழுந்தனர்.

ஶாஜ்ஞாபவிநிஶ்ருக்தா வஜ்ரதுல்யானநா: ஶரா: । விதார்ய தானி ரக்ஷாஸி ஸுபூஜ்ஞா விவிஶு: ஶ்நிதிம் ॥

ஶாஜ்ஞாப- } “சார்ங்கமென்னும்
விநிஶ்ருக்தா: } சாபத்தினின்றும்
எழுந்தவைகளும்
வஜ்ரதுல்யானநா: { வஜ்ராயுதத்துக்கொப்
பான கூருடைய
வைகளும்
ஸுபூஜ்ஞா: { அழகிய இறகுகள்
அமையப்பெற்ற
முனைகளுடைய
வுமான

ஶரா: பாணங்கள்
தானி அந்த
ரக்ஷாஸி ராக்ஷஸர்களை
விதார்ய பிளந்து
ஷ்நிதி பூமியில்
விவிஶு: புகுந்தன.

சாகராந்	கடலினின்று
ஓர்மய:	அலைகள்
ஐவ	எப்படியோ அப்படியும்,
பர்வதாந்	பர்வதத்தினின்று
நாகேந்திர:	பாம்புகள்
ஐவ	எப்படியோ அப்படியும்,
அம்சுவாத்	மேகத்தினின்று [யும்,

शरभेण यथा सिंहा: सिंहेन द्विरदा यथा । द्विरदेन यथा व्याघ्रा व्याघ्रेण द्वीपिनो यथा ॥
 द्वीपिनेव यथा श्वान: शुना मार्जारका यथा । मार्जारेण यथा सर्पा: सर्पेण च यथाऽऽखव: ॥
 तथा ते राक्षसा: सर्वे विष्णुना प्रभविष्णुना । द्रवन्ति द्राविताश्चान्ये शायिताश्च महीतले ॥
 प्रभविष्णुना “ஸர்வலோகேச்வர ராகிய

விஷ்ணு	விஷ்ணுவினால்
திராவித:	வெருட்டப்பட்ட
தே	அந்த
ராட்சச:	அரக்கர்கள்
शरभेण	சரபமிருகத்தினால்
सिंहा: यथा	சிங்கங்களெனவும்
सिंहेन	சிங்கத்தினால்
द्विरदा: यथा	யாணைகளெனவும்
द्विरदेन	யாணைகளால்
व्याघ्रा: यथा	வேங்கைகளெனவும்
व्याघ्रेण	வேங்கையினால்
द्वीपिन: यथा	சிறுபுலிகளெனவும்

राक्षसानां सहस्राणि निहत्य मधुसूदन: । वारिजं पूरयामास तोयदं सुरराडिव ॥ २३ ॥

மதுசூதன:	“மதுஸூதனன்
ராட்சசானா	அரக்கர்களின்
சஹசிராணி	பலரை
நிஹத்ய	மடித்து

தாரோவ:	தாரைகளின்
ஐவ	எப்படியோ அப்படியும்
தூர்	வெகு ஊரைவாய்
சா: ச:	நூறுநூறுகளும்
ஹச:	ஆயிரமாயிரமாகவும்
நிர்வா:	வெளிக்கிடப்பின.

திரிபினா	சிறுபுலியினால்
श्वान: यथा	நாய்களெனவும்
शुना	நாயினால்
मार्जारका: यथा	பூனைகளெனவும்
मार्जारेण	பூனையினால்
सर्पा: यथा	பாம்புகளெனவும்
सर्पेण	பாம்பினால்
आखव: यथा	எலிகளெனவும்
द्रवन्ति	அஞ்சியோடலாயினர்.
तथा	அவ்வண்ணமே
अन्ये	இதர
सर्वे च	எல்லோருமே
महीतले	மண்மீது
शायिता:	மடிந்தனர்.

சுரராட்	தேவேந்திரன்
தோயத்	மேகத்தை
ஐவ	எப்படியோ அப்படியும்
வாரிஜ்	சங்கத்தை
பூரயாமாச	முழக்கினார்.

नारायणशरवस्तं शङ्खनादसुविह्वलम् । ययौ लङ्कामभिमुखं प्रभयं राक्षसं बलम् ॥ २४ ॥

நாராயணசரவஸ்த்	“நாராயணனது சரங் களுக்கு பயந்ததும்
शङ्खनादसुविह्वलं	சங்கநாதத்துக்கு வெருண்டதும்
प्रभयं	{ தோல்விப்பட்டு ஒ ழுக்கில்லாமல் ஓடிப் போனதுமான

ராட்சஸ்	அரக்கர்
பல்	படை
லங்கா	இலங்கையை
அபிமுகு	நோக்கி
யயௌ	சென்றது.

प्रभये राक्षसबले नारायणशराहते । सुमाली शरवर्षेण निववार रणे हरिम् ॥ २५ ॥

சுமாலி “ஸுமாலி
ரணே போரில்
ராक्षसबले அரக்கர்படை
நாராயணரது சரங்க
ளால் அடியுண்ட
வளவிலும்

प्रभये சிதறித்தடுமாறியோ
டியவளவிலும்
हरिं ஹரியை
शरवर्षेण பாணவருஷத்தால்
निववार தடுத்தான்.

उत्क्षिप्य लम्बाभरणं धुन्वन्करमिव द्विपः । रास राक्षसो हर्षात्सतडिचोयदो यथा ॥

राक्षसः “அரக்கன்
हर्षात् குதூஹலத்தால்
द्विपः யானை
लम्बाभरणं தொங்குமாபரணத்

करं துதிக்கையை
धुन्वन् इव ஆட்டிக்கொண்டிருப்ப
பதுபோலவும்
सतडित् மின்னலுடன்கூடிய
तोयदः यथा மேகம் போலவும்
राक्षस முழங்கினான்.

उत्क्षिप्य கழற்றி வீசி எறிந்து
सुमालेर्नर्दतस्तस्य शिरो ज्वलितकुण्डलम् । चिच्छेद यन्तुरश्वाश्च भ्रान्तास्तस्य तु रक्षसः॥
नर्दतः “கோஷமிட்டுக்கொண்
டிருக்கிற

चिच्छेद அறுத்துத் தள்ளினான்.
तु அப்பொழுது
तस्य அந்த
रक्षसः அரக்கனின்
अश्वाः च குதிரைகளும்
भ्रान्ताः { திக்குதிசை தெரியா
தவனவாகித்
தடுமாறின்.

तस्य அந்த
सुमालेः “ஸுமாலியின்
यन्तुः ஸாரதியின்
ज्वलितकुण्डलं ஜ்வலிக்கின்ற குண்ட
லங்களோடிருக்கிற

शिरः முடியை

तैरश्वैर्भ्राम्यते भ्रान्तैः सुमाली राक्षसेश्वरः । इन्द्रियाश्वैः परिभ्रान्तैर्धृतिहीनो यथा नरः॥

राक्षसेश्वरः “ராக்கசேசுவரனான
सुमाली “ஸுமாலி
तैः அந்த
भ्रान्तैः அல்லாடுகின்ற
अश्वैः குதிரைகளுடனே
परिभ्रान्तैः சபலப்பட்டு அல்லா
டுகின்ற

इन्द्रियाश्वैः இந்திரியங்களாகிற
परिभ्रान्तैः { அச்வங்களுடன்
धृतिहीनः नरः தைரியமற்ற மனிதன்
यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே,
भ्राम्यते யாதும் தோன்றாது
மயங்கி நின்றான்.

हते सुमालेश्वैश्च रथे विष्णुरथं प्रति । माली चाभ्यद्रवद्युक्तः प्रगृह्य सशरं धनुः ॥ २६ ॥

युक्तः “ஸாமர் ததியசாலி
माली माली [பாகிய
सुमालेः “ஸுமாலியின்
रथे இரதம்
अश्वैः च குதிரைகளோடேயே
हते அழிவடைந்தவளவில்

स.रं பாணத்துடனிருக்கும்
धनुः வில்லை
प्रगृह्य எடுத்துக்கொண்டு
विष्णुरथं च விஷ்ணுரதத்தையே
प्रति நோக்கி
अभ्यद्रवत् எதிர்த்துவந்தனன்.

மாலேநுச்சுதா வாணா: கார்த்ஸ்வரவிபூபிதா: | விவிசுஹ்ரிமாசாசு க்ரௌத்வ் பத்ரதா இவ ||

மாலே: "மாலேயின்
 ஧நுச்சுதா: தனுலிலிருந்து வந்த
 கார்த்ஸ்வரவிபூபிதா: வைகாந்தம்
 தங்கத்தால் அலங்கரிக்க
 கப்பட்டவைகளும்1ன
 வாணா: பாணங்கள்
 பத்ரதா: பதவைகள்

க்ரௌத்வ் க்ரௌத்வ் பத்ரதத்
 இவ எப்படியோ அப்படி
 ஹ்ரி ஹ்ரியை
 அசாசு அடைந்து
 விசு: புகுந்தன.

அர்த்தமான: சரீ: சோத்ய மாலிமுக்தை: சஹஸ்ர: | சுகுபே ந ரணே விஷ்ணுஜிநேந்ரீய இவாபிம: ||

ரணே "போரில்
 மாலிமுக்தை: மாலியால் விடப்பட்ட
 வைகளாகிய
 சஹஸ்ர: ஆயிரக்கணக்கான
 சரீ: பாணங்களால்
 அர்த்தமான: அடியுண்ட
 ச: அந்த

விஷ்ணு: விஷ்ணு
 அய அப்படியிருக்கையி
 ஜிநேந்ரீய: ஜிநேந்திரியன்
 அபிம: தன்பங்களால்
 இவ எப்படியோ அப்படி
 சுகுபே ந சிறிதும் கலங்கவில்லை.

அய மௌர்வீசுவந் ஶ்ருத்வா பகவான்மூதபாவந: | மாலின் ப்ரதி வாணௌஸ்சசர்ஜாரினிபூதந: ||

அய "அப்படியிருக்கையி
 ஶ்ருத்வா சத்ருஸம்ஹாரகரும்
 மூதபாவந: பூதங்களைப்படைப்
 பவருமான
 பகவான் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு

மௌர்வீசுவந் நானேசையை
 ஶ்ருத்வா கேட்டு
 வாணௌஸ்சசர்ஜா பாணஸமுஹங்களை
 மாலின் ப்ரதி மாலியின்மீது
 சசர்ஜ பொழிந்தார்.

தே மாலிதேஹமாசாசு வஜ்ரவிசுத்ரபா: சரா: | பிவந்தி ருதிரம் தஸ்ய நாஸா இவ சூதாரஸம் ||

தே "அந்த
 வஜ்ரவிசுத்ரபா: { வஜ்ராயுதம் மின்னல்
 இவைகளைப்போன்ற
 பிரபையுடைய
 சரா: பாணங்கள்
 மாலிதேஹ் மாலியின் சரீரத்தை
 அசாசு அடைந்து

தஸ்ய அவனுடைய
 ருதிரம் உதிரத்தை
 நாஸா பாம்புகள்
 சூதாரஸம் அமிருதரஸத்தை
 இவ எப்படியோ அப்படி
 பிவந்தி பருகின.

மாலின் விசுத்ரம் க்ருத்வா ஶக்ஞ்சக்ரகதாபர: | மாலிமௌர்வீசுவந் சாபம் வாஜினஸ்யாப்யபாதயத் ||

ஶக்ஞ்சக்ரகதாபர: "சங்கசக்கிரகதாதாரி
 மாலின் மாலியை
 விசுத்ரம் க்ருத்வா வாட்டமடையச்
 செய்து

மாலிமௌர்வீசுவந் மாலியின் மகுடத்தை
 சாபம் கொடியையும், [யும்,
 சாபம் அபி வில்லையும்,
 வாஜின: ச குதிரைகளையும்
 அபாதயத் அறுத்துத்தள் ளினார்.

विरथस्तु गदां गृह्य माली नक्तश्चरोत्तमः । आपुपुवे गदापाणिर्गिर्यग्रादिव केसरी ॥३५॥

नक्तश्चरोत्तमः “राக்ஷஸோத் தமனான
மாலி மாலி
विरथः तु ரதமிழந்தவனானதும்
गदां கதையை

गृह्य கையில்கொண்டு
गदापाणिः கதாபாணியாய்
गिर्यग्रात् பர்வதசிகரத்தினின்று
केसरी इव சிங்கம்போல்
आपुपुवे துள்ளிஓடிவந்தான்.

गदया गरुडेशनमीशानमिव चान्तकः । ललाटदेशेऽभ्यहनद्वजेन्द्रो यथाऽचलम् ॥३६॥

गरुडेशनं “கருடபகவானை
ललाटदेशे நெற்றியில்
गदया கதையால்
अन्तकः யமன்
ईशानं சிவபெருமானை
इव எப்படியோ, அப்படி
யும்

इन्द्रः இந்திரன்
वज्रेण வஜ்ராயுதத்தால்
अचलं பர்வதத்தை
यथा च எப்படியோ,
अभ्यहनन् அப்படியுமே
मोक्षतिனன்.

गदयाऽभिहतस्तेन मालिना गरुडो भृशम् । रणात्पराङ्मुखं देवं कृतवान्वेदनातुरः ॥३७॥

तेन “அந்த
मालिना மாலியால்
गदया கதையால்
अभिहतः புடைக்கப்பட்ட
गरुडः கருடர்
भृशं அதிக

वेदनातुरः வேதனையைப்பொறுக்க
कमुद्रया तवराय கமுடியாதவராய்
रणात् போர்க்களத்தினின்று
देवं பரமாத்மாவை
पराङ्मुखं பின்புறம் பார்த்துக்
कोண்டிருக்கிறவராய்
कृतवान् செய்தார்.

पराङ्मुखे कृते देवे मालिना गरुडेन वै । उदतिष्ठन्महाच्छब्दो रक्षसामभिनर्दताम् ॥३८॥

मालिना “மாலியால்
गरुडेन वै கருடராலும்
देवे தேவர்
पराङ्मुखे பின்புறம் பார்த்துக்
कोண்டிருப்பவராக
कृते ஆனதும்

अभिनर्दतां ஆனந்தப்பட்டுத்
तुள்ளுகின்ற
रक्षसां அரக்கர்களின்
महान् பெருத்த
शब्दः கோஷம்
उदतिष्ठत् உண்டாயிற்று.

रक्षसां रवतां रावं श्रुत्वा हरिहयानुजः । तिर्यगास्थाय संकुदः पक्षीशे भगवान्हरिः ॥

पराङ्मुखोऽप्युत्तसर्ज मालेश्चक्रं जिघांसया

॥ ३९ ॥

रवतां “கூச்சலிடுகின்ற
रक्षसां அரக்கர்களின்
रावं பேரொலியை
श्रुत्वा கேட்டு
हरिःयानुजः இந்திரனது ஸஹோ
தரராகிய

हरिः ஸ்ரீஹரி
भगवान् பகவான்
संकुदः கோபங்கொண்டவ
ராய்
पक्षीशे கருடன்மேல்
तिर्यक् குறுக்காய்

ஆஸ்தாய	உட்கார்ந்து
மாலே:	மாலியின்
ஜிதாஸயா	வதையின் ஸங்கல்பத் தால்

பாஹு: அரி	பாஹுமுகாயிப்பவ ராயே
சக்ரம்	சக்கிராயுதத்தை
ஃசசன்	விடுத்தார்.

ததூர்யமண்டலாஸம் ஸவாஸா ஸாஸயந்நம: | காலசக்ரநிமம் சக்ரம் மாலே: ஸீர்பிமபாதயத் ||

சூர்யமண்டலாஸம்	“சூர்யமண்டலம் போ ன்ற சோபையுடை யதும்
ஸவாஸா	தன் கார்தியால்
நம:	ஆகாயத்தை
ஸாஸயந்	பிரகாசிக்கச்செய்வ தும்

காலசக்ரநிமம்	காலசக்கிரத்துக் கொப்பானதுமான
தத்	அந்த
சக்ரம்	சக்கிரம்
மாலே:	மாலியின்
ஸீர்பி	தலையை
அபாதயத்	அறுத்துத்தள்ளிற்று.

தச்சிரோ ராஸசெந்ரஸ்ய சக்ரகூத் விபிஷணம் | பபாத ஸுதிரோஹாரி புரா ராஹுஸிரோ யதா ||

ராஸசெந்ரஸ்ய	“ராஸசெந்ரஸ்யத் தம னுடைய
தத்	அந்த
ஸிர:	தலை
சக்ரகூத்	சக்கிரத்தால் சேதிக்க ப்பட்டதாப்
விபிஷணம்	மிக்க பயங்கரமாய்

ஸுதிரோஹாரி	உதிரத்தைப் பெருக் சூகிரதாய்
புரா	முன்னொருகால்
ராஹுஸிர:	ராஹுவினது முடி
யதா	எவ்வண்ணமானதோ அவ்வண்ணமே
பபாத	பூமியில் வீழ்ந்தது.

தத: சூரே: ஸுஸஹ்ரே: ஸர்வபிராணஸமீர்த: | ஸிஹநாதரஸுந்ந: ஸாஹு தேவீதி வாதிபி: ||

தத:	“அதனால்
ஸுஸஹ்ரே:	மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்ட
வாதிபி:	{ எந்நகலே முறை யிட்டுக்கொண்டிருந் தவர்களுமான
சூரே:	தேவர்களால்

ஸாஹு	‘மங்களம்.
தேவீதி	தேவ!’ என்கிற
ஸர்வபிராணஸமீர்த:	ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் கோஷிக்கப்பட்ட
ஸிஹநாதரஸுந்ந:	சிம்மநாதகோஷம்
தத:	விளைந்தது.

மாலினம் நிஹத் த்ருஷ்டா ஸுமாலி மாலயவானபி | ஸவலௌ ஸோகஸந்தௌ லக்ஷ்மேவ ப்ரவாதிௌ ||

ஸுமாஸி	“ஸுமாலியும்
மாலயவான் அபி	மாலயவானும்
மாலினம்	மாலியை
நிஹத்	மடிந்தவனாய்
த்ருஷ்டா	கண்டு

ஸோகஸந்தௌ	சோகத்தால் மிக்கதள ந்தவர்களாய்
லக்ஷ்மேவ	இலங்கையை நோக்கியே
ஸவலௌ	ஸைன்யஸமேதர் களாய்
ப்ரவாதிௌ	திரும்பிஓடினார்கள்.

गरुडस्तु समाश्वस्तः सन्निवृत्य यथा पुरा । राक्षसान्द्रावयामास पक्षवातेन कोपितः ॥

तु	“இந்தஸ்திதியில்	यथा पुरा	முன்போலவே
गरुडः	கருடர்	सन्निवृत्य	திரும்பி
समाश्वस्तः	விடாய்தீர்ந்தவராய்	पक्षवातेन	இறகுசுளினின்று
कोपितः	உக்கிரம்கொண்		உண்டானகாற்றினால்
	டவராய்	राक्षसान्	அரக்கர்களை
		द्रावयामा ।	அடித்து ஒட்டினார்.

नारायणो बाणवराशनीभिर्विदारयामास धनुर्विमुक्तैः ।

नक्तञ्चरान्मुक्तविधूतकेशान्यथाऽशनीभिः सतडिन्महाभ्राः

॥ ४५ ॥

नारायणः	“ஸ்ரீமன் நாராயணன்	सत डम्हाभ्राः }	மின்ன லுடன்கூடிய
धनुर्विमुक्तैः	வில்லினின்றுபுறப்	यथा }	பெரும்மேகங்
	பட்ட		களைப்போல
बाणवराशनीभिः	பாணைத்தமங்களா	नक्तञ्चरान्	ராக்ஷஸர்களை
	கிறீழுகளால்	मुक्तविधूतकेशान्	தலைவிநீகோலமுடைய
अशनीभिः	இடித்தீகளால்	विदारयामास	வர்களாய்
			சிற அடித்தார்.

भिन्नातपत्रं पतमानमस्त्रं शरैरपध्वस्तविनीतवेषम् ।

विनिस्तुतान्त्रं भयलोलनेत्रं बलं तदुन्मत्तरं बभूव

॥ ४६ ॥

तत् बलं	“அந்த ஸேனை	विनिस्तुतान्त्रं	சரிந்த குடலுடைய
शरैः	பாணங்களால்		தாய்
भिन्नातपत्रं	குடைகள் முறிந்த	भयलोलनेत्रं	அச்சத்தினால் மிரண்ட
अस्त्रं	ஆயுதம் [தாய்		கண்களுடையதாய்
पतमानं	நழுவியதாய்	उन्मत्तरं	யாதும் தோன்றாது
अध्वस्त- }	மானம் குலைந்து,		மதிமயக்கமுற்றதாய்
विनीतवेषं }	கொட்டமடங்கிய	बभूव	ஆயிற்று.
	வேஷமுடையதாய்		

सिंहार्दितानामिव कुञ्जराणां निशाचराणां सहकुञ्जराणाम् ।

रवाश्च वेगाश्च समं बभूवुः पुराणसिंहेन विमर्दितानाम्

॥ ४७ ॥

पुराणसिंहेन	“முன்காலத்திய	वेगाः च	கலவரங்களும்
	நாவலிம்மமூர்த்தியால்	सिंहार्दितानां	சிங்கத்தினால் சிற
विमर्दितानां	பொடிபட்டவர்களும்		டிக்கப்பட்ட
सहकुञ्जराणां	யானைகளையுடையது	कुञ्जराणां	யானைகளுடையதற்கு
निशाचराणां	அரக்கர்களின் [மான	समं इव	ஸமமாகவே
रवाः च	பெரும்புச்சலும்	बभूवुः	இருந்தன.

सम्बाध्यमाना हरिवाणजालैः सवाणजालानि समुत्सृजन्तः ।

धावन्ति नक्तञ्चरकालमेघा वायुप्रभिन्ना इव कालमेघाः

॥ ४८ ॥

ஹரிவாணஜலை: "ஸ்ரீஹரியின் பாண
ஸமூகங்களால்

सम्बाध्यमाना: துன்புறுத்தப்பட்ட
नक्तञ्चरकालमेघा: அரக்கர்களாகிய
காலமேகங்கள்

सवाणजालानि { அம்புகள் பூட்டியபடி
யேயிருக்கிற பாணங்
களை

समुत्सृजन्तः துறந்தெறிந்துவிட்ட
வர்களாய்

वायुप्रभिन्ना: வாயுவினால் கலக்கப்
பட்ட

कालमेघा: इव कालमेकங்களென
धावन्ति பறந்தன

चक्रप्रहारैर्विनिकृत्तशीर्षाः संचूर्णिताङ्गाश्च गदाप्रहारैः ।

असिप्रहारैर्द्विविधा विभिन्नाः पतन्ति शैला इव राक्षसेन्द्राः

॥ ४९ ॥

राक्षसेन्द्रा: "ராக்ஷஸோத்தமர்
கள்

चक्रप्रहारै: சக்ரராயுதத்தினடிக
ளால்

विनिकृत्तशीर्षा: சேதிக்கப்பட்ட சிர
முடையவர்களாயும்

गदाप्रहारै: கதையினடிகளால்

संचूर्णिताङ्गा: { பிண்டமாக நசுக்குண்
ட சரீரமுடையவர்க
ளாயும்

असिप्रहारै: கத்திகளின் குத்துக
द्विविधा: இரண்டாய் [ளால்
विभिन्ना: च वेட்டுண்டவர்களா
शैला: इव மலைகளென [யும்
पतन्ति விழுந்தார்கள்.

चक्रकृत्तास्यकमला गदासंचूर्णितोरसः । लाङ्गूलरूपितग्रीवा मुसलैर्भिन्नमस्तकाः ॥ ५० ॥

केचिच्चासिना छिन्नास्तथाऽन्ये शरपीडिताः । निपेतुरम्बराचूर्णं राक्षसाः सागराम्भसि ॥

केचिच् "சில

राक्षसा: அரக்கர்கள்

चक्रकृत्तास्य- } சக்கிரத்தால் அறுப்

कमला: } புண்ட முககமலங்க

ளையுடையவர்களாயும்

गदासंचूर्णितोरसः { கதையால் பிண்டமாய்

नसुक्कुण्डल मारपुक

ளையுடையவர்களாயும்

लाङ्गूलरूपित- } கலப்பைகளால் சேதிக்

ग्रीवा: } கப்பட்ட கழுத்துக

ளையுடையவர்களாயும்

मुसलै: உலக்கைகளால்

भिन्नमस्तका: சிதறிய மண்டைகளை
யுடையவர்களாயும்

तथा அவ்வண்ணமே

अन्ये சிலர்

शरपीडिता: च சரங்களால் பிடிக்கப்
பட்டவர்களாயும்

असिना கத்தியால்

छिन्ना: एव வெட்டுண்டவர்க

ளாயும்

अम्बरात् ஆகாயத்தினின்று

सागराम्भसि ஸமுத்திரஜலத்தில்

तूर्णं விரைவில்

निपेतु: விழுந்து முழுக்கப்

போனார்கள்.

विलम्बमानैर्भणिहारकुण्डलैर्निशाचरैर्नीलबलाहकोपमैः ।

निपात्यमानैर्दृष्टो निरन्तरं निपात्यमानैरिव नीलपर्वतैः

॥ ५२ ॥

निरन्तरं “இடைவெளியில்லாத
பரதேசம்
मणिहारकुण्डलैः { மணிமாலையையும்
குண்டலங்களையும்
முடையவர்களும்
विम्बमानैः தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறவர்களும்
निपात्यमानैः தறையிலவந்துவிழுந்தவர்களும்

नीलबलाहकोपमैः கறுத்தமேகங்களை
யொத்தவர்களுமான
निशाचरैः அரக்கர்களால்
निपात्यमानैः பூமியில்விழுந்த
नीलपर्वतैः நீலமலைகளால்
इव எப்படியோ, அப்படி
दृष्टो காணப்பட்டது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21017

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 293

अष्टमः सर्गः—எட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௮ ॥

माल्यादिपराजयः—மாலி முதலியவர்களின் தோல்வி.

हन्यमाने बले तस्मिन्पद्मनाभेन पृष्ठतः । माल्यवान्संनिवृत्तोऽथ वेलामेत्य महार्णवः ॥ १ ॥

पद्मनाभेन “பத்மநாபரால்
तस्मिन् அந்த
बले ஸையம்
हन्यमाने अथ அழிவடைந்தபோது
माल्यवान् மால்யவான்
महार्णवः ஸமுத்திரஅலை

वेलं ஸமுத்திரக்கரையை
एव அடைந்து
पृष्ठतः பின்புறமாய்
इव எவ்வண்ணமோ,
அவ்வண்ணமே
सन्निवृत्तः திரும்பினான்.

संरक्तनयनः कोपाच्चलन्मौलिर्निशाचरः । पद्मनाभमिदं ग्राह वचनं पुरुषोत्तमम् ॥ २ ॥

निशाचरः “அரக்கன்
कोपाच्च கோபத்தினால்
संरक्तनयनः சிவந்தகண்களை
யுடையவனாய்
चलन्मौलिः அசையும்தலையனாய்

पुरुषोत्तमं புருஷோத்தமரான
पद्मनाभं பத்மநாபரைப்
इदं பின்வரும் [பார்த்து
वचनं மொழியை
ग्राह உரைசையதான் :

नारायण न जानीषे क्षात्रधर्मं पुरातनम् । अयुद्धमनसो भीतानस्मान्हंसि यथेतरः ॥ ३ ॥

नारायण “ஓ நாராயண,
पुरातनं அனாதியான
क्षात्रधर्मं சூத்திரியதருமத்தை
न जानीषे நீ அறியவில்லை.
अयुद्धमनसः { போர்புரியும்
எண்ணத்தைவிட்
டவர்களால்

भीतान् அஞ்சிடுங்கிக்
अस्मान् எங்களை [கிடக்கும்
इतरः அவிவேகி
यथा எவ்வண்ணமோ,
அவ்வண்ணமே
हंसि அடித்துக்கொல்லு
கொறு.

पराङ्मुखवधं पापं यः करोत्यसुरेतरः । स हन्ता न गतः स्वर्गं लभते पुण्यकर्मणाम् ॥ ४ ॥

असुरेतरः	“ ‘அசுரானைத்தவிராமற்ற	हन्ता	கொலைபுரிபவனாய்
यः	எவனொருவன்	पापं	பாபத்தில்
पराङ्मुखवधं	{ பராங்குமகமாய்	गतः	விழுந்தவனாய்
	{ இருப்பவர்களின்	पुण्यकर्मणां	புண்யவாங்களுடைய
	{ வதைத்தலை	स्वर्गं	சுவர்க்கத்தை
करोति	செய்கிறானே	न लभते	பெறான்.
सः	அவன்		

युद्धश्रद्धास्थवा तेऽस्ति शङ्खचक्रगदाधर । अहं स्थितोऽस्मि पश्यामि बलं दर्शय यत्तव ॥

शङ्खचक्र-	“ ‘சங்கம், சக்கிரம்,	स्थितः	எதிர்த்துநிற்பவனாய்
गदाधर }	கதை இவைகளை	अस्मि	ஆகிறேன்.
ते	உனக்கு[தரித்தவனே!	तव	உனது
युद्धश्रद्धा	போரில் பக்தி	बलं	செளரியத்தை
अस्ति	உண்டு	यत्	எப்படிப்பட்டதென
अथवा	என்கிறபக்கத்தில்	दर्शय	காட்டு;
अहं	நான்	पश्यामि	கண்டறிகிறேன்.

माल्यवन्तं स्थितं दृष्ट्वा माल्यवन्तमिवाचलम् । उवाच राक्षसेन्द्रं तं देवराजानुजो बली ॥

बली	“ ‘மஹாபலிவீட்டரான	तं	அந்த
देवराजानुजः	உபேந்திரர்	माल्यवन्तं	மாலயவானை
माल्यवन्तं	மாலயவானென்கிற	स्थितं	போருக்குத்தயாராய்
अचलं	மலையை		எதிர்த்துநிற்பவனாய்
इव	போன்றவனும்	दृष्ट्वा	கண்டு
राक्षसेन्द्रं	ராசூடஸோத்தமனு	उवाच	பின்கண்டபடி
	மான		சொல்லியருளினார் :

युष्मत्तो भयभीतानां देवानां वै मयाऽभयम् । राक्षसोत्सादनं दत्तं तदेतदनुपाल्यते ॥

युष्मत्तः	“ ‘உங்களிடத்தில்	अभयं	அபயமானது
भयभीतानां	அஞ்சிநடுங்கிய	दत्तं	வர்க்களிக்கப்பட்டது
देवानां	தேவர்களுக்கு		ருக்கிறது.
मया वै	என்னாலேயே	तत्	அந்த
राक्षसोत्सादनं	ராசூடஸர்களை நிர்ப்பூல	पुतत्	இது
	மாக்குகிறதாக்கிற	अनुपाल्यते	பரிபாலிக்கப்படுகிறது.

प्राणैरपि प्रियं कार्यं देवानां हि सदा मया । सोऽहं वो निहनिष्यामि रसातलगतानपि ॥

मया	“ ‘என்னால்	प्राणैः अपि	பிராணைகளைவிட்டா
सदा	எப்போதும்		கிலும்
देवानां	தேவர்களுக்கு	प्रियं	ஹிதமானது

காய்	செய்து முடிக்கவேண்டிய காரியம்.	रसातल- गताञ्ज- }	ராஸாதலமென்கிற கீழுலகங்களில் நான் காவதாகிய உலகத் தையடைந்தவர்க ஆனபோதிலும் [ளாய் கொல்வேன்.]
हि	என்கிறபடியால்		
सः	ஆந்த		
अहं	நான்	अपि	
वः	உங்களை	निहिन्यामि	

देवदेवं ब्रुवाणं तं रक्ताम्बुरुहलोचनम् । शक्त्या विभेद संक्रुद्धो राक्षसेन्द्रो भुजान्तरे ॥

[illegible]

माल्यवद्भुजनिर्मुक्ता शक्तिर्घण्टाकृतस्वना । हरेरुरसि बभ्राज मेघस्थेव शतहृदा ॥ १० ॥

வழங்குதலு	“மணிகளா லுண்டான	ஹே:	ஸ்ரீ ஹரிபின்
	ஒளிபுடையதும்	உரசி	மார்பில்
மாத்ருபூஜ-	ரால்யவான் கையிலி	மேவஸ்தா	மேகத்திலிருக்கிற
நிஸ்கா	ருந்து வெளிப்புறப்	சதஹ் டீவ	மின்னலென
சக்தி:	சக்தி பட்டதுமான	வஜ்ரஜ	விளங்கிற்று.

ततस्तामेव चोत्कृष्य शक्तिं शक्तिधरप्रियः । माल्यवन्तं समुद्दिश्य चिक्षेपाम्बुरुहेक्षणः ॥

தத:	“அப்பொழுது	அமரூர்தேவன்:	தாமரைக்கண்ணர்
சக்திச(- }	வல்லயம் பிடித்த	தா	அந்த
மிய: }	படைஞர்களிடத்	சக்தி எவ	சக்திஎன்ற ஆபுத
	தில் அன்பு பாராட்	உகூய	பிடுங்கி [த்தை
	டுகிற (அல்லது, கா	மாலயவந்	மாலயவாணியே
	த்திகேயரிடமன்பு	சமுதிரய	குறிவைத்து
	கொண்ட)	விசேஷ	விடுத்தார்.

स्कन्दोत्सृष्टेव सा शक्तिर्गोविन्दकरनिःसृता । काङ्क्षन्ती राक्षसं प्रायान्माहेन्द्रीवाञ्जनाचलम्॥

गोविन्दकर- निःसृता सा स्कन्दोत्सृष्टा शक्तिः इव	} “கோவிந்தருடைய கையினின்றிவெளிப் புது [புறப்பட்ட கார்த்திகேயக்கடவு ளால்விடப்பட்ட சக்தி எப்படியோ அப் படியும்	अज्ञाचलं काङ्क्षन्ती माहेन्द्री इव राक्षसं प्रायात्	ஆஞ்சனமலைக்கு இஷ்டமாய்ப்போகும் தேவேந்திரனதுசக்தி எப்படியோ அப்படியும் அரக்கனைநோக்கி சென்றது.
--	--	--	--

सा तस्योरसि विस्तीर्णे हारभासाऽवभासिते । अपतद्राक्षसेन्द्रस्य गिरिकूट इवाशनिः ॥

सा “அது
तस्य அந்த
राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷசேந்திரனுடைய
हारभासा ஹாரங்கலின் காந்தி
யால்
अवभासिते மிக்க சோதிபெற்று
விளங்குகிறதும்

विस्तीर्णे விசாரமுமான
उरभि மார்பில்
गिरिकूटे பார்வதிகரத்தில்
अशनिः इव இடிபோல்
अपतत् விழுந்துவிட்டது.

तया भिन्नतनुत्वाणः प्राविशद्विपुलं तमः । माल्यवान्पुनराश्वस्तस्तस्थौ गिरिवाचलः ॥

तया “அதனால்
माल्यवान् மால்யவான்
भिन्नतनुत्वाणः உடைந்துபோனகவச
ங்களை யுடையவனாய்
विपुलं எதுவும் தெரியாத
तमः மயக்கத்தை

प्राविशत् அடைந்தான் ;
पुनः அப்படியிருந்தும்
आश्वस्तः ஆயாஸம் தீர்த்தவனாய்
गिरिः इव மலைபோல்
अचलः சலியாமல்
तस्थौ எதிர்த்துநின்றான்.

ततः कार्णायसं शूलं कण्टकैर्बहुभिर्वृतम् । प्रगृह्याभ्यहनदेवं स्तनयोःन्तरे दृढम् ॥ १५ ॥

ततः “அச்சமயத்தில்
बहुभिः பல
कण्टकैः முட்களோடு
वृतं அமையப்பெற்றதும்
कार्णायसं இரும்பால் செய்யப்
பட்டதுமான

शूलं சூலத்தை
प्रगृह्य எடுத்து
देवं பரமாத்மாவை
स्तनयोः ஸ்தனங்களின்
अन्तरे மத்தியில்
दृढं வலுவாக
अभ्यहनत् குத்தினான்.

तथैव रणरक्तस्तु मुष्टिना वासवानुजम् । ताडयित्वा धनुर्मात्रमपक्रान्तो निशाचरः ॥ १६ ॥

निशाचरः “அரக்கன்
रणरक्तः तु போரில் ஆவேசம்
கொண்டவனாகவே
मुष्टिना முஷ்டியால்
तथा एव அவ்வண்ணமே

वासवानुजं உபேந்திரரை
ताडयित्वा குத்தி
धनुर्मात्रं வில்லளவு
अपक्रान्तः பின்வாங்கினான்.

ततोऽम्बरे महाञ्छब्दः साधु साध्विति चोदितः ।

आहत्य राक्षसो विष्णुं गरुडं चाप्यशडयत्

॥ १७ ॥

राक्षसः “அரக்கன்
विष्णुं விஷ்ணுவை
आहत्य அடித்துவிட்டு
च பின்னர்
गरुडं अपि கருடரையும்
अताडयत् அறைந்தான்.

ततः அப்பொழுது
अम्बरे ஆகாயத்தில்
साधु साधु ‘என்னதுணிபு’
इति என்கிற
महान् பெரிய
शब्दः च கோஷமும்
उदितः உண்டாயிற்று.

वैनतेयस्ततः क्रुद्धः पक्षवातेन राक्षसम् । व्यपोहद्वलवान्वायुः शुष्कर्णचयं यथा ॥ १८ ॥

ततः “अப்பொழுது
வैनதேய: வினதையின் புதல்வர்
(கருடர்)
கூடு: கோபங்கொண்டவ
ராய்
பக்சவாதேன இறகுகளின் காற்றி
னால்

राक्षसं अरक्कणै
बलवान् वायुः சண்டமாருதம்
शुष्कर्णचयं உலர்ந்த சரகுகளின்
குவியலை
यथा எப்படியோ அப்படி
व्यपोहत पறக்கடித்தார்.

द्विजेन्द्रपक्षवातेन द्राविதं दृश्य पूर्वजम् । सुमाली स्वबलैः सार्धं लङ्कामभिमुखो ययौ ॥

सुमाली “ஸுமாலி
पूर्वजं தமயனை
द्विजेन्द्रपक्षवातेन புள்ளரகின் இறகு
களின் காற்றால்
द्राविதं விரைந்தோடுகிறவனாய்
दृश्य கண்டு

स्वबलैः தன் ஸையனங்களு
டன்
सार्धं கூடினவனாய்
लङ्का இலங்கையை
अभिमुखः நோக்கி
ययौ சென்றான்.

पक्षवातबलोद्धूतो माल्यवानपि राक्षसः । स्वबलेन समागम्य ययौ लङ्कां द्विया वृतः ॥

माल्यवान् “மால்யவானென்ற
राक्षसः अपि அரக்கனும்
पक्षवातबलोद्धूतः { இறகுகளின் காற்றின்
கடுமையால் தடுமாறி
யவனாய்
द्विया வெட்கத்தால்

वृतः பாதிக்கப்பட்டவனாய்
स्वबलेन தன் ஸையனத்துடன்
समागम्य கூடி
लङ्का இலங்கைக்கு
ययौ சென்றான்.

एवं ते राक्षसास्तेन हरिणा कमलेक्ष्ण । बहुशः संयुगे भग्ना हतप्रवरनायकाः ॥ २१ ॥

कमलेक्ष्ण “ஓ தாமரைக்கண்ணா!
ते அந்த
राक्षसाः அரக்கர்கள்
तेன அந்த
हरिणा ஹரியால்
संयुगे போரில்
एवं மேற்கண்டவண்ணம்

बहुशः அனேகமாய்
हत्प्रवर- } கொல்லப்பட்ட
नायकाः } முதன்மையான
ஸேனா வீரர்களை
युदையவர்களாய்
भग्ना: தோல்வியடைந்தவர்
களாக ஆனார்கள்.

अशक्रुवन्तस्ते विष्णुं प्रतियोद्धुं भयादिताः । त्यक्त्वा लङ्कां गता वस्तुं पातालं सहपत्नयः ॥

ते “அவர்கள்
विष्णुं விஷ்ணுவை
प्रतियोद्धुं திருப்பி எதிர்த்து
போர்புரிய
अशक्रुवन्तः திறமையற்றவர்களாய்
भयादिताः அஞ்சி அகக்குலைந்த
வர்களாய்

सहपत्नयः பத்னிமார்கள் ஸமே
தர்களாய்
लङ्का இலங்கையை
त्यक्त्वा விட்டு
पातालं பாதாளலோகத்தில்
वस्तुं வாஸம்செய்ய
गता: போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

நவம: சரீ:—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ௧ ॥

ராகாணுபதி:—ராவணன் முதலியவர்களின் உத்பத்தி.

கெனசிவத காலென சுமாலி நாம ராகச: । ரசாதலாந்மர்த்யலோகம் சரீ வு விவசார ஹ ॥

அத
கெனசிவ காலென
சுமாலி நாம
ராகச: து
ரசாதலாந்
“அப்பால்
ஒருமையத்தில்
ஸுமாலி என்கிற
அரக்கனும்
ரஸாதலமென்கிற
உலகத்தை விட்டு

மர்த்யலோகம்
சரீ வு
விவசார ஹ
மண்ணுலகில்
எங்கும்
திரிந்துபார்த்து
வந்தான்.

நிலஜிமூதசக்ஷாஸஸ்தபகாஷ்ணகுண்டல: । கந்யா டுஹிதர் ரூஹ விநா பவ்மிவ ஸ்ரியம் ॥ ௨ ॥
ராகசேந்ர: ச து யதா வ்யசரதீ மஹிதலம் । ததாஸப்யசு கசுசுந்ந் புஷ்பகேன தநேஸ்வரம் ॥

நிலஜிமூத- }
சக்ஷாஸ: }
ஸஸ்தபகாஷ்ண- }
குண்டல: }
ச:
ராகசேந்ர:
யதா
மஹிதலம்
பவ்மி
விநா
ஸ்ரியம்
“நிலஜேகம்போன்ற
மேனியுடையவனும்
பளபளப்பான சுவர்
ணகுண்டலங்களை
அணிந்தவனுமான
அந்த
ராகசேஸந்திரன்
எப்பொழுது
பூலோகத்தில்
தாமரைமலரை
விட்டுவந்த
மஹாலக்ஷ்மியை

ஹ
கந்யா ச
டுஹிதர் து
ரூஹ
வ்யசரதீ
ததா
தநேஸ்வரம்
புஷ்பகேன
கசுசுந்ந்
புஷ்பகவிமானத்தி;
கொண்டு
திரிந்துகொண்டிருந்
அப்பொழுதுதானே;
குபேரனை
லேறி
போய்க்கொண்டிருந்
கண்டான். [பவனம்]

தம் டுஹாஸரஸக்ஷாஸம் சுவசுசுந்ந் தபநோபமம் । ரசாதலம் ப்ரவிஸ்த: சந்மர்த்யலோகாஸவிஸ்ய: ॥

ஹிதாரீ சிந்நயாமாஸ ராகசானா மஹாமதி:

॥ ௪ ॥

கிக்ருத் ஸ்ரேய இத்யேவ் வரீமஹி கத்யம் வயம் ।

அதாஸ்ரவீத்யுதா ராக: கைகரீ நாம நாமத: ॥

மஹாமதி:
ராகச:
தம்
அமரஸக்ஷாஸம்
“மஹாமேதாஸியாகிய
அரக்கன்
அவரை
தேவர்களுக்குச்சம
மானவராயும்

தபநோபம்
டுஹா
சவிஸ்ய:
மர்த்யலோகா
ரசாதலம்
ஸூர்யனுக்குச்சம
மானவராயும்
கண்டு
வியப்புற்றவனாய்
மண்ணுலகை விட்டு
ரஸாதலமென்கிற
லோகத்திற்கு

சுவசுசுந்ந்
ஒருவனுடைய அதிகா
ரத்திற்குட்படாதவ
ராகவும்

प्रविष्टः सन्	வந்துசேர்ந்தவனாய்
राक्षसानां	‘ராக்காஸர்களுடைய
हितार्थं	லாபத்தின்பொருட்டு
श्रेयः	சேஷமத்தை
कृतं	விளைவிப்பது
किं	எப்படி?
वयं	நாம்
कथं	எதைச் செய்தால்
वर्धेमहि	தலை எடுப்போம்
इति	என்று

पुत्रि प्रदानकालोऽयं यौवनं तेऽतिवर्तते ।

पुत्रि	“ஓ குழந்தாய்!
ते	உனக்கு
यौवनं	யௌவனம்
अतिवर्तते	அதிகமாகிவிட்டது.
अयं	இது
प्रदानकालः	கன்னிகாதானத்திற் கு ஏற்ற காலம்.
वरैः	தகுந்த வரன்களால்

त्वत्कृते च वयं सर्वे यन्त्रिता धर्मेबुद्धयः । त्वं हि सर्वगुणोपेता श्रीः साक्षादिव पुत्रिके ॥

पुत्रिके	“ஓ குழந்தாய்!
त्वक्कृते	உன்விஷயத்தில்
वयं	நாங்கள்
सर्वे च	எல்லோருமே
धर्मबुद्धयः	{ உசிதமானவைகளைச் செய்யவேண்டுமென ஸங்கல்பம் கொண் டவர்களாய்

कन्यापितृत्वं दुःखं हि सर्वेषां मानकाङ्क्षिणाम् ॥ ८ ॥

न ज्ञायते च कः कन्यां वरयेदिति कन्यके ॥ ९ ॥

कन्यके	“கன்னிகையே!
मानकाङ्क्षिणां	மானத்தில் குருத் துள்ளவர்கள்
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்
कन्यापितृत्वं	கன்னிகைகளுக்குத் தந்தையாகுதல்
दुःखं च	துக்கமையாம்.

चिन्तयामास	தனக்குள் ஆலோசனை செய்தான்.
अथ	அதன்மேல்
नामतः	பெயரால்
कैरसीं	கைகவி என்று
नाम	அழைக்கப்பட்ட
सुतां	குமாரத்தியைப் பார்த்து
एवं	பின் கண்டபடி.
अवधीत्	உரைசெய்தான்:

प्रत्याख्यानाच्च भीतैस्त्वं न वरैः प्रतिगृह्यसे ॥

प्रत्याख्यानात्	தாழ்ந்த ஸ்திதியிலிரு ப்பதால்
भीतैः	சங்கைகள் கொண்ட வர்களால்
च	இருப்பதைப்பற்றி
त्वं	நீ
न प्रतिगृह्यसे	{ பாணிக்ரஹணம் செய்யப்படாமலிருக் கின்றனை.

यन्त्रिताः	பாடுபட்டுக்கொண்டி ருக்கிறோம்.
त्वं हि	நீயோ
साक्षात्	பரத்யக்ஷமான
श्रीः	மஹாலக்ஷ்மி
इव	போன்றவளாய்
सर्वगुणोपेता	ஸர்வகுணங்களும் அமையப்பெற்றவள்.

हि	ஏனெனில்
कन्यां	கன்னிகையை
कः	எவன்
वरयेत्	பார்வையாகக்கொரு வான்?
इति	என்கிறது
न ज्ञायते	தெரிவதில்லை.

किं तु मां विद्धि ब्रह्मर्षे शासनात्पितुरागताम् । कैकसी नाम नाम्नाऽहं शेषं त्वं ज्ञातुमर्हसि॥

ब्रह्मर्षे “பிரம்மரிஷே!
मां என்னை
पितुः தந்தையின்
शासनात् ஆக்கினையால்
आगतां வந்திருப்பவளாக
विद्धि அறியும்.
अहं நான்
नाम्ना பெயரால்

कैकसी नाम கைகவீ என அழைக்கப்படுகிறவள்.
शेषं சொல்லப்படாமல் எஞ்சியதை
किं तु எப்படியாகிலும்
ज्ञातुं தெரிந்துகொள்ள
एवं தேவரீர்
अर्हसि அருள்புரியும்.’

स तु गत्वा मुनिर्ध्यानं वाक्यमेतदुवाच ह । विज्ञातं ते मया भद्रे कारणं यन्मनोगतम् ॥

सः मुनिः “அந்த முனிவர்
एतत् वाक्यं இந்த மொழியை
उवाच சொல்லியருளினார்
ह காண்!
भद्रे ‘நங்காடீ’,
ध्यानं ஞான திருஷ்டியின்றி
गत्वा ஆசிரயித்து [வை

तु அதன்பயனாய்
ते உனது
मनोगतं உள்ளத்திலிருக்கின்ற
कारणं கருத்து
यत् எதுவோ அது
मया என்னால்
विज्ञातम् அறிந்துகொள்ளப் பட்டது.

सुताभिलाषो मत्सस्ते मत्मातङ्गगामिनि । दारुणायां तु वेलायां यस्मात्त्वं मासुपस्थिता ॥
शृणु तस्मात्सुतान्भद्रे यादृशाञ्जनयिष्यसि । दारुणान्दारुणाकारान्दारुणाभिजनप्रियान् ॥
प्रसवियसि सुश्रोणि राक्षसान्कूर्कर्मणः । सा तु तद्वचनं श्रुत्वा प्रणिपत्याब्रवीद्वचः ॥२३॥

मत्मातङ्ग- } “மதயானேபோன்ற
गामिनि } கமனமுடையவளே!
ते உனக்கு
मत्तः என்னிடமிருந்து
सुताभिलाषः புத்திரப்பெருக்கு வேண்டுமென்பது.

तु ஆனால்
एवं நீ
मां என்னை
दारुणायां கொடிய
वेलायां வேளையில்
उपस्थिता வந்துசேர்ந்தாய்.
यस्मात् तस्मात् இந்தக்காரணத்தினால்,
सुश्रोणि இடையழகுடைய
भद्रे நங்காய்,
यादृशान् எத்தன்மையரான
सुतान् புதல்வர்களை
जनयिष्यसि பெறப்போகிறாயோ

शृणु { அதை செரல்லுகிற
என்னிடமிருந்து
கவனித்துக்கேள்.
दारुणान् கொடியவர்களும்,
दारुणाकारान् பயங்கரமான உருவம் கொண்டவர்களும்,
दारुणाभि- } கொடியபரிஜனங்
जनप्रियान् } களிடத்தில் அன்
புள்ளவர்களும்,
कूर्कर्मणः கொடியதொழில்களை புரிபவர்களுமான
राक्षसान् அரக்கர்களை
प्रसवियसि பிரஸவிப்பாய்.
सा அவள்
तद्वचनं அவர்மொழியை
श्रुत्वा तु கேட்டதும்
प्रणिपत्य அடிபணிந்து ஸே
वचः பதிலை [வித்து
अब्रवीत् மொழிந்தாள் :

भगवन्वादिशान्पुत्रांस्त्वत्तोऽहं ब्रह्मवादिनः । नेच्छामि सुदुराचारान्प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥२४॥

भगवन्	“பகவானே !	सुदुराचारान्	நீயொழுக்கங்களை
ब्रह्मवादिनः	பிரஹ்மவித்தான	पुत्रान्	புதல்வர்களை [யுடைய
त्वत्तः	தேவரீரிடமிருந்து	न इच्छामि	விரித்தேனில்லை.
अहं	நான்	प्रसादं	கிருபை
ईदृशान्	இப்படிப்பட்ட	कर्तुं	செய்ய
		अर्हसि	மனங்கொள்ளும்.

कन्यया त्वेवमुक्तस्तु विश्रवा मुनिपुङ्गवः । उवाच कैकसी भूयः पूर्णेन्दुरिव रोहिणीम् ॥

मुनिपुङ्गवः	“முனிச்சீரேஷ்டராகிய	पूर्णन्दुः	பூர்ணசந்திரன்
विश्रवाः	விசுவன்	रोहिणीं	ரோஹிணியைப்
कन्यया	கன்னிகையினால்		பார்த்து
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	इव च	எப்படியோ,
उक्तः	பிரார்த்திக்கப்பட்ட		அப்படியே
तु	அதன்மேல் [வராய்	भूयः	திரும்பவும்
कैकसीं	கைகலியைப்பார்த்து	उवाच	சொல்லியருளினார்:

अथाब्रवीन्मुनिस्तत्र पश्चिमो यस्तवात्मजः । मम वंशानुरूपः स धर्मात्मा च भविष्यति ॥

मुनिः	“முனி	यः	எவனோ
तव	இந்தவிஷயத்தில்	सः च	அவன்மட்டும்
अथ च	சுபமாயிப்படி	मम	எனது
अब्रवीन्	சொல்லியருளினார்:	वंशानुरूपः	குலத்திற்கேற்ற
तव	‘உனக்கு		வனையும்
पश्चिमः	கடைசி	धर्मात्मा च	தருமாத்மாவாயும்
आत्मजः	புதல்வன்	भविष्यति	விளங்குவான்.’

एवमुक्त्वा तु सा कन्या राम कालेन केनचित् । जनयामास बीभत्सं रक्षोरूपं सुदारुणम् ॥ दशग्रीवं महादंष्ट्रं नीलाञ्जनचयोपमम् । ताम्रोष्ठं विंशतिभुजं महास्यं दीप्तमूर्धनम् ॥ २८ ॥

राम	“ஸ்ரீராம !	विंशतिभुजं	இருபதுகைகளை யுடைய
एवं	இவ்விதம்	सुदारुणं	மிகப்பெரிய [பவனும்
उक्त्वा	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட	नीलाञ्जन- }	அன்னபேதிக்குவிய
सा कन्या	அந்தக் கன்னிகை	चयोपमं }	லையொத்த மேனிய
केनचित् }	சிலகாலம் சென்ற		ஊம்
कालेन तु }	பின்னர்	बीभत्सं	பார்க்க பயங்கரமான
दीप्तमूर्धनं }	எரிநிறமயிருடையவ		வனும்
महादंष्ट्रं	கோரப்பல்லனும்[னும்	रक्षोरूपं	ராக்ஷஸ் உருவமுடைய
ताम्रोष्ठं	தாமிரநிற உதடு		யவனுமான
	களையுடையவனும்	दशग्रीवं	பத்துத்தலையனை
महास्यं	மிகப்பெருத்தவாயை		(இராவணனை)
	யுடையவனும்	जनयामास	பெற்றான்.

तस्मिञ्जाते तु तत्काले सज्वालकबलाः शिवाः । क्रव्यादाश्चापसव्यानि मण्डलानि प्रचक्रमुः ॥
ववर्ष रुधिरं देशो मेघाश्च खरनिस्खनाः । न प्रभाति च खे सूर्यो महोल्काश्चापतन्क्षितौ ॥

तस्मिन् “அவன்
जाते பிறந்த
तत्काले அந்த வேளையில்
शिवाः तु குள்ள நரிகளும்
क्रव्यादाः च { பச்சையான மாம்பலத்
தைத்தினனும் மிரு
கங்களுந்
सज्वालकबलाः { வாய்களால் அக்னி
யை கக்குகின்றவை
களாய்
अपसव्यानि அப்பிரதக்ஷணமாய்
मण्डलानि வட்டமிடுபவைகளாய்
प्रचक्रमुः எங்கும் ஸஞ்சரித்தன.

देवः இந்திரன்
रुधिरं உதிரத்தை
ववर्ष பொழிந்தான்.
मेघाः च மேகங்களும்
खरनिस्खनाः பயங்கரமாய்க்
கர்ஜித்தன.
खे ஆகாயத்தில்
सूर्यः च சூர்யனும்
न प्रभाति பிரகாசிக்கவில்லை.
क्षितौ பூமியில்
महोल्काः च பெரிய கொள்ளிக்
கட்டைகள்
आपतन् வீழ்ந்தன.

अथ नामाकरोच्चस्य पितामहसमः पिता । दशग्रीवः प्रसूतोऽयं दशग्रीवो भविष्यति ॥

पितामहसमः “பிரம்மாவுக்குச்
சமமான
पिता தந்தை
अयं இவன்
दशग्रीवः பத்துத்தலைகளை
யுடையவனாக

प्रसूतः பிறந்திருக்கிறான்,
दशग्रीवः தசக்ரீவனென
भविष्यति விளங்கப்போகிறான்,
तस्य அவனுக்கு [என்று
अथ नाम இதேபெயரை
अकरोत् இட்டார்.

तस्य त्वनन्तरं जातः कुम्भकर्णो महाबलः । प्रमाणाद्यस्य विपुलं प्रमाणं नेह विद्यते ॥

यस्य “எவனுடைய
प्रमाणात् ஆகிருதியைக்காட்டி
லும்
विपुलं பெரிய
प्रमाणं ஆகிருதி
इह இவ்வுலகில்

न विद्यते तु காணப்படவில்லையோ;
அந்த
महाबलः மஹாபலிஷ்டனான
कुम्भकर्णः சும்பகர்ணன்
तस्य அவனுக்கு
अनन्तरं நேர்கணிஷ்டனாக
जातः பிறந்தான்.

ततः शूर्पणखा नाम सञ्ज्ञे विकृतानना । विभीषणश्च धर्मात्मा कैकस्याः पश्चिमः सुतः ॥

ततः “அவனுக்கப்பால்
विकृतानना கோரமுகமுடையவ
ளாய்
शूर्पणखा नाम சூர்ப்பணகை என்ப
सञ्ज्ञे பிறந்தாள். [வள்

कैकस्याः கைகவலிக்கு
धर्मात्मा தருமாத்மாவாகிய
विभीषणः च விபீஷணர் தான்
पश्चिमः கடைசியான
सुतः ஸந்தானம்.

पुत्र वैश्रवणं पश्य भ्रातरं तेजसा वृतम् । भ्रातृभावे समे चापि पश्यात्मानं त्वमीदृशम् ॥

புத்	“குழந்தாய் !	இதृஷ்	இப்படி
வैஸ்ரவணம்	குபேரனை	வுத்	விளங்குகின்ற
படிய	பார்.	ஆதரம்	ஸஹோதரனையும்
ஆதர்பாவு	ஸஹோதர பாவத்தில்	ஆத்மாம்	உன்னையும்
சமே	ஸமமானவர்கள்.	ஏவ் அபி	நீயே
தேஜஸா	காந்தியால்	படிய	ஆராய்ச்சிசெய்து
			அறிந்துகொள்ளு.

दशग्रीव तथा यत्नं कुरुष्वामितविक्रम । यथा त्वमसि मे पुत्र भव वैश्रवणोपमः ॥ ४० ॥

அமிதவிக்ரம	“அளவுக்குமிஞ்சின பராக்கிரமங்கொண்ட	भव	ஆகு.
दशग्रीव	தசக்ரீவ !	यथा	எப்படியானால்
मे	என்	एवं	நீ
पुत्त	மகனே!	तथा	இப்படி
वैश्रवणोपमः	வைச்சரவணனைப் போலிருப்பவனாய்	असि	ஆகுவாயோ அந்த
		यत्नं	உபாயத்தை
		कुरुष्व	மேற்கொள்ளு.’

मातुस्तद्वचनं श्रुत्वा दशग्रीवः प्रतापवान् । अमर्षमतुलं लेभे प्रतिज्ञां चाकरोत्तदा ॥ ४१ ॥

பிரதாபவானுகிய	அதூலம்	அளவுக்கு மிஞ்சின
தசக்ரீவன்	அமர்ஷ்	பொருமைபை
தாயினது	லேபே	அடைந்தான்.
அந்தப்பேச்சை	பிரதிஷ்ணாயையும்	
கேட்டு	அக்ரோத்	பின்கண்டபடி
அப்போது		செய்தான் :

सत्यं ते प्रतिजानामि भ्रातृतुल्योऽधिकोऽपि वा ।

भविष्याम्यचिरान्मातः सन्तापं त्यज हृदयतम्

॥ ४२ ॥

மாத:	“தாயே !	अधिकः अपि वा	மேம்பட்டவனாகவா
தே	உம்மிடம்		வது
சத்யம்	ஸத்யமாக	भविष्यामि	ஆகவேன்.
பிரதிஜானாமி	பிரதிக்கினை செய்கி றேன்.	हृदयं	மனதில்கொண்ட
அச்சிராத்	வெகு சீக்கிரத்தில்	सन्तापं	குறையை
ஆதர்துலய:	பிரதாவுக்குச்சமமா னவனாகவாவது	त्यज	இவ்வளவோடு
			விட்டுவிடு.

इत्युत्त्वा मातरं राम दशमीव: सहानुज: । आगच्छदर्थसिद्धयर्थं गोकर्णं नाम पर्वतम् ॥

ராம	“ஸ்ரீராம!	அர்சித்தவர்த்த	உத்தேசித்த காரியம்
தசமீவ:	தசமீவன்		கைகூடுதெற்காக
மாதர்	தாய்க்கு	கோகர்ணம்	
இதி	மேற்கண்டவண்ணம்	என்கிற	
उत्तवा	வாக்களித்துவிட்டு	பர்வதத்திற்கு	
सहानुज:	தம்பிமார்களுடன்	சென்றான்.”	
	கூடினவனாய்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे नवमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 21086

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 362

दशमः सर्गः—பத்தாவது ஸர்க்கம் ॥ १० ॥

रावणादिवरप्राप्तिः—ராவணன் முதலியவர்கள் வரத்தைப் பெறுவது.

अथाब्रवीद्विजं रामः कथान्ते भ्रातरो वने । कीदृशं तु तदा ब्रह्मस्तपथैरुपहावताः ॥ १ ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	ब्रह्मन्	“வேதவித்தே,
கதான்தே	கதையின்முடிவில்	महाव्रताः	மஹத்தான பரித்
तदा	அப்பொழுது		தியாகத்தையுடைய
द्विजं	பிராம்மணரைப்	आतरः	ஸஹோதரர்கள்
	பார்த்து	वने	வனத்தில்
तु	இதுவிஷயத்தில்	कीदृशः	எவ்விதமான
अथ	இப்படி	तपः	தவத்தை
अब्रवीत्	வினாவினார்:	चेरुः	புரிந்தார்கள்?”

अगस्त्यस्त्वब्रवीत्तत्र रामं सुप्रीतमानसम् । तास्तान्धर्मविधींस्तत्र भ्रातरस्ते समाविशन् ॥

अगस्त्यः तु	அகஸ்தியரும்	ते	“அந்த
सुप्रीतमानसं	மனஸந்நுஷ்டி	आतरः	ஸஹோதரர்கள்
	கொண்ட	तत्र तत्र	அதற்குரிய
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு	तान् तान्	அந்தந்த
अब्रवीत्	இப்படி பதில் உரைத்	धर्मविधीन्	தருமநியமங்களை
	தார்:	समाविशन्	மேற்கொண்டார்கள்.

कुम्भकर्णस्ततो यत्तो नित्यं धर्मपथे स्थितः । तताप ग्रैष्मके काले वीरः पञ्चाशिमध्यगः ॥

ततः	“அப்பொழுது	स्थितः	சலியாமனத்தனாய்
वीरः	தையவானாகிய	ग्रैष्मके	கோடை
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	काले	காலத்தில்
यत्तः	{ வேண்டிய பிரயாசை	पञ्चाशिमध्यगः	{ நாற்புறமும் வளர்த்த
	{ எடுத்துக்கொண்ட		{ தீயின் மத்தியிலும்,
	வனாய்		தலைமேல் சூர்யனெ
धर्मपथे	பரித்யாகநெறியில்		ரியவுமிருப்பவனாய்
नित्यं	எப்பொழுதும்	तताप	தவம்புரிந்தான்.

मेघाम्बुसिक्तो वर्षासु वीरासनमसेवत । नित्यं च शिशिरे काले जलमध्यप्रतिश्रयः ॥४॥

வாசு “மழைக்காலங்களில்
மேகாம்புஸித்: மழைஜலங்களால் நனைக்கப்பட்டவனாயும்
சிசிரே குளிர்
காலே ச காலத்திலும்
जलमध्यप्रतिश्रयः ஜலத்தினால் முழுகியவனாயும்

नित्यं எப்பொழுதுமே
वीरासनं { வலதுகாலே இடது
தொடையின்மீது
போட்டுக்கொண்டு
உட்கார்ந்தபடியே
த்யானம் செய்தலை
असेवत பற்றியிருந்தான்.

एवं वर्षसहस्राणि दश तस्यातिचक्रमुः । धर्मे प्रयतमानस्य सत्पथे निष्ठितस्य च ॥ ५ ॥

धर्मे “பரித்யாகத்தில்
प्रयतमानस्य இந்நிரியங்களை அடக்கிய மனத்தனும்
सत्पथे வேதநூல்முறையில்
निष्ठितस्य च { குறைவாராதபடி அனுஷ்டித்துவருகின்றவனுமான

तस्य அவனுக்கு
एवं இவ்வண்ணமாய்
दश वर्षसहस्राणि பதினாயிரம் வருஷங்கள்
अतिचक्रमुः கழிந்தன.

विभीषणस्तु धर्मात्मा नित्यं धर्मपरः शुचिः । पञ्च वर्षसहस्राणि पादेनैकेन तस्थिवान् ॥

विभीषणः तु “விபிஷணரோவெனில்
धर्मात्मा தர்மா த்மாவாய்
नित्यं எப்பொழுதுமே
धर्मपरः தர்மங்களிலேயே ஆஸக்திகொண்டவராய்
शुचिः பரிசுத்தமான ஹிருதயமுடையவராய்

पञ्च वर्षसहस्राणि ஐயாயிரம் வருஷங்கள்
एकेन ஒற்றை
पादेन காலால்
तस्थिवान् நின்றபடியே த்யானம் செய்தார்.

समाप्ते नियमे तस्य ननुतुश्चाप्सरोगणाः । पपात पुष्पवर्षं च क्षुभिताश्चापि देवताः ॥७॥

तस्य “அவருடைய
नियमे தவம்
समाप्ते முடிந்ததும்
पुष्पवर्षं புஷ்பவருஷம்
पपात பொழிந்தது.
देवताः தேவதைகளும்

क्षुभिताः கலவரமடைந்தவர்
अपि च இருக்கையிலும்
अप्सरोगणाः च அப்ஸரகணங்களும்
ननुतुः ஆனந்தத்தாண்டவம் செய்தார்கள்.

पञ्च वर्षसहस्राणि सूर्यं चैवान्ववर्तत । तस्यौ चोर्ध्वशिरोबाहुः स्वाध्यायधृतमानसः ॥८॥

स्वाध्याय- } “வேதமோ துவதிலே
धृतमानसः } யே இடைவிடாது
நாட்டியமனத்தராய்
उर्ध्वशिरोबाहुः { கைகளைத் தலைமேல்
தூக்கிக்கும்பிடுபவராய்
च இன்னும்

पञ्च वर्षसहस्राणि ஐயாயிரம் வருஷங்கள்
तस्यौ நின்றபடியே தவம் செய்தார்.
च அதுவுமன்றி
सूर्य एव சூர்யபகவானையே
अन्ववर्तत த்யானம்பண்ணிப் போற்றினார்.

एवं विभीषणस्यापि स्वर्गस्थस्येव नन्दने । दश वर्षसहस्राणि गतानि नियतात्मनः ॥९॥

नियतात्मनः	{ “நியமங்கரில் அனு வளவும் பிறழாத ஆத்மாவையுடைய வீழ்வுண்டிருக்கு இவ்வண்ணமாகவே பதியிரம் வருஷங் களும்	स्वर्गस्थस्य	ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கிற வனுக்கு
विभीषणस्य		नन्दने	நந்தனவனத்தில்
एवं		इव	எப்படியோ அப்படி யே
दश वर्षसहस्राणि		गतानि	கழிந்தன.
अपि			

दश वर्षसहस्राणि निराहारो दशाननः । पूर्णे वर्षसहस्रे तु शिश्राग्रौ जुहाव सः ॥१०॥

सः	“அந்த	वर्षसहस्रे	ஓர் ஆயிரம் வருஷங் கள்
दशाननः च	தசானனனும்		
दश वर्षसहस्राणि	பதியிரம் வருஷங் கள்	पूर्णे तु	முடிந்ததும்
		शिरः	ஒரு தலையை
निराहारः	ஆஹாரத்தையொ ழித்தவனும்	अग्रौ	அக்கினியில்
		जुहाव	ஓமம் செய்தான்.

एवं वर्षसहस्राणि नव तस्यातिचक्रमुः । शिरांसि नव चाप्यस्य प्रविष्टानि हुताशनम् ॥

अस्य	“இவனது	तस्य	அவனுக்கு
नव शिरांसि च	ஒன்பது தலைகளும்	एवं	இவ்வண்ணமே
हुताशनं	அக்கினிக்கு	नव वर्षसहस्राणि अपि	ஒன்பதியிரம் வரு
प्रविष्टानि	ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன.	अतिचक्रमुः	கழிந்தன. [ஷங்களும்

अथ वर्षसहस्रे तु दशमे दशमं शिरः । छेत्तुकामे दशग्रीवे प्रासस्तत्र पितामहः ॥ १२ ॥

दशमे	“பத்தாவது	छेत्तुकामे	அறுத்துத்தள்ள எண்ணங்கொண்ட
वर्षसहस्रे अथ	ஆயிரம் வருஷங்க ளின் முடிவில்	तु	அச்சமயத்தில்
दशग्रीवे	தசகீவன்	तस्य	அங்கு
दशमं	பத்தாவது	पितामहः	பிரம்மதேவர்
शिरः	தலையை	प्रासः	பிரஸன்னராஹர்.

पितामहस्तु धर्मात्मा सार्धं देवैरुपस्थितः । तात वत्स दशग्रीवे प्रीतोऽस्मीत्यभ्यभाषत ॥१३॥

देवैः सार्धं	“தேவர்களுடன் சேர்ந் துவந்தவரானவரும்	अभ्यभाषत	திருவாய்மலர்ந்தருளி ரை :
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவும்	तात	‘என் கருணைக்கு பாத்திரனும்
उपस्थितः	{ நேரில் கட்டிலானதும் வண்ணம் எழுந்தரு ளியிருக்கிறவருமான	वत्स	என் குடும்பத்தில் பிறந்தவனுமான
पितामहः	பிரம்மதேவர்	दशग्रीव	தசகீவனே,
तु इति	இச்சமயத்திலிப்படி	प्रीतः अस्मि	நான் ஆனந்தபூரித னானேன்.

த	அதை
சீர்த்	உடனெ
வரய	வெளியிடி.
தெ	உனக்கு
காமம்	இஷ்டமானதை
அத	இப்பொழுது
கரோமி	செய்கிறேன்.

புறநாடு	வணங்கி
புறநாடு	ஆனந்தத்தினால்
புறநாடு	தமிழ்த்த
புறநாடு	வாக்கினால்
புறநாடு	இப்படி
புறநாடு	விண்ணப்பஞ்செய்
புறநாடு	தான்

न अस्ति	இல்லை.
मृत्युसमः	மாண த் துக்குச்சம
शत्रुः	வைரி [மாண
न	கிடையாது.
अहं	நான்
अमरत्वं	மாணமின்மையை
वृणे	பிரார்த்திக்கின்றேன்.

சர்வமரீச்	‘எப்பொழுதும் மாண
	மின்மை என்பது
தெ	உனக்கும்
மே ஹ	எனக்கும்கூட
நாஸ்தி	கிடைக்காது.
அந்ய்	வேறேதாவது ஒரு
வர்	வரத்தை
வ்ருணிஷ்வ	வேண்டிக்கொள்’

சுபர்ணாஐக்ஷாணா { கருடர்கள், நாகர்கள்,
யக்ஷர்கள், இவர்
கருக்சும்

देव्यदःनवरक्षसां	{	தைத்தியர்கள், தான வர்கள், ரக்ஷர்கள் இவர்களுக்கும்	देवतानां च अवध्यः	தேவர்களுக்கும் கூட கொல்லமுடியாதவன யிருக்கவேண்டும்.
------------------	---	---	----------------------	--

न हि चिन्ता ममान्येषु प्राणिष्वमरपूजित । तृणभूता हि ते मन्ये प्राणिनो मानुषादयः ॥

अमरपूजित	“கேவர்களால் பூஜித் கப்பட்டவரே !	ते	அந்த
मम हि	எனக்கோவெனில்	मानुषादयः	மானிடர் முதலான
अन्येषु	இதர	प्राणिनः	பிரானிகள்
प्राणिषु	ஐந்துக்களிடத்தில்	तृणभूताः	தருணத்திற்கு ஸமமானங்களென
चिन्ता न	விசாரம் இல்லை.	मन्ये	நான் அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறேன்.
हि	எனென்றால்		

एवमुक्तस्तु धर्मात्मा दशग्रीवेण रक्षसा । उवाच वचनं देवः सह देवैः पितामहः ॥

भविष्यत्येवमेतत्ते वचो राक्षसपुङ्गव

॥ २० ॥

दशग्रीवेण	“தசக்ரீவ	देवः	தேவர்
रक्षसा	அரக்கனால்	तु	இப்பொழுது
एवं	இவ்வண்ணம்	एतत्	பின் கண்ட
उक्तः	{ விண்ணப்பஞ்செய்த தற்குச் செவியாய் த்தவரும்	वचनं	உத்திரவை
देवैः सह	தேவர்களுடன் கூடி வந்திருப்பவரும்	उवाच	விடுத்தார்:
धर्मात्मा	தருமாத்மாவுமான	राक्षसपुङ्गव	“ராக்ஷஸோத்தம, உனது
पितामहः	பிரம்ம	ते	பிரார்த்தனை
		वचः	இங்ஙனமே
		एवं	ஆகும்.
		भविष्यति	

मृणु चापि वचो भूयः प्रीतस्येह शुभं मम

॥ २१ ॥

अपि च	“அன்றியும்	भूयः	மற்றொரு
इह	இவ்விஷயத்தில்	शुभं	சேஷமகரமான
प्रीतस्य	பீதிபுடனிருக்கிற	वचः	வர்க்கை
मम	என்னுடைய	मृणु	கவனித்துக்கேள்.

हुतानि यानि शीर्षाणि पूर्वमग्नौ त्वयाऽनघ । पुनस्तानि भविष्यन्ति तथैव तव राक्षस ॥

अनघ	“துயரங்களுக்கிடங் கொடாத	हुतानि	ஓமம்செய்யப்பட்ட டனவோ;
राक्षस	ராக்ஷஸ!	तानि	அவைகள்
त्वया	உன்னால்	तव	உனக்கு
पूर्व	ஏற்கனவே	पुनः	திரும்பவும்
यानि	எந்த	तथा एव	அங்ஙனமே முன் போலவே
शीर्षाणि	தலைகள்	भविष्यन्ति	உண்டாகக்கூடவன.
अग्नौ	அக்கினியில்		

विभीषणस्तु धर्मात्मा प्रोवाच प्रणतो वचः । वृ१: सर्वगुणैर्नित्यं चन्द्रमा रश्मिर्भियथा ॥

चन्द्रमा: "சந்திரன்
रश्मिभि: கிரணங்களால்
यथा எப்படியோ
அப்படியே
नित्यं எப்பொழுதுதும்
सर्वगुणै: எல்லாவிதமானதற்
குணங்களாலும்

वृत्त: நிறைந்துள்ள
धर्मात्मा தருமா தமாவாகிய
विभीषण: விபிஷணர்
प्रणत: அடிபணிந்தவராய்
तु இப்பொழுது இந்த
वच: நல்லவாக்கை
प्रोवाच நயமாயுரைசெய்தார்:

भगवन्कृतकृत्योऽहं यन्मे लोकगुहः स्वयम् । प्रीतेन यदि दातव्यो वरो मे शृणु सुव्रत ॥

सुव्रत "சிறந்தவிருதமுடைய
भगवन् பகவானே,
लो गृहः லோககுரு
स्वयं தேவரீரே.
प्रीतेन ப்ரீதிகொண்ட உம்மால்
दातव्य: வரமளிக்கஉரியவன்
यदि என்கிறபடியால்
अहं நான்

कृतकृत्य: கிருதகிருத்ய
मे னாயினேன்.
वरो எனக்கு
यत् இஷ்டமானவரம்
शृणु எதுவோ அதை
पुष्प { புகலுகின்ற எனக்குச்
सेवित { செவிசாய்த்தருள்
पुष्प { புரியும்.

परमापद्मस्यापि धर्मे मम मतिर्भवेत् । अशिक्षितं च ब्रह्मास्त्रं भगवन्प्रतिभातु मे ॥३०॥

भगवन् "பகவானே!
मम நான்
परमापद्मस्य பாமஆபத்திற்
காளானவனாய்
अपि இருக்கையிலும்கூட
धर्मे தருமத்திலே
मति: மனம்

भवेत् நிலைபெற்றிருக்க
वेண்டும்.
च அதுவும் தவிர
ब्रह्मास्त्रं பிரமாஸ்திரமானது
अशिक्षितं சினைகூடியதாகாது
मे எனக்கு
प्रतिभातु விளங்கவேண்டும்.

या या मे जायते बुद्धिर्येषु येष्वाश्रमेषु च । सा सा भवतु धर्मिष्ठा तं तु धर्मं च पालये ॥

तं "அந்த
धर्मं च தருமமொன்றையே
पालये நான் பற்றிவருகி
றேன்.
तु இன்னமும்
मे எனது
या या எந்த எந்த
बुद्धि: அறிவு

येषु येषु எந்த எந்த
आश्रमेषु அவஸ்தைகளில்
जायते நாடியதாகிறதோ;
सा सा அதுது
च எல்லாமும்
धर्मिष्ठा புண்ணியத்தை நாடி
யதாக
भवतु இருக்கவேண்டும்.

एष मे परमोदार वरः परमको मतः । न हि धर्माभिरक्तानां लोके किञ्चन दुर्लभम् ॥३२॥

परमोदार “பாமதயாளுவே!
 लोके உலகில்
 धर्माभिरक्तानां { தருமத்திலிடைவி
 டாக ஆஸக்தியுடை
 யவர்களுக்கு
 दुर्लभं அடையமுடியாததாகி
 किञ्चन எதொன்றும் [றது

त இல்லை,
 हि என்கிறபடியால்
 मे எனக்கு
 परमकः முடிவாய் விரும்பிய
 मतः உத்தேசமாகிறது
 एषः இந்த
 वरः வரம்.’

पुनः प्रजापतिः प्रीतो विभीषणमुवाच ह । धर्मिष्ठस्त्वं यथा वत्स तथा चैतद्भविष्यति ॥

प्रजापतिः “பிரம்மதேவர்
 पुनः முன்னிலுமதிக
 प्रीतः ப்ரீதராகி
 विभीषणं விபீஷணரைப்
 பார்த்து
 उवाच சொல்லியருளினார் :

वत्स ‘குழந்தாய்!
 धर्मिष्ठः ह தருமிஷ்டனாகவே
 त्वं நீ
 यथा तथा எப்படியிருக்கிறாயோ
 அப்படியே
 एतत् च இதுவும்
 भविष्यति ஆகுக.

यस्माद्राक्षस्योनौ ते जातस्यामित्रनाशन । नाधर्मं जायते बुद्धिरमरत्वं ददामि ते ॥३४॥

अमित्रनाशन “சத்ருஸம்ஹாரக!
 राक्षस्योनौ ராக்ஷஸயோனியில்
 जातस्य பிறந்த
 ते உனக்கு
 अधर्मं அதர்மத்தில்

बुद्धिः न जायते புத்தி புகாதிருக்கிறது,
 यस्मात् என்கிற காரணத்தால்
 ते உனக்கு
 अमरत्वं சிரஞ்சிவித்தவத்தை
 ददामि கொடுக்கிறேன்.

कुम्भकर्णाय तु वरं प्रयच्छन्तमरिन्दम । प्रजापतिं सुराः सर्वे वाक्यं प्राञ्जलयोऽब्रुवन् ॥

अरिन्दम { “சத்ருக்களை ஸம்ஹா
 ரம் செய்துவிட்டவ
 ரே! (ஸ்ரீராம!)
 सुराः தேவர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 कुम्भकर्णाय கும்பகர்ணனுக்கு
 वरं வரத்தை
 प्रयच्छन्तं அளிக்கச்சித்தமாயி
 ருக்கின்ற

प्रजापतिं பிரம்மதேவரைப்
 பார்த்து
 तु அச்சமயத்தில்
 प्राञ्जलयः அஞ்சலிஹஸ்தர்
 களாகி
 वाक्यं பின் கண்ட பாஷணை
 யை
 अब्रुवन् புகன்றனர்.

न तावत्कुम्भकर्णाय प्रदातव्यो वरस्त्वया । जानीषे हि यथा लोकांस्त्रासयत्येष दुर्मतिः ॥

कुम्भकर्णाय “கும்பகர்ணனுக்கு
 त्वया தேவரீரால்
 तावत् இவ்வளவுபெரிய

वरः வரம்
 प्रदातव्यः न அளித்தல்கூடாது.
 हि ஏனெனில்

एषः இவன்
दुर्मतिः துஷ்டமனத்தனாய்
लोकान् உலகங்களை
यथा எவ்வளவு

वासयति நடுங்கச்செய்கிறான்,
என்பதை
जानीपे தெவரீர் அறிந்திருக்
கிறீர்.

नन्दनेऽप्सरसः सप्त महेन्द्रानुचरा दश । अनेन भक्षिता ब्रह्मनृपयो मानुषादयः ॥३७॥

ब्रह्मन् “பிரம்மதேவரே!
नन्दने இந்திரனது வனமாகிய
सप्त ஏழு [நந்தவனத்தில்
अप्सरसः அப்ஸரஸ்களும்
महेन्द्रानुचरा: மஹேந்திரனது பரி
வாரஜனங்கள்

दश பதின்மரும்
मानुषादयः மானிடப்பெரியோர்
अपयः ரிஷிகளும் [களும்
अनेन இவனால்
भक्षिता: புசிக்கப்பட்டிருக்
கிறார்கள்.

वरव्याजेन मोहो हि दीयतामस्य रक्षसः । लोकानां स्वस्ति चैवं स्याद्भवेदस्य च सम्पतिः॥

अस्य “இந்த
रक्षसः ஆரக்கனுக்கு
वरव्याजेन { வெளித்தோற்றத்
திற்கு வரம்போலிரு
க்கிறதைக்கொண்டு
मोहः தன்னறிவு சற்று
இழந்திருத்தல்
हि மாத்திரம்

दीयतां கொடுக்கப்பட
एवं இங்ஙனம் [வேண்டும்.
स्वात् ஆகில்
लोकानां च உலகங்களுக்கெல்லா
முமே
स्वस्ति சேஷமம்செய்ததாகும்.
अस्य இவனுக்கு
सम्पतिः च உடன்பாடாகவும்
भवेत् ஆகும்.’

एवमुक्तः सुरैर्ब्रह्मा देवीमेवान्वचिन्तयत् । चिन्तिता चोपतस्थेऽस्य पार्श्वे देवी सरस्वती ॥

एवं “இவ்வண்ணமாய்
सुरैः தேவர்களால்
उक्तः வேண்டிக்கொள்ளப்
பட்ட
ब्रह्मा பிரம்மதேவர்
देवी பத்தினியை
एव அப்பொழுதே

अन्वचिन्तयत् சிந்தித்தார்.
चिन्तिता ஸ்மரிக்கப்பட்ட
सरस्वती ஸாஸ்வதி
देवी च அம்மனும்
अस्य இவரது
पार्श्वे பக்கத்தில்
उपतस्थे கண்முன் நின்றாள்.

प्राञ्जलिः सा तु पार्श्वस्था प्राह वावयं सरस्वती । इयमभ्यागता देव किं कार्यं करवाण्यहम् ॥

पार्श्वस्था “பக்கத்தில் வந்தி
सा அந்த [ருக்கின்ற
सरस्वती ஸாஸ்வதி
प्राञ्जलिः கைகூப்பிக்கொண்டு
वाक्यं இந்த மொழியை
प्राह இப்பம்பினுள்:
देव ‘தேவ!

इयं இதோ
अभ्यागता வந்திருக்கிற
अहं நான்
तु இப்பொழுது
किं என்ன
कार्यं காரியத்தை
करवाणि செய்யவேண்டும்?’

प्रजापतिस्तु तां प्राप्तां प्राह वाक्यं सरस्वतीम् । वाणि त्वं राक्षसेन्द्रास्ये भव या देवतेप्सिता ॥

प्रजापतिः “पிரம்மதேவர்
प्राप्तां பிரஸன்னமான
तां அந்த
सरस्वतीं तु ஸரஸ்வதியைநோக்கி
वाक्यं பதிலை
प्राह சொன்னார்:
वाणि ‘ஹே வானி!

तथेत्युक्त्वा प्रविष्टा सा प्रजापतिरथाब्रवीत् ।

सा “அவள்
तथा इति ‘சரி’ என்று
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
प्रविष्टा அமைந்தனள்.
प्रजापतिः பிரம்மதேவர்
अथ இப்படி
अब्रवीत् பேசுவற்றார்:

कुम्भकर्णस्तु तद्वाक्यं श्रुत्वा वचनमब्रवीत् ।

कुम्भकर्णः “கும்பகர்ணனும்
तद्वाक्यं அவர்மொழியை
श्रुत्वा கேட்டு
वचनं பின்கண்ட
வார்த்தையை

अब्रवीत् சொன்னான்:

एवमस्त्विति तं चोत्त्वा प्रायाद्रुह्या सुरैः समम् । देवी सरस्वती चैव राक्षसं तं जहौ पुनः ॥

ब्रह्मा “பிரம்மதேவர்
एवं अस्तु ‘அங்கனமேயாகுக’
इति என்று
तं அவனுக்கு
उत्त्वा வாக்களித்துவிட்டு
सुरैः தேவர்களுடன்
समं கூடவே

ब्रह्मणा सह देवेषु गतेषु च नभःस्थलम् । विमुक्तोऽसौ सरस्वत्या स्वां संज्ञां च ततो गतः ॥

ब्रह्मणा “பிரம்மதேவருடன்
सह கூட
देवेषु च தேவர்களும்
नभःस्थलं ஆகாயத்தை
गतेषु வந்தடைந்தளவில்
ततः அப்பொழுது

देवतेप्सिता { தேவதைகளால்வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டவளாய்
या எந்த எவளாவளோ
त्वं நீ [அவளாய்
राक्षसेन्द्रास्ये ராக்ஷசேந்திரன்
வாக்கில்
भव புகுந்துநடத்து.

कुम्भकर्ण महाबाहो वरं वरय यो मतः ॥

महाबाहो ‘மஹாபாகுவாகிய
कुम्भकर्ण கும்பகர்ண!
यः எது
मतः மனத்திலிருக்கிறதாக
ஆகிறதோ அந்த
वां வரத்தை
वरय கேட்டுக்கொள்.’

स्वप्तुं वर्षाण्यनेकानि देवदेव ममेप्सितम् ॥

देवदेव ‘தேவதேவரே,
अनेक அனேக
वर्षाणि வருஷங்கள்
स्वप्तुं துயில்கொள்ள
मम எனது
ईप्सितम् கருத்து.’

प्रायात् அந்தர்த்தானமானார்.
एव च உடனேயே
सरस्वती ஸரஸ்வதி
देवी च தேவியாரும்
तं राक्षसं அந்த அரக்கனை
पुनः விட்டு அப்பால்
जहौ அகன்றான்.

सरस्वत्या च ஸரஸ்வதியாராலும்
विमुक्तः விடுவிக்கப்பட்ட
असौ இவன்
स्वां சுய
संज्ञां நினைவுக்கு
गतः வந்தான்.

कुम्भकर्णस्तु दुष्टात्मा चिन्तयामास दुःखितः । ईदृशं किमिदं वाक्यं ममाद्य वदनाच्च्युतम्॥

दुष्टாत्மா “ஆஷ்டாத்மாவாகிய
कुम्भकर्णः कुம்பகர்ணன்
तु இதுவிஷயத்தில்
दुःखितः மனம்நொந்தவனாய்
चिन्तयामास எண்ணுவற்றான்
अद्य ‘இப்பொழுது

मम எனது
वदनात् வாயினின்றும்
च्युतं வெளிவந்த
ईदं वाक्यं இந்த சொல்
किं ஏன்
ईदृशम् இப்படியாயிருக்கிறதா?

अहं व्यामोहितो देवैरिति मन्ये तदागतैः । एवं लब्धवराः सर्वे भ्रातरो दीप्ततेजसः ॥
श्लेष्मातकवनं गत्वा तत्र ते न्यवसन्मुखम् ॥ ४७ ॥

तदा “அப்பொழுது
आगतैः வந்திருந்த
देवैः தேவர்களால்
अहं நான்
व्यामोहितः உணர்வழிந்தவனாக
ஆக்கப்பட்டேன்,
इति என்று
मन्ये அறிக்கிறேன்.
ते அந்த
आतरः பிராதாக்கள்
सर्वे எல்லோரும்

एवं இவ்வண்ணம்
लब्धवराः வாங்களைப்பெற்ற
வர்களாய்
दीप्ततेजसः ஜ்வலிக்கும்தேஜஸு
டனிருப்பவர்களாய்
श्लेष्मातकवनं { ச்லேஷ்மாதகமென்
னும் (தந்தையின்)
வனத்தை
गत्वा அடைந்து
तत्र அங்கு
सुखं சுகமாய்
न्यवसन् வஸித்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे दशमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21133

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 409

एकादशः सर्गः—பதிரோராவது ஸர்க்கம். ॥ ११ ॥

रावणस्य लङ्काप्राप्तिः—ராவணன் லங்கையையடைவது.

सुमाली वरलब्धास्तु ज्ञात्वा चैतान्निशाचरान् । उदतिष्ठद्भयं त्यक्त्वा सानुगः स रसातलात्॥

सः “அந்த
सुमाली ஸுமாலி
एतान् அந்த
निशाचरान् அரக்கர்களை
वरलब्धान् மேலானவாங்கள்
பெற்றவர்களாய்
ज्ञात्वा கேட்டறிந்து கொண்டு

तु இப்பொழுது
भयं பயத்தை
त्यक्त्वा ஒழித்து,
रसातलात् ரஸாதலிலோகத்
தினின்ற
सानुगः च இனத்தாருடன்
கூடினவனாகவே
उदतिष्ठत् வெளிக்கிளம்பினான்.

मारीचश्च प्रहस्तश्च विरूपाक्षो महोदरः । उदतिष्ठन्सुसंरब्धाः सचिवास्तस्य रक्षसः ॥२॥

तस्य "அந்த
ரக்சு: அரக்கனின்
சசிவா: மந்திரிமார்களும்
சுசந்த்ய: சிறந்த ஐக்கியமுடை
யவர்களுமான

मारीचः च मारीचனும்
प्रहस्तः ப்ரஹஸ்தனும்
विरूपाक्षः च விருபாக்ஷனும்
महोदरः மஹோதரனும்
उदतिष्ठन् கிளம்பினார்கள்.

सुमाली संचिवैः सार्धं वृत्तो राक्षसपुङ्गवैः । अभिगम्य दशग्रीवं परिष्वज्येदमब्रवीत् ॥३॥

राक्षसपुङ्गवैः "ராஷ்சபுஷ்வை: களால்
वृत्तः ஸேவிக்கப்பட்ட
டவனான

सार्धं கூடினவனும்
दशग्रीवं தசக்ரீவனை
अभिगम्य அணுகி
परिष्वज्य ஆலிங்கனம்செய்து
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् சொன்னான்:

सुमाली ஸுமாலி
संचिवैः மந்திரிமார்களுடன்

दिष्ट्या ते वत्स संप्राप्तश्चिन्तितोऽयं मनोरथः । यस्त्वं त्रिभुवनश्रेष्ठालब्धवान्वरमुत्तमम् ॥

वत्स "குழந்தாய்!
ते உனது
दिष्ट्या பாக்கிய விசேஷத்தால்
रथ நீ
त्रिभुवनश्रेष्ठाल् பிரம்மதேவனிட
மிருந்து
उत्तमं உத்தமமான
वरं வரத்தை

लब्धवान् பெற்றுவிட்டாய்,
संप्राप्तः அடையப்பட்டதாகி
यः ஏதுவோ [முது
अयं இது
चिन्तितः மனத்தினுள்ளேயே
யடங்கியிருந்ததும்
मनोरथः மனோரபீஷ்டமு
மானது.

यत्कृते च वयं लङ्कां त्यक्त्वा याता रसातलम् । तद्गतं नो महाबाहो महदिष्णुकृतं भयम् ॥

महाबाहो "மஹாபாகுவே!
वयं நாம்
यत्कृते எதினால்
लङ्कां இலங்கையை
त्यक्त्वा துறந்து,
रसातलं பாதாள லோகத்திற்கு
याता: போய்ச்சேர்ந்தோமோ

नः நமது
तत् அந்த
विष्णुकृतं விஷ்ணுவினாலான
டானதும்
महत् च மஹத்தானதுமான
भयं பயம்
गतम् ஒழிந்தது.

असकृच्चन्द्राद्भीताः परित्यज्य स्वमालयम् । विदुताः सहिताः सर्वे प्रविष्टाः स्म रसातलम् ॥

तद्गयात् "அவர்களுமாயுண்
டான பயத்தால்
सर्वे எல்லோரும்
सहिताः ஒன்றுசேர்ந்தவர்
असकृत् அடிக்கடி [களாய்
भीताः ஆபத்திலிருந்தவர்
களாய்

विदुताः கலவரமடைந்தவர்
களாய்
स्वं தனக்குரிய
आलयं இருப்பிடத்தை
परित्यज्य துறந்து
रसातलं ரஸாதலத்திலு
प्रविष्टाः ச குடிக்கொண்டார்கள்.

कस्यचिच्च कालस्य वसन्तं रावणं ततः । उक्तवन्तं तथा वाक्यं दशग्रीवं निशाचरः ॥
 प्रहस्तः प्रश्रितं वाक्यमिदमाह सकारणम् ॥ १२ ॥

कस्यचित् "கிஸ
 कालस्य காலத்திற்கு
 अथ அப்பால்
 प्रहस्तः பிரஹஸ்தனென்கிற
 निशाचरः அரக்கன்
 ततः அங்கேயே
 वसन्तं வவந்ததுக்கொண்டி
 ॥ १२ ॥
 तु இதுவிலையத்தில்
 वाक्यं அபிப்பிராயத்தை
 तथा அப்படி

उक्तवन्तं தெரியப்படுத்தியிருந்
 தவனுமான
 दशग्रीवं தசக்ரீவனென்கிற
 रावणं ராவணனைப்பார்த்து
 इदं பின்வரும்
 प्रश्रितं தாழ்ந்து உரைசெய்
 यப்பட்டதாகிறதும்
 सकारणं ஏற்ற காரணங்களுட
 निरुक्कि तुमान
 वाक्यं மொழியை
 आह पुक्कणुनः

दशग्रीव महाबाहो नार्हस्त्वं वक्तुमीदृशम् । सौभ्रात्रं नास्ति शूराणां शृणु चेदं वचो मम ॥

महाबाहो "மஹாபாகுவே!
 दशग्रीव தசக்ரீவ!
 ईदृशं இம்மாதிரி
 वक्तुं பேசுகிறதற்கு
 त्वं நீ
 अहं: உரிமையுடையவனாக
 न आकाम्य.

शूराणां சூரர்களுக்கு
 सौभ्रात्रं ஸஹோதரவாஞ்சை
 न अस्ति இருக்கலாகாது.
 मम எனது
 इदं பின்கண்ட
 वचः च போதனைக்கு
 शृणु செவிகொடு.

अदितिश्च दितिश्चैव भगिन्यौ सहिते हिते । भार्ये परमरूपिण्यौ कश्यपस्य प्रजापतेः ॥

अदितिः "அதிதியும்
 दितिः च திதியும்
 भगिन्यौ च ஸஹோதரிகள்.
 हिते அந்நியோர்ய
 ॥ १३ ॥
 அன்புள்ளவர்கள்.

परमरूपिण्यौ மஹாரூபவதிகள்.
 कश्यप कश्यப
 प्रजापतेः பிரஜாபதியனுடைய
 सहिते ஒன்றுசேர்ந்திருப்
 பவர்களான
 भार्ये एव பாரியைகளுமே.

अदितिर्जनयामास देवांस्त्रिभुवनेश्वरान् । दितिस्त्वजनयत्युग्रान्कश्यपस्यात्मसंभवान् ॥ १५ ॥

अदितिः "அதிதி
 त्रिभुवनेश्वरान् திரிலோகாதிபர்
 ॥ १५ ॥
 களான
 देवान् தேவர்களாகிற
 कश्यपस्य காச்யபருக்கு

आत्मसंभवान् ஓளரஸபுதல்வர்களை
 जनयामास பெற்றோள்.
 दितिः तु திதியும்
 पुग्रान् புதல்வர்களை
 अजनयत् பெற்றோள்.

दैत्यानां किल धर्मज्ञ पुरीयं सवनार्णवा । सपर्वता मही वीर तेऽभवन्प्रभविष्णवः ॥ १६ ॥

धर्मज्ञ { “அந்தத்தனை திக்குரிய
அனுஷ்டானங்களை
நன்கு அறிந்த
சூரனே !
கானகங்களும் கடல்
களுமுள்ளடங்கி
யதும்
மலைகளுடனிருக்கிற
துமான

इयं पुरी { இந்த நகரமும்
दैत्यानां { திசையிப்புதல்வர்களு
டையது
किल { என்கிறது யாவருக்
ते { கும் தெரிந்தவிஷயமே.
प्रभविष्णवः { அவர்கள்
மிக்கமகிமைபெற்ற
வர்களாக

मही निहत्य तांस्तु समरे विष्णुना प्रभविष्णुना । देवानां वशमानीतं त्रैलोक्यमिदमव्ययम् ॥

प्रभविष्णुना { “ஸர்வோத்தமரான
विष्णुना { விஷ்ணுவின்
तान् { அவர்களை
समरे { போரில்
निहत्य { வதைத்து,
इदं { இந்த

अभवन् { விளங்கினார்கள்.
देवानां वशमानीतं { त्रैलोक्यमिदमव्ययम् ॥
त्रैलोक्यं तु { त्रिलோका ஆட்சையும்
देवानां { தேவர்களின்
अव्ययं { சாசுவத
वशं { ஆளுகைக்குள்ளான
தாய்

नैतदेको भवानेव करिष्यति विपर्ययम् । सुरासुरैराचरितं तत्कुरुष्व वचो मम ॥ १७ ॥

भवान् { “ஐ
एकः एव { ஒருவன் மாத்திரம்
एतत् { இந்த
विपर्ययं { பரிவர்த்தனையை
न करिष्यति { செய்யப்போகிறதில்லை.
सुरासुरैः { தேவர்களாலும்,
அசுரர்களாலும்

आचरितं { அனுஷ்டிக்கப்
பட்டிருக்கிறது.
तत् { அதனால்
मम { எனது
वचः { ஆலோசனையை
कुरुष्व { செய்துமுடி.

एवमुक्तो दशग्रीवः प्रहृष्टेनान्तरात्मना । चिन्तयित्वा मुहूर्तं वै बादमित्येव सोऽब्रवीत् ॥

सः { “அந்த
दशग्रीवः { தசக்ரீவன்
एवं { மேற்கண்டபடி
उक्तः { சொல்லியதற்குச்
செவியாய்த்தவனாய்
मुहूर्तं वै { ஒரு முகூர்த்தகாலம்

चिन्तयित्वा { தனக்குள்ளேயே
ஆலோசனைசெய்து,
प्रहृष्टेन { திருப்திகொண்ட
अन्तरात्मना एव { உள்ளத்துடனேய்
बाढं इति { “சரி” என்று
अब्रवीत् { சொன்னான்.

स तु तेनैव हर्षेण तस्मिन्नहनि वीर्यवान् । वनं गतो दशग्रीवः सह तैः क्षणदाचरैः ॥ १८ ॥

सः { “அந்த
वीर्यवान् { வீர்யவானாகிய
दशग्रीवः { தசக்ரீவன்
तेन { அந்த
हर्षेण एव { உற்சாகத்துடனேயே
तैः { அந்த

क्षणदाचरैः { அரக்கர்களுடன்
सह { கூடவே
तस्मिन् { அதே
अहनि तु { தினத்திலேயே
वनं { வனத்திற்கு
गतः { புறப்பட்டுவிட்டான்.

त्रिकूटस्थः स तु तदा दशग्रीवो निशाचरः । प्रेषयामास दूत्येन प्रहस्तं वाक्यकोविदम् ॥

ச:	“அந்த	வாக்யகோவித்	பேசுவதில் சா துர்ய
निशाचरः	அரக்கனாகிய		முடையவனான
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்	प्रहस्तं तु	பிரஹஸ்தனையே
त्रिकूटस्थः	{ இலங்கையைச் சார்ந்த, திரிகூட்டமலைக்கு வந்து சேர்ந்தவனாய்	तदा	அப்பொழுது
		दूत्येन	தூதுகொண்டு
		प्रेषयामास	போகவிடுத்தான்.

प्रहस्त शीघ्रं गच्छ त्वं ब्रूहि नैर्ऋतपुङ्गवम् । वचसा मम वित्तेः सायपूर्वमिदं वचः ॥२२॥

प्रहस्त	“பிரஹஸ்தனே!	वित्तेः	குபேரனிடம்
सायपूर्व	{ முதலில் ஸாமோபா யத்தைப்பிரயோகிக் கவேண்டியதால்	मम	எனது
	{ (தீயத்தொழில்களில் புகாத) நைர்ரிதர்	वचसा	ஆக்கினையைக்கொ
	{ களென்னும் பிசாசர்	त्वं	நீ [ண்டு
नैर्ऋतपुङ्गवम्	{ (தீயத்தொழில்களில் புகாத) நைர்ரிதர்	शीघ्रं	உடனே
	{ களென்னும் பிசாசர்	गच्छ	செல்.
	{ களுக்குப்பெரியவனா கிய	वचः	செய்தியை
		इदं	பின்சொல்லியபடி.
		ब्रूहि	தெரிவி.

इयं लङ्कापुरी राजत्रासिंसानां महात्मनाम् । त्वया निवेशिता सौम्य नैतद्युक्तं तवानघ ॥

अनघ	“பாபரஹித!	इयं	இது
सौम्य	நல்ல ஒழுக்கமுடைய	त्वया	உன்னால்
राजन्	அரசே!	निवेशिता	பற்றப்பட்டிருக்கிறது.
लङ्कापुरी	இலங்கைநகரம்	एतत्	இது
महात्मनां	மஹாபராக்கிரமசாலி களாகிய	तव	உனக்கு
राक्षसानां	ராக்ஷஸர்களுடையது.	युक्तं	சரியானதாய்
		न	ஆகாது.

तद्भवान्यदि नो ह्यद्य दद्यादतुल्यविक्रम । कृता भवेन्मम प्रीतिर्धर्मश्चैवानुपालितः ॥ २४ ॥

अतुल्यविक्रम	“ஒப்பற்ற பராக்கிர மமுடையவனே!	यदि	இப்படிச்செய்யும்
तव	ஆதலால்	धर्मः हि	தருமமே [பட்சத்தில்
भवान्	நீ	अनुपालितः	பரிபாவிக்கப்பட்ட
अद्य	இப்பொழுது	च	அன்றியும் [தாகும்.
नः	நமக்கு	मम	எனது
दद्यात्	திரும்பிக்கொடுத்து விடு.	प्रीतिः एव	நட்பும்
		कृता	பெற்றதாக
		भवेत्	ஏற்படும்'.

स तु गत्वा पुरीं लङ्कां धनदेन सुरक्षिताम् । अब्रवीत्परमोदारं वित्पालमिदं वचः ॥२५॥

सः	“அவன்	लङ्कां	இலங்கா
धनदेन	குபேரனால்	पुरीं	நகரத்திற்கு
सुरक्षितां	நன்குபரிபாவிக்கப் பட்ட	तु	அப்போதே

எனது, சென்று,
மெச்சத்தக்க உதார
குணங்கொண்ட

விசுவால் குபேரனைப்பார்த்து
வசு: செய்தியை
இதன் பின்சண்டபடி
அவயித் தெரியப்படுத்தினான்:

प्रेषितोऽहं तव भ्रात्रा दशमीवेण सुव्रत । त्वत्समीपं महाबाहो सर्वशस्त्रभृतां वर ॥ २६ ॥

சர்வசாஸ்திரம்
“எல்லாசஸ்திரந்த
ரித்தவர்களில்
வர சிறந்தோனே!
மஹாபாகுவே!
உக்கிருஷ்டவீரு
சுவர { தானுஷ்டானம்
கொண்டவனே!

அஃ நான்
தவ உமது
பிரதாபவாகிய
தசமீவேண தசகீவரால்
தவசமீபம் உம்மிடம்
பிரேத: தூதனும் அனுப்பப்
பட்டிருக்கிறேன்.

तच्छूयतां महाप्राज्ञ सर्वशास्त्रविशारद । वचनं मम वित्तेषु यद्वीति दशाननः ॥ २७ ॥

சர்வசாஸ்திரவிசாரத
“ஸகல சாஸ்திரங்களி
லும் கைதேர்த்தவனே!
மஹா பண்டிதனே!
விதேஷ தனாகி!
தசானன: தசகீவர்
யத் எதை

வரிதி தெரியப்படுத்தச்
சொல்லியிருக்கிற
தத் அந்த ரோ;
மம எனது
வசனம் அறிவிப்பு
அயதாம் கேட்கப்பட்டும்.

इयं किल पुरी रम्या सुमालिप्रमुखैः पुरा । भुक्तपूर्वा विशालाक्ष राक्षसैर्भूमिविक्रमैः ॥

விசாலாக்ஷ “அகன்ற கண்களையு
டையவனே!
புரா முன்காலத்தில்
இயம் இந்த
ரம்யா அழகுவாய்ந்த
புரி நகரம்
பிமவிக்ரமै: மஹாபராக்கிரமசாலி
களானவர்களும்

சுமாலிபுரம் { ஸுமாலியின் ஆளு
கையிலிருந்தவர்க
ளுமான
ராக்ஷசை: அரக்கர்களால்
புகற்புர்வா வெகுசாலமனுப
விக்கப்பட்டது.
கில இது யாவருக்கும்
தெரிந்தவிஷயமே.

तेन विज्ञाप्यते सोऽयं सांप्रतं विश्रवात्मज । तदेषा दीयतां तात याचतस्तस्य सामतः ॥

விஸ்வாஸஜ “விசுவசின் புதல்வ!
தாத பெரியவரே!
தேன அவரால்
விஜ்ஞாப்யதே விண்ணப்பம்செய்து
கொள்ளப்படுகிறது.
ச: அந்த
அயம் இது
சாம்பரம் இப்பொழுது

சாமத: ஸாம உபாயமாகிறது.
தத் ஆதலால்
யாத: வேண்டிக்கேட்கின்ற
தஸ்ய அவருக்கு
புஷா இது
தீயதாம் திருப்பிக்கொடுத்து
விடப்பட்டும்.

प्रहस्तादभिसंश्रुत्य देवो वैश्रवणो वचः । प्रत्युवाच प्रहस्तं तं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

वाक्यविशारदः “पேச்சின் துட்பத்
தை அறியவல்லவரும்
வैश்வணः விசுவஸின் புதல்வரு
देवः தேவர் [மாகிய
प्रहस्ता प्रहஸ்தனிட
மிருந்து
वचः விஷயத்தை

अभिसंश्रुत्य நன்றாய் மனதில்
வாங்கிக்கொண்டு
तं அந்த
प्रस्तं பிரஹஸ்தனைப்
பார்த்து
वाक्यं ஒருமொழியை
प्रत्युवाच பதிலாயுரைத்தார்:

दत्ता ममेयं पित्रा तु लङ्का शून्या निशाचरैः । निवासिते च मे यक्षैर्दानमानादिभिर्गुणैः ॥

लङ्का “இலங்கை
निशाचरैः அரக்கர்களால்
शून्या तु காலிசெய்துவிடப்பட்ட
து டிருந்தது,
मम எனது
पित्रा தந்தையினால்
मे எனக்கு
दत्ता தந்தருளப்பட்டது.

इयं இது
दानमानादिभिः உதாரகுணம், கௌர
வம் முதலிய
गुणैः பெருங்குணங்கள்
வாய்ந்த
यक्षैः च யக்ஷர்களாலுமே
निवासिते { வாஸஸ்தலமாக ஆக்
கிக்கொள்ளப்பட்ட
டது. (ஆர்ஷம்)

ब्रूहि गच्छ दशग्रीवं पुरं राज्यं च यन्मम । तवाप्येतन्महाबाहो भुङ्क्ष्व राज्यमकण्टकम् ॥
अविभक्तं त्वया सार्धं राज्यं यच्चापि मे वसु ॥ ३२ ॥

दशग्रीवं “தசகீர்வனிடம்
गच्छ போய்ச்சேர்,
एतत् பின் கண்டவண்ணம்
ब्रूहि சொல்லு :
महाबाहो ‘மஹாபாகுவே,
मे எனது
वसु செல்வமும்
राज्यं च ராஜ்யமும்
एवया सार्धं உன்னோடுகூட
अविभक्तं च { அவிபக்தமானதே.
(இன்னும் பிரிவினை
யாகாததே).

राज्यं अपि ராஜ்யத்தை மட்டும்
என்றாலும்
अकण्टकं பங்காளியின் தொந்தி
ரவின்றி
भुङ्क्ष्व அனுபவி.
मम எனது
पुरं புரம்
यत् எதுவோ அதுவும்
राज्यं ராஜ்யம்
यत् எதுவோ அதுவும்
तव अपि உன்னுடையதுதான்.

एवमुक्त्वा धनाध्यक्षो जगाम पितुरन्तिकम् ॥ ३३ ॥

धनाध्यक्षः “குபேரர்
एवं மேற்கண்டவண்ண
माय
उक्त्वा பதில் அளித்துவிட்டு

पितुः தந்தையின்
अन्तिकं ஸன்னிதானத்திற்கு
जगाम எழுந்தருளிணர்.

अभिवाद्य गुरुं प्राह रावणस्य यदीप्सितम्

॥ ३४ ॥

गुरुं “தந்தையை
अभिवाद्य ஸாஷ்டாங்கநமஸ்
காரம் செய்து,
रावणस्य ராவணனது

ईप्सितं மனோபிஷ்டம்
यत् एतुवோ அதை
प्राह இப்படி
विष्णुपानम् செய்
தார்.

एष तात दशग्रीवो दूतं प्रेषितवान्मम । दीयतां नगरी लङ्का पूर्वं रक्षोगणोपिता ॥३५॥

तात “தந்தையே!
एषः இந்த
दशग्रीवः தசக்ரீவன்
लङ्का இலங்கை
नगरी நகரம்
रक्षोगणोपिता ‘ராக்காஸகணாங்கரின்
வாஸஸ்தலமாக

पूर्वं முன்னேயிருந்தமை
யால்
दीयतां திரும்பிக்கொடுத்து
விடவேண்டியது
दूतं தூதனை [என்கிற
मम எனக்கு
प्रेषितवान् விடுத்திருக்கிறான்.

मयाऽत यदनुष्ठेयं तन्ममाचक्ष्व सुव्रत

॥ ३६ ॥

सुव्रत “நல்லவிருதமுடை
யோய்!
अत इन्तविष्यत्तில்
मया என்னால்

अनुष्ठेयं செய்யப்படவேண்டி
यत् एतुवோ [யது
तत् அதை
मम எனக்கு
आचक्ष्व விதித்தருளும்.’

ब्रह्मर्षिस्त्वेवमुक्तोऽसौ विश्रवा मुनिपुङ्गवः ।

प्राञ्जलिं धनदं प्राह मृणु पुत्र वचो मम ॥

एवं “மேற்கண்டவண்ணம்
उक्तः சொல்லப்பட்டதற்கு
செவிசாய்த்தவரும்
मुनिपुङ्गवः முனிச்சேரவட்டரும்
ब्रह्मर्षिः பிரம்மரிஷியுமான
असौ विश्रवा: இந்த விசுவஸ்
प्राञ्जलिं அஞ்சலிஹஸ்சனா
சேருக்கிற

धनदं குபேரனைப் பார்த்து
पुत्र இப்பொழுது இப்படி
प्राह சொல்லியருளினார்:
पुत्र ‘குழந்தாய்!
मम எனது
वचः ஆக்கிரணையை
मृणु கவனமாய்க் கேள்.

दशग्रीवो महाबाहुस्तवान्मम सन्निधौ । मया निर्भस्सितश्चासीद्बहुशोक्तः सुदुर्मतिः ॥३८॥

महाबाहुः “மஹாபலசாலியும்
सुदुर्मतिः அதிமதிகேடனுமாகிய
दशग्रीवः தசக்ரீவன்
मम என்னுடைய
सन्निधौ च எதிரிலையும்
उक्तान् சொல்லிக்கொண்
டான்.

मया என்னால்
बहुशः பலவாறு
उक्तः நல்லபடி சொல்லப்
பட்டவனாகவும்
निर्भस्सितः திட்டிப் பேசப்பட்ட
வனாகவும்
आसीत् இருந்தான்.

स क्रोधेन मया चोक्तो ध्वंसते च पुनः पुनः । श्रेयोऽभियुक्तं धर्म्यं च शृणु पुत्र वचो मम ॥

ச: “அவன்
மயா என்னால்
கோபத்துடன்
புன: எவ்வளவோ
உக்த: புத்திமதி சொல்லப்
பட்டவனாக
புன: ச இருந்தபோதிலும்
இன்னும்
{ தீயத்தொழிலையே
பற்றுடையவனாயி
ருக்கிறான்.

புத குழந்தாய்!
श्रेयोऽभियुक्तं ச்ரேயஸை விளைவிப்
பதும்
धर्म्यं च தருமத்துடன் இசை
ந்ததுமான
मम எனது
वच: च ஆக்கினையையே
शृणु கேட்டு அதின்படி நட.

वरप्रदानात्संमूढो मान्यामान्यान्स दुर्मतिः । न वेत्ति मम शापाच्च प्रकृतिं दारुणां गतः ॥

ச: “அவன்
वरप्रदानात् வரப்பிரஸாதத்தினால்
संमूढ: மதிமயக்கங்கொண்ட
வனாயும்
दुर्मति: தீயவழியையே நாடுகி
मम எனது [றவனாயும்
शापात् சாபத்தால்

दारुणां கொடுமையான
प्रकृतिं பிறவிக்குணத்தை
गत: च அடைந்தவனாகவும்
मान्यामान्यान् பெரியோர்களையும்
சிறியோர்களையும்
न वेत्ति பகுத்தறியாமலிருக்
கிறான்.

तस्माद्गच्छ महाबाहो कैलासं धरणीधरम् । निवेश्य निवासार्थं त्यक्त्वा लङ्कां सहानुगः ॥

महाबाहो “மஹாபாகுவே!
तस्मात् ஆனதுபற்றி
लङ्कां இலங்கையை
त्यक्त्वा ஒழித்துவிட்டு
गच्छ நீ வெளியில் போய்விடு.

सहानुग: பரிவாரங்களுடன்
சுடினவனாய்
निवासार्थं வலிப்பதற்காக
कैलासं கைலாஸ
धरणीधरं பர்வதத்திற்கு
निवेश्य நீ போய்ச்சேர்.

तत्र मन्दाकिनी रम्या नदीनामुत्तमा नदी । काञ्चनैः सूर्यसङ्काशैः पङ्कजैः संवृतोदका ॥

कुमुदैरुत्पलैश्चैव तथाऽन्यैश्च सुगन्धिभिः
तत्र एव “அங்கேதான்
सूर्यसङ्काशैः சூர்யனை நிகர்த்த
பிரகாசமுள்ள
कुमुदै: ஆம்பல்களாலும்
अन्यै: வேறு
सुगन्धिभिः உயர்ந்தவாஸனையுள்ள
उत्पलै: च நீலோத்பலங்களா
லேயும்
तथा அவ்வண்ணமே
काञ्चनै: பொன்றிற

॥ ४२ ॥
पङ्कजै: च தாபரைமலர்களாலும்
रम्या மனோஹரமாயிருக்
கிறதும்
नदीनां நதிகளுக்கெல்லாம்
उत्तमा சிறந்ததும்
{ எப்பொழுதும் ஜலப்
ரவாஹமுடையது
மான
मन्दाकिनी மந்தாகினி என்கிற
नदी நதி இருக்கிறது.

तत्र देवाः सगन्धर्वाः साप्सरोगकिन्नराः । विहारशीलाः सततं रमन्ते सर्वदाऽऽश्रिताः ॥

विहारशीलाः “உலாவிப் பொழுது
போக்க எண்ணங்கொ
டுதவர்கள் [ண்ட
சுடினவர்களாகவும்
சாப்சரோ- } அப்ஸரஸுகள், உர
கிन्नரா: } கர்கள், கின்னரர்கள்,
இவர்களுடன் கூடின
வர்களாகவும்

तत्र अन्तु
सर्वदा एन्देन्नेறैக்கும்
आश्रिताः वन्तुசேர்ந்தவர்
களாய்
सततं எந்த லேளையிலும்
रमन्ते உல்லாஸமாய் காலங்க
ழிக்கின்றார்கள்.

न हि क्षमं तवानेन वैरं धनद रक्षसा । जानीषे हि यथाऽनेन लब्धः परमको वरः ॥४४॥

अनेन “அவனால்
यथा எப்படியோ
परमरुः वरः பெரிய வரம்
लब्धः அடையப்பட்டிருக்கிற
து என்பதை
जानीषे நீ அறிவாய்.
हि ஆனதால்

धनद குபேரனே!
तव உனக்கு
अनेन இந்த
रक्षसा ராக்ஷஸனோடு
वैरं விரோதம்
क्षमं யோக்கியமானதாக
न இராது.

एवमुक्तो गृहीत्वाऽशु तद्वचः पितृगौरवात् । सदारपुत्रः सामात्यः सवाहनधनो गतः ॥

एवं “இவ்வண்ணம்
उक्तः சொல்லப்பட்ட அவர்
पितृगौरवात् பிதாளன்கிற
கௌரவத்தால்
तद्वचः அவரது ஆக்கினையை
गृहीत्वा பெரிதாய்ப்பாராட்டி
மனைவிகள், புத்திரர்
सदारपुत्रः { கள், இவர்களோடு
கூடினவராயும்

सामात्यः மந்திரிகளுடன் கூடி
னவராயும்
सवाहनधनः { வாஹனங்களோடும்,
செல்வத்தோடும்
கூடினவராயும்
आशु உடனேயே
गतः போய்ச்சேர்ந்தார்.

प्रहस्तोऽथ दशग्रीवं गत्वा वचनमब्रवीत् । प्रहृष्टात्मा महात्मानं सहामात्यं सहानुजम् ॥

अथ “அப்போது
प्रहस्तः பிரஹஸ்தன்
प्रहृष्टात्मा மிக்கமகிழ்ச்சி
கொண்டவனாய்
सहानुजं தம்பிமார்களுட
னிருப்பவனும்,

सहामात्यं மந்திரிமார்களுட
னிருப்பவனும்,
महात्मानं மஹாபலிஷ்டனுமான
दशग्रीवं दசக்ரீவனிடம்
गत्वा சென்று
वचनं சமாசாரத்தை
अब्रवीत् இப்படித்தெரி
வித்தான்;

शून्या सा नगरी लङ्का त्यक्तवैनां धनदो गतः । प्रविश्य तां सहास्राभिः स्वधर्मं प्रतिपालय ॥

सा	“அந்த	त्यक्त्वा	ஒழித்துவிட்டு
लङ्का	இலங்கை	गतः	வெளியில்போய்
नगरी	நகர்	तां	அதில் [விட்டான்.
शून्या	காலிசெய்யப் பட்டிருக்கிறது.	अस्साभिः सह	எங்களுடன்கூட
धनदः	குபேரன்	प्रविश्य	புகுந்து
एनां	இதை	स्वधर्मं	சுவதருமத்தை
		प्रतिपालय	பரிபாஸி.

एवमुक्तो दशग्रीवः प्रहस्तेन महाबलः । विवेश नगरीं लङ्कां भ्रातृभिः सवलानुगैः ॥
धनदेन परित्यक्तां सुविभक्तमहापथाम् ॥ ४८ ॥

प्रहस्तेन	“பிரஹஸ்தனால்	सुविभक्त- }	அழகாயும், ஒழுங்கா
एवं	இவ்வாறு	महापथाम् }	யுமிருக்கின்ற பெரி
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு செவ்சாய்த்த	लङ्कां	யவீதிகளையுட
महाबलः	மஹாபலிஷ்டனாகிய	नगरीं	இலங்கை [யதுமான
दशग्रीवः	தசகிரீவன்	आतृभिः	நகரத்தின்
धनदेन	குபேரனால்		ஸதோதாராக
परित्यक्तां	முற்றிலும் ஒழித்து விடப்பட்டதும்	सवलानुगैः	ளோடும், ஸையங்களுடும்,
		विवेश	பரிவாரங்களோடும், குடிபுகுந்தான்.

स चाभिषिक्तः क्षणदाचरैस्तदा निवेशयामास पुरीं दशाननः ।

निकामपूर्णा च बभूव सा पुरी निशाचरैर्नीलवलाहकोपमैः

॥ ४९ ॥

तदा	“அப்பொழுது	निवेशयामास	ஸ்திரமாயிருந்தான்.
सः	அந்த	सा	அந்த
दशाननः	தசானனன்	पुरी च	நகரமும்
क्षणदाचरैः	ராக்ஷஸர்களால்	नीलवलाहकोपमैः	கருமேகங்களைப் போலிருக்கின்ற
अभिषिक्तः	{ ராஜனாய்ப் பட்டாபி ஷேகம்செய்யப் பட்டவனாய்	निशाचरैः च	அரக்கர்களாலேயே
पुरीं	நகரத்தில்	निकामपूर्णा	ஏராளமாய் நிறம்பி
		बभूव	விளங்கிற்று. [யதாக

धनेश्वरस्त्वथ पितृवाक्यगौरवान्नयवेश्यच्छशिविमले गिरौ पुरीम् ।

स्वलंकृतैर्भवनवरैर्विभूषितां पुरन्दरस्येव तदाऽमरावतीम्

॥ ५० ॥

अथ दत्त्वा स्वसारं स मृगयां पर्यटन्नृप

॥ ३ ॥

नृप “சக்கிரவர்த்தியே!
सः அவன்
स्वसारं தங்கைக்கு

दत्त्वा கல்யாணத்தை
முடித்துவிட்டு
मृगयां வேட்டையாடுவதற்கு
पर्यटन् வனத்திற்குச் சென்றான்.

तत्रापश्यत्ततो राम मयं नाम दितेः सुतम्

॥ ४ ॥

राम “ஸ்ரீராம!
तत्र அவ்விடத்தில்
ततः அப்பொழுது
दितेः திதியின்

सुतं புதல்வனான
मयं மயன்
नाम என்பவனை
अपश्यत् கண்டான்.

कन्यासहायं तं दृष्ट्वा दशग्रीवो निशाचरः । अपृच्छत्को भवानेको निर्मानुष्यमृगे वने ॥
अनया मृगशाबाक्ष्या किमर्थं सह तिष्ठसि ॥ ५ ॥

दशग्रीवः “தசக்ரீவ
निशाचरः ஆரக்கன்
तं அவனை
कन्यासहायं { ஒரு கன்னிகையைப்
பக்கலில் வைத்துக்
கொண்டிருப்பவனாய்
दृष्ट्वा கண்டு
अपृच्छत् இப்படி வினாவினான்:
भवान् ‘நீ
कः யார் ?

मृगशाबाक्ष्या { மான்குட்டியின் விழி
போன்ற விழிகளைய
டைய
अनया सह இவளோடு கூட
एकः தனியாய்
निर्मानुष्य-} கண்ணுக்கு எட்டிய
मृगे } வரையில் மனுஷ்ய
மிருகஸஞ்சாரமே
वने காட்டில் [யில்லாத
किमर्थं ஏன்
तिष्ठसि இருக்கிறாய் ?

मयस्त्वथाब्रवीद्राम पृच्छन्तं तं निशाचरम् । श्रूयतां सर्वमाख्यास्ये यथावृत्तमिदं मम ॥

राम “ஸ்ரீராம!
मयः மயன்
तु இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்
पृच्छन्तं கேள்விகேட்கின்ற
तं அந்த
निशाचरं ஆரக்கனைப்பார்த்து
अथ இப்படி
अब्रवीत् பதில் சொன்னான் :

मम ‘எனது
इदं இந்த
यथावृत्तं நடைபெற்றவிஷயம்
सर्वं எல்லாவற்றையும்
आख्यास्ये சொல்லுகிறேன்.
श्रूयताम् கவனமாய் கேட்கப் படட்டும்.

हेमा नामाप्सरास्तात श्रुतपूर्वा यदि त्वया । दैवतैर्मम सा दत्ता पौलोमीव शतक्रतोः ॥

तात "ஐயா!
 हेमा ஹேமா
 नाम என்ற பெயருள்ள
 अप्सरा: ஓர் அப்ஸராஸ்தர்
 त्वया தேவரீராலும்
 श्रुतपूर्वा வதந்தியால் கேள்விப்
 பட்டவளாக
 यदि இருந்தாலுமிருக்க
 லாம்.

शतक्रतो: இந்திரனுக்கு
 पौलोमी இந்திராணி
 इव எப்படியோ அப்படியே
 दैवतै: தேவதைகளால்
 मम எனக்கு
 सा அவள்
 दत्ता கல்யாணஞ்செய்து
 கொடுக்கப்பட்டாள்.

तस्यां सक्तमनास्तात पञ्च वर्षशतान्यहम् । सा च दैवतकार्येण त्रयोदश समा गताः ॥८॥

तात "ஐயா!
 पञ्च वर्षशतानि ஐந்துநூறுண்டுகள்
 अहं நான்
 तस्यां அவளிடத்தில்
 सक्तमना: ஆஸக்திகொண்ட
 மனத்தனையிருந்தேன்.

सा அவள்
 दैवतकार्येण தேவதைகளின் காரி
 यत्नं யத்தில் புகுந்து
 त्रयोदश समा: च பதின்மன்று வருஷங்
 களும்
 गता: ஆயின.

वर्षं चतुर्दशं चैव ततो हेममयं पुरम् । वज्रवैडूर्यचित्रं च मायया निर्मितं मया ॥ ९ ॥

ततः "அதன்மேல்
 चतुर्दशं वर्षं பதினான்காவது வரு
 ஷத்தில்
 वज्रवैडूर्यचित्रं च வஜ்ரவைடூர்யங்களால்
 லங்கரிக்கப்பட்டதும்

हेममयं एव பொன்மயமானது
 पुरं ஒரு பட்டணம் [மான
 मया என்னால்
 मायया च மாயையினாலேயே
 निर्मितम् நிரூபிக்கப்பட்டது.

तत्राहमवसं दीनस्तया हीनः सुदुःखितः । तस्मात्पुरादुहितरं गृहीत्वा वनमागतः ॥१०॥

तया "அவளோடு
 हीनः பிரிந்து
 अहं நான்
 सुदुःखितः மிக்க மனம் நொந்த
 दीनः துர்பலனாய் [வனம்
 तव அதில்

अवसं வாஸம்செய்து
 तस्मात् அந்த [வந்தேன்.
 पुरात् பட்டணத்தினின்று
 दुहितरं பெண்ணை
 गृहीत्वा அழைத்துக்கொண்டு
 वनं காட்டுக்கு
 आगतः வந்துவிட்டேன்.

इयं ममात्मजा राजस्तत्याः कुक्षौ विवर्धिता । भर्तारमनया सार्धमस्याः प्राप्तोऽस्मि मार्गितुम् ॥

राजन् "ஸ்வாமியே!
 इयं இவள்
 मम आत्मजा எனது ஒளராஸபுத்தரி.
 तस्याः कुक्षौ அவளது வயிற்றில்
 विवर्धिता பிறந்தவள்.
 अनया सार्धं இவளுடன் கூட.

अस्या: இவளுக்கு
 भर्तारं கணவனை
 मार्गितुं தேடிக்கண்டுபிடிக்க
 प्राप्तः வெளியேபுறப்
 பட்டவனாய்
 अस्मि இங்கேயிருக்கிறேன்.

तीरे तु सरसो वै तु सञ्ज्ञे मानसस्य हि । सरस्तदा मानसं तु वृधे जलदागमे ॥२५॥

मानसस्य	“மானஸ்	तु	இந்த ஸமயத்தில்
सरसः	ஸரஸ்வின்னு	मानसं	மானஸ்
तीरे तु	கரையிலேயே	सरः तु	ஸரஸ்மும்
सञ्ज्ञे	பிறந்தாள்.	जलदागमे	மழைக்காலத்தில்
हि वै	இது பிரஸித்தம்.	वृधे	கரைப்புரண்டோடிற்று.
तदा	அப்பொழுது		

मात्रा तु तस्याः कन्यायाः स्नेहेनाक्रन्दितं वचः । सरो मा वर्धयस्वेति ततः सा सरमाऽभवत् ॥

तस्याः	“அந்த	इति	என்கிற
कन्यायाः	குழந்தையின்	वचः	பிரார்த்தனையானது
मात्रा	தாயினால்	आक्रन्दितं	உரத்திக்கூவப்பட்ட
स्नेहेन	வாத்ஸல்யத்தால்	ततः	அதினால் [டது.
तु	அச்சமயம்	सा	அவள்
सरः	‘ஓ தடாகமே!	सरमा	‘ஸரமை’ என்ற பெயர்
मा वर्धयस्व	கரைப்புரண்டு ஓட வேண்டாம்’.	अभवत्	பூண்டவளாய் ஆனாள்.

एवं ते कृतदारा वै रेमिरे तत्र राक्षसाः । स्वां स्वां भार्यामुपागम्य गन्धर्वा इव नन्दने ॥

एवं	“இவ்வண்ணம்	गन्धर्वाः	கந்தர்வர்கள்
कृतदाराः	கல்யாணமானவர்	नन्दने	இந்திரானது நந்த வனத்தில்
ते	அந்த [களான	इव	எப்படியோ அப்படி
राक्षसाः वै	அரக்கர்களும்	तत्र	அங்கு [யே
स्वां स्वां	தம்தம்	रेमिरे	ஸந்தோஷமாயிருந்தார்கள்.
भार्या	பத்னியை		
उपागम्य	அடைந்து		

ततो मन्दोदरी पुत्रं मेघनादमजीजनत् । स एष इन्द्रजिन्नाम युष्माभिरभिधीयते ॥२८॥

मन्दोदरी	“மந்தோதரி	एषः	இந்த
ततः	அவனிடத்தில்	सः	அவன்
मेघनादः	மேகநாதனைன்கிற	इन्द्रजित् नाम	இந்திரஜித்தென
पुत्रं	ஒரு மகனை	युष्माभिः	உங்களால்
अजीजनत्	பெற்றான்.	अभिधीयते	வழங்கப்படுகிறான்.

जातमात्रेण हि पुरा तेन रावणसूनुना । रुदता सुमहान्मुक्तो नादो जलधरोपमः ॥२९॥

पुरा	“முன்பு	रावणसूनुना	ராவணன் புதல்வனால்
जातमात्रेण हि	பிறந்ததுமே	जलधरोपमः	மேகத்தை ஒத்த
रुदता तु	அழுத	सुमहान्	மிகப்பெரிய
तेन	அந்த	नादः	நாதம்
		मुक्तः	செய்யப்பட்டது.

जडीकृता च सा लङ्का तस्य नादेन राघव । पिता तस्याकरोन्नाम मेघनाद इति स्वयम्॥

रावव "ஸ்ரீராகவ!
तस्य अवனுடைய
नादेन ராதத்தால்
सा अந்த
लङ्का இலங்கை
जडीकृता மெய்மறந்ததாயிற்று.
च அதனால்

तस्य அவனது
पिता தந்தை
स्वयं தானே
मेघनाद: "மேகநாதன்"
इति என்கிற
नाम பெயரை
अकरोत् இட்டான்.

सोऽवर्धत तदा राम रावणान्तःपुरे शुभे । रक्ष्यमाणो वरस्त्रीभिश्छन्नः काष्ठैरिवानलः ॥

राम "ஸ்ரீராம!
सः அவன்
शुभे அழகிய
रावणान्तःपुरे ராவணனது அந்தப்
பூத்தில்
वरस्त्रीभिः சிறந்த ஸ்த்ரீகளால்

छन्नः { இதரநேத்திரதோஷ
த்துக்கு இடங்கொ
டாதவண்ணமாய்
रक्ष्यमाणः போஷிக்கப்பட்டவ
काष्ठैः கட்டைகளால் [கை
अनलः நெருப்பு
इव எப்படியோ அப்படி
तदा அப்பொழுது
अवर्धत வளர்ந்துவந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्वादशः सर्गः ॥

आवितः श्लोकाः 21214

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 490

त्रयोदशः सर्गः—பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १३ ॥

कुवेरदूतवधः—குபேரனது தூதனைக் கொல்வது.

अथ लोकेश्वरोत्पृष्टा तत्र कालेन केनचित् । निद्रा समभवत्तीव्रा कुम्भकर्णस्य रूपिणी ॥

अथ "இவ்வாறு
केनचित् சில
कालेन காலஞ்செல்லுகையில்
लोकेश्वरोत्पृष्टा பிரம்மதேவரால் அரு
ளப்பட்டதாகிய

निद्रा நித்திரை
रूपिणी குடிக்கொண்ட
வண்ணமாய்
तत्र அந்த
कुम्भकर्णस्य கும்பகர்ணனுக்கு
समभवत् உண்டாயிற்று.

तीव्रा தீவரமான

ततो भ्रातरमासीत् कुम्भकर्णोऽब्रवीद्वचः । निद्रा मां बाधते राजन्कारयस्व ममालयम् ॥

कुम्भकर्णः "கும்பகர்ணன்
तः அதனால்
आसीत् உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த

राजन् 'அரசே!
निद्रा தூக்கம்
मां बाधते என்னை வருத்துகி
मम எனக்கு [றது.
आलयं ஒரு மாளிகையை
कारयस्व நிருமித்துத்தர
வேண்டும்.

भ्रातरं தமையனைப்பார்த்து
वचः இந்தமொழியை
अब्रवीत् சொன்னான்;

विनियुक्तास्ततो राज्ञा शिल्पिनो विश्वकर्मावत् । अकुर्वन् कुम्भकर्णस्य कैलाससममालयम् ॥

ततः	“அப்பொழுது	கேலாசமம்	{ பரமசிவனது வாஸஸ்தலமாகியகைலாஸத்துக்குச்சமமான
ராஜா	ராஜனால்	அலயம்	ஒருமாளிகையை
வினியுக்தா:	கட்டளையிடப்பட்ட	விஷ்கர்ண	விச்வகர்மாவேசெய்ததுபோல்
शिल्पिनः	சிற்பிகள்	अकुर्वन्	செய்துமுடித்தார்கள்.
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனுக்கு		

विस्तीर्णं योजनं शुभ्रं ततो द्विगुणमायतम् । दर्शनीयं निराबाधं कुम्भकर्णस्य चक्रिरे ॥

कुम्भकर्णस्य	“கும்பகர்ணனுக்கு	योजनं	ஒருயோஜனை
निराबाधं	நிச்சப்தமாயிருக்கும்	विस्तीर्णं	அகலமுள்ளதாயும்
	வண்ணமாயும்	ततः	அதைக்காட்டிலும்
दर्शनीयं	கண்ணுக்கமுகாயிருக்கிறதாயும்	द्विगुणं	இருமடங்கு
शुभ्रं	ஒளிவீசுகிறதாயும்	आयतं	நீளமுடையதாயும்
		चक्रिरे	அமைத்தார்கள்.

स्फाटिकैः काञ्चनैश्चित्रैः स्तम्भैः सर्वत्र शोभितम् । वैदूर्यकृतसोपानं किङ्किणीजालकं तथा ॥

दान्ततोरणविन्यस्तं वज्रस्फटिकवेदिकम् । मनोहरं सर्वसुखं कारयामास राक्षसः ॥

सर्वत्र सुखदं नित्यं मेरोः पुण्यां गुहापिव ॥ ६ ॥

राक्षसः	“அரக்கன்	दान्ततोरण-}	தந்தத்தால்செய்யப்பட்டதோரணவாயல்களையுடையதும்
काञ्चनैः	தங்கத்தாலியற்றப்பட்டனவும்	विन्यस्तं }	வரைக்கர்களால்செய்யப்பட்டதிண்ணைகளையுடையதும்
स्फाटिकैः	படிகக்கற்களாலியற்றப்பட்டனவும்	वज्रस्फटिक-}	எப்பொழுதும்
चित्रैः	சித்திரங்கள்வரையப்பட்டனவுமான	वेदिकं }	எல்லாவிடத்திலும்
स्तम्भैः	ஸ்தம்பங்களால்	नित्यं	ஸுகத்தைத்தருகிற
सर्वत्र	எல்லாபக்கங்களிலும்	सर्वत्र	மனோஹரமாயும் [தும்
शोभितं	அழகாயிருக்கிறதும்	सुखदं	எல்லாவிடத்திலும்
तथा	அவ்வண்ணமே	मनोहरं	ஸுகமாயிருக்கிறதும்
वैदूर्यकृतसोपानं	{ வைடுரியங்களாலிழைக்கப்பட்டமெத்தைப்படியுடையதும்	सर्वसुखं	मेरोः
किङ्किणीजालकं	சிறுமணிகள் கட்டிய ஜன்னல்களையுடையதும்	पुण्यां	மேருவின்
		गुहां	ரம்யமான
		इव	சூகையை
		कारयामास	போலிருக்கிறதாயும்
			செய்துவைத்தான்.

तत्र निद्रासमाविष्टः कुम्भकर्णो महाबलः । बहून्यब्दसहस्राणि शयानो न प्रबुध्यते ॥७॥

तत्र	“அதில்	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்
निद्रासमाविष्टः	தூக்கத்தினால் மேற் கொள்ளப்பட்டவனாய்	बहूनि	பல
शयानः	படுத்துக்கொண்ட வனும்	अब्दसहस्राणि	ஆயிரம் வருஷங்கள்
महाबलः	மஹாபலிஷ்டனுமான	न प्रबुध्यो	கண்விழித்துக்கொள் ளவில்லை.

निद्राभिभूते तु तदा कुम्भकर्णे दशाननः । देवर्षियसगन्धर्वान्सञ्जये हि निरङ्कुशः ॥८॥

तदा	“அப்பொழுது	निरङ्कुशः	எப்படிப்பட்ட கட்டுக் கடங்கா தவனாய்
कुम्भकर्णे	கும்பகர்ணன்	देवर्षियस- } गन्धर्वान् हि }	தேவர்கள், ரிஷிகள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர் கள் இவர்களை யே துன்புறுத்தினான்.
निद्राभिभूते तु	பிரபலமாய் நித்திரை கொண்டிருக்கையிலும்	सञ्जये	
दशाननः	தசானனன்		

उद्यानानि च चित्राणि नन्दनादीनि यानि च ।

तानि गत्वा सुसंकुद्रो भिनत्ति स्म दशाननः

॥ ९ ॥

सुसंकुद्रः	“மஹாகொடியனாகிய	उद्यानानि	உத்யானவனங்களும்
दशाननः	தசானன்	यानि च	எவைகளோ;
नन्दनादीनि च	கிறந்த நந்தவனங் களும்	तानि	அவைகளில்
चित्राणि	மிக்க அழகுவாய்ந்த	गत्वा	புகுந்து
		भिनत्ति स्म	உருவழித்தான்.

नर्दी गज इव क्रीडन्तृक्षान्वायुरिव क्षिपन् । नगान्वज्र इवोत्सृष्टो विध्वंसयति राक्षसः ॥

राक्षसः	“அரக்கன்	क्षिपन्	வீழ்த்தித்தள்ளுகிறது
गजः	யானை	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமேயும்,
नर्दी	நதியை	वज्रः	வஜ்ராயுதம்
क्रीडन्	விளையாடிக்கலக்கு கிறது	नगान्	பர்வதங்களை
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமேயும்;	उत्सृष्टः	பொடியாக்குகிறது
वायुः	வாயு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமேயும்
वृक्षान्	மரங்களை	विध्वंसयति	நாசஞ்செய்தான்.

तथावृत्तं तु विज्ञाय दशग्रीवं धनेश्वरः । कुलानुरूपं धर्मज्ञो वृत्तं संस्मृत्य चात्मनः ॥११॥

सौभ्रात्रदर्शनार्थं तु दूतं वैश्रवणस्तदा । लङ्कां संप्रेषयामास दशग्रीवस्य वै हितम् ॥१२॥

धर्मज्ञः	“தருமமறிந்தவரும்
वैश्रवणः	விச்ரவாணன் புதல்
धनेश्वरः	குபேரர் [வருமாகிய
तदा	அப்பொழுது
तु	இதுவிஷயமாய்
दशग्रीवं	தசக்ரீவணை
तथावृत्तं	அப்படிப்பட்ட நடத் தையுடையவனாக
विज्ञाय	கண்டு,
आत्मनः	தனது
कुलानुरूपं	வம்சப்பெருமைக் கேற்ற

वृत्तं च	நல்லொழுக்கத்தையும்
संस्मृत्य	மனதில்கொண்டு
दशग्रीवस्य	தசக்ரீவனது
हितं वै	நன்மைக்காகவும்
सौमित्र- दर्शनार्थं तु	நல்ல ஸோதரபாவத் தை அறிவிப்பதற் காகவும்
लङ्कां	இலங்கைக்கு
दूतं	ஒரு தூதனை
संप्रेषयामास	அனுப்பினார்.

स गत्वा नगरीं लङ्कामाससाद विभीषणम् । मानितस्तेन धर्मेण पृथ्वागमनं प्रति ॥१३॥

सः	“அவன்
लङ्कां	இலங்கை
नगरीं	நகரில்
गत्वा	புகுந்து,
विभीषणं	விபிஷணரை.
आससाद	முதலில் தரிசித்தான்.

तेन	அவரால்
धर्मेण	தர்மமுறைப்படி.
मानितः	ஸம்மானிக்கப்பட்ட
च	பின்னர் [வனாய்
आगमनं प्रति	வந்த கார்யத்தை
पृष्टः	வினாவப்பட்டான்.

पृष्ट्वा च कुशलं राज्ञो ज्ञातीनां च विभीषणः । सभायां दर्शयामास तमासीनं दशाननम् ॥

विभीषणः	“விபிஷணர்
राज्ञः	மன்னரது
ज्ञातीनां	ஞாதிகளின்
कुशलं	குசலத்தை
पृष्ट्वा	கேட்டு,
च	அதன்மேல்

सभायां	சபையில்
आसीनं	உட்கார்ந்துக்கொண்டிருந்த
दशाननं	தசானனை
तं	அவனுக்கு
दर्शयामास	காண்பித்தார்.

स दृष्ट्वा तत्र राजानं दीप्यमानं स्वतेजसा । जयेति वाचा संपूज्य तूर्णीं समभवत्तदा ॥

सः	“அவன்
तत्र	அங்கு
तदा	அப்பொழுது
स्वतेजसा	தனது கார்தியினால்
दीप्यमानं	ஜ்வலித்துக்கொண்டி. ருக்கின்ற
राजानं	ராஜனை

दृष्ट्वा	கண்ணுற்று,
जय	‘ஜயவ்ஜயிப்பவ
इति	என்கிற
वाचा	ஸ்துதியால்
संपूज्य	போற்றினிட்டு
तूर्णीं	மௌனமாக
समभवत्	இருந்தான்.

तं तत्रोत्तमपर्यङ्के वरास्तरणशोभिते । उपविष्टं दशग्रीवं दूतो वाक्यमथाब्रवीत् ॥ १६ ॥

अथ	“அதன்மேல்	उत्तमपर्यङ्के	உயர்ந்த ஆசனத்தின்
दूतः	தூதன்	उपविष्टं	வீற்றிருந்த [மீது
तव	அங்கு	तं	அந்த
वरास्तरणशोभिते	{ சிறந்தவிரிப்புகளால் மிக்க அழகாயிருக்கின்ற	दशग्रीवं	தசக்ரீவனைப் பார்த்து
		वाक्यं	விண்ணப்பத்தை
		अब्रवीत्	பின்கண்டபடி தெரிவித்தான்:

राजन्वदामि ते सर्वं भ्राता तव यदब्रवीत् । उभयोः सदृशं वीर वृत्तस्य च कुलस्य च ॥

राजन्	“அரசே!	वदामि	நான் விக்ரபனம்
तव	தேவரீரது		செய்கின்றேன்:
भ्राता	தமயனார்	वीर	வீரரே!
ते	தேவரீருக்கு	उभयोः	இரண்டாகின்ற
यत्	எதொன்றை	वृत्तस्य च	நல்ல ஒழுக்கத்திற்கும்
अब्रवीत्	சொல்லச்சொன்னாரோ;	कुलस्य च	குலத்தின் பெருமைக்கும்
सर्वं	அந்த எல்லாவற்றையும்	सदृशम्	தகுந்தபாத்திரமாயி
			ருத்தல்வேண்டும்.

साधु पर्याप्तमेतावत्कृतश्चारित्रसंग्रहः । साधुधर्मे व्यवस्थानं क्रियतां यदि शक्यते ॥ १८ ॥

पर्याप्तं	{ “மனம்போனபோக்கெல்லாம்செய்து ஸந்துஷ்டியுடன்	शक्यते	நிறுத்தப்படவேண்டியது.
एतावत्	இதுவரையில்	यदि	என்கிறப்பட்டதில்
कृतः	செய்திருக்கிற	साधुधर्मे	நன்னெறியில்
चारित्रसंग्रहः	நடவடிக்கைகளின் மொத்தம்	व्यवस्थानं	சலியா ஆஸக்தியுடனிருத்தல்
साधु	போதுமானதாக	क्रियताम्	கைப்பற்றப்பட அருள் புரியவேண்டும்.

दृष्टं मे नन्दनं भग्नमृषयो निहताः श्रुताः । देवतानां समुद्योगस्त्वत्तो राजन्मम श्रुतः ॥

राजन्	“அரசே!	श्रुताः	பலர் சொல்லு
भग्नं	உருவழிக்கப்பட்ட		கிறார்கள்.
नन्दनं	இந்திரனது நந்தவன	त्वत्तः	உம்மிடமிருந்துண்டான
मे	எனக்கு [மானது		
दृष्टं	காண்பிக்கப்பட்டது.	समुद्योगः	ஆண்மை
क्षयः	ரிஷிகள்	देवतानां	தேவர்களுக்கும்
निहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்	मम	எனக்கும்
	என்றது	श्रुतः	தெரியவந்திருக்கிறது.

ततोऽहमन्यद्विस्तीर्णं गत्वा तस्य गिरेस्तटम् । तूष्णीं वर्षशतान्यष्टौ समाधारं महाव्रतम् ॥

ततः “அதனால்
அஹ் நான்
தசு கிரே: அந்த மலையின்
அனயத் மற்றொரு
விஸ்தீர்ண விசாலமான
தட் சாரலை

गर्वा अदैदन्तु
तूष्णीं மௌனமாய்
अष्टौ எட்டு
वर्षशतानि நூறுவருஷங்கள்
महाव्रतं ஒரு மஹாவிரதத்தை
समाधारम् அனுஷ்டித்தேன்.

समाप्ते नियमे तस्मिन् तव देवो महेश्वरः । प्रीतः प्रीतेन मनसा प्राह वाक्यमिदं प्रभुः ॥

तत्र “அங்கு
तस्मिन् नियमे அந்த நியமம்
समाप्ते முடிந்தவளவில்
देवः பூஜ்யரும்
प्रभुः சாச்வதருமாகிய
महेश्वरः பரமேச்வரர்

प्रीतेन ஸந்துஷ்டிகொண்ட
मनसा மனதால்
प्रीतः அன்புகொண்டவராகி
इदं பின்வரும்
वाक्यं வாக்யத்தை
प्राह சொல்லியருளினார்:

प्रीतोऽस्मि तव धर्मज्ञ तपसा तेन सुव्रत

॥ २७ ॥

धर्मज्ञ “தர்மஞனாய்
सुव्रत பெரும் விருதம் செய்
तव உனது

तेन அந்த
तपसा தவத்தால்
प्रीतः ப்ரீதி அடைந்தவனாக
अस्मि நானாகிறேன்.

मया चैतद्व्रतं चीर्णं त्वया चैव धनाधिप । तृतीयः पुरुषो नास्ति यश्चरेद्व्रतमीदृशम् ॥

॥ २८ ॥

व्रतं सुनिश्चयं ह्येतन्मया ह्युत्पादितं पुरा
धनाधिप “குபோ!
एतत् व्रतं இந்த விருதம்
मया च என்னாலும்
त्वया च एव உன்னாலேயும்தான்
चीर्णं அனுஷ்டித்து முடிக்க
ப்பட்டது.
यः எந்த ஒருவன்
ईदृशं இதன்மையான
व्रतं விருதத்தை
चरेत् செய்து பூர்த்திசெய்
கருவே

तृतीयः (அப்பேர்ப்பட்ட)
முன்றாவதாகிற
पुरुषः ஒரு புருஷன்
न अस्ति இல்லை.
पुरा முன்காலத்தில்
मया हि என்னாலேயே
एतत् இந்த
व्रतं விருதமானது
सुनिश्चयं हि கஷ்டசாத்தியமாகவே
उत्पादितम् ஏற்படுத்தப்பட்டது.

तत्सखित्वं मया सौम्य रोचयस्व धनेश्वर

॥ २९ ॥

सौम्य “ஸௌமய்!
धनेश्वर குபோ!
तत् ஆதலால்
मया என்னுடன்

सखित्वं கூட்டாளியாக இருத்
தலை
रोचयस्व பெற்று விளங்குவா
யாக.

तपसा निर्जितश्चैव सखा मम भवानघ

॥ ३० ॥

अनघ “‘தோஷா ஹி தனே !
 तपसा தவத்தால்
 निर्जितः உரிமைபெற்றவனாய்

मम च எனது
 सखा एव அன்பனாகவும்
 भव ஆகுவாய்.

देव्या दग्धं प्रभावेन यच्च सव्यं तवेक्षणम् । पैङ्गल्यं यदवाप्तं हि देव्या रूपनिरीक्षणात् ॥
 एकाक्षिपिङ्गलेत्येवं नाम स्थास्यति शाश्वतम् ॥ ३१ ॥

देव्या “‘தேவியால்
 प्रभावेन பிரபாவத்தால்
 देव्या: தேவியின்
 रूपनिरीक्षणात् ரூபத்தில் கண் வீழ்த்
 தப்பட்டதால்
 तव உனது
 यत् எந்த அந்த
 सव्यं இடது
 ईक्षणं கண்
 दग्धं பார்வைசுக்கி ஒழிந்த
 தாக

पैङ्गल्यं च மண்ணிறத்தை
 अवाप्तं அடைந்தது.
 यत् हि எந்த இந்தகாரணத்தி
 னாலேயே
 एवं இனிமேல்
 एकाक्षिपिङ्गलः ‘ஏகாக்ஷிபிங்களன்’
 इति என்ற
 नाम பெயர்
 शाश्वतं சர்வதமாய்
 स्थास्यति நிற்கப்போகிறது.’

एवं तेन सखित्वं च प्राप्यानुज्ञां च शङ्करात् । आगतेन मया चायं श्रुतस्ते पापनिश्चयः ॥

एवं “‘இவ்வாறு
 शङ्करात् சிவபெருமானிடத்தி
 னின்ற
 अनुज्ञां च அனுக்கிரகத்தையும்
 तेन च அவரோடேயே
 सखित्वं च கூட்டாளியாக இருத்
 தலையும்

प्राप्य அடைந்து
 आगतेन திரும்பிவந்த
 मया என்னால்
 ते உனது
 अयं இந்த
 पापनिश्चयः தீவினையில் பிரவர்த்தி
 श्रुतः கேட்கப்பட்டது.

तदधर्मिष्ठसंयोगान्निवर्त कुलदूषणात् । चिन्त्यते हि वधोपायः सर्षिसङ्घैः सुरैस्तव ॥३३॥

सर्षिसङ्घैः “‘ரிஷிக்கூட்டங்க
 ளோடும் கூடிய
 सुरैः हि தேவர்களாலேயே
 तव உனது
 वधोपायः மாணத்திற்குபாயமா
 னது
 चिन्त्यते தேடப்படுகிறது.

तत् ஆதலால்
 अधर्मिष्ठसंयोगात् பாபங்களைச் சேர்ப்ப
 தினின்றும்
 कुलदूषणात् { குலத்துக்கு அபகீர்த்
 தி விளைவிப்பதினி
 ன்றும்
 निवर्त இனி விலகுக.’

एवमुक्तो दशग्रीवः क्रुद्धः संरक्तलोचनः । हस्तौ दन्तांश्च संपीड्य वाक्यमेतदुवाच ह ॥

एवं “இவ்வண்ணம்
उक्तः சொல்லியதற்குச்
செவிகாய்த்த
दशग्रीवः தசக்ரீவன்
दन्तान् च பற்களையும்
हस्तौ இருகைகளையும்
संपीड्य துடிக்கச்செய்து

संरक्तलोचनः சிவந்த கண்களுற்றவ
क्रुद्धः கோபங்கொண்டவ
एतत् பின்வரும்
वाक्यं மொழியை
उवाच ह மொழிந்தான்:

विज्ञातं ते मया दूत वाक्यं यस्य प्रभाषसे । नैतत्त्वमसि नैवासौ भ्रात्रा येनासि चोदितः॥

दूत “‘தூதனே!
ते உனது
वाक्यं சொல்
यस्य யாருக்காக
प्रभाषसे என்முன் நீ சொன்
एतत् இது [அயோ
मया என்னால்
विज्ञातं கண்டுகொள்ளப்
பட்டது.
एवं நீ

असि உயிருடனிருக்கிற
येन யென
भ्रात्रा ஸகோதரனால்
चोदितः அனுப்பப்பட்டவனாக
असि நீ ஆகிறாயோ,
असौ एव இவனும்
न உயிருடனிருக்கப்
போகிறதில்லை.

हितं नैव भूयैतद्धि ब्रवीति धनरक्षकः । महेश्वरसखित्वं तु मूढ आश्रयसे किल ॥३६॥

एषः “‘இந்த
धनरक्षकः குபேரன்
ब्रवीति சொல்லியனுப்பியிருக்
एतत् அந்த இது [கிறது,
मम எனக்கு
हितं யோக்கியமானதாக
न हि இல்லவே இல்லை.

मूढ किल சி ! என்ன அசட்டுத்
तु தனம்!
महेश्वरसखित्वं பரமசிவனிடம்கூட
आश्रयसे டாளியாயிருத்தலை
लिकुर्वीर्यमुपाश्रितः ஒருவிஷயம்போல
विक्रान्तोऽपि जेष्यामि बाहुवीर्यमुपाश्रितः பெருமையாய்ச் சொல்
विक्रान्तोऽपि जेष्यामि बाहुवीर्यमुपाश्रितः விக் கொள்ளுகிறாய்!

न चेदं क्षमणीयं मे यदेतद्भाषितं त्वया

त्वया “‘உன்னால்
यत् எது
भाषितं சொல்லப்பட்டதோ
एतत् அந்த

॥ ३७ ॥

इदं இது
मम எனக்கு
क्षमणीयं न च பொறுத்திருக்கக்கூடி
यதாகவே இல்லை.

न हन्तव्यो गुरुर्व्येष्टो ममायमिति मन्यते । तस्य त्विदानीं श्रुत्वा मे वाक्यमेषा कृता मतिः॥
श्रीनलोकानपि जेष्यामि बाहुवीर्यमुपाश्रितः ॥ ३८ ॥

अयं	“இவன்
मम	எனக்கு
ज्येष्ठः	மூத்தவன்.
गुरुः	அருமையானவன்.
हःतव्यः	மேற்கொண்டு வெல்ல ப்படவேண்டியவனாக
न	ஆகான்
इति	என்று
मन्यते	எண்ணப்பட்டிருந்த
तस्य	அவனுடைய [து.
वाच्यं	வார்த்தையை

श्रुत्वा	கேட்டபின்னர்
इदानीं तु	இப்பொழுதே
मे	என்னுடைய
बाहुवीर्यं	பாதுபலத்தை
उपाश्रितः	அனுஸரிக்கின்றவனாய்
वीन्	மூன்று
लोकान् यपि	உலகங்களையும்
जेष्यामि	ஜயிக்கப்போகிறேன்.
एषा	இந்த
मतिः	தீர்மானம்
कृता	செய்துவிட்டாயிற்று.

एतन्मुहूर्तमेवाहं तस्यैकस्य तु वै कृते । चतुरो लोकपालांस्तान्नयिष्यामि यमक्षयम् ॥३९॥

एतन्	“இந்த
मुहूर्त एव	சூழ்நாத்திலேயே
अहं	நான்
तस्य एकस्य	அந்த ஒருவனுடைய
कृते तु	செய்கைக்காகவே

तान्	அந்த
चतुरः	நான்கு
लोकपालान् वै	லோகபாலர்களையும்
यमक्षयं	யமலோகத்திற்கு
नयिष्यामि	அனுப்பிவிடுகிறேன்.

एवमुक्त्वा तु लङ्केशो दूतं खड्गेन जघ्रिवान् । ददौ भक्षयितुं ह्येनं राक्षसानां दुरात्मनाम् ॥

लङ्केशः	“இலங்கேசன்
एवं	இவ்வண்ணம்
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
तु	தட்சணமே
दूतं हि	தூதனையே
खड्गेन	கத்தியால்

जघ्रिवान्	வெட்டினான்.
एनं	இவனை
दुरात्मनां	தூராத்மாக்களான
राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
भक्षयितुं	தின்ன
ददौ	கொடுத்துவிட்டான்.

एवं कृतस्वस्त्ययनो रथमारुह्य रावणः । त्रैलोक्यविजयाकाङ्क्षी ययौ यत्र धनेश्वरः ॥

रावणः	“ராவணன்
एवं	அப்படியே
कृतस्वस्त्ययनः	ஸ்வஸ்த்யயனம் பண்ணிக்கொண்டவனாய்
त्रैलोक्य- विजयाकाङ्क्षी }	மூன்றுலகங்களையும் வெல்ல உத்தேசம் கொண்டவனாக

रथं	தேரில்
आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு
धनेश्वरः	குபேரர்
यत्र	எங்கு இருக்கிறாரோ அவ்விடத்திற்கு
ययौ	புறப்பட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥

चतुर्दशः सर्गः—பதிநான்காவது ஸர்க்கம் || 14 ||

यक्षराक्षसयुद्धम्—யக்ஷராக்ஷஸயுத்தம்.

ततस्तु सचिवैः सार्धं षड्भिर्नित्यं बलोद्धतैः । महोदरप्रहस्ताभ्यां मारीचशुकसारणैः ॥
धूम्राक्षेण च वीरेण नित्यं समरयुधना । संवृतः प्रययौ श्रीमान्क्रोधाह्लोकान्दहन्निव ॥

श्रीमन् "மன்னன்
ततः அப்பொழுது
क्रोवात् க்ரோதத்தால்
लोकान् உலகங்களை
दहन् எரிக்கின்றவன்
इव போலாகி
षड्भिः ஆறு
सचिवैः மந்திரிமார்களுடனும்
नित्यं எப்பொழுதுமே
समरयुधना போர்புரிவதில் ஆசை
கொண்ட

वीरेण வீரனாகிய
धूम्राक्षेण च தூம்ராக்ஷனாலும்

बलोद्धतैः பெயர்ப்போன பலிஷ்ட
டர்களான
मारीचशुक- } மாரீசன், சுகன், சார
सारणैः } ணன் என்பவர்களா
லும்,
महोदर- } மஹோதரன், பிரஹ
प्रहस्ताभ्यां तु } ஸ்தன் என்பவர்
களாலும்,
नित्यं எப்பொழுதுமே
सार्धं கூடவே
संवृतः பின்தொடரப்பட்ட
டவனாய்
प्रययौ புறப்பட்டான்.

पुराणि स नदीः शैलान्वनान्युपवनानि च । अतिक्रम्य सुहूर्तेन कैलासं गिरिमागमत् ॥

सः "அவன்
पुराण நகரங்களையும்,
नदीः நதிகளையும்,
शैलान् சைலங்களையும்,
वनानि வனங்களையும்,
उपवनानि உபவனங்களையும்

सुहूर्तेन அதிசிக்கிரத்தில்
अतिक्रम्य கடந்து
कैलासं கைலாஸ
गिरिं கிரிக்கு
आगमत् வந்துசேர்ந்தான்.

सन्निविष्टं गिरौ तस्मिन्नाक्षसेन्द्रं निशम्य तु । युद्धेत्यर्थकृतोत्साहं दुरात्मानं समन्त्रिणम् ॥
यक्षा न शेकुः संस्थातुं प्रमुखे तस्य रक्षसः । राज्ञो भ्रातेति विज्ञाय गता यत्र धनेश्वरः ॥

यक्षाः "யக்ஷர்கள்
तस्मिन् அந்த
गिरौ கிரியில்
दुरात्मानं துராத்மாவான
राक्षसेन्द्रं ராக்ஷஸமன்னனை
युद्धे போரில்
अर्थकृतोत्साहं அதிக உத்ஸாஹத்
துடனிருப்பவனாயும்

सन्निविष्टं மந்திரிமார்களுடன்
கூடினவனாயும்
सन्निविष्टं வந்திருக்கின்றவனாய்
निशम्य கண்டு
तस्य அந்த
रक्षसः ராக்ஷஸ
राज्ञः तु மன்னருக்கும்
धनेश्वरः குபேரர்

आता तமையனார்
इति என்று
विज्ञाय உணர்ந்து
प्रमुखे எதிரில்
संस्थानं நிற்க

शेकुः न முடியாதிருந்தார்கள்.
यत्र ஏங்கு இருந்தாரோ
அவ்விடத்திற்கு
गताः போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

ते गत्वा सर्वमाचख्युर्भ्रातुस्तस्य चिकीर्षितम् । अनुज्ञाता ययुर्हृष्टा युद्धाय धनदेन ते ॥

ते “அவர்கள்
गत्वा வந்துசேர்ந்து
तस्य அவருடைய
आतुः தம்பியின்
चिकीर्षितं உத்தேசம்
सर्वं எல்லாவற்றையும்
आचख्युः விண்ணப்பம் செய்
தார்கள்.

ते அவர்கள்
धनदेन குபேரனால்
युद्धाय போர்புரிய
अनुज्ञाताः அனுமதிபெற்றவர்
களாய்
हृष्टाः மகிழ்ச்சிகொண்டவர்
களாய்
ययुः திரும்பினார்கள்.

ततो बलानां संक्षोभो व्यवर्धत महोदधेः । तस्य नैर्ऋतराजस्य शैलं सञ्चालयन्निवा ॥ ७ ॥

ततः “அதன்மேல்
नैर्ऋतराजस्य { தீத்கொழிலில் புகாத
ரைந்நிரதர்கள் என்ற
ராக்ஷஸர்களுக்கு
மன்னனாகிய
तस्य அவருடைய
बलानां ஸேனையினர்

संक्षोभः கொந்தளிப்பு
महोदधेः மஹாஸமுத்திரத்தி
னுடையது
इव போன்றதாய்
शैलं பர்வதத்தை
सञ्चालयन् நடுங்கச்செய்து
व्यवर्धत கிளம்பிற்று. [கொண்டு

ततो युद्धं समभवद्यक्षराक्षससंकुलम् । व्यथिताश्चाभवंस्तत्र सचिवा राक्षसस्य ते ॥ ८ ॥

ततः “அப்பொழுது
यक्षराक्षससंकुलं { யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்
கள் இவர்களின்
தாறுபாடு
युद्धं போரானது
समभवत् உண்டாயிற்று.

तत्र அதில்
राक्षसस्य அரக்கனின்
ते அந்த
सचिवाः மந்திரிமார்கள்
व्यथिताः च துன்புறுத்தப்பட்ட
अभवन् ஆனார்கள். [வர்களாய்

स दृष्ट्वा तादृशं सैन्यं दशग्रीवो निशाचरः । हर्षनादान्वहून्कृत्वा स क्रोधादभ्यधावत् ॥

सः “அந்த
निशाचरः அரக்கனாகிய
दशग्रीवः தசகீவன்
सैन्यं ஸேனையை
तादृशं அத்தன்மையானதாய்
दृष्ट्वा கண்டு

क्रोधात् கோபத்தால்
सः அவன்
बहून् பல
हर्षनादान् உத்ஸாஹமுண்டாக்
கும் ஆரவாரங்களை
कृत्वा செய்துகொண்டு
अभ्यधावत् உதவ ஓடிவந்தான்.

ये तु ते राक्षसेन्द्रस्य सचिवा घोरविक्रमाः । तेषां सहस्रमेकैकं यक्षाणां समयोधयन् ॥

राक्षसेन्द्रस्य “राक्षஸராஜனுடைய
घोरविक्रमाः பயங்கரமான பராக்கி
ரமமுள்ள
सचिवाः மந்திரிமார்கள்
ये எவர்களோ
तेषां அவர்களின்

एकैकं तु ஒவ்வொருவனையும்
ते அந்த
यक्षाणां யக்சர்களின்
सहस्रं ஆயிரங்கள்
समयोधयन् சூழ்ந்துகொண்டு
தாக்கினார்கள்.

ततो गदाभिर्मुसलैरसिभिः शक्तितोमरैः । हन्यमानो दशग्रीवस्तत्सैन्यं समगाहत ॥११॥

ततः “அதன்மேல்
गदाभिः கதைகளாலும்
मुसलैः உலக்கைகளாலும்
असिभिः கத்திகளாலும்

शक्ति तोमरैः சக்தி, தோமரம் என்ற
ஆயுதங்களாலும்
हन्यमानः அடியுண்ட
दशग्रीवः தசக்ரீவன்
तत् सैन्यं அந்தச் சேனைக்குள்
समगाहत புகுந்தான்.

स निरुच्छ्वासवत्तत्र वध्यमानो दशाननः । वर्षाद्भिरिव जीमूतैर्धाराभिरवस्थित ॥१२॥

तत्र “அப்பொழுது
सः அந்த
दशाननः தசானனன்
वर्षाद्भिः பொழியும்
जीमूतैः மேக
धाराभिः தாரைகளால்

इव எப்படியோ அப்படியே
निरुच्छ्वासवत् மூச்சுவிட முடியாத
வனம்
वध्यमानः சிக்கிக்கொண்டவனம்
अवस्थित தகையப்பட்டான்.

न चकार व्यथां चैव यक्षशस्त्रैः समाहतः । महीधर इवाम्भोदैर्धाराशतसमुक्षितः ॥ १३ ॥

यक्षशस्त्रैः “யக்சர்களின் சஸ்திர
ரங்களால்
समाहतः च வலுவாய்ப்புடைக்கப்
பட்டவனாயிருந்தும்
अम्भोदैः மேகங்களால்

धाराशत- } தாரைகளின்பிரவா
समुक्षितः } ஹத்தால் நனைக்கப்
महीधरः மலை [பட்ட
इव எப்படியோ
अपपपपप
व्यथां एव மனங்கலங்குதலையும்
न चकार கொள்ளவில்லை. [கூட

स दुरात्मा समुद्यम्य कालदण्डोपमां गदाम् । प्रविवेश ततः सैन्यं नयन्यक्षान्यमक्षयम् ॥

ततः “அப்பொழுது
सः அந்த
दुरात्मा துராத்மா
सैन्यं ஸேனையினிடையில்
कालदण्डोपमां யமதண்டத்திற்குச்
சமமான

गदां ஒரு கதையை
समुद्यम्य சுழற்றிக்கொண்டு
यक्षान् யக்சர்களை
यमक्षयं யமலோகத்திற்கு
नयन् அனுப்புகிறவனும்
प्रविवेश புகுந்தான்.

स कक्षमिव विस्तीर्णं शुष्केन्धनमिवाकुलम् । वातेनाशिरिवायत्तो यक्षसैन्यं ददाह तत् ॥

ச: “அவன்
வாதென் காற்றினால்
அசி: இவ அக்னியென
அயத்த: தீவிரங்கொண்டவனாகி
விஸ்தீர்ணம் மிகுதியாகச்சேர்ந்த
சுஷ்கேந்நம் உயர்ந்த விறகை
இவ எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமேயும்

கக்ஷ பட்டுப்போன மரங்
களடர்ந்த காட்டை
இவ எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமேயும்
தத் அந்த
யக்ஷசேன்யத்தை
அக்ஷம் சித்தறி ஓடுகிறதாக
ததாஹ துன்புறுத்திவாட்
முன்ன.

तैस्तु तत्र महामात्यैर्महोदरशुकादिभिः । अल्पावशेषास्ते यक्षाः कृता वातैरिवाम्बुदाः ॥

தவ “அப்பொழுது
தே அந்த
அல்பாவசேபா: தப்பிப்பிழைத்த
யக்ஷா: து யக்ஷர்களுந்
தே: அந்த
மஹோதரஸுகாதிபி: மஹோதரன், சுகன்,
முதலிய

மஹாமாதே: பெரும்மந்திரிகளால்
அம்புதா: மேகங்கள்
வாதே: பெருங்காற்றுகளால்
இவ எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

केचित्समाहता भग्नाः पतिताः समरक्षितौ । ओष्ठाश्च दशनैस्तीक्ष्णैरदशन्कुपिता रणे ॥

கேசித் “சிலர்
ரணே போரில்
சமாஹதா: மதியுண்டவர்களா
யும்
பக்ஷா: ச கைகாலொடிந்தவர்
களாயும்

குபிதா: பாதையால் துடிப்ப
அஷ்டாந் உதடுகளை [வர்களாய்
தீக்ஷை: தசனே: கூரிய பற்களால்
அதஷந் கடித்தார்கள்.
சமரக்ஷிதௌ போர்க்களத்தில்
பதிதா: வீழ்ந்தனர்.

श्रान्ताश्चान्योन्यमालिङ्ग्य भ्रष्टशस्त्रा रणाजिरे । सीदन्ति च तदा यक्षाः कूला इव जलेन ह॥

ததா “அப்பொழுது
ரணாஜிரே போர்க்களத்தில்
அந்நதா: களைத்துப்போன
யக்ஷா: யக்ஷர்கள்
அதஷஸ்த்ரா: ச கைப்படைகளை நழு
வவிட்டவர்களாகியும்

அந்ந்யந் ஒருவரையொருவர்
அலிங்க்ய ச தழுவிக்கொண்டும்
கூலா: ஆற்றின்கரைகள்
ஜலேந வெள்ளத்தால்
இவ எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே

हतानां गच्छतां स्वर्गं युद्धयतां पृथिवीतले । प्रेक्षतामृषिसङ्घानां न बभूवन्तरं दिवि ॥

புதிவீதலே “பூப்பிரதேசத்தில்
யுத்தயதா போர்புரிந்து
ஹதாந் இறந்து
ஸ்வரம் ஸ்வர்க்கத்திற்கு
கக்சதாந் போகின்றவர்களுக்
கும்

ப்ரேக்ஷதாந் காட்சி காண வந்த
அரூபிசங்காநாந் ரிஷிக்கூட்டங்களுக்
திவி ஆகாயத்தில் [கும்
அந்நரம் இடம்
ந பஹூ இல்லை.

एतस्मिन्नन्तरे राम विस्तीर्णबलवाहनः। प्रेषितो न्यपतद्यक्षो नाम्ना संयोधकण्टकः॥२०॥

ராம “ஸ்ரீராம!
 एतस्मिन् இந்த
 अन्तरे ஸமயத்தில்
 नाम्ना பெயரால்
 संयोधकण्टकः சம்போதகண்டக
 यक्षः யக்சன் [னென்ற

प्रेषितः ஆக்களைபெற்றவனாய்
 विस्तीर्णबलवाहनः பெரும் சைன்யங்க
 ளும் வாஹனங்களு
 முடையவனாய்
 न्यपतत् போர்புரிய வந்து
 சேர்ந்தான்.

तेन चक्रेण मारीचो विष्णुनेव रणे हतः। पातितो भूतले शैलाक्षीणपुण्य इव ग्रहः॥२१॥

रणे “போரில்
 मारीचः மாரீசன்
 तेन அவனால்
 विष्णुना விஷ்ணுவின்
 चक्रेण சக்கிராயுதத்தால்
 इव எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே

हतः அடிக்கப்பட்டவனாய்
 क्षीणपुण्यः புண்யமொழிந்த
 ग्रहः நகத்திரம்
 इव எப்படியாகிறதோ
 அப்படியே
 शैलात् மலையினின்று
 भूतले பூப்பிரதேசத்தில்
 पातितः தள்ளப்பட்டான்.

ससंज्ञस्तु मुहूर्तेन स विश्रम्य निशाचरः। तं यक्षं योधयामास स च भग्नः प्रदुद्वे॥२२॥

मुहूर्तेन “ஸ்வல்பகாலம்
 सः அந்த
 निशाचरः அரக்கன்
 विश्रम्य இளைப்பாறி
 ससंज्ञः தன் நினைவு
 तं அந்த [வந்தவனாய்

यक्षं तु யக்சனுடனேயே
 योधयामास சண்டைபோட்டான்.
 सः च அவனும்
 भग्नः தோல்வியடைந்த
 வனாகி
 प्रदुद्वे ஓடிப்போய்விட்டான்.

ततः काञ्चनचित्राङ्गं वैडूर्यरजसोक्षितम्। मर्यादां प्रतिहाराणां तोरणान्तरमाविशत्॥२३॥

ततः “அப்பொழுது
 काञ्चनचित्राङ्गं { சுவர்ணத்தினால்விசிட்
 திரமானவேலைப்
 பாடுகளுள்ளதும்
 वैडूर्यरजसोक्षितं வைடூரியக்கற்களா
 லிழைக்கப்பட்டதும்

प्रतिहाराणां வாயிற்காப்போர்
 களுடைய
 मर्यादां எல்லையுமான
 तोरणान्तरं தோரணவாயிலுள்ள
 आविशत् (ராவணன்) நுழைந்
 தான்.

तं तु राजन्दशग्रीवं प्रविशन्तं निशाचरम्। सूर्यभानुरिति ख्यातो द्वारपालो न्यवारयत् ॥ २४ ॥

राजन् “சக்கிரவர்த்தியாரே!
 राम ஸ்ரீராம,
 सूर्यभानुः சூரியபானு

इति என்று
 ख्यातः பெயருள்ள
 द्वारपालः வாயில்காப்பவன்

து இப்பொழுது
 प्रविशन्तं உள்ளோ நுழைகின்ற
 तं அந்த
 दशश्रीवं निशाचं தசக்ரீவ அரக்கனை
 न्यवारयत् தடுத்தான்.

वारितः தடுக்கப்பட்டவனாக
 यदा तु இருக்கையிலும்கூட
 सः அந்த
 राक्षसः அரக்கன்
 न व्यतिष्ठत् நிற்கவில்லை.

ततस्तोरणमुत्पाद्य तेन यक्षेण ताडितः । रुधिरं प्रसवन्भाति शैलो धातुस्रवैरिव ॥२५॥

ततः “ஆனதால்”
 तोरणं வெளிவாயில்களை
 उत्पाद्य முறித்தெடுத்து
 तेन அதனால்
 यक्षेण யக்ஷனால்
 ताडितः புடைக்கப்பட்டவனாக
 शैलः மலையானது

धातुस्रवैः சிவந்த லோஹிதி நீர்
 பெருக்குகளால்
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 रुधिरं உதிரத்தை
 प्रसवन् பெருகவிட்டுக்கொண்டு
 भाति விளங்குகின்ற.

स शैलशिखराभेण तोरणेन समाहतः । जगाम न क्षतिं वीरो वरदानात्स्वयंभुवः ॥२६॥

शैलशिखराभेण “மலையின் சிகரத்
 திற்கு நிகரான
 तोरणेन வெளிவாயிற்காலால்
 समाहतः அடிபுண்ட
 सः அந்த

वीरः வீரன்
 स्वयंभुवः பிரம்மனது
 वरदानात् வரதானத்தினால்
 क्षतिं துன்பத்தை
 न जगाम அடையவில்லை.

तेनैव तोरणेनाथ यक्षस्तेनाभिதாडितः । नादृश्यत तदा यक्षो भस्मीकृततनुस्तदा ॥२७॥

तेन “அந்த
 तोरणेन एव வெளிவாயிற்காலால்
 अथ அப்படியே [லேயே
 यक्षः யக்ஷன்
 तदा அப்பொழுது
 तेन அவனால்

अभिதாडितः நன்றாய்ப் புடைக்கப்
 பட்டான்.
 तदा அப்பொழுது
 भस्मीकृततनुः உடம்புவாடியவனாகி
 नादृश्यत கண்ணுக்குத் தெரியா
 தபடி ஒடிவிட்டான்.

ततः प्रदुद्बुधुः सर्वे दृष्ट्वा रक्षःपराक्रमम् । ततो नदीर्गुहाश्चैव विविशुर्भयपीडिताः ॥२८॥

ततः “அப்பொழுது
 सर्वे எல்லோரும்
 रक्षःपराक्रमं அரக்கனது பராக்
 கிரமத்தை
 दृष्ट्वा கண்டு
 ततः அதனால்

भयपीडिताः பயத்தால் தகிலடை
 ந்தவர்களாய்
 गुहाः च குகைகளிலும்
 विविशुः புகுந்து கொண்டார்
 नदीः एव நதிகளிலும் [கள்.
 प्रदुद्बुधुः ஓடிவிட்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुर्दशः सर्गः ॥

பञ்சுதத: சர்ட்:—பதினேந்தாவது ஸர்க்கம் || 15 ||

புஷகாபஹரணம்—புஷ்பகலிமானத்தை அபஹரிப்பது.

ததஸ்தாஸ்து விதஸ்தான்யஸ்தேந்தாஸ்து சஹஸ்த: | ஸ்வயமேவ தநாஹ்யஸ்தோ நிர்ஜகாம ரணம் பதி || 1 ||

தத:	“ அப்பொழுது	விதஸ்தாந்	பயந்து ஓடினவர்
தநாஹ்யஸ்த:	குபேரன்	லஹ்ய	கவனித்து [களாக
தாந்	அந்த	ஸ்வய் எவ	தானே
யஸ்தேந்தாந்	யசுஷ ச்ரேஷ்டர்களை	ரணம் பதி	போருக்கு
சஹஸ்த: ச	ஆயிரமாயிரமாய்	நிர்ஜகாம	புறப்பட்டான்.

தத மாணிசரோ நாம யஸ்த: பரமதுர்ஜய: | துதோ யஸ்தசஹஸ்தேஸ்து சதுர்பி: சமயோதயத் || 2 ||

தத	“ அவ்விடத்தில்	சதுர்பி:	நான்கு
பரமதுர்ஜய:	என்ன கஷ்டப்பட்டும்	யஸ்தசஹஸ்தே:	ஆயிரயசுஷர்களால்
மாணிசர: நாம	ஜபிக்கமுடியா	துத:	குழப்பட்டவனாய்
யஸ்த:	தவனான	து	இப்பொழுது
	மாணிசரன் என்ற	சமயோதயத்	போர்புரிந்தான்.
	யட்சன்		

தே ததாமுஸலபாஸ்தே: ஸக்திதோமரமுதரே: | அபிபந்நஸ்ததா யஸ்தா ராஸ்தாஸ்தாஸ்துபாதுவந் || 3 ||

ததா	“ அப்பொழுது	ஸக்திதோமரமுதரே:	{ சக்தி, தோமரம்,
தே	அந்த		{ முக்கரம் என்ற
யஸ்தா:	யசுஷர்கள்		{ ஆயுதங்களாலும்
ததாமுஸலபாஸ்தே:	{ கதை, முசலம், பிரா	ராஸ்தாந்	அரக்கர்களை
	{ சம், என்ற	அபிபந்ந:	புடைப்பவர்களாய்
	{ ஆயுதங்களாலும்	ஸ்துபாதுவந்	துன்புறுத்தினார்கள்.

யஸ்தாநாந் து பஹஸ்தேந சஹஸ்த் நஹத் ரணே | மஹோதரேண சானிந்ய் சஹஸ்தமபரம் ததம் || 4 ||

து	“ இச்சமயத்தில்	அநிந்ய்	குற்றம்செய்யாமல்
ரணே	போரில்	அபரம்	பின்னிருந்த
யஸ்தாநாந்	யட்சர்களின்	சஹஸ்த் ச	ஆயிரமும்
சஹஸ்த்	ஆயிரம்	மஹோதரேண	மஹோதரனால்
பஹஸ்தேந	பிரஹஸ்தனால்	ததம்	மாய்க்கப்பட்டது.
நஹத்	கொல்லப்பட்டது.		

கருதேந ச ததா ராஜந்பாரிசேந யுயுஸ்துநா | நிமேபாந்நரமாந்ரேண த்வே சஹஸ்தே நிபாதிதே || 5 ||

ராஜந்	“ சக்கிரவர்த்தியாரே,	மாசிசேந ச	மாரீசனாலும்
ததா	அப்பொழுது	நிமேபாந்நரமாந்ரேண	நிமிஷகாலத்தில்
கருதேந	கோபாவேசம்	த்வே	இரண்டு
	கொண்டு	சஹஸ்தே	ஆயிரம்
யுயுஸ்துநா	போருக்குக்கிளம்பிய	நிபாதிதே	மாய்க்கப்பட்டன.

धूम्राक्षेण समागम्य माणिभद्रो महारणे । मुसलेनोरसि क्रोधात्ताडितो न च कम्पितः ॥

மாணிமத்ரு:	“மாணிசுரனென்ற மாணிபத்திரன்	சரசி	மார்பில்
மஹரணே	பெரும்போரில்	முசுலென	முஸுலமென்னும் ஆயுதத்தால்
धूम्राक्षेण	தூம்ராக்ஷணை	தாடித:	மோதப்பட்டான்,
क्रोधात्	கோபத்தால்	च	ஆயினும்
समागम्य	எதிர்த்தோடிவந்து	न कम्पितः	சுற்றும் சலிக்காமலி ருந்தான்.

ततो गदां समाविध्य माणिभद्रेण राक्षसः । धूमाक्षस्ताडितो मूर्ध्नि विह्वलः स पपात ह ॥

ततः	“அப்போது	समाविध्य	கையிலெடுத்துச் சுழற்றி
माणिभद्रेण	மாணிபத்திரனால்	மூர்஢்	தலையில்
सः	அந்த	தாடித:	மோதப்பட்டவனும்
धूमाक्षः	தூம்ராக்ஷணை	विह्वलः	மூர்ச்சித்தவனும்
राक्षसः	அரக்கன்	पपात ह	மண்மீது வீழ்ந்தான்.
गदां	கதையை		

धूमाक्षं ताडितं दृष्ट्वा पतितं शोणितोक्षितम् । अभ्यधावत संग्रामे माणिभद्रं दशाननः ॥

दशाननः	“தசானனை	पतितं	மண்ணில் வீழ்ந்திருப் பவனும்
संग्रामे	போரில்	दृष्ट्वा	கண்டு
धूमाक्षं	தூம்ராக்ஷணை	माणिभद्रं	மாணிபத்திரனை
ताडितं	உதைபட்டு	अभ्यधावत	எதிர்த்துத் தாக்கி னான்.
शोणितोक्षितं	உதிர்த்தை பெருகவி ட்டுக்கொண்டு		

तं क्रुद्धमभिधावन्तं माणिभद्रो दशाननम् । शक्तिभिस्ताडयामास तिसृभिर्यक्षपुङ्गवः ॥९॥

यक्षपुङ्गवः	“யக்ஷச்ரேஷ்டனான	तं	அந்த
माणिभद्रः	மாணிபத்திரன்	दशाननं	தசானனை
क्रुद्धं	சீற்றங்கொண்டவனும்	तिसृभिः	மூன்று
अभिधावन्तं	எதிர்த்துப்போர்	शक्तिभिः	சக்திகளால்
	புரியும்	ताडयामास	அடித்தான்.

ताडितो माणिभद्रस्य मुकुटे प्राहरद्रेण । तस्य तेन प्रहारेण मुकुटं पार्श्वमागतम् ॥ १० ॥

रणे	“போரில்	तेन	அந்த
ताडितः	அடிபட்ட அவன்	प्रहारेण	அடியால்
माणिभद्रस्य	மாணிபத்திரனுடைய	तस्य	அவனுடைய
मुकुटे	கிரீடத்தின்மீது	मुकुटं	கிரீடம்
प्राहरत्	ஓங்கியடித்தான்.	पार्श्वं	பக்கத்தில்
		आगतम्	வீழ்ந்தது.

ततः संयुध्यमानेन विष्टब्धो न व्यकम्पत । तदाप्रभृति यक्षोऽसौ पार्श्वमौलिरिति स्मृतः॥

ततः “அப்போது
 संयुध्यमानेन போர்செய்யும்வனான
 विष्टब्धः சலியாமல் நின்றவிட
 த்திலேயே நின்று
 न व्यकम्पत பின்வாங்காமலிருந்
 தான்.

तदाप्रभृति • அதுமுதல்
 असौ இந்த
 यक्षः யக்ஷன்
 पार्श्वमौलिः பார்சுவமௌலி
 इति என்று
 स्मृतः அழைக்கப்பட்டான்.

तस्मिन्स्तु विष्टब्धे यक्षे माणिभद्रे महात्मनि । सन्नादः सुमहान्नाजंस्तस्मिञ्छैलेऽभ्यवर्तत ॥

राजन् “சக்கிரவர்த்தியாரே!
 महात्मनि மஹாத்மாவான
 तस्मिन् அந்த
 माणिभद्रे மாணிபத்திரனென்ற
 यक्षे யக்ஷன்

विष्टब्धे तु பிரதிகூலப்பட்டுநிற்
 तस्मिन् शैले அந்தமலையில் [கையில்]
 सुमहान् மிகப்பெரிய
 सन्नादः கோஷமொன்று
 अभ्यवर्तत உண்டாயிற்று.

ततो दूरान्प्रदृशे धनाध्यक्षो गदाधरः । शुक्रप्रोष्ठपदाभ्यां च पद्मशङ्खसमावृतः ॥ १३ ॥

ततः “அப்பொழுது
 धनाध्यक्षः குபேரன்
 गदाधरः கதாதரராயும்
 शुक्रप्रोष्ठपदाभ्यां { கக்ரன், ப்ரோஷ்டப
 தன், என்கிற இரு
 மந்திரிகளாலும்

पद्मशङ्ख- } குபேரனது ஒன்பது
 समावृतः च } நிதிகளில் பத்மநிதி,
 சங்கநிதி, என்ற இவ்
 வீரண்டு நிதிகளின்
 அபிமானி தேவதை
 களாலும், சூழப்பட்ட
 டவராயும்
 दूरात् தூரத்தினின்று
 प्रदृशे கிட்டிவந்துநின்றார்.

स दृष्ट्वा भ्रातरं सङ्ख्ये शापाद्विभ्रष्टगौरवम् । उवाच वचनं धीमान्युक्तं पैतामहे कुले ॥

सङ्ख्ये “போரில்
 धीमान् நிபுணராகிய
 सः அவர்
 शापात् சாப்த்தால்
 विभ्रष्टगौरवं மானத்தை விட்டொ
 ழித்திருக்கும்

भ्रातरं दृष्ट्वा தம்பியைப் பார்த்தது
 पैतामहे பிரம்மதேவர்
 कुले குலப்பெருமைக்கு
 युक्तं ஏற்றதாயிருக்கின்ற
 वचनं புத்திமதியை
 उवाच சொல்லியருளினார்:

यन्मया वार्यमाणस्त्वं नावगच्छसि दुर्मते । पश्चादस्य फलं प्राप्य ज्ञास्यसे निरयं गतः ॥

दुर्मते “ஒபுத்திகெட்டவனே!
 मया என்னால்
 वार्यमाणः { ஹிதவசனத்தைச்
 சொல்லிகேட்கப்
 பட்டவனாகிய
 त्वं நீ
 न अवगच्छसि அறிந்துகொள்ள
 வில்லை.

यत् ஆனபோதிலும்
 अस्य இதன்
 फलं பயனை
 निरयं நரகத்தை
 प्राप्य அடைந்து
 पश्चात् கடைசியாய்
 गतः அனுபவிப்பவனாய்
 ज्ञास्यसे உணர்வாய்.

यो हि मोहाद्विषं पीत्वा नावगच्छति मानवः । स तस्य परिणामान्ते जानीते कर्मणः फलम् ॥

ய: “எவனோ ஒரு
மனிதன்
மோஹத்தினால்
விஷத்தை
பிழி
பருகி
ந அவகச்சி
நிஸ்ஸந்தேஹமாயி
ச: அவன் [ருக்கிருனோ

तस्य अन्त
कर्मणः कारियत्ति
फलं பயனை
परिणामान्ते ஜீர்ணமாகுட்பவேளை யில்
जानीते हि अनुபवित्ते
தீருகிருன்.

देवता नाभिनन्दन्ति धर्मयुक्तेन केनचित् । येन त्वमीदृशं भावं नीतः सन्नावबुध्यसे ॥

देवता: “தேவதைகள்
केनचित् एतோ ஒரு
धर्मयुक्तेन தருமச் செயலைக் கொண்டே
न अभिनन्दन्ति திருப்தியடையமாட்டார்கள்.

इवं நீ
ईदृशं இப்படிப்பட்ட
भावं வழிபாட்டில்
नीतः सन् இழுத்துவிடப்பட்ட
न अबुध्यसे நீ கண்டு கொள்ளாதி
ருக்கின்றாய்.

येन இதனால்தான்

यो हि मातृपितृभ्रातृनाचार्यं चावमन्यते । स पश्यति फलं तस्य प्रेतराजवशं गतः ॥१८॥

ய: “எவன்
மாத்ருபித்ருப்ராத்ரு
இவர்களுையும்
ஆசாரியரையும்
அவமனய்
ச: அவன்

तस्य अतन्
फलं பயனை
प्रेतराजवशं யமனதுவசம்
गतः போய்ச்சேர்ந்தவனாய்
पश्यति हि अनुपवित्ते
தீருவான்.

अध्रुवे हि शरीरे यो न करोति तपोर्जनम् । स पश्चात्तप्यते मूढो मृतो दृष्ट्वाऽऽत्मनो गतिम् ॥

शरीरे “சரீரம்
अध्रुवे हि நிலையற்றிருக்கையி லேயே
तपोर्जनं புண்யசம்பாத்தையை
य: எந்த
मूढः மூடனொருவன்
न करोति செய்யவில்லையோ

स: अवन्
मृतः पश्चात् இறந்த பின்னர்
आत्मनः தனது
गतिं விதிப்பயனை
दृष्ट्वा பிரத்யக்ஷத்தில்கண்டு
तप्यते தபிக்கிருன்.

कस्यचिन्न हि दुर्बुद्धेऽछन्दतो जायते मतिः । यादृशं कुरुते कर्म तादृशं फलमश्नुते ॥

कस्यचित् “ஒரு
दुर्बुद्धे: துஷ்டனுக்கு
छन्दतो சுயமே (தனக்குத்
मतिः நற்புத்தி [தானே)
जायते வராது.
हे அதனால்

यादृशं எப்படிப்பட்ட
कर्म கர்த்ததை
कुरुते புரிகிருனோ
तादृशं அதற்கேற்றதாகிய
फलं பயனை
अश्नुते अनुபविப்பான்.

बुद्धिरूपं फलं पुत्राञ्छौर्व्यं धीरत्वमेव च । प्राप्नुवन्ति नराः सर्वे स्वकृतैः पूर्वकर्मभिः ॥

नराः “ ‘मा’निடர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
स्वकृतैः அவரவர்கள் செய்த
पूर्वकर्मभिः एव முன்னம்மத்தின்
கர்மங்களால்தான்
फलं பயனாய்

एवं निरयगामी त्वं यस्य ते मतिरीदृशी । न त्वां समभिभाषिष्ये दुर्वृत्तस्यैव निर्णयः ॥

दुर्वृत्तस्य “ ‘துஷ்ட’ நடத்தை
கொண்ட
यस्य எந்த
ते உனக்கு
ईदृशी இத்தன்மையான
मतिः தீர்மானமோ
त्वं நீ
एवं இவ்வண்ணமே

बुद्धिरूपं பிறவிக்குணமாய் நற்
புத்தியடைதலையும்
शौचं செளரியத்தையும்
धीरत्वं நன்னடக்கையுடனிய
ருத்தலையும்
पुत्रान् च ஸத்புத்திரர்களையும்
प्राप्नुवन्ति அடைகிறார்கள்.

निरयगामी நரகத்தில் வீழ்ந்து

அனுபவிக்கப்போகி
एषः இது [ரூய்
निर्णयः ஏற்கனவே விதிக்கப்
பட்டிருக்கிறது
त्वां உன்னுடன்
न समभिभाषिष्ये முகங்கொடுத்துப்
பேசேன்.

एवमुक्तस्ततस्तेन तस्यामात्याः समाहिताः । संकुद्धान्राक्षसान्कूराब्जिघृक्षुः संयुगे तदा ॥

मारीचप्रमुखाः सर्वे विमुखा विप्रदुद्रुवुः

तदा “ அப்பொழுது
तेन அவரால்
एवं இவ்வாறு
उक्ताः சொல்லப்பட்டதற்கு
ச்செவ்சாய்த்த
तस्य அவருடைய
अमात्याः மந்திரிகள்
संयुगे போரில்
समाहिताः ஊக்கங்கொண்டவர்
களாய்
संकुद्धाः கோபாவேசங்கொண்
டவர்களாகி

॥ २३ ॥

कूरान् கொடிய
राक्षसान् அரக்கர்களை
निजघ्नुः அடித்துத்தன்புறுத்
திறார்கள்.
ततः அதனால்
मारीचप्रमुखाः மாரீசன் முதலியவர்
கள்
सर्वे எல்லோரும்
विमुखाः தோல்வியடைந்தவர்
களாய்
विप्रदुद्रुवुः புறங்காட்டி ஓடிப்
போனார்கள்.

ततस्तेन दशग्रीवो यक्षेन्द्रेण महात्मना । गदयाऽभिहतो मूर्ध्नि न च स्थानात्प्रकम्पितः ॥

ततः “ அப்பொழுது
दशग्रीवः தசக்ரீவன்
तेन அந்த
महात्मना மஹாத்மாவான
यक्षेन्द्रेण யக்ஷமன்னராலே
(குபேரராலே)

गदया ஒரு கதையைக்
मूर्ध्नि தலையில் [கொண்டு
अभिहतः நன்றாய்ப்புடைக்கப்
च என்றாலும் [பட்டான்.
स्थानात् நின்ற இடத்தினின்றும்
न प्रकम्पितः சற்று 'மசையவில்லை.

निर्जित्य राक्षसेन्द्रस्तं धनदं हृष्टमानसः । पुष्पकं तस्य जग्राह विमानं जयलक्षणम् ॥ ३० ॥

राक्षसेन्द्रः “ राक्षஸமன்னன்
तं अந்த
धनदं குபேரனை
निर्जित्य ஜயித்து
हृष्टमानसः மனம் திருப்திகொண்
டவனாய்

जयलक्षणं வெற்றிக்கு அறிகுறி
तस्य அவனுடைய [யாக
पुष्पकं புஷ்பகமென்கிற
विमानं விமானத்தை
जग्राह கைப்பற்றிக்கொண்
டான்.

काञ्चनस्तम्भसंवीतं वैदूर्यमणितोरणम् । मुक्ताजा प्रतिच्छन्नं सर्वकामफलप्रदम् ॥ ३१ ॥
स तं राजा समाख्य कामगं वीर्यनिर्जितम् । जित्वा वैश्रवणं देवं कैलासात्समवातरत् ॥

सः “ अந்த
राजा மன்னன்
वैश्रवणं देवं குபேர தேவரை
जित्वा வென்றுவிட்டு
काञ्चनस्तम्भसंवीतं { சுவர்ணமயமான
ஸ்தம்பங்கள் நாட்டப்
பெற்றதும்
வैदूर्यமணितोरणं { வைபூர்யமணிகளா
லான வெளிவாயில்
களையுடையதும்

मुक्ताजालप्रतिच्छन्नं முத்துமாலைகளால்
லங்கரிக்கப்பெற்றதும்
सर्वकामफलप्रदं { எவ்வித கோரிக்கை
களுக்கும் பயனை
யளிப்பதும்
कामगं நினைத்தவிடமெல்லாம்
செல்லுகிறதும்
वीर्यनिर्जितं பெருமையுடன் கிடை
த் அதில் [த்ததுமாகிய
समाख्य ஏறிக்கொண்டு
कैलासात् கைலாஸ மலையினின்று
समवातरत् இறங்கினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चदशः सर्गः

आदितः श्लोकाः 21315

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 591

षोडशः सर्गः—பதினாறுவது ஸர்க்கம் ॥ १६ ॥

रावणनामप्राप्तिः—ராவணன் என்ற பெயரையடைவது.

स जित्वा धनदं राम आतरं राक्षसाधिपः । महासेनप्रसूतिं तद्ययौ शरवणं महत् ॥ १ ॥

राम “ ஸ்ரீராம !
सः अन्त
राक्षसाधिपः राक्षஸமன்னன்
आतरं தமயனான
धनदं குபேரரை
जित्वा ஜயித்துவிட்டு

तत् अन्त
महत् மஹத்தான
महासेनप्रसूतिं சுப்பிரமணியக்கடவுள்
உத்பவித்தஇடமாகிற
शरवणं சரவணமென்கிற
நாணற்காட்டிற்கு
ययौ சென்றான்.

अथापश्यद्दशग्रीवो रौक्मं शरवणं महत् । गभस्तिजालसंवीतं द्वितीयमिव भास्करम् ॥२॥

தசக்ரீவன்
சரவணத் தை
ரௌக்மம்
சுவர்ணமயமாயிருப்ப
தாயும்

மஹத்
மிகப்பெரியதாயும்
गभस्तिजालसंवीतं கிரணவரிசைகளைவிசும்

स पर्वतं समारुह्य कश्चिद्रम्यवनान्तरम् । अपश्यत्पुष्पकं तत्र राम विष्टम्भितं तदा ॥ ३ ॥

ச:
பவத் சமாரூஹ்
கச்சித்
ரமயவனாந்தர்
அபச்யத்
“அவன்
மலையில் ஏறி
ஒரு
ரமணியமான உத்தியா
னவனப்பிரதேசத்தை
எதிரிலிருக்கக்கண்
டான்.

தெதீயம்
மாஸ்கர்
ஐவ
அய
அபச்யத்
இரண்டாவது
சூரியனை
போலிருப்பதாயும்
இப்பொழுது
உற்றுப்பார்த்தான்.
ராம
பூராம!
புஷ்பகம்
தந்
ததா
விஷ்ணும்தம்
புஷ்பகவிமானம்
அங்கு
அப்பொழுது
அசையாது ஸ்தம்
பித்துநின்றவிட்டது.

विष्टव्यं पुष्पकं दृष्ट्वा ह्यगमं कामगं कृतम् । अचिन्त्यद्राक्षसेन्द्र: सचिवैस्तै: समावृत: ॥४॥

ராஷ்செந்ர:
காமம்
புஷ்பகம்
அகம்
“ராஷ்சஸமன்னன்
நினைத்தவிடமெல்லாம்
செல்லும்
புஷ்பகவிமானத்தை
செல்லாமலிருப்ப
தாயும்

விஷ்வம்
கூத்
ஐஷ்ட
தே:
சசிவ:
சமாவூத்: ஹி
அசிந்தயத்
ஸ்தம்பித்திருப்பதா
ஆய்விட்டதை [யும்
பார்த்து
அந்த
மந்திரிமார்களால்
சூழப்பட்டவனாகவே
ஆலோசனைசெய்தான்:

किंनिमित्तं चेच्छया मे नेदं गच्छति पुष्पकम् । पर्वतस्योपरिष्ठस्य कर्मेदं कस्यचिद्भवेत् ॥

ஐத்
புஷ்பகம்
கிநிமித்தம்
மே
ஐச்சயா
ந்
“இந்த
புஷ்பகவிமானம்
என்ன காரணத்தால்
எனது
இஷ்டப்படி
போகாதிருக்கிறது.

ஐத்
பவீதஸ்ய
உபரிஸ்தஸ்ய
கர்மேதம்
மவேத்
இது
மலையின்
மேலிருக்கிற
யாரோ ஒருவனுடைய
வேலையாகத்தான்
இருக்கவேண்டும்.

ततोऽब्रवीत्तदा राम मारीचो बुद्धिकोविदः । नेदं निष्कारणं राजपुष्पकं यन्न गच्छति ॥

ராம
தத:
ததா
புத்திகோவித:
மாரீச:
ஐத்
அவ்வித்
“பூராம!
அதன்மேல்
அப்பொழுது
புத்திசாலியான
மாரீசன்
இப்படி
பேசினான்:

ராஜந்
புஷ்பகம்
கச்சித்
யத்
நிஷ்காரணம்
ந
‘மன்னரே!
புஷ்பகவிமானம்
போகாதிருக்கிறது
எதுவோ அதை
காரணமொன்றுமில்
லாததாக
கொள்ளலாகாது.

अथ वा पुष्पकमिदं धनदानान्यवाहनम् । अतो निष्पन्दमभवद्धनाध्यक्षविनाकृतम् ॥७॥

इदं “இந்த
पुष्पकं புஷ்பகவிமானம்
धनदानं குபேரனைத்தவிர
अन्यवाहनं பிறருக்கு வாஹன
மாய்
न अथ ஆகாதோ என்னமோ.

अतः அக்காரணத்தினால்
धनाध्यक्षविनाकृतं குபேரனைவிட்டுப்
பிரிந்ததாய்
निष्पन्दं ஸ்தம்பித்ததாய்
अभित् वा ஆகிவிட்டதோ
என்னமோ.?

ततः पार्श्वमुपागम्य भवस्यानुचरोऽब्रवीत् । नन्दीश्वरो वचश्चेदं राक्षसेन्द्रमशङ्कितः ॥
निवर्तस्व दशग्रीव शैले क्रीडति शङ्करः ॥ ८ ॥

ततः “அதேஸமயத்தில்
भवस्य சிவபெருமானுடைய
अनुचरः अनुசரராகிய
नन्दीश्वरः நந்திச்வரர்
अशङ्कितः சற்றேனும் பயப்படா
தவராய்
पार्श्व च பக்கவிலேயே
उपागम्य வந்துசேர்ந்து
राक्षसेन्द्रं இராக்காஸமன்னனைப்
பார்த்து

इदं பின்கண்ட
वचः மொழியை
अब्रवीत् மொழிந்தார்:
दशग्रीव ‘தசக்ரீவ!
शैले மலையிஸ்
शङ्करः சங்கரபகவான்
क्रीडति சுகமாய் எழுந்தருளி
யிருக்கின்றார்.
निवर्तस्व நீ திரும்பிப்போய்விடு.

सुपर्णनागयक्षाणां देवगन्धर्वरक्षसाम् । सर्वेषामेव भूतानामगम्यः पर्वतः कृतः ॥

तन्निवर्तस्व देवुद्धे मा विनाशमवाप्स्यसि ॥ ९ ॥

पर्वतः “மலை
सुपर्णनागयक्षाणां சுபர்ணாகள், நாகர்
கள், யக்ஷர்கள்,
देवगन्धर्वरक्षसां தேவர்கள், கந்தர்வர்
கள், அரக்கர்கள்
सर्वेषां எல்லோருக்கும் [ஆகிய
भूतानां एव அடியார்களுக்கும்
கூட

अगम्यः வரக்கூடாத இடமாய்
कृतः ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்
கிறது.
तत् ஆதலால்,
देवुद्धे துஷ்டனே,
विनाशं வினாசத்தை
अवाप्स्यसि मा அடையாதே.
निवर्तस्व திரும்பி ஒழிந்துவிடு.’

रोषात्ताम्रनयनः पुष्पकादवरुह्य सः । कोऽयं शङ्कर इत्युक्त्वा शैलमूलमुपागतः ॥१०॥

सः “அவன்
रोषात् கோபாவேசத்தால்
ताम्रनयनः சிவந்த கண்களுற்ற
வனாகி
पुष्पकात् புஷ்பகவிமானத்
अवरुह्य இறங்கி [தினின்ற
अयं ‘இந்த

शङ्करः சங்கரனென்பவன்
कः யார்? ?
इति என்று
उत्त्वा சொல்லிவிட்டு
तु அப்பொழுது
शैलमूलं மலையினடியவாரத்தை
उपागतः கிட்டிப்போனான்.

सोऽपश्यन्नन्दिनं तत्र देवस्यादूरतः स्थितम् । दीप्तं शूलमवष्टभ्य द्वितीयमिव शङ्करम् ॥

ச: “அவன்
 தேவன் கைலாஸநாதருக்கு
 அதூர: சமீபத்தில்
 சூல் குலத்தை
 அவஸ்தய பிடித்து
 ஸ்திதம் நின்றகொண்டிருக்
 கிறவரும்

द्वितीयं இரண்டாவது
 शङ्करं इव சங்கர மூர்த்தியென
 दीप्तं சோதிக்கொண்டு விளங்கு
 குகின்றவருமான
 नन्दिनं நந்திச்வரரை
 तत्र அங்கு
 अपश्यत् கண்டான்.

तं दृष्ट्वा वानरमुखमवज्ञाय स राक्षसः । प्रहासं मुमुचे तत्र सतोय इव तोयदः ॥ १२ ॥

ச: “அந்த
 ராக்ஸ: அரக்கன்
 த் அவரை
 வானமுகம் வானரமுகத்துடனி
 दृष्ट्वा பார்த்து [ருப்பவராய்
 तत्र அப்பொழுது

अज्ञाय அலக்யம்செய்து
 प्रहासं கேலியாய்
 सतोय: நீருடன் கூடிய
 तोयद: மேகம்
 इव போல்
 मुमुचे உரக்கநகைத்தான்.

तं क्रुद्धो भगवान्दी शङ्करस्यापरा तनुः । अववीक्षत्र तद्रक्षो दशाननमुपस्थितम् ॥ १३ ॥

शङ्करस्य “சங்கரபகவானுடைய
 अपरा மற்றொரு
 तनुः மூர்த்தியாகிய
 नन्दी நந்தி
 भगवान् ஈச்வரர்
 तत् அதனால்
 तत्र அப்பொழுது

क्रुद्धः கோபாவேசங்கொண்
 डवराय்
 उपस्थितं எதிரில் வந்திருக்கும்
 तं அந்த
 रक्षः அரக்கனாகிய
 दशाननं தசானனைப்பார்த்து
 अववीत् இப்படிப்பேசினார்;

यस्माद्वा नरमूर्तिं मां दृष्ट्वा राक्षस दुर्मते । मौल्यान्वमवजानीषे परिहासं च मुञ्चसि ॥ १४ ॥

दुर्मते “புத்திகெட்ட
 राक्षस: ராக்ஸ,
 मां என்னை
 वानरमूर्तिं வானர உருவத்துட
 दृष्ट्वा கண்டு [விருக்கிறதை
 यस्यात् அக்காரணத்தால்

परिहासं च } பரிஹாஸமாய்
 मुञ्चसि } நீ நகைக்கின்றனை.
 मौल्यात् மூடத்தனத்தால்
 एवं நீ
 अवजानीषे அல்பமாய் நினைக்கி
 ருய்.

तस्मान्मदूपसंपन्ना मदीर्यसमतेजसः । उत्पत्स्यन्ति वधार्थं हि कुलस्य तव वानराः ॥ १५ ॥

तस्मात् “இதுகாரணமாய்
 तव உனது
 कुलस्य हि குலத்திற்கே
 वधार्थं கருவழிக்க
 मदूपसम्पन्ना: என்போன்ற உருவங்
 கொண்டவர்களும்

मदीर्यसमतेजसः { எனக்குச்சமமான
 வீரியமும் பராக்கிர
 முமுடையவர்களு
 मां न
 वानरा: வானரர்கள்
 उत्पत्स्यन्ति உத்பவிப்பார்கள்.

किं त्विदानीं मया शक्यं हन्तुं त्वां हे निशाचर । न हन्तव्यो हतस्त्वं हि पूर्वमेव स्वकर्मभिः॥

हे निशाचर “அடே அரக்கனே,
இப்பொழுதே
மயா என்னால்
த்வா உன்னை
ஹ்நு கொல்வதற்கு
சக்யம் ஸாத்தியமே.
கிம் து அப்படியிருந்தும்

त्वं நீ
स्वकर्मभिः உன்னுடைய கரு
மங்களால்
हतः கொல்லப்பட்டவனாக
पूर्व एव हि முன்னமேயே ஏற்
பட்டிருக்கின்றதால்
हन्तव्यः கொல்லப்படவேண்
न இல்லை. [டியவனாக

अचिन्तयित्वा स तदा नन्दिवाक्यं निशाचरः । पर्वतं तु समासाद्य वाक्यमेतदुवाच ह ॥

सः “அந்த
निशाचरः அரக்கன்
नन्दिवाक्यं நந்திச்வரரதுமொ
ழியை
अचिन्तयित्वा तु சிந்தையில்கொள்ளா
पर्वतं பர்வதத்திற்கு [மலே

समासाद्य சென்று
तदा அப்பொழுது
एतच्च பின்வரும்
वाक्यं வாக்யத்தை
उवाच சொன்னான்.
ह कार्.

पुष्पकस्य गतिश्छिन्ना यत्कृते मम गच्छतः । तमिमं शैलमुन्मूलं करोमि तव गोपते ॥

गोपते “ஓ பசுபதியே,
मम எனது
गच्छतः சுவேச்சையாய் சென்
றுகொண்டிருந்த
पुष्पकस्य புஷ்பகவிமானத்தின்
गतिः போக்கு
यत्कृते எதுமித்தமாய்

तमिमं शैलमुन्मूलं करोमि तव गोपते ॥

छिन्ना தடைப்பட்டதோ;
तं அந்த
इमं இந்த
तव உனது
शैलं பர்வதத்தை
उन्मूलं } வேருடன் பெயர்த்
करोमि } தெறிக்கிறேன்.

केन प्रभावेन भवो नित्यं क्रीडति राजवत् । विज्ञातव्यं न जानीते भयस्थानमुपस्थितम् ॥

भवः “சங்கரன்
भयस्थानं ஆபத்திற்கு ஹேது
வாய்
उपस्थितं இப்போது இங்கு
வந்திருப்பதை
न जानीते கவனியாதிருக்கிறான்.
केन எந்த

विज्ञातव्यं न जानीते भयस्थानमुपस्थितम् ॥

प्रभावेन அமானுஷ்ய சக்தியால்
नित्यं ஸதா
राजवत् ராஜனென
क्रीडति ஸுகமாயிருக்கிற
நென்பதை
विज्ञातव्यम् “ கண்டுகொள்ள
வேண்டும்.”

एवमुक्त्वा ततो राम भुजान्विशिष्य पर्वते । तोलयामास तं शैलं समृग्व्यालपादपम् ॥

राम “ஸ்ரீராம,
एवं இவ்வண்ணம்
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
ततः அதன்மேல்
पर्वते மலையினடியில்
भुजान् கைகளோ

तोलयामास तं शैलं समृग्व्यालपादपम् ॥

विशिष्य நீட்டிவைத்து
तं அந்த
समृग्व्यालपादपं { மான்கள், புலிகள்,
மரங்கள் இவைகளு
டனிருக்கிற
शैलं பர்வதத்தை
तोलयामास குறுக்கினான்.

समुद्राश्चापि संक्षुब्धाश्चलिताश्चापि पर्वताः । यक्षा विद्याधराः सिद्धाः किमेतदिति चाब्रुवन् ॥

समुद्राः च “सமுத்திரங்களும்
 संक्षुब्धाः கலங்கின.
 पर्वताः च பர்வதங்களும்
 चलिताः அசைந்தாடின.
 यक्षाः अपि யக்ஷர்களும்
 विद्याधराः अपि வித்யாதரர்களும்

सिद्धाः च சித்தர்களும்
 एतत् ‘இது
 किं என்ன’ ?
 इति என்று
 अब्रुवन् சொல்லிக்கொண்டார்
 கள்.

अथ ते मन्त्रिणस्तस्य विक्रोशन्तमथाब्रुवन् । तोषयस्व महादेवं नीलकण्ठमुमापतिम् ॥

अथ “அப்பொழுது
 तस्य அவனது
 ते मन्त्रिणः அந்த மந்திரிகள்
 विक्रोशन्तं வீறிட்டுக்கதறுகின்ற
 அவனைப்பார்த்து
 अथ இவ்வண்ணமாய்

अब्रुवन् விண்ணப்பஞ்செய்து
 கொண்டார்கள்;
 उमापतिं ‘உமாபதியான
 नीलकण्ठं நீலகண்டராகிய
 महादेवं மஹாதேவரை
 तोषयस्व மனங்குளிரச்செய்து.

तमुते शरणं नान्यं पश्यामोऽत्र दशानन । स्तुतिभिः प्रणतो भूत्वा तमेव शरणं ब्रज ॥

कृपालुः शङ्करस्तुष्टुः प्रसादं ते विधास्यति
 दशानन “தசானன!
 अत्र இதுவிஷயத்தில்
 तं ऋते அவரைத்தவிர
 अन्यं மற்றொரு
 शरणं புகுமிடத்தை
 न पश्यामः நாங்களறியோம்;
 प्रणतः வணக்கங்கொண்ட
 भूत्वा ஆகி [வளைய
 स्तुतिभिः ஸ்தோத்திரங்களால்

॥ २८ ॥
 तं एव அவரையே
 शरणं சாணமாக
 ब्रज அடை.
 कृपालुः கிருபாலுவான
 शङ्करः சங்கரர்
 तुष्टुः மனங்குளிர்த்தவராகி
 ते உமக்கு
 प्रसादं அனுக்கிரகத்தை
 विधास्यति புரிவார்.’

एवमुक्तस्तदाऽमात्यैस्तुष्टुवा वृषभध्वजम् । सामभिर्विविधैः स्तोत्रैः प्रणम्य स दशाननः ॥

कालो महान्नरश्रेष्ठ स्वतो रक्षसो गतः

नरश्रेष्ठ “புருஷோத்தம!
 अमात्यैः ‘மந்திரிகளால்
 एवं மேற்கண்டவண்ணம்
 उक्तः சொல்லப்பட்டதற்
 குச் செவிகாய்த்த

॥ २९ ॥
 विविधैः நானவிதமான
 सामभिः ஸாமகான
 स्तोत्रैः ஸ்தோத்திரங்களால்
 वृषभध्वजं எருதுக்கொடியோனை
 (பரமேச்வரரை)

सः அந்த
 दशाननः தசானனன்
 तदा அப்பொழுது
 प्रणम्य ஸர்வதாங்க நமஸ்கா
 ரஞ்செய்து

तुष्टुवा ஏத்தித்தொழுதான்.
 स्वतः சுதறிக்கொண்டிருக்
 रक्षसः அரக்கனுக்கு [கிற
 महान् कालः நீண்டகாலம்
 गतः நடைபெற்றது.

ततः प्रीतो महादेवः शैलाग्रे विष्टितः प्रभुः । मुक्त्वा चास्य भुजात्राम प्राह वाक्यं दशाननम्॥

ராம
தத:
பு:
மஹாதேவர்
பிரஸன்னராகி
அவனது
சுஜாந

“ஸ்ரீராம!
அதற்குப்பிறகு
சாச்வதராகிய
மஹாதேவர்
பிரஸன்னராகி
இவனது
கைகளோ

சுக்வா
சைலா
விஸ்தி:
தசானன்
வாக்ய
பாஹ

விடுவித்து
மலைச்சிகரத்தில்
எழுந்தருளியவராய்
தசானனைப்பார்த்து
ஒரு வாக்யத்தை
சொல்லியருளினார்:

प्रीतोऽस्मि तव वीर्यस्य शौण्डीयाच्च दशानन । शैलाक्रान्तेन यो मुक्तस्त्वया रावः सुदारुणः॥

தசான
தவ
வீர்ய
சௌண்டீயா
பிரீத:

“தசானன்!
உனது
வீர்யத்தின்
விசேஷத்தால்
திருப்தியடைந்தவ

சைலாக்ரான்தேன
வ்யா
சுக்:
ராவ:
ய: ச
சுடாருண:

மலையால் நசுக்கப்பட்ட
உன்னால்
இடப்பட்ட
கூச்சல்
எதுவோ அது
ஒப்புயர்வற்ற பேரொ

अस्मि இருக்கிறேன்.

यस्माद्धोकत्रयं चैतद्राविर्तं भयमागतम् । तस्मात्त्वं रावणो नाम नास्त्रा तेन भविष्यसि ॥

தென
ஏதத் த்ரைய
ராவிதே

“அதனால்
இந்த மூவுலகமும்
சப்திக்கப்பெற்றதாய்
விளங்கிற்று.

யஸாத் தஸாத்
வ்
நாஸ்தா
ராவ:
நாம
அவிஷ்யசி

ஆனதால்
நீ
பெயரால்
‘ராவணன்’
என
இனி விளங்குவாய்.

भयं च
आगतं

திக்கிலையும்
அடைந்ததாயிற்று.

देवता मानुषा यक्षा ये चान्ये जगतीतले । एवं त्वामभिधास्यन्ति रावणं लोकरावणम् ॥

தேவதா:
யக்ஷா:
ஜகதீதலே
மானுஷா: ச
அந்யே
யே

“தேவர்களும்
யக்ஷர்களும்
பூலோகத்தில்
மனிதர்களும்
வேறு
எவர்களோ அவர்

லோகராவண்
வ்
ஏவ்
ராவண்
அபிதாஸ்யந்தி

மூவுலகத்தைக் கடற்ச்
செய்த
உன்னை
ஆவ்வண்ணமே
‘இராவணனென்று’
பெயரிட்டு வழங்கு

களுந்

வார்கள்.

गच्छ पौलस्त्य विस्रब्धं पथा येन त्वमिच्छसि । मया चैवाभ्यनुज्ञातो राक्षसाधिप गम्यताम्॥

பௌஸ்த்ய
யேந
பதா
வ்
ஐக்ஷசி

“பெளஸ்தியனே!
எந்த
வழியாகச்செல்ல
நீ
விரும்புகிறாயோ

விஸ்ரவ்
ரக்ஷ
ரக்ஷசாபி
மயா ச
அப்யநுஜாத: ஏவ
ரம்யதாம்

தடைபடாமல்
போ.
இராக்ஷஸமன்னனே!
என்னாலும்
லோகவிடைபெற்றவ
போகலாம்.’ [அகவும்]

(அந்த வழியே)

சுத் பெயர்போனதாய்
 மஹா தேஜோமய மஹா விளங்கும்
 சந்திரஹாஸம்
 இதி எனப் பெயர்சூண்ட
 ஸங் வ கட்கத்தையும்
 ச: அந்த

ஔதபதி: பூதநாயகர்
 தத: இதில்
 ஸித்வா ச சற்று ஆலோசனை செய்துவிட்டு
 ஆயுஷ: ஆயுளின்
 அவசுஷ குறைவையும்
 ததௌ தந்தருளினார்.

தசுவாச தத: சம்ஸுநாவிஜ்ஜெயமித் த்வா । அவஜ்ஜாத் யதி ஹி தை மாமேவீஷ்யத்யஸ்ச்ஷய: ॥ 39 ॥

சம்ஸு: “பரமேஸ்வரர்
 த்வா தந்தருளினார்
 தத: அதனமேல்
 உவாச இப்படிச் சொல்லியரு
 த்வா ‘உன்னால் [ளினார்:
 இது
 அவஜ்ஜெய் ந அவமரியாதை செய்
 யத்தக்கதன்று.

ஹி ஏனென்றால்
 தை உன்னால்
 அவஜ்ஜாத் யதி அவமதிக்கப்பட்ட
 தாக ஆகில்
 மாமேவ என்னிடமே
 ஷ்யதெ வந்துசேர்ந்துவிடும்;
 அஸ்ச்ஷய: இதற்கையமில்லை.’

எவ் மஹேஸ்வரேயே க்ருதநாமா ச ராவண: । அபிவாடி மஹாதேவமாரோஹய புஷ்பகம் ॥ 40 ॥

எவ் “இவ்வண்ணமாய்
 மஹேஸ்வரேயே மஹேஸ்வரராலேயே
 ராவண: இராவணனென
 க்ருதநாமா நாமகரணம் செய்யப்
 பட்ட

ச: அவன்
 அய இப்பொழுது
 மஹாதேவ மஹாதேவரை
 அபிவாடி தண்டமிட்டு
 புஷ்பகம் புஷ்பகவிமானத்தில்
 மாரோஹ ஏறிப்போனான்.

ததௌ மஹிதலே ராம பரிசுக்ராம ராவண: । ஸ்ரீயானஸுமஹாவிர்யாந்நாபமான இதஸ்தத: ॥ 41 ॥

ராம “ஸ்ரீராம!
 ராவண: இராவணன்
 தத: அவ்விடத்திலிருந்து
 மஹிதலே பூமண்டலத்தில்
 சுமஹாவிர்யாந் பெயர்போன வீர்ய
 முடையவர்களான

ஸ்ரீயானு ஸூத்திரியர்களை
 இதஸ்தத: இங்குமங்கும
 வாபமான: துன்புறுத்துகின்ற
 வனாய்
 பரிசுக்ராம சுற்றித்திரிந்தான்.

இத்யாஸீ ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகியே ஆதிகாவ்யே

உத்தரகாண்டே பொடச: சர்ட: ॥

சசுதத: சரீ:—பதினேழாவது ஸர்க்கம் || 17 ||

வெதவதீசாபம்.

அத ராஜ்மஹாபாஹுவீசர்ந்ஸ் மஹீதலே | ஹிவத்ஸானுமாசாத் பரிசுக்ராம் ராவண: || 1 ||

ராஜந்	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	விசர்ந் அத	திரிந்துக்கொண்டி
மஹாபாஹு:	மஹாபலிஷ்டனா		ருந்த காலத்தில்
ச:	அந்த	ஹிவத்ஸாந்	இமயமலையின் சார
ராவண:	இராவணன்		லுக்கு
மஹீதலே	பூமண்டலத்தில்	ஆசாத்	போய்ச்சேர்ந்து
		பரிசுக்ராம்	சுற்றித்திரிந்தான்.

தந்ராபஸ்யத்ஸ் வௌ கந்யாந் குணாஜினஜதாஹராம் | அபேண விதிநா யுக்தாந் தபந்நாந் தேவதாமிவ ||

தவ	“அவ்விடத்தில்	அபேண	ரிஷிகளுக்குரிய
ச:	அவன்	விதிநா	ரியமத்துடன் [தாகிய
குணாஜினஜதாஹரம்	{ கிருஷ்ணஜினமும், ஜடையும்தரித் திருப்பவனும்	யுக்தாந்	இருக்கிறவராய்
தேவதாமிவ	தேவதையை	தபந்நாந்	தவம்புரிந்துகொண்
ஹ வௌ	போலிருப்பவனும்		டிருப்பவளுமான
		கந்யாந்	ஒரு கன்னிகையை
		அபஸ்யத்	கண்டான்.

ச துஷ்டா ரூபஸ்பந்நாந் கந்யாந் தாந் சுமஹாத்ரதாம் | காமிமோஹபரிதாட்மா பரஸுசு ப்ரஹ்ஸந்நிவ || 2 ||

ச:	“அவன்	துஷ்டா	பார்த்து
சுமஹாத்ரதாந்	{ அத்தியந்த கடுமையா ன தவத்தைப்புரிந் துகொண்டிருந்த	காமிமோஹ- பரிதாட்மா }	காமத்தாலும் மோஹ
தாந்	அந்த	ஹ	த்தாலும் மெய்மறந்த
கந்யாந்	கன்னிகையை		சற்று [வனாகி
ரூபஸ்பந்நாந்	மஹா சௌந்தரியவதி	ப்ரஹ்ஸந்	புன்னகைசெய்து
	யாமிருப்பவளாய்		கொண்டு
		பரஸுசு	இப்படி வினாவினன்:

கிமிதம் வர்தஸௌ ப்ரதௌ விருதம் யௌவநஸ்ய தௌ | ந ஹி யுக்தா தவௌதஸ்ய ரூபஸ்ய தபஸ: க்ரியா ||

ப்ரதௌ	“ஒ பெண்மணியே!	தௌ	உனது
தவ	உனது	யௌவநஸ்ய	யௌவனத்திற்கு
புதஸ்ய	இந்த	விருதம்	ஒவ்வாத
ரூபஸ்ய	ரூபத்திற்கு	ஹ	இதை
தபஸ:	தவத்தின்	கி	ஏன்
க்ரியா	சரிதண்டம்	வர்தஸௌ	அனுஷ்டித்துக்
யுக்தா	ஏற்றதாய்		கொண்டிருக்கிறாய்?
ந ஹி	இல்லவோயில்லை.		

रूपं तेऽनुपमं भीरु कामोन्मादकरं नृणाम् । न युक्तं तपसि स्थातुं निर्गतो ह्येष निर्णयः ॥

भीरु “பயந்தவளே !
 ते உனது
 अनुपमं ஒப்பற்றதாயிருக்கின்ற
 रूपं हि வடிவமுகோவெனில்
 नृणां மனிதர்களுக்கு
 कामोन्मादकरं { காமத்தையோங்கி
 வளரச்செய்வதா
 யிருக்கிறது.

तपसि தவம்புரிவதில்
 स्थातुं இன்னுமிருப்பது
 न युक्तं சரியல்ல.
 एषः இந்த
 निर्णयः தீர்மானமானது
 निर्गतः விட்டொழித்துவிடவேண்டியது.

कस्यासि दुहिता भद्रे को वा भर्ता वरानने । केन संभुज्यसे भीरु स नरः पुण्यभाग्युवि ॥

पृच्छतः शंस मे सर्वं कस्य हेतोः श्रमस्तव

॥ ६ ॥

भीरु “பயந்தவளே !
 भद्रे பெண்மணியே !
 वरानने அமுதுவாய்ந்த முகமண்டலமுடையவளே !
 कस्य யாருடைய
 दुहिता असि பெண் றீ ?
 भर्ता உன் கொழுநன்
 कः वा யார் ?
 केन எவனால்
 संभुज्यसे { சொந்தமாக்கிக்
 கொள்ளப்பட்டிருக்கிறாயோ

सः नरः அந்த மனிதன்
 भुवि பூமியில்
 पुण्यभाक् புண்ணியசாலி.
 कस्य யாது
 हेतोः காரணம்பற்றி
 तव உனக்கு
 श्रमः இந்திரியரிக்கிரஹம் ?
 पृच्छतः கேட்க்கின்ற
 मे எனக்கு
 सर्वं எல்லாவற்றையும்
 शंस விளங்கக்கூறுவாய்.

एवमुक्ता तु सा कन्या रावणेन यशस्विनी । अब्रवीद्विविध्वक्त्वा तस्यातिथ्यं तपोधना ॥

रावणेन “இராவணனால்
 एवं இவ்வண்ணமாய்
 उक्ता சொல்லப்பட்டதற்கு
 செவிசாய்த்த
 यशस्विनी புகழ்பெற்ற
 तपोधना { உலகவாழ்க்கையின்
 பற்றை முற்றிலும்
 விட்டொழித்துவிட்ட

सा कन्या அந்தக் கன்னிகை
 विविधत् விதிப்படி
 तस्य அவனுக்கு
 आतिथ्यं அதிதிபூஜையை
 कृत्वा செய்து
 उ इப்பொழுது இப்படி
 अब्रवीत् பதிலுரைத்தாள்:

कुशध्वजो मम पिता ब्रह्मर्षिरमितप्रभः । बृहस्पतिसुतः श्रीमान्बुद्ध्या तुल्यो बृहस्पतेः ॥

मम पिता “எனது தந்தை
 कुशध्वजः குசத்வஜரென்ற
 ब्रह्मर्षिः பிரம்மரிஷி.
 अमितप्रभः அனவிலா பிரபாவமுடையவராய்

श्रीमान् பெயர்பெற்றவர்.
 बृहस्पतिसुतः பிரஹஸ்பதியின்
 बुद्ध्या புத்தியில் [புதல்வர்.
 बृहस्पतेः பிரஹஸ்பதிக்கு
 तुल्यः ஒப்பானவர்.

तस्याहं कुर्वतो नित्यं वेदाभ्यासं महात्मनः । संभूता वाङ्मयी कन्या नाम्ना वेदवती स्मृता ॥

नित्यं “இடைவிடாது
वेदाभ्यासं வேதாப்பியாஸத்தை
कुर्वतः செய்துக்கொண்
तस्य அந்த [டிருக்கிற
महात्मनः மஹாத்மாவினுடைய
वाङ्मयी வாக்கே உருவங்
கொண்டதாகிய

कन्या ஒரு பெண்ணாய்
संभूता உற்பவித்தவள்
अहं நான்.
नाम्ना பெயரால்
वेदवती வேதவதி என்று
स्मृता அழைக்கப்படுகிறவள்.

ततो देवाः सगन्धर्वा यशराक्षसपन्नगाः । तेषां गत्वा हि पितरं वरुणं रोचयन्ति मे ॥

ततः “அப்பொழுது
ते அந்த
सगन्धर्वाः கந்தர்வர்களுள்ளிட்ட
देवाः தேவர்களும்
यशराक्षस- } யக்ஷர்களும், ராக்ஷ
पन्नगाः अपि } ஸர்களும், பன்னகர்
களும்

पितरं हि தந்தையையே
गत्वा கிட்டி
मे என்னை
वरुणं கல்லியாணம் செய்து
கொடுக்க
रोचयन्ति வேண்டுகிறார்கள்.

न च मां स पिता तेभ्यो दत्तवान् राक्षसर्षभ । कारणं तद्दृष्ट्यामि निशाचर निशामय ॥

राक्षसर्षभ “‘ராக்ஷஸராஜனாகிய
निशाचर அரக்கனே!
पिता தந்தையாகிய
सः அவர்
मां என்னை
तेभ्यः அவர்களுக்கு

कारणं तद्दृष्ट्यामि கொடுக்கவில்லை.
न दत्तवान्
तत् कारणं च அந்த காரணத்தை
यम्
वदिष्यामि சொல்லுகின்றேன்;
निशामय கேளும்.

पितुस्तु मम जामाता विष्णुः किल सुरेश्वरः । अभिप्रेतस्त्रिलोकेशस्तस्माच्चान्यस्य मे पिता ॥

सुरेश्वरः “‘தேவர்களுக்கும்
தேவராகிய
त्रिलोकेशः த்ரிலோகாதிபதியான
विष्णुः किल விஷ்ணுவே
जामाता மருமகனை
मम எனது
पितुः தந்தையினுடைய

अभिप्रेतः மனதில் நிர்ணயிக்கப்
பட்டவர்.
तस्मात् ஆனதால்
मे எனது
पिता தந்தை
अन्यस्य तु மற்றெவருக்கும்
न கொடேனென்றார்.

दातुमिच्छति तस्मै तु तच्छ्रुत्वा बलद्विपतिः । शम्भुर्नाम ततो राजा दैत्यानां कुपितोऽभवत् ॥

तस्मै तु “‘அவருக்கே
दातुं கல்லியாண்டுசெய்து
கொடுக்க
इच्छति முயன்றுகொண்டிருந்
ततः அப்பொழுது [தார்.
दैत्यानां தைத்தியர்களுக்கு

राजा அரசனும்
बलद्विपतिः பலத்தால் செருக்
குற்றவனுமான
शम्भुः नाम சம்பு என்பவன்
तत् श्रुत्वा அதைக்கேட்டு
कुपितः கோபங்கொண்டவ
अभवत् ஆனான். [கூக

तेन रात्रौ शयानो मे पिता पापेन हिंसितः ॥ १४ ॥

ராத்திரௌ
சயான:
மே
“இரவில்
நித்திரைசெய்து
கொண்டிருந்த
எனது

பிதா
தேன
பாபேன
ஹிஸித:
தந்தை
அந்த
பாபியால்
கொலைபுண்டார்.

ततो मे जननी दीना तच्छरीरं पितुर्मम । परिष्वज्य महाभागा प्रविष्टा हव्यवाहनम् ॥

தத:
மே
மஹாபா
जननी
दीना
“அப்பொழுது
எனது
மஹாபாக்கியவதி
யாகிய
தாயார்
துக்கத்தில் மூழ்கிய
வளாகி

मम
पितुः
तत्
शरीरं
परिष्वज्य
हव्यवाहनं
प्रविष्टा
எனது
தந்தையின்
அந்த
பிரேதத்தை
கட்டிக்கொண்டு
அக்கினியில்
பிரவேசித்தாள்.

ततो मनोरथं सत्यं पितुर्नारायणं प्रति । करोमीति तमेवाहं हृदयेन समुद्दे ॥ १६ ॥

नारायणं प्रति
पितुः
मनोरथं
सत्यं
करोमि
“ஸ்ரீமன் நாராயண
னைப்பற்றியே
தந்தையின்
மனோரதத்தை
நிறைவேற்றிவைப்
பதை
சங்கல்பம் செய்து
கொண்டிருக்கிறேன்

इति
ततः
तं एव
हृदयेन
अहं
समुद्दे
என்கிறபடியால்
அப்போதிலிருந்து
அவரையே
மனதால்
நான்
ஸ்திரமாய் வரித்து
இருக்கிறேன்.

इति प्रतिज्ञामारुह्य चरामि विपुलं तपः । एतत्ते सर्वमाख्यातं मया राक्षसपुङ्गव ॥ १७ ॥

इति
प्रतिज्ञां
आरुह्य
विपुलं
तपः
चरामि
“இப்படிப்பட்ட
பிரதிக்கூறையை
சர்வமூமாய்க்கொண்டு
கடும்
தவத்தை
புரிகின்றேன்.

राक्षसपुङ्गव
ते
मया
एतत्
सर्वं
आख्यातम्
ராக்கூஸர்களுக்குப்
உமக்கு [பெரியவரே,
என்னால்
இது
எல்லாமும்
சொல்லிவிடப்பட்டது.

नारायणो मम पतिर्न त्वन्यः पुरुषोत्तमात् । आश्रये नियमं धोरं नारायणपरीप्सया ॥

नारायणः तु
मम
पतिः
पुरुषोत्तमात्
अन्यः
न
“ஸ்ரீமன் நாராய
எனது [ணரே
பர்த்தா.
புருஷோத்தமரைத்
தவிர
மற்றெவனும்
ஆகான்.

आश्रये
नियमं
आश्रये
“ஸ்ரீமன் நாராயண
றெருவரையே
அடையவேண்டிய
தால்
கடுமையான
நியமத்தை
பூண்டிருக்கிறேன்.

विज्ञातस्त्वं हि मे राजन्गच्छ पौलस्त्यनन्दन । जानामि तपसा सर्वं त्रैलोक्ये यद्धि वर्तते ॥

பௌஸ்த்யநந்ந	“ பெளஸ்தியரின் புதல்வனாகிய	தபசா ஜானாமி மே என் விஜாத: ஹி	தவத்தின் மகிமை நானறிவேன். [யால் எனக்கு நீர் இன்னொருவர்தெரி யும். இதைவிட்டுப்போய் விடும்.”
ரஜந் வௌலக்யே ஹி யத் வர்தே சர்வம்	அரசே, மூவுலகிலும் எது நடைபெறுகிறதோ எல்லாவற்றையும்	எஞ்ஞ விஜாத: ஹி	

सोऽब्रवीद्रावणो भूयस्तां कन्यां सुमहाव्रताम् । अवरुह्य विमानाग्रात्कर्णशरपीडितः ॥

ச: ராவண: கர்ணசரபீடித: விமானாபாத அவரூஹ	“ அந்த இராவணன் மனமதபாணங்களால் வெட்கத்தை ஒழித் தவனாகி தெய்வவிமானத்தி இறங்கி [னின்றி	சுமஹாவர்தம் தா கன்யா பூய: அவரூஹ	உத்திருஷ்டதவம் சூண்டிருக்கும் அந்த கன்னிகையைப் பார்த்து மீளவும் இப்படி மொழிந்தான்:
---	--	---	--

अवलिप्ताऽसि सुश्रोणि यस्यास्ते मतिरीदृशी । वृद्धानां मृगशाबाक्षि भ्राजते धर्मसंग्रहः ॥

यस्या: ते ईदृशी मति: धर्मसंग्रह: वृद्धानां	“ எந்த உனக்கு இப்படிப்பட்ட கொள்கையோ அந்த தவத்தையே பற்றி யிருத்தல் வயது முதிர்ந்தவர் களுக்கு	அஜதே சுசுரோணி மூகசாபாக்ஷி அவலிப்தா அசி	விளங்கும். ஸுந்தரி, மான்விழிகளைப்போ ன்ற விழிகளையுடை யவளே! அஹங்காரம் கொண் டவளாய் நீ இருக்கிறாய்.
---	--	--	--

त्वं सर्वगुणसम्पन्ना नाहंसे वक्तुमीदृशम् । त्रैलोक्यसुन्दरी भीरु यौवनं तेऽतिवर्तते ॥२२॥

சர்வகுணஸம்பந்நா வௌலக்யஸுந்நரி த்வம் இதூர்	{ எல்லா நற்குணங்க ளும் அமையப்பெற் றவனும் மூவுலகிலும் சிறந்த சௌந்தர்யவதியுமான நீ இப்படி	வக்து ந அஹ்ஸே भीरु ते यौवनं अतिवर्तते	சொல்ல கூடாது. பயந்தவளே, உனது யௌவனம் வினாக்கழிந்துபோ கிறது.
--	--	--	--

அஹ் லக்ஷாபதிமதே தசுதிரீவ இதி ஸுத: | தஸ்ய மெ ஸவ ஸாரீ த்வ் ஸுதஸு வ ஸோந்யதேஸ்திதான ॥

ஸதே "நல்லாய்,
அஹ் நான்
லக்ஷாபதி: இல்லகாபுரத்தாசன்;
தசுதிரீவன்
இதி என
ஸுத: பெய்ப்பெற்றவன்;
தஸ்ய அந்த

மெ எனக்கு
த்வ் ரீ
ஸாரீ இல்லாளாக
ஸவ ஆகு;
ஸோந் சம்பத்துக்களை
இஸ்தான யதா வேண்டியவாறே
ஸுதஸு சொந்தமாக்கிக்கொள்.

கஸு தாவதஸு ய த்வ் விஸுநுரீத்யஸிஸாஸஸே | விரீயேந தபஸா சீவ ஸோனெ ச வலெந ச ॥

ந மயா ச சமோ ஸதே ய த்வ் காமயஸேஸுநெ

॥ 18 ॥

ஸதே "நல்லாய்,
ஸுநெ சுந்தரீ,
ஸஸு இந்த
த்வ் ரீ
ய எவனெருவனைப்பற்றி
தாவத இவ்வளவு அதிகமாய்
ஸிஸாஸஸே புகழ்ந்து பேசுகின்
த்வ் ரீ [ருயோ
ய எவனெருவனையே
காமயஸே { உன் பரீதிக்குப் பாத்
திரஸுயக் கொண்டி-
ருக்கருயோ,

விஸு: அந்த விஷ்ணு
இதி ச என்பவன் தான்
க: யார் ?
ச: அவன்
மயா எனக்கு
விரீயேந விரீயத்தாலும்
தபஸா ச தவத்தாலும்
ஸோனெ ச சம்பத்தாலும்
வலெந ச பலத்தாலும்
ந சம: நடாக்கான்.

இஸுதகவதி தஸிஸு ராஸஸே வேதவத்ய | மா மீவமிதி சா கந்யா தஸுவாச நிஸாசரஸு ॥

தஸிஸு "அந்த
ராஸஸே அரக்கன்
இதி இப்படி
ஸுதகவதி சொல்லியபொழுது
சா அந்த
வேதவதி வேதவதீ என்ற
கந்யா கன்னிகை
த்வ் அந்த

நிஸாசர அரக்கனைப்பார்த்து
ஸத இப்பொழுது
ஸு இவ்விஷயத்தில்
ஸவ் இப்படி
மா 'உளராதே
மா பிதற்றாதே'
இதி என்று
ஸவாச ஏசினான்.

நீலோக்யாஸிபதி விஸுநு சர்வலோகநமஸுதம | தவதே ராஸஸேந்நாந்ய: கோஸவமந்யேத ஸுதிமானு ॥

ராஸஸேந்ந "ராசுதஸுமன்ன !
தவதே உன்னெருவனைத் தவிர

சர்வலோகநமஸுத { எல்லா உலகத்தாரா
லும் நமஸுக்கரிக்கப்
பட்டவருமான

ஸுதிமானு விவேகவிசிஷ்டன்
ஸந்ய: வேறு
க: எவன்
நீலோக்யாஸிபதி த்ரீலோகாதிபதியும்

விஸுநு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு
வைப்பற்றி
ஸவமந்யேத அவமரியாதையாய்ப்
பேசுவான் ?

एवमुक्तस्तथा तत्र वेदवत्या निशाचरः । मूर्धजेषु तदा कन्यां कराग्रेण परामुशत् ॥२७॥

தथा “அந்த
வேதவதியால்
தந் அவ்விஷயத்தில்
எவ் இட்டடி
உக்த: சொல்லியதற்குச்
செவ்சாய்த்த

निशाचरः அரக்கன்
तदा அப்பொழுது
मूर्धजेषु கூந்தலில்
कन्यां கன்னிகையை
कराग्रेण உள்ளங்கையால்
परामुशत् தொட்டான்.

ततो वेदवती क्रुद्धा केशान् हस्तेन साऽच्छिनत् ।

असिर्भूत्वा करस्तस्याः केशांश्छिन्नांस्तदाऽकरोत्

॥ २८ ॥

सा “அந்த
वेदवती வேதவதி
ततः அதனால்
क्रुद्धा கோபங்கொண்டவ
ளாகி
हस्तेन கையினால்
केशान् கூந்தலை
अच्छिनत् அறுத்தாள்.

तदा அப்பொழுது
तस्याः அவளுடைய
करः கை
असिः கத்தியாக
भूत्वा ஆகி
केशान् கூந்தலை
छिन्नान् சேதிக்கப்பட்டதாக
अकरोत् செய்தது.

सा ज्वलन्तीव रोषेण दहन्तीव निशाचरम् ।

उवाचारि समाधाय मरणाय कृतत्वा ॥

सा “அவள்
मरणाय உடலை ஒழிக்க
कृतत्वा அதேசமயத்தில் து
अशिं தீயை [ணிந்தவளாகி
समाधाय வளர்த்துவிட்டு
रोषेण ரோஷத்தால்

ज्वलन्ती इव அக்கினியினுலே எரிக்
कपपट्टवन्तं போலாகி
निशाचरं அரக்கனைப்பார்த்து
दहन्ती इव எரிப்பவள் போலாகி
उवाच இதைச்சொல்லிய
रुगिणी:

धर्षितायास्त्वयाऽनार्य न मे जीवितमिष्यते । रक्षस्तस्मात्प्रवेक्ष्यामि पश्यतस्ते हुताशनम् ॥

अनार्य “அடா பாதக!
रक्षः அரக்க!
त्वया உன்னால்
धर्षिताया: தீண்டப்பட்ட
मे எனது
जादितं உடலை வைத்திருக்கத்

न इष्यते விரும்பப்படவில்லை.
तस्मात् ஆதலால்
ते உனது
पश्यतः கண்முன்னேயே
हुताशनं அக்கினியில்
प्रवेक्ष्यामि புஞ்நதுவிடுகிறேன்.

यस्मात्तु धर्षिता चाहं त्वया पापात्मना वने ।

तस्मात्तव वधार्थं हि समुत्पत्ये ह्यहं पुनः ॥

ஃஹ் “நான்
पापात्मना பாபாத்தமாவாகிய
त्वया உன்னால்
वने காட்டில்
धर्षिता கைதீண்டப்பட்டேன்.
यस्मात् तस्मात् அக்காரணத்தால்

तव உனது
वधार्थं च மரணத்திற்காகவே
अहं हि நானே
पुनः तु இன்னொரு தரமும்
समुत्पत्ये ஆவிர்ப்பவிக்கப்
போகிறேன்.

न हि शक्यं स्त्रिया हन्तुं पुरुषः पापनिश्चयः । शपे त्वयि मयोऽसृष्टे तपसश्च व्ययो भवेत् ॥

स्त्रिया “பெண்ணாகிய
मया என்னால்
त्वयि உன்போரில்
शपे சாபம்
उत्सृष्टे च இடப்பட்டதேயாகில்
तपसः தவப்பெருமைக்கு

व्ययः குறைவு
भवेत् ஏற்படும்.
पापनिश्चयः பாபத்தொழிலே புரியும்
पुरुषः हि புருஷனாகியிருந்தும்
हन्तुं கொன்றுவிட
शक्यं न விதியில்லை.

यदि त्वस्ति मया किञ्चित्कृतं दत्तं हुतं तथा । तस्मात्त्वयोनिजा साध्वी भवेयं धर्मिणः सुता ॥

तस्मात् “ஆனதால்
मया என்னால்
कृतं तु செய்யப்பட்டபுண்
यங்களின் பலனும்
दत्तं तु கொடுக்கப்பட்டதா
னங்களின் பலனும்
हुतं तथा { செய்யப்பட்டதெய்வ
சமர்ப்பணங்களின்
பலனும்

किञ्चित् கொஞ்சமேனும்
अस्ति यदि இருக்கிறதென்றால்
अयोनिजा { அயோனியையாய்,
(கர்ப்பவழி உண்
டாகாதவளாய்)
धर्मिणः ஒரு தருமத்மாவின்
साध्वी அருமை
सुता பெண்ணாக
भवेयम् விளங்குவேன்.

एवमुक्त्वा प्रविष्टा सा ज्वलितं जातवेदसम् । पपात च दिवो दिव्या पुण्ड्रिः समन्ततः ॥

एवं “இவ்வண்ணம்
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
सा அவள்
ज्वलितं ஒங்கி எரிகின்ற
जातवेदसं அக்கனியில்

प्रविष्टा குதித்துவிட்டாள்.
दिवः ஆகாசத்தினின்று
दिव्या திவ்யமான
पुण्ड्रिः च புஷ்பவருஷமும்
समन्ततः நாற்புறமும்
पपात வருஷித்தது.

सैषा जनकराजस्य प्रसूता तनया प्रभो । तव भार्या महाबाहो विष्णुस्त्वं हि सनातनः ॥

महाबाहो “மஹாபாஹுவே !
प्रभो பிரபுவே !
सा அந்த
एषा இவள்
जनकराजस्य ஜனகராஜனுக்கு
तनया பெண்ணாக

प्रसूता அவதரித்தவள்.
तव தேவரீருக்கு
भार्या இல்லாள்.
एवं हि தேவரீர்தான்
सनातनः அனாதியாகிய
विष्णुः விஷ்ணுபகவான்.

पूर्वं क्रोधाहितः शत्रुर्ययाऽसौ निहतस्तथा । उपाश्रयित्वा शैलाभस्तव वीर्यमनुषम् ॥

पूर्वं “பூர்வத்தல்
यया எவளால்
क्रोधाहितः { கோபித்துமட்டும்
விட்டு விடப்பட்டா
மேன, அவளாலயே
असौ அந்த இந்த
शैलामः மலைபோன்ற

शत्रुः சத்ரு
तथा சொன்னபடியே
तव தேவரீரது
अमानुषं அமாவூஷ்யமான
वीर्यं வீர்யத்தை
उपाश्रयित्वा அடைந்து
निहतः கொல்லப்பட்டான்.

एवमेवा महाभागा मर्त्येषूपत्यस्यते पुनः । क्षेत्रे हलमुखोत्कृष्टे वैद्यामशिशिखोपमा ॥३७॥

புன: “அன்றியும்
 एवं இப்படியாய்
 एषा இந்த
 महाभागा மஹா பாக்கியவதீ
 मर्त्येषु மனுஷ்யலோகத்தில்
 वेद्यां யாகவேதியில்

हलमुखोत्कृष्टे கலப்பைதுனியால்
 क्षेत्रे கிளப்பப்பட்ட
 वैद्याம அக்கினிகைபோன்
 अशिशिखोपमा மண்பூமியில்
 उपत्यस्यते நவளாய்
 ஆவிர்ப்பவித்தார்.

एषा वेदवती नाम पूर्वमासीत्कृते युगे । त्रेतायुगमनुप्राप्य वधार्थं तस्य रक्षसः ॥ ३८ ॥
 उत्पन्ना मैथिलकुले जनकस्य महात्मनः । सीतोत्पन्ना तु सीतेति मानुषैः पुनरुच्यते ॥

एषा “இவள்
 पूर्व முன்
 कृते கருத
 युगे யுகத்தில்
 वेदवती வேதவதி
 नाम என்ற பேயர்கொண்டு
 आसीत् விளங்கினாள்.
 त्रेतायुगं திரேதாயுகத்தை
 अनुप्राप्य அடைந்து
 तस्य அந்த
 रक्षसः அரக்கனுடைய
 वधार्थं கொலைக்காக

महात्मानः மஹாத்மாவான
 जनकस्य ஜனகருடைய
 मैथिलकुले மைதில் குலத்தில்
 उत्पन्ना அவதரித்தார்.
 सीतोत्पन्ना { கலப்பை படையினின்
 तु று தோன்றியவளாய்
 सीता ஆவிர்ப்பவித்தார்
 इति என்கிறபடியால்
 मानुषैः “சீதை”
 पुनः என்று
 उच्यते மானிடர்களால்
 இன்னமும்
 வழங்கப்படுகிறாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
 उत्तरकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21395

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 671

अष्टादशः सर्गः—பதினெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ३८ ॥

मरुत्तविजयः—மருத்தமஹாராஜனை ஜயிப்பது.

प्रविष्टायां हुताशं तु वेदवत्यां स रावणः । पुष्पकं तु समारुह्य परिचक्राम मेदिनीम् ॥१॥

वेदवत्यां “வேதவதி
 हुताशं அக்கினியில்
 प्रविष्टायां तु பிரவேசித்த பிறகு
 सः அந்த
 रावणः இராவணன்

पुष्पकं புஷ்பகவிமானத்தில்
 समारुह्य ஏறிக்கொண்டு
 मेदिनीं तु பூமி முழுமையும்
 परिचक्राम சுற்றித்திரிந்தான்.

ततो मरुत्तं नृपतिं यजन्तं सह दैवतैः । उशीरबीजमासाद्य ददर्श स तु रावणः ॥ २ ॥

ச:	“அந்த	नृपतिं	மன்னனும்
रावणः	இராவணன்	दैवतैः	பிரதயக்ஷதேவர்
	{ முன்காலத்தில் உசீர		களோடு
	பீஜமென்று விளங்கி	सह	இருந்துகொண்டு
उशीरबीजं	யதும் (இக்காலத்தில்	यजन्तं	யாகம்செய்துகொண்
	‘கந்தாஹர்’ என்று		டிருந்தவருமான
	விளங்குகிறதான) (मरुत्तं	மருத்தரென்பவரை
आसाद्य	சேஷத்திரத்திற்கு	तु	அப்பொழுது
सतः	சென்று	दर्श	கண்டான்.
	அவ்விடத்தில்		

संवतो नाम ब्रह्मर्षिः साक्षाद्भ्राता बृहस्पतेः । याजयामास धर्मज्ञः सैवर्देवगणैर्वृतः ॥ ३ ॥

सवैः देवाणैः	“சர்வதேவகணங்களா	भ्राता	பிராதாவுமான
	லும்	संवर्तः	சம்வர்த்தர்
वृतः	சூழப்பட்டவராயும்	नाम	என்கிற
धर्मज्ञः	தர்மக்ஞரும்	ब्रह्मर्षिः	பிரம்மரிஷி
बृहस्पतेः	பிரஹஸ்பதிக்கு	याजयामास	யாகத்தை செய்வித்
साक्षात्	ஸாக்ஷாத்		துவந்தனர்.

दृष्ट्वा देवास्तु तद्रक्षो वरदानेन दुर्जयम् । तिर्यग्योनिं समाविष्टास्तस्य दर्शनभीरवः ॥४॥

देवाः	“தேவர்கள்	दर्शनभीरवः	தர்சனத்தில் பயர்
तत्	அந்த		தவர்களாகி
रक्षः	அரக்களை	तु	இப்பொழுது
वरदानेन	வரங்கள் பெற்றதால்.		{ விலங்குகள், பறவை
दुर्जयं	அஜேயமாகிறவனென்	तिर्यग्योनिं	கள் இவைகளின்
	பதை		உடம்பினுள்
दृष्ट्वा	உணர்ந்து	समाविष्टाः	மறைந்துகொண்
तस्य	அவனுடைய		டார்கள்.

इन्द्रो मयूरः संवृत्तो धर्मराजस्तु वायसः । कृकलासो धनाध्यक्षो हंसश्च वरुणोऽभवत् ॥

इन्द्रः	“இந்திரன்	धनाध्यक्षः	குபேரன்
मयूरः	மயிலாய்	कृकलासः	ஒணைகளவும்,
संवृत्तः	ஆய்விட்டான்.	वरुणः	வருணன்
धर्मराजः	தருமராஜன்	हंसः च	ஹம்ஸமாகவும்
वायसः तु	காக்கையாகவும்,	अभवत्	ஆயினர்.

अन्येष्वपि गतेष्वेवं देवेष्वरिनिषूदन । रावणः प्राविशद्यज्ञं सारमेय इवाशुचिः ॥ ६ ॥

अरिनिषूदन	“சத்ருஸம்ஹாரக!	यज्ञं	யாகசாலையில்
अन्येषु	மற்ற	अशुचिः	தீட்டாக்கும்; (அப வித்திரமாக்கும்)
देवेषु अपि	தேவர்களும்	सारमेयः	நாய்
एवं	இப்படி	इव	எவ்வண்ணமோ
गतेषु	ஒளிர் துகொண்		அவ்வண்ணமே
	டவளவில்		
रावणः	இராவணன்	प्राविशत्	வந்துசேர்ந்தான்.

तं च राजा समासाद्य रावणो राक्षसाधिपः । प्राह युद्धं प्रयच्छेति निर्जितोऽस्मीति वा वद ॥

राक्षसाधिपः	“இராக்காஸாதிபனாகிய	वा	அல்லது
रावणः	இராவண	निर्जितः	தோல்வியடைந்தவ
राजा	மன்னன்	अस्मि	இருக்கிறேன்; [நாக
तं च	அவரையே	इति	என்று
समासाद्य	அடைந்து	वद	சொல்லிவிடு’
युद्धं	‘யுத்தம்செய்ய	इति	என்று
प्रयच्छ	வா;	प्राह	அதட்டிப் பேசினான்.

ततो मरुतो नृपतिः को भवानित्युवाच तम् । अपहासं ततो मुक्त्वा रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥

ततः	“அப்பொழுது	उवाच	கேட்டார்.
मरुतः	மருத்த	रावणः	இராவணன்
नृपतिः	மன்னர்	ततः	அதனால்
तं	அவனைப்பார்த்து	अपहासं मुक्त्वा	அசட்டுச்சிரிப்பைச் சிரித்து
भवान्	‘நீ		
कः	யார்?’	वाच	இந்த மொழியை
इति	என்று	अब्रवीत्	மொழிந்தான்;

अकुतूहलभावेन प्रीतोऽस्मि तव पार्थिव । धनदस्यानुजं यो मां नावगच्छसि रावणम् ॥

पार्थिव	“இராஜனே!	अस्मि	ஆகிறேன்.
तव	உமது	यः	எந்த இந்த நீ
अकुतूहल-}	தெரிந்துக்கொண்டி-	मां	என்னை
भावेन }	ருக்கவேண்டியவை	धनदस्य	குபேரனது
	களைத் தெரிந்துக்	अनुजं	தம்பியாகிய
	கொள்ளாமலிருக்	रावणं	இராவணனென்பதை
	கும் அநானத்தினால்	न अवगच्छसि	தெரிந்துக் கொள்
प्रीतः	திருப்தியடைந்த		ளாமலிருக்கறாய்.
	வனாக		

त्रिषु लोकेषु कोऽन्योऽस्ति यो न जानाति मे बलम् ।
भ्रातरं येन निर्जित्य विमानमिदमाहृतम्

॥ १० ॥

त्रिषु “மூன்று
लोकेषु உலகங்களிலும்
मे எனது
बलं வலிமையை
न जानाति உள்ளபடியறியாதி
यः எந்த [ருக்கிறவன்,
अन्यः வேறு
कः எவன்

अस्ति இருக்கிறான்?
येन இந்த அதனால்
भ्रातरं தமயனை
निर्जित्य ஜயித்து
इदं இந்த
विमानं புஷ்பகவிமானம்
आहृतम् பலாக்காரமாய் கொ
ண்டு வரப்பட்டது.

ततो मरुतः स नृपस्तं रावणमथाब्रवीत्

॥ ११ ॥

ततः அதின்மேல்
सः அந்த
मरुतः மருத்த
नृपः மன்னர்

तं அந்த
राणं இராவணனைப்
अथ இப்படி [பார்த்து
अब्रवीत् பதிலுரைத்தார்:

धन्यः खलु भवान्येन ज्येष्ठो भ्राता रणे जितः ।
न त्वया सदृशः श्लाघ्यस्त्रिषु लोकेषु विद्यते

॥ १२ ॥

येन “எந்த உன்னால்
ज्येष्ठः ஜேஷ்ட
भ्राता ஸஹோதரர்
रणे போரில்
जितः ஜயிக்கப்பட்டாரோ;
अवनाकिय
भवान् खलु நீ ஒருவனே
धन्यः மஹா புண்ணியசாலி.

श्लाघ्यः சலாகித்துக்கொண்
டாடவேண்டியவன்.
त्वया உன்னோடு
सदृशः சமானன்
त्रिषु மூன்று
लोकेषु லோகங்களிலும்
न विद्यते கிடையாது.

कं त्वं प्राक्केवलं धर्मं चरित्वा लब्धवान्वरम् । श्रुतपूर्वं हि न मया भाषसे यादृशं स्वयम् ॥

प्राक् “முன்பு
त्वं நீ
कं எதோ
धर्मं ஒரு தவத்தை
चरित्वा புரிந்து
वरं வரத்தை
लब्धवान् அடைந்திருக்கிறாய்;
என்பது

मया என்னால்
न हि இதுவரையில் கேட்
கப்படாதிருக்கிற
यादृशं அந்த இந்த
केवलं தனிரப் பிறரெவரும்
செய்யாததை
स्वयं நீயே

श्रुतपूर्वं { முன்னமேயே என்
னால் கேட்கப்பட்
டிருந்தது.

भाषसे { இப்பொழுது சொல்
லித் தெரியப்படுத்
திவிட்டாய்,

तिष्ठेदानीं न मे जीवन्प्रतियास्यसि दुर्मते । अद्य त्वां निशितैर्बाणैः प्रेषयामि यमक्षयम् ॥

துமீதே “அடே மூட!
ஐதானீ இப்பொழுது
திष्ठ இங்கேயே நில்.
जीवन् உயிருடனிருப்
பவனும்
न प्रतियास्यसि நீ திரும்பிப்போக
மாட்டாய்.

मे எனது
निशितैः கூரிய
बाणैः பாணங்களால்
त्वां உன்னை
यमक्षयं யமலோகத்திற்கு
अद्य இப்பொழுதே
प्रेषयामि அனுப்பி விடுகிறேன்.

ततः शरासनं गृह्य सायकान्श्च नराधिपः । रणाय निर्ययौ क्रुद्धः संवर्तो भार्गमावृणोत् ॥

नराधिपः “மன்னர்
ततः உடனேயே
शरासनं வில்லையும்
सायकान् च பாணங்களையும்
गृह्य கையிலெடுத்துக்
கொண்டு

क्रुद्धः கோபங்கொண்டவ
रणाय புத்தத்திற்கு [ராகி
निर्ययौ கிளம்பினார்.
संवर्तः சம்வர்த்தர்
भार्गं போகும்வழியில்
आवृणोत् எதிர்த்துநின்று
தடுத்தார்.

सोऽब्रतीत्स्नेहसंयुक्तं मरुतं तं महानृषिः । श्रोतव्यं यदि मद्वाक्यं संपहारो न ते क्षमः ॥

सः “அந்த
महान् ऋषिः மஹரீஷி
तं அந்த
मरुतं மருத்தரைப் பார்த்து
अब्रवीत् இப்படிச்சொல்லி
यगुनीनारः யகுனினார்:
स्नेहसंयुक्तं ‘விச்வாஸத்தோடு
கூடிய

मद्वाक्यं எனதுசொல்லை
श्रोतव्यं கேட்டு அதுபடி நடக்
किरताय கிறதாய்
यदि இருக்கும்பக்கத்தில்
ते உனக்கு
संपहारः போர்புரிதல்
क्षमः இப்போதேற்றது
न அன்று.

माहेश्वरमिदं सत्रमलमांसं कुलं दहेत्

इदं “இந்த
माहेश्वरं மஹேச்வர
सत्रं யாகம்
आप्तं இதுவரைக்கும்

॥ १७ ॥

अलं போதுமென்று இடை
यिर्ल நிருத்தப்பட்டால்
कुलं வம்சத்தை
दहेत् அழிக்கும்.

दीक्षितस्य कुतो युद्धं क्रोधित्वं दीक्षिते कुतः । संशयश्च जये नित्यं राक्षसश्च सुदुर्जयः ॥

दीक्षितस्य “யாகதிகைஷ் கொண்
டவனுக்கு

युद्धं போர்புரிதல்
कुतः கூடுமோ?
दीक्षिते யாகதிகைஷ் கொண்ட
வனிடத்தில்
क्रोधित्वं கோபங்கொள்வது

कुतः ஆகுமோ?
जये வெற்றிபெறும் விஷ
यத்தில்
नित्यं எப்பொழுதும்
संशयः च ஸந்தேஹமே.
च அன்றியும்
राक्षसः அரக்கன்
सुदुर्जयः ஐயிக்கக்கூடாதவன்.

स निवृत्तो गुरोर्वाव्यान्मरुतः पृथिवीपतिः । विमृज्य सशरं चापं स्वस्थो मखमुखोऽभवत् ॥

ச: “அந்த
மருத: மருத்த
புதிவீபதி: சக்கிரவர்த்தியார்
குரு: குருவினது
வாயா: நியமனத்தால்
சசர் பாணத்துடன் கூடிய
சாப வில்லை

விசு: விட்டுவிட்டு,
நிவ்ரு: திரும்பியவராய்
சுசு: மனம் திருப்திகொண்டவராய்
மகமுக: யாகத்தையே திரும்பி
யுமாரம்பித்தவராய்
அமவ: இருந்துவிட்டார்.

ततस्तं निर्जितं मत्वा घोषयामास वै शुकः । रावणो जयतीत्युच्चैर्हर्षान्नादं विमुक्तवान् ॥

த: “அப்பொழுது
சுக: சுகன்
த அ்வரை
நிர்ஜிதம் தோற்கடிக்கப்பட்டவ
மவ எண்ணி [ராக
ஹர்ஷா: குதுஹலத்தால்

உசை: உரக்க
ராவண: ‘ராவணர்
ஜயதி இதி வெற்றிபெற்றார்’ என்
நா: பெருங்கூச்சலை [கிற
விமுக்தவா: இட்டுக்கொண்டு
வோசயாமா: கொண்டாடினான்.

तान्भक्षयित्वा तत्रस्थान्महर्षीन्यज्ञमागतान् । वितृप्तो रुधिरैस्तेषां पुनः सम्प्रययौ महीम् ॥

த: “அந்த
தஸ்தா: அங்கே இருந்தவர்
யஜ் யாகத்திற்கு [கனும்
அகாதா: வந்திருந்தவர்களு
மஹர்ஷி: மஹரிஷிகளை [மான
பக்சயிதவ: புசித்து

திருப்தி: அவர்களின் உதிரங்
பு: இன்னமும் [களால்
விருப்த: திருப்தியடையாதவ
மஹீ: பூமியில் [னம்
ஸம்ப்ரயயௌ: எங்கும் சுற்றித்திரிந்
தான்.

रावणे तु गते देवा: सेन्द्राश्चैव दिवौकसः । ततः स्वां योनिमासाद्य तानि सत्त्वानि चाब्रुवन् ॥

ராவண: “இராவணன்
க: போய்விட்டவே
செந்திரா: இந்திரனுள்ளிட்ட
தேவ: திரு
திவௌச: தேவர்களும்
சு: அவரவர்

யோ: உருவத்தையும்
அசா: அடைந்து
த: அதன்மேல்
தான: அந்த
சுவான: சிவன்களைப்பார்த்து
அபுவ: இப்படிச் சொல்லியரு
ளினார்கள்:

हर्षात्तदाऽब्रवीदिन्द्रो मयूरं नीलवर्हिणम् । प्रीतोऽस्मि तव धर्मज्ञ उपकाराद्विहङ्गम् ॥२३॥

த: “அப்பொழுது
ஹ்: இந்திரன்
நிலவஹி: கருகிறமான தோகை
யையுடைய
மயூர்: மயிலைப்பார்த்து
ஹர்ஷா: ஸந்தோஷத்தினால்
அவ்வி: இப்படிச் சொல்லி
யருளினான்:

பர்ம: ‘தருமத்தெரிந்த
விஹ்: பறவையே,
த: உனது
அபகாரா: பேருதவியால்
பிரீ: திருப்தியடைந்த
வனாக
அஸ்மி: இருக்கிறேன்.

मम नेत्रसहस्रं तु यच्चद्वहं भविष्यति । वर्षमाणे मयि मुदं प्राप्स्यसे प्रीतिलक्षणाम् ॥
एवमिन्द्रो वरं प्रादानमयूरस्य सुरेश्वरः ॥ २४ ॥

மம “எனது
நெடசஹ் கண்களினனேகம்
யத் து அது, எதுவோ
அதெல்லாமுமே
தவ்ஹ் உன் தோகையில்
அவிஷ்யதி விளங்கட்டும்.
மயி நான்
வர்ப்பாணே மழை பொழிகையில்

பிரீதிக்கடையாளமாய்
முத ஆனந்தத்தை
பாப்யசே பெற்று விளங்குவாய்.
சுரேஸ்வர: தேவராஜனான
இந்திரன்
மயூரஸ்ய மயிலுக்கு
வர வரத்தை
ஏவ் இப்படி
பாடாத் தந்தருளினான்.

नीलाः किल पुरा बर्हा मयूराणां नराधिप । सुराधिपाद्वरं प्राप्य गताः सर्वे विचित्रताम् ॥

நராதிப “புருஷோத்தம!
புரா முன்காலத்தில்
மயூராணம் மயில்களின்
வஹி: தோகைகள்
சर्वे எல்லாமும்
நீலா: கருநிறமுடையவை
ளாக இருந்தன.

சுராதிபாத் தேவராஜனிடமிருந்து
வர வரத்தை
பாப்ய அடைந்து
கில அக்காரணத்தால்
விசித்ரதா பார்க்க அழகுற்ற
தாய்
கதா: ஆயின.

धर्मराजोऽब्रवीद्राम प्राग्वंशे वायसं स्थितम् । पक्षिस्तवासि सुप्रीतः प्रीतस्य वचनं शृणु ॥

ராம “ஸ்ரீராம!
தர்மராஜர் தருமராஜர்
பாபுவ்ஸே எதிரில் ஒருமூங்கிலில்
ஸ்தித் தங்கியிருந்த
வாயஸ் காக்கையைப்பார்த்து
அவ்வித இப்படிச் சொல்லியரு
ளினார்:
பக்ஷிந் ‘பறவையே,

தவ உன்மீது
சுபிரித: மிகத் திருப்திகொண்
டவனாக
அரிம இருக்கிறேன்.
பிரீதஸ்ய ப்ரீதிகொண்டிருக்கிற
என்னுடைய
வசந் ஆசீர்வாதத்தை
சுரு கவனமாய்க் கேள்.

यथाऽन्यैर्विविधै रोगैः पीड्यन्ते प्राणिनो मया । ते न ते प्रभविष्यन्ति मयि प्रीते न संशयः ॥

யதா “என்னவெனில்
பாணிந: சீவன்கள் எல்லாமும்
மயா என்னால்
அந்யை: வெவ்வேறான
வिवித: சித்திரவிசித்திரங்
ரோகை: நோய்களால் [களான
பிடியுந் பிடிக்கப்படுகின்றன.

மயி நான்
பிரீதே ப்ரீதிகொண்டிருக்கிற
காரணத்தால்
தே அவைகள்
தே உனக்கு
ந ப்ரவியிஷ்யந்தி உண்டாகாது.
ந சங்ஸய: இதற்கையமில்லை.

हंसानां हि पुरा राम नीलवर्णः सपाण्डुरः । पक्षा नीलाग्रसंवीताः क्रोडाः शष्पाग्रनिर्मलाः॥

ராம	“சூராம!	நிலாபிரஸீவா:	கரிய துணிகளையு
புரா	பூர்வம்		டையவைகள்.
ஹீசானா் ஹி	ஹம்ஸங்களுக்கோ	க்ரோட:	கிறகுகளினிடை
	வெனில்		பாகங்கள்
சபாபுர:	வெண்மை கலந்த		உயர்ந்த சுத்தமாகிய
நீலவர்ப்:	நீலவா்ணம்.	ஷபாபிரநிர்மல:	{ பசும்புல்லைப் போ
பக்ஷ:	கிறகுகள்		லிருந்தன.

अथाब्रवीद्वैश्रवणः कृकलासं गिरौ स्थितम् । हैरण्यं सम्पद्यच्छामि वर्णं प्रीतस्तवाप्यहम् ॥

வீரவண:	“குடேபார்	மீத:	‘விச்வாச முடைய
மீர்	மலைமீது	அஹ் அபி	நானும்
ஸ்தித்	இருந்த	தவ	உனக்கு
குகலாஸ்	ஒண்ணைப்பார்த்து	ஹீரய்	பொன்னிற
அத	இப்படி	வரீ	நிறத்தை
அவ்வித்	சொல்லியருளினார்:	ஸ்மயக்ஷாமி	கொடுக்கிறேன்.

सद्रव्यं च शिरो नित्यं भविष्यति तवाक्षयम् । एष काञ्चनको वर्णो मत्प्रीत्या ते भविष्यति ॥

தவ	“ உனது	மரபினால்	எனது பரிதாபம்
சிற: வ	முடியும்	நீ	உனது [மாய்
நிலம்	எப்பொழுதுமே	ஊ:	இந்த
அடியை	மாறாத	வண்:	ஞாயம்
சுருஷம்	பொன்னிற முடைய	காண்க:	பொன்னிற முடைய
	தாய்		தாய்
மவியலி	விளங்கட்டும்.	மவியலி	விளங்கட்டும்'.

एवं दत्त्वा वरांस्तेभ्यस्तस्मिन्यज्ञोत्सवे सुराः । निवृत्ताः सह राज्ञा ते पुनः स्वभवनं गताः ॥

तस्मिन्	“ அந்த	வந்தகாரியத்தைப்
यज्ञोत्सवे	யாக அருந்தொழிலில்	பூர்த்திசெய்து
ते	அந்த	வைத்தவர்களாய்
सुराः	தேவர்கள்	இந்திரனுடன்
तेभ्यः	அவைகளுக்கு	கூடவே
एवं	முன்கண்டவண்ணை	அவரவரிருப்பிடத்
	மாய்	திற்கு
वरान्	வரங்களை	மறுபடியும்
दद्या	தந்தருளி,	வந்துசேர்த்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे अष्टादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21431

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 707

एकोविंशः सर्गः—பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ १९ ॥

अनरण्यशापः—அனரண்யன் சபித்தல்.

अथ जित्वा मरुत्तं स प्रययौ राक्षसाधिपः । नगराणि नरेन्द्राणां युद्धकाङ्क्षी दशाननः ॥

ச:	“அந்த	अथ	பின்னும்
राक्षसाधिपः	ராக்காஸமன்னனாகிய	युद्धकाङ्क्षी	போர்புரிய விருப்புந்
दशाननः	தசானனன்.	नरेन्द्राणां	அரசர்களின் [றவனாகி
मरुत्तं	மருத்தரை	नगराणि	நகரங்களில்
जित्वा	அடக்கிவிட்டு	प्रययौ	சுற்றித்திரிந்தான்.

समासाद्य तु राजेन्द्रान्महेन्द्रवरुणोपमान् । अब्रवीद्राक्षसेन्द्रस्तु युद्धं मे दीयतामिति ॥२॥

राक्षसेन्द्रः	“இராக்காஸமன்னன்	अब्रवीत्	பிரகடனை செய்தான்:
महेन्द्रवरुणो-}	இந்திரன், வருணன்,	मे तु	‘என்னோடே
पमान् }	இவர்களுக்கு நிகரான	युद्धं	எதிர்த்து போர்
राजेन्द्रान् तु	இராஜோத்தமர்		புரிதல்
समासाद्य	கண்டு [களையே	दीयताम्	ஏற்றுக்கொள்ளப்
इति	இவ்விதமாய்		பட்டும்.

निर्जिताः स्मेति वा ब्रूत एष मे हि सुनिश्चयः । अन्यथा कुर्वतामेवं मोक्षो नैवोपपद्यते ॥

वा	“அல்லது	सुनिश्चयः	உறுதியான விருதம்.
निर्जिताः स	தோல்வியடைந்தவர்	एष	இதற்கு
	களாக ஆனோம்.	अन्यथा	விரோதமாக
इति	என்று	कुर्वतां	நடப்பவர்களுக்கு
ब्रूत	சொல்லி விடுங்கள்.	मोक्षः	பிழைத்திருக்கும் வழி
एषः हि	இதுதான்	एवं	ஒன்றும்
मे	எனது	न उपपद्यते	இல்லை.

ततस्त्वभीरवः प्राज्ञाः पार्थिवा धर्मनिश्चयाः । मन्त्रयित्वा ततोऽन्योन्यं राजानः सुमहाबलाः॥

निर्जिताः स्मेत्यभाषन्त ज्ञात्वा वरबलं रिपोः ॥ ४ ॥

राजानः	“அரசர்களும்	अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்
पार्थिवाः तु	சக்கிரவர்த்திகளும்	ततः	அதுவிஷயமாய்
धर्मनिश्चयाः	தருமத்தில் ஆஸக்தி	मन्त्रयित्वा	கலந்து ஆலோசனை
	புள்ள	रिपोः	சத்ருவின் [செய்து,
प्राज्ञाः	மஹா புத்திமான்	वरबलं	வரங்களின் பயனை
	களாகவும்	ज्ञात्वा	மனதில்கொண்டு
सुमहाबलाः	பெயர்பெற்ற பல	निर्जिताः स	‘தோல்வியடைந்த
	வான்களாகவும்		வர்களாக ஆனோம்
अभीरवः	அச்சமற்றவர்	इति	என்று
	களாகவும்	अभाषन्त	சொல்லிவிட்டார்கள்.
ततः	இருந்தும்		

दुष्यन्तः सुरथो गार्धिर्गयो राजा पुरुरवाः । एते सर्वेऽब्रुवन्स्तात निर्जिताः स्मेति पार्थिवाः ॥

तात "அப்ப!
 पुरुरवाः புரூரவ
 राजा மன்னர்,
 एते இந்த
 दुष्यन्तः துஷ்யந்தன்,
 सुरथः சுரதன்,
 गार्धिः காதி,

गयः கயன் என்ற
 पार्थिवाः மன்னவர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 निर्जिताः स 'தோல்வியடைந்தவர்'
 कलारक औलैकम्.
 इति என்று
 अब्रुवन् சொல்லிவிட்டார்கள்.

अथायोध्यां समासाद्य रावणो राक्षसाधिपः । सुगुप्तामनरण्येन शक्रेणैवामरावतीम् ॥६॥
 स तं पुरुषशार्दूलं पुरन्दरसमं बले । प्राह राजानमासाद्य युद्धं देहीति रावणः ॥
 निर्जितोऽस्मीति वा ब्रूहि त्वमेवं मम शासनम् ॥ ७ ॥

अथ "அதன்பிறகு
 राक्षसाधिपः இராக்காஸமன்ன
 रावणः இராவணன்
 शक्रेण இந்திரனால்
 अमरावतीं அமராவதியை
 इव எப்படியோ,
 अनरण्येन அனரண்யனால்
 सुगुप्तं நன்றாய்ப் பரிபாலனம்
 पண்ணपपपप
 अयोध्यां அயோத்தியா
 समासाद्य போய்ச் சேர்ந்தான்.
 सः அந்த
 रावणः இராவணன்
 बले பலத்தில்
 पुरन्दरसमं இந்திரனுக்கொப்
 पानவனும்

पुरुषशार्दूलं புருஷோத்தகமனு
 माकिय
 तं அந்த
 राजानां மன்னனை
 आसाद्य அடைந்து
 इति இப்படி
 प्राह சாற்றினான் :
 त्वं 'நீ
 युद्धं देहि போர்புரிய வா ;
 वा அல்லது
 निर्जितः "தோல்வியடைந்த
 वलुक
 अस्मि ஆய்விட்டேன்"
 इति என்று
 ब्रूहि சொல்லிவிடு.
 एष इति துதான்
 मम எனது
 शासनम् சங்கல்பம்.

अयोध्याधिपतिस्तस्य श्रुत्वा चावमतं वचः । अनरण्यस्तु संकुदो राक्षसेन्द्रमथाब्रवीत् ॥

अयोध्याधिपतिः "அயோத்திக்கிறைவ
 अनरण्यः च अनரண்யரும் [ரான
 तस्य அவனுடைய
 अवमतं அவமதிப்பான
 वचः சொல்லை
 श्रुत्वा கேட்டது

संकुदः மிக்ககோபமடைந்தவ
 ராகி
 तु அப்பொழுது
 राक्षसेन्द्रं இராக்கதேஸந்திரனைப்
 अथ இப்படி [பார்த்து
 अब्रवीत् பதிலுரைத்தார்.

दीयते द्वन्द्वयुद्धं ते राक्षसाधिपते मया । सन्तिष्ठ क्षिप्रमायत्तो भव चैवं भवाम्यहम् ॥९॥

ராஷசாதிபதே “இராக்ஷஸாதிபதி
மயா என்னால் [யே!
தே உனக்கு
द्वन्द्वयुद्धं கைகலர்ந்து போர்புரி
தல்
दीयते கொடுக்கப்பட்டது.

सन्तिष्ठ இங்கேயே நில்.
अहं एवं நான் இதோ
भवामि சித்தமாயிருக்கிறேன்.
क्षिप्रं விரைவில்
आयत्तः சித்தமாயிருப்பவனாக
भव च நீயுமாகு.’

अथ पूर्वं श्रुताथैन निजितं सुमहद्वलम् । निष्क्रामत्तन्नरेन्द्रस्य बलं रक्षोवधोद्यतम् ॥१०॥

पूर्वं “முன்னமேயே
श्रुताथैन விஷயங்கள் தெரிந்தி
ருந்தமையால்
सुमहत् மிகப்பெரிய
बलं சேனையானது
निजितं தயாரித்துவைக்கப்
பட்டிருந்தது.

नरेन्द्रस्य புருஷோத்தமருடைய
तत् बलं அந்தஸைனை
अथ அப்பொழுது
रक्षोवधोद्यतं { அரக்கனுடைய வதை
யில் ஆசக்திகொண்
டதாய்
निष्क्रामत् வெளிப்புறப்பட்டது.

नागानां दशसाहस्रं वाजिनां नियुतं तथा । रथानां बहुसाहस्रं पत्तीनां च नरोत्तम ॥

महीं सञ्छाद्य निष्क्रान्तं सपदातिरथं रणे ॥११॥

नरोत्तम “புருஷோத்தம!
नागानां யானைகளின்
दशसाहस्रं பத்தாயிரமும்,
वाजिनां குதிரைகளின்
नियुतं ஒருலக்ஷமும்,
तथा அவ்வண்ணமே
रथानां இரதங்களுடையவும்
पत्तीनां च காலாட்களுடையவும்

बहुसाहस्रं அனேக அயிரமும்
रणे போர்க்களத்தில்
महीं பூமியை
सपदातिरथं காலாட்களும் இரதங்
களுமேயுடையதாக
सञ्छाद्य இடைவெளியின்றி
मறைத்துக்கொண்டு
निष्क्रान्तम् சித்தமாயின.

ततः प्रवृत्तं सुमहद्युद्धं युद्धविशारद । अनरण्यस्य नृपते राक्षसेन्द्रस्य चाद्भुतम् ॥१२॥

युद्धविशारद “யுத்தநிபுண!
ततः அப்பொழுது
राक्षसेन्द्रस्य இராக்ஷஸமன்ன
னுக்கும்
अनरण्यस्य அனரண்ய

नृपतेः च மன்னருக்கும்
सुमहत् பெரும்
युद्धं போர்
अद्भुतं அத்தபுதமாக
प्रवृत्तम् நடைபெற்றது.

तद्रावणबलं प्राप्य बलं तस्य महीपतेः । प्राणश्यत तदा सर्वं हव्यं हुतमिवानले ॥१३॥

तस्य “அந்த
महीपतेः மன்னரின்
बलं ஸையம்
तत् அந்த
रावणबलं இராவணஸையம்
सर्वं எல்லாவற்றையும்

प्राप्य எதிர்த்து
अरले அக்கினியில்
हुतं ஒமம்செய்யப்பட்ட
हव्यं ஹவிஸ்
इव எப்படியோ அப்படி.
तदा அப்பொழுது
प्राणश्यत நாசமாயிற்று.

युद्धवा च सुचिरं कालं कृत्वा विक्रममुत्तमम् । प्रज्वलन्तं समासाद्य क्षिप्रमेवावशेषितम् ॥

प्राविशत्सङ्कुलं तत्र शलभा इव पावकम्

॥ १५ ॥

तत्र “அதில்
அவசேபித் தப்பிமிஞ்சியது
क्षिप्रं एव உடனேயே
प्रज्वलन्तं அது கோபாவேசத்
समासाद्य அடைந்து [தை
उत्तमं ச்லாகிக்கத்தக்க
विक्रमं பராக்கிரமத்தை
कृत्वा வெளியிட்டுக்
सुचिरं நீண்ட [கொண்டு

காலம் காலம்
युद्धवा அம்ராடி,
च பின்னர்
पावकं அக்கினியில்
शलभा: விட்டிற் பூச்சிகள்
इव எப்படியோ அப் படியே
सङ्कुलं உருவழிந்ததாக
प्राविशत् ஆயிற்று.

सोऽपश्यत्तनरेन्द्रस्तु नश्यमानं महाबलम् । महार्णवं समासाद्य आपगानां शतं यथा ॥ १६ ॥

स: “அந்த
नरेन्द्र: மன்னர்
तत् அந்த
महाबलं பெருஞ்சேனைய
आपगानां நதிகளின்
शतं அனேகமானது
महार्णवं பெருங்கடலில்

समासाद्य போய்ச் சேர்ந்து விடுவது
यथा எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமோ
तु அப்பொழுது
नश्यमानं நாசமுறுவதாய்
अपश्यत् கண்டார்.

ततः शक्रधनुःप्रख्यं धनुर्विस्फारयन्स्वयम् । आससाद नरेन्द्रस्तं रावणं क्रोधमूर्च्छितः ॥

नरेन्द्र: “மன்னர்
ततः அதிலால்
क्रोधमूर्च्छितः சகிக்கமுடியாக் கோ பங்கொண்டவராகி
शक्रधनुःप्रख्यं இச்சுர தனுஸுக்
धनुः வில்லை [கொப்பான

विस्फारयन् நானேசை செய்து
तं அந்த [கொண்டு
रावणं இராவணனை
स्वयं தானே நேரில்
आस साद எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்.

ततो बाणशतान्यष्टौ पातयामास मूर्धनि । तस्य राक्षसराजस्य इक्ष्वाकुकुलनन्दनः ॥ १८ ॥

इक्ष्वाकुकुलनन्दनः “இக்ஷ்வாகுகுலப் பிள்ளையாகிய அவர்
ततः அப்பொழுது
अष्टौ எட்டு
बाणशतानि நூறு பாணங்களை

तस्य அந்த
राक्षसराजस्य இராக்ஷஸமன்னனது
मूर्धनि தலையில்
पातयामास விடுத்தார்.

तस्य बाणाः पतन्तस्ते चक्रिरे न क्षतिं क्वचित् । वारिधारा इवाभ्रेभ्यः पतन्त्यो गिरिमूर्धनि ॥

गिरिमूर्धनि “மலைமுடிமீது
अभ्रेभ्यः மேகங்களினின்று
पतन्त्यः விழுகின்ற
वारिधारा: इव மழைத்தாரைகள்
पतन्त्यः வந்து வீழ்ந்த [போல்

ते बाणाः அந்த பாணங்கள்
तस्य அவனுக்கு
क्षति துன்பமென்பதை
क्वचित् இப்பொழுது தங்கூட
न चक्रिरे விளைவிக்கவில்லை.

ततो राक्षसराजेन क्रुद्धेन नृपतिस्तदा । तलेनाभिहतो मूर्ध्नि स स्थान्निपपात ह ॥२०॥

नृपतिः “मன்னர்
तदा அப்பொழுது
राक्षसराजेन இராக்கச மன்னனால்
क्रुद्धेन கோபங்கொண்ட
तलेन கையால் [வனகி
मूर्ध्नि சிரவில

अभिहतः அடிக்கப்பட்டார்.
ततः அதனால்
सः அவர்
रथात् தேரினின்று
निपपात கீழேவீழ்ந்தார்.
ह ஐயோ! கஷ்டம்!

स राजा पतितो भूमौ विह्वलाङ्गः प्रवेपितः । वज्रदग्ध इवारण्ये सालो निपतितो महान् ॥

अरण्ये “காட்டில்
वज्रदग्धः வஜ்ராயுதத்தால்
தகிக்கப்பட்ட
महान् பெரிய
सालः விருகமும்
निपतितः சாய்ந்து பூமியில்
வீழ்ந்தால்

इव எவ்வண்ணமோ அவ்
सः அந்த [வண்ணமே
राजा மன்னர்
विह्वलाङ्गः அங்கங்கள் தளர்ந்த
வராய்
प्रवेपितः நடுங்கி
भूमौ தரையில்
पतितः வீழ்ந்துவிட்டார்.

तं प्रहस्याब्रवीद्रक्ष इक्ष्वाकुं पृथिवीपतिम् । किमिदानीं फलं प्राप्तं त्वया मां प्रतियुध्यता ॥

तत् “அந்த
रक्षः அரக்கன்
तं அந்த
इक्ष्वाकुं இசுவாகுவும்சத்து
पृथिवीपतिं சக்கிரவர்த்தியாரைப்
பார்த்து
प्रहस्य பரிஹஸித்து
अब्रवीत् இப்படிச்சொன்னான்:

मां ‘என்னை
प्रतियुध्यता எதிர்த்துப்போர்
புரிந்த
त्वया உன்னால்
इदानीं இப்பொழுது
किं என்ன
फलं பயன்
प्राप्तम् அடையப்பட்டது?

त्रैलोक्ये नास्ति यो दूढं मम दयान्वराधिप । शङ्के प्रसक्तो भोगेषु न मृणोषि बलं मम ॥

नराधिप “‘மன்னனே!
मम என்னுடன்
दूढं யுத்தத்தை
दयात् ஒப்புக்கொள்ளுகிறது
यः எவனோ அவன்
त्रैलोक्ये மூவுலகிலும்
नास्ति இல்லை

भोगेषु போகங்களில்
प्रसक्तः மனதைச் செலுத்தி
मम எனது [விட்டவனாய்
बलं பலத்தைப்பற்றி
न मृणोषि நீ கேட்டிருக்கவில்லை
என்று
शङ्के நான் நினைக்கிறேன்,

तस्यैव ब्रुवतो राजा मन्दासुर्वाक्यमब्रवीत् । किं शक्यमिह कर्तुं वै कालो हि दुरतिक्रमः ॥

மந்தாசு: “குற்றுயிராய் துடித்
துக்கொண்டிருந்த
ராஜா மன்னர்
एवं இவ்விதம்
ब्रुवतः ஆதம்ஸ்தோத்திரம்
तस्य அவனுக்கு [செய்கிற
वाक्यं தருமநியமனத்தை
अब्रवीत् இப்படிச் சொல்லியரு
ளினார்:

इह वै “இப்பொழுது
कर्तुं செய்கிறதற்கு
किं எது
शक्यं முடியும்?
कालः காலகதியானது
दुरतिक्रमः ஒருவராலும் தடுக்க
முடியாது.
हि அன்றோ!

न ह्यहं निर्जितो रक्षस्त्वया चात्मप्रशंसिना । कालेनैव विपन्नोऽहं हेतुभूतस्तु मे भवान् ॥

ரக்ஷ: “அடே ராக்ஷஸ!
आत्मप्रशंसिना தன்னைத்தானே
புகழ்ந்துகொள்ளுகிற
त्वया च உன்னாலேயே
अहं நான்
निर्जितः ஜயிக்கப்பட்டவன்

न இல்லை.
कालेन एव விதிவசத்தாலேயே
अहं நான்
विपन्नः மாணமடைகிறேன்.
भवान् तु நீயோ
मे எனக்கு
हेतुभूतः हि காரணக்கருவிதான்.

किं त्विदानीं मया शक्यं कर्तुं प्राणपरिक्षये । न ह्यहं विमुखो रक्षो युध्यमानस्त्वया हतः॥

ரக்ஷ: “அடே அரக்க!
युध्यमानः போர் புரிந்து
विमुखः பிரதிகூலமடைந்த
अहं நான்
त्वया உன்னால்
हतः அடித்துத்தள்ளப்பட்ட
किं तु ஆயினும் [டேன்

इदानीं இப்பொழுது
प्राणपरिक्षये உயிர்போகுந்தரு
ணத்தில்
मया என்னால்
कर्तुं பிரதிகாரஞ்செய்ய
शक्यं சாத்தியமானது
न हि ஒன்றும்மில்லை.

इक्ष्वाकुपरिभावित्वाद्वचो वक्ष्यामि राक्षस । यदि दत्तं यदि हुतं यदि मे सुकृतं तपः ॥
यदि गुप्ताः प्रजाः सम्यक्तदा सत्यं वचोऽस्तु मे ॥ २७ ॥

राक्षस “அரக்க!
इक्ष्वाकुरि- } இக்ஷ்வாகு வம்சத்
भावित्वात् } தை அவமானஞ்
செய்ததால்
वचः விதியை
वक्ष्यामि இப்போதே குகிப்பித்
து விடுகிறேன்.
मे எனது
प्रजाः பிரஜைகள்

सम्यक्. தருமத்திற்கு குறை
வின்றி
गुप्ताः பரிபாலிக்கப்
பட்டார்கள்
यदि என்கிறபக்தத்தில்,
तपः தவபாக்கியமும்
सुकृतं புண்ணியங்களின்
பயனும்
यदि இருக்கும்பக்தத்தில்,

हुतं	{ செய்யப்பட்ட தெய்வ சமர்ப்பணங்களின் பயனும்	यदि तदा मे वचः सत्यं अस्तु	இருக்கும் பகஷத்தில், அப்பொழுது எனது வாக்கு அப்படியே நடை பெற்றதாக விளங்கட்டும்.
यदि दत्तं	இருக்கிற பகஷத்தில், கொடுக்கப்பட்ட தான ங்களின் பயனும்		

उत्पत्स्यते कुले ह्यसिन्धुवाकूणां महात्मनाम् । रामो दाशरथिर्नाम यस्ते प्राणान्हरिष्यति॥

महात्मनां	“ மிக்க மேன்மை பெற்றவர்களாகிய	रामः नाम उत्पत्स्यते	இராமன் எனப் பெயருள்ளவன் அவதரிக்கப் போகின்றான்.
इक्ष्वाकूणां	இகஷ்வாகுக்களின்	यः ते	எவனோ, அவன் உன்
असिन्	இந்த	प्राणान्	உயிரை
कुले हि	குலத்திலேயே	हरिष्यति	ஒழிப்பான்.
दाशरथिः	தசரதனென்பவ னுக்குப் புதல்வனாய்		

ततो जलधरोदयस्ताडितो देवदुन्दुभिः । तस्मिन्नुदाहते शापे पुष्पवृष्टिश्च खाच्युता ॥

तस्मिन् शापे उदाहते खाच्युता	“ அந்த சாபம் இட்டவளவில் வானத்தினின்றும் பூமாரி பொழிந்தது.	च ततः देवदुन्दुभिः जलधरोदयः ताडितः	அன்றியும் அப்பொழுது தேவ துந்துபி மேகமுழக்கத்துக் கூடாய் அடிக்கப்பட்டது.
---------------------------------------	--	--	--

ततः स राजा राजेन्द्र गतः स्थानं त्रिविष्टपम् । स्वर्गते च नृपे तस्मिन्नाक्षसः सोऽपसर्पत ॥

राजेन्द्र सः राजा त्रिविष्टपं स्थानं गतः तस्मिन्	“ சக்கிர வர்த்தியாரே ! அந்த மன்னர் சுவர்க்க பதவியை பெற்றார். அந்த	नृपे स्वर्गते च सः राक्षसः ततः अपसर्पत	மன்னர் சுவர்க்கமடைந்த வளவில் அந்த அரக்கன் அவ்விடத்திலிருந்து போய்விட்டான்.
--	---	---	--

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 21461

उत्तरकाण्डे भादितः श्लोकाः 737

விஷ: சர்ப:—இருபதாவது ஸர்க்கம். || 20 ||

நாரதராவுணஸ்வாத:—நாரதராவுணஸ்வாதம்.

ததோ விவாஸயந்மத்யாந்மத்யாந் ராக்ஸாஸிப: | அஸஸாத் வநே தஸிந்நாரதம் முநிபுஜ்வம் ||

தவ:	“ அனந்தரம்	தஸிந்	அந்த
ராக்ஸாஸிப:	இராசக்ஷஸராஜன்	வநே	ஆகாசத்தில்
மத்யாந்	பூமியில்	முநிபுஜ்வம்	முனிச்சீரேஷ்டராகிய
மத்யாந்	மாணிடர்களை	நாரதம்	நாரதரை
விவாஸயந்	{ பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்த பொழுது	அஸஸாத்	தற்செயலாய்க் கண்டான்.

தஸ்யாஸிவாதநம் க்ருதா த்ஸயீவோ நிஸாசர: | அஸ்வீத்குஸல் த்ஸு ஹேதுமாமநஸ்ய ச || 21 ||

தஸ்யாஸிவ:	“ தசகீர்வ	க்ருதா	பண்ணி
நிஸாசர:	அரக்கன்	குஸல்	கேதமத்தையும்
த்ஸு ச	கண்டதுமே,	அாமநஸ்ய	அங்கு எழுந்தருளி யிருத்தலின்
தஸ்ய	அவருக்கு	ஹேது	காரணத்தையும்
அஸிவாதநம்	நமஸ்காரத்தை	அஸ்வீத்	வினாவினான்:

நாரதஸ்து மஹதேஜா தேவர்பிர்மதப்ரஃ | அஸ்வீந்மேவபுஸ்தஸ்யோ ராவணம் புஷ்கே ஸ்திதம் || 22 ||

மஹதேஜா:	“ மஹத்தான தெய்வ சக்திகொண்டவரும்	மேவபுஸ்தஸ்ய: து	ஆகாசப்பிரதேசத்தி லிருந்துகொண்டே
அஸிவாதநம்:	அளவில்லாக்கார்தி யுள்ளவரும்	புஷ்கே	புஷ்பகவிமானத்தில்
தேவர்பி:	தேவரிஷியுமான	ஸ்தித்	வீற்றிருக்கிற
நாரத:	நாரதர்	ராவணம்	இராவணனைப் பார்த்து
		அஸ்வீத்	திருவாய்மலர்ந்தரு ளினான்:

ராக்ஸாஸிபதே சௌம்ய திஸ்தி விஸ்வஸ: சுத | ப்ரீதோஸ்யஸிபினோபேதவிஸ்வஸேஜிதேஸ்தவ || 23 ||

ராக்ஸாஸிபதே	“ இராசக்ஷஸமன்னு!	ஸிபி:	பிரக்யாதிபெற்றதா கிய
விஸ்வஸ:	விஸ்வஸின்	அஸிபினோபேத- விஸ்வஸ:	{ குடும்பத்திற்கு ஆப ரணமெனக்கொண் டாடும்படியான கு ரச்செய்கைகளால் சந்தோஷித்தவனாக ஆகிறேன்.
சௌம்ய	திவ்யமான		
சுத	புதல்வனே!		
திஸ்தி	சற்றுநில்.		
ஸ்தவ	உனது		

विष्णुना दैत्यघातैश्च तार्क्ष्यस्योरगर्धषणैः । त्वया समं विमर्दं भृशं हि परितोषितः ॥५॥

विष्णुना	“விஷ்ணுவின்னால்	समं	சமமாயிருக்கிற
दैत्यघातैः च	தைத்யர்களின்	त्वया	உன்னால் போடப்
	அழிகளோடும்	विमर्दः	யுத்தங்களால் [பட்ட
तार्क्ष्यस्य	கருடபகவானுடைய	भृशं हि	மிகவும்
उरगवर्धणैः च	பாம்புகளின் நாசங்	परितोषितः	வியப்புற்றவனுக்குக்
	களோடும்		கிறேன்.

किञ्चिद्दश्यामि तावत्ते श्रोतव्यं श्रोष्यसे यदि । तन्मे निगदतस्तात समाधिं श्रवणे कुरु ॥

तात	“குழந்தாய்!	किञ्चिद्	சற்று
श्रोतव्यं	{ தெரிந்துகொள்ள	वश्यामि	சொல்லுகிறேன்.
	வேண்டியதாயிருக்	तत्	அதை
श्रोष्यसे यदि	கிற ஒரு விஷயத்தை	निगदतः	மொழிகிற
	நீ கேட்க விரும்புகிற	मे	எனக்கு
	பென்கிற பக்கத்தில்	श्रवणे	செவியாய்ப்பதில்
ते	உனக்கு	समाधिं कुरु	மனதுசெலுத்தப்
तावत्	ஏதோ		பட்டதாய்ச்செய்.

किमयं वध्यते तात त्वयाऽवध्येन दैवतैः । हत एव हयं लोको यदा मृत्युवशं गतः ॥७॥

तात	“குழந்தாய்!	हि	ஆகையால்
अयं	இந்த	दैवतैः	தேவதைகளால்
लोकः	மானிட உலகம்	अवध्येन	கொல்லப்படுவதற்
मृत्युवशं	யமனுடைய அதி		கரியானை
	னத்தை	त्वया	உன்னால்
गतः	அடைந்திருக்கிறது	अयं	இது
यदा	எப்பொழுதோ	किं	ஏன்
	அப்பொழுதே	वध्यते	துன்புறுத்தப்
हतः एव	அழிந்துபோனதே.		படுகிறது?

नित्यं श्रेयसि संमूढं महद्भिर्व्यसनैर्वृतम् । हन्यात्कस्तादृशं लोकं जराव्याधिशतैर्युतम् ॥८॥

नित्यं	“எப்பொழுதுமே	व्यसनैः	வியசனங்களால்
लोकं	மானிட உலகம்	वृत्तं	நிறைந்துள்ளது.
श्रेयसि	{ ஹரிதபாநவைகள்,	जराव्याधिशतैः	மூப்பாலும், அளவற்ற
	அஹரிதமானவைகள்,		வியாதிகளாலும்
	இவ்விரண்டில் ஹரித	युतं	நிறைந்துள்ளது.
	மானவைகளைக்	तादृशं	அப்படிப்பட்டதை
	கண்டுகொள்வதில்	कः	எவன்
संमूढं	புத்தியற்றது.	हन्यात्	கொல்வான்?
महद्भिः	மஹத்தான		

अलमेनं परिक्षिय लोकं मोहनिराकृतम् । जित एव त्वया सौम्य मर्त्यलोको न संशयः ॥

சௌம்ய “திவ்யமானவனே!
மோஹனிராகுதம் அஞ்ஞானத்தாலழிந்
ஏன் இந்த [து கிடக்கம்
லோகம் உலகத்தை
பரிக்ஷிய மீண்டும் துன்புறுத்
தியது

அல் போதும்.
வ்யா உன்னால்
மர்யலோக: எவ் மானிடலோக
மெல்லாமுமே
ஜித: ஜயிக்கப்பட்டது.
ந சன்சய: இதற்கையமில்லை.’

एवमुक्तस्तु लङ्केशो दीप्यमानं स्वतेजसा । अवब्रीह्यारदं तत्र संप्रहस्याभिवाद्य च ॥१५॥

ஏவ் “இவ்வண்ணம்
உக: து சொல்லப்பட்ட
தற்குச் செவ்சாய்த்த
லங்கேச: இலங்கேசுவரன்
சுவதேஜஸா தந்தேஜஸால்
தீப்யமான விளங்கிக்கொண்டி.

நாரத் நாரதருக்கு
அபிவாத தண்டமிட்டு
ச பின்னர்
சம்ப்ரஹ்ஸ குலுங்க நகைத்து
தவ அப்போது
அவ்ரீத் இப்படி பதிலுரைத்
தான்.

महर्षे देवगन्धर्वविहार समप्रिय । अहं समुद्यतो गन्तुं विजयार्थं रसातलम् ॥ १६ ॥

தேவகந்தர்வவிஹர் { “தேவர்கள், கந்தர்வர்
கள், இவர்களோடு
ஸத்கால சேஷப்பங்க
னோ செய்யும்
மஹர்ஷிஷியே!
சமரபிரிய யுத்தப் பிரியரே!
அஹ் நான்

ரஸாதல் { ஏழு பாதாளலோகம்
களில் ரஸாதலமென்
கிற லோகத்தை
விஜயார்ய வசப்படுத்திக் கொள்
வதற்காக
காந்து போக
சமூதய: பிரயாணமாகின்றேன்.

ततो लोकत्रयं जित्वा स्थाप्य नागान्पुरान्वशे । समुद्रममृतार्थं च मथिष्यामि रसालयम् ॥

லாக்ரயம் ச “மூவுலகங்களையும்
ஜித்வா ஜயித்து
நாகாந் நாகர்களையும்
சுரான் தேவர்களையும்
வசை அடிமைத்தனத்தில்
ஸ்தாப்ய ஸ்தாபித்துவிட்டு,

தத: அதன்மேல்
ரஸாலய் எல்லாஜலமும்போய்
தங்குமிடமாகிய
சமூத்ர சமுத்திரத்தையும்
அமூதார்ய அமிருதத்தை அடைய
மதிஷ்யாமி கடையப்போகிறேன்.

अथाब्रवीद्दशग्रीवं नारदो भगवानृषिः । क खल्विदानीं मार्गेण त्वया हन्येन गम्यते ॥

஋பி: “ரிஷியாகிய
நாரத: நாரத
பகவான்
தசகரீவனேப்பார்த்து
அத இப்படி
அவ்ரீத் திருவாய்மலர்ந்த
ருளிணர்:

இதானி் “இப்பொழுது
வ்யா உன்னால்
அந்யைந் ஹி மற்றெவரும்போகாத
தாகிய புதிய
மாரீண் வழியாய்
கம்யதே போகப்படுகிறதே.
க ஖லு எங்கேயோ?

अयं खलु सुदुर्गम्यः प्रेतराजपुरं प्रति । मार्गो गच्छति दुर्धर्षो यमस्यामित्रकर्शन ॥ १९ ॥

அமித்कर्शन “பகைவரை ஒழிப்ப
அய் இந்த [வனே!
மாரீ: வழி
யமஸ்ய ஖லு யமனுக்கே உரியதும்
பிரேதராஜபுரம் யமலோகத்துக்கு
புதி போகும்வழியாயும்,

दुर्धर्षः பலகஷ்டங்கள் இடை
யிடையேயுள்ளதாயும்
सुदुर्गम्यः { இதுவரையில் ஒருவ
ராலும் போய்ச்
சேரப்படாததாயும்
गच्छति இருக்கிறது.

स तु शारदमेघाभं हासं मुत्वा दशाननः । उवाच कृतमित्येव वचनं चेदमब्रवीत् ॥ २० ॥

ச: “அந்த
தசானன: தசானன்
து இப்பொழுது
சாரதமேகாபம் சரத்காலமேகமென
ஹாஸம் ஒரு நகைப்பை
முத்வா நகைத்து,

कृतं एव ‘என்னால் முடியும்’
इति என்று
उवाच சொன்னான்.
च அதுவுமன்றி
इदं பிள்கண்ட
वचनं உத்தேசத்தையும்
अब्रवीत् அறியப்படுத்தினான்.

तस्मादेवमहं ब्रह्मन्वैवस्वतवधोद्यतः । गच्छामि दक्षिणामाशां यत्र सूर्यात्मजो वृषः ॥ २१ ॥

ब्रह्मन् “ஸ்வாமியே!
वैवस्वतवधोद्यतः யமனைக்கொல்ல நிச்ச
யித்துவிட்ட

वृषः யமதருமராஜன்
यत्र எங்கிருக்கிறானே,
அதே

अहं நான்
तस्मात् அக்காரணத்தினால்
सूर्यात्मजः சூரியன் புதல்வனாகிய

दक्षिणां தெற்கு
आशां एवं திக்கையேநோக்கி
गच्छामि போகிறேன்.

मया हि भगवन्क्रोधात्प्रतिज्ञातं रणार्थिना । अवजेष्यामि चतुरो लोकपालानिति प्रभो ॥

भगवन् “பகவானே!
प्रभो பிரபுவே!
रणार्थिना யுத்தப்பிரியானை
मया என்னால்
लोकपालान् ‘லோகபாலர்கள்
चतुरः நால்வரையும்

अवजेष्यामि வெற்றிகொள்வேன்
हि இதுநிச்சயம்.
इति என்றும்
क्रोधात् அஹங்காரத்தால்
प्रतिज्ञातम् பிரதிக்கை பண்ணப்
பட்டிருக்கிறது.

तदिह प्रस्थितोऽहं वै प्रेतराजपुरं प्रति । प्राणिसंक्षेपकर्तारं योजयिष्यामि मृत्युना ॥ २३ ॥

तत् “ஆதலால்
इह இப்பொழுதே
अहं நான்
प्रेतराजपुरं யமலோகத்தை
प्रति நோக்கி
प्रस्थितः பிரயாணமாகிவிட்
டேன்.

प्राणिसंक्षेप- } பிராணிகளை அதிக
कर्तारं वै } கலைசப்படுத்து
கின்றவனையே
मृत्युना } மரணமடைவதால்
योजयिष्यामि } ஒழித்துவிடுகிறேன்.

एवमुक्त्वा दशग्रीवो मुनिं तमभिवाच्य च । प्रययौ दक्षिणामाशां प्रहृष्टः सह मन्त्रिभिः ॥

தசகிரீவன்
மஹா உத்ஸாஹத்து
டனிரூப்பவனாய்
எவ்
மேற்கண்டவண்ணம்
உதவா
சொல்லிவிட்டு,
த
அந்த
முனிவரை

அभिवाच्य
நமஸ்கரித்து,
च
அதன்மேல்
दक्षिणां
தெற்கு
आशां
திக்கை நோக்கி
मन्त्रिभिः
மந்திரிகளுடன்
सह
கடினவனாய்
प्रययौ
சென்றான்.

नारदस्तु महातेजा मुहूर्तं ध्यानमास्थितः । चिन्तयामास विप्रेन्द्रो विधूम इव पावकः ॥

விதூம:
பாவுக:
இவ
மஹாதேஜ:
விபிரேந்த்:
நாரத:

“புகைநீங்கிய
நெருப்பு
போன்ற
மஹா தேஜஸ்வியான
பிராமணோத்தமராகிய
நாரதர்

मुहूर्तं
சுற்றுநேரம்
तु
இதுவிஷயத்தில்
ध्यानं
நோனசக்தியில்
आस्थितः
மனத்தை நாட்டியவ
ரா
चिन्तयामास
தனக்குள்ளேயே
ஆலோசிக்கலாயினர்.

येन लोकान्त्रयः सेन्द्राः क्षिप्यन्ते सचराचराः ।

क्षीणे चायुषि धर्मेण स कालो हिंस्यते कथम्

॥ २६ ॥

செந்த்ரா:
சவராசரா:
த்ரய:
லோகா: ச
ஆயுஷி
க்ஷீண

“இந்திரனோடுகூடின
வைகளும்
ஸ்தாவரங்கள் ஜங்க
மக்களுடன் கூடின
வைகளுமான
மூன்று
உலகங்களும்
ஆயுள்
முடிந்தனம்

येन
धर्मेण
क्षिप्यन्ते
ச:
கால:
कथं
हिंस्यते
எந்த
தருமராஜனால்
துன்புறுத்தப்படுகின்
றனவோ,
அந்த
யமன்
எப்படி
துன்புறுத்தப்படு
வான்?

स्वदत्तकृतसाक्षी यो द्वितीय इव पावकः । लब्धसंज्ञा विजेष्यन्ते लोका यस्य महात्मनः ॥

यस्य नित्यं त्रयो लोका विद्रक्षन्ति भयार्दिताः ।

तं कथं राक्षसेन्द्रोऽसौ स्वयमेव गमिष्यति

॥ २८ ॥

லோகா:
யச்ய
மஹாத்மாவினது
லப்தசंज्ञா:
விஜேஷ்யந்தே

“உலகங்கள்
எந்த
மஹாத்மாவினது
அனுக்கிரகம் பெற்ற
வைகளாய்
மேன்மைப்பட்ட
விளங்குகின்றனவோ

स्वदत्त-
कृतसाक्षी
द्वितीयः
पावकः
इव
அவரவர் இயற்றிய
கருமங்களையே தா
னே அறிந்துகொள்
ளக்கூடிய
இரண்டாவது
அக்கினி
போன்றவர்

यः	எவரோ	विद्वन्ति	கூடிணித்துப்போகி
तयः	மூன்று		ன்றனவோ
लोकाः	உலகங்களும்	तं एव	அவரையே
यस्य	எவருக்கு	असौ	இந்த
भयादिताः	பயந்த நடுக்கியவை	राक्षसेन्द्रः	இராக்கூஸமன்னன்
	களாய்	स्वयं	இலேசில்
नित्यं	எப்பொழுதுமே	कथं गमिष्यति	எப்படிக்கிட்டுவான்?

यो विधाता च धाता च सुकृतं दुष्कृतं तथा । त्रैलोक्यं विजितं येन तं कथं तु विजेष्यते ॥

यः	“எவர்	येन	எவரால்
सुकृतं च	புண்ணியகருத்தியத்	त्रैलोक्यं	மூவுலகும்
	தையும்	विजितं	தன்னானைக்கூட
दुष्कृतं च	பாபகருத்தியத்தை		பட்டதாயிருக்கிறதோ
विधाता	அளிப்பவரோ, [யும்	तं तु	அவரையே
तथा	அவ்வண்ணமே	कथं	எப்படி
धाता	{ அவை அவைக்குத்	विजेष्यते	மிஞ்சுவான்?
	தக்கபடி மேல்நடத்		
	துபவரோ,		

अपरं किं तु कृत्वाऽयं विधानं संविधास्यति । कौतूहलसमुत्पन्नो यास्यामि यमसादनम् ॥

अयं	“இவன்	संविधास्यति	செய்யப்போகிறான்?
तु	இதுவிஷயத்தில்	कौतूहल-	விஷயம் தெரிந்து
अपरं	புதிய ஒப்புயர்வில்	समुत्पन्नः }	கொள்ளவேண்டு
	லாத		மென்கிற அவாக்
किं	என்ன		கொண்டவனாய்
विधानं	உபாயத்தை	यमसादनं	யமலோகத்திற்கு
कृत्वा	பற்றி	यास्यामि	நான் போகப்போகி
			றேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21491

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 767

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे षड्विंशेऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸந்தியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட பூரிமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தாறுவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஹ்யா ஶ்ரீராமசந்நிதாவஶ்வமேத்யஜ்ஜுவாடே ட்வாவி்ஸதி திநேபு ரீதே ஶ்ரீமத்ராமாயணே
சதவிஷேஹி ஁தரகாஷ்டே ஁கவி்ஸசர்ஶமாரஶ்ய சத்வாரி்ஸசர்ஶபர்யந் (21492—22395
ஶ்லோகா:) ரீதம் । தஸிந் திநே ரீதா: ஶ்லோகா: 904]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஶ்ரீராமஸந்நிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஶ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
இருபத்தேழாவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் இருபத்தோராவது
ஸர்க்கம்முதல் நர்ப்பதாவது ஸர்க்கம்வரை (21492—22395)
கானம் செய்யப்பட்டது.

அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோக சங்கியை 904]

஁கவி்ஸ: சர்ஶ:—இருபத்தோராவது ஸர்க்கம். || ௨௧ ||

யமராவணசேனாபு஁ம்—யமராவணஸேனைகளின் யுத்தம்.

஁வ் சஶ்விந்ய-விப்ரேந்ரோ ஜகாம ல஁புவி஁ம்: । ஁ரஶ்யாதுத் யதஶ்யா஁த் யமஸ்ய சதந் ரதி ||

ல஁புவி஁ம்:	{ “நினைத்த இடம் பிர யாசையன்றி செல்ல வல்லவராகிய	யமஸ்ய	யமனுக்கு
விப்ரேந்ர:	அந்தணர் பெருமான்,	தத்	அந்த
஁வ்	இவ்வண்ணம்	யதஶ்யாதுத்	நடந்த வரலாற்றை
சஶ்விந்ய	தீர்க்காலோசனை செய்து,	஁ரஶ்யாதுத்	உள்ளபடியறிவிக்க
		சதந் ரதி	யமபுரிக்கு
		ஜகாம	போய் சேர்ந்தனர்.

஁பஸ்யதஸ்ய யம் தத்ர ஁வமஸிபுரஸ்குதம் । விதானஸுபதிஸ்தந் ராணிநோ யஸ்ய யா஁ஸம் || ௨ ||

தத்ர	“அத்தருணத்தில்	யஸ்ய	எந்த
ஸ:	அவர்	ராணிந:	ஜீவனுக்கு
யம்	யம	யா஁ஸம்	எந்த
஁வ்	தேவரை	விதானம்	தண்டனையோ, அதை
஁ஸிபுரஸ்குதம்	அக்னிபகவான் பக்க விஸிருப்பவராய்,	஁ரதிஸ்தந்	விதித்துக்கொண்டி. ருப்பவராய்,
		஁பஸ்யத்	கண்டார்.

ஸ து ஁஁யா யம: ராஸ்த் ம஁ரிஸி தத்ர நாரதம் । ஁வ்ரவீதஸுஶ்வமாஸீநம஁ர்யமா஁வேத ஁ர்யத: || ௩ ||

ஸ:	“அந்த	஁ர்யத:	முறைப்படி.
யம:	யமன்,	஁ர்யத்	அர்க்கியத்தை
தத்ர	அப்பொழுது	஁வேத	ஸமர்ப்பித்து
நாரதம்	நாரத	ஸு஁	சுகமாக
ம஁ரிஸி	மஹரிஷியை	஁ஸீநம்	வீற்றிருப்பவரைப் பார்த்து
ராஸ்த்	வந்திருப்பவராக	஁வ்ரவீத்	இப்படி விண்ணப்பம் செய்தார்:
஁஁யா	கண்டு,		
து	உடனே		

कच्चिक्षेपं तु देवर्षे कच्चिद्धर्मो न नश्यति । किमागमनकृत्यं ते देवगन्धर्वसेवित ॥ ४ ॥

देवर्षे “தேவரிஷியே!
कच्चिक्षेपं எல்லாம் கேஷ்டமும்
தானா?
धर्मः தருமம்
न नश्यति कच्चिद् நாசமுறாதிருக்கின்ற
தா?

देवगन्धर्वसेवित { தேவர்களா லும்,
கந்தர்வர்களா லும்
சேவிக்கப்பெற்றவரோ,
तु ப்ரஸ்துதம்
ते தேவரீரது
आगमनकृत्यं வந்தகாரியம்
किम् என்ன ?

अब्रवीत् तदा वाक्यं नारदो भगवानृषिः । श्रूयतामभिधास्यामि विधानं च विधीयताम् ॥

भगवान् “பகவானுகிய
नारदः நாரத
ऋषिः ரிஷி
तु இப்பொழுது இந்த
वाक्यं பதிலை
अब्रवीत् சொல்லியருளினார்:

अभिधास्यामि ‘ஒரு சமாதாரம்
श्रूयतां சொல்லுகிறேன்.
कवनिத்துक् கேட்கப்
பட்டும்.
तदा அதின்பிறகு
विधानं च ஆகவேண்டியதும்
विधीयताम् விதிக்கப்பட்டும்.

एष नाम्ना दशग्रीवः पितृराज निशाचरः । उपयाति वशं नेतुं विक्रमैस्त्वां सुदुर्जयम् ॥

पितृराज “பித்ருராஜனே!
एषः दशग्रीवः இந்த தசக்ரீவன்
नाम्ना என பெயர்பெற்ற
निशाचरः அரக்கன்
सुदुर्जयं எவராலும் வெல்வதற்
கரியானை

त्वां உன்னை
विक्रमैः பராக்கிரமங்களால்
वशं வசப்பட்டவனாக
नेतुं ஆக்க
उपयाति வந்துக்கொண்டி-
ருக்கிறான்.

एतेन कारणेनाहं त्वरितो ह्यागतः प्रभो । दण्डप्रहरणस्याद्य तव किं नु भविष्यति ॥ ७ ॥

प्रभो “பிரபுவே!
दण्डप्रहरणस्य தண்டாயுததாரியாகிய
तव உனக்கு
अद्य இப்பொழுது
किं என்ன
भविष्यति नु விளையப்போகிறதோ?

एतेन இந்த
कारणेन हि காரணத்தைக்
கொண்டே
अहं நான்
त्वरितः அவஸரமாய்
आगतः இவ்விடம் வந்தேன்.

एतस्मिन्नन्तरे दूरादंशुमन्तमिवोदितम् । ददर्श दीप्तमायान्तं विमानं तस्य रक्षसः ॥ ८ ॥

एतस्मिन् “இதே
अन्तरे ஸமயத்தில்
तस्य அந்த
रक्षसः அரக்கனின்,
उदितं உதயமாகிற
अंशुमन्तं சூரியனை

इव போல்
दीप्तं பிரகாசித்துக்கொண்டு
दूरात् தொலைவில்
आयान्तं வந்துகொண்டிருக்கிற
विमानं விமானத்தை
ददर्श கண்டனார்.

तं देशं प्रभया तस्य पुष्पकस्य महाबलः । कृत्वा वितिमिरं सर्वं समीपं सोऽभ्यवर्तत ॥९॥

மஹாபல: “மஹா பஸிஷ்டனாகிய
ச: அவன்
தச: அந்த
புஷ்பகச: புஷ்பகவிமானத்தி
ப்ரமயா சோதியால் [னது
த: அந்த

देशं பிரதேசம்
सर्वं எல்லா வற்றையும்
वितिमिरं சோதியமாக
कृत्वा செய்துகொண்டு
समीपं அருகே
अभ्यवर्तत வந்துசேர்ந்தான்.

सोऽपश्यत्सुमहाबाहुर्दशग्रीवस्ततस्ततः । प्राणिनः सुकृतं कर्म भुञ्जानांश्चैव दुःकृतम् ॥

ச: “அந்த
சுமஹாபாஹு: பெரும் போர்வீர
தச: தசகீவன்
த: அஷ்டத்தி
த: அப்பொழுது,
பிராணி: பிராணிகளை

सुकृतं च புண்ணியங்களுக்
குரியதும்
दुकृतं एव பாபங்களுக்
कर्म பயனை [குரிய துமான
भुञ्जानान् அனுபவித்துக்கொண்
டிருக்கிறவர்களாய்
अपश्यत् கண்டான்.

अपश्यत्सैनिकांश्चास्य यमस्यानुचरैः सह । यमस्य पुरूपैरुग्रैर्घोररूपैर्भयानकैः ॥ ११ ॥

अस्य “இந்த
यमस्य யமனுடைய
अनुचरैः அனுசரர்களோடும்
भयानकैः பார்த்தவர்கள் நடுங்
கும்படியாய்
घोररूपैः கோரமான உருவங்
கொண்டவர்களும்

उग्रैः { இட்டவேலையை உட
னே செய்துமுடிக்கத்
தயாராயிருக்கின்ற
पुरूपैः सह கிங்கரர்களோடும்
சேர்ந்திருக்கின்ற
यमस्य யமனது
सैनिकान् च ஸேனைகளையும்
अपश्यत् பார்த்தான்.

ददर्श वध्यमानांश्च क्रिश्यमानांश्च देहिनः । क्रोशतश्च महानादं तीव्रनिष्ठनतत्परान् ॥

कृमिभिर्भक्ष्यमानांश्च सारमेयैश्च दारुणैः

॥ १२ ॥

देहिनः “மானிடர்களை
वध्यमानान् தேகத்தில் துன்புறுத்
தப்படுபவர்களாயும்
च அகலல்
क्रिश्यमानान् வேதனைப்படுபவர்
களாயும்
महानादं பெருங்கொஷமாய்

तीव्रनिष्ठन- } கொடுமையான கஷ்
तत्परान् च } டங்களில் தள்ளப்
பட்டுக் கிடக்கின்ற
வர்களாயும்
दारुणैः கொடிய
सारमेयैः நாய்களாலும்
कृमिभिः च புழுக்களாலும்
भक्ष्यमानान् च கடிக்கப்படுபவர்
களாயும்
ददर्श கண்டான்.

क्रोशतः { வீறிட்டுக்கதறிக்
கொண்டிருக்கிற
வர்களாயும்

श्रोत्रायासकरा वाचो वदत्थ भयावहाः । तार्यमाणान्वैतरणीं बहुशः शोणितोदकात् ॥
 वालुकासु च तप्तासु तप्यमानान्मुहुर्मुहुः । असिपत्रवने चैव भिद्यमानानधार्मिकान् ॥१४॥
 रौरवे क्षारनद्यां च क्षुरधारासु चैव हि । पानीयं याचमानांश्च तृषितान्क्षुधितानपि ॥१५॥
 शवभूतान्कृशान्दीनान्विवर्णान्मुक्तमूर्धनान् । मलयङ्कधरान्मर्त्यान्त्रूक्षांश्च परिधावतः ॥
 ददर्श रावणो मार्गे शतशोऽथ सहस्रशः ॥ १६ ॥

अथ “अப்பொழுது
 रावणः இராவணன்
 मार्गे கண்ணுக்கெட்டுகிற
 வரையில்
 अधार्मिकान् பாபத்தொழில்களைப்
 புரிந்த
 मर्यान् மாணிடர்களை
 शतशः நூற்றுக்கணக்காகவும்
 सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காகவும்
 श्रोत्रायासकराः च கர்ணகடோரமாயிருக்
 கின்றதும்
 भयावहाः च பயத்தைத்தருகிறது
 மான
 वाचः புலம்பல்களை
 वदतः புலம்பிக்கொண்டிருக்
 கிறவர்களாகவும்
 शोणितोदकां உதிர்த்தையே ஜல
 மாகக்கொண்ட
 वैतरणीं வைதரணீந்தியை
 बहुशः அனேகமாய்
 तार्यमाणान् தாண்டுவர்களாகவும்
 तप्तासु கொதிக்கின்ற
 वालुकासु நொய்மணல்களில்
 मुहुर्मुहुः அடிக்கடி
 तप्यमानान् च புரட்டி வாட்டப்படு
 பவர்களாகவும்
 असिपत्रवने { கத்திகளை விருகூதங்
 களாயிருக்கிற வனத்
 தில்
 क्षुरधारासु கூர்மையான கத்தி
 களால்

भिद्यमानान् च { துண்டு துண்டாகச்
 சேதிக்கப்படுபவர்
 களாகவும்
 तृषितान् நீர்வேட்கை கொண்ட
 வர்களாய்
 पानीयं குடிக்கத்தண்ணீரை
 यमलोकात्तில் மர
 உப்புத்தண்ணீர்
 क्षारनद्यां एव { ருள்ள சுஷாரம் என்ற
 நதியிலேயும்
 क्षुधितान् பசியால் வருந்தியவர்
 களை
 रौरवे हि ரொளரவமென்னும்
 நரகத்திலேயே
 याचमानान् च { வருந்தி வேண்டிக்
 கொண்டிருப்பவர்
 களாகவும்
 कृशान् च மெலிந்தவர்களாயும்
 दीनान् एव பார்க்கக் கோரமாயி
 ருப்பவர்களாயும்
 विवर्णान् च நிம்மமாறியவர்களாய்
 मुक्तमूर्धनान् தலைவிரிகோலமானவர்
 களாய்
 मलयङ्कधरान् { அசுத்தங்களை ஏராள
 மாய்ப் பூசிக்கொண்
 டிருப்பவர்களாய்
 कृशान् अपि அழுக்கடைந்தவர்
 களாயும்
 परिधावतः திரும்பி ஓடுகின்ற
 शवभूतान् च பிணமானவர்களாக
 வும்
 ददर्श கண்டான்.

कांश्चि गृहमुखेषु गीतवादिनिस्वनैः । प्रमोदमानानद्राक्षीद्रावणः सुकृतैः स्वकैः ॥

रावणः "இராவணன்
காंश्चित् च சிலர்களை மாத்திரம்
स्वकैः அவர்களது
सुकृतैः புண்ணியவிசேஷங்க
ளால்

गृहमुखेषु ஸ்ரீத்தியான விடு
களில்
गीतवादिनिस्वनैः கீதம், வாத்தியம் இவை
களின் நாதங்களால்
प्रमोदमानान् ஆனந்தப்பட்டுக்கொ
ண்டிருப்பவர்களாய்
अद्राक्षीत् கண்டான்.

गोरसं गोप्रदातारो ह्यनं चैवाचदायिनः । गृहांश्च गृहदातारः स्वकर्मफलभगतः ॥

सुवर्णमणिमुक्ताभिः प्रमदाभिरलङ्कृतान्

॥ १८ ॥

धार्मिकानपरांस्तत्र दीप्यमानान्स्वतेजसा । ददर्श सुमहाबाहू रावणो राक्षसाधिपः ॥ १९ ॥

सुमहाबाहुः "பெரும்போர்வீர
னும்

गोरसं हि பசுவின் பாலையும்
अन्नदायिनः அன்னதானஞ்செய்த
வர்கள்

राक्षसाधिपः இராசக்ஷஸமன்னனு
रावणः இராவணன் [மாகிய
धार्मिकान् தர்மம் செய்தவர்
अपरान् வேறுசிலரை [களான
स्वतेजसा அவர்களது தேஜஸால்
दीप्यमानान् விளங்குகிறவர்களாய்
तत्र அவ்விடத்தில்
स्वकर्मफलं தங்களுது தர்மங்கலின்
பயனை

अन्नं एव அன்னத்தையும்
गृहदातारः கிருஹதானஞ்செய்த
வர்கள்

गृहान् च மாளிகைகளையும்
सुवर्णमणि- } தங்கமணிகளாலும்,
मुक्ताभिः } முத்துகளாலும்
அலங்கரிக்கப்பட்ட
प्रमदाभिः च தர்மபத்தனிகளோடே
யே

अशतः அனுபவிப்பவர்களாய்
गोप्रदातारः கோதானஞ்செய்தவர்
கள்

अलङ्कृतान् அனுபவிப்பவர்களாக
ददर्श கண்டான்.

ततस्तान्भिद्यमानांश्च कर्मभिर्दुःकृतैः स्वकैः । रावणो मोचयामास विक्रमेण बलाद्दली ॥

ततः "அப்பொழுது
बली பலிஷ்டனாகிய
रावणः இராவணன்
स्वकैः அவர்களது
दुःकृतैः துஷ்கிருத்தியங்களுக்
குரியதாகிய

कर्मभिः பயன்களால்
भिद्यमानान् தாக்கப்படுகின்ற
तान् அவர்களை
विक्रमेण பரர்க்கிரமத்தால்
बलात् च பலவந்தமாகவே
मोचयामास விடுவித்தான்.

प्राणिनो मोचितास्तेन दशग्रीवेण रक्षसा । सुखमापुर्णहूर्तं ते ह्यतर्कितमचिन्तितम् ॥ २१ ॥

तेन "அந்த
दशग्रीवेण रक्षसा தசக்ரீவ அரக்கனாலு
मोचिताः விடுவிக்கப்பட்ட
ते प्राणिनः அந்த மானிடர்கள்
अचिन्तितं இதுவரையில் நினைக்காததும்

अतर्कितं हि அகஸ்மாத்தாய் ஸம்ப
வித்ததுமான
सुखं சுகத்தை
सुहूर्तं ஒருமுஹூர்த்தத்தகாலம்
आपुः அடைந்தார்கள்.

प्रेतेषु सुच्यमानेषु राक्षसेन महीयसा । प्रेतगोपाः सुसंकुद्धा राक्षसेन्द्रमभिद्रवन् ॥ २२ ॥

प्रेतेषु “प्रேதங்கள்
महीयसा பெரும் வலுக்கொண்ட
राक्षसेन அரக்கனால்
सुच्यमानेषु விடுவிக்கப்பட்ட
பொழுது

प्रेतगोपाः பிரேதங்களின் காவ
லாளர்கள்
सुसंकुद्धा: மிகவும் கோபங்கொ
ண்டவர்களாகி
राक्षसेन्द्र இராக்ஷஸமன்னனை
अभिद्रवन् மேல்விழ்ந்து
தாக்கினார்கள்.

ते प्रासैः परिवैः शूलैर्भुसलैः शक्तितोमरैः । पुष्पकं समवर्षन्त शूराः शतसहस्रशः ॥ २३ ॥

ते “அந்த
शूराः சூரர்கள்
पुष्पकं புஷ்பகவிமானத்தை
முட்கள் புதைத்து
प्रासैः { வீசியெறியத்தக்க
एरिपடைகளாலும்
परिवैः இரும்புலக்கை
களாலும்
शूलैः சூலங்களாலும்

सुसलैः முஸல்ங்களாலும்
शक्तितोमरैः ஈட்டிகளாலும்
வேல்களாலும்
शतसहस्रशः நூற்றுக்கணக்காகவும்
ஆயிரக்கணக்காகவும்
समवर्षन्त தீவிரமாய் தாக்கினார்
கள்.

तस्यासनानि प्रासादान्वेदिकास्तोरणानि च । पुष्पकस्य बभञ्जुस्ते शीघ्रं मधुकरा इव ॥

ते “அவர்கள்
तस्य அந்த
पुष्पकस्य புஷ்பகவிமானத்தின்
आसनानि ஆஸனங்களையும்
प्रासादान् மேல்மாடிகளையும்
वेदिका: திண்ணைகளையும்

तोरणानि च வெளிக்கதவுகளையும்
मधुकरा: தேன் ஈக்கள்
इव எவ்வண்ணமோ,
அவ்வண்ணமே
शीघ्रं விரைவில்
बभञ्जु: உருவழித்தார்கள்.

देवनिष्ठानभूतं तद्विमानं पुष्पकं मृधे । भज्यमानं तथैवासीदक्षयं ब्रह्मतेजसा ॥ २५ ॥

मृधे “போரில்
भज्यमानं பிளவுண்ட
देवनिष्ठानभूतं தேவ நிருமிதமான
तत् அந்த
पुष्पकं विमानं புஷ்பகவிமானம்

ब्रह्मतेजसा பிரம்மதேவனது
மகிமையால்
अक्षयं சேதமுறாததாய்
तथा एव முன்போலவே
आसीत् விளங்கிற்று.

असंख्या सुमहत्यासीत्तस्य सेना महात्मनः । शूराणामुग्रयातूणां सहस्राणि शतानि च ॥

महात्मनः “மஹாத்மாவான
तस्य அவரது
सेना சேனையானது
सुमहती மிகப்பெரியதாயும்
असंख्या எண்ணிக்கணக்கிட
முடியாததாயும்
आसीत् இருந்தது.

उग्रयातूणां { உக்கிரமாய் பகை
தீர்த்துக்கொள்ள
வல்லவர்களாகிய
शूराणां சூரர்களின் (சேனைகள்)
शतानि நூற்றுக்கணக்காகவும்
सहस्राणि ஆயிரக்கணக்காகவும்
च அப்படியே இருந்தன.

ततस्ते सचिवास्तस्य यथाकामं यथाबलम् । अयुध्यन्त महावीराः स च राजा दशाननः ॥

ततः “அப்பொழுது
ச: அந்த
தசானன
ராஜா மன்னனும்
तस्य அவனுடைய
महावीरा: மஹாவீரர்களாகிய

ते अर्ध
सचिवा: च மந்திரிகளும்
यथाकामं வேண்டியவரையில்
यथाबलं திறத்தையெல்லாம்
वेलையிட்டுக்கொண்டு
अयुध्यन्त போர்புரிந்தனர்.

ते तु शोणितदिग्धाङ्गाः सर्वशस्त्रसमाहताः । अमात्या राक्षसेन्द्रस्य चक्ररायोधनं महत् ॥

राक्षसेन्द्रस्य “இராக்ஷஸமன்ன
ते अर्ध [னுடைய
अमात्या: மந்திரிகள்
सर्वशस्त्र- } எல்லா சஸ்திரங்களா
समाहता: } லும் செம்மையாய்ப்
புடைக்கப்பட்டவர்
களாய்

शोणितदिग्धाङ्गा: உதிரப்பெருக்கெடுத்த
சரீரமுடையவர்களாய்
त இருக்கையிலும்
महत् மஹத்தான
आयोधनं போரை
चक्र: செய்தார்கள்.

अन्योन्यं ते महाबाहो जघ्नुः प्रहरणैर्भृशम् । यमस्य च महाबाहो रावणस्य च मन्त्रिणः ॥

महाबाहो “மஹாபாஹுவே,
रावणस्य இராவணனுடைய
ते அந்த
मन्त्रिण: च மந்திரிகளும்
यमस्य யமனுடைய
महाबाहा: च கிரத்திபெற்ற வீரர்
களும்

प्रहरणै: ஆயுதங்களால்
अन्योन्यं ஒருவரை ஒருவர்
भृशं மெத்தவும்
जघ्नु: அடித்துக் கொண்
டார்கள்.

अमात्यांस्तांस्तु सन्त्यज्य यमयोधा महाबलाः । तमेव चाभ्यधावन्त शूलवर्षैर्दशाननम् ॥

महाबला: “மஹாபலிஷ்டர்
களான
यमयोधा: யமனது போர்
तान् அந்த [வீரர்கள்
अमात्यान् மந்திரிகளை
तु இந்தஸ்திதியில்

सन्त्यज्य விட்டு
तं அந்த
दशाननं एव தசானனையே
शूलवर्षै: च சூலவருஷங்களைக்
கொண்டே
अभ्यधावन्त தாக்கினார்கள்.

ततः शोणितदिग्धाङ्गाः प्रहारैर्जर्जरीकृतः । फुल्लाशोक इवाभाति पुष्पके राक्षसाधिपः ॥

राक्षसाधिप: “இராக்ஷஸ மன்னன்
पुष्पके பூஷ்பகவிமானத்தில்
ततः அப்பொழுது
प्रहारै: அடிகளால்
जर्जरीकृत: காயங்கள் பெற்
றவனாய்

शोणितदिग्धाङ्गा: { உதிரத்தால் பூசப்
பட்ட சரீரமுடையவனாய்
फुल्लाशोक: நன்றாய்ப்பூத்த
அசோகமரம்
इव போல்
अभाति விளங்கினான்.

स तु शूलगदाप्रासाञ्छक्तितोमरसायकान् । मुसलानि शिला वृक्षान्मुोचास्त्रबलाद्बली॥

बली सः	“ பலிஷ்டனான அவன்	मुसलानि	முஸல்மென்ற
शूलगदाप्रासान्	{ சூலங்களையும், கதை களையும், பிராஸ மென்கிற ஆயுதங் களையும், சக்தி என்கிற ஆயு தங்களையும், தோமர மென்கிற ஆயுதங் களையும், பாணங் களையும்	शिलाः	ஆயுதங்களையும் பாறைகளையும்
शक्तिमर- } सायकान् }		वृक्षान् तु	மரங்களையும்
		अस्त्रबलात्	அஸ்திர மகிமையால்
		मुमोच	விடுத்தான்.

तरुणां च शिलानां च शस्त्राणां चातिदारुणम् । यमसैन्येषु तदूर्ध्वं पपातातिभयङ्करम् ॥

तरुणां च	“ மரங்களுடையவும்	यमसैन्येषु	யமனது சேனைகளில்
शिलानां च	பாறைகளுடையவும்	अतिदारुणं	அதி உக்கிரமாகவும்
शस्त्राणां च	ஆயுதங்களுடையவும்	अतिभयङ्करं	அதி பயங்கரமாகவும்
तत् वर्षं	அந்த வருஷமானது	पपात	வீழ்ந்தது.

तांस्तु सर्वान्विनिर्भिद्य तदस्त्रमपहत्य च । जघ्रुस्ते राक्षसं घोरमेकं शतसहस्रशः ॥ ३४ ॥

ते	“ அவர்கள்	अहस्य	அழித்து
तान्	அவைகள்	घोरं	கொடிய
सर्वान्	எல்லாவற்றையும்	राक्षसं	இராக்கூஸன்
विनिर्भिद्य	பொடியாக்கி	एकं तु	ஒருவனையே
तदस्त्रं च	அவனது அஸ்திரத் தையும்	शतसहस्रशः	கோடிக்கணக்காக
		जघ्रुः	புடைத்தார்கள்.

परिवार्य च तं सर्वे शैलं मेघोत्करा इव । भिन्दिपालैश्च शूलैश्च निरुच्छ्वासमपोथयन् ॥

सर्वे च	“ எல்லோருமாய்	परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு
तं च	அவனொருவனையே	भिन्दिपालैः	கைவேல்களாலும்
शैलं	ஒரு மலையை	शूलैः च	சூலங்களாலும்
मेघोत्कराः	மேகக்கூட்டங்கள்	निरुच्छ्वासं	திக்கு முக்காடுபவனாக
इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே	अपोथयन्	சாடினார்கள்.

विमुक्तकवचः क्रुद्धः सिक्तः शोणितविस्रवैः । ततः स पुष्पकं त्यक्त्वा पृथिव्यामवतिष्ठत ॥

क्रुद्धः	“ மூர்க்கனான	सिक्तः	நனைக்கப்பட்டவனாய்
सः	அவன்	पुष्पकं	புஷ்பகவிமானத்தை
ततः	அப்பொழுது	त्यक्त्वा	விட்டு
विमुक्तकवचः	கவச மிழந்தவனாய்	पृथिव्यां	பூமியில்
शोणितविस्रवैः	உதிரப்பெருக்கு களால்	अवतिष्ठत	ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டான்.

ततः स कार्मुकी वाणी समरे चाभिवर्तत । लब्धसंज्ञो मुहूर्तेन क्रुद्धस्तस्यौ यथान्तकः ॥

ச: க்ருட: "அந்த மூர்க்கண்
முஹூர்தன ஒரு முஹூர்த்த
காலத்தில்
லब्धसंज्ञ: தன் நினைவுகொண்டவனாகி
तस्यौ சற்று நிகரானித்து
निन्दन्. நின்றான்.
तत: அதின்மேல்

कार्मुकी வில்லைக் கையில்
कोण्डवनायुधம் கொண்டவனாயும்
वाणी च பாணத்தைக் கையில்
कोण्डवनायुधம் கொண்டவனாயும்
समरे போரில்
अन्तकः यथा யமன்போல்
अभिवर्तत மேல்விழ்ந்து
தாக்கினான்.

ततः पाशुपतं दिव्यमस्त्रं सन्धाय कार्मुके । तिष्ठ तिष्ठेति तानुत्त्वा तच्चापं विचर्ष सः ॥

स: "அவன்
तत: அப்பொழுது
दिव्यं திவ்யமான
पाशुपतं பாசுபதமென்ற
अस्त्रं அஸ்திரத்தை
कार्मुके வில்லில்
सन्धाय சந்தானஞ்செய்து

तान् அவர்களைப்பார்த்து
तिष्ठ तिष्ठ "நில், நில்"
इति என்று
उत्त्वा எச்சரித்து
तत् அந்த
चापं கோதண்டத்தை
विचर्ष இழுத்துவளைத்தான்.

आकर्णात्स विकृष्याथ चापमिन्द्रारिराहवे । मुमोच तं शरं क्रुद्धस्त्रिपुरे शङ्करो यथा ॥

इन्द्रारि: "இந்திர சத்ருவான
स: அவன்
आहवे போரில்
क्रुड: கோபங்கொண்ட
वक्रा
तं அந்த
चापं வில்லை
आकर्णात् காதுபரப்பந்தம்

विकृष्य இழுத்து
शङ्कः சங்கரபகவான்
त्रिपुरे திரிபுரத்தில்
यथा எவ்வண்ணமோ,
अव्वண்ணामே
शरं பாணத்தை
अथ இப்பொழுது
मुमोच விடுத்தான்.

तस्य रूपं शरस्यासीद्विधूमज्वालमण्डलम् । वनं दहियतो घर्मे दावाग्नेरिव मूर्च्छितः ॥

घर्मे "கடுங்கோடையில்
वनं காட்டை
मूर्च्छितः சாம்பலாய்
दहियतः எரிக்கும்
दावाग्ने: காட்டுத்தீயினு
டையது

इव { எவ்வண்ணமிருக்கு
மோ, அவ்வண்ண
மே யிருக்கிறதாய்

तस्य அந்த
शरस्य பாணத்தின்
रूपं சக்தி
विधूमज्वालमण्डलं புகை இன்றி எரிகிற
அக்கினிஜ்வாலையாக
आसीत् திகழ்ந்தது.

ज्वालामाली स तु शरः क्रव्यादानुगतो रणे । मुक्तो गुल्मान्द्रुमांश्चापि भस्म कृत्वा प्रधावति॥

रणे “போரில்
 क्रव्यादानुगतः } அரக்கனது இஷ்டம்
 अपि } போல் செய்து
 முடிக்க வல்லதா
 கியதும்
 मुक्तः तु விடுக்கப்பட்டதுமான
 सः शरः அந்தப் பாணம்

ज्वालामाली ஜ்வாலையைச் சக்கிர
 முடையதாய்
 गुल्मान् சிறு மரங்களையும்
 द्रुमान् च பெரிய மரங்களையும்
 भस्म சாம்பலாக
 कृत्वा செய்துகொண்டு
 प्रावति தாண்டிவந்தது.

ते तस्य तेजसा दग्धा सैन्या वैवस्वतस्य तु । रणे तस्मिन्निपतिता दावदग्धा नगा इव ॥

तस्मिन् “அந்த
 रणे போரில்
 तु இப்பொழுது
 वैवस्वतस्य யமனுடைய
 ते அந்த
 सैन्याः ஸேனைகள்
 तस्य அதனுடைய

तेजसा வீர்யத்தால்
 दग्धाः எரிக்கப்பட்டவை
 களாய்
 दावदग्धाः காட்டுத்தீயினால்
 கொளுத்தப்பட்ட
 नगाः इव மரங்கள்போல்
 निपतिताः அழிந்தன.

ततस्तु सचिवैः सार्धं राक्षसो भीमविक्रमः । ननाद सुमहानादं कम्पयन्निव मेदिनीम् ॥

ततः “அப்பொழுது
 भीमविक्रमः அதி பராக்கிரம
 சாலியாகிய
 राक्षसः அரக்கன்
 मेदिनीं तु உலகத்தையே

कम्पयन् इव நடுங்கச்செய்பவன்
 போல்
 सचिवैः மந்திரிமார்களோடு
 सार्धं கூட
 सुमहानादं ஓர் பெரும் கோஷத்
 ननाद முழக்கினால். [தை

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21534

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 810

द्वाविंशः सर्गः—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ 22 ॥

यमविजयः—யமனை ஜயிப்பது.

स तस्य तु महानादं श्रुत्वा वैवस्वतो यमः । शत्रुं विजयिन् मेने स्वबलस्य च संक्षयम् ॥

वैवस्वतः “சூரியபகவானுடைய
 सः அந்த [புதல்வரான
 यमः யமன்
 तस्य அவனுடைய
 महानादं பெரும் கோஷத்தை
 श्रुत्वा கேட்டு
 तु இப்பொழுது

शत्रुं சத்ருவை
 विजयिन् வெற்றிகொண்டவனு
 யிருப்பதையும்
 स्वबलस्य தனது ஸையத்தி
 னுடைய
 संक्षयं च அழிவையும்பற்றி
 मेने தனக்குள்ளேயே
 ஆலோசனை செய்தார்.

स हि योधान्हतान्मत्वा क्रोधसंरक्तोचनः । अवशीचरितं मृतं रथोऽयमुपनीयताम् ॥२॥

ச: "அவர்
ஹதாந் கொலையுண்ட
யோதாந் போர்வீரர்களை
மத்வா நினைத்து
கோபத்தால் சிவந்த
கோபசரக்தோசன: கண்களுற்றவராய்

சுத ஸாரதிக்கு
அய் ரத: ஹி 'இந்த போர்ரதமே
வ்ரதம் விரைவில்
உபநியதா கொண்டுவரப்பட்ட
மும்' என்று
அவ்வித கட்டையிட்டார்.

तस्य मृतो रथं दिव्यमुपस्थाप्य महास्वनम् । स्थितः स च महातेजा आरूरोह महारथम् ॥ ३ ॥

तस्य "அவரது
சுத: ஸாரதி
மஹாஸ்வனமென்ற
பேரிகையையுடைய
दिव्यं திவ்யமான
रथं போர்ரதத்தை
उपस्थाप्य எதிரில் கொண்டு
வந்து நிறுத்தி
स्थितः தயாராய் நின்றான்.
महा जा: மஹாதேஜஸ்வியான

ச: அவர்
महारथं மஹாரதத்தில்
च च தக்ஷணமே
आरूरोह ஏறிக்கொண்டார்.
तस्य அவருக்கு
अमत: எதிரில்
मृत्यु: மிருத்யுதேவன்
பாசமும், இரும்பு
पाशमुद्गरहस्तः { உலக்கையையும் கை
யில் கொண்டவராய்
स्थितः நின்றார்.

येन संक्षिप्यते सर्वं त्रैलोक्यमिदमव्ययम् । कालदण्डस्तु पार्श्वस्थो मूर्तिमानस्यन्दनोत्तमे ॥

यमपहरणं दिव्यं प्रदहन्निव तेजसा
येन "எந்த அவரால்
इदं இந்த
त्रैलोक्यं மூவுலகம்
सर्वं எல்லாமும்
अव्ययं சாச்வதமாயுள்ளதும்
दिव्यं மிக்க ஆச்சரியகர
மாயிருக்கிற துமான
यमपहरणं யமன பிடுக்குட்பட்
டதாய்

॥ ४ ॥
संक्षिप्यते அழிக்கப்படுகிறது.
कालदण्डः तु காலதண்டமும்
मूर्तिमान् சரீர உருவம்கொண்
டதாய்
तेजसा தேஜஸால்
प्रदहन् इव எரித்து விடுவது
போன்றதாய்
स्यन्दनोत्तमे உத்தமமான ரதத்தில்
पार्श्वस्थः பக்கத்தில் நின்றது.

तस्य पार्श्वेषु निच्छिद्राः कालपाशाः प्रतिष्ठिताः । पावकस्पर्शसङ्काशः स्थितो मूर्तिश्च सुदूरः॥

तस्य "அதனுடைய
पार्श्वेषु பக்கங்களில்
कालपाशाः காலபாசங்கள்
निच्छिद्राः இடைவெளியில்லாமல்
प्रतिष्ठिताः நிலைபெற்றிருந்தன.

पावकस्पर्शसङ्काशः அக்னிஸ்பரிசத்துக்கு
நிகரான
सुदूरः च முக்கரமெனும்
இரும்புத்தடியும்
मूर्ति: சரீர உருவம் கொண்
स्थितः நின்றது. [டதாய்

ततो लोकत्रयं क्षुब्धमकम्पन्त दिवौकसः । कालं दृष्ट्वा तथा क्रुद्धं सर्वलोकभयावहम् ॥

दिवौकसः	“தேவர்கள்	सर्वलोक- भयावहं }	மூவுலகமும் அஞ்சி நடுங்கும்படி செய்
कालं	யமனை	दृष्ट्वा	கண்டு, [பவராயும்
तथा	அவ்வண்ணம்	ततः	அப்பொழுது
क्रुद्धं	கோபங்கொண்டிருப் பவராயும்	लोकत्रयं	மூவுலகமும்
		क्षुब्धं	கலக்கமுற்றதாக
		अकम्पन्त	நடுங்கினார்கள்.

ततः प्रचोदयन्मृतस्तान्ध्वान् रुधिरप्रभान् । प्रययौ भीमसन्नादो यत्र रक्षःपतिः स्थितः ॥

ततः	“அப்பொழுது	प्रचोदयन्	உற்சாகப்படுத்தி
सूतः	ஸூரதி		யோட்டிக்கொண்டு
रुधिरप्रभान्	ரத்தவாண்முள்ள	रक्षःपतिः	அரக்கமன்னன்
तान्	அந்த	स्थितः	இருந்தது
अश्वान्	குதிரைகளை	यत्न	எங்கே அவ்விடத் திற்கு
भीमसन्नादः	பெரும் கூச்சலிடு பனவாய்	प्रययौ	புறப்பட்டான்.

मुहूर्तेन यमं ते तु हया हरिहयोपमाः । प्रापयन्मनसस्तुल्या यत्र तत्प्रस्तुतं रणम् ॥ ८ ॥

ते	“அந்த	मुहूर्तेन	ஒருகூடணத்தில்
	இந்திரனது ‘ஹரி’	प्रस्तुतं	உடனே செய்யவேண்
हरिहयोपमाः	என்ற குதிரைக	तत्	அந்த [டியதாகிய
	ஒருக்குச் சமமான	रणं	போர்
	வைகளும்	यत्न तु	எவ்விடத்திலேயோ அவ்விடத்திற்கு
मनसः	மனோவைகத்திற்கு	यमं	யமனை
तुल्याः	நிகரான வேகமுடைய	प्रापयन्	கொண்டுபோய் சேர்த்தன.
हयाः	குதிரைகள்		

दृष्ट्वा तथैव विकृतं रथं मृत्युसमन्वितम् । सचिवा राक्षसेन्द्रस्य सहसा विप्रदुदुवुः ॥ ९ ॥

राक्षसेन्द्रस्य	“அரக்கமன்னனது	रथं	இரதத்தை
सचिवाः	மந்திரிமார்கள்	दृष्ट्वा एव	கண்டதுமே
मृत्युसमन्वितं	மிருத்புதேவதையுட னிருக்கிறதும்	सहसा	சடக்கென
	இதுவரையில் பார்த்	तथा	அப்படியே
विकृतं	திராததாய் அப்புத மாயிருக்கிறதமான	विप्रदुदुवुः	திடுக்கிட்டுத் திரும்பி நின்றாவிட்டார்கள்.

लघुसत्त्वया ते हि नष्टंज्ञा भयादिताः । नैह योद्धुं समर्थाः स्म इत्युक्त्वा प्रययुर्दिशः ॥

ते हि “அவர்களோவெனில்
लघुसत्त्वया ஆற்றல் குறைவினால்
भयादिताः பயத்தால் திகிலடை-
ந்தவர்களாய்
नष्टंज्ञा: அறிவு அழிந்தவர்
களாய்

इह ‘இங்கு
योद्धुं போர்புரிய
न समर्थाः स्म வல்லோ மல்லோம்’
इति என்று
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
दिशः திசைகள்தோறும்
प्रययुः ஓடி விட்டார்கள்.

तं तादृशं दृष्ट्वा रथं लोकभयावहम् । नाशुभ्यत दशश्रीवो न चापि भयमाविशत् ॥

स: “அந்த
दशश्रीवः तु தசசீர்வதோவெனில்
लोकभयावहं உலகமே நடுங்குமா-
றிருக்கின்ற
तादृशं அப்படிப்பட்ட
रथं அந்த

रथं ரதத்தை
दृष्ट्वा கண்டு
भयं च பயமென்பதையே
न आदिशत् அடையவில்லை.
अपि கொஞ்சமேனும்
न आशुभ्यत கலவரப் படவுமில்லை.

स तु रावणमासाद्य व्यसृजच्छक्तितोमरान् । यमो मर्माणि संक्रुद्धो रावणस्योपकृन्तत ॥

स: “அந்த
यमः யமன்
संक्रुद्धः மிக்ககோபங்கொண்ட
வராகி
रावणं இராவணனை
आसाद्य எதிர்த்து

शक्तितोमरान् சக்தி, தோமரமென்ற
ஆயுதங்களை
व्यसृजत् வீடுத்தார்.
रावणस्य இராவணனுடைய
मर्माणि तु மர்மஸ்தானங்களி-
லேயே
उपकृन्तत துன்புறுத்தினார்.

मर्मसु छिद्यमानेषु रावणो राक्षसेश्वरः । सहस्तस्थौ रुजं घोरां भिद्यमान इवाचलः ॥

राक्षसेश्वरः “ராக்ஷஸமன்னனாகிய
रावणः இராவணன்
मर्मसु மர்மஸ்தானங்கள்
छिद्यमानेषु துன்புறுத்தப்படுகை
பிலும்
घोरां அஸஹ்யமான

रुजं நோவை
सहन् பாராட்டாதவனாய்
भिद्यमानः பிளவுண்ட-
அலை
इव போல்
तस्थौ சலிப்புறுதிருந்தான்.

रावणस्तु ततः स्वस्थः शरवर्षं मुमोच ह । तस्मिन्वैवस्वतरथे तोयवर्षमिवाम्बुदः ॥१४॥

ततः “அதன்மேல்
रावणः இராவணன்
स्वस्थः तु சுகமாயிருப்பவனாயே
तस्मिन् அந்த
वैवस्वतरथे யமனது தேரில்
शरवर्षं சரமாரியை

अम्बुदः பேகம்
तोयवर्षं ஜலநாரையை
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
मुमोच பொழிந்தான்.
ह காண்!

शरास्ते वज्रसङ्काशाश्छादयन्ति रणे यमम् । यथाऽचलं महाघोरा नानावर्णा वलाहकाः ॥

ते “இந்த
வஜ்ரசङ்காசா: வஜ்ராயுதத்திற்குச்சு
மானமானவைகளும்
மஹா பயங்கரமான
வைகளும்
நானாவர்ணா: பலவித உருவங்களு
டையனவுமான

शरा: சரங்கள்
रणे போர்க்களத்தில்
यमं யமனை
वलाहका: மேகங்கள்
अचलं ஒரு மலையை
यथा எப்படியோ அப்படியே
छादयन्ति மூடிக்கொண்டன.

तान्हित्य शरांस्तूर्णं रावणस्य यमः स्वयम् । ततः प्रहरणं घोरं मुमोचारिनिषूदनः ॥१६॥

अरिनिषूदनः “சத்ருஸம்ஹாரகரா
यमः யமன் [கிய
रावणस्य இராவணனது
तान् அந்த
शरान् சரங்களை
स्वयं லக்ஷயமின்றி

तूर्णं விரைவில்
निहत्य ஒழித்து
ततः அதன்மேல்
घोरं கடுமையான
प्रहरणं துன்பத்தை
मुमोच விளைவித்தார்.

ततो महाशक्तिशरैः पात्यमानो महोरसि । नाशक्रोत्प्रतिकर्तुं स राक्षसः शय्यपीडितः ॥

ततः “அப்பொழுது
सः அந்த
राक्षसः அரக்கன்
महाशक्तिशरैः மஹாசக்திகொண்ட
சரங்களால்

महोरसि அகன்றமார்பில்
पात्यमानः வீட்கப்பட்டவனாயும்
शय्यपीडितः பாணக்கூர்கள் அழிந்
திருந்தவனாயும்
प्रतिकर्तुं பிரதிசெய்ய
न अशक्नोत् முடியாதிருந்தான்.

एवं नानाप्रहरणैर्यमेनामित्रकशिना । सप्तरात्रं कृतः संख्ये विज्ञो विमुखो रिपुः ॥१८॥

अमित्रकशिना “சத்ருக்களை அழிப்
यमेन யானால் [பவராகிய
सङ्ख्ये போரில்
सप्तरात्रं ஏழுநாள்வரையில்
एवं இவ்வாறு
नानाप्रहरणैः பலவிதத் துன்பங்க
ளால்

रिपु: சத்ரு
विज्ञः பிரக்கை தவறியவன
கவும்
विमुखः பிரதிஈலமேயடைந்த
வனாகவும்
कृतः செய்யப்பட்டான்.

तदाऽऽसीत्तुमुलं युद्धं यमराक्षसयोर्द्वयोः । जयमाकाङ्क्षतोर्वीर समरेष्वनिवर्तिनोः ॥ १९ ॥

वीर “வீரரே,
समरेषु போரில்
जयं ஜயத்தை
आ क्षतो: விரும்பியவர்களும்
अनिवर्तिनो: பின்வாங்காதவர்களு
மான

यमराक्षसयो: யமன் ராக்ஷஸனாகிய
द्वयो: இவ்விருவர்களுக்கும்
तदा அப்பொழுது
तुमुलं பயங்கரமான
युद्धं போர்
आसीत् நடைபெற்றது.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । प्रजापतिं पुरस्कृत्य समेतास्तद्रणाजिरम् ॥

ततः	“அப்பொழுது	प्रजापतिं	பிரம்மதேவரை
सगन्धर्वाः	கந்தர்வர்களோடு	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு
देवाः	தேவர்களும், [கூடிய	तत्	அந்த
सिद्धाः	சித்தர்களும்	रणाजिरं	போர்க்களத்திற்கு
परमर्षयः च	பரமரிஷிகளும்	समेताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

संवर्त इव लोकानां क्रुध्यतोरभवत्तदा । राक्षसानां च मुख्यस्य प्रेतानामीश्वरस्य च ॥

राक्षसानां	“அரக்கர்களின்	लोकानां	உலகங்களுக்கு
मुख्यस्य च	தலைவனுக்கும்	संवर्तः	பிரளயகாலம்
प्रेतानां	பிரேதங்களுக்கு	इव	போலவே
ईश्वरस्य च	நாயகருக்கும்	तदा	அக்காலம்
क्रुध्यतः	கோபம்வந்தவளவில்	अभवत्	தோன்றிற்று.

राक्षसेन्द्रस्ततः क्रुद्धश्चापमायम्य संयुगे । निरन्तरमिवाकाशं कुर्वन्वाणांस्ततोऽसृजत् ॥ २२ ॥

ततः	“அனந்தரம்	ततः	அதிவிருந்து
राक्षसेन्द्रः	இராக்ஷஸமன்னன்	बाणान्	பாணங்களை
संयुगे	போரில்	आकाशं	ஆகாசத்தை
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டவ	निर तरं इव	இடைவெளியேயில்
	னாய்		லாததாய்
चापं	வில்லை	कुर्वन्	செய்பவனாய்
आयम्य	வளைத்து	असृजत्	விடுத்தான்.

मृत्सुं चतुर्भिर्विशिखैः सूतं सप्तभिरदयत् । यमं शतसहस्रेण शीघ्रं मर्मस्वताडयत् ॥ २३ ॥

मृत्सुं	“மிருத்யுதேவனை	यमं	யமனை
चतुर्भिः	நான்கு	शीघ्रं	வேகமாய்
सूतं	தேர்ப்பார்களை	मर्मसु	மர்மஸ்தானங்களில்
सप्तभिः	ஏழு	शतसहस्रेण	கோடிக்கணக்காய்
विशिखैः	பாணங்களால்	अताडयत्	தாக்கினான்.
अदयत्	கலக்கினான்.		

ततः क्रुद्धस्य सहसा यमत्याभिविनिःसृतः । ज्वाशमाली स निश्वासाद्दनात्क्रोधपावकः ॥

ततः	“அதனால்	ज्वाशमाली	கொழிந்துவிட்டொரி
क्रुद्धस्य	கோபங்கொண்ட		கின்றதாய்
यमस्य	யமனது	सहसा	கடுமையாய்
सः	அந்த	वदनात्	முகத்தினின்றும்
क्रोधपावकः	கோபாக்கினியானது	निश्वासात्	சுவாசத்தினின்றும்
		अभिविनिःसृतः	வெளிக்கொம்பிற்று.

ततोऽपश्यंस्तदार्थं दैत्यदानवराक्षसाः । क्रोधजं पावकं दीप्तं दिवक्षन्तं रिपोर्विलम् ॥

ततः “अप्युपொழுது
क्रोधजं கோபத்தினாலுண்
டான
पावकं அக்கினியை
दीप्तं எரிகிறதாய்
रिपोः சுத்ருவினது
विलं தைரியத்தை

दिवक्षन्तं பாழாக்குகிறதாய்
तत् அந்த
आश्रयं ஆச்சர்யத்தை
दैत्यदानवराक्षसाः தைத்யர்கள், தானவர்
கள், இராக்ஷஸர்கள்
तदा அப்பொழுது
अपश्यन् நேரில் பார்த்தார்கள்.

मृत्युस्तु परमक्रुद्धो वैवस्वतमथाब्रवीत्

॥ २६ ॥

मृत्युः “मि०ருத்யுதேவன்
परमक्रुद्धः அதிகக் கோபங்கொ
ண்டவனாகி
तु இத்தருணத்தில்

वैवस्वतं யமனிடம்
अथ இப்படி
अब्रवीत् விண்ணப்பஞ்செய்
தான் :

मुञ्च मां देव शीघ्रं च निहन्मि समरे रिपुम्

॥ २७ ॥

देव “ஸ்வாமியே!
मां எனக்கு
मुञ्च விடைதந்தருளும்.
समरे போரில்

गि० சத்ருவை
शीघ्रं च விரைவிலேயே
निहन्मि நான் கொன்றுவிடுகி
றேன்.

नरकः शम्बरो वृत्रः शम्भुः कार्तिस्वरो बली । वैरोचनश्च नमुचिस्तावुभौ मधुकैटभौ ॥
एते चान्ये च बहवो बलवन्तो दुरासदाः । विनिपन्ना मया दृष्टाः का चिन्ताऽस्मिन्निशाचरे॥

दृष्टाः “பெயர்போன
बलवन्तः பலிஷ்டர்களும்.
दुरासदाः च எவராலும் வெல்வதற்
கரியவர்களுமான
एते இந்த
नरकः நரகாசுரன்
शम्बरः சம்பராசுரன்
वृत्रः விருத்திராசுரன்
शम्भुः சம்பு
कार्तिस्वरः கார்த்தஸ்வரன்
बली பலி சக்கிரவர்த்தி
वैरोचनः வைரோசனன்
नमुचिः நமுகி

तौ அந்த
उभौ இருவர்களாகிய
मधुकैटभौ च மதுகைடபர்களும்
अन्ये இவர்களல்லாத
बहवः च பலரும்
मया என்னால்
विनिपन्नाः ஒழிக்கப்பட்டிருக்கி
றார்கள்.
अस्मिन् இந்த
निशाचरे அரக்கன் விஷயத்தில்
चिन्ता சிந்தை
का ஏன்?

सुख मां साधु धर्मज्ञ यावदेन निहन्म्यहम् । न हि कश्चिन्मया दृष्टो बलवानपि जीवति ॥

வரீஜ “தருமமறிந்தவரே,
 ஸாது இதுவரையில் நடை
 பெற்றது போதும்;
 மா எனக்கு
 சுக கட்டளையிட்டருளும்;
 புன் இவனை
 அஃ நான்

யாவது இதோ
 நிறமி கொன்றுவிடுகிறேன்;
 மய என்னால்
 துடி: தாக்கப்பட்டவன்
 கச்சிந் ஹி எவனும்
 வலவான் அபி பலிஷ்டனாய் இருந்தா
 வ ஜாதி உயிருடனிரான். [ஓயும்

बलं मम न खल्वेतन्मर्यादैषा निसर्गतः । स दृष्टो न मया कालं सुहृत्तमपि जीवति ॥३१॥

ஏது “இது
 மம எனது
 வல் ஸாமர் த்தியத்தைப்
 பற்றி
 ந ஖து நான் பிரார்த்திக்
 ஏயா இந்த [கிறேனில்லை.
 மர्याடா தொன்றுதொட்டு
 வந்த தருமமியமனம்

நிசர்ஸீ: என் ஸ்வபாவசுத்தம்;
 ச: அவன்
 மயா என்னால்
 துடி: தாக்கப்பட்டவன்
 அப என்றால்
 சுஹீத் ஒரு முஹூர்த்த
 காலம் காலமும்
 ந ஜிவதி ஜீவித்திரான்.’

तस्यैवं वचनं श्रुत्वा धर्मराजः प्रतापवान् । अब्रवीच्च तं मृत्युं त्वं तिष्ठैनं निहन्म्यहम् ॥

மதாபவான் “தேஜோமபராகிய
 ஧ர்மராஜ: தருமராஜன்
 தஃ அவனது
 புன் இந்த
 வசன் பிரார்த்தனைக்கு
 ஶ்ருவா செவிசாய்த்து
 தந் அதுவிஷயத்தில்
 த் அந்த

மூது மிருத்யுதேவனைப்
 த் ‘நீ [பார்த்து
 திடி சும்மா இரு;
 அஃ நான்
 புன் இவனை
 நிர்மி கொன்றுவிடுகிறேன்’
 என்று
 அவரீத் திருகாய்மலர்ந்தரு
 ளினார்.

ततः संरक्तनयनः क्रुद्धो वैवस्वतः प्रभुः । कालदण्डममोघं तु तोलयामास पाणिना । ३२॥

தத: “அதன்மேல்
 வைவஸ்த: வைவஸ்வத
 ப்ரபு: ஸ்வாமி
 க்ருஃ கோபங்கொண்டவ
 ராய்
 சர்ஸ்தநயன: சிவந்த கண்களுற்ற
 வராய்

அமோவ் என்றும், எங்கும்,
 வீண்போகாத
 காலதண்ட் து காலதண்டத்தையே
 பாணிநா கையால்
 தோலயாஸா உயர்த்துக்கினார்.

यस्य पार्श्वेषु निखिलाः कालपाशाः प्रतिष्ठिताः ।

पावकाशनिसङ्काशो मुद्गरो मूर्तिमान्स्थितः

॥ ३४ ॥

यस्य “எந்த அதுனுடைய
பாற்சேஷு பக்கங்களில்
காலபாசா: காலபாசங்கள்
நிখிலா: எல்லாமுமே
புதிஸ்தி: வந்து நின்றன.
दर्शनादेव यः प्राणान्प्राणिनामपकर्षति । किं पुनस्ताडनात्स्पर्शात्पीडनाद्वाऽपि देहिनः ॥
यः “எந்த அது
प्राणिनां பிராணிகளின்
प्राणान् உயிர்களை
दर्शनात् एव கண்டமாத்திரத்தி
अपकर्षति ஆகர்ஷித்துவிடுகி
றது.

पावकाशनिसङ्काशः நெருப்புக்கும், இடிக்க
மும் நிகரான
मुद्गरः முத்திரமென்ற இரும்
புத்தண்டம்
मूर्तिमान् உருவமெடுத்துக்
கொண்டதாய்
स्थितः வந்து நின்றது.
पुनस्ताडनात्स्पर्शात्पीडनाद्वाऽपि देहिनः ॥
अपि இப்படியிருக்கையில்
देहिनः பிராணிகளை
स्पर्शात् தொட்டு
ताडनात् वा அடித்துத் துன்புறுத்
துகிறதென்றால்
किं पुनः என்னென்று சொல்
லக்கூடும்.

स ज्वालापरिवारस्तु निर्दहन्निव राक्षसम् ।

बलवता “பலிஷ்டரான
तेन அவரால்
सृष्टः ஸ்பர்சிக்கப்பட்டதா
सः அந்த [கிய
महाप्रहरणः மஹத்தான ஆபுதம்
तु அத்தருணத்தில்

तेन सृष्टो बलवता महाप्रहरणोऽस्फुरत् ॥

ज्वालापरिवारः நாற்புறமும் அக்கினி
ஜ்வாலையையுடையதாய்
राक्षसं அரக்களை
निर्दहन् கொளுத்திவிடுகிறது
इव போல்
अस्फुरत् மின்னிற்று.

ततो विदुदुवुः सर्वे तस्मात्तस्ता रणाजिरे । सुराश्च क्षुभिताः सर्वे दृष्ट्वा दण्डोद्यतं यमम् ॥

रणाजिरे “போர்க்களத்தில்
यमं யமனை
दण्डोद्यतं தண்டத்தைக் கையி
லெந்தியவராய்
दृष्ट्वा கண்டு
तस्मात् அதுனால்
ततः அப்பொழுது

सर्वे எல்லோரும்
तस्ताः பயந்துருங்கியவர்
களாய்
विदुदुवुः ஓடிப்போய்விட்டார்
सुराः தேவர்கள் [கள்.
सर्वे च எல்லோருமே
क्षुभिताः கலங்கினார்கள்.

तस्मिन्प्रहर्तुकामे तु यमे दण्डेन रावणम् । यमं पितामहः साक्षादृशयित्वैदमब्रवीत् ॥ ३८ ॥

रावणं “ராவணனை
दण्डेन தண்டத்தால்
तस्मिन् यमे அந்த யமன்
प्रहर्तुकामे புடைக்கவெண்ணியவ
पितामहः பிரம்மதேவர் [எவில
यमं யமன் முன்

साक्षात् பிரத்யக்ஷத்தில்
दृशयित्वा பிரஸன்னராகி
तु இதுவிஷயத்தில்
इदं இப்படி
अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
னார்:

वैवस्वत महाबाहो न खल्वमितविक्रम । न हन्तव्यस्त्वया तेन दण्डेनैव निशाचरः ॥३९॥

மஹாபாஹோ “மஹத்தானபாஹு
பலங்கொண்ட,
அமிதவிக்ரம அளவுக்கடங்காத
பராக்கிரமமும்பெற்ற
வैवस्वत சூரியனது புத்திரா,
त्वया உன்னால்

तेन அந்த
दण्डेन காலதண்டத்தால்
निशाचरः एव அரக்கன் மாதிராம்
हन्तव्यः கொல்லத்தகுந்தவன்
न இல்லை.
न खलु கூடவே கூடாது.

वरः खलु मयैतस्मै दत्तस्त्रिदशपुङ्गव । स त्वया नानृतः कार्यो यन्मया व्याहृतं वचः ॥

त्रिदशपुङ्गव “தேவப்பெருமானே!
एतस्मै இவனுக்கு
सः அந்த
वरः வரமானது
मया खलु என்னாலேயே
दत्तः கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

मया என்னால்
व्याहृतं சொல்லப்பட்டதான
वचः ஆக்கினை
यत् எதுவோ அது
त्वया உன்னால்
अनृतः பொய்யாக
न कार्यः செய்யலாகாது.

यो हि मामनृतं कुर्याद्वैवो वा मानुषोऽपि वा । त्रैलोक्यमनृतं तेन कृतं स्थानात्र संशयः ॥

देवः वा “ஒரு தேவன் தானாக
கட்டும்,
मानुषः वा ஒரு மனிதன் தானாக
यः எவனொருவன் [ட்டும்
मां अपि என்னையே
अनृतं பொய்யாக
कुर्यात् செய்கிறானே

तेन हि அவனாலேயே
त्रैलोक्यं மூவுலகத்திற்கும்
अनृतं வஞ்சனை
कृतं செய்யப்பட்டதாக
स्यात् ஆகும்;
अत्र இதில்
न संशयः ஐயமில்லை.

कुपेन विप्रमुक्तोऽयं निर्विशेषं प्रियाप्रिये । प्रजाः संहरते रौद्रो लोकत्रयभयावहः ॥४०॥

कुपेन “கோபத்துடன்
विप्रमुक्तः பிரயோகித்துவிடப்
अयं இது [பட்ட
प्रजाः பிரஜைகளை

रौद्रः கொடியதாய்
प्रियाप्रिये பிரியம் அப்பிரியமென்
னும் விஷயத்தில்

लोकत्रयभयावहः { மூவுலகங்களுக்கும்
அச்சத்தையுண்டாக்
குகிறதாய்

निर्विशेषं வேற்றுமையற்றதாய்
संहरते ஸம்ஹரிக்கிறது.

अमोघो ह्येष सर्वेषां प्राणिनाममितप्रभः । कालदण्डो मया सृष्टः पूर्वं मृत्युपुरस्कृतः ॥४१॥

एषः “இந்த
कालदण्डः காலதண்டம்
मया हि என்னாலேயே
पूर्वं முன்பு
प्राणिनां பிராணிகள்
सर्वेषां எல்லாவற்றிற்கும்

मृत्युपुरस्कृतः மாணத்திற்கென்று ஏ
ற்படுத்தப்பட்டதாய்
अमितप्रभः அளவிடடங்காத சோ
திக்கொண்டதாய்
अमोघः எக்காலத்திலும்
सृष्टः வீண்போகாததாய்
சிருஷ்டிக்கப்பட்டது.

तत्र खल्वेष ते सौम्य पात्यो रावणभूर्धनि । न हस्मिन्पतिते कश्चिन्मुहूर्तपि जीवति ॥

तत् “ஆதலால்
சௌம்ய ஸௌம்ய!
एषः இது
रावणभूर्धनि இராவணன் தலையில்
ते உனக்கு
न पात्यः எந்நித்தக்கதன்று.

दि एतेनानि
अरिषन् இது
पतिः தாக்கியபின்
कश्चित् खलु எவனாகட்டும்
मुहूर्त अपि ஒரு நிமிஷம்
न जीवति ஜீவித்திரான்.

यदि हस्मिन्पतिते न त्रियेषैः राक्षसः । त्रियते वा दशग्रीवस्तदा ह्युभयतोऽनृतम् ॥

अरिम् “இது
निरासिते தாக்கியபின்னர்
एषः இந்த
दशग्रीवः राक्षसः தசக்ரீவ அரக்கன்
त्रियते यदि இறந்தா லும் சரி

न त्रियेत वा இறவா திருந்தான்
என்கிறபடித்ததினும்
तदा அப்படியானால்
उभयतः இருவகையிலும்
अनृतं हि பொய்யாகத்தானாகும்.

तन्निवर्तय लङ्केशं दण्डमेतं समुद्यतम् । सत्यं च मां कुरुष्ववाच लोकांस्तं यद्यवेक्षसे ॥४६॥

तत् “ஆதலால்
लं நீ
लोकान् உலகஸம்பிரதாயங்
களை
अवेक्षसे அனுஷ்டிக்கின்றாய்
यदि என்கிற படித்ததில்
एतं இந்த
लङ्केशं இலங்கேசனுக்காக

समुद्यतं கையிலெடுக்கப்பட்ட
டிருக்கின்ற
दण्डं காலதண்டத்தை
अद्य இந்த தக்கணத்திலேயே
निवर्तय இருந்தவிடத்திற்கே
அனுப்பிவிடு.
मां च என்னையும்
सत्यं ஸத்யவானாக
कुरुष्व செய்து வை.

एषमुक्तस्तु धर्मात्मा प्रत्युवाच यमस्त । एष व्यावर्तितो दण्डः प्रभविष्णुर्हि नो भवान् ॥

एष “இவ்வண்ணமாய்
उक्तः சொல்லியதற்குச்
செவிசாய்த்த
धर्मात्मा தருமா த்மாவாகிய
यमः யமன்
तु இதுவிஷயத்திலிப்படி
तदा அப்பொழுது

प्रत्युवाच பதில்சொல்லியரு
भगवान् ‘தேவரீர் [ஸிரீனார்]
नः எங்களுக்கு
प्रभविष्णुः हि யஜமானனன்றோ?
एषः दण्डः இந்தத் தண்டம்
व्यावर्तितः திரும்பிப்போய்
விட்டது.

किं निवदानीं मया शक्यं कर्तुं रणगतेन हि । न मया यद्यं शक्यो हन्तुं वरपुरस्कृतः ॥

वरपुरस्कृतः “வரப்பெருமை
பெற்றிருக்கிற
अयं இவன்
मया என்னால்
हन्तुं கொல்ல
शक्यः அர்ஹன்
न இல்லை.

यदि என்கிறபடியால்
इदानीं இப்பொழுது
रणगते போருக்குவந்த
मया हि என்னாலேயே
कर्तुं செய்ய
शक्यः உசிடமானது
किं नु என்னதா னிருக்கிறது?

एष तस्मात्प्रणय्यामि दर्शनादथ रक्षसः । इत्युत्त्वा सरथः साश्वस्तत्रैवान्तरधीयत ॥४९॥

तस्मात्	“ஆதலால்	उत्त्वा	சொல்லிவிட்டு
एषः	இந்த நான்	तत्र एव	அந்த சூழ்நாட்
अस्य	இந்த		திலேயே
रक्षसः	அரக்கனது	सरथः	தேருடன் கூடினவரா
दर्शनात्	எதிரிலிருந்து		கவும்
प्रणय्यामि	மறைந்து	साश्वः	குதிரையுடன் கூடின
	போகிறேன்.		வராகவும்

इति इव्विथमयं अन्तरधीयत अन्तरं तं तानमायिन्न.

दशग्रीवस्तु तं जित्वा नाम विश्राव्य चात्मनः । आह्वय पुष्पकं भूयो निष्क्रान्तो यमसादनात् ॥

दशग्रीवः	“தசகிரீவன்	भूयः	அதிகமாய்
तु	விஷய மிப்படியிரு	विश्राव्य	பிரதாபப்படுத்தி
	ந்தும்	पुष्पकं	புஷ்பகவிமானத்தில்
तं	அவரை	आह्वय	ஏறிக்கொண்டு
जित्वा च	தோற்கடித்து விட்ட	यमसादनात्	யமனிருப்பிடத்
आत्मनः	தனது [தாய்		தனின்னு
नाम	பெயரை	निष्क्रान्तः	வெளியே சென்றான்.

स तु वैवस्वतो देवैः सह ब्रह्मपुरोगमैः । जगाम त्रिदिवं हृष्टो नारदश्च महामुनिः ॥५१॥

ब्रह्मपुरोगमैः	“பிரம்மதேவரை	जगाम	போய்ச் சேர்ந்தார்.
	முன்னிட்ட	नारदः	நாரத
देवैः	தேவர்களோடு	महामुनिः च	மஹரிஷியும்
सह	கூடினவராய்	तु	இதுவிஷயத்தில்
सः वैवस्वतः	அந்த யமன்	हृष्टः	மனஸந்துஷ்ட.
त्रिदिवं	சுவர்க்கத்திற்கு		கொண்டவரானார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21585

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 861

त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ 23 ॥

वरुणविजयः—வருணனை ஜயிப்பது.

ततो जित्वा दशग्रीवो यमं त्रिदशपुङ्गवम् । रावणस्तु रणश्लाघी स्वसहायान्दर्श ह ॥१॥

ततः	“அப்போது	रणश्लाघी	போரைப் புகழ்ந்து
त्रिदशपुङ्गवं	தேவசிரேஷ்டராகிய		பேசுகின்ற
यमं ह	யமனையே	दशग्रीवः	தசகிரீவனாகிய
जित्वा तु	தோற்கடித்துவிட்ட	रावणः	இராவணன்
	தாய்	स्वसहायात्	தனது கூட்டாளிகளை
		दर्श	கண்டான்.

ततो रुधिरसिक्ताङ्गं प्रहरैर्जर्जरीकृतम् । रावणं राक्षसा दृष्ट्वा हृष्टवत्समुपागमन् ॥ २ ॥

ततः “अப்பொழுது
 राक्षसाः அரக்கர்கள்
 रावणं இராவணனை
 रुधिरसिक्ताङ्गं உதிரம் படிந்திருப்ப
 வனாகவும்

प्रहरैः குத்துகளால்
 जर्जरीकृतं துளைக்கப்படிருப்பவ
 दृष्ट्वा கண்டு [துகவும்
 हृष्टवत् சந்தோஷமாய்
 समुपागमन् கிட்டிரின்றார்கள்:

जयेन वर्धयित्वा च मारीचप्रमुखास्ततः । पुष्पकं भेजिरे सर्वे सान्त्विता रावणेन तु ॥

मारीचप्रमुखाः “மாரீசன் முதலாகிய
 सर्वे तु எல்லோருமே
 जयेन ‘ஜயவிஜயிப்பவ’ என்று
 वर्धयित्वा புகழ் கூறிவிட்டு
 ततः அதன்மேல்

रावणेन च இராவணனாலும்
 सान्त्विताः ஆதரித்துப் பேசப்
 பட்டவர்களாய்
 पुष्पकं புஷ்பகவிமானத்தில்
 भेजिरे ஏறிக்கொண்டார்கள்.

ततो रसातलं गच्छन्प्रविष्टः पयसां निधिम् । दैत्योऽरगणाभ्युष्टं वरुणेन सुरक्षितम् ॥ ४ ॥

ततः “அங்கிருந்து
 रसातलं ரஸாதலமென்கிற பா
 தாளலோகத்திற்கு
 गच्छन् போகிறவனாய்
 दैत्योऽरगणाभ्युष्टं { தைத்யகணங்கள்
 உரக்கணங்களால்
 நிறைந்துள்ளதும்

वरुणेन வருணபகவானால்
 सुरक्षितं நன்கு பரிபாலிக்கப்
 பட்டதுமான
 पयसां निधिं மஹாசமுத்திரத்தில்
 प्रविष्टः புகுந்தான்.

स तु भोगवतीं गत्वा पुरीं वासुकिपालिताम् । कृत्वा नागान्वशे हृष्टो ययौ मणिमयीं पुरीम् ॥

सः “அவன்
 वासुकिपालितां வாசுகியினால் பரிபா
 லிக்கப்பட்ட
 भोगवतीं போகவதி என்ற
 पुरीं பட்டணத்திற்கு
 गत्वा போய்ச்சேர்ந்து

नागान् நாகர்களையும்
 वशे தன்வசத்தில்
 कृत्वा நிறுத்திவிட்டு
 हृष्टः களிப்படைந்தவனாய்
 मणिमयीं மணரிமயமென்கிற
 पुरीं பட்டணத்திற்கு
 ययौ போய்ச்சேர்ந்தான்.

निवातकवचास्तत्र दैत्या लब्धवराऽवसन् । राक्षसांस्तान्समागम्य युद्धाय समुपाह्वयत् ॥

तत्र “அதில்
 लब्धवराः வரப்பிரஸாதம்பெற்ற
 निवातकवचाः நிவாதகவசங்களென்ற
 दैत्याः தைத்யர்கள்
 अवसन् வாஸஞ்செய்துகொ
 ண்டிருந்தார்கள்.

तान् அந்த
 राक्षसान् தைத்யர்களை
 समागम्य போய்ப்பார்த்து
 युद्धाय அமராவதற்கு
 समुपाह्वयत् அழைத்தான்.

ते तु सर्वे सुविक्रान्ता दैतेया बलशालिनः । नानाप्रहरणास्तत्र प्रययुर्बुद्धदुर्मदाः ॥ ७ ॥

सुविक्रान्ताः “मஹா பராக்கிரம
சாலிகளும்
बलशालिनः மஹா பலசாலிகளும்
பலவிதமான படைக்
नानाप्रहरणाः { கலங்களைப் பெற்ற
வர்களும்
बुद्धदुर्मदाः புத்தப்பயித்தியம்
பிடித்தவர்களுமான

ते अन्त
दैतेयाः கைத்தியர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
तु அப்பொழுது
तत्र அதற்கு
प्रययुः போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

तेषां तु युध्यमानानां सायः संवत्सरो गतः । न चान्यतरयोस्तत्र विजयो वा क्षयोऽपि वा ॥

युध्यमानां “போர்புரிந்துக்
கொண்டிருந்த
तेषां அவர்களுக்கு
सायः பூர்ணமாய்
संवत्सरो ஓர் ஆண்டு
गतः கழிந்தது.

तु இப்படியிருந்தும்
अन्यतरयोः च இருவர்களில் எவரொ
तत्र அதில் [ருவருக்காவது
विजयः वा வெற்றியாவது
क्षयः वा தோல்வியாவது
न உண்டாகவில்லை.

ततः पितामहस्तत्र त्रैलोक्यगतिरव्ययः । आजगाम द्रुतं देवो विमानवरमास्थितः ॥ ९ ॥

ततः “அதன்மேல்
त्रैलोक्यगतिः மூவுலகுக்கும் ஆதார
மாயிருப்பவரும்
अव्ययः அமோகமாகிய வரங்க
னையே தருபவருமான

पितामहः देवः பிரம்மதேவர்
विमानवरं உத்தமவிமானத்தில்
आस्थितः எழுந்தருளியவராய்
तत्र அவ்விடத்திற்கு
द्रुतं வேகமாய்
आजगाम வந்துசேர்ந்தார்.

निवातकवचानां तु निवार्य रणकर्म तत् । वृद्धः पितामहो वाक्यसुवाच विदितार्थवत् ॥

वृद्धः “மஹா பூஜ்யராகிய
पितामहः பிரம்மதேவர்
निवातकवचानां நிவாதகவசங்களின்
तत् அந்த
रणकर्म போர்த் தொழிலை
निवार्य தடுத்தது

तु இவ்விஷயத்தில்
वाक्यं ஆக்கினையை
विदितार्थवत् ஸபஷ்டமாய்விளங்
கும் வண்ணமாய்
उवाच திருவாய்மலர்ந்தரு
ளினார்:

न ह्ययं रावणो युद्धे शक्यो जेतुं सुरासुरैः । न भवन्तः क्षयं नेतुमपि सामरदानवैः ॥ ११ ॥

युद्धे “‘போரில்
अयं இந்த
रावणः இராவணன்
सुरासुरैः தேவர்களாலும்,
அசுரர்களாலும்
जेतुं ஜயிக்க

न शक्यः முடியாதவன்.
भवन्तः நீங்கள்
सामरदानवैः अपि தானவர்களுள்ளிட்ட
தேவர்களாலும்
क्षयं नेतुं நாசத்தைப்பெற
न முடியாது.

राक्षसस्य सखित्वं च भवद्भिः सह रोचते । अविभक्ताश्च सर्वार्थाः सुहृदां नात्र संशयः ॥

राक्षसस्य “அரக்கனுக்கு
भवद्भिः உங்களோடு
सह கூட
सखित्वं च ஒற்றுமையா
யிருத்தலே
रोचते நல்லதாய்த் தோற்று
கிறது.

सुहृदां ஸ்னேகிதர்களுக்கு
सर्वार्थाः च எல்லா வயவஹாரங்
களின் பயன்களும்
अविभक्ताः வித்தியாஸமின்றி
யிருக்கின்றன.
अस्य இதில்
न संशयः ஐயமில்லை.

ततोऽग्निसाक्षिकं सख्यं कृतवांस्तत्र रावणः । निवातकवचैः सार्धं प्रीतिमानभवत्तदा ॥

रावणः “இராவணன்
तत्र இதில்
प्रीतिमान् மனமொப்பியவனுய்
तदा அப்பொழுதே
ततः அவ்விடத்திலேயே

अग्निसाक्षिकं அக்கினிஸாக்ஷிகமாக
निवातकवचैः நிவாதகவசர்களோடு
सार्धं கூட
सख्यं ஒற்றுமையாயிருத்தலே
कृतवान् செய்துமுடித்தவனாக
अभवत् ஆனான்.

अर्थतस्तैर्यथान्यायं संवत्सरमयोषितः । स्वपुराणिविशेषं च प्रियं प्राप्तो दशाननः ॥१४॥

अथ “அப்பொழுது
दशाननः தசானனன்
तैः அவர்களால்
यथान्यायं கிரமப்படி
निर्दिशेषं { யாதொருவித வித்தி
யாஸமில்லாதவண்
ணமாய்
स्वपुराण् தன் நகரைவிட

प्रियं சுகத்தை
प्राप्तः அனுபவிப்பவனாயும்
{ ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்
अर्थतः च கொண்டாடப்பட்ட
வனாயும்
संवत्सरं ஒரு வருஷம்
उषितः வலித்துக்கொண்டது.
நந்தான்.

ततोपधार्य मायानां शतमेकं समाप्तवान् । सलिलेन्द्रपुराण्वेषी भ्रमति स्म रसातलम् ॥

ततः “அக்காலத்தில்
मायानां கபட உபாயங்களில்
एकं शतं ஒருநூற்றை
उपधार्य கைப்பற்றி
समाप्तवान् நிறுணுனான்.

सलिलेन्द्रपुराण्वेषी { வருணனைது நகரத்
தைத் தேடுகின்றவ
னாய்
रसातलं ரஸாதலத்தில்
भ्रमति स्म சுற்றித்திரிந்தான்.

ततोऽश्मनगरं नाम कालकेयूरधिष्ठितम् । गत्वा तु कालकेयांश्च हत्वा तत्र बलोत्कटान् ॥

शूर्पणख्याश्च भर्तारमसिना प्राच्छिनत्तदा । स्यालं च बलवन्तं च विद्युज्जिह्वं बलोत्कटम् ॥

जिह्वया संलिहन्तं च राक्षसं समरे तथा ॥ १७ ॥

ततः “அப்பொழுது
कालकेयैः காலகேயர்களால்
अधिष्ठितं அதிகாரம் செலுத்தப்
பட்டதாகிய

अश्मनगरं அச்மநகரம்
नाम என்றதில்
गत्या புகுந்து
तस्य அங்குள்ள

बलोकटान्	மஹா பலகா லிகளா கிய
कालकेयान् च	காலகேயர்க்களையும்
ह्वा तु	கொன்றுவிட்டு
जिह्वा	நாவினால்
संलिहन्तं	நக்கிப்புசிக்கின்ற வனும்
बलवन्तं	ஸ்தூலசரீரமுடையவ னும்
बलोक्तं	மஹா பலிஷ்டனும்

शूर्गह्याः	சூர்ப்பணகையின்
भर्तारं च	கணவனுடையால்
स्यलं	தங்கைபுருஷனுமா கிய
विद्युजिह्वं च	வித்யுஜ்ஜிஹ்வனென்ற
राक्षसं च	அரக்கனையும்
तदा च	அக்காலத்திலேயே
तथा	அவ்வண்ணமே
समरे	போரில்
असिना	கத்தியால்
प्राच्छिन्नम्	வெட்டிக்கொன்றான்.

तं विजित्य मुहूर्तेन जघ्ने दैत्याश्चतुःशतम्

॥ १८ ॥

तं	“அவனை
विजित्य	கொன்றுவிட்டு
चतुःशतं	நானூறு

दैत्यान् च	தையர்க்களையும்
मुहूर्तेन	ஒருநிமிஷத்தில்
जघ्ने	கொன்றான்.

ततः पाण्डुरमेघाभं कैलासमिव भास्वरम् । वरुणस्यालयं दिव्यमपश्यद्वाक्षसाधिपः ॥ १९ ॥

ततः	“அதன்மேல்
राक्षसाधिपः	இராக்கஷஸமன்னன்
पाण्डुरमेघाभं	வெண்மேகங்கள் போன்றதும்
कैलासं इव	கைலாஸத்தைபோல்

भास्वरं	ஜோதிமயமாய் விளங்குவதுமான
वरुणस्य	வருணனுடைய
दिव्यं अल्यं	திவ்யமான ஆலயத்தை
अपश्यत्	கண்டான்.

क्षरन्तीं च पयस्तत्र सुरभिं गामवस्थिताम् । यस्याः पयोभिनिष्यन्दात्क्षीरोदो नाम सागरः ॥ २० ॥

रावणः	“இராவணன்
तत	அவ்விடத்தில்
पयः	பாலை
क्षरन्तीं	சொரிந்துகொண்டு
अवस्थितां च	இருக்கின்றதும்
यस्याः	எதினுடைய
पयोभिनिष्यन्दात्	பால் பெருகியதால்
सागरः	ஸமுத்திரம்
क्षीरोदः	பாற்கடல்
नाम	என பெயர்பெற்ற
यस्यात्	எந்த [மதோ,
तल	அதில்

प्रजाहितः	ஜனங்களுக்கினியரும்
शीतशिखः	சூளிர்ந்தகிரணமுடை
चन्द्रः	சந்திரன் [யவருமான
प्रमति	உத்பவித்தனோர், அந்த
गोवृषेन्द्रवरारिणिं	{ சிவபெருமானின் உத்தமவிருஷபத் தின் ஸாக்ஷாத் மாதாவுமாகிய
सुरभिं	சுரபி என்கிற
गां	பசுவை
ददर्श	கண்டான்,

यं समाश्रित्य जीवन्ति केनपाः परमर्षयः । अमृतं यत्र चोत्पन्नं स्वधा च स्वधभोजिनाम् ॥
 यां ब्रुवन्ति नरा लोके सुरभि नाम नामतः । प्रदक्षिणं तु तां कृत्वा रावणः परमाहुताम् ॥
 प्रविवेश महाघोरं गुप्तं बहुविधैर्बलैः ॥ २३ ॥

रावणः "இராவணன்
 केनपाः 'பேனபர்'களென்ற
 परमर्षयः பரமரிஷிகள்
 यं எனத
 समाश्रित्य அண்டி
 जीवन्ति உயிருடனிருக்கிறார்
 यव எதில் [களோ,
 स्वधभोजिनां ஸ்வதையை புசிக்கும்
 பித்ருக்களுக்கு
 स्वधा च 'ஸ்வதை' என்ற
 கவ்யமும்
 अमृतं च தெய்வஉணவாகிய
 அமிருதமும்
 उत्पन्नं உண்டானதோ,
 लोके உலகில்
 नरा: மானிடர்கள்
 नामतः பிரஸித்தமாய்

सुरभि சுரபி
 नाम என்று
 यां எனத
 ब्रुवन्ति வழங்குகின்றார்கள்,
 परमाहुतां மஹாஅத்புதமாயி
 ருக்கின்ற
 तां அதை
 तु இப்பொழுது
 प्रदक्षिणं பிரதக்ஷிணம்
 कृत्वा செய்து
 बहुविधैः பலவித
 बलैः ஸேனைகளால்
 गुप्तं பாதுகாக்கப்பட்ட
 தான
 महाघोरं மஹாபூஜ்யார்க்ஹமா
 नतिले
 प्रविवेश புருந்தான்.

ततो धाराशताकीर्णं शारदाभ्रनिभं तदा । नित्यप्रहृष्टं ददृशे वरुणस्य गृहोत्तमम् ॥ २४ ॥

ततः "அவ்விடத்தில்
 तदा அப்பொழுது
 वरुणस्य வருணனது
 धाराशताकीर्णं { நீர்தாரைகளின் பெ
 ருக்குகளால் சூழப்
 பட்டதும்

शारदाभ्रनिभं சாத்காலமேகம்
 போன்றதும்
 नित्यप्रहृष्टं { எப்பொழுதுமே
 ஆனந்தகரமாய்
 விளங்குகிறதுமான்
 गृहोत्तमं உத்தமமான மாளி
 கையை
 दृशे கண்ணுற்றான்.

ततो हत्वा बलाध्यक्षान्समरे तैश्च ताडितः । अब्रवीच्च ततो योधात्राजा शीघ्रं निवेद्यताम् ॥

ततः "அவ்விடத்தில்
 बलाध्यक्षान् சேனைத்தலைவர்களை
 समरे போரில்
 हत्वा துன்புறுத்தி
 तैः च அவர்களாலும்
 ताडितः च புடைக்கப்பட்டவ
 னாயும்

ततः அப்பொழுது
 योधान् வீரர்களைப்பார்த்து
 अब्रवीच्च இப்படி மொழிந்தான்
 राजा 'அரசன்
 शीघ्रं விரைவில்
 निवेद्यताम् அறிவிக்கப்பட்டும்.'

युद्धार्थी रावणः प्राप्तस्तस्य युद्धं प्रदीयताम् ।

वद वा न भयं तेऽस्ति निजितोऽस्मीति साञ्जलिः

॥ २६ ॥

रावणः “இராவணன்
யுத்தார்த்தீ போரில் ஆசை
கொண்டவனாய்
ப्राप्तः வந்திருக்கிறான்.
तस्य அவனுக்கு
युद्धं போர்
प्रदीयतां கொடுக்கப்பட்டதும்.
वा இல்லையென்றால்

निजितः ‘தோல்வியடைந்தவ
अस्मि ஆகிறேன்’ [ராய்
इति என்று
साञ्जलिः அஞ்ஜலிஹஸ்தனாகி
वद சொல்லிவிடு.
ते உனக்கு
भयं ஆபத்து
न अस्ति வினையாது.’

एतस्मिन्नन्तरे कुद्धा वरुणस्य महात्मनः । पुत्राः पौत्राश्च निष्कामगौश्च पुष्कर एव च ॥

ते तु वीर्यगुणोपेता बलैः परिवृताः स्वकैः । युद्धत्वा स्थान्कामगमानुद्यद्वास्वरवर्चसः ॥

एतस्मिन् “இந்த
अन्तरे ஸமயத்தில்
गौः च ‘கோவனெ’ன்ற சே
ஒபதியும்
पुष्करः च ‘புஷ்கரனெ’ன்ற சே
ஒபதியும்
महात्मनः மஹாத்மாவாகிய
वरुणस्य வருணனுடைய
वीर्यगुणोपेताः அமிதமான வீர்யமு
டையவர்களும்

पौत्राः च பெளத்திரர்களும்
स्वकैः தங்கதான
बलैः சேனைகளால்
परिवृताः புடைசூழப்பட்டவர்
களாய்
कामागमान् நினைத்தபடியெல்லாம்
செல்லவல்ல
स्थान् தேர்கனின்மிது
युद्धत्वा சித்தஞ்செய்து
கொண்டு

उद्यद्वास्वरवर्चसः { உதயமாகிற ஸூர்ய
னை ஒத்த தேஜோ
வான்களுமாகிய

तु இதுவிஷயத்தில்
कुद्धा: கோபாவேசங்கொண்
டவர்களாய்

ते पुत्राः அந்த புத்திரர்களும்

निष्कामन् வெளிப்பட்டார்கள்.

ततो युद्धं समभवद्धारुणं रोमहर्षणम् । सलिलेन्द्रस्य पुत्राणां रावणस्य च धीमतः ॥ २७ ॥

ततः “அப்பொழுது
धीमतः புத்திமானான
रावणस्य இராவணனுக்கும்
सलिलेन्द्रस्य வருணனுடைய

पुत्राणां च புத்திரர்களுக்கும்
युद्धं போர்
दारुणं கடுமையாகவும்
रोमहर्षणं மிகப்பயங்கரமாகவும்
समभवत् நடந்தது.

अमाल्यैश्च महावीर्यैर्दशग्रीवस्य रक्षसः । वारुणं तद्वलं कृत्स्नं क्षणेन विनिपातितम् ॥ ३० ॥

दशग्रीवस्य “தசக்ரீவ
रक्षसः அரக்கனின்
महावीर्यैः மஹாவீர்யசாலிக
अमाल्यैः மந்திரிகளால் [ளான
तत् वारुणं அந்த வருணனது

बलं ஸையம்
कृत्स्नं च எல்லாமும்
क्षणेன ஒரு நொடிப்
பொழுதில்
विनिपातितम् உருவழிக்கப்பட்டது.

तेन ते दारुणा युद्धे कामगाः पवनोपमाः । महोदरेण गदया हता वै प्रययुः क्षितिम् ॥

तेन “அந்த
மஹோதரனால்
யுद्धே போரில்
காமगा: இஷ்டப்படியெல்லாம்
செய்யவல்லவர்களும்
பवनோபமா: வாய்ப்பகவானுக்கு
நிகரான

दारुणा: உக்கிரமுடையவர்
ते அவர்கள் [களுமான
गदया கதையொன்றைக்
கொண்டு
हता: புடைக்கப்பட்டவர்
क्षितिं वै பூமிக்கே [களாய்
प्रययु: வந்துசேர்ந்தார்கள்.

तेषां वरुणपुत्राणां हत्वा योधान्हयाञ्छतान् । सुमोचाशु महानादं विरथान्प्रेक्ष्य तान्स्थितान् ॥

तेषां “அந்த
वरुणपुत्राणां வருணபுத்திரர்களு
டைய
योधान् சேனைத்தலைவர்களை
हयान् குதிரைகளையும் [யும்
शतान् நூற்றுக்கணக்காய்
आशु விரைவில்

हत्वा கொன்றுவிட்டு
तान् அவர்களை
विरथान् தேர் ஒழிந்தவர்களாய்
स्थितान् பூமியில் நிற்பவர்
प्रेक्ष्य பார்த்து [களாய்
महानादं பெருங்கோஷத்தை
सुमोच இட்டான்.

ते तु तेषां रथाः साश्वाः सह सारथिभिर्हतैः । महोदरेण निहताः पतिताः पृथिवीतले ॥

तेषां “அவர்களுடைய
साश्वा: குதிரைகளுடன் கூடிய
ते அந்த
रथा: ரதங்கள்
हतै: கொலையுண்ட
सारथिभि: सह ஸாரதிகளுடன் கூட

महोदरेण மஹோதரனால்
निहता: நாசஞ்செய்யப்பட்ட
வைகளாய்
तु இப்பொழுது
पृथिवीतले பூமியில்
पतिता: தலைகீழாகக்கிடந்தன.

ते तु त्यक्त्वा रथान्पुत्रा वरुणस्य महात्मनः ।

आकाशे विष्टिताः शूराः स्वप्रभावान्न विव्यथुः

॥ ३९ ॥

महात्मनः “மஹாத்மாவான
वरुणस्य வருணனுடைய
ते அந்த
शूरा: சூரர்களாகிய
पुत्रा: புதல்வர்கள்

रथान् त्यक्त्वा तु ரதங்களை விட்டுவிட்டு,
स्वप्रभावान् தங்கள் பிரபாவத்தா
आकाशे ஆகாயத்தில் [லேயே
विष्टिता: நிலைகொண்டவர்க
न विव्यथु: சளைக்கவிவலை. [ளாய்

धनूंषि कृत्वा सज्जानि विनिर्भिद्य महोदरम् । रावणं समरे क्रुद्धाः सहिताः समभिद्रवन् ॥

समरे “போரில்
सहिता: நிலைகொடாமலிருக்
கிற அவர்கள்
क्रुद्धा: கோபங்கொண்டவர்
களாகி

सज्जानि நானேற்றப்பட்டவை
कृत्वा செய்து [களாய்
महोदरं மஹோதரனை
विनिर्भिद्य பிளந்து தள்ளிவிட்டு
रावणं இராவணனை
समभिद्रवन् மிகக் கஷ்டப்படுத்தி
ஞர்கள்.

सायकैश्चापविभ्रष्टैर्व्रजकल्पैः सुदारुणैः । दारयन्ति स्म संकुद्रा मेघा इव महागिरिम् ॥

சங்குடா: "கோபாவேசங்
கொண்டவர்களாய்
மஹாగிரி ஒரு பெரும் மலையை
மேகங்கள்
இவ எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
வஜ்ரகல்பை: வஜ்ராயுதத்துக்கொப்
பானதும்

சுடாரு: மிகக்கடுமையானவை
களும்
சாபவிப்ரஸ்தை: { சாபங்களினின்று
வெளிவந்தவை
களுமான
சாயகை: கணைகளால்
தாரயந்தி: பிளந்தார்கள்.

ततः क्रुद्धो दशग्रीवः कालागिरिव निर्गतः । शरवर्षैर्महाघोरैस्तेषां मर्मस्वताडयत् ॥४२॥

தத: "அதனால்
தசகரீவன்
நிர்ଗத: வெளிக்கிளம்பிவந்த
காலாசி: காலாக்கனி
இவ என

க்ருட: கோபங்கொண்டவ
தே: அவர்களுடைய [னாகி
மர்மஸு மர்மஸ்தானங்களில்
மஹாघரै: மிகக் கொடிய
शरवर्षै: பாணவருஷங்களால்
अताडयत् புடைத்தான்.

ततस्तेनैव सहसा सीदन्ति स्म पदातयः । मुसलानि विचित्राणि ततो भल्लशतानि च ॥
पट्टिशश्चैव शक्तीश्च शतग्रीवस्तोमरांस्तथा । पातयामास दुर्धर्षस्तेषामुपरि विधितः ॥४४॥

தத: "அப்பொழுது
பதாதி:களாயிருந்த
அவர்கள்
தேன: எவ்வுடனேயே
சஹஸா கடுமையாய்
சீடந்தி: வேதனைப்பட்டார்கள்.
दुर्धर्ष: அச்சமுண்டாக்கு
கிறவனாய்
विधित: இருக்குமவன்
தே: அவர்களின்
उपरि மீது
विचित्राणि விசித்திரங்களான
मुसलानि முசலங்களென்ற
ஆயுதங்களையும்

भल्लशतानि च { பல்லங்களென்ற
ஆயுதங்கள் அனே
கங்களையும்
शक्ती: च சக்தி என்கிற ஆயு
தங்களையும்
पट्टिशान् च பட்டிசு மென்கிற
ஆயுதங்களையும்
शतग्रीव: एव சதக்னி என்கிற
ஆயுதங்களையும்
तथा அவ்வண்ணமே
तो-नरान् தோமரமென்கிற
ஆயுதங்களையும்
तत: அப்பொழுது
पातयामास விடுத்தான்.

अपविद्धास्तु ते वीरा विनिष्पेतुः पदातयः । महापङ्कमिवासाद्य कुञ्जराः षष्टिहायनाः ॥

தே "அந்த
பதாதி:களான
वीरा: சூரர்கள்
अपविद्धा: குத்துண்டவர்களாய்
तु அத்தருணத்தில்
षष्टिहायना: அறுபதுவயது
कुञ्जरा: யானைகள் [கொண்ட

மஹாபங்குமிவாசாடிய கும்பர: ஷஸ்திஹயனா: ॥
மஹாபங்கு: பெருஞ்சேற்றில்
आसाद्य சிக்கிக்கொண்டு
इव { இருந்தால் எவ்வண்
ணமோ, அவ்வண்
ணமே
विनिष्पेतु: ஓடுங்கிக்கிடந்தார்கள்.

सीदमानान्मुतान्दृष्ट्वा विह्वलान्मुमहौजसः । ननाद रावणो हर्षान्महान्मुखरो यथा ॥४६॥

रावणः “राவணன்
 सुमहौजसः மஹா பலவான்
 सुतान् சிறுவர்களை [களாகிய
 सीदमानान् பெரும் துன்பமனு
 பணிப்பவர்களாய்
 विह्वलान् தம்மறிவு தப்பினவர்
 களாய்

கூழா கண்டு
 हर्षान् மனச்சுந்துஷ்டியால்
 महान् பெரிய
 अम्बुवारः மேகம்
 यथा போன்றதாய்
 ननाद ஆனந்தகோஷம்
 செய்தான்.

ततो रक्षो महानादान्मुत्तथा हन्ति स्म वारुणान् । नानाप्रहरणोपेतैर्धारपातैरिवाम्बुदः ॥

रक्षः “அரக்கன்
 महानादान् பெருங்கோஷங்களை
 मुत्तथा இட்டு
 ततः அதன்மேல்
 अम्बुदः மேகமானது
 धारापातैः பெரும்மழைகளால்

इव எவ்வண்ணமோ
 अव्वண்ணமே
 वारुणान् வருணபுத்திரர்களை
 नानाप्रहरणोपेतैः பல ஆயுதங்களால்
 हन्ति स्म தலைகளம்பழுடியாத
 படி புடைத்தார்கள்.

ततस्ते विमुखाः सर्वे पतिता धरणीतले । रणात्स्वपुस्रैः शीघ्रं गृह्ण्येव प्रवेशिताः ॥४८॥

ततः “அப்பொழுது
 विमुखाः பிரதிகூலமடைந்தவர்
 களும்
 धरणीतले பூமியில்
 पतिताः வீழ்ந்துகிடக்கின்ற
 வர்களுமான
 ते அந்த

सर्वे எல்லோரும்
 स्वपुस्रैः அவர்கள் ஜனங்களால்
 रणात् போர்க்களத்தினின்றும்
 शीघ्रं एव விரைவிலேயே
 गृह्णाणि வீடுகளில்
 प्रवेशिताः கொண்டுபோய் விடப்
 பட்டார்கள்.

तानब्रवीत्ततो रक्षो वरुणाय निवेद्यताम्

॥ ४९ ॥

ततः “அப்போது
 रक्षः அரக்கன்
 तान् அவர்களைப்பார்த்து
 वरुणाय ‘வருணனுக்கு

निवेद्यतां சொல்லிவிடப்பட்ட
 டும்’
 अब्रवीत् என்று சொன்னான்.

रावणं त्वब्रवीन्मन्त्री प्रहसो नाम वारुणः । गतः खलु महाराजो ब्रह्मलोकं जलेश्वरः ॥

गान्धर्वं वरुणः श्रोतुं यं त्वमाह्वयसे युधि

॥ ५० ॥

वारुणः “வருணனது
 मन्त्री மந்திரியாகிய
 प्रहसः பிரஹஸன்
 नाम என்பவன்
 रावणं இராவணனுக்கு

तु இதுவிஷயத்திலிப்
 अब्रवीत् மொழிந்தான்: [படி
 यं ‘எவ்வளவு
 एवं நீ
 युधि போருக்கு

आह्वयो	அழைக்கின்றாயோ
	அந்த
जलेश्वरः	ஜலேச்வரராகிய
वरुणः	வருண
महाराजः खलु	மஹாராஜனோவெ
	னில்

गान्धर्व	கந்தர்வர்களின்
	கானத்தை
श्रोतुं	கேட்க
ब्रह्मलोकं	பிரம்மலோகத்திற்கு
गतः	எழுந்தருளிபி
	ருக்கிறார்.

तर्हि तव वृथा वीर परिश्रम्य गते नृपे । ये तु सन्निहिता वीराः कुमारस्ते पराजिताः ॥

तव	“ஆதலால்
वीर	சூரனே,
नृपे	மன்னர்
गो	வெளியிற்சென்றி
तव	உனக்கு [ருக்கையில்
कि	என்
वृथा परिश्रम्य	வீண் பிரயாசை?
उ	ஆயினும்

वीराः	வீரர்களாகிய
कुमाराः	புத்திரர்கள்
सन्निहिताः	இங்கே தற்சமய
	மிருக்கின்றவர்கள்
ये	எவர்களோ
ते	அவர்கள்
पराजिताः	தோல்வியடைந்து
	விட்டார்கள்.

राक्षसेन्द्रस्तु तच्छ्रुत्वा नाम विश्राव्य चात्मनः ।

हर्षान्नादं विमुञ्चन्वै निष्क्रान्तो वरुणालयात्

॥ ५२ ॥

राक्षसेन्द्रः	“இராக்ஷஸேந்திரன்
उ	இப்பொழுது
तव	அதை
श्रुत्वा	அறிந்துகொண்டு
आत्मनः नाम	தனது பெயரை
विश्राव्य	பிரதாபப்படுத்தி

हर्षात्	மனச்சுந்துஷ்டியால்
नादं च	பெருங்கூச்சலையும்
विमुञ्चन् वै	இட்டுக்கொண்டே
वरुणालयात्	வருணலயத்தினின்று
निष्क्रान्तः	வெளிப்புறப்
	பட்டான்.

आगतस्तु पथा येन तेनैव विनिवृत्य सः । लङ्कामभिमुखो रक्षो नभःस्थलगतो ययौ ॥

सः	“அந்த
रक्षः	அரக்கன்
नभःस्थलगतः	ஆகாயமார்க்கமாகவே
	செல்லுகின்றவனாய்
येन	எந்த
पथा	வழியால்
आगतः	வந்தானே

उ	இப்போது
तेन एव	அதிலேயே
विनिवृत्य	திரும்பி
लङ्कां	இலங்கையை
अभिमुखः	நோக்கியவனாய்
ययौ	சென்றான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥

चतुर्विंशः सर्गः—இருபத்துநாலாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௪ ॥

दण्डकायां खरादिनिवासनम्—தண்டகாவனத்தில் கரன் முதலியவர்களை
வஸிக்கச்செய்வது.

निवर्तमानः संहृष्टो रावणः सुदुरात्मवान् । जहू पथि नरेन्द्रर्षिदेवगन्धर्वकन्यकाः ॥ १ ॥

சंह்ரஃ	“ மிகத் திருப்தி கொண்டு	नरेन्द्रर्षिदेव- गन्धर्वकन्यकाः	இராஜ, ரிஷி, தேவா, கந்தர்வ கன்னிகை களை
निवर्तमानः	திரும்பிவந்த	सुदुरात्मवान्	துஷ்டபுத்திமேலிட். டவறாய்
रावणः	இராவணன்	जहू	அபஹரித்தான்.
पथि	வழியில்		

दर्शनीयां हि रक्षः स कन्यां स्त्रीं वाऽथ पश्यति ।

हत्वा बन्धुजनं तस्या विमाने तां खरोध ह ॥ २ ॥

सः	“ அந்த	पश्यति हि	கண்டுவிட்டானென்
रक्षः	ஆரக்கன்	तस्याः	அவளுடைய [மூல்,
कन्यां	கல்யாணமாகாத பெண்ணை	बन्धुजनं	பந்துஜனத்தை
अथ वा	அல்லது	हत्वा	கொன்றுவிட்டு
स्त्रीं	கல்யாணமான பெண்ணை	तां	அவளை
		विमाने	புஷ்பகவிமானத்தில்
		खरोध	பத்திரமாய் வைத்து விடுவான்.
दर्शनीयां	கட்டமுகியாய்	ह	என்னகஷ்டம்!

एवं पन्नगकन्याश्च राक्षसासुरमानुषीः । यक्षदानवकन्याश्च विमाने सोऽध्यरोपयत् ॥ ३ ॥

सः	“ அவன்	यक्षदानवकन्याः च	யக்ஷ, தானவ ஸ்த்ரீ களையும்
एवं	மேற்கண்ட வண்ணமே	विमाने	புஷ்பகவிமானத்தில்
पन्नगकन्याः च	நாகஸ்த்ரீகளையும்	अध्यरोपयत्	துக்கி ஏற்றிவைத் தான்.
राक्षसासुरमानुषीः	இராக்ஷஸ, அசுர மானிட ஸ்த்ரீகளையும்		

ताभिः सर्वान्वद्याभिर्नदीभिः रिव सागरः । आपूरितं विमानं तद्भयशोकाशिवाश्रुभिः ॥ ४ ॥

सागरः	“ ஸமுத்திரமானது	सर्वान्वद्याभिः	{ எப்படிப் பார்த்தா னும் மஹாபதிவிரு தைகளான
नदीभिः	நதிகளால்	ताभिः	ஆவர்களால்
इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே	भयशोका- शिवाश्रुभिः	கஷ்டத்தின் துயரத் தால் அமங்களமாய் அழுத கண்ணீர் தாரைகளால்
तत्	அந்த	आपूरितम्	நிறம்பிவிட்டது.
विमानं	புஷ்பகவிமானம்		

नागगन्धर्वकन्याश्च महर्षितनयाश्च याः । दैत्यदानवकन्याश्च विमाने शतशोऽरुन् ॥ ५ ॥

याः “எந்த அந்த
 नागगन्धर्वकन्याः च நாக கந்தர்வ ஸ்த்ரீ
 கனும்
 महर्षितनयाः च மஹரிஷிப் புதல்வி
 கனும்

दैत्यदानवकन्याः च தைத்ய தானவ ஸ்த்ரீ
 கனும்
 शतशः நூற்றுக்கணக்காய்
 विमाने புஷ்பகவிமானத்தில்
 अरुन् கண்ணீர் சொரிந்தார்
 கள்.

दीर्घकेश्यः सुचार्वङ्ग्यः पूर्णचन्द्रनिभाननाः । पीनस्तन्यस्तथा वज्रवेदिमध्यसमप्रभाः ॥
 रथकूबरसङ्काशैः श्रोणीदेशैर्मनोहराः । स्त्रियः सुराङ्गनाप्रख्या निष्ठसकनकप्रभाः ॥
 शोकदुःखभयत्रस्ता विह्वलाश्च सुमध्यमाः ॥ ७ ॥

स्त्रियः च “ஸ்த்ரீகள், எல்லோ
 ருமே
 दीर्घकेश्यः நீண்ட குழலுடை
 யவர்களாயும்
 सुचार्वङ्ग्यः சுந்தரமான வடிவமு
 வாய்ந்தவர்களாயும்
 पूर्णचन्द्रनिभाननाः பூர்ணமதிபோன்ற மு
 கமுடையவர்களாயும்
 पीनस्तन्यः { திரண்ட கொங்கை
 - களையுடையவர்
 களாயும்
 वज्रवेदिमध्य-} வஜ்ரத்தையும் யாக
 समप्रभाः { குண்டத்தையும்
 ஒத்த காந்தியுள்
 ளவர்களாயும்
 रथकूबरसङ्काशैः தேர்த்தட்டை நிகர்த்த

श्रोणीदेशैः பின் தட்டுகளால்
 सुमध्यमाः சிறந்த இடையுடை
 யவர்களாயும்
 मनोहराः மனதைக் கவர்கின்ற
 வர்களாயும்
 निष्ठसकनकप्रभाः { உருக்கிவிட்ட
 - சுவர்ண மேனியுடை
 யவர்களாயும்
 सुराङ्गनाप्रख्याः தைவஸ்த்ரீகள்
 போன்றவர்களாயும்
 शोकदुःखभयत्रस्ताः { மனவேதனையால்
 - கஷ்டப்பட்டுப்பயந்து
 நடுங்கியவர்களாய்
 तथा அப்படியே
 विह्वलाः { இன்ன செய்கிறதென்
 - று தெரியாது கலங்
 கிக்குந்தார்கள்.

तासां निश्वासवातेन सर्वतः संप्रदीपितम् । अग्निहोत्रमिवाभाति सन्निरुद्धाग्निं पुष्पकम् ॥

तासां “அவர்களுக்கு
 निश्वासवातेन பெருமூச்சுவந்ததால்
 पुष्पकं புஷ்பகவிமான
 மானது
 सर्वतः எங்கும்

सन्निरुद्धाग्निं வயிர் எரியலாகு
 மக்னியுடையதாய்
 संप्रदीपितं நன்றாய் விசிறிஜ்வா
 லையுடன் கூடிய
 अग्निहोत्रं அக்கனிகுண்டம்
 इव போன்றதாய்
 आभाति துலங்கியது.

किं नु तदुष्कृतं कर्म पुरा देहान्तरे कृतम् । एवं स दुःखिताः सर्वाः पतिताः शोकसागरे ॥

पुरा “முன்
देहान्तरे ஜன்மத்தில்
दुष्कृतं பாபமாகிய
कर्म தொழில்
किं नु ஏதோ
कृतं செய்யப்பட்டிருக்கிறது” என்று

एवं இவ்வண்ணம்
सर्वाः எல்லாரும்
तत् அக்காலத்தில்
दुःखिताः வருத்தப்படுபவர்கள்
शोकसागरे துயரக்கடலில்
पतिताः स முழுகிக்கிடந்தார்கள்.

न खल्विदानीं पश्यामो दुःखस्यास्यान्तमात्मनः ।

अहो धिञ्चानुषं लोकं नास्ति खल्वथमः परः ॥ १४ ॥

इदानीं “இப்பொழுது
आत्मनः எங்களது
अस्य இந்த
दुःखस्य துக்கத்துக்கு
अन्तं முடிவை
न पश्यामः காணமுடியவில்லை.

अहो ஐயோ,
मानुषं लोकं மானிடஉலகம்
धिक् खलु கேடுகெட்டது.
अथमः அதமமானது
परः खलु வேறெதுவும்
न अस्ति இல்லை.

यदुर्वला बलवता भर्तारो रावणेन नः । सूर्येणोदयता काले नक्षत्राणीव नाशिताः ॥ १५ ॥

यन् “ஆகையால்தான்
काले காலையில்
उदयता உதயமாகின்ற
सूर्येण கதிரவனால்
नक्षत्राणि நகரத்திரங்கள்
इव போலவே

बलवता பலிஷ்டனாகிய
रावणेन இராவணனால்
नः எங்களது
दुर्वलाः வலியற்ற
भर्तारः பர்த்தாக்கள்
नाशिताः ஒழிக்கப்பட்டார்கள்.

अहो सुबलवद्रक्षो वधोपायेषु युज्यते । अहो दुर्वृत्तामास्थाय नात्मानं वै जुगुप्सते ॥ १६ ॥

अहो “ஐயோ!
रक्षः அரக்கன்
सुबलवत् சிறந்த பராக்கிரமத்
தையுடையவனாய்
वधोपायेषु वै கொலைபுரியும் வியா
பாரங்களிலேயே

युज्यते (அதை) பிரயோகிக்கி
अहो ஐயோ! [ஈன்.
दुर्वृत्तं தீய ஒழுக்கத்தை
आस्थाय மேற்கொண்டு
आत्मानं தன்னிடத்தில்
न जुगुप्सते ஜுகுப்பவை கொள்ள
வில்லை.

सर्वथा सदृशस्तावद्विक्रमोऽस्य दुरात्मनः । इदं त्वसदृशं कर्म परदाराभिर्षेनम् ॥ १७ ॥

परदाराभिर्षेनं { “பிரர் மனைவிகளிடத்
இந்த காமவிகாரம்
கொள்ளலென்கிற
इदं कर्म இந்தக் காரியம்
सर्वथा எப்படிப்பார்த்தாலும்
असदृशं அடாதது.
सु அப்படியிருந்தும்

अस्य இந்த
दुरात्मनः தூரத்மாவுக்கோ
तावत् என்றால்
विक्रमः பலாத்காரமாய் மேல்
विभ्रंతు தாக்குதல்
सदृशः சரியானதாய் விளங்கு
கிறது.

यस्मादेष परक्यासु रमते राक्षसाधमः । तस्माद्वै स्त्रीकृतेनैव प्राप्स्यते दुर्मतिर्विधम् ॥ १८ ॥

एवः “இந்த
दुर्मतिः னுஷ்ட
राक्षसाधमः அரக்கப்பதர்
परक्यासु அயலார் மனைவிகளி
டத்தில்

रमते कामலிகாரங்கொள்ளு
यस्मात् तस्मात् ஆகலின் [கருன்.
स्त्रीकृतेन एव ஒருபெண்மூலமாகவே
वधं वै மரணத்தையும்
प्राप्स्यते அடையப்போகிறான்.

शप्तः स्त्रीभिः स तु समं हतौजा इव निष्प्रभः । पतिव्रताभिः साध्वीभिर्विभूव विपना इव ॥

साध्वीभिः “புண்ணியசாலி
களாகிய
पतिव्रताभिः பதிவ்ரதை
स्त्रीभिः பெண்மணிகளால்
सप्तं { ஒரே காலத்தில் ஒரே
பிரயோஜனமுடைய
தாய்
शप्तः சபிக்கப்பட்ட
सः அவன்

तु இதுவிஷயத்தில்
इव கொஞ்சமேனும்
निष्प्रभः எதுவும் செய்யமுடி
யாதவனாயும்
इव முற்றிலும்
विपना: எண்ணியிருந்ததை
மாற்றிவிட்டவனாகவும்
हतौजा: ஒளிகுன்றியவனாய்
बभूव ஆனான்.

एवं विलपितं तासां शृण्वन्नाक्षसपुङ्गवः । प्रविशेश पुरीं लङ्कां पूज्यमानो निशाचरैः ॥

राक्षसपुङ्गवः “இராசூஸத்தலைவன்
तासां அவர்களின்
एवं மேற்கண்ட
विलपितं புலம்பலை
शृण्वन् கேட்டுக்கொண்டே

निशाचरैः அரக்கர்களால்
पूज्यमानः கொண்டாடப்படுகிற
लङ्कां இலங்கை [வனம்
पुरीं பட்டணத்திற்கு
प्रविशेश வந்துசேர்ந்தான்.

एतस्मिन्नन्तरे घोरा राक्षसी कामरूपिणी । सहसा पतिता भूमौ भगिनी रावणस्वसा ॥

एतस्मिन् “இதே
अन्तरे ஸமயத்தில்
कामरूपिणी நினைத்த உருவமெடுக்க
கவல்லவளும்
घोरा மிக்க கொடியவளும்

राक्षसी இராசூஸ
भगिनी ஸ்தீரமான
रावणस्वसा இராவணனது தங்கை
भूमौ தரையில்
सहसा திடீரென்று
पतिता வந்து வீழ்ந்தாள்.

तां स्वसारं समुत्थाप्य रावणः परिसान्त्वयन् । अन्नवीत्किमिदं भद्रे वक्तुकामाऽसि मे द्रुतम् ॥

रावणः “இராவணன்
तां அந்த
स्वसारं தங்கையை
द्रुतं உடனே
समुत्थाप्य தூக்கி எடுத்து
परिसान्त्वयन् ஆசுவாசஞ்செய்து
इदं இப்படி [பயனாகப்

अन्नवीत् வினாவினான் :
भद्रे ‘என் அன்பிற்குப்
பாத்திரமானவனே !
मे என்னுடன்
किं என்ன
वक्तुकामा சொல்லவேணுமாய்
असि இருக்கிறாய் ?’

सा बाष्पपरिद्धाक्षी रक्ताक्षी वाक्यमब्रवीत् । कृताऽस्मि विधवा राजंस्त्वया बलवता बलात्॥

सा	“அவள் கண்ணீர் த்தாரைகளா ல் மறைக்கப்பட்ட க ண்களையுடையவளாய்	अब्रवीत्	இப்படிச் சொன்னாள்:
बाष्पपरिद्धाक्षी		राजन्	‘வேந்தனே!
रक्ताक्षी	சிவந்த கண்களுந் றவளாய்	बलवता	பலிஷ்டனான
वाक्यं	சொல்ல எண்ணியிருந் ததை	ख्या	உம்மால்
		बलात्	அனியாயமாய்
		विधवा	கைம்பெண்ணை
		कृता	ஆக்கப்பட்டவளாய்
		अस्मि	இருக்கிறேன்.

एते राजंस्त्वया वीरा दैत्या विनिहता रणे । कालकेया इति ख्याता महाबलपराक्रमाः ॥

राजन्	“வேந்தே!	कालकेया, इति	காலகேயர்கள் என்ற
एते	இந்த	दैत्याः	தையர்கள்
महाबलपराक्रमाः	மஹாபலமும் பராக் கிரமுமுடையவர்க	ख्या	உம்மால்
वीराः	சூரர்களாயும் [ளாயும்	रणे	போரில்
ख्याताः	கியாதிபெற்ற	विनिहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

प्राणेभ्योऽपि गरीयाः मे तत्र भर्ता महाबलः । सोऽपि त्वया हतस्तात रिपुणा भ्रातृगृध्रुना ॥

तात	“அப்பனே!	महाबलः अपि	மஹாபலசாலியும்
तत्र	அப்பொழுது	आतृगृध्रुना	{ உடன் பிறந்ததால் பொருமைகொண்ட வரும்
मे	எனது	रिपुणा	வஞ்சகருமான
प्राणेभ्यः	பிராணனிலும்	ख्या अपि	உம்மாலேயே
गरीयान्	மேம்பட்டவரும்	हतः	கொல்லப்பட்டார்.
भर्ता	கணவருமான		
सः	அந்த		

त्वयाऽस्मि निहता राजन्स्वयमेव हि बन्धुना । राजन्वैधव्यशब्दं च बोक्ष्यामि त्वत्कृते ह्यहम् ॥

राजन्	“வேந்தே!	राजन्	வேந்தே,
अहं	நான்	वैधव्यशब्दं च	வீதவை என்கிற
स्वयं एव	எனக்கே		பெயரையும்
बन्धुना	உடன் பிறந்தவரான	त्वत्कृते हि	உமது செய்கையா
त्वया हि	உம்மாலேயே		லேயே
निहता	அழிக்கப்பட்டவளாக	भोक्ष्यामि	பெற்று விளங்கு
अस्मि	ஆயினேன்.		கிறேன்.

ननु नाम त्वया रक्ष्यो जामाता समरेष्वपि । स त्वया निहतो युद्धे स्वयमेव न लज्जसे ॥

समरेषु अपि	“யுத்தங்களிலேயும்	युद्धे	போரில்
त्वया	உம்மால்	सः	அவர்
जामाता	மருமகன்	त्वया एव	உம்மாலேயே
रक्ष्यः	விட்டுவிடவேண்டி	निहतः	கொல்லப்பட்டார்.
	யவன்	स्वयं	உமதுவரையில்
ननु नाम	இல்லையா ஏன்ன?	न लज्जसे	நீர் வெட்கப்படாம
			வீருக்கிறீர்.’

एवमुक्तो दशग्रीवो भगिन्या क्रोशमानया । अब्रवीत्सान्त्वयित्वा तां सामपूर्वमिदं वचः ॥

क्रोशमानया	“உறக்கக் கதறுகின்ற	तां	அவளை
भगिन्या	தங்கையால்	सान्त्वयित्वा	சமாதானப்படுத்தி
एवं	இவ்வண்ணமாய்	इदं	இந்த
उक्तः	பேசியதற்குச் செவி	वचः	ஆக்கினையையும்
	சாய்த்த	सामपूर्वं	நல்லவார்த்தையால்
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்	अब्रवीत्	சொன்னான் :

अलं वत्से रुदित्वा ते न भेतव्यं च सर्वशः । दानमानप्रसादैस्त्वां तोषयिष्यामि यत्रतः ॥

वत्से	“குழந்தாய் !	त्वां	உன்னை
रुदित्वा	அழுதது	यत्रतः च	ஆதரவுடனேயே
अलं	போதும்.	दानमान-	கொடைகளாலும், மரி
सर्वशः	முற்றிலும்	प्रसादैः }	யாதைகளாலும், கவ
भेतव्यं	ஏங்கக்கிடத்தலென்		லையற்றுவாழ்வதற்கு
	பது		வேண்டியவைகளா
ते	உனக்கு		லும்
न	வேண்டாம்.	तोषयिष्यामि	தருத்தி செய்கிறேன்.

युद्धप्रमत्तो व्याक्षिप्तो जयकाङ्क्षी क्षिपञ्छरान् ।

नावगच्छामि युद्धेषु स्वान्परान्वाऽप्यहं शुभे

॥ ३० ॥

शुभे	“சிறந்தவனே !	शरान्	பாணங்களை
अहं	நான்	क्षिपन्	விடுகின்றவனாய்
युद्धप्रमत्तः	யுத்தவெறிகொண்ட	स्वान्	உறவினர்களையும்
युद्धेषु	போர்களில் [வனாய்	वा	அல்லது
जयकाङ्क्षी	ஜயமொன்றையே	परां अपि	வேண்டாதவர்களையும்
	சருதியவனாய்	न अदगच्छामि	பகுத்தறிய முடியா
व्याक्षिप्तः	கலவரப்பட்டவனாய்		மலிருந்தேன்.

तेनासौ निहतः सङ्ख्ये मया भर्ता तव स्वसः ।

अस्मिन्काले तु यथासं तत्करिष्यामि ते हितम् ॥

आतुरैश्वर्ययुक्तस्य खरस्य वस पार्श्वतः

॥ ३१ ॥

स्वसः	“தங்கையே !	निहतः	கொல்லப்பட்டான்.
तेन	அதனால்	तु	ஆயினும்
संख्ये	போரில்	अस्मिन्	இந்த
मया	என்னால்	काले	காலத்தில்
तव	உனது	प्राप्तं	பெறக்கூடியதாகிய
भर्ता	நாயகனான	हितं	நன்மை
असौ	இவன்	यत्	எதுவோ

तत्	அதை
ते	உனக்கு
करिष्यामि	அளிக்கிறேன்.
ऐश्वर्ययुक्तस्य	ஸகல செல்வங்களை யும்பெற்று வாழ் கின்றவனும்

आतुः	உடன்பிறந்த வருமான
खरस	கரனுடைய
पार्श्वतः	பக்கலில்
वस	சுகமாய் காலம் கழித்துவா.

चतुर्दशानां भ्राता ते सहस्राणां भविष्यति । प्रभुः प्रयाणे दाने च राक्षसानां महाबलः॥

ते	“உனது
महाबलः	மஹாபலிஷ்டனாகிய
भ्राता	சகோதரன்
चतुर्दशानां	பதின்னான்கு
सहस्राणां	ஆயிரம்
राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு

प्रयाणे	படையெடுத்துச் செல் லும் விஷயத்திலும்
दाने च	ஸம்ரக்ஷணவிஷயத் திலும்
प्रभुः	பிரபுவாய்
भविष्यति	ஆகுவான்.

तत्र मातृव्यसेयस्ते भ्राताऽयं वै खरः प्रभुः । भविष्यति तवादेशं सदा कुर्वन्निशाचरः ॥

ते	“உனக்கு
मातृव्यसेयः	தாயின் தங்கைகுமார னாகிய
भ्राता	ஸகோதரனான
अयं	இந்த
खरः	கரனென்ற
निशाचरः	அரக்கன்

तव	அதில்
प्रभुः वै	பிரபுவாகவும்
तव	உனது
आदेशं	கட்டளையை
सदा	எக்காலத்திலும்
कुर्वन्	செய்கிறவனாகவும்
भविष्यति	இருப்பான்.

शीघ्रं गच्छत्वयं वीरो दण्डकान्परिरक्षितुम् । दूषणोऽस्य बलाध्यक्षो भविष्यति महाबलः॥

वै	“இந்த
वीरः	வீரன்
दण्डकान्	நர்மதாநதிக்கும் கோ தாவரீநதிக்கும் இடையிலுள்ள 'தண்டகை' என்கிற பிரதேசத்தின் நாடு களை

परिरक्षितुं	தன்வசமாக்கி ஆளு
शीघ्रं	இப்போதே [வதற்கு
गच्छतु	செல்லட்டும்.
अस्य	இவனுக்கு
बलाध्यक्षः	போர்மந்திரியாக
महाबलः	மஹாபலிஷ்டனாகிய
दूषणः	தூஷணன்
भविष्यति	ஆகுவான்.

स हि शतो वनोद्देशः क्रुद्धेनोशनसा पुरा । राक्षसानामधीवासो भविष्यति महात्मनाम् ।

सः	“அந்த
वनोद्देशः हि	வனப்பிரதேசந்தான்
क्रुद्धेन	கோபங்கொண்ட
उशनसा	உசனஸ் என்கிற மஹரிஷியால்
महात्मनां	மஹாத்மாக்களாகிய

राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
अधीवासः	வாஸஸ்தானமாக
भविष्यति	ஆகப்போகிறது
पुरा	முன்னமே [என்ற
शसः	சமிக்கப்பட்டிருக் கிறது

तत्र ते वचनं शूरः करिष्यति सदा खरः । रक्षसां कामरूपाणां प्रभुरेष भविष्यति ॥३६॥

शूरः	“சூரனாகிய	एषः	இவன்
खरः	கரன்	तत्र	அங்கே
कामरूपाणां	காமரூபிகளாகிய	ते	உனது
रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு	वचनं	கட்டளையை
प्रभुः	பிரபுவாய்	सद्	எப்பொழுதும்
भविष्यति	விளங்குவான்.	करिष्यति	செய்துமுடிப்பான்.

एवमुक्त्वा दशग्रीवः सैन्यमस्यादिदेश ह । चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां वीर्यशालिनाम् ॥३७॥

दशग्रीवः	“தசகீர்வன்	चतुर्दश	பதின்னகு
एवं	இவ்வண்ணம்	सहस्राणि ह	ஆயிரங்கனையே
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	अस्य	இவனுக்கு
वीर्यशालिनां	வீரியசாலிகளான	सैन्यं	சேனையாக
रक्षसां	அரக்கர்களின்	आदिदेश	நியமித்தான்.

स तैः परिवृतः सर्वै रक्षसैर्घोरदर्शनैः । अगच्छत्सन् खरः शीघ्रं दण्डकानकुतोभयः ॥३८॥

सः	“அந்த	परिवृतः सन्	புடைசூழப்பட்ட
खरः	கரன்		வனம்
घोरदर्शनैः	பயங்கரமான தோற்ற	अकुतोभयः	நிர்ப்பயமம்
तैः	அந்த [முடைய	दण्डकान्	தண்டகாநாடுகளில்
रक्षसैः	அரக்கர்கள்	शीघ्रं	உடனேயே
सर्वैः	எல்லாராலும்	अगच्छत्	பிரவேசித்தான்.

स तत्र कारयामास राज्यं निहतकण्टकम् । स च शूर्पणखा तत्र न्यवसदण्डकावने ॥३९॥

तत्र	“அங்கு	कारयामास	புரிந்தான்.
सः	அவன்	सा	அந்த
राज्यं	ஆளுகையை	शूर्पणखा च	சூர்ப்பணகையும்
निहतकण्टकं	சுதருபாதையிலாத	तत्र	அந்த
	படி	दण्डकावने	தண்டகாவனத்தில்
		न्यवसत्	வாஸஞ்செய்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

पश्चविंशः सर्गः—இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் || 25 ||

मधुसूयं—மதுசூயம்.

स तु दत्त्वा दशग्रीवो वनं घोरं खरस्य तत् । भगिनीं च समाश्वस्य हृष्टः स्वस्थतरोऽभवत् ॥

सः	“அந்த	भगिनीं च	தங்கையையும்
दशग्रीवः	தசகீவன்	समाश्वस्य	சமாதானப்படுத்தி
तत्	அந்த	स्वस्थतरः	மனக்கவலையொழிந்த வனம்
घोरं	பயங்கரமான	हृष्टः	மனத்திருப்திகொண்ட
वनं	வனத்தை	तु	இப்பொழுது [வனம்
खरस्य	கரனுக்கு	अभवत्	இருந்தான்.
दत्त्वा	கொடுத்தது		

ततो निकुम्भिला नाम लङ्कोपवनमुत्तमम् । तद्राक्षसेन्द्रो बलवान्प्रविवेश सहायुगः ॥ २ ॥

ततः	“அதன்பிறகு	नाम	என்கிற
बलवान्	பலிஷ்டனாகிய	उत्तमं	சீரேஷ்டமான
राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸமன்னன்	लङ्कोपवनं	{ இலங்காபுரியில் ஒரு உத்தியான வனத் திற்கு
सहायुगः	கூட்டாளிகளுடனே	प्रविवेश	போனான்.
तत्	அந்த [கூட		
निकुम्भिला	நிகும்பிலை		

ततो यूपशताकीर्णं सौम्यचैत्योपशोभितम् । ददर्श विष्टितं यज्ञं श्रिया संप्रज्वलन्निव ॥ ३ ॥

ततः	“அவ்விடத்தில்	श्रिया	ஜோதியால்
यूपशताकीर्णं	{ அநேக யூபஸ்தம்பங்க ளால் நிறைந்துள்ள தும்	संप्रज्वलन्	கொழுந்துவிட்டு எரி கிறது
सौम्यचैत्योप- शोभितं	{ மங்களகரமான யாக வேதிகைகளால் மிக அழகுவாய்ந்திருக் கிறதும்	इव	போலிருக்கும்
		यज्ञं	ஒரு யாகத்தை
		विष्टितं	நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறதாய் கண்டான்.
		ददर्श	

ततः कृष्णाजिनधरं कमण्डलुशिखाध्वजम् । ददर्श स्वसुतं तत्र मेघनादं भयावहम् ॥ ४ ॥

ततः	“அங்கு	कृष्णाजिनधरं	கிருஷ்ணஜினம்
स्वसुतं	அப்பொழுது		தரித்தவனாயும்
मेघनादं	தன் புதல்வனான	भयावहं	பயங்கரமான தோற்
कमण्डलु- शिखाध्वजं	{ மேகநாதனை கமண்டலமும், சிகை யும், தண்டமு முடையவனாய்	ददर्श	கண்டான்.

तं समासाद्य लङ्केशः परिष्वज्याथ बाहुभिः । अवधीत्किमिदं वत्स वर्तसे ब्रूहि तत्त्वतः ॥

लङ्கேசு: “இலங்கை மன்னன்
தன் ஆவணை
சமாசாद्य கிட்டி
बाहुभिः கைகளால்
परिष्वज्या கட்டி அணைத்து
अथ இப்படி
अवधीत् வினாவினான் :

வசு “புதல்வ,
इदं இது
कि என்ன
वर्तसे நீ செய்யத்துணிந்
தாய் ?
तत्त्वतः உள்ளபடி
ब्रूहि சொல்.’

उशना त्वब्रवीत्तल यज्ञसंपत्समृद्धये । रावणं राक्षसश्रेष्ठं द्विजश्रेष्ठो महातपाः ॥ ६ ॥

யज्ञசம்பத்ஸமृத்தயே { “யாகம் குறையின்றி
முடிவடையவேண்டிய
காரணத்தால்
तत्र அப்பொழுது
तु இதுவிஷயத்தில்
महातपाः மஹாதபஸ்ஸியும்
द्विजश्रेष्ठः பிராமணைத்தமரு
மாகிய

उशना { அசுரர்களுக்கு குரு
வாகிய சக்கிரா
சாரியர்
राक्षसश्रेष्ठं இராக்ஷஸ
சிரோஷ்டனான
रावणं இராவணனுக்கு
अवधीत् பதில்த்தந்தருளினார் :

अहमाख्यामि ते राजञ्छूयतां सर्वमेव तत् । यज्ञास्ते सप्त पुत्रेण प्राप्ताः सुबहुविस्तराः ॥

राजन् “அரசே!
तत् அது
सर्वं எல்லாவற்றையும்
ते உனக்கு
अहं एव நானே
आख्यामि உரைசெய்கிறேன்.

श्रूयतां செவிகொள்க,
ते உனது
पुत्रेण புதல்வனால்
सुबहुविस्तराः கடுமையான பல அம்
சங்களுமான
सप्त यज्ञाः ஏழு யாகங்கள்
प्राप्ताः இயற்றப்பட்டன.

अग्निष्टोमोऽश्वमेधश्च यज्ञो बहुसुवर्णकः । राजसूयस्तथा यज्ञो गोमेधो वैष्णवस्तथा ॥ ८ ॥
माहेश्वरे प्रवृत्ते तु यज्ञे पुंभिः सुदुर्लभे । वरांस्ते लब्धवान्पुत्रः साक्षात् पशुपतेरिह ॥ ९ ॥

அग्னிஸ்தோம: “அக்னிஷ்டோம
மென்ற
यज्ञः யாகமும்
अश्वमेधः அச்வமேதமென்கிற
யாகமும்
बहुसुवर्णकः பருசுவர்ணமென்கிற
यज्ञः च யாகமும்
राजसूयः ராஜஸூயமென்கிற
யாகமும்

तथा அவ்வண்ணமே
गोमेधः கோமேதமென்கிற
वैष्णवः வைஷ்ணவமென்கிற
யாகமும்
तथा அந்தப்பிரகாரமே
पुंभिः மனிதர்களால்
सुदुर्लभे செய்துமுடிப்பதாயிகக்
கஷ்டசாத்தியமான
माहेश्वरे यज्ञे மஹேச்வரமென்கிற
யாகம்

प्रवृत्ते	குறையின்றி நடைபெ	पशुपतेः	பாசுவனுடைய
ते	உனது [றுகையில்	साक्षात्	பிரத்யக்ஷத்தில்
पुत्रः	புதல்வன்	वरान्	வரங்களை
इह तु	இவ்வுலகில்	छववान्	பெற்றிருக்கிறான்.

कामगं स्यन्दनं दिव्यमन्तरिक्षचरं ध्रुवम् । मायां च तामसीं नाम यया सम्पद्यते तमः ॥
 एतया किल संग्रामे मायया राक्षसेश्वर । प्रयुक्तया गतिः शक्या न हि ज्ञातुं सुरासुरैः ॥
 अक्षयाविषुधी बाणैश्चापं चापि सुदुर्जयम् । अस्त्रं च बलवत्सौम्य शत्रुविध्वंसनं रणे ॥
 एतान्सर्वान्वरालुब्ध्वा पुत्रस्तेयं दशानन । अद्य यज्ञसमाप्तौ च त्वां दिदृक्षुः स्थितो ह्यहम् ॥

दशानन	“தசானன,
राक्षसेश्वर	இராக்கஸமன்ன,
सौम्य	அன்பனே,
ते	உனது
अयं	இந்த
पुत्रः	புதல்வன்
एतान्	பின்கண்ட
वरान्	வரங்கள்
सर्वान्	எல்லாவற்றையும்
अद्य	இப்பொழுது
लुब्ध्वा	பெற்றான்:
दिव्यं	தேவநிர்மிதமானதும்
कामगं	இஷ்டப்படியெல்லாம்
	செல்லவல்லதும்
अन्तरिक्षचरं	ஆகாயமார்க்கத்தில்
	செல்லவல்லதும்
ध्रुवं	என்றுமழியாதது
	மாந
स्यन्दनं	ஒரு தேரையும்,
यया	எந்த ஒன்றால்
तमः	பிரத்யக்ஷத்திலும்
	கண்களால்
संपद्यते	உண்டாகிறதோ
संग्रामे	போரில்
प्रयुक्तया	பிரயோகிக்கப்பட்ட
एतया	இந்த
मायया	மாயையால்

सुरासुरैः अपि	தேவர்களாலும் அசு ரர்களாலும்கூட
गतिः	இருக்குமிடம்
ज्ञातुं	கண்டுகொள்ள
किं हि	எப்படியும்
न शक्या	முடியாதோ அந்த
तामसीं	தாமஸி
नाम	என்கிற
मायां च	மாயையையும்,
अक्षयौ	அக்ஷயமான
इषुधी च	அம்பராத்தூணிகளி ரண்டையும்,
बाणैः	பாணங்களால்
सुदुर्जयं	வெல்வதற்கரிய
चापं च	தனுசையும்,
रणे	போரில்
शत्रुविध्वंसनं	எதிரிகளை ஹதம் செய்யும்
बलवत्	எல்லாவற்றிற்கும்
	மேம்பட்டதாகிய
अस्त्रं च	ஒரு அஸ்திரத்தையும்
	(பெற்றான்.)
यज्ञसमाप्तौ	யாகமுடிவில்
त्वां	உன்னை
दिदृक्षुः	காண
अहं हि	நானும்
स्थितः	இருந்தேன்.

ततोऽब्रवीदशश्रीवो न शोभनमिदं कृतम् । पूजिताः शत्रवो यस्माद्व्यैरिन्द्रपुरोगमाः ॥१४॥

दशश्रीवः “தசக்ரீவன்
ततः அச்சமயத்தில்
इदं இப்படி
अब्रवीत् பேசினான்
द्रव्यैः ‘திரவ்யங்களால்
शत्रवः சத்ருக்களாகிய

इन्द्रपुरोगमाः இந்திரன் முதலான
வர்கள்
पूजिताः பூஜிக்கப்பட்டார்கள்
यस्मात् என்கிற காரணத்தால்
कृतं முடிவுபெற்ற காரியம்
न शोभनम् அமங்களமானது.

एहीदानीं कृतं विद्धि सुकृतं तन्न संशयः । आगच्छ सौम्य गच्छामः स्वमेव भवनं प्रति॥

सौम्य “மங்களமானவனே,
इदानीं இப்பொழுது
एहि எழுந்துவருக;
स्वं உனது
भवनं प्रति மாளிகைக்கே
आगच्छ வா;

गच्छामः போவோம்.
तत् कृतं அந்தக் காரியம்
सुकृतं एव கைக்கூடிவிட்டதாயே
विद्धि நீ கொள்ளல்
வேண்டும்.
संशयः न இதற்கையமில்லை.

ततो गत्वा दशश्रीवः सपुत्रः सविभीषणः । स्त्रियोऽवतारयामास सर्वास्ता बाष्पगद्गदाः ॥

ततः “அனந்தரம்
दशश्रीवः தசக்ரீவன்
सपुत्रः புதல்வனோடுகூடின
வனாயும்
सविभीषणः விபிஷணனுடன்
கூடினவனாயும்
गत्वा சென்று

बाष्पगद्गदाः { கண்ணும் கண்ணீரு
மாகத் தவித்துக்
கொண்டிருக்கின்ற
ताः அந்த
स्त्रियः ஸ்த்ரீகள்
सर्वाः எல்லோரையும்
अवतारयामास இறக்கினான்.

लक्षिण्यो रत्नभूताश्च देवदानवरक्षसाम् । नार्यो भूषणसंपन्ना ज्वलन्त्यः स्वेन तेजसा ॥

देवदानवरक्षसां { “தேவர்கள், தானவர்கள்,
கள், அரக்கர்கள்,
இவர்களுடைய
नार्यः ஸ்த்ரீகள்
रत्नभूताः ரத்னம்போன்றவர்கள்
களாய்

भूषणसंपन्नाः ஆபரணமணிந்தவர்கள்
लक्षिण्यः சர்வாங்க சுந்தாரி
स्वेन தங்களது [களாய்
तेजसा च பாதிவிருத்தய
தேஜஸாலே
ज्वलन्त्यः ஜ்வலித்தார்கள்.

विभीषणस्तु ता नारीर्दृष्ट्वा शोकपरायणाः । तस्य तासु मतिं ज्ञात्वा धर्मात्मा वाक्यमब्रवीत्॥

धर्मात्मा “தருமாத்மாவாகிய
विभीषणः விபிஷணர்
ताः அந்த
नारीः பெண்மணிகளை
शोकपरायणाः சோகத்திலேயே மூழ்
கிக்கிடக்கிறவர்களாய்
दृष्ट्वा கவனித்து

ता तु அவர்களிடத்தில்
तस्य அவனது
मतिं உத்தேசத்தை
ज्ञात्वा அறிந்து
तु இதுவிஷயத்தில்
वाक्यं சொல்லவேண்டியதை
अब्रवीत् சொன்னார்.

ईदृशैस्त्वं समाचारैर्यशोऽर्थकुलनाशनैः । धर्षणं प्राणिनां दत्त्वा स्वप्नेन विचेष्टसे ॥१९॥

त्वं	“ நீர்	समाचारैः	நடவடிக்கைகளால்
ईदृशैः	இப்படிப்பட்ட	प्राणिनां	பிராணிகளுக்கு
	யசனையும், புருஷார்	धर्षणं	உபத்திரவத்தை
यशोऽर्थकुलनाशनैः	{ ததங்கனையும், குலப் பெருமையையும் அழிக்கின்ற	दत्त्वा	புரிந்து
		स्वप्नेन	உம்மிஷ்டப்படியே
		विचेष्टसे	அல்லாடுகின்றீர்.

ज्ञातींस्तान्धर्षयित्वेमास्त्वयाऽऽनीता वराङ्गनाः । त्वामतिक्रम्य मधुना राजकुम्भीनसी हता ॥

राजन्	“ அரசே!	आनीताः	கொண்டுவரப்பட்டார்
हमाः	இந்த		கள்.
वराङ्गनाः	ஸதீர்த்னங்கள்	कुम्भीनसी	கும்பினஸி என்பவள்
तान्	அந்த	मधुना	மதுவென்னும் அரக்க
ज्ञातीन्	பிதாக்களையும்	त्वां	உம்மை [னால்
धर्षयित्वा	உபத்ரவித்து	अतिक्रम्य	மிஞ்சி
त्वया	உம்மால்	हता	அபஹரிக்கப்பட்டாள்.

रावणस्त्वब्रवीद्वाक्यं नावगच्छामि किं न्विदम् ।
कोऽयं यस्तु त्वयाऽऽख्यातो मधुरित्येव नामतः

॥ २१ ॥

रावणः	“ இராவணன்	त्वया	உன்னால்
तु	இவ்விஷயத்தில்	आख्यातः	சொல்லப்பட்ட
वाक्यं	அறிந்துகொள்ள வேண்டியதை	मधुः	மது
अब्रवीत्	இப்படி வினாவினான்:	इति	என
इदं	‘இது	नामतः	பெயர்பூண்டவன்
किं नु	என்னவென்று	यः तु	எவனோ அந்த
न अवगच्छामि	நான் தெரிந்துகொள் ளாதிருக்கிறேன்.	अयं एव	இவன் தான்
		कः	யார் ?’

विभीषणस्तु संक्रुदो भ्रातरं वाक्यमब्रवीत् । श्रूयतामस्य पापस्य कर्मणः फलमागतम् ॥

विभीषणः	“ விபீஷணர்	श्रूयतां	‘விளம்புகிறேன்,
संक्रुदः	மிகவும் கோபங்கொ ண்டவராய்	अस्य	இந்த[செவிக்கொள்க.
आतरं	அண்ணனைப்பார்த்து	पापस्य	பாப
वाक्यं	விஷயத்தை	कर्मणः	செயலின்
अब्रवीत्	இப்படி தெரியப்ப டுத்தினார்:	फलं	பயன்
		तु	இப்போதே
		आगतम्	பிரத்யகூதத்தில் சம்ப வித்துவிட்டது.

मातामहस्य योऽस्माकं ज्येष्ठो भ्राता सुमालिनः ।
माल्यवानिति विख्यातो वृद्धः प्राज्ञो निशाचरः ॥ २३ ॥

॥ २३ ॥

ய: “எந்த
நிசாசர்: அரக்கர்
வृद्ध: பெரியவராய்
பாज्ञ: பிராஞ்ஞரன
விख्यात: பெயர் பெற்றவரோ
மால்யவான் [அந்த

ஐதி என்பவர்
அஸாக் நமது
மாतामहस्य மாதாமஹராகிய
सुमालिन: சுமாலினது
ज्येष्ठ: மூத்த
भ्राता சகோதரர்.

पिता ज्येष्ठो जनन्या नो ह्यस्माकं चार्यकोऽभवत् ।
तस्य कुम्भीनसी नाम दुहितुर्दुहिताऽभवत् ॥ २४ ॥

॥ २४ ॥

न: “நமது
जनन्या: தாயின்
ज्येष्ठ: பெரிய
पिता தந்தை
हि ஆனதால்
अस्माकं च நம் எல்லோருக்கும்
आर्यक: பாட்டனாராக

अभवत् ஆகின்றார்.
तस्य அவருடைய
दुहितु: மகளின்
दुहिता மகளான
कुम्भीनसी சும்பினஸி
नाम என்பவர்
अभवत् இங்கிருந்தாள்.

मातृष्वसुरयास्माकं सा च कन्याऽनलोद्भवा । भवत्यस्माकमेवैषा भ्रातॄणां धर्मतः स्वसा ॥

सा “அவள்
अनलोद्भवा அனலியின்பெண்;
च ஆதலால்
अस्माकं நமது
मातृष्वसु: தாயின் சகோதரியின்
कन्या மகள்;

अथ அப்படியிருக்கிற
एषा இவள் [படியால்
भ्रातॄणां சகோதரர்களான
अस्माकं एव நம் எல்லோருக்கும்
धर्मतः முறைப்படி
स्वसा சகோதரியாக
भवति ஆகிறாள்.

सा हता मधुना राजन् राक्षसेन बलीयसा । यज्ञप्रवृत्ते पुत्रे तु मयि चान्तर्जलोषिते ॥

राजन् “அரசே!
सा அவன்
बलीयसा மஹாபலிஷ்டனாகிய
मधुना மதுவென்ற
राक्षसेन அரக்கனால்
पुत्रे குமாரன்
यज्ञप्रवृत्ते யாகம்செய்துகொண்
டிருக்கையில்

तु அதேகாலத்தில்
मयि च நானும்
अन्तर्जलोषिते ஜலத்தினுள் ஸ்தம்பித்
துத் தவம்புரிகையில்
हता { பலாக்காரமாகத்
துக்கிக்கொண்டு
போகப்பட்டாள்.

कुम्भकर्णे महाराज निद्रामनुभवत्यथ । निहत्य राक्षसश्रेष्ठानमात्यानिह संमतान् ॥ २७ ॥

महाराज “महाराजोऽने !
कुम्भकर्णे कृम्पकान्
निद्रां तृष्यिषि
अनुभवति मुञ्चिक्किडक्कैक्ययि
अथ एल्लामिप्पडियिरुक्
कैक्ययि

इह इप्पொழுது
संमतान् பூஜ்யர்களுந்ம்
राक्षसश्रेष्ठान् அரக்கோத்தமர்களு
மான
अमात्यान् மந்திரிமார்களை
निहत्य கொலைபுரிந்தான்.

धर्षयित्वा हता सा तु सुप्ताऽप्यन्तःपुरे तव । श्रुत्वापि तन्महाराज क्षान्तमेव हतो न सः ॥

महाराज “महाराजोऽने !
अन्तःपुरे अन्तப்புரத்தில்
सुप्ता अயர்ந்து துயி
கொண்டிருந்த
सा அவள்
धर्षयित्वा உல்லங்கனம் செய்யப்
பட்டு
हता தூக்கிக்கொண்டு போ
கப்பட்டாள்.

अपि அப்படியாயினும்
तत् அதை
श्रुत्वा तु அறிந்து
तव एव உமக்காகவே
क्षान्तं अपि { பொறுத்து அனுப
விக்கவேண்டியதாயி
ருக்கிறபடியால்
सः அவன்
न हतः கொல்லப்படவில்லை.

यस्मादवश्यं दातव्या कन्या भर्त्रे हि भ्रातृभिः । तदेतत्कर्मणो ह्यस्य फलं पापस्य दुर्मते ॥ २९ ॥

भ्रातृभिः “सकौटारकगणार
कन्या ஒருபெண்
भर्त्रे ஒருகணவனுக்கு
अवश्यं ஏப்படியும்
दातव्या { கல்யாணஞ்செய்து
கொடுக்கப்பட
வேண்டியவள்.
दुर्मते கெடுமதியுடையாய்,
अस्मिन् एव இதிலேதான்
ते हि உமக்கே
अस्य இந்த

पापस्य कर्मणः பாபச்செயலின்
फलं பயன்
अभिप्राप्तं பிரத்யகூத்தில் சம்
பவமாயிருக்கிறதாய்
तत् அந்த
एतत् இது
लोके உலகில்
यस्मात् எந்த இதிலிருந்து
विविधं हि அறிந்துகொள்ளவே
ண்டிய செய்தியாய்
अस्तु விளங்கும்.

ततोऽब्रवीदशयीवः क्रुद्धः संरक्तलोचनः । कल्प्यतां मे रथः शीघ्रं शूराः सज्जीभवन्तु नः ॥

दशयीवः “தசகீவன்
ततः அப்படி ஆகிவிட்டதில்
क्रुद्धः கோபங்கொண்ட
வனாய்
संरक्तलोचनः சிவந்த கண்களுற்ற
வனாய்
अब्रवीत् உரைத்தான்.

शीघ्रं ‘இப்போதே
मे रथः எனது இரதம்
कल्प्यतां சித்தமாக்கப்பட்டும்.
नः நமது
शूराः போர்வீரர்கள்
सज्जीभवन्तु போர்க்கோலங்கொள்
ளட்டும்.

भ्राता मे कुम्भकर्णश्च ये च मुख्या निशाचराः। वाहनान्यधिरोहन्तु नानाप्रहरणोद्यताः॥

மே “எனது
 भ्राता சகோதரனான
 कुम्भकर्णः च சும்பகர்ணனும்
 मुख्या தலைவர்களாகிய
 निशाचराः அரக்கர்கள்

ये च एवर्कणோ அவர்களும்
 नानाप्रहरणोद्यताः பற்பல படைக்கலங்
 कणायुदयवर्कणाय கணையுடையவர்களாய்
 वाहनानि वाஹனங்களில்
 अधिरोहन्तु ஏறிக்கொள்ளட்டும்.

अद्य तं समरे हत्वा मधुं रावणनिर्भयम् । सुरलोकं गमिष्यामि युद्धकाङ्क्षी सुहृदृतः ॥

अद्य “இப்பொழுதே
 रावणनिर्भयं இராவணனுக்குப்
 பயப்படாத

युद्धकाङ्क्षी யுத்தத்தை விரும்பி
 யவனாய்

तं अந்த
 मधु மது என்பவனை
 समरे போரில்
 हृश கொன்றுவிட்டு

सुहृदृतः { வேண்டியவர்களால்
 புடைசூழப்பட்
 டவனாய்
 सुरलोकं தேவலோகத்திற்கு
 गमिष्यामि செல்வேன்.

ततो विजित्य त्रिदिवं वशे स्थाप्य पुरन्दरम् । निर्भयो विचरिष्यामि त्रैलोक्यैश्वर्यशोभितः॥

ततः “அவ்விடத்தில்
 पुरन्दरं இந்திரனை
 वशे அடிமைத்தனத்தில்
 स्थाप्य நிறுத்திவிட்டு
 त्रिदिवं ஸவர்க்கலோகத்தை

विजित्य வசமாக்கி
 निर्भयः கவலை ஒழிந்தவனாய்
 त्रैलोक्यैश्वर्य- } திரிலோகாதிபத்தியம்
 शोभितः } பெற்று விளங்குகிற
 வனாய்
 विचरिष्यामि எங்கும் திரிவேன்.

अक्षौहिणीसहस्राणि चत्वार्यश्याणि रक्षसाम् । नानाप्रहरणान्याशु निर्ययुर्युद्धकाङ्क्षिणाम्॥

युद्धकाङ्क्षिणां “போர்புரியப்போராவல்
 கொண்டிருந்த
 रक्षसां அரக்கர்களின்
 अश्यानि உத்தமர்களான
 चत्वारि நான்கு
 अक्षौहिणी- } *ஆயிரம் அசெக்ஷளஹி
 सहस्राणि } ணிகளும்

नानाप्रहरणानि { நானாவிதமான போரா
 யுத்தங்களையுடையவர்
 களாய்
 आशु உடனேயே
 निर्ययुः புறப்பட்டுவிட்டார்
 கள்.

*[21870 இரதங்களும், 21870 யானைகளும், 65610 குதிரைகளும், 109350 காலாட்களும் அடங்கிய படைகளின் ஆயிரம்.]

इन्द्रजित्वग्रतः सैन्यास्सैनिकान्परिगृह्य च । जगाम रावणो मध्ये कुम्भकर्णश्च पृष्ठतः॥३५॥

सैनिकान् “சேனைகளை
 परिगृह्य பரிபாலித்துக்
 கொண்டு

इन्द्रजित् तु இந்திரஜித்தோவெ
 सैनाय् च சேனைக்கு [னில்
 अग्रतः முதலில் சென்றான்.
 कुम्भकर्णः च சும்பகர்ணனும்
 पृष्ठतः கடைசியாய்ச் சென்
 ரான்.

रावणः இராவணன்
 मध्ये நடுவில்
 जगाम சென்றான்.

विभीषणश्च धर्मात्मा लङ्कायां धर्ममाचरत् । शेषाः सर्वे महाभागा ययुर्धुपुरं प्रति ॥३६॥

धर्मात्मा “தருமா த்மாவாகிய
விभीषण: வ விபிஷணர் மட்டும்
லங்காய் இலங்கையில்
धर्म தருமத்தை
आचरत् அனுஷ்டித்தார்.

महाभागा: கியாதிபெற்ற
शेषा: மற்ற
सर्वे எல்லோரும்
मधुपुरं प्रति மதுபுரத்திற்கு
ययु: சென்றார்கள்.

खरैरुष्ट्रैर्हयैर्दीप्तै: शिशुमारैर्महोरगै: । राक्षसा: प्रययु: सर्वे कृत्वाऽऽकाशं निरन्तरम् ॥३७॥

राक्षसा: “அரக்கர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
खरै: கழுதைகளாலும்
उष्ट्रै: ஒட்டகங்களாலும்
दीप्तै: சுருசுருப்புள்ள
हयै: குதிரைகளாலும்
शिशुमारै: சிம்சுமாரமென்கிற
மிருகங்களாலும்

महोरगै: பெரிய உரக்கங்களா
आकाशं ஆகாயத்தை
निरन्तरं இடைவெளியில்லாத
कृत्वा செய்துகொண்டு
प्रययु: நடந்தார்கள்.

दैत्याश्च शतशस्तत्र कृतवैराश्च दैवतै: । रावणं प्रेक्ष्य गच्छन्तमन्वगच्छन् हि पृष्ठत: ॥३८॥

दैवतै: “தேவர்களுடன்
कृतवैरा: ஏற்கனவே வைரங்
கொண்டிருந்த
दैत्या: தைத்யர்கள்
शतश: च அனேகரும்
रावणं இராவணனை

तत्र அப்பொழுது
गच्छन्तं च படை எடுத்துச்
செல்லுகிறவனாகவே
प्रेक्ष्य அறிந்து
पृष्ठत: हि கூடவே
अन्वगच्छन् பின்தொடர்ந்து
சென்றார்கள்.

स तु गत्वा मधुपुरं प्रविश्य च दशानन: । न ददर्श मधुं तत्र भगिनीं तत्र दृष्टवान् ॥३९॥

स: “அந்த
दशानन: தசானன்
मधुपुरं மதுபுரத்திற்கு
गत्वा வந்துசேர்ந்து
प्रविश्य உட்புகுந்தான்.
तत्र அப்பொழுது

मधु மதுவை
न ददर्श காணவில்லை.
तु ஆயினும்
भगिनीं च தங்கையைமட்டும்
तत्र அவ்விடத்தில்
दृष्टवान् கண்டான்.

सा च प्रह्वञ्जलिभूत्वा शिरसा चरणौ गता । तस्य राक्षसराजस्य त्रस्ता कुम्भीनसी तदा ॥

सा “இந்த
कुम्भीनसी கும்பினஸி
तदा அப்பொழுது
त्रस्ता च திகிலடைந்தவளாயும்
प्रह्वञ्जलि: கைகூப்பியவளாயும்

भूत्वा இருந்துகொண்டு
तस्य அந்த
राक्षसराजस्य அரக்கமன்னனது
चरणौ பாதங்களில்
शिरसा முடிதாழ்த்தி
गता பணிந்துவீழ்ந்தாள்.

तां समुत्थापयामास न भेतव्यमिति ब्रुवन् । रावणो राक्षसश्रेष्ठः किं चापि करवाणि ते॥

राक्षसश्रेष्ठः	“ராக்கூஷோத்தம ஞசிய	करवाणि इति ब्रुवन् तां अपि समुत्थापयामास	செய்யவேண்டும்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே அவனையும் எழுந்திருக்கச் செய்தான்.
रावणः च	இராவணனும்		
भेतव्यं न	‘அஞ்சதல்வேண்டாம்.		
ते	உனக்கு		
किं	என்ன		

साऽब्रवीद्यदि मे राजन् प्रसन्नस्त्वं महाभुज । भर्तारं न ममेहाद्य हन्तुमर्हसि मानद ॥४२॥

सा	“அவள்	राजन्	அரசே !
अद्य	இப்பொழுது	त्वं	தேவரீர்
इह	இப்படி	मे	என்னிடத்தில்
अब्रवीत्	விண்ணப்பம் செய்து கொண்டாள்;	प्रसन्नः	அன்புகூர்ந்தவர்
मानद	‘பெருமையை யளிக்கும்	यदि	என்கிறபக்கத்தில்
महाभुज	மஹாபராக்கிரம சாலியாகிய	मम	எனது
		भर्तारं	கணவனை
		न हन्तुं	கொல்லாதிருக்க
		अर्हसि	அருள்புரியவேண்டும்.

न हीदृशं भयं किञ्चित्कुलस्त्रीणामिहोच्यते । भयानामपि सर्वेषां वैधव्यं व्यसनं महत् ॥

हि	“எனென்றால்	व्यसनं	கஷ்டம்.
कुलस्त्रीणां	குலஸ்த்ரீகள் எல் லோருக்கும்	इह	இவ்வுலகில்
वैधव्यं अपि	விதவையாதல் ஒன்றே	किञ्चित्	யாதொரு
सर्वेषां भयानां	எல்லாக்கஷ்டங்களி	भयं	கஷ்டமும்
महत्	மஹத்தான [ஆம்	ईदृशं	இதற்கிடானதாய்
		न उच्यते	சொல்லப்படவில்லை.

सत्यवाग्भव राजेन्द्र मामवेक्षस्व याचतीम् । त्वयाऽप्युक्तं महाराज न भेतव्यमिति स्वयम्॥

महाराज	“மஹாராஜே !	याचतीं	வருந்திப் பிரார்த்திக்
त्वया अपि	தேவரீராலேயே	मां	என்னை [கும்
स्वयं	தேவரீரே இஷ்டப் பட்டு	अवेक्षस्व	கடாகூறித்தருளும்.
न भेतव्यं	அஞ்சல்வேண்டாம்	राजेन्द्र	இராஜோத்தம,
इति	என்று	सत्यवाक्	சொன்னசொல்லை பரிபாலிப்பவராய்
उक्तं	வாக்களிக்கப்பட்டது.	भय	விளங்கும்.’

रावणस्त्वब्रवीद्धृष्टुः स्वसारं तत्र संस्थिताम् । क चासौ तव भर्ता वै मम शीघ्रं निवेद्यताम् ॥

रावणः	“இராவணன்	तव	‘உனது
तव	இப்பொழுது	भर्ता	கணவனாகிய
संस्थितां	சுகமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற	असौ वै	இவன்
स्वसारं	தங்கையைப்பார்த்து	क च	எங்கேயிருக்கிறான்
हृष्टः	திருப்தியடைந்த வனாய்	मम	எனக்கு
तु	இப்பொழுது இப்படி	शीघ्रं	உடனேயே
अब्रवीत्	பதிலுரைத்தான்:	निवेद्यताम्	சொல்லிவிடப்பட்ட மும்.

सह तेन गमिष्यामि सुरलोकं जयावहे । तव कारुण्यसौहार्दान्निवृत्तोऽस्मि मयोर्वधात् ॥

तव	“உனது	अस्मि	ஆகிவிட்டேன்.
कारुण्यसौहार्दात्	அன்பின் ஆசையால்	तेन सह	அவனோடுசேர்ந்து
मयोः	மதுவின்	सुरलोकं	சுரலோகத்திற்கு
वधात्	கொலைபுரிவதின்	गमिष्यामि	போகப்போகிறேன்.
निवृत्तः	எண்ணம் மாறியவ னாய்	जयावहे	நாங்களிருவருமாய் வெற்றிகொள்வோம்.’

इत्युक्ता सा समुत्थाप्य प्रसुप्तं तं निशाचरम् । अब्रवीत्संप्रहृष्टेव राक्षसी तु पतिं वचः ॥

इति	“இவ்வண்ணமாய்	प्रसुप्तं	நன்றாய் துயில் கொ
उक्ता	சொல்லப்பட்டதற்குச் செவிசாய்த்த	तं	அந்த [ண்டிருந்த
सा राक्षसी	அந்த அரக்கி	पतिं	கணவனாகிய
तु	அத்தருணத்தில்	निशाचरं	அரக்கனை
इव	அப்படியே	समुत्थाप्य	எழுப்பி
संप्रहृष्टा	அதிக உதஸாஹங் கொண்டவளாய்	वचः	விஷயத்தை
		अब्रवीत्	இப்படித் தெரியப் படுத்தினாள்:

एष प्राप्नो दशग्रीवो मम भ्राता महाबलः । सुरलोकजयाकाङ्क्षी साहाय्ये त्वां वृणोति च ॥

मम	“எனது	एषः	இதோ
भ्राता	அண்ணனும்	प्राप्तः	வந்திருக்கின்றனர்.
महाबलः	மஹாபலிஷ்டரு	त्वं च	உம்மையும்
दशग्रीवः	தசக்ரீவர் [மாகிய	साहाय्ये	ஒத்தாசைபண்ணும்
सुरलोक- }	ஸுரலோகத்தை		விஷயத்தில்
जयाकाङ्क्षी }	வெற்றிகொள்ள எண்ணங்கொண் டவராய்	वृणोति	அபேகூறிக்கொள்கிறது.

तदस्य त्वं सहायार्थं सवन्धुर्च्छ राक्षस । स्निग्धस्य भजमानस्य युक्तमर्थाय कल्पितम् ॥

ராஃச
ஸ்நிஃதஸ்ய
பஃஜமானஸ்ய
அஸ்ய
அர்தாய்
கல்பிதம்
“அரக்கரே!
நட்புக்கு
தக்க பாத்திரமாகிய
இவரது
காரியம் கைகூடு
வதின் பொருட்டு
உதவிபுரிய

யுக்தம்
தத்
த்வம்
சவந்து:
சஹாயர்
ரகத்
இது ஏற்றசமயம்.
ஆதலால்
தேவரீர்
நண்பருடன் கூடினவ
ராய்
துணைசெய்தற்
பொருட்டு
எழுந்துசெல்லீராக.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा तथेत्याह मधुर्वचः

॥ ५० ॥

मधुः
तस्याः
तत्
वचनं
“மது
அவளுடைய
அந்த
விண்ணப்பத்திற்கு

श्रुत्वा
तथा इति
वचः
आह
இணங்கி
தथा இதி
வஃ
ஆஹ
இணங்கி
'இப்படியேயாகுக' என்
உறுதியை [கிற
சொல்லிவிடுத்தான்.

ददर्श राक्षसश्रेष्ठं यथान्यायमुपेत्य सः । पूजयामास धर्मेण रावणं राक्षसाधिपम् ॥ ५१ ॥

सः
राक्षसश्रेष्ठं
राक्षसाधिपं
रावणं
“அவன்
இராக்கடஸோத்த
மனும்
ராக்கடஸமன்னனுமா
இராவணனிடம் [கிய

यथान्यायं
उपेत्य
ददर्श
धर्मेण
पूजयामास
விதிப்படி
வந்துசேர்ந்து
தர்சித்தான்.
முறைப்படி
உபசரித்தான்.

प्राप्य पूजां दशग्रीवो मधुवेश्मनि वीर्यवान् । तत्र चैकां निशामुष्य गमनायोपचक्रमे ॥

वीर्यवान्
दशग्रीवः च
मधुवेश्मनि
पूजां
प्राप्य
“வீர்யவானாகிய
தசக்ரீவனும்
மதுவின் பாளிகையில்
உபசாரத்தை
அன்புடனேற்றுக்
கொண்டு

तत्र
एकां
निशां
उष्य
गमनाय
उपचक्रमे
அங்கு
ஒரு
இரவு
தங்கியிருந்து
பாக்கி வழி செல்ல
பிரயாணமானான்.

ततः कैलासमासाद्य शैलं वैश्रवणालयम् । राक्षसेन्द्रो महेन्द्राभः सेनामुपन्यवेशयत् ॥ ५३ ॥

महेन्द्राभः
राक्षसेन्द्रः
वैश्रवणालयं
कैलासं
“தேவேந்திரனுக்கு
நிகரான
ராக்கடஸசிரோஷ்டன்
குபேரனது ஆலயமா
கைலாஸ
[கிய

शैलं
आसाद्य
ततः
सेनां
उपन्यवेशयत्
பர்வதத்திற்கு
வந்துசேர்ந்து
அதில்
ஸேனையை
தங்கவைத்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21730

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1006

षड्विंशः सर्गः—இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம். || 26 ||

நல்கூபரஷாப:—நளகூபரன் சபித்தல்.

स तु तत्र दशग्रीवः सह सैन्येन वीर्यवान् । अस्तं प्राप्ते दिनकरे निवासं समरोचयत् ॥

வீரீவாந்	“ வீர்யவாளுன
ச:	அந்த
தசமீவ:	தசமீவன்
தினகரே	சூரியன்
அஸ்த் ப்ராஸே	அஸ்தமனம் ஆனதும்

சென்னை	சென்னை
சுற்று	சுற்று
தலை	தலை
நிர்வாக	நிர்வாக
மருத்துவ	மருத்துவ

उदिते विमले चन्द्रे तुल्यपर्वतवर्चसि । प्रसुप्तं सुमहत्सैन्यं नानाप्रहरणायुधम् ॥ २ ॥

துவ்யபவீதவச்சி	“மலைக்கு நிகரான ஜோதிகொண்ட
விமலே	மாசுற்ற
வந்நே	சுந்திரன்
உதிதே	உதயமாகவே

நானாபஹ்ரணாயுதம்
 சும்ஹத்
 சைவ்ய்
 ப்ரஸுசம்
 பலவிதப்போர் படை
 பெரும் [கோயுடைய
 ஸேனை
 நன்றாய் உறக்கங்
 கொண்டது.

रावणस्तु महावीर्यो निषण्णः शैलमूर्धनि । स ददर्श गुणांस्तत्र चन्द्रपादसुशोभितान् ॥

மகாவீர്യ:	“மஹாவலுக்கொண்ட
ச:	அந்த
ராவண: து	இராவணன் மட்டும்
சைமூர்னி	மலைச்சிகரத்தில்
தவ	அப்பொழுது

நிஷண:	சுகமாய் உட்கார்ந்
चन्द्रपाद- सुशोभिता गुणान् ददर्श	திருப்பவனய் சந்திரக்கிரணங்களுக் கேற்றதாகிய கரமவிகாரங்களை அனுபவித்தான்.

कर्णिकारवनैर्दीप्तैः कदम्बगहनैस्तथा । पद्मिनीभिश्च फुल्लभिर्मन्दाकिन्या जलैरपि ॥४॥

चम्पकाशोकपुन्नागमन्दारतरुभिस्तथा । चूतपाटललोध्रैश्च प्रियङ्गुवर्जुनकेतकैः ॥ ५ ॥

तगरैनारिकेलैश्च प्रियालपनसैस्तथा । आरग्वधैस्तमालैश्च प्रियालबकुलैरपि ॥ ६ ॥

एतैरन्यैश्च तरुभिर्बुद्धासितवनान्तर । किन्नरा मदननाता रक्ता मधुरकण्ठिनः ॥

समं संप्रजगुयत्र मनस्तुष्टिविवचनम् ॥ ७ ॥

என்: "இந்த
 டீசை: பிரகாசமாய் விளங்கு
 கின்ற

தथा அவ்வண்ணமே
कुल्लभिः நன்றாய் விகலித்
 கிருக்கின்ற

कर्णिकारवने: கர்ணிகாரமரங்களா
 லும்

पद्मिनीभिः च தாமரைகளாலும்
मन्दाकिन्याः மந்தாகினி நதியினது

கதம்பங்கள் அடர்ந்த
காடுகளாலும்

जलैः अपि ஜலங்களாலும்
तथा அவ்வண்ணமே

चम्पकाशोकपुष्पाग- } சம்பகம், அசோகம்,
मन्दारतरुभिः } புந்தாகம், மந்தாரம்
என்கிற மரங்களா
லும்,

चूतपाटललोभिः च { சூதம், பாடலம்,
லோத்திரமென்கிற
மரங்களாலும்

शिवङ्गजुनकेतकैः { பிரயங்கி, அர்ஜுனம்,
கேதகமென்கிற
மரங்களாலும்

तगरैः தகரமென்கிற
மரங்களாலும்

नारिकेलैः च தென்னை மரங்களா
லும்

शियालपनसैः பிரயாலுபனஸ் மென்
கிற மரங்களாலும்

तथा அவ்வண்ணமே

आस्रयैः ஆரக்வதமென்கிற
மரங்களாலும்

तमालैः च தமாலமென்கிற மரங்
களாலும்

विद्याधरा मदक्षीवा मदरक्तान्तलोचनाः ।

विद्याधरा: “வித்யாதாரர்கள்
मदक्षीवा: कामवेறினிகொண்ட
வர்களாய்

मदरक्तान्तलोचनाः { மெய்யலின் அதிகத்
தால் அழகுவாய்ந்த
கண்களுற்றவர்களாய்

योषिद्धि: யௌவனஸ்திரீ
களோடு

घण्टानामिव सन्नादः शुश्रुवे मधुरस्वरः । अप्सरोगणसङ्घानां गायतां धनदालये ॥ ९ ॥

धनदालये “குபேரனது ஆலயத்தில்
गायतां கானம்செய்து

अप्सरोगणसङ्घानां { இடைவெளியின்றிக்
கும்பலாய்க்கடியி
ருந்த அப்ஸரஸ்திரீ
களுடைய

प्रियालवकुलैः } (சிறுபெண்கள் வாயி
अपि } னின்று மதுவை துப்
பியதுமே புஷ்பிக்
கும்) பிரயாலபகுள
மென்கிற விருகூந்
களாலும்

अन्यैः இவைகளில்லாதவேறு
तरुभिः च விருகூந்களாலும்

उद्भासितवनान्तरे விளங்குகின்ற வனப்
பிரதேசத்தில்

किन्नरा: கின்னரர்கள்

मदनैः மன்மதனால்

आताः அடியுண்டவர்களாய்

रक्ताः காமவிகாரத்தில்

முழுகியவர்களாய்

मधुरकण्ठिनः இனிய சாரீரமுடைய

मनः மனதிற்கு [வர்களாய்

तुष्टिविवर्धनं { ஆனந்தத்தை மேல்
மேலும் வளர்க்கும்
வண்ணமாய்

यव एतோ அதேஇடத்தில்

समं எல்லாரும் சேர்ந்து

सम्रज्जु: கர்ணாமிருதமாய்ப்

பாடினார்கள்.

योषिद्धिः सह संक्रान्ताश्चिक्रीडुर्जहृषुश्च वै ॥

सह கூடியிருந்துகொண்டு

संक्रान्ताः च காலங்கழிப்பவர்

களாயும்

चिक्रीडु: வினோதமாக விளையா

டினார்கள்.

जहृषुः वै ஆனந்தப்பட்டார்கள்.

पुष्पवर्षाणि मुञ्चन्तो नगाः पवनताडिताः । शैलं तं वासयन्तीव मधुमाधवगन्धिनः ॥१०॥

மதுமாधவగन्धिनः “வஸந்த ருதுவின்
வாசனையுடைய
நகா: மரங்கள்
பவனதாடிதா: காற்றில் சேர்ந்தவை
புஷ்பாணி பூமாரிகளை [களாய்]

சுஷ்ண்த: உதிர்ந்துக்கொண்டு
த் அந்த
சைல் மலையில்
ஐவ எங்குமே
வாசயந்தி நருமணங்கமழ்ந்தது.

मधुपुष्परजःपुक्तं गन्धमादाय पुष्कलम् । प्रवर्धयन्कामं रावणस्य सुखोऽनिलः ॥११॥

அனில: “காற்று
மதுபுஷ்பரஜ:புக்தம் { வஸந்தகாலப் புஷ்பங்
களின் இரோணுக்
களோடு சேர்ந்திருக்
கிறதும்
புஷ்லம் மிக்க இனிமையாய்
மிருக்கின்ற
गन्धं வாசனையை

ஆதாய கூடவே இழுத்துக் கொண்டு
ராவணசு இராவணனுக்கு
காம் காமமேட்கையை
வர்டயந் வளரச் செய்துக் கொண்டு
சுப: மனோஹரமாய்
பவரீ விசிற்று.

गेयात्पुष्पसमृद्ध्या च शैत्याद्वायोगिरेर्गुणात् । प्रवृत्तायां रजन्यां च चन्द्रस्योदयेन च ॥
रावणः सुमहावीर्यः कामस्य वशमागतः । विनिश्चस्य विनिश्चस्य शशिनं समवैक्षत ॥१३॥

சுமஹாवीர்ய: “அதிவீர்யவானான
ராவண: இராவணன்
வாய: வாயுவின்
சைत्याவ் குளிமையினாலும்
கிரே: மலையில்
குணாவ் அழகாலும்
பவ்ருத்தாயா் நடைபெறுவது
ரஜந்யா் இராக்காலமானதா
சந்த்ரஸ்ய சந்திரனுடைய [லும்
உதயநேன ச நிலாவெளிச்சத்
தாலும்

புஷ்பசமூத்யா ச புஷ்பங்களின்
சுகந்தத்தாலும்
கோவ் ச கானத்தினாலும்
காமச்ய மன்மதன்
வச வசம்
ஆகாத: ஆனவன்
வினிஷ்ச்ய } பெருமூச்சு
வினிஷ்ச்ய } எறிந்து எறிந்து
சசின் சந்திரனை
சமவீஷத பார்த்தவண்ணமே இருந்தான்.

एतस्मिन्नन्तरे तत्र दिव्याभरणभूषिता । सर्वाप्सरोवरा रम्भा दिव्यपुष्पविभूषिता ॥१४॥
दिव्यचन्दनलिप्ताङ्गी मन्दारकृतमूर्धजा । दिव्योत्सवकृतारम्भा पूर्णचन्द्रनिभानना ॥१५॥

दिव्याभरणभूषिता “திவ்யமான ஆபர
ணங்களணிந்தவளாய்
दिव्यपुष्प- } திவ்யமான புஷ்பங்
विभूषिता } களைச்சூடிக்கொண்டி
ருப்பவளாய்

दिव्यचन्दन- } அங்கங்களில் திவ்ய
लिप्ताङ्गी } மான சந்தனப்
பூச்சுடையவளாய்
मन्दारकृत- } மந்தாரபுஷ்பங்களை
मूर्धजा } வைத்துக்கொண்டி
ருந்த தலைமயிருடை
யவளாய்

पूर्णवद्भिमानना முழுமதிபோன்ற
 முகமுடையவளாய்
 दिव्योत्सव- } தேவோத்ஸவங்களில்
 कृतारम्भा } முதலிலிருக்க நிய
 மனம் பெற்றவளாய்

सर्वास्त्रोवरा அம்ஸாஸ்திரங்களில்
 தலைமையான
 रम्भा ரம்பை என்பவள்
 एतस्मिन् अन्तरे இதே காலத்தில்
 तत्र அங்கிருந்தாள்.

चक्षुर्मनोहरं पीनं मेखलादामभूषितम् । समुद्रहन्ती जघनं रतिप्राभृतमुत्तमम् ॥ १६ ॥

मे खलादाम- } “அரை நூல் மாலே
 भूषितं } அணிந்ததாய்
 पीनं பெருத்ததாய்
 रतिप्राभृतं { ரதீதேவியாலேயே
 தந்தருளப்பட்டதெ
 ன விளங்குவதாய்

चक्षुर्मनोहरं { கண்களையும் மனங்
 களையும் கொள்ளை
 उत्तमं உன்னதமான
 जघनं பின்தட்டை
 समुद्रहन्ती வறியித்திருந்தாள்.

कृतैर्विशेषकैरादैः षडर्तुकुसुमोद्भवैः । वभावन्यतमेव श्रीकान्तिद्युतिमतिद्वियाम् ॥

नीलं सतोयमेघाभं वस्त्रं समवकुण्डिता

॥ १७ ॥

आदैः “அப்போதே கிள்ளப்பட்ட
 षडर्तुकुसुमोद्भवैः { ஆறு நுதுக்களின்
 புஷ்பங்களிலிருந்து
 உண்டானவைகளும்
 कृतैः அழகாய்ச் செய்யப்
 பட்டவைகளுமான
 विशेषकैः { அங்கங்களில் வாசனை
 தரவ்யங்களின்
 பூச்சுகளால்
 श्रीकान्तिद्युति- } அழகு, சோபை, மஹ
 मतिद्वियां } த்வம், புத்தி, நாணம்
 இவைகளுடைய

अन्यतमा ह्य உருவங்கொண்டவள்
 போன்றவளாய்
 वभौ விளங்கினான்.
 सतोयमेघाभं நீருண்டமேகம்
 போன்ற
 नीलं நீலநிறமுடைய
 वस्त्रं ஆடையை
 समवकुण्डिता போர்வையாக
 அணிந்திருந்தாள்.

यस्या वक्तुं शशिनिभं भ्रुवौ चापनिभे शुभे । ऊरु करिकराकारौ करौ पल्लवकोमलौ ॥

सैन्यमध्येन गच्छन्ती रावणेनोपवीक्षिता

॥ १८ ॥

यसाः “எந்த அவளுடைய
 वक्तुं முகம்
 शशिनिभं சந்திரனை ஒத்தது ;
 शुभे அழகுவாய்ந்த
 भ्रुवौ புருவங்கள்
 चापनिभे வில்லைப்பகைத்தன ;
 ऊरु தொடைகள்
 करिकराकारौ யானைத்தும்பிக்கை
 गच्छन्ती னோப் போன்றவைகள்.

करौ கைகள்
 पल्लवकोमलौ தளிர்போல் மிருது
 वा न வைகள்.
 सैन्यमध्येन னையங்களினிட
 யில்
 गच्छन्ती போய்க்கொண்டிருப்
 பவளாய்
 रावेन இராவணனால்
 उपवीक्षिता உற்றுப்பார்க்கப்
 பட்டாள்.

तां समुत्थाय गच्छन्तीं कामवाणवशं गतः । करे गृहीत्वा लज्जन्तीं समयमानोऽभ्यभाषत ॥

காமவாணவச்
“மன்மதபாணம்
களுக்கு வசப்பட்டு
தவிக்குமவன்
சுச்சாயங்கொண்ட
வனாகி
நாணத்தால் முகச்
சிவப்புடையவளாய்

गच्छन्तीं
तां
समुत्थाय
करे
गृहीत्वा
अभ्यभाषत
வழியேபோய்க்கொண்
து
அவள்மீது [முருந்த
சடக்கெனப்பாய்ந்து
கையில்
பற்றி இழுத்து
தக்கால மனோபாவத்
தை வெளியிட்டுச்
சொன்னான்.

क गच्छसि वरारोहे कां सिद्धिं भजसे स्वयम् ।
कस्याभ्युदयकालोऽयं यस्त्वां समुपभोक्ष्यते

॥ २० ॥

वरारोहे
क
गच्छसि
स्वयं
कां
सिद्धिं
“சந்தரியே,
எங்கு
நீ போய்க்கொண்டி
ருக்கிறாய்?
உன்னிஷ்டப்படிக்கே
எந்த
நல்லபிரயோஜனத்தை

भजसे
कस्य
अयं अभ्युदयकालः
यः
त्वां
समुपभोक्ष्यते
பெறப்போகிறாய்?
எவனுக்கு
இது நல்லகாலம்,
எவன்
உன்னை
அனுபவிக்கப்
போகிறான்?

त्वदानरसस्याद्य पद्मोत्पलसुगन्धिनः । सुधामृतरसस्येव कोऽद्य तृप्तिं गमिष्यति ॥२१॥

अद्य
पद्मोत्पलसुगन्धिनः
सुधामृतरसस्य
इव
“இப்பொழுது
பத்மம், உத்பலம்,
இவைகளின் நறு
மணமுள்ளதும்,
தேவாமிருதத்தின்
ருசிக்கு
நடாமிருக்கிறதுமான

एव
पद्मोत्पलस्य
तृप्तिं
अद्य
कः
गमिष्यति
உனது
அதராமிருதத்
தினுடைய
திருப்தியை
இத்தருணத்தில்
எவன்
அடையப்போகிறான்?

स्वर्णकुम्भनिभौ पीनौ शुभौ भीरु निरन्तरौ । कस्योरःस्थलसंस्पर्शं दास्यतस्ते कुचाविभौ ॥

भीरु
ते
इमौ
स्वर्णकुम्भनिभौ
निरन्तरौ
शुभौ
“பயந்தவளே!
உனது
இவ்விரண்டு
சுவர்ணகலசங்களைப்
போன்றவைகளும்
இடைவெளியின்றி
அழகாய்

पीनौ
कुचौ
कस्य
उरःस्थलसंस्पर्शं
दास्यतः
திரண்டுருண்டவை
களுமான
ஸ்தனங்கள்
எவனுடைய
மார்புடன் கட்டி
அணைத்தலுக்கு
பிரயோஜனமாகவிட்ட
டன?

सुवर्णचक्रप्रतिपं स्वर्णदामचितं पृथु । अध्यारोहति कस्तेऽद्य जघनं स्वर्गरूपिणम् ॥२३॥

தே "உனது
சுவர்ண சக்கிரம்
போன்றதும்
சுவர்ண அரைநூல்
மாலை அணியப்பெற்
றதும்
பூது அகன்று விசாலமா
யிருக்கின்றதும்

स्वर्णरूपिणं

जघनं

कः

अद्य

अध्यारोहति

{ சுவர்க்கமே உருக்கொ
ண்டு வந்து போலி
ருக்கிற துமான
கடித்தடத்தை
எவன்
இப்பொழுது
பெறப்போகிறான்.

मद्विशिष्टः पुमान्कोऽद्य शक्रो विष्णुरथाश्विनौ ।

मापतीत्य हि यं च त्वं यासि भीरु न शोभनम्

॥ २४ ॥

भीरु "பயந்தவனே!
अद्य இப்பொழுது
मां என்னை
अतीत्य தவிர்த்து
यं யாதோ ஒருவனிடம்
त्वं நீ
यासि செல்லுகின்றயோ
அப்படிப்பட்ட

मद्विशिष्टः

पुमान्

कः

शक्रः

विष्णुः

अश्विनौ च

अथ हि

शोभनं न

என்னிலும் மேலான
புருஷன்
எவன்?
இந்திரன்?
விஷ்ணு வா?
அச்வனீதேவதை
யாரிவன்? [களா?
நியாயமில்லை.

विश्रम त्वं पृथुश्रोणि शिलातलमिदं शुभम्

पृथुश्रोणि "பெருத்த பின்
தட்டுயுடையாய்!
त्वं நீ
इदं இந்த

॥ २५ ॥

शुभं

शिलातलं

विश्रम

அழகாயிருக்கின்ற
கற்பாறைமீது
விச্রம உட்கார்த்து இளைப்
பாறு.

त्रैलोक्ये यः प्रभुश्चैव मदन्यो नैव विद्यते

त्रैलोक्ये एव "மூவுலகத்திலுமே
मदन्यः என்னிலும் பெருமை
பெற்ற

॥ २६ ॥

प्रभुः

यः च

न विद्यते एव

பிரபு
எவனொருவனும்
இல்லையே.

तदेवं प्राज्ञलिः प्रहो याचते त्वां दशाननः । भर्तुर्भर्ता विधाता च त्रैलोक्यस्य भजस्व माम्॥

त्रैलोक्यस्य "மூவுலகத்தின்
भर्तुः பதியின்
भर्ता யஜமானனும்
विधाता च கேட்டதெல்லாமளிக்
கவல்லவனுமான
दशाननः தசானனன்
त्वां உன்னை

प्रहः

एवं

प्राज्ञलिः

याचते

तत्

मां

भजस्व

அதிக ஆசைகொண்ட
இவ்விதமாய் [வனாய்
அஞ்சலிஹஸ்தனாய்
வேண்டுகின்றனன்.
ஆதலால்
என்னை
அங்கிகரி.

एवमुक्ताऽब्रवीद्रम्भा वेषमाना कृताञ्जलिः । प्रसीद नहिसे वक्तुमीदृशं त्वं हि मे गुरुः ॥
अन्येभ्यो हि त्वया रक्षया प्राप्तुयां धर्षणं यदि । तद्धर्मतः स्तुषा तेऽहं तत्त्वमेव ब्रवीमि ते ॥

एवं "இப்படியாய்
उक्ता சொல்லியதைக்கேட்ட
रम्भा ரம்பை
वेषमाना உடல்நடுக்கங் கொண்
டவளாகி
कृताञ्जलिः கைகூப்பிக்கொண்டு
अब्रवीत् இப்படி வேண்டிக்
கொண்டாள்:
ते "தேவரீருக்கு
तत्त्वं एव விஷயத்தின் உண்மை
யையே
ब्रवीमि நான் சொல்லிவிடு
கிறேன்.
धर्मतः சாஸ்திரநியமனப்படி
ते தேவரீரது
स्तुषा மருமகளாக ஆய்விட்
டேன்;
हि என்கிறபடியால்
त्वं தேவரீர்

मे எனக்கு
गुरुः பிரதரவாகின் றீர்.
तत् ஆகையால்
अहं நான்
अन्येभ्यः பிறரிடமிருந்து
धर्षणं கற்பழித்தலை
प्राप्तुयां பெறுகிறதாய்
यदि இருக்கும்பகூத்தில்
रवया உம்மால்
रक्षया பாதுகாக்கப்பட
வேண்டியவள்.
हि ஆனபடியால்
ईदृशं இங்ஙனம்
वक्तुं ஆக்குபிக்க
தேவரீர் மனங்கொள்
न अहंसे { ளாமலிருக்கவேண்
டும்;
प्रसीद கிருபைசெய்து
மன்னியும்.

अथाब्रवीदशश्रीवश्वरणाधोमुखीं स्थिताम् । रोमहर्षमनुप्राप्तां दृष्टमात्रेण तां तदा ॥ ३० ॥

दशश्रीवः "தசக்ரீவன்
दृष्टमात्रेण கண்டதுமே
रोमहर्षं மயிர்க்கூச்செறிந்து
अनुप्राप्तां திகிலை அடைந்திருந்
தவளாய்

चरणाधोमुखीं } கால்களை தலைகுனி
ந்துப் பார்க்கும்
வண்ணமே

स्थितां நின்று கொண்டிருந்த
तां அவளைப்பார்த்து
तदा அப்பொழுது
अथ இப்படி
अब्रवीत् பதில் தந்தான்:

सुतस्य यदि मे भार्या तत्स्त्वं हि स्तुषा भवेः । बाहमित्येव सा रम्भा प्राह रावणमुत्तरम् ॥

त्वं "ஹீ
मे என்னுடைய
सुतस्य மகனுக்கு
भार्या மனைவியாய்
भवेः ஆகுவாய்
यदि ஆனால்
ततः हि அப்போதிலிருந்து
அன்றோ

स्तुषा மருமகளாகுவாய்?
सा அந்த
रम्भा ரம்பை
रावणं ராவணனைப் பார்த்து
उत्तरं இன்னும் விசேஷமாய்
प्राह நிதர்சனம் காட்டினான்:
बाहं इति एव 'இது இப்படித்தானி
ருக்கிறது.'

धर्मतस्ते सुतस्याहं भार्या राक्षसपुङ्गव । पुत्रः प्रियतरः प्राणैर्भ्रातृवैश्रवणस्य ते ॥

विख्यातस्त्रिषु लोकेषु नலகூவர் इत्ययम्

॥ ३२ ॥

राक्षसपुङ्गव “राக்ஷஸோத்தமரே!
ते தேவரீரது
भ्रातुः அண்ணராகிய
वैश्रवणस्य குபேரரது
पुत्रः புதல்வரும்
त्रिषु மூன்று
लोकेषु உலகங்களிலும்
विख्यातः பிரஸித்திபெற்றிருப்
பவருமான
अयं இந்த

नलकूवरः நளகூபரர்
इति என்பவர்
प्राणैः பிராணனிலும்
प्रियतरः அதிக ஆசைவைக்கப்
பட்டவர்.
धर्मतः சாஸ்திரமுறைப்படி
अहं நான்
ते தேவரீரது
सुतस्य குமாரனின்
भार्या மனைவியாகிறேன்.

धर्मतो यो भवेद्विप्रः क्षत्रियो वीर्यतो भवेत् । क्रोधाद्यश्च भवेदग्निः क्षान्त्या च वसुधासमः॥

यः “எந்த அவர்
धर्मतः தருமத்தில்
विप्रः பிராமணனாக
भवेत् விளங்குகிறார்;
वीर्यतः வீர்யத்தில்
क्षत्रियः கூத்திரியனாக
भवेत् விளங்குகிறார்;
क्षान्त्या பொறுமையால்

वसुधासमः பூமிதேவிக்கு
சடானவர்;
च ஆயினும்
यः எந்த அவர்
क्रोधात् கோபம்வந்தாலோ
अग्निः च அக்கினிபகவா
வெனவே
भवेत् விளங்குவார்.

तस्यास्मि कृतसङ्केता लोकपालसुतस्य वै । तस्य “அந்த

लोकपालसुतस्य லோகபாலகரது
புத்திரருக்கு
तु இத்தருணத்தில்
कृतसङ्केता वै வரிக்கப்பட்டு ஒப்புக்
கொண்டவளாய்
अस्मि ஆகிறேன்.

तमुद्दिश्य तु मे सर्वं विभूषणमिदं कृतम् ॥

मे என்னுடைய
इदं இந்த
विभूषणं அலங்கரித்தல்
सर्वं எல்லாமும்
तं उद्दिश्य அவருக்கென்றே
कृतम् செய்துகொள்ளப்
பட்டது.

तथा तस्य हि नान्यस्य भावो मां प्रति तिष्ठति । तेन सत्येन मां राजन्मोक्तुमर्हस्यरिन्दम् ॥

अन्यस्य हि न “வேறொருவனுக்கும்
तथा அவ்வண்ணமே [ல்லை;
तस्य அவரது
भावः கருத்து
मां प्रति என்மீதே
तिष्ठति நிலைபெற்றிருக்கிறது.
अरिन्दम சத்ருஸம்ஹாரக
ராகிய

राजन् மன்னரே,
तेन அந்த
सत्येन தருமநியமத்தையனு
வ்டிக்கவேண்டியதால்
मां என்னை
मोक्तु போகவிட
अर्हसि தேவரீர் அருள்புரிய
வேண்டும்.

स हि तिष्ठति धर्मात्मा मां प्रतीक्षन्समुत्सुकः । तत्र विघ्नं सुतस्येह कर्तुं नार्हसि मुञ्च माम् ॥

ச: “அந்த
 धर्मात्मा தருமாத்தமா
 मां என்னை
 प्रतीक्षन् எதிர்பார்த்துக்
 கொண்டே
 समुत्सुकः ஆத்திரத்தாடனிருப்
 तत्र हि அங்கே [பவராய்
 तिष्ठति காத்துக்கொண்டிருந்
 கிரூர்.

इह இச்சமயம்
 सुतस्य குமாரனுக்கு
 विघ्नं இடையூரை
 कर्तुं செய்ய
 न अर्हसि மனம்கொள்ளாமலி
 नुम्.
 मां என்னை
 मुञ्च போய்விட விடை
 தந்தருநும்.

सद्भिराचरितं मार्गं गच्छ राक्षसपुङ्गव । माननीयो मम त्वं हि पालनीया तथाऽस्मि ते ॥

राक्षसपुङ्गव “இராசுதஸோத்தம!
 सद्भिः நல்லோர்களால்
 आचरितं அனுஷ்டிக்கப்படும்
 मार्गं சன்மார்க்கத்தை
 गच्छ பின்பற்று.
 त्वं தேவரீர்

मम எனக்கு
 माननीयः हि பூஜ்யரே!
 तथा அந்தப்ரகாரமே
 ते தேவரீருடைய
 पालनीया சம்ரக்ஷணைக்கே உரி
 मय्युடையவளாக
 अस्मि ஆகிறேன்.

एवमुक्तो दशग्रीवः प्रत्युवाच विनीतवत् । स्तुषाऽस्मि यदवोचस्वमेकपत्नीष्वयं क्रमः ॥

एवं “இவ்வண்ணம்
 उक्तः வேண்டிக்கொள்ளப்
 பட்டவனான
 दशग्रीवः தசக்ரீவன்
 विनीतवत् வணங்கியவனாய்
 प्रत्युवाच இந்த விடை தந்தான்:
 एवं ‘நீ
 स्तुषा अस्मि மருமகளாக ஆகிறேன்

अवोचः என்று சொல்லுகிறது
 यत् எதுவோ
 अयं இது
 एकपत्नीषु { ஒரு பர்த்தாவையு
 दय कर्तुं दय
 पेण्डित्कनिल
 क्रमः சம்பிரதாயமாய்
 விளங்கும் நியாயம்.

देवलोकस्थितिरियं सुराणां शाश्वती मता । पतिरप्सरसां नास्ति न चैकस्त्रीपरिग्रहः ॥

अप्सरतां “அப்ஸரஸ்தீரீ
 களுக்கு
 पतिः கணவனென்பவன்
 ஒருவன்
 न अस्ति இல்லை.
 एकस्त्री- } ஒரு ஸ்திரீயை தரும
 परिग्रहः च } பதனியர்யக் கொண்
 டிருப்பது என்பதும்

न இல்லை.
 इयं இந்த
 सुराणां தேவர்களுடைய
 शाश्वती எக்காலத்திற்கு
 முரியதான
 मता கொள்கையானது
 देवलोकस्थितिः தேவலோகசம்பிர
 தாயம்.

सा वै निश्वसमाना तु वेपमाना कृताञ्जलिः । तस्मै सर्वं यथातत्त्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥

वेपमाना “உடல்நடுங்கிக்
கொண்டிருந்த
सा அவள்
निश्वसमाना பெருமூச்சிட்டுக்
கொண்டு
तस्मै அவருக்கு

तु இவ்விஷயத்தில்
सर्वं எல்லாவற்றையும்
यथातत्त्वं वै நடந்தபிரகாரமே
आख्यातुं தெரிவித்துவிட
कृताञ्जलिः கைகூப்பிக்கொண்டு
उपचक्रमे திடங்கொண்டாள்:

एष देव दशग्रीवः प्राप्तो गन्तुं त्रिविष्टपम् । तेन सैन्यसहायेन निशेयं परिणामिता ॥४६॥

देव “தேவ!
पृषः இந்த
दशग्रीवः தசக்ரீவன்
त्रिविष्टपं தேவலோகம்
गन्तुं செல்ல
प्राप्तः இங்கு வந்திருக்
கின்றான்.

इयं இந்த
निशा இரவு
सैन्यसहायेन சैन்யதேவதோடிருக்
கிற
तेन அவனால்
परिणामिता இவ்விடத்திலேயே
கழிக்கப்பட்டது.

आयान्ती तेन दृष्टाऽस्मि त्वत्सकाशमरिन्दम् । गृहीत्वा तेन पृष्टाऽस्मि कस्य त्वमिति रक्षसा ॥

अरिन्दम् “சத்ருஸம்ஹாரக!
तेन அவனால்
त्वत्सकाशं தேவரீரிடம்
आयान्ती வந்துகொண்டிருந்த
வளாய்
दृष्टा அகஸ்மாத்தாய்
காணப்பட்டவளாக
अस्मि நானானேன்.

तेन அந்த
रक्षसा அரக்கனால்
गृहीत्वा கையைப்பிடித்து
இழுக்கப்பட்டவளாக
एवं ‘நீ
कस्य इति எவனுக்கு’ என்று
पृष्टा வினாவப்பட்டவளாக
अस्मि நானானேன்.

मया तु सर्वं यत्सत्यं तस्मै सर्वं निवेदितम् । काममोहाभिभूतात्मा नाश्रौषीत्तद्वचो मम ॥

मया “என்னால்
तु இதுவிஷயத்தில்
सर्वं எல்லாமும்
सत्यं உள்எப்படியே
तस्मै அவனுக்கு
निवेदितं அறிவிக்கப்பட்டது.
मम எனது
वचः சொல்

यत् எதுவோ
तत् அந்த
सर्वं எல்லாவற்றையும்
काममोहाभि- } कामமோஹத்தின்
भूतात्मा } பைத்தியம் பிடித்த
வனாகி
न अश्रौषीत् செவிகொள்ளவில்லை.

याच्यमानो मया देव स्तुषा तेऽहमिति प्रभो । तत्सर्वं पृष्ठतः कृत्वा बलात्तेनाऽस्मि धर्षिता ॥

प्रभो “प्रिபுபுவே!
 देव தெய்வமே,
 मया என்னால்
 ते தேவரீருக்கு
 स्तुषा பருமகள்
 इति என்று
 याच्यमानः மன்றாடி வேண்டிக்
 கொள்ளப்பட்டான்.
 तत् அந்த

सर्वं எல்லாவற்றையும்
 पृष्ठतः அலகூதியம்
 कृत्वा செய்து
 तेन அவனால்
 अहं நான்
 बलात् பலவந்தமாய்
 धर्षिता கற்பழிக்கப்பட்டவ
 எ ள க
 अस्मि ஆனேன்.

एवं त्वमपराधं मे क्षन्तुमर्हसि सुव्रत । न हि तुल्यबलं सौम्य स्त्रियाश्च पुरुषस्य च ॥५०॥

सुव्रत “நல்ல விரதம்
 பூண்டவரே!
 स्त्रियाः च ஒரு பெண்பிள்ளைக்
 கும்
 पुरुषस्य च ஒரு ஆண்பிள்ளைக்
 கும்
 तुल्यबलं ஈடான பலம்
 न हि இல்லையன்றோ.

सौम्य என்னன் பிழ்சூரிய
 मे எனது [நாதா!
 एवं இப்படிப்பட்டதான
 अपराधं நினையாமல் ஏற்பட்ட
 தப்பித்ததை
 एवं தேவரீர்
 क्षन्तु மன்னிக்க
 अर्हसि அருள்புரியவேண்டும்.’

एतच्छ्रुत्वा तु संकुदस्तदा वैश्रवणात्मजः । धर्षणां तां परां श्रुत्वा ध्यानं संप्रविवेश ह ॥

वैश्रवणात्मजः “வைசுவனாது
 புதல்வர்
 एतत् இதை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 तां அந்த
 परां உத்தமியை
 धर्षणां கற்பழிக்கப்பட்ட
 வளாய்

श्रुत्वा அறிந்துகொண்டு
 तु இவ்விஷயத்தில்
 संकुदः அதிகோபங்கொண்ட
 வராகி
 तदा அச்சமயத்தில்
 ध्यानं யோகதிருஷ்டியில்
 संप्रविवेश முற்றிலும் முனைந்து
 ह ஈ! [விட்டார்.

तस्य तत्कर्म विज्ञाय तदा वैश्रवणात्मजः । मुहूर्तात्कोधताम्राक्षस्तोयं जग्राह पाणिना ॥

वैश्रवणात्मजः “வைசுவனாது
 புதல்வர்
 तस्य அவனுடைய
 तत् அந்த
 कर्म செய்கையை
 तदा அப்படியிருந்தபடியால்
 मुहूर्तात् கூடிக்காலத்தில்

विज्ञाय உண்மையெனக்
 கண்டுகொண்டு
 कोधताम्राक्षः கோபத்தால் சிவந்த
 கண்களுற்றவராய்
 पाणिना கையிலு
 तोयं ஜலத்தை
 जग्राह கிரகித்துகொண்டார்.

गृहीत्वा सलिलं सर्वमुपस्पृश्य यथाविधि । उत्ससर्ज तदा शापं राक्षसेन्द्राय दारुणम् ॥

तदा “अप्यோतु
सर्ज எல்லாவற்றையும்
गृहीत्वा மனதினுள் கவனித்
துத்தீர்மானித்து
राक्षसेन्द्राय இராக்காஸ்மன்ன
னுக்கு

यथाविधि சாஸ்திரோத்தபாய்
सलिलं ஜலத்தை
उपस्पृश्य தெளித்து
दारुणं பயங்கரமான
शापं ஒருசாபத்தை
उत्ससर्ज இட்டார்.

अकामा तेन यस्मात्त्वं बलाद्भे प्रर्षिता । तस्मात्स युवतीमन्यां नाकामामुपयास्यति ॥

भद्रे “என்னன்புகூரிய
நல்லாய்,
अकामा காதல்கொள்ளாத
स्वं நீ
तेन அவனால்
बलात् பலாத்காரமாய்
प्रर्षिता கற்பழிக்கப்பட்டு
விட்டாய்.

यस्मात् तस्मात् இதுகாரணமாய்
सः அவன்
अकामा ஆசைக்கொள்ளாத
युवति சிறுமி
अन्यां எவளொருவளையும்
न उपयास्यति கைதீண்டக்கூடாது.

यदा ह्यकामां कामार्तो धर्षयिष्यति योषितम् । मूर्धा तु सप्तधा तस्य शकलीभविता तदा ॥

कामार्तः “காமாதூரனாய்
अकामा காதல்கொள்ளாத
योषितं ஒரு பெண்ணை
यदा எப்பொழுதாவது
धर्षयिष्यति உல்லங்கனம் செய்
கின்றான்

तु என்கிறபக்கத்தில்
तदा हि அந்தக்கூணமே
तस्य அவனது
मूर्धा சிரம்
सप्तधा ஏழுபாகமாய்
शकलीभविता துண்டம் துண்டமாய்
வெடிக்கக்கூடவது.

तस्मिन्नुदाहृते शापे ज्वलिताग्निसमप्रभे । देवदुन्दुभयो नेदुः पुष्पवृष्टिश्च खच्च्युता ॥
पितामहमुखाश्चैव सर्वे देवाः प्रहर्षिताः ॥ ५६ ॥

तस्मिन् “அந்த
शापे சாபம்
ज्वलिताग्नि- } கொழுந்துவிட்டு
समप्रभे } எரியும் அக்கினிக்
குச்சம்மான வைப
வமுடையதாய்
उदाहृते கொடுக்கப்பட்ட
வளவில்
देवदुन्दुभयः தேவதுந்துபிகள்.

नेदुः முழங்கின;
खात् வானத்தினின்று
पुष्पवृष्टिः च பூமாரியும்
च्युता பொழிந்தது.
पितामहमुखाः நான் முகரைத்தலைமை
யாகக்கொண்ட
देवाः தேவர்கள்
सर्वे एव च எல்லோரும்
प्रहर्षिताः பேராணந்தமடைந்தனர்.

ज्ञात्वा लोकगतिं सर्वां तस्य मृत्युं च रक्षसः । ऋषयः पितरश्चैव प्रीतिमाप्नुनुत्तमाम् ॥

ऋषयः	“ ரிஷிகளும்	मृत्युं च	மரணத்தையும்
पितरः च	பித்ருக்களும்	ज्ञात्वा	ஞானதிருஷ்டியால்
लोकगतिं	லோககதி		கண்டு
सर्वां इव	எல்லாவற்றையும்	अनुत्तमां	ஒப்புயர்வில்லாத
तस्य	அந்த	प्रीतिं	மனத்திருப்தியை
रक्षसः	அரக்கனின்	आपुः	அடைந்தனர்.

श्रुत्वा तु स दशग्रीवस्तं शापं रोमहर्षणम् । नारीषु मैथुने भावं नाकामास्वभ्यरोचयत् ॥

सः	“ அந்த	श्रुत्वा	கேள்வியுற்று
दशग्रीवः	தசகீவன்	अकामासु	மனங்கொள்ளாத
रोमहर्षणं	{ மயிர்க்கூச்செறியும் படியாய் பயம் தரு கின்றதாகிய	नारीषु	ஸ்திரீகளிடத்தில்
तं	அந்த	मैथुने	சம்போகவிஷயத்தில்
शापं	சா : த்தை	भावं तु	எண்ணமென்ப தையே
		न अभ्यरोचयत्	விட்டுரைத்தான்.

तेन नीताः स्त्रियः प्रीतिमापुः सर्वाः पतिव्रताः । नलकूबरनिर्मुक्तं शापं श्रुत्वा मनःप्रियम् ॥

तेन	“ அவனால்	नलकूबरनिर्मुक्तं	நளகூபரரால் இடப்
नीताः	{ பலாக்காரமாய் கொ ண்டுவரப்பட்டிருக் கின்ற	मनःप्रियं	மனதுக்கு [பட்ட இனிமையாயிருக்கின்
पतिव्रताः	பதிவிரதைகளான	शापं	சாபத்தை [றதாகிய
स्त्रियः	ஸ்திரீகள்	श्रुत्वा	கேள்வியுற்று
सर्वाः	எல்லோரும்	प्रीतिं	மனத்திருப்தியை
		आपुः	அடைந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षड्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21789

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1065

सतविंशः सर्गः—இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ 29 ॥

सुमालिबधः—ஸுமாலிவதம்.

कैलासं लङ्घयित्वाऽथ दशग्रीवः स रावणः । आससाद महातेजा इन्द्रलोकं निशाचरः ॥

अथ	“ அனந்தரம்	रावणः	இராவணன்
सः	அந்த	कैलासं	கைலாஸத்தை
महातेजाः	மஹாவீர்யவானான	लङ्घयित्वा	கடந்து
निशाचरः	அரக்கனாகிய	इन्द्रलोकं	இந்திரலோகத்திற்கு
दशग्रीवः	தசகீவனென்ற	आससाद	வந்துசேர்ந்தான்.

तस्य राक्षससैन्यस्य समन्तादुपयास्यतः । देवलोकं ययौ शब्दो भिद्यमानार्णवोपमः ॥२॥

उपयास्यतः “ वन् துசேர்ந்த

तस्य அந்த

राक्षससैन्यस्य ராக்கஸஸைஸையத்

தினுடைய

शब्दः சத்தம்

श्रुत्वा तु रावणं प्राप्तमिन्द्रश्चलित आसनात् । अब्रवीत्तत्र तान्देवान्सर्वानेव समागतान् ॥

आदित्यान्सवसून्ऋतां विश्वान्साध्यान्मरुद्गान् । सज्जीभवत् युद्धार्थं रावणस्य दुरात्मनः ॥

तव “ அப்பொழுது

इन्द्रः இந்திரன்

रावणं ராவணனை

प्राप्तं அங்கு வந்திருப்பவ

ரை

श्रुत्वा तु கேட்டதுமே

आसनात् ஆஸனத்தினின்று

चलितः எழுந்தவராய்

समागतान् அவ்விடமிருந்த

तान् அந்த

आदित्यान् ஆதித்யர்களுக்கும்

सवसून् सवஸுக்களோடுகூடிய

एवमुक्तास्तु शक्रेण देवाः शक्रसमा युधि । संनह्य सुमहासत्त्वा युद्धश्रद्धासमन्विताः ॥५॥

शक्रसमाः “ தேவேந்திரனுக்கு
இணையான

सुमहासत्त्वाः { மெச்சத்தக்க அமா
ஹவ்யசக்திகொண்
டவர்களான

देवाः தேவர்கள்

शक्रेण இந்திரனால்

एवं இவ்வண்ணமாய்

स तु दीनः परित्रस्तो महेन्द्रो रावणं प्रति । विष्णोः समीपमागम्य वाक्यमेतदुवाच ह ॥

तु “ ஆபினும்

सः அந்த

महेन्द्रः தேவேந்திரன்

रावणं प्रति இராவணன் விஷயத்

ह वரஸ்தவத்தில் [தில்

दीनः மனோவேதனைப்படுப

परित्रस्तः பயந்தவராய் [வராகி

भिद्यमानार्णवोपमः { கரைபுரண்டு பொங்
கும் சமுத்திரத்திற்
கிடாய்

देवलोकं தேவலோகத்தில்

समन्तात् எல்லாவிடங்களிலும்

ययौ எட்டிற்று.

हृदाम् நுத்திரர்களுக்கும்

विश्वान् விச்வதேவர்களுக்கும்

साध्यान् ஸாத்தியர்களுக்கும்

मरुद्गान् மருத்கணங்களுக்கும்

देवान् தேவர்கள்

सर्वान् एव எல்லோருக்கும்

दुरात्मनः ‘தூராத்மாவாகிய

रावणस्य ராவணனுடைய

युद्धार्थं போருக்காக

सज्जीभवत् ஆயத்தமாயிருங்கள்’

என்று

अब्रवीत् ஆக்ரமித்தார்.

उक्ताः ஆக்கினைபெற்றவர்

तु உடனே [களாய்

सन्नह्य போர்ப்படைகள்

எடுத்துக்கொண்டு

युधि போரில்

युद्धश्रद्धा- } எதிர்க்க சிரத்தையு

समन्विताः } டையவர்களாய்

விளங்கினார்கள்.

विष्णोः समीपं ஸன்னிதானத்திற்கு

आगम्य போய்ச்சேர்ந்து

एतत् பின்வரும்

वाक्यं மொழியை

उवाच விண்ணப்பம் செய்தார்:

विष्णो कथं करिष्यामि महावीर्यपराक्रमः । असौ हि बलवान्रक्षो युद्धार्थमभिवर्तते ॥७॥

असौ	“இந்த	யுத்தர்	அமராத
ரக்ஷ:	அரக்கன்	அபிவர்த்தே	கிடடியிருக்கிறான்.
बलवान्	சைன்யத்துடன்	विष्णो	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணோ,
	கூடினவனாய்	हि	ஆகையால்
महावीर्य-	மஹத்தான வீர்ய	करिष्यामि	நான் செய்யவேண்டி
पराक्रमः	மடைந்ததால் ஸர		யது
	ஹஸம் புரிபவனாய்	कथम्	என்ன ?

वरप्रदानाद्बलवान् खल्वन्येन हेतुना । तत्तु सत्यवचः कार्यं यदुक्तं पद्मयोनिना ॥ ८ ॥

पद्मयोनिना	“தாமரையாஸனரான	वरप्रदानात् खलु	வரத்தைப்
	பிரம்மதேவரால்		பெற்றதால்தான்
यत्	யாதொன்று	बलवान्	என்னிலும் மேம்பட்ட
उक्तं	வாக்களிக்கப்பட்ட		டவனாகிறான்.
तत्तु	அதுவும் [தோ	अन्येन	வேறு எந்த
	சொன்னபடி நடை	हेतुना	காரணத்தாலும்
सत्यवचः कार्यं	{ பெறவேண்டியதாயி	न	ஆகான்.
	ருக்கிறது.		

तद्यथा नमुचिर्विशो बलिर्नरकशम्भरौ । त्वद्बलं समवष्टभ्य मया दध्यास्तथा कुरु ॥ ९ ॥

नमुचिः	“நமுசி,	समवष्टभ्य	நன்றாய்ப்பற்றியி
वृत्रः	விருத்திரன்,		ருந்த
बलिः	பலி,	तत्	அக்காரணத்தாலே
नरकशम्भरौ	நரகாசுரன், சம்பரா	यथा	எவ்வண்ணமாக
	சுரன் முதலியவர்,	दध्याः	அழிக்கப்பட்டார்
मया	என்னால்		~களோ
त्वद्बलं	தேவரீருடைய	तथा	அவ்வண்ணமே
	உதவியை	कुरु	செய்தருள்வீராக.

न ह्यन्यो देव देवानामापस्तु सुमहाबलः । गतिः परायणं नास्ति त्वामृते पुरुषोत्तम ॥

देव	“தேவ,	अन्यः	வேறொருவர்
पुरुषोत्तम	புருஷோத்தம,	न	இல்லை என்பது
देवानां	தேவர்களுடைய	हि	பிரவரித்தம்.
आपस्तु	கஷ்டங்களில்	त्वां ऋते	தேவரீரைவிட்டு
	{ எதற்கும் மேம்பட்ட	गतिः	அடைக்கலம்புகுமிடம்
सुमहाबलः	தாக்கிய வல்லமைகொ	परायणं	மேம்பட்டதாய்
	ண்டுவிளங்குகிறவர்	न अस्ति	இல்லை.

त्वं हि नारायणः श्रीमान्यन्ननाभः सनातनः । त्वयेमे स्थापिता लोकाः शक्रश्चाहं सुरेश्वरः ॥

त्वं हि “தேவரீர் அன்றோ
 சனாதன: எப்போதுமிருக்கின்ற
 பன்னாப: பத்மநாபர் எனப்படு
 பவரும்
 श्रीमान् லக்ஷ்மீஸமேதந
 नारायणः நாராயணன். [மாகிய
 त्वया தேவரீரால்

हमे இந்த
 लोकाः உலகங்களும
 शक्रः இந்திரனாகிய
 अहं நான்
 सुरेश्वरः च தேவர்களுக்கரசனாயும்
 स्थापिता: ஏற்படுத்தப்பட்ட
 டிருக்கின்றன.

तदाचक्ष्व यथातत्त्वं देवदेव मम स्वयम् ।

प्रभो “சனாதனராகிய
 देवदेव தேவேச,
 त्वं தேவரீர்
 स्वयं ஸ்வேச்சையாய்
 चक्रसहायः சக்கிரதாரியாய்
 रावणं இராவணனை

अपि चक्रसहायस्त्वं योत्स्यसे रावणं प्रभो ॥

योत्स्यसे अपि போரில் வெற்றிகொள்
 रावणं அருளலாமோ?
 यथातत्त्वं திருவுள்ளமெப்படி
 तत् अனாத [யிருக்கிறதோ
 मम எனக்கு
 आचक्ष्व நிமித்தத்தருள
 வேண்டும்.]

एवमुक्तः स शकेण देवो नारायणः प्रभुः ।

शकेण “இந்திரனால்
 एवं மேற்கண்டவன்
 ணமாய்

उक्तः பிரர்த்திக்கப்
 सः அந்த [பட்டவராகிய
 प्रभुः சர்வேசுவரராகிய
 नारायणः ஸ்ரீமன் நாராயண
 देवः கடவுள்

अब्रवीच्च परित्रासः कार्यस्ते श्रूयतां च मे ॥

अब्रवीत् இப்படித் திருவாய்
 मे श्रूयतां செவ்சாய்க்கப்பட்ட
 ते ते உனக்கு [டும்.
 परित्रासः च பயமென்பதே
 कार्यः கொள்ளத்தக்கது
 न இல்லை.

न तावदेष दुष्टात्मा श्वयो दैवतदानवैः ।

एषः दुष्टात्मा “இந்தத்துஷ்டன்
 दैवतदानवैः தேவதைகளாலும்,
 தானவர்களாலும்

युधि போரில்
 समाशय हन्तु எதிர்த்துக் கொல்ல
 श्वयः உரிமையுடையவனாக

हन्तुं युधि समाशय वरदानेन दुर्जयः ॥

वरदानेन வரப்பிரஸாதத்தால்
 न ஆகாதிருக்கிறான்.
 तावत् இதுகாரணத்தா
 दुर्जयः லிப்போது
 கிறான்.

सर्वथा तु महत्कर्म करिष्यति बलोत्कटः । राक्षसः पुत्रसहितो दृष्टमेतन्निर्गन्तः ॥ १५ ॥

राक्षसः “அரக்கன்
 निर्गन्तः ஸ்வபாவமாகவே
 बलोत्कटः மஹாபலிஷ்டன்.
 पुत्रसहितः புத்திரனுடனிருக்கு
 மிவன்

एतत् तु இந்தப்பிரஸக்தியிலும்
 सर्वथा எப்படியும்
 दृष्टं நிச்சயிக்கப்பட்டதா
 महत् कर्म பெரும்தொழிலை [கிய
 करिष्यति செய்யவேபோகிறான்.

यत्तु मां त्वमभाषिष्ठा युध्यस्वेति सुरेश्वर । नाहं तं प्रतियोत्स्यामि रावणं राक्षसं युधि ॥

சுரேசுவர “தேவர்க்காசே !
 த்வ நீ
 மா என்னை
 யத் இப்படி
 ராவண இராவண
 ராக்ஷச அரக்கனை
 யுடிய எதிர்த்துப்போர்
 புரியும்

ஐதி என்று
 அபாபிஷ்ட: வேண்டினாய்.
 அஹ் நான்
 து இந்தஸமயம்
 த் அவனை
 யுதி போரில்
 ந ப்ரத்யோத்யாமி எதிர்த்து மேல்விழ்ந்து தாக்கமாட்டேன்.

नाहत्वा समरे शत्रुं विष्णुः प्रतिनिवर्तते । दुर्लभश्चैव कामोऽद्य वरगुप्ताद्धि रावणात् ॥१७॥

விஷ்ணு: “விஷ்ணு
 சமரே போரில்
 ஶத்ரு ஷ சத்ருவென்பவனெவ
 னையும்
 அஹத்வா கொல்லாமல்
 ப்ரதிநிவர்த்தே ந திரும்பார்
 ஹி என்கிறபடியால்

வரகுப்தா வரப்பிரசாதத்தால் ஆ
 தரிக்கப்பட்டவனாகிய
 ராவணா ராவணன் நிமித்தமாய்
 காம: கோரியது
 அய எவ இப்பொழுது
 மாத்திரம்
 துர்லப: செய்துமுடிக்கத்தக்
 கதல்ல.

प्रतिजाने च देवेन्द्र त्वत्समीपे शतक्रतो । भविताऽस्मि यथाऽस्याहं रक्षसो मृत्युकारणम् ॥

ஶதக்ரதோ “ நூறுயாகஞ்செய்த
 தேவேந்திரனே !
 யதா ஆயினும்
 த்வத்ஸமீபே நீ இங்கிருக்கும்
 போதே
 ப்ரதிஜானே நான் பிரதிக்கனை செய்
 கின்றேன்.

அஸ்ய இந்த
 ரக்ஷச: அரக்கனுடைய
 ம்ரத்யுகாரணம் மரணத்திற்கென்றே
 அஹ் ஷ நானே
 ப்ரவிதா அஸி அவதாரம்
 செய்கிறேன்.

अहमेव निहन्ताऽस्मि रावणं सपुरःसरम् । देवता नन्दयिष्यामि ज्ञात्वा कालमुपागतम् ॥

காலம் “ உரியகாலம்
 உபாபர்தம் வந்துவிட்டதாக
 ஶ்ரத்வா தெரிந்துகொண்டு
 அஹ் எவ நானே
 ராவணம் இராவணனை
 சபுரஸர் அவனைச்சேர்ந்தவர்
 கருடன் கூடினவனாய்

நிஹ்தா வேரறுக்கிறவனாக
 அஸி ஆகிறேன்.
 தேவதா: தேவதைகளை
 நந்நடிஷ்யாமி திருப்தி செய்விக்க
 கிறேன்.

एतस्मिन्नन्तरे नादः शुश्रुवे रजनीक्षये । तस्य रावणसैन्यस्य प्रयुद्धस्य समन्ततः ॥२०॥

एतस्मिन्	“இதே	रावणसैन्यस्य	இராவணனைப்பத்
अन्तरे	சமயத்தில்		தினுடைய
रजनीक्षये	சூர்யோதயகாலத்தில்	नादः	கோஷம்
तस्य	அந்த	समन्ततः	எங்கும்
प्रयुद्धस्य	பெரும்போர்புரியும்	शुश्रुवे	கேட்டது.

ते प्रयुद्धा महावीर्या हन्योन्यमभिवीक्ष्य वै । संग्राममेवाभिमुखा ह्यभ्यवर्तन्त हृष्टवत् ॥

प्रयुद्धाः	“கடும்போர் புரிபவர்	अभिमुखाः हि	அத்யாசை கொண்
	களும்		டவர்களாதலால்
महावीर्याः	மஹாவீர்யமுடைய	हृष्टवत्	உற்சாகங்கொண்டு
	வர்களுமான	अन्योन्यं वै	ஒருவரை ஒருவர்
ते	அவர்கள்	अभिवीक्ष्य हि	உற்றுநோக்கிக்
संग्रामं एव	போரிலேயே		கொண்டே
		अभ्यवर्तन्त	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ततो दैवतसैन्यानां संक्षोभः समजायत । तदक्षयं महासैन्यं दृष्ट्वा समरमूर्धनि ॥ २१ ॥

समरमूर्धनि	“போர்முனையில்	दृष्ट्वा	கண்டு
तत्	அந்த	ततः	அதனால்
अक्षयं	அபரிமிதமாயிருக்	दैवतसैन्यानां	தேவஸேனையைக்
	கின்ற	संक्षोभः	பெரும்குழப்பம்
महासैन्यं	பெரும்படையை	समजायत	உண்டாயிற்று.

ततो युद्धं समभवद्देवदानवरक्षसाम् । घोरं तुमुलनिर्हादं नानाप्रहरणोद्यतम् ॥ २२ ॥

ततः	“அக்காலத்தில்	नानाप्रहरणोद्यतं	{ பலவித ஆயுதங்கள்
देवदानवरक्षसां	{ தேவர்களுக்கும்,		{ பிரயோகிக்கப்
	தானவர்களுடன்		பட்டதாய்
	கூடிவந்திருக்கின்ற	तुमुलनिर्हादं	பெரும்கோஷமுடை
युद्धं	அரசர்க்களுக்கும்,		யதாய்
घोरं	போர்	समवत्	நடைபெற்றது.
	பயங்கரமாய்		

एतस्मिन्नन्तरे शूरा राक्षसा घोरदर्शनाः । युद्धार्थं समवर्तन्त सचिवा रावणाज्ञया ॥२४॥

एतस्मिन् अन्तरे	“ இந்த சமயத்தில்	शूराः	சூரர்களாகிய
रावणाज्ञया	இராவணனது	सचिवाः	பந்திரிகள்
	கட்டளையால்	युद्धार्थं	போரில் மேல்வீழ்ந்து
घोरदर्शनाः	பார்க்கக்கூடியாத		தாக்க
राक्षसाः	இராக்ஷஸ	समवर्तन्त	தலைபட்டார்கள்.

सुमालिभयसन्वस्ताः सुरास्ते सर्वतो दिशि । प्रदुदुर्वुध्यमानाः सिंहस्तथा मृगा इव ॥

ते “அந்த
வயமானா: அடியுண்ட
சுரா: தேவர்கள்
சுமாலிபய- } சுமாலியினது உபதர்
சன்வஸ்தா: } வத்தால் நெஞ்சங்
கலங்கினவர்களாய்
சிंहஸ்தா: சிம்மத்தைக்கண்டு
பயந்தோடும்

मृगा: மிருகங்கள்
इव போன்றவர்களாகி
सर्वतः எல்லா
दिशि திக்குலும்
प्रदुदुवु: ஓடத்தலைப்பட்டார்
கள்.

एतस्मिन्नन्तरे शूरो वसूनामष्टौ वसुः । सावित्र इति विख्यातः प्रविवेश रणाजिरम् ॥

एतस्मिन् “இந்த
अन्तरे ஸமயத்தில்
वसूनां வசுக்களில்
अष्टमः எட்டாவது
वसु: வசுவாகியவரும்
शूरः சூரர்

इति என
विख्यातः பெயர்பெற்றவருமா
सावित्र: சாவித்திரர்
रणाजिरं போர்க்களத்துக்கு
प्रविवेश வந்துசேர்ந்தார்.

सैन्यैः परिवृतो हृष्टो नानाप्रहरणोद्यतैः । त्रासयञ्छुसैन्यानि सिंहः क्षुद्रमृगानिव ॥

नानाप्रहरणोद्यतैः “பலவித ஆயுதங்
களைத்தரித்த
सैन्यैः போர்வீரர்களால்
परिवृतः சூழப்பட்டவராய்
शुबुसैन्यानि சத்ருவின் போர்வீரர்
सिंहः சிங்கம் [களை

क्षुद्रमृगान् எளிய மிருகங்களை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
त्रासयन् பயந்து ஓட்ச்செய்
தார்.
हृष्टः பூரித்தார்.

तथाऽऽदित्यौ महावीर्यौ त्वष्टा पूषा च दंशितौ । निर्भयौ सह सैन्येन तदा प्राविशतां रणे ॥

तदा “அக்காலத்தில்
त्वष्टा த்வஷ்டா என்றவரும்
पूषा பூஷா என்றவருமான
महावीर्यौ மஹா வீர்யசாலிகளா
கிய
आदित्यौ च இரண்டு ஆதித்தியர்
களும்தான்

दंशितौ போர்க்கவசங்களை
தரித்தவர்களாய்
निर्भयौ எதற்கும் அஞ்சாத
தைர்யசாலிகளாய்
तथा அவ்வண்ணமாகிய
सैन्येन सह ஸைன்யத்தோடுகூட
रणे போர்க்களத்தில் [வே
प्राविशताम् வந்துசேர்ந்தனர்.

ततो युद्धं समभवत्सुराणां सह राक्षसैः । कुद्धानां रक्षसां कीर्तिं सभरेष्वनिवर्तिनाम् ॥

ततः “அக்காலத்தில்
रक्षसां அரக்கர்களின்
कीर्तिं படர்ச்செயில் அகன்ற
கால்வைத்திருத்தலில்
कुद्धानां கோபங்கொண்டவர்
सभरेषु போர்களில் [களும்தான்

अनिवर्तिनां சலியாதவருமான
सुराणां தேவர்களுக்கு
राक्षसैः அரக்கர்களோடு
सह கூட
युद्धं பெரும்போர்
समभवत् நடைபெற்றது.

ततस्ते राक्षसाः सर्वे विबुधान्समरे स्थितान् । नानाप्रहरणैर्घोरैर्जघ्नुः शतसहस्रशः ॥३६॥

त : “அச்சமயத்தில்
ते अन्त
राक्षसाः राक्षஸர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
समरे போரில்
स्थितान् எதிர்த்து நிற்கின்ற

विबुधान् தேவர்களை
घोरैः பயங்கரமான
नानाप्रहरणैः பல ஆயுதங்களால்
शतसहस्रशः அனேகவிதமாய்
जघ्नुः துன்புறுத்தினார்கள்.

देवाश्च राक्षसान्योरान्महाबलपराक्रमान् । समरे विपलैः शस्त्रैरुपनिन्युर्यमक्षयम् ॥ ३७ ॥

देवाः च “தேவர்களும்
घोरान् பயங்கரர்களும்
महाबल- } மஹாதேகபலமும்
पराक्रमान् } மனோதைர்யமும்
படைத்தவர்களான

राक्षसान् அரக்கர்களை
समरे போரில்
विमलैः துலக்கமாயிருக்கின்ற
शस्त्रैः ஆயுதங்களால்
यमक्षयं யமலோகத்திற்கு
उपनिन्युः சமர்ப்பித்தார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे राम सुमाली नाम राक्षसः । नानाप्रहरणैः क्रुद्धस्तसैन्यं सोऽभ्यवर्तत ॥

राम “ஸ்ரீராம!
एतस्मिन् இந்த
अन्तरे சமயத்தில்
तत् अन्त
सैन्यं சையந்தை
सः अन्त

सुमाली சுமாலி
नाम என்கிற
राक्षसः அரக்கன்
क्रुद्धः சினங்கொண்டவனாய்
नानाप्रहरणैः பல ஆயுதங்களால்
अभ्यवर्तत மேல் வீழ்ந்து தாக்கினான்.

स दैवतबलं सर्वं नानाप्रहरणैः शितैः । व्यध्वंसयत संक्रुद्धो वायुर्जलधरं यथा ॥ ३९ ॥

सः “அவன்
संक्रुद्धः மிகச்சினங்கொண்ட
வனாகி
दैवतबलं தேவதைகளின்
சையம்

नानाप्रहरणैः பலவித ஆயுதங்களால்
वायुः காற்று
जलधरं மேகத்தை
यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
व्यध्वंसयत அதஞ்செய்தான்.

सर्वं शितैः எல்லாவற்றையும்
कुलमையான

ते महाबाणवर्षैश्च शूलपासैः सुदारुणैः । हन्यमानाः सुराः सर्वे न व्यतिष्ठन्त संहताः ॥

ते “அந்த
सुराः தேவர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
महाबाणवर्षैः மஹாபாணவருஷங்
களாலும்

शूलपासैः च சூலங்களாலும், பிரா
ஸங்களாலும்
हन्यमानाः அடியுண்டவர்களாய்
संहताः மிகக்காயம்பட்டவர்
களாய்
न व्यतिष्ठन्त நிற்கமுடியாதவர்
களாயினர்.

सुदारुणैः மிக்ககொடிய

ततो विद्राव्यमाणेषु दैवतेषु सुमालिना । वसूनामष्टमः क्रुद्धः सावित्रो वै व्यवस्थितः ॥

சுமாலினை "சுமாலியினால்
 दैवतेषु அமரர்கள்
 विद्राव्यमाणेषु वै நிலைகுலைந்து
 அஞ்சி ஓடுகையில்
 वसूनां வசுக்களில்
 अष्टमः எட்டாவதான

सावित्रः ஸாவித்ரர் என்பவர்
 ततः அதனால்
 क्रुद्धः கோபங்கொண்ட
 वराकि வராகி
 व्यवस्थितः எதிர்த்து முன்
 நின்றார்.

संहृतः स्वैरथानीकैः प्रहरन्तं निशाचरम् । विक्रमेण महातेजा वारयामास संयुगे ॥ ४२ ॥

अथ "அப்பொழுது
 महातेजा: மஹாகுராகிய அவர்
 स्वै: தனது
 अनीकै: படைகளால்
 संहृतः சூழப்பட்டவராய்
 संयुगे போரில்

प्रहरन्तं தாக்கிப்படுதக்
 கின்றவனாகிய
 निशाचरं அரக்கனை
 विक्रमेण மிக்க தைர்யத்தோடு
 वारयामास எதிர்த்தார்:

ततस्तयोर्महायुद्धमभवद्रोमहर्षणम् । सुमालिनो वसोश्चैव समरेष्वनिवर्तिनोः ॥ ४३ ॥

ततः "அனந்தரம்
 समरेषु போர்களில்
 अनिवर्तिनो: பின்வாங்காதவர்
 களாகிய
 तयो: அவ்விருவர்களாகிய
 सुमालिनः च சுமாலிக்கும்

वसो: एव வசுவுக்கும்
 रोमहर्षणं மயிர்கூச்செறிகிறதாய்
 பயங்கரமான
 महत् மஹத்தான
 युद्धं போர்
 अभवत् நடைபெற்றது.

ततस्तस्य महाबाणैर्विसुना सुमहात्मना । निहतः पन्नगरयः क्षणेन विनिपातितः ॥ ४४ ॥

ततः "அந்த சந்தர்பத்தில்
 सुमहात्मना மஹாபெயர்பெற்ற
 वसुना வசுவால் [வீரராகிய
 महाबाणै: மஹாபாணங்களால்
 निहतः நன்றாய்ப் புடைக்கப்
 பட்டான்.

तस्य அவனது
 पन्नगरयः சர்பவாஹனம்
 क्षणेन ஒருநொடிப்
 பொழுதில்
 विनिपातितः சாய்க்கப்பட்டது.

हत्वा तु संयुगे तस्य रथं बाणशतैश्चितम् । गदां तस्य वधार्थाय वसुर्जग्राह पाणिना ॥

वसु: "சாவித்திரர்
 तस्य அவனது
 रथं தேரை
 चितं சின்ன பின்னமாக
 बाणशतै: பலபாணங்களால்
 हत्वा நொறுங்கிடுத்து

संयुगे போரில்
 तस्य அவனுடைய
 वधार्थाय வதத்திற்காக
 तु இச்சமயத்தில்
 गदां ஒரு கதையை
 पाणिना கையினால்
 जग्राह பற்றிக்கொண்டார்.

ततः प्रगृह्य दीप्ताग्रां कालदण्डोपमां गदाम् । तां मूर्ध्नि पातयामास सावित्रो वै सुमालिनः॥

ततः “அச்சமயத்தில்
சாவித்: ஸாவித்திரர்
தீபாப்: மிக்க ஜவலித்துக்
கொண்டிருக்கிறதும்
காலத்டுபமா் யமனது காலதண்ட
த்திற்கிடானதுமான
தா் அந்த

गदां कथेतये
प्रगृह्य वै केट्टियாய்ப் பிடித்து
கொண்டு
सुमालिनः சுமாலியினது
मूर्ध्नि தலையில்
पातयामास ஓங்கி ஓரோபோடாய்ப்
போட்டார்.

सा तस्योपरि चोल्काभा पतन्तीव बभौ गदा । इन्द्रप्रयुक्ता गर्जन्ती गिराविव महाशनिः॥

சா “அந்த
गदा च கதையும்
तस्य அவனது
उरि தலையீது
उल्काभा பிரகாசமாய் எரியும்
கொள்ளிக்கட்டை
इव போன்றதாய்
पतन्ती விழுமுகையில்

इन्द्रप्रयुक्ता தேவேந்திரனூல் விடப்
பட்ட
गर्जन्ती சத்திக்கின்ற
महाशनिः பெரிய இடி
गिरौ மலையில்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
बभौ விளங்கிற்று.

तस्य नैवास्थि न शिरो न मांसं ददृशे तदा । गदया भस्मतां नीतं निहतस्य रणाजिरे ॥

रणाजिरे “போர்க்களத்தில்
गदया கதையால்
भस्मतां சாம்பலாக
नीतं செய்யப்பட்டது.
तदा அப்பொழுது
निहतस्य பிணமாய்போன
तस्य அவனது

मांसं மாம்ஸம்
न दृशे தனித்துக்காணப்பட
வில்லை.
शिः தலையும்
न தெரியவில்லை.
अस्थि एव எலும்புகூட
न தெரியவில்லை.

तं दृष्ट्वा निहतं सङ्ख्ये राक्षसास्ते समन्ततः । व्यद्रवन्सहिताः सर्वे क्रोशमानाः परस्परम् ॥

संख्ये “போரில்
तं அவனை
निहतं ஒழிந்தவனாக
दृष्ट्वा கண்டு
ते அந்த
राक्षसाः அரக்கர்கள்

सर्वे எல்லோரும்
परस्परं ஒருவருக்கொருவர்
क्रोशमानाः அதிகமாய் அலறிக்க
सहिताः குப்பலாய் [கொண்டு
समन्ततः நாற்புறமும்
व्यद्रवन् ஓட்டம்பிடித்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

अष्टाविंशः सर्गः—இருபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் || 28 ||

जयन्तापवाहनं इन्द्रावणयुद्धं च—ஜயந்தனைத் தூக்கிச்செல்வதும்,
இந்திராவணயுத்தமும்.

सुमालिनं हतं दृष्ट्वा वसुना भस्मसात्कृतम् । स्वसैन्यं विद्रुतं चापि लक्षयित्वाऽदितं सुरैः ॥
ततः स बलवान्क्रुद्धो रावणस्य सुतस्तदा । निवर्त्य राक्षसान्सर्वान्मेघनादो व्यवस्थितः ॥

ததா “அந்தச் சந்தர்ப்பத்
தில்
ராவணசு இராவண து
சுத: மகனும்
बलवान् பலேஷ்டனுமாகிய
स: அந்த
मेघनाद: மேகநாதன்
सुमालिनं சுமாலினைய
वसुना சாவந்திரால்
भस्मसात्कृतं சாம்பலாக்கப்பட்ட
வனும்
हतं நசித்துப்போனவனும்
दृष्ट्वा கண்டு
अपि அதுவுமின்றி

स्वसैन्यं தனதுசैनயத்தை
सुरै: தேவர்களால்
अदितं துன்புறுத்தப்பட்ட
தாய்
विद्रुतं च தாறுமாறாய் ஒடுகின்ற
தாகவும்
लक्षयित्वा கவனித்துப்பார்த்து
तत: அதனால்
क्रुद्ध: கோபங்கொண்டவ
னும்
राक्षसान् அரக்கர்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்
निवर्त्य ஓடாமல் திருப்பி
व्यवस्थितः முன்னின்றான்.

सुरथेनाशिवर्णेन कामगेन महारथः । अभिदुद्राव सेनां तां वनान्यग्निरिव ज्वलन् ॥ 3 ॥

कामगेन “எண்ணியபடியெல்
லாம் செல்லவல்லதும்
अशिवर्णेन அக்னிவர்ணமுடைய
துமான
सुरथेन அழகியதேர்மீதிலி
ருந்த
महारथः பெயர்போன போர்
வீரன்

तां அந்த
सेनां சேனையை
ज्वलन् கொழுந்துவிட்டுரி
अग्नि: அக்னி [யும்
वनानि மாங்களை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
अभिदुद्राव துன்புறுத்தினான்.

ततः प्रविशस्तस्य विविधायुधधारिणः । विदिद्वुर्दिशः सर्वा दर्शनादेव देवताः ॥ 4 ॥

ततः “அச்சமயத்தில்
विविधायुधधारिणः நாளைத் ஆயுதங்களை
தரித்தவனும்
प्रविशत: இப்போது வந்திருக்
तस्य அவனது கின்ற
दर्शनात् एव தர்சனத்திலிருந்தே

देवता: தேவதைகள்
सर्वा: எல்லோரும்
दिश: திக்குகளில்
विद्वुर्दिश: ஓடி ஒளிந்துகொண்
டார்கள்.

न वभूव तदा कश्चियुत्सोःस्य संमुखे । सर्वानाविध्य विवस्तान्दृष्ट्वा शक्रोऽभ्यभाषत ॥

ததா “அந்தச் சமயத்தில்
யுயுதோ: போர்புரியவந்த
அசு இவனது
சம்முத எதிரில்
கசித் ஒருவரும்
ந வபூவ நிற்கமுடியவில்லை.
சக்: இந்திரன்

சர்வான் எல்லோரையும்
அவித்ய முறிப்பட்டு
விவஸ்தான் பயந்துகிடக்கிறவர்
களாய்
தூதா கண்டு
அப்யபாஷத இப்படி வாக்களித்
தார்:

न भेतव्यं न गन्तव्यं निर्वर्तध्वं रणे सुराः । एष गच्छति पुत्रो मे युद्धार्थमपराजितः ॥ ६ ॥

சுரா: “தேவர்களே!
ந மே:வ்ய் பயப்படவேண்டாம்;
ந கந்தவ்ய் ஓடவேண்டாம்;
ரணே போரில்
நிவர்தவ்ய் திரும்பி இருங்கள்;
யுத்தர்த் போருக்காக

மே எனது
அபராஜித: எவனாலும் வெல்ல
முடியாதவனான
புத்: புதல்வன்
ஏச: இதோ
கசுத்தி வருகிறான்.

ततः शक्रसुतो देवो जयन्त इति विश्रुतः । रथेनाद्भुतकल्पेन संग्रामे सोऽभ्यवर्तत ॥ ७ ॥

தத: “இந்தக் கஷணத்திலே
யே
விசுத்: பெயர்பெற்ற
தேவ: அமரனுஷ்டயசக்தி
படைத்த
ச: அந்த
சக்ஸுத்: இந்திரன் புதல்வனான
கிய

ஜயந்த: ஜயந்தன்
இதி என்பவன்
சங்க்ராமே போரில்
அத்புதமாப்ச்செய்யப்
பட்டிருக்கின்றதான்
ரதேந தேர்மீது ஏறித்
கொண்டு
அப்யவர்த வந்துசேர்ந்தான்.

ततस्ते त्रिदशाः सर्वे परिवार्य शचीसुतम् । रावणस्य सुतं युद्धे समासाद्य प्रजिह्वरे ॥ ८ ॥

தத: “அனந்தரம்
தேவிதா: அந்த தேவர்கள்
சர்வ் எல்லோரும்
சகிசுத் இந்திரனியின்
புதல்வனை
பரிவார்ய சூழ்ந்துகொண்டு

யுத்தே போரில்
ராவணசு இராவணனது
சுத் புதல்வனை
சமாசாடிய எதிர்த்து
ப்ரஜிஹ்வே நன்றாய்ப் புடைத்
தார்கள.

तेषां युद्धं समभवत्सदृशं देवक्षसाम् । महेन्द्रस्य च पुत्रस्य राक्षसेन्द्रसुतस्य च ॥ ९ ॥

மஹேந்த்ரஸு “மஹேந்திரனுடைய
புத்ஸ புதல்வனுக்கும்
ராக்ஷஸேந்த்ரஸுதஸு ச ராக்ஷஸேந்திரனு
டைய புதல்வனுக்கும்
தேபா அந்த

தேவக்ஷசா் ச தேவதைகளுக்கும்,
ராக்ஷஸர்களுக்கும்
சதூச சரியான
யுத்த போர்
சமபவத் நடைபெற்றது.

ततो मातलिपुत्रे तु गोमुखे राक्षसात्मजः । सारथौ पातयामास शरान्कनकभूषणान् ॥

ततः “ अச்சந்தர்ப்பத்தில்
 राक्षसात्मजः तु “ அரக்கனின் புதல்வன்
 सारथौ “ சாரதியாகிய
 { இந்திரனுடைய சாரதி
 मातलिपुत्रे { யான மாதலியின்
 { புதல்வனான

गोमुखे “ கோமுகனைப்பவன்
 “ மீதே
 कनकभूषणान् “ பொன்னால் அலங்
 “ கரிக்கப்பட்டதான
 शरान् “ பாணங்களை
 पातयामास “ பொழிந்தான்.

शचीसुतश्चापि तथा जयन्तस्तस्य सारथिम् । तं चापि रावणिः क्रुद्धः समन्तात्प्रत्यविध्यत ॥

तस्य “ அவனது
 सारथि “ சாரதியை
 शचीसुतः “ இந்திராணியின் புதல்
 जयन्तः च “ ஜயந்தனும் [வனான
 तथा अपि “ அவ்வண்ணமே செய்
 “ தான்.

अपि “ அதன்மேல்
 रावणिः “ ராவணன் மைந்தன்
 क्रुद्धः “ சினங்கொண்டவனாகி
 तं च “ அவரையே
 समन्तात् “ சர்வப்பிரகாரத்தா
 प्रत्यविध्यत “ பிளந்தான். [னும்

स हि क्रोधसमाविष्टो बली विस्फारितेक्षणः । रावणिः शक्रतनयं शरवैरैवाकिरत् ॥१२॥

सः “ அந்த
 बली “ மஹாபலிஷ்டனாகிய
 रावणिः “ இராவணன் மைந்தன்
 क्रोधसमाविष्टः “ கோபம் தலைக்கேறிய
 “ வனும்

विस्फारितेक्षणः “ மலர்ந்த கண்களுற்ற
 “ வனும்
 शक्रतनयं हि “ இந்திரனது மைந்த
 “ னையே
 शरवैः “ அம்புவருஷங்களால்
 अवाकिरत् “ துன்புறுத்தினான்.

ततः प्रगृह्य शस्त्राणि सारवन्ति महान्ति च । सुरसैन्येषु संकुद्धः पातयामास रावणिः ॥

ततः “ அதன்மேல்
 रावणिः “ இராவணன் மைந்தன்
 संकुद्धः “ இன்னும் அதிகக் கோ
 “ பங்கொண்டவனாகி
 { ஒன்றின் பின் ஒன்றாய்
 सारवन्ति { அமோகமாய் வீளைந்
 { துவருகின்றனவும்

महान्ति च “ பெரும் ஆபத்தை
 “ வீளைவிக்கின்றனவு
 “ மான
 शस्त्राणि “ ஆயுதங்களை
 प्रगृह्य “ எய்து
 सुरसैन्येषु “ தேவஸனையங்களில்
 पातयामास “ விடுத்தான்.

शतघ्नीमुखसलप्रासगदाखड्गपरश्वधान् । महान्ति गिरिशृङ्गाणि पातयामास रावणिः ॥१४॥

रावणिः “ இராவணன் மைந்தன்
 शतघ्नीमुखसलप्रास- } சதக்னி, முசலம், பிரா
 गदाखड्गपरश्वधान् } சம், கதை, கத்தி,
 “ பாசுவதமென்கிற
 “ ஆயுதங்களை யும்

महान्ति “ மிகப்பெரிய
 गिरिशृङ्गाणि “ மலைமுடிகளையும்
 पातयामास “ விடுத்தான்.

ततः प्रव्यथिता लोकाः सञ्जज्ञे च तमो महत् । तस्य रावणपुत्रस्य शत्रुसैन्यानि निघ्नतः ॥

तस्य "அந்த
रावणपुत्रस्य இரா வண ன னு மைம்
தன்
शत्रुसैन्यानि சத்ருசேனையின
निघ्नतः சின்னாபின்னமாக
அதஞ்செய்கையில்

महत् டஹத்தான
तमः இருள்
सञ्जज्ञे உண்டாயிற்று.
ततः அதனால்
लोकाः च உலகங்களெல்லாம்
प्रव्यथिता: நடுக்கமுற்றன.

ततस्तदैवतबलं समन्तात् शचीसुतम् । बहुप्रकारमस्वस्थमभवच्छरपीडितम् ॥ १६ ॥

ततः "அக்காலத்திலு
तं அந்த
शचीसुतं இந்திராணிபுதல்வனை
समन्तात् நாற்புறமும் சூழ்ந்து
கொண்டிருந்த

दैवतबलं தெய்வசேனை
शरपीडितं பாணங்களால் துன்பு
றுத்தப்பட்டதாய்
बहुप्रकारं பலவிதமாய்
अस्वस्थं பாலைப்படுகிறதாய்
अभवत् இருந்தது.

नाभ्यजानन्त चान्योन्यं रक्षो वा देवतास्य वा । तत्र तत्र विपर्यस्तं समन्तात्परिधावति ॥

तत्र तत्र "அங்கங்கேயு
समन्तात् எல்லாப் புறங்களிலும்
परिधावति முறிந்தோடத்தலைப்
பட்டது.

अथ அப்பொழுது
देवता वा தேவதைகளும்

एतस्मिन्नन्तरे वीरः पुलोमा नाम वीर्यवान् ।

दैत्येन्द्रः "தைத்தியர்களுக்கு
மன்னனாய்

पुलोमा नाम { (இந்திராணியின் பிதா
வாகிய) புலோமா
என்ற

वीरः ஒரு சூரர் இருந்தார்.
एतस्मिन् अन्तरे இந்தச் சமயத்தில்

संगृह्य तं तु दौहित्रं प्रविष्टः सागरं तदा । मातामहार्यकस्तस्य पौलोमी येन सा शची ॥

येन "எவர்காரணமாய்
सा शची तु அந்த இந்திராணி
தேவியாரும்

पौलोमी { (புலோமனது மகள்)
பௌலோமீ என்கிற
பெயருடையவளாகி
ருளோ,
तदा அப்படியிருப்பதால்

रक्षः वा அரக்கர்களும்
विपर्यस्तं தாறுமாறாய்
अन्योन्यं च இன்னுனின்னானென்
பதையும்
न अभ्यजानन्त கண்டுகொள்ள முடி
யாமலிருந்தார்கள்.

दैत्येन्द्रस्तेन संगृह्य शचीपुत्रोऽपवाहितः ॥

वीर्यवान् வீர்யவானாகிய
शचीपुत्रः இந்திராணியின்
तेन அவரால் [புதல்வன்
संगृह्य ஜாக்கரதையாய்த் தூக்
கிக்கொண்டு

अपवाहितः அப்புறப்படுத்தப்
பட்டான்.

तस्य அவனுக்கு

मातामहार्यकः தாயின் தந்தையாகிய
तं அந்த [பாட்டரை

दौहित्रं மகள்வயிற்றுப்போனை
संगृह्य ஜாக்கரதையாய்
எடுத்துக்கொண்டு

सागरं சமுத்திரத்துக்குள்
प्रविष्टः போய்ச்சேர்ந்தார்.

ज्ञात्वा प्रणाशं तु तदा जयन्तस्याथ देवताः । अप्रहृष्टास्ततः सर्वा व्यथिताः संप्रदुःखुः ॥

ததா “அப்பொழுது
 தேவதைகள்
 எல்லோரும்
 ஜயந்தனது
 ஞாந் து இருக்குமிடம் தெரி
 யாதிருத்தலை

ज्ञात्वा तु कवனிं तु

रावणिस्त्वथ संक्रुद्धो बलैः परिवृतः स्वकैः । अभ्यधावत देवांस्तान्मुमोच च महास्वनम् ॥

அத து “அப்போதும்
 ராவணி: இராவணனது
 புதல்வன்

स्वकैः தனது
 बलैः சைன்யங்களால்
 परिवृतः சூழப்பட்டவனாய்

दृष्ट्वा प्रणाशं पुत्रस्य रावणेऽपि विक्रमम् । मातलिं चाह देवेशो रथः समुपनीयताम् ॥

தேவீ: அபி “தேவேந்திரனே
 पुत्रस्य புதல்வனது
 प्रणाशं च இருக்குமிடம் தெரி
 யாதிருத்தலையும்
 रावणे: இராவணன் புதல்
 வனது

विक्रमं च துணியையும்

स तु दिव्यो महाभीमः सज्ज एव महारथः । उस्थितो मातलिना बाह्यमानो महाजवः ॥

து “உடனே
 मातलिना மாதலியினால்
 महाभीमः மஹாபயங்கரமான
 தும்
 दिव्यः அமரனுஷ்யமான தும்
 महाजवः அதிவேகமாய்ச்
 செல்வல்ல தும்

ततो मेघा रथे तस्मिंस्तद्विद्वन्तो महाबलाः । अग्रतो वायुचपला नेदुः परमनिस्वनाः ॥

தத: “அப்பொழுது
 तस्मिन् அந்த
 रथे ரதத்தில்
 अग्रतः முன்னிலையில்
 महाबलाः मेघा: பெரும் மேகங்கள்

தத: அதனால்
 अथ முற்றிலும்
 अप्रहृष्टा: உற்சாகமொழிந்த
 வர்களாய்
 व्यथिता: கலவரமடைந்தவர்
 களாய்
 संप्रदुःखु: இங்குமங்கும்
 ஓடலானார்கள்.

संक्रुद्ध: கோபாவேசங்கொண்
 तान् அந்த [டவனாய்
 देवान् தேவர்களை
 अभ्यधावत இன்னும் தூர்த்தி
 அடித்தான்.
 महास्वनं च பெருங்கூச்சலையும்
 मुमोच இட்டான்.

दृष्ट्वा பார்த்து
 मातलिं தன் சாரதியாகிய
 மாதலியைப்பார்த்து
 रथः தேர்
 समुपनीयां உடனே கொண்டு
 வரப்பட்டும் என்று
 आह கட்டினையிட்டார்.

उस्थितो मातलिना बाह्यमानो महाजवः ॥

உஜ: எவ { எப்பொழுதுமே போ
 रुजः एव { ருக்குச் சித்தமாயி
 रुक्कित्तुमाना
 स: அந்த
 महारथः மஹாரதம்
 बाह्यमानः - கொண்டுவந்து
 उपस्थितः நிறுத்தப்பட்டது.

अग्रतो वायुचपला नेदुः परमनिस्वनाः ॥

तद्विद्वन्: மின்னலுடன் கூடிய
 வைகளாய்
 वायुचपला: காற்றால் சலித்தவை
 களாய்
 परमनिस्वना: ...பேரொலிசெய்து
 नेदु: முழங்கின. [கொண்டு

दैत्यैर्निशाचरैश्चैव स रथः परिवारितः । समराभिमुखो दैत्यो महेन्द्रं सोऽभ्यवर्तत ॥ ३० ॥

ச: "அந்த
ரதம்
दैत्य: च
தைத்தியர்களாலும்
निशाचरै: एव
அரக்கர்களாலும்
परिवारितः
சூழப்பட்டிருந்தது.

स: दैत्य: அந்த அரக்கன்
स रराभिमुखः போரில் ஆசக்தியுடையவனாய்
महेन्द्रं மஹேந்திரனை
अभ्यवर्तत எதிர்த்துச்சென்றான்.

पुत्रं तं वारयित्वा तु स्वयमेव व्यवस्थितः । सोऽपि युद्धाद्विनिष्क्रम्य रावणिः समुपाविशत् ॥

ச: "அவன்
तं அந்த
पुत्रं புதல்வனை
वारयित्वा ஒதுக்கியிருக்கச் செய்து
स्वयं एव தானே

व्यवस्थितः முன்வந்து எதிர்த்து நின்றான்.
रावणिः अपि இராவணன் மைந்த
युद्धात् तु போரிலிருந்தே [வன்
विनिष्क्रम्य அப்புறப்பட்டு
समुपाविशत् தங்கியிருந்தான்.

ततो युद्धं प्रवृत्तं तु सुराणां राक्षसैः सह । शस्त्राणि वर्षतां घोरं मेघानामिव संयुगे ॥

ततः "அப்பொழுது
संयुगे போரில்
राक्षसैः அரக்கர்களோடு
सह கூட
मेवानां மேகங்களுக்கு
इय सदायं

शस्त्राणि तु பாணங்களையே
वर्षतां பொழிகின்ற
सुराणां தேவர்களுக்கு
घोरं கொடிய
युद्धं போர்
प्रवृत्तम् நடைபெற்றது.

कुम्भकर्णस्तु दुष्टात्मा नानाप्रहरणोद्यतः । नाज्ञायत तदा युद्धे सह केनाप्ययुध्यत ॥ ३१ ॥

तदा "அந்த சுந்தரப்பத்தில்
नानाप्रहरणोद्यतः பலவித போர்ப்படை
களை தரித்தவனும்
दुष्टात्मा துஷ்டாத்மாவுமான
कुम्भकर्णः கும்பகர்ணன்
युद्धे போரில்

केन सह எவனாவது ஒருவனோடு
अपि எப்படியாகிலும்
अयुध्यत போர்புரிந்தான்.
तु இந்த ஸ்திதியில்
न अज्ञायत தன்னறிவற்றிருந்தான்.

दन्तैर्भुजाभ्यां पद्भ्यां च शक्तितोमरसायकैः । येन केनैव संरब्धस्ताडयामास वै सुरान् ॥

दन्तैः "பற்களாலும்
भुजाभ्यां இரு கைகளாலும்
पद्भ्यां இரு கால்களாலும்
शक्तितोमर-} சக்தி தோமரம், வாள்
सायकैः } என்கிற ஆயுதங்கள்
களாலும்

केन च ஏதோ ஒரு
येन एव { எப்படிப்பட்டதாயி
ருக்கிறதோ அதனை
உம்
सुरान् वै தேவர்களை
संरब्धः கோபவெறிகொண்ட
ताडयामास பிடித்தான். [வனம்]

ततो रुद्रैर्महाघोरैः सङ्गम्याथ निशाचरः । प्रयुद्धस्तैश्च संग्रामे क्षतः शस्त्रैर्निरन्तरम् ॥३५॥

சங்க்ராமே “போரில்
 சங்க்ரமய முன்னிட்டுக்கொண்டு
 அய இப்பொழுது
 प्रयुद्धः எதிர்த்துநின்று
 போர்புரிகின்ற
 निशाचरः च அரக்கனும்
 ततः அதனால்

महाघोरैः மிக உக்கிரங்கொண்ட
 तैः அந்த
 रुद्रैः ருத்திரர்களால்
 शस्त्रैः பாணங்களால்
 निरन्तरं தேகமெல்லாமும்
 क्षतः காயப்படுத்தப்
 பட்டான்.

बभौ शस्त्राचिततनुः कुम्भकर्णः क्षरन्नसृक् । विद्युत्स्तनितनिर्घोषो धारावानिव तोयदः ॥

கும்பகர்ணः “கும்பகர்ணன்
 शस्त्राचिततनुः { பாணங்களால் செதுக்
 குண்ட தேகமுடை
 யவனாய்
 असृक् உதிரத்தை
 क्षरन् பெருகவிட்டுக்கொண்
 டிருப்பவனாய்

तोयदः மேகம்
 विद्युत्स्तनित- } இடி, மின்னலுடன்
 निर्घोषः } முழங்குகின்றதாய்
 धारावान् மழைபொழிகின்ற
 தாய் இருந்தால்
 इव எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 बभौ தோற்றினான்.

ततस्तद्राक्षसं सैन्यं त्रिदशैः समरुद्रणैः । रणे विद्रावितं सर्वं नानाप्रहरणैः शितैः ॥३७॥

ततः “அச்சமயத்தில்
 रणे போரில்
 समरुद्रणैः மருத்தகணங்களோடு
 கூடிய
 विद्राक्षैः தேவர்களால்
 शितैः கூர்மையான
 नानाप्रहरणैः பற்பல போர்ப்படை
 களால்

तत् அந்த
 राक्षसं அரக்க
 सैन्यं சைன்யம்
 सर्वं எல்லாமும்
 विद्रावितम् தூத்தி ஓட்டிவிடப்
 பட்டது.

केचिद्विनिहताः कृत्वाश्चेष्टन्ति स्म महीतले । वाहनेष्ववसक्ताश्च स्थिता एवापरे रणे ॥

केचित् “சிலர்
 कृत्वाः அறுப்புண்டவர்களாய்
 रणे போர்க்களத்தில்
 महीतले தரையில்
 चेष्टन्ति स्म புரண்டு துடித்தனர்.
 अपरे வேறுசிலர்

वाहनेषु एव வாஹனங்களிலேயே
 विनिहताः காயம்பட்டுத்தன்னறி
 விழந்தவர்களாயும்
 अवसक्ताः च தலைகீழாய்த் தொங்கு
 பவர்களாயும்
 स्थिताः இருந்தார்கள்.

रथान्नागान्खरानुष्टान्पन्नगांस्तुरगानरणे । शिशुमारान्वराहंश्च पिशाचवदनांस्तथा ॥३९॥

तान्समालिङ्ग्य बाहुभ्यां विष्टवाः केचिदुच्छ्रिताः ।

देवैस्तु शस्त्रसंभिन्ना मन्त्रिरे च निशाचराः

॥ ४० ॥

रणे	“போரில்
தேவै:	தேவர்களால்
शस्त्रसंभिन्नाः	பாணங்களால்
केचित्	சில [முறிபட்ட
उच्छ्रिताः	இறுமாப்புள்ள
निशाचराः	அரக்கர்கள்
तु	இச்சமயத்தில்
तान्	அந்த
रथान्	தேர்களையும்
नागान्	யானைகளையும்
खरान्	கோவேறுகழுதை

களையும்

उष्टान्	ஒட்டகங்களையும்
पन्नगान्	பன்னகங்களையும்
तुरगान्	குதிரைகளையும்
शिशुमारान् च	சிம்சுமாரங்களையும்
वराहान्	வராஹங்களையும்
पिशाचवदनान्	பிசாசவதனமென்ற
	மிருகங்களையும்
बहुभ्यां	இரு கைகளால்
तथा	அப்படியே
समालिङ्ग्य च	அணைத்துக்கொண்டே
विष्टवाः	அசைவற்றவர்களாய்
मन्त्रिरे	மாண்டார்கள்.

चित्रकर्म इवाभाति स तेषां रणसंप्लवः । निहतानां प्रपत्तानां राक्षसानां महीतले ॥४१॥

महीतले	“தரையில்
प्रपत्तानां	தாறுமாறாய்
निहतानां	கொலையுண்டு கிடக்
	கின்ற
तेषां	அந்த
राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய

सः	அந்த
रणसंप्लवः	{ படுக்கையால் மூடப் பட்ட போர்க்களமா னது
चित्रकर्म इव	சித்ரங்கள் புதைத்தப் படமென
आभाति	விளங்கிற்று.

शोणितोदकनिष्पन्दकङ्कगृध्रसमाकुला । प्रवृत्ता संयुगमुखे शस्त्रग्राहवती नदी ॥ ४२ ॥

संयुगमुखे	“போர்பிரதேசத்தில்
शोणितोदक-	பெரிய கழுக்குகள்
निष्पन्दकङ्कगृध्र-	சிறிய கழுக்குகள்
समाकुला	இவைகளால் நிறைந் து உதிரத்தையே
	ஜலமாயுடையதாயும்

शस्त्रग्राहवती	ஆயுதங்களே முதலை
	களாயுடையதுமாய்
नदी	ஒரு ஆறு
प्रवृत्ता	உண்டாயிற்று.

एतस्मिन्नन्तरे क्रुद्धो दशग्रीवः प्रतापवान् । निरीक्ष्य तद्वलं कृत्स्नं दैवतैर्विनिपातितम् ॥
स तं प्रतिविगाह्याशु प्रवृद्धं सैन्यसागरम् । त्रिदशान्समरे निघ्नञ्छक्रमेवाभ्यवर्तत ॥

समरे	“போரில்
दैवतै:	தேவர்களால்
तत्	அந்த
बल	வேளை
कृत्स्नं	எல்லாமும்

विनिपातिं	அழிக்கப்பட்டதை
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியான
सः	அந்த
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்
निरीक्ष्य	கண்டு

एतस्मिन्	இந்த
अन्तरे	சமயத்தில்தான்
कुद्:	கோபாவேசங்கொண்டவனாய்
तं	அந்த
प्रवृद्धं	பழுதுபடாதிருக்கின்ற

सैन्यसागरं	சேனாசாகரத்தில்
प्रतिविगाह्य	எதிர்த்துப்புழுந்து
विदशान्	தேவர்களை
निघ्नं एव	வதைசெய்துகொண்ட
शक्रं	இந்திரன்மீது [டே
आशु	சடக்கென
अभ्यवर्तत	பாய்ந்தான்.

आगाच्छक्रो महचापं विस्फार्य सुमहास्वनम् । यस्य विस्फारघोषेण स्वनन्ति स्म दिशो दश ॥

शक्रः	“இந்திரன்
महत्	மஹத்தான
चापं	வில்லை
सुमहास्वनं	பேரொலி செய்கின்ற
विस्फार्य	நானேற்றி [தாய்
भारात्	நின்றார்.

यस्य	எந்த அதுனுடைய
विस्फारघोषेण	நானேற்றலின்
दश	பத்து [கோஷத்தால்
दिशः	திசைகளும்
स्वनन्ति स्म	சத்திக்கப்பெற்ற
	தாயினே.

तद्विकृष्य महचापमिन्द्रो रावणमूर्धनि । निपातयामास शरान्पावकादित्यवर्चसः ॥ ४६ ॥

इन्द्रः	“இந்திரன்
तत्	அந்த
महत्	மஹத்தான
चां	வில்லை
विकृष्य	இழுத்து வளைத்து

पावकादित्य- वर्चसः	} அக்கினிக்கும் சூரிய னுக்கும் இணையான உக்கிரமுடையன
शरान्	அம்புகளை [வாகிய
रावणमूर्धनि	ராவணனது முடி.
निपातयामास	பொழிந்தார். [கனில்

तथैव च महाबाहुर्दशग्रीवो व्यवस्थितः । शक्रं कार्मुकविभ्रष्टैः शरवर्षैरवाकिरत् ॥ ४७ ॥

महाबाहुः	“மஹாபாகுவாகிய
दशग्रीवः च	தசக்ரீவனும்
तथा एव	அவ்வண்ணமே
व्यवस्थितः	அசையாது நின்ற வனாய்

कार्मुकविभ्रष्टैः	சாபத்தினின்று வெளிவந்த
शरवर्षैः	சரமாரிகளால்
शक्रं	இந்திரனை
अवाकिरत्	பொழிந்தான்.

प्रयुध्यतोरथ तयोर्बाणवर्षैः समन्ततः । न ज्ञायते तदा किञ्चित्सर्वं हि तमसा वृतम् ॥

अथ	“இப்பொழுது
प्रयुध्यतोः	ஒருவரை ஒருவர் எதிர் த்துப்போர்புகின்ற
तयोः	அவ்விருவர்களுடைய
बाणवर्षैः	பாணவருஷங்களால்
सर्वं हि	எல்லாமும்

समन्ततः	எங்கும்
तमसा	இருளால்
वृतं	மறைந்துபோயிற்று.
तदा	அந்தச்சமயத்தில்
किञ्चित्	எதொன்றும்
न ज्ञायते	கட்புலனாகவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टाविंशः सर्गः ॥

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || 29 ||

इन्द्रग्रहणम्—இந்திரனைப் பிடிப்பது.

ततस्तमसि सञ्जाते सर्वे ते देवराक्षसाः । अयुध्यन्त बलोन्मत्ताः सूदयन्तः परस्परम् ॥

तमसि	“ இருள்	सर्वे	எல்லோரும்
सञ्जाते	உண்டாயிருந்தபோது	बलोन्मत्ताः	யுத்தவெறிகொண்ட
ततः	அக்காலத்திலும்		வர்களாய்
ते	அந்த	परस्परं	ஒருவரைஒருவர்
देवराक्षसाः	தேவர்கள் அரக்கர்	सूदयन्तः	அடித்துக்கொண்டு
	கள்	अयुध्यन्त	போர்புரிந்தார்கள்.

ततस्तु देवसैन्येन राक्षसानां बृहद्वलम् । दशंशं स्थापितं युद्धे शेषं नीतं यमक्षयम् ॥ 2 ॥

ततः	“ அப்பொழுது	शेषं तु	பாக்கியோவென்றால்
युद्धे	போரில்	देवसैन्येन	தேவசैनயத்தால்
राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய	यमक्षयं	யமலோகத்திற்கு
बृहद्वलं	பெரும்சேனையில்	नीतम्	அனுப்பிவிடப்பட்ட
दशंशं	பத்தில் ஒரு பங்கு		
स्थापितं	தப்பிப்பிழைத்திருந்		
	தது.		டது.

तस्मिन् तामसे युद्धे सर्वे ते देवराक्षसाः । अन्योन्यं नाभ्यजानन्त युध्यमानाः परस्परम् ॥

तस्मिन्	“ அந்த	परस्परं	ஒருவரோடொருவர்
तामसे	அந்தகார	युध्यमानाः	போர்புரிந்துகொண்டு
युद्धे	யுத்தத்தில்	तु	இருந்தாலும்
ते	அந்த	अन्योन्यं	இன்னொன்றினென்
देवराक्षसाः	தேவர்கள், ராக்கஸர்		பதை
	கள்	न अभ्यजानन्त	கண்டறியமுடியாதி
सर्वे	எல்லோரும்		ருந்தார்கள்.

इन्द्रश्च रावणश्चैव रावणिश्च महाबलः । तस्मिन्स्तमोजालवृते मोहमयिर्न ते त्रयः ॥ 3 ॥

तस्मिन्	“ அது	रावणिः च	ராவணன் புதல்வனு
तमोजालवृते	பேரிருளால் சூழப்		மாகிய
	பட்டிருக்கையிலும்	ते	அந்த
महाबलः	மஹாபலவானாகிய	त्रयः एव	மூவர்கள் மாத்திரம்
इन्द्रः च	இந்திரனும்	मोहं	மனச்சஞ்சலத்தை
रावणः च	ராவணனும்	न ईयुः	பெருதிருந்தார்கள்.

स तु दृष्ट्वा बलं सर्वं निहतं रावणः क्षणात् । क्रोधमभ्यागमत्तीव्रं महानादं च मुक्तवान् ॥

ச: “அந்த
 ராவண: இராவணன்
 क्षणात् ஒருநொடியில்
 बलं சைன்யம்
 सर्वं எல்லாமும்
 निहतं நாசமாய்விட்டதை
 दृष्ट्वा கண்டு

तु அதனால்
 तीव्रं உக்கிரமான
 क्रोधं கோபத்தை
 अभ्यागमत् அடைந்தான்.
 महानादं च பெருங்கூச்சலையும்
 मुक्तवान् போட்டான்.

क्रोधात्सूतं च दुर्धर्षः स्यन्दनस्थमुवाच ह । परसैन्यस्य मध्येन यावदन्तो नयस्व माम् ॥

दुर्धर्षः च “அகங்காரங்கொண்ட அவன்
 क्रोवात् ஆக்கிரஹத்தால்
 स्यन्दनस्थं ராதத்தில் வீற்றிருக்கின்ற
 सूतं ஸாரதிக்கு
 उवाच இப்படி க்கட்டளையிட்டான்:

परसैन्यस्य ‘சத்ருசையத்தனுடைய
 मध्येन நடுவில் புகுந்து
 यावदन्तो ह { எவ்வளவு கிட்டப்
 போகக்கூடுமோ
 அதுபர்யந்தம்
 मां என்னை
 नयस्व கொண்டுபோய்ச்சேர்,

अद्यैतांस्त्रिदशान्सर्वान्विक्रमैः समरे स्वयम् । नानाशस्त्रैर्महाघोरैर्नयामि यमसादनम् ॥ ७ ॥

समरे “போரில்
 एतान् இந்த
 विदशान् தேவர்கள்
 सर्वान् எல்லோரையும்
 विक्रमैः உறுதியான
 महाघोरैः மஹாகொடிய

नानाशस्त्रैः பல ஆயுதங்களால்
 अद्य இதோ
 स्वयं நானே
 यमसादनं யமலோகத்திற்கு
 नयामि அனுப்பிவிடுகிறேன்.

अहमिन्द्रं वधिष्यामि धनदं वरुणं यमम् । त्रिदशान्विनिहत्याथ स्वयं स्थास्याम्यथोपरि ॥

विषादो न च कर्तव्यः शीघ्रं वाहय मे रथम् ॥ ८ ॥

अहं “நான்
 इन्द्रं இந்திரனையும்
 धनदं குபேரனையும்
 वरुणं வருணனையும்
 यमं யமனையும்
 वधिष्यामि கொலைபுரிவேன்;
 च அத்துடன்
 त्रिदशान् தேவர்களை
 विनिहत्या வேரோடொழித்து
 अथ அதன்மேல்

उपरि எவர்களுக்கும்
 स्वयं நானே [மேலாய்
 स्थास्यामि அரசுபுரிவேன்.
 अथ இப்பொழுது
 विषादः மனத்தளர்ச்சி
 कर्तव्यः செய்யத்தக்கது
 न இல்லை.
 मे எனது
 रथं இரதத்தை
 शीघ्रं वाहय சீக்கிரம் நடத்து.

द्विः खलु त्वां ब्रवीम्यद्य यावदन्तो नयस्व माम् ॥ ९ ॥

ஹ்வி: “உனக்கு
 द्वि: இருதராம்
 ब्रवीमि खलु நான் சொல்லுகிறதா
 என்ன?
 मां என்னை

अद्य தத்க்ஷணமே
 { எவ்வளவு கிட்டப்
 या वदन्तः { போகக்கூடுமோ
 { அதுபரயந்தம்
 नयस्व கொண்டுபோ.

अयं स नन्दनोद्देशो यत्र वर्तामहे वयम् । नय मामद्य तत्र त्वमुदयो यत्र पर्वतः ॥ १० ॥

यव “எங்கு
 अद्य இப்பொழுது
 वयं நாம்
 वर्तामहे இருக்கின்றோமோ
 अयं இது
 नन्दनोद्देशः நந்தனவனம்.
 मां என்னை

स: அந்த
 उदयः पर्वतः உதயபர்வதம்
 यव எங்கிருக்கிறதோ
 तत्र அவ்விடத்திற்கு
 एवं நீ
 नय கொண்டுபோய்ச்சேர்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा तुरङ्गान्स मनोजवान् । आदिदेशाथ शत्रूणां मध्येनैव च सारथिः ॥

स: “அந்த
 सारथिः தேரோட்டி
 तस्य அவனது
 तद्वचनं அந்த ஆக்கினையை
 श्रुत्वा கேட்டு
 अथ அதன்மேல்

शत्रूणां சத்துருக்களின்
 मध्येन एव நடுவிலேயே
 मनोजवान् மனோவேகமுடைய
 तुरङ्गान् குதிரைகளையும்
 आदिदेश அதட்டி ஓட்டினான்.

तस्य तं निश्चयं ज्ञात्वा शक्रो देवेश्वरस्तदा । रथस्थः समरस्यांस्तान्देवान्वाक्यमथाब्रवीत् ॥

देवेश्वरः “தேவர்களுக்கு மன்
 शक्रः இந்திரன் [னனாகிய
 तस्य அவனது
 तं அந்த
 निश्चयं மனோபாவத்தை
 ज्ञात्वा அறிந்து
 तदा அப்பொழுது

रथस्थः தேரிலிருந்துகொண்டே
 समरस्यान् போருக்குவந்திருந்த
 तान् அந்த
 देवान् தேவர்களைப்பார்த்தது
 वाक्यं ஒரு ஆக்கினையை
 अथ இந்தப்ரகாரம்
 अब्रवीत् சொல்லியருளினார்:

सुराः शृणुत मद्वाक्यं यत्तावन्मम रोचते । जीवन्नेव दशग्रीवः साधु रक्षो निगृह्यताम् ॥

सुरा: “தேவர்களா!
 मद्वाक्यं என் ஆக்கினையை
 शृणुत செவிகொடுத்து
 கேளுங்கள்.

निगृह्यतां கைதியாய் பிடித்துக்
 கொள்ளப்பட்டும்.
 यत् एव எந்த இதுதான்
 तावत् இந்த சந்தர்ப்பத்தில்
 साधु நல்லதாய்
 मम எனக்கு
 रोचते தோன்றுகிறது.

दशग्रीवः தசக்ரீவ
 रक्षः அரக்கன்
 जीवन् உயிருடனே

एष ह्यतिवृद्धः सैन्ये रथेन पवनौजसा । गमिष्यति प्रवृद्धोर्मिः समुद्र इव पर्वणि ॥ १४ ॥

एषः हि “இவனோ
பவனௌசா வாயுவேகங்கொண்ட
ரதேன தேரிலேறியவனாய்
சமுத் கடல்
பர்வகாலத்தில்
புவூர்மி: ஓங்கிவிசும் அலைகளு
டனிருக்கிறது

इव एवंवண்ணमो,
अतिवृद्धः உக்கிரமானவனுக்
செனையில் கொண்டவனாய்
गमिष्यति புருகின்றான்.

न ह्येष हन्तुं शक्योऽयं वरदानात्सुनिर्भयः । तद्ग्रीव्यामहे रक्षो यत्ता भवत संयुगे ॥ १५ ॥

एषः “இந்த
रक्षः அரக்கன்
वरदानात् வரப்பிரசாதத்தால்
अद्य இப்பொழுது
हन्तुं கொல்வதற்கு
शक्यः உரிமையுடையவனாய்
न இல்லை.
हि ஆதலால்

सुनिर्भयः அச்சமென்பதே இல்
लामलिरुக்கின்றான்
तत् ஆகையால்
संयुगे போரில்
यत्ता: { இன்னதுசெய்கிற
தென்ற ரிச்சயங்
கொண்டவர்களாய்
भवत இருங்கள்.
ग्रीव्यामहे கைதியாய்ப் பிடித்துக்
கொள்வோம்.

यथा बलौ निरुद्धे च त्रैलोक्यं भुज्यते मया । एवमेतस्य पापस्य निरोधो मम रोचते ॥

बलौ “பலி சக்கிரவர்க்கி
निरुद्धे காலில்லைத்திருந்த
मया என்னால் [போது
त्रैलोक्यं மூவுலகம்
यथा எவ்வண்ணமாய்
भुज्यते { உபத்திரவமின்றி
பரிபாலிக்கப்
பட்டதோ

एवं அப்படியே
एतस्य இந்த
पापस्य துஷ்டனை
निरोधः च கட்டிக்காவலில் வைப்
பது ஒன்றுதான்
मम எனக்கு
रोचते தோன்றுகிறது.

ततोऽन्यं देशमास्थाय शक्रः सन्त्यज्य रावणम् । अयुध्यत महाराज राक्षसांस्त्रासयन्नपे ॥

महाराज “சக்கிரவர்த்தியாரே!
ततः அதன்மேல்
शक्रः இந்திரன்
रावणं ராவணனை
सन्त्यज्य { இருக்குமிடத்தி
லேயே கவனியாமல்
விட்டுவிட்டு
रणे போர்க்களத்தில்

अन्यं மற்றொரு
देशं பிரதேசத்தை
आस्थाय கிட்டி
राक्षसान् அரக்கர்களை
त्रासयन् நடுக்கமுறச்செய்து
अयुध्यत கொண்டு
போர்புரிந்தார்.

उत्तरेण दशग्रीवः प्रविवेशनिर्वर्तकः । दक्षिणेन तु पार्श्वेन प्रविवेश शतक्रतुः ॥ १८ ॥

शतक्रतुः	“இந்திரன்	निर्वर्तकः तु	திரும்பிவராதவனாகவே
दक्षिणेन पार्श्वेन	தென்புறமாக		
प्रविवेश	பிரவேசித்தார்.	उत्तरेण	வடபுறமாகவே
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்	प्रविवेश	போனான்.

ततः स योजनशतं प्रविष्टो राक्षसाधिपः । देवतानां बलं सर्वं शरवर्षैरवाकिरत् ॥ १९ ॥

ततः	“அப்பொழுது	देवतानां	தேவதைகளுடைய
सः	அந்த	बलं	சேனை
राक्षसाधिपः	ராக்காஸமன்னன்	सर्वं	எல்லாவற்றிலும்
योजनशतं	நூறு யோஜன தூரம்	शरवर्षैः	சரமாரிகளால்
प्रविष्टः	போய்ச்சேர்ந்தான்.	अवाकिरत्	பொழிந்தான்.

ततः शक्रो निरीक्ष्यथ प्रनष्टं तु स्वकं बलम् । न्यवर्तयदसंभ्रान्तः समावृत्य दशाननम् ॥

अथ	“அப்பொழுது	अ संभ्रान्तः तु	சத்தம் செய்யாமல்
शक्रः	இந்திரன்		சாந்தராகவே
स्वकं बलं	தனது சேனை	दशाननं	தசானனை
प्रनष्टं	நாசமுறுவதை		
निरीक्ष्य	கண்டு	समावृत्य	{ அசையாதவண்ணம் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு
ततः	அப்படியிருக்கையி	न्यवर्तयत्	திரும்பினார்.

லும்

एतस्मिन्नन्तरे नादो मुक्तो दानवराक्षसैः । हा हताः स्म इति श्रुतं दृष्ट्वा शकेण रावणम् ॥

शकेण	“இந்திரனால்	दानवराक्षसैः	தானவர்களாலும்
रावणं	ராவணனை		அரக்கர்களாலும்
श्रुतं	பிடித்துக்கட்டிவிட்	हा	‘ஐயோ !
	டிருப்பதை	हताः स्म	அழிந்தோம்’
दृष्ट्वा	கண்டு	इति	என்கிற
एतस्मिन् अन्तरे	இந்தசமயத்தில்	नादः	அழுக்கைக்குரல்
		मुक्तः	சம்பவித்தது.

ततो रथं समास्थाय रावणिः क्रोधमूर्च्छितः । तत्सैन्यमतिसंकुदः प्रविवेश सुदारुणम् ॥

रावणिः	“ராவணனது	रथं	ரதத்தில்
	மைந்தன்	समास्थाय	ஏறிக்கொண்டு
ततः	அதனால்	तत्	அந்த
अतिसंकुदः	அதிகோபங்கொண்ட	सुदारुणं	மிக்க சுறுசுறுப்புட
	வனாய்		னிருக்கின்ற
क्रोधमूर्च्छितः	கோபத்தால் உக்கிரம்	सैन्यं	சேனையில்
	அதிகரித்தவனாய்	प्रविवेश	புகுந்தான்.

तां प्रविश्य महाभायां प्राप्तां गोपतिना पुरा । प्रविवेश सुसंरक्ष्यस्तत्सैन्यं समभिद्रवत् ॥

प्रविश्य "புகுந்து
तत् अवंவிடத்தில்
पुरा முன்பு
गोपतिना பரமேச்வரரால்
प्राप्तां கிடைத்திருக்கிறதா
கிய
तां அந்த

स सर्वा देवतास्त्यक्त्वा शक्रमेवाभ्यधावत् ।

स: "அவன்
देवता: தேவதைகள்
सर्वा: च எல்லோரையும்
त्यक्त्वा அலக்ஷ்யமாக விட்டு
கிட்டு

शक्रं एव इन्द्रिरान् ஒருவர் மீதே

स मातर्लिं समायान्तं ताडयित्वा शरोत्तमैः ।

ச: "அவன்
समायान्तं எதிரிலிருக்கின்ற
मातर्लिं இந்திரனது ஸாரதி
யாகிய மாதலையை

शरोत्तमैः பெரும்பாணங்களால்

ततस्त्यक्त्वा रथं शक्रो विससर्ज च सारथिम् ।

शक्र: "இந்திரன்
सारथिं சாரதிக்கு
विससर्ज போகவிடைத்தந்தார்.
तत: அதன்மேல்
रथं च தேரையும்
त्यक्त्वा விட்டிறங்கி

स तत्र मायाबलवानन्द्रश्योऽथान्तरिक्षगः । इन्द्रं मायापरिसिप्तं कृत्वा स प्राद्वच्छ्रैः ॥२७॥

ச: "அவன்
अ त्रिक्षगः ஆகாயத்திலிருப்பவ
னாய்
मायाबलवान् மாயாசக்தியுடைய
अथ இப்பொழுது [வனாய்
अदृश्य: கட்புலனாகாதிருந்
स: அவன் [கான்.

महामायां { மஹத்தாகிய (கான்
ஒருவர் கண்ணுக்கும்
புலப்படாதவனாயி
ருக்கும்) மாயையில்
வளங்கொண்.
प्रविवेश: அதி உக்கிரங்கொ
सुसंरक्ष्य: சேனையை [ண்டவனாய்
सैन्यं துன்புறுத்தி ஓடச்
समभिद्रवत् செய்தான்.

महेन्द्रश्च महातेजा नापश्यच्च सुतं रिपोः ॥

अभ्यधावत् பாய்ந்துசென்றான்.
महातेजा: மஹாதேஜஸ்வியாகிய
महेन्द्र: மஹேந்திரன்
रिपो: சத்ருவின்து
सुतं च புதல்வனைமட்டும்
न अपश्यत् பார்க்கவில்லை.

महेन्द्रं बाणवर्षेण भूय एवाभ्यवाकिरत् ॥

ताडयित्वा அடித்துத்தள்ளி
கிட்டு

महेन्द्रं एव महेन्द्रந்திரர்மீதே
बाणवर्षेण சரமாரியால்
भूय: அதிகமாய்
अभ्यवाकिरत् பொழிந்தான்.

ऐरावतं समाख्य मृगयापास रावणिम् ॥

ऐरावतं தனது யானையாகிய
समाख्य ஐராவதத்தின்மேல்
राणि ஏறிக்கொண்டு
வனை
मृगयापास தேடிப்பார்த்தார்.

स तत्र मायाबलवानन्द्रश्योऽथान्तरिक्षगः । इन्द्रं मायापरिसिप्तं कृत्वा स प्राद्वच्छ्रैः ॥२७॥

तत्र அந்த சமயத்தில்
शरै: பாணங்களால்
इन्द्रं இந்திரனை
मायापरिसिप्तं மாயையால் சிக்கி
கொண்டவராக
कृत्वा செய்து
प्राद्वच्छ्रै: துன்புறுத்தினான்.

स तं यदा परिश्रान्तमिदं जज्ञेऽथ रावणिः । तदैवं मायया बध्वा स्वसैन्यमभितोऽनयत् ॥

अथ “अப்பொழுது
 सः அந்த
 रावणिः ராவணன் து புதல்வன்
 तं அவரை
 परिश्रान्तं தன்னறிவு இழந்தி
 रुक्मिण्यவராய்
 जज्ञे கண்டுகொண்டான்.
 यदा அக்காரணத்தால்
 नत् அப்பொழுது

एवं இவரை
 मायया மாயையால்
 बध्वा கட்டிக்கைதியாக்கி
 इदं இந்த
 स्वसैन्यं தனது ஸையத்
 திற்கு
 अभिः எதிரில்
 अनयत् கொண்டுவந்து
 சேர்த்தான்.

तं तु दृष्ट्वा बलात्तेन नीयमानं महारणात् । महेन्द्रममराः सर्वे किं नु स्यादित्यचिन्तयन् ॥
 दृश्यते न स मायावी शक्रजित्समितिजयः । विद्यावानपि येनेन्द्रो मायया नीयते बलात् ॥

अमराः “அமரர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 तं அந்த
 महेन्द्रं तु இந்திரனையே
 महारणात् பெரும்போர்க்களத்
 திவிருந்து
 तेन அவனால்
 बलात् வெகுதூரம்மாய்
 नीयमानं தூக்கிக்கொண்டுபோ
 கப்படுகிறவனாக
 दृष्ट्वा கண்டு
 अचिन्तयत् இம்மாதிரி ஆலோசனை
 செய்தார்கள் :
 समितिजयः போரில் வெற்றிபெற்ற
 शक्रजित् இந்திரனை வென்ற
 सः ‘அவன்

मायावी { தானிருக்கும்மட்டும் ஒரு
 வருக்கும் தெரியாதி
 ருக்கும் மாயையை
 புரிபவனாய்
 दृश्यते न கட்புலனாகாதிருக்
 येन அவனால் [கிறான்.
 मायया மாயையினால்
 इन्द्रः இந்திரன்
 विद्यावान् अपि மாயைவித்தைகளில்
 निपुणनयिरुந்தும்
 बलात् அவருக்கு மேம்பட்ட
 வனாய்
 नीयते எடுத்துச் செல்லப்
 படுகிறான்.
 किं என்ன
 इति नु உத்தேசமாய்தான்
 स्यात् செய்திருக்கிறானோ ?

एतस्मिन्नन्तरे क्रुद्धाः सर्वे सुरगणास्तदा । रावणं विमुखीकृत्य शरवैरैवाकिरन् ॥३१॥

एतस्मिन् “இதே
 अन्तरे சமயத்தில்
 सुरगणाः தேவகணங்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 तदा ஆணை துபற்றி
 क्रुद्धाः கோபங்கொண்டவர்
 களாகி

शरवैः शरமாரிகளால்
 रावणं ராவணனை
 विमुखीकृत्य கொட்டமடங்குப
 वलकस्संशयं து
 अवाकिरन् பொழிந்தார்கள்.

रावणस्तु समासाद्य आदित्यांश्च वसूस्तथा । न शशाक स सङ्ग्रामे योद्धुं शत्रुभिरर्दितः॥

சங்கிரமே	“போரில்	आदित्यान्	ஆதித்யர்களுக்கும்
ச:	அந்த	तथा	அவ்வண்ணமே
रावणः	ராவணன்	वसून् च	வசூ-க்களையும்
शत्रुभिः	சத்ருக்களால்	समासाद्य	எதிர்த்து
अर्दितः	மிகத்துன்புறுத்தப் பட்டவனாகி	योद्धुं	போர்புரிய
तु	இப்பொழுது	न शशाक	முடியவில்லை.

स तं दृष्ट्वा परिम्लानं प्रहारैर्जर्जरीकृतम् । रावणिः पितरं युद्धेऽदर्शनस्थोऽब्रवीदिदम् ॥

ச:	“அந்த	दृष्ट्वा	கண்டு
रावणिः	ராவணன் துபுதல்வன்	अदर्शनस्थः	{ பிறர் கண்ணுக்கு புலப்படாதவனாக வேயிருந்துகொண்டு
युद्धे	போரில்	तं	அவனைப்பார்த்து
पितरं	தந்தையை	इदं	பின்கண்டதை
प्रहारैः	அடிகளால்	अब्रवीत्	சொன்னான்:
जर्जरीकृतं	காயம்பெற்றவனாய்		
परिम्लानं	களைத்துப்போயிருக் கிறவனாய்		

आगच्छ तात गच्छामो रणकर्म निर्वर्तताम् । जितं नो विदितं तेऽस्तु स्वस्थो भव गतज्वरः॥

ராத	“அப்பா,	निवर्ततां	நிறுத்தப்பட்டும்.
नः	நமக்கு	स्वस्थः	ஆயாசம் தீர்ந்தவராய்
जितं	வெற்றிகளைத்திருக்க கிறதென்பது	गतज्वरः	மனக்கவலையொழிந்த வராய்
ते	தேவரீருடைய	भव	ஆகுத.
विदितं	செய்க்கு எட்டியதாய்	गच्छामः	நாம் போவோம்.
अस्तु	ஆகட்டும்.	आगच्छ	கூடவே எழுந்தருள வும்.
रणकर्म	போர்த்தொழில்		

अयं हि सुरसैन्यस्य त्रैलोक्यस्य च यः प्रभुः । स गृहीतो दैवबलान्नमदपाः सुराः कृताः ॥

सुरसैन्यस्य	“தேவசேனைக்கும்	गृहीतः	கையில் சிக்கிக்கொண் டுவிட்டான்.
त्रैलोक्यस्य च	மூன்று லோகத்துக் கும்	हि	ஆகையால்
प्रभुः	பிரபு	सुराः	தேவர்கள்
यः	எவனோ	अमदपाः	கொழுப்பு ஒழிந்தவர் களாய்
सः	அந்த	कृताः	ஆகிவிட்டார்கள்.
अयं	இவன்		
दैवबलात्	பாக்கியவிசேஷத்தால்		

यथेष्टं भुङ्क्व लोकांस्त्रीनिगृह्यारातिमोजसा । वृथा किं ते श्रमेणेह युद्धमयं तु निष्फलम् ॥

அரதி "சத்ருவை
 ஓஜஸா பராக்கிரமத்தால்
 நிகுஹ பிடித்துக்கட்டிவிட்டு
 தே தேவரீருக்கு
 ஶ்ரமேண தேகபரிசுரமத்தால்
 ஐஹ இவ்விஷயத்தில்
 கி என்ன இருக்கிறது ?
 அச தற்காலம்

யுத் போர்புரிதல்
 நிஷ்஫ல் பயனற்றதாய்
 வுதா அனாவச்யமாகிறது.
 து ஆதலால்
 வீந் மூன்று
 லோகாந் உலகங்களை
 யயேத் ஸ்வேச்சையாய்
 ஸ்ஹ் ஆளும்.

ततस्ते दैवतगणा निवृत्ता रणकर्मणः । तच्छ्रुत्वा रावणेर्वाक्यं स्वस्थचेता बभूव ह ॥३७॥

रावणे: " रावणानं புதல்வ
 னது

तत् अर्ध
 वाक्यं मोழியை
 श्रुत्वा கேட்டு
 ततः அதனால்

स्वस्थचेता: { தன்னிலும் மேம்பட்
 டவன் ஒருவனுமில்
 லை என்கிற எண்ணங்
 கொண்டவனாய்
 बभूव ஆனான்.
 ते அந்த
 दैवतगणाः ह தெய்வகணங்களும்
 रणकर्मणः போர்புரிவது நின்று
 निवृत्ताः அப்புறஞ்சென்றனர்.

अथ रणविगतज्वरः प्रभुर्विजयमवाप्य निशाचराधिपः ।

स्वभवनमभितो जगाम हृष्टः स्वसुतमवाप्य च वाक्यमब्रवीत् ॥ ३८ ॥

अथ "அப்பொழுது
 प्रभुः மஹாபலிஷ்டனாகிய
 निशाचराधिपः ராக்ஷஸமன்னன்
 विजयं ஜயத்தை
 अवाप्य பெற்று
 रणविगतज्वरः போரில் கவலையொழிந்
 தவனாய்
 हृष्टः மனத்திருப்தி கொண்
 டவனாய்

स्वभवनं தன் மாளிகையை
 अभितः நோக்கி
 जगाम புறப்பட்டான்.
 स्वसुतं தன் புதல்வனை
 अवाप्य கிட்டி
 वाक्यं च ஒரு வார்த்தையையும்
 अब्रवीत् சொன்னான்.

अतिबलसदृशैः पराक्रमैस्तैर्मम कुलमानविवर्धनं कृतम् ।

यदमरसमविक्रम त्वया वै त्रिदशपतिस्त्रिदशश्च निर्जिताः ॥ ३९ ॥

अमरसमविक्रम "தேவர்க்கு நிகரான
 பராக்கிரமசாலியே!
 त्रिदशपतिः वै தேவேந்திரனும்

त्रिदशाः च தேவர்களும்
 त्वया உன்னால்
 निर्जिताः ஜயிக்கப்பட்டார்கள்.

यत्	ஆகையால்
तैः	அந்த
अतिवलसदृशैः	எற்ற அபாஸுவ்ய சக்திகளாகிற
पराक्रमैः	ஸாஹஸகிருத்யம் களால்

मम	எனது
कुलमानविवर्धनं	குலப்புக்கும் கௌரவ மும் அதிகரித்ததாய்
कृतम्	செய்யப்பட்டிருக் கிறது.

नय रथमधिरोप्य वासवं नगरमितो ब्रज सेनया वृत्स्वम् ।

अहमपि तव गच्छतो द्रुनं सह सचिवैरनुयामि पृष्ठतः

॥ ४० ॥

वासवं	“இந்திரனை
रथं	ரதத்தில்
अधिरोप्य	ஏற்றிவைத்து
नय	கொண்டுபோய்ச்சேர்.
सेनया	சேனையால்
वृत्तः	புடைசூழப்பட்ட வனம்
हं	நீ
इतः	இங்கிருந்து
नगरं	பட்டணத்திற்கு

द्रुतं	உடனேயே
वज्र	செல்.
गच्छतः	போய்க்கொண்டிருக்
तव	உனது [கின்ற
पृष्ठतः	பின்னாலேயே
अहं अपि	நானும்
सचिवैः	மந்திரிகளுடன்
सह	கூடினவனும்
अनुयामि	பின் வருகின்றேன்.

अथ स वलवृत्तः सवाहनस्त्रिदशपतिं परिगृह्य रावणिः ।

स्वभवनमभिगम्य राक्षसो मुदितमना विससर्ज राक्षसान्

॥ ४१ ॥

सः	“அந்த
सवाहनः	வாஹனங்களுடன் கூடினவனும்
बलवृत्तः	சேனையால் சூழப் பட்டவனுமான
रावणिः	ராவணனது புதல்வ னாகிய
राक्षसः	அரக்கன்
विदशपतिं	இந்திரனை

परिगृह्य	கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு
स्वभवनं	தன் மாளிகைக்கு
अभिगम्य	வந்துசேர்ந்து
मुदितमनाः	திருப்திகொண்ட மனத்தனும்
अथ	அப்பொழுது
राक्षसान्	அரக்கர்களை
विससर्ज	போகவிடை தந்து அனுப்பிவிட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥

त्रिशः सर्गः—முப்பதாவது ஸர்க்கம் || 30 ||

मेघनादस्य इन्द्रजिज्ञासप्रसिः—மேகநாதன் இந்திரஜித் என்ற பெயர் பெறுவது.

जिते महेन्द्रेऽतिबले रावणस्य सुतेन वै । प्रजापतिं सुराः सर्वे गताः परमदुःखिताः ॥ १ ॥

ராவணசு “இராவணனது
சுதென புதல்வனுல்
அதிவலே ஒப்புயர்வில்லாத
வீரனுன
மஹேந்திரே மஹேந்திரனுள்
ஜிதே அடிமைப்படுத்தப்
பட்டவள வில்

சுரா: தேவர்கள்
சर्वे எல்லோரும்
परमदुःखिताः மிக்க துக்கப்படு
பவர்களாய்
प्रजापतिं பிரம்மதேவரிடம்
गताः போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

भगवन्पुरुहूतोऽयं निगृहीतोऽभवद्दरात् । राक्षसेन्द्रं सुरैः सर्वैरवध्यं कृतवानसि ॥ २ ॥

भगवन् “பகவானே !
सुरैः தேவர்கள்
सर्वैः எவர்களாலும்
राक्षसेन्द्रं ராக்ஷஸமன்னனை
अवध्यं கொல்லமுடியாத
வண்ணம்

वरात् வரம் தந்ததால்
कृतवान् असि நீர் செய்தருளினீர்.
अयं पुरुहूतः இந்த தேவேந்திரன்,
निगृहीतः { கட்டிப்பிடித்துக்
கொண்டுபோகப்
பட்டவனாய்
अभवत् ஆகிவிட்டான்.

महेश्वरेण पुत्रस्य वत्ता दत्ता दुरात्मनः । किं करोतु सुरेन्द्रस्तं मायया बलवत्तरम् ॥ ३ ॥

महेश्वरेण “மஹேஸ்வரரால்
दुरात्मनः துராத்தமாவாகிய
पुत्रस्य புதல்வனுக்கு
वत्ता ஒருவரம்
दत्ता தந்தருளப்பட்டு
விட்டது.

मायया माயாவித்தையைப்
बलवत्तरं { பெற்றதால்
அவனிலும் மேம்பட்
டவனாகச் செய்யப்
பட்டிருக்கின்ற
तं அவனை
किं करोतु என்னசெய்யக்கூடும்?

सुराश्च सर्वे लोकेश न जयन्ति भवद्दरात् । तस्मात्त्वमेव देवेन्द्रं मोचयस्व महाद्युते ॥

अथप्रभृति लोकेश स्वविक्रमबलोदितः

लोकेश “‘லோகேச !
सुरा: தேவர்கள்
सर्वे எவர்களும்
भवद्दरात् च தேவரீரது வரப்பாசா
தத்தினாலேயே
न जयन्ति தோற்கடிக்கமுடியா
திருக்கிறார்கள்.
महाद्युते எவர்க்கும்மேம்பட்ட
மஹிமைகொண்ட
लोकेश லோகேச !

॥ ४ ॥
तस्मात् अथप्रभृति
स्वविक्रम- } ஆதலால்
बलोदितः } இதிலிருந்து
ஸ்வபாவசித்தமாயிரு
க்கின்ற பராக்கிரமப்
பெருமையை வெளி
யிட்டுக்காட்டுகின்
तं एवं தேவரீரே [றவராகி
देवेन्द्रं தேவேந்திரனை
मोचयस्व விடுவித்துத்தந்தருள
வேண்டும்.

इति विज्ञाप्य भावज्ञाः प्रणिपत्य प्रसाद्य च । प्रजापतिं पुरस्कृत्य ययुर्लङ्कां सुरास्तदा ॥

ததா	“ ஆப்பொழுது	இதி	இவ்வண்ணமாய்
भावज्ञाः	{ ஸகலவிஷயங்களின் சுட்பங்களில் நிபு ணர்களாகிய	विज्ञाप्य	விண்ணப்பஞ்செய்து விட்டு
सुराः	தேவர்கள்	पुरस्कृत्य च	{ முன்செல்லுகிறவ ராய் அழைத்துக் கொண்டும்
प्रजापति	பிரம்மதேவரை	लङ्कां	லங்கைக்கு
प्रसाद्य	புகழ்ந்துபோற்றி	ययुः	சென்றார்கள்.
प्रणिपत्य	நமஸ்கரித்து		

तत्र रावणमासाद्य पुत्रभ्रातृभिरावृतम् । अब्रवीद्गगने तिष्ठन्सामपूर्वं प्रजापतिः ॥ ६ ॥

तत्र	“ அவ்விடத்தில்	प्रजापतिः	பிரம்மதேவர்
पुत्रभ्रातृभिः	புத்திரர்களாலும் ப்ராதாக்களாலும்	गगने	ஆகாசத்தில்
भावृतं	குழப்பட்டவனாயிருக்	तिष्ठन्	இருந்துகொண்டே
रावणं	ராவணனை [கின்ற	सामपूर्वं	நல்வார்த்தையாய்
आसाद्य	பார்த்து	अब्रवीत्	இப்படிச்சொல்லியரு ளினார்.

वत्स रावण तुष्टोऽस्मि पुत्रस्य तव संयुगे । अहोऽस्य विक्रमौदार्यं तव तुल्योऽधिकोऽपि वा ॥

वत्स	“ குழந்தாய்!	अस्मि	நான் ஆகிறேன்.
रावण	ராவண!	तव	உனக்கும்
संयुगे	போரில்	अस्य	இவனுக்கும்
तव पुत्रस्य	உனது புதல்வனது	तुल्यः	ஏற்றதாயிருக்கிறது.
विक्रमौदार्यं	பராக்கிரமத்தின் பெருமையில்	अहो	என்ன ஆச்சர்யம்!
तुष्टः	சந்தோஷமடைந்தவ னாக	अधिकः } अपि वा }	உன்னிலும் மேம்பட் டவனென்றே சொல் லலாம்.

जितं हि भवता सर्वं त्रैलोक्यं स्वेन तेजसा । कृता प्रतिज्ञा सफला प्रीतोऽस्मि स्वसुतेन वै ॥

स्वेन	“ எனது	कृता	முன்னமேயேசெய்யப் பட்டதாயுமிருக்கின்ற
तेजसा	பராக்கிரமத்தால்	प्रतिज्ञा वै	பிரதிக்களையும்
त्रैलोक्यं	மூவுலகமும்	स्वसुतेन हि	உன் புதல்வனாலேயே
सर्वं	எல்லாமும்	सफला	ஸபலமாகிறது.
जितं	ஜயிக்கப்பட்ட தாகிறது.	प्रीतः	மனச்சந்துஷ்ட கொண்டவனாய்
भवता	உன்னால்	अस्मि	நானிருக்கிறேன்.

संपूज्य	ஆராதித்துச்செய்யும்	तस्थस्य	அதில்வீற்றிருக்கின்ற
मम	எனது	मे	எனக்கு
इष्टं	வேள்வியில்	अमरता	மரணமின்மை
अश्वयुक्तः	குதிரைகள் பூட்டிய	इषात्	வேண்டும்.
रथः	ஒரு ரதம்	एषः च	இதுதான்
महं तु	எனக்கென்றே	मे	என்னுடைய
उत्तिष्ठेत्	ஆவிர்பவிக்கவேண் டும்.	निश्चयः	{ தீர்க்காலோசனை செய் து பிரார்த்திக்கப் பட்டதாகிய
विभावसोः	அக்னிபகவானுடைய தாகிய	वरः	வரம்.

तस्मिन्यद्यसमाप्ते च जप्यहोमे विभावसौ । युध्येयं देव संग्रामे तदा मे स्याद्विनाशनम् ॥

देव	“தேவரே!	तदा	அந்த சந்தர்ப்பத்தில்
विभावसौ	அக்கினிபகவானது	संग्रामे	போரில்
तस्मिन्	அந்த	युध्येयं	போர்புரியத்தொடங்
जप्यहोमे च	ஐபங்களும் ஆஹுதி	यदि	ஆகில் [குவேன்
असमाप्ते	களுமடங்கிய வேள்வி பரிபூர்ணமாகாதிருக் கையில்	मे	எனக்கு
		विवाशनं	வினாசம்
		स्यात्	உண்டாகட்டும்.

सर्वो हि तपसा देव वृणोत्यमरतां पुमान् । विक्रमेण मया त्वेतदमरत्वं प्रवर्तितम् ॥ १९ ॥

देव	“தேவ!	मया तु	என்னாலோ வென்றால்
सर्वः	ஒவ்வொரு	विक्रमेण	பராக்கிரமவிசேஷத் தால்
पुमान्	புருஷனும்	एतत्	அப்படிப்பட்டதாகிய
तपसा हि	தவமஹிமையாலேயே	अमरत्वं	மரணமின்மை
अमरतां	அமரனாகுதலை	प्रवर्तितम्	விஞ்ஞாபனம் செய்யப் பட்டிருக்கிறது.
वृणोति	வரமாய்வேண்டு கின்றான்.		

एवमस्त्विति तं चाह वाक्यं देवः पितामहः । मुक्तयेन्द्रजिता शक्रो गताश्च त्रिदिवं सुराः॥

पितामहः देवः	“பிரம்மதேவர்	इन्द्रजिता	இந்திரஜித்தினால்
तं	அவனுக்கு	शक्रः च	இந்திரனும்
एवं अस्तु	‘அங்ஙனமேயாகுக’	च च	தக்கஷணமே
इति	என்கிற	मुक्तः	ஸ்வதந்திரம்பெற்று விளங்கினார்.
वाक्यं	ஆக்கினையை	सुराः	தேவர்கள்
आह	திருவாய்மலர்ந்தரு கினார்.	त्रिदिवं	தேவலோகத்திற்கு
		गताः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

ततो मया रूपगुणैरहल्या स्त्री विनिर्मिता । हलं नामेह वैरूप्यं हल्यं तत्प्रभवं भवेत् ॥२६॥

ततः “அந்தசுந்தரீப்பத்தில்
மயா என்னால்
ரூபகுணை { உருவங்களின் சொல்
நரியகுணங்களைக்
கொண்டு
அந்த உருப்பிலும்
எப்படிப்பட்டதாகிய
தோஷமில்லாத
ஸ்திரி ஒரு பெண்
வினிர்மிதா சிருஷ்டிக்கப்பட்டாள்.
ஹ் இவ்விஷயத்தில்

हलं ‘ஹலமா’
नाम என்பது
वैरूप्यं { ஏதாவது ஒரு உருப்
பில் ஏதாவது ஒரு
குறையிருத்தல்
என்பது
तत्प्रभवं அதிலிருந்து உண்டா
கிறது.
हल्यं ‘அவலக்ஷண’மென்
கிறதாய்
भवेत् விளங்குகிறது.

यस्मान्न विद्यते हल्यं तेनाहल्येति विद्युता । अहल्येति मया शक्र तस्या नाम प्रकीर्तितम् ॥

शक्र “இந்திரனே!
हल्यं அவலக்ஷணமென்
பது
न विद्यते இல்லை.
यस्यात् எந்த
तेन அந்தக்காரணத்தி
னால்
अहल्या { எந்த உருப்பிலும்
சொளந்தரியமுடைய
வள்

इति என்று
विद्युता பிரசித்திபெற்று
விளங்கினாள்.
तस्याः அவளுக்கு
अहल्या “அஹலயை”
इति என்கிற
नाम பெயர்
मया என்னால்
प्रकीर्तितम् நாமகரணம் செய்யப்
பட்டது.

निर्मितायां च देवेन्द्र तस्यां नार्यौ सुरर्षभ । भविष्यतीति कस्यैषा मम चिन्ता ततोऽभवत् ॥

सुरर्षभ “தேவோத்தமனே!
देवेन्द्र தேவேந்திரனே!
तस्यां नार्यौ அந்த சுந்தரி
निर्मितायां சிருஷ்டிக்கப்பட்டதும்
ततः அப்போதிலிருந்து
एषा இவள்

कस्य च எவனுக்குத்தான்
भविष्यति வாழ்க்கைப்படுவா
इति என்கிற [ளோ
चिन्ता சிந்தை
मम எனக்கு
अभवत् உண்டாயிற்று.

त्वं तु शक्र तदा नारीं जानीषे मनसा प्रभो । स्थानाधिकतया पत्नी ममैषेति पुरन्दर ॥

प्रभो “சாமர்த்தியசாலியாகிய
पुरन्दर சந்ருக்களது நகரங்
கடோக்கைப்பற்றும்
शक्र இந்திரனே!
त्वं तु நீயாகவே
स्थानाधिकतया அமரனுஷ்ய அந்தஸ்தில்

नारीं ஸ்திரீரூபத்தைக்
கொண்டிருந்த அவனை
तदा அப்பொழுது
एषा இவள்
मम पत्नी इति எனது ‘பத்னி’ என்று
मनसा மனதில்
जानीषे நினைத்துவிட்டாய்,

सा मया न्यासभूता तु गौतमस्य महात्मनः । न्यस्ता बहूनि वर्षाणि तेन निर्यातिता च ॥

सा	“அவள்	तेन च	அவராலும்
मया	என்னால்	बहूनि	பல
महात्मनः	மஹாத்மாவாள்	वर्षाणि	வருஷங்கள்
गौतमस्य	கௌதமருடைய		ஆக்கிரதையாய்ப்
न्यासभूता	{ வசத்தில் அடைக்கல்	न्यस्ता ह	{ பாதுகாக்கப்பட்டவ
	{ மாக விட்டுவைக்கப்		{ ளாகவே
	{ பட்டிருந்தாள்.	निर्यातिता	{ திரும்பிக்கொணர்ந்து
तु	அப்படியே		விடப்பட்டாள்.

ततस्तस्य परिज्ञाय मया स्यैर्यं महामुनेः । ज्ञात्वा तपसि सिद्धिं च पत्न्यर्थं स्पर्शिता तदा ॥

महामुनेः	“மஹாமுனிவரது	सिद्धिं च	தேவரஹிதமாயி
स्यैर्यं	சுலையா	ज्ञात्वा	கண்டு [ருந்ததையும்
	மனோதிருடத்தை	ततः	அதனால்
परिज्ञाय	ஆராய்ந்துணர்ந்து	तदा	அப்பொழுதே
तपसि	இந்திரிய நிக்கர	तस्य	அவருக்கே
	ஹத்தில்	पत्न्यर्थं	இல்லறத்துணைவியாய்
		मया	என்னால்
		स्पर्शिता	விட்டுவிடப்பட்டாள்.

स तथा सह धर्मात्मा रमते स महामुनिः । आसन्निराशा देवास्तु गौतमे दत्तया तथा ॥

सः धर्मात्मा	“அந்த தருமாத்மா	देवाः	தேவர்கள்
	வாகிய	गौतमे	கௌதமரிடத்தில்
महामुनिः	மஹாமுனி	दत्तया तथा	ஒப்பித்துவிடப்பட்ட
तथा सह	அவளுடன்கூட		அவளிடத்தில்
रमते स	சுகமாய் காலம்கழித்	निराशाः तु	ஆசை ஒழிந்தவர்களா
	துவந்தார்.	आसन्	இருந்தார்கள். [கவே

संक्रुद्धस्त्वं हि धर्मात्मनात्वा तस्याश्रमं मुनेः । दृष्ट्वांश्च तदा तां स्त्रीं दीप्तामग्निशिखामिव ॥

धर्मात्मन्	“பிறவிக்குணத்தில் து	तदा	அக்காலத்தில்
	ணிவுகொண்டவனே !	दीप्तां	ஜவலித்துக்கொண்
त्वं हि	நீயே		டிருக்கின்ற
संक्रुद्धः	மிக்ககோபங்கொண்ட	अग्निशिखां	அக்னிஜ்வாலையை
	வனாகி	इव	போலிருக்கின்ற
तस्य	அந்த	तां स्त्रीं च	அந்த பெண்ணையும்
मुनेः	முனிவரது		
आश्रमं गत्वा	ஆசிரமத்திற்குச்	दृष्ट्वांश्च	கண்ணுற்றாய்.
	சென்று		

सा त्वया धर्षिता शक्र कामार्तेन समन्युना । दृष्टुस्त्वं च तदा तेन ह्यश्रमे परमर्षिणा ॥

शक्र “இந்திரனே!
காமவசப்பட்டவனாய்
சாமந்யுனா கோபம் மேலிட்டிருந்
கின்ற
ஃவயா உன்னால்
சா அவள்
தர்ஷிதா கற்பழிக்கப்பட்டாள்.

परमर्षिणा பரமரிஷியாகிய
तेन அவரால்
आश्रमे ஆசிராமத்தில்
तदा हि அக்காலத்திலேயே
एवं च நீயும்
दृष्टः நேரில் பார்க்கப்பட்ட
டாய்.

ततः क्रुद्धेन तेनासि शप्तः परमतेजसा । गतोऽसि येन देवेन्द्र दशाभागविपर्ययम् ॥३५॥

ततः “அவ்விடத்திலேயே
परमतेजसा பரம தேஜோவானாகிய
तेन அவரால்
क्रुद्धेन கோபமுட்டப்பட்ட
வராய்

देवेन्द्र தேவேந்திரனே!
येन அதனால்
दशाभागविपर्ययं விதிப்பயனாய் விளையும்
ஆபத்தை

शप्तः சடுக்கப்பட்டவனாக
असि ஆனாய்.

गतः அனுபவிப்பவனாக
असि ஆனாய்.

यस्मान्मे धर्षिता पत्नी त्वया वासव निर्भयम् । तस्मात्त्वं समरे राजञ्छत्रुहस्तं गमिष्यसि ॥

वासव “இந்திரனே!
ஃவயா உன்னால்
मे எனது
पत्नी பத்தினி
निर्भयं நெஞ்சமுத்தமாய்
धर्षिता கற்பழிக்கப்பட்டாள்.
यस्मात् तस्मात् ஆகையால்

राजन् அரசே!
एवं நீ
समरे போரில்
शत्रुहस्तं { சத்ரு கையில் ஸ்வதன்
திராமிழந்து பிடிபட்
டுக்கிடப்பதை
गमिष्यसि அனுபவிப்பாய்.

अयं तु भावो दुर्बुद्धे यस्त्वयेह प्रवर्तितः ।

दुर्बुद्धे “தூர்ப்புத்தியுடைய
யாய்!

भावः यः காமப்பைத்தியம் என்
பது எதுவோ அது
इह இப்பொழுது
त्वया உன்னால்
प्रवर्तितः முதலில் கொண்டாட
ப்பட்டிருக்கிறது.

मानुषेष्वपि लोकेषु भविष्यति न संशयः ॥

तु இப்போதிலிருந்து
अयं இது
लोकेषु உலகங்களில்
मानुषेषु अपि மனிதர்களிடத்
திலேயும்
भविष्यति விளங்கப்போகிறது.
संशयः न இதற்கையமில்லை.

तत्रार्थं तस्य यः कर्ता स्वययर्थं निपतिस्यति । न च ते स्थावरं स्थानं भविष्यति पुरन्दर ॥

पुरन्दर “இந்திரனே!

तत्र அதில் (பாபத்தில்)

यः कर्ता எவன் கர்த்தாவோ,

तस्य अर्थं அவனுக்குப்பாதிடும்

त्वयि अर्थं உன்னிடத்தில்

निपतिस्यति வந்தடையக்கடவது.

ते स्थानं च உனது பதவியும்

स्थावरं நிலையாய்
न भविष्यति இருக்கப்போவதில்லை.

तदाप्रभृति भूयिष्ठं प्रजा रूपसमन्विताः । सा तं प्रसादयामास महर्षिं गौतमं तदा ॥४३॥

तदाप्रभृति “அது முதலாக
ரூபசமன்விதா: செளந்தர்யமுள்ள
பெண்கள்
भूयिष्ठं ஏராளமாய்
प्रजा: மானிடர்களானார்கள்.
सा அவள்

तदा அப்பொழுது
तं அந்த
गौतमं महर्षिं கொள்தமமஹர்ஷியை
प्रसादयामास அடிபணிந்து வேண்
டிக்கொண்டாள்:

अज्ञानाद्धर्षिता नाथ त्वद्रूपेण दिवौकसा । न कामकाराद्विप्रैः प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ ४४ ॥

नाथ “நாதரே!
विप्रैः பிரம்மரிஷியே!
कामकारात् { தனக்குத்தானே வி
ரும்பியதாய் (ஸ்வேச்
சாபூர்வமாய்)
न विशेष्यविल्लै.
अज्ञानात् மூடந்தனத்தால்
(புத்திஹீனத்தால்)

त्वद्रूपेण தேவரீரது ரூபம்
दिवौकसा தேவனுல்
धर्षिता புத்திசுதறிவிட்டேன்.
प्रसादं அனுக்கிரஹத்தை
कर्तुं புரிய
अर्हसि தயைசெய்து
வேண்டும்.”

अहल्यया त्वेवमुक्तः प्रत्युवाच स गौतमः । उत्पत्स्यति महातेजा इक्ष्वाकूणां महारथः ॥

अहल्यया “அஹல்யையால்
उ इதுவிஷயத்திலு
एवं மேற்கண்டவண்
ணமாய்
उक्तः பிரார்த்திக்கப்பட்ட
स: அந்த
गौतमः கொள்தமர்

प्रत्युवाच இந்தப் பதிலைத் திரு
वायंमलर्न्तருளிணர்:
इक्ष्वाकूणां ‘இக்ஷ்வாகுகுலத்தில்
महातेजा: அமரனுஷ்யசக்தி
படைத்தவராய்
महः(रथः தனிப்போர்வீரர்
ஒருவர்
उत्पत्स्यति அவதரிக்கப்
போகின்றார்.

रामो नाम श्रुतो लोके वनं चाप्युपयास्यति । ब्राह्मणार्थे महाबाहुर्विष्णुर्मानुषविग्रहः ॥

लोके “மாணிடஉலகில்
राम: ஸ்ரீராமனென்ற
नाम பெயரால்
श्रुतः கொண்டாடப்படுவார்.
महाबाहु: மஹாபாஹுவான
विष्णु: अपि விஷ்ணுபகவானே
मानुषविग्रहः மானிடரூபம்
கொண்டவர்.

ब्राह्मणार्थे च { தெய்வ ஆராதனை
செய்பவர்களுக்கு
ஸஹாயம் பண்ணு
கிறதற்காகவே
वनं வனத்திற்கு
उपयास्यति எழுந்தருளப்
போகின்றார்.

तं द्रक्ष्यसि यदा भद्रे ततः पूता भविष्यसि । स हि पावयितुं शक्तस्त्वया यदुष्कृतं कृतम् ॥

भद्रे “அந்தக்காணசத்
தியுற்றவளே !
त्वया உன்னால்
कृतं செய்யப்பட்டிருக்
दुष्कृतं பாவம் [கின்ற
यत् எதுவோ அதை
पावयितुं பாபநிலித்தி செய்
கிறதற்கு

शक्तः இயன்றவர்,

तस्यातिथ्यं च कृत्वा वै मत्समीपं गमिष्यसि । वत्स्यसि त्वं मया सार्धं तदा हि वरवर्णिनि ॥

वरवर्णिनि “ஸ்மீதியாய்ப் பிறந்த
வளே !

त्वं நீ
तदा அக்காலத்தில்தான்
वत्स அவருக்கு
आतिथ्यं அத்தியூற

सः அவர்
हि ஒருவரே.
तं அவரை
यदा எப்பொழுது
द्रक्ष्यसि சேவிக்கப்பெறுகிற
யோ

ततः அப்பொழுதே
पूता பாபமொழிந்தவளாய்
भविष्यसि ஆகுவாய்.

कृत्वा हि செய்தபின்னரே
मत्समीपं என்னிடத்திற்கு
गमिष्यसि வந்துசேரலாம்.
च அதுவுமன்றி
मया सार्धं वै என்னோடுகூடவேயும்
वत्स्यसि வாழலாம்’.

एवमुक्त्वा स विप्रर्विराजगाम स्वमाश्रमम् । ततश्चचार सुमहता पत्नी ब्रह्मवादिनः ॥४९॥

सः विप्रर्षिः “அந்தப் பிரம்மரிஷி
एवं இப்படி
उक्त्वा சபித்துவிட்டு
स्वं தனது
आश्रमं ஆசிரமத்திற்குள்
आजगाम வந்துசேர்ந்தார்.
ब्रह्मवादिनः வேதவித்தனுடைய

पत्नी மனைவியாகிய
सा அவள்
ततः அப்போதிலிருந்து
सुमहत् மஹத்தான தெய்வக்
पत्नी ஞானமொன்றையே
च சர்வமுமாய்க்கொண்டு
காலங்கழித்தாள்.

शापोत्सर्गाद्धि तस्येदं मुनेः सर्वगुणस्थितम् । तत्सर त्वं महाबाहो दुष्कृतं यत्त्वया कृतम् ॥

तेन त्वं ग्रहणं शत्रोर्योतो नान्येन वासव

महाबाहो “மஹாபாஹோ !
वासव இந்திரனே !
दुष्कृतं பாவம்
त्वया कृतं உன்னால் செய்யப்
यत् எதுவோ [பட்டது
तत् அதை
त्वं हि நீயே
स्वर நினைத்துப்பார்.
तस्य அந்த
मुनेः முனிவருடைய
शापोत्सर्गात् சாபமிட்டதால்

॥ ५० ॥

इदं सर्वं இந்த எல்லாமும்
उपस्थितं நேர்ந்தது.
तेन அதினால்
त्वं நீ
शत्रोः சத்ருவினுடைய
ग्रहणं { கையிலகப்பட்டுக்
கொண்டு ஸ்வதந்திர
மிழந்ததை
यातः அனுபவித்தாய்.
अन्येन வேறு எந்த ஒருகார
न இல்லை. [ணத்தாலும்

शीघ्रं वै यज यज्ञं त्वं वैष्णवं सुसमाहितः । पावितस्तेन यज्ञेन यास्यसे त्रिदिवं ततः ॥

त्वं	“ “	पावितः	பண்ண பாபமொழிந்தவனாய்
शीघ्रं वै	இப்பொழுதே	ततः	அதிலிருந்து
वैष्णवं	வைஷ்ணவமென்கிற	सुसमाहितः	சந்தைநோய் தீர்த்தவனாய்
यज्ञं	யாகத்தை		
यज	புரி.	विदिवं	ஸ்வர்க்கத்திற்கு
तं	அந்த	यास्यसे	போய்ச்சேருவாய்.
यज्ञेन	யாகத்தால்		

पुत्रश्च तव देवेन्द्र न विनष्टो महारणे । नीतः सन्निहितश्चैव आर्यकेण महोदधौ ॥ ५२ ॥

देवेन्द्र	“ தேவெந்திரனே !	नीतः	தூக்கிக்கொண்டு
तव	உனது		போகப்பட்டவனாய்
पुत्रः च	புத்திரனும்	महोदधौ च	கடலிலேயே
महारणे	பெரும்போரில்	सन्निहितः	சுகமே வாழ்ந்து
न विनष्टः	மாளவில்லை.		கொண்டிருக்கிறான்.
आर्यकेण एव	மாதாமஹனுலேயே		

एतच्छ्रुत्वा महेन्द्रस्तु यज्ञमिष्ट्वा च वैष्णवम् । पुनस्त्रिदिवमाक्रामदन्वशासच देवराट् ॥ ५३ ॥

महेन्द्रः	“ தேவெந்திரன்	पुनः	மறுபடியும்
एतत्	இதற்கு	विदिवं	தேவநுலகத்திற்கு
श्रुत्वा	செவிசாய்த்து	आक्रामत्	வந்துசேர்ந்தான்.
तु	தச்சூழ்ணமே	देवराट् च	தேவராஜ ஆதிபத்யத்
वैष्णवं	வைஷ்ணவமென்கிற		தையும்
यज्ञं च इष्ट्वा	யாகத்தைச் செய்து	अन्वशासत्	செலுத்திவந்தான்.

एतदिन्द्रजितो नाम बलं यत्कीर्तितं मया । निर्जितस्तेन देवेन्द्रः प्राणिनोऽन्ये तु किं पुनः ॥

इन्द्रजितः	“ இந்திரஜித்து	तेन	அவனால்
नाम	என்பவனுடைய	देवेन्द्रः	தேவெந்திரன்
बलं	சக்தி	निजितः तु	பிடிக்கப்பட்டாளுயின்
यत्	எதுவோ	अन्ये	சாதாரண
एतत्	அது	प्राणिनः	மாநிடர்களென்றால்
मया	என்னால்	किं पुनः	கேட்கவேண்டுமோ ? ”
कीर्तितं	சொல்லப்பட்டது.		

आश्चर्यमिति रामश्च लक्ष्मणश्चाब्रवीत्तदा । अगस्त्यवचनं श्रुत्वा वानरा राक्षसास्तदा ॥

तदा	அக்காலத்தில்	रामः	ஸ்ரீராமர்
वानराः	வானரர்களும்	तदा	அப்படியிருந்தமையால்
राक्षसाः च	இராக்ஷஸர்களும்	आश्चर्यं	‘ஆச்சர்யம்தான்’
लक्ष्मणः च	இலக்ஷ்மணரும்	इति	என்று
अगस्त्यवचनं	அகஸ்த்யரது வசனத்	अब्रवीत्	கிரமசக்தார்.
श्रुत्वा	கேட்டார்கள். [தை		

विभीषणस्तु रामस्य पार्श्वस्थो वाक्यमब्रवीन्। आश्वयं स्मारितोऽस्म्यद्य यत्तद्वृत् पुरातनम्॥

து அப்பொழுது
ராமசு ஸ்ரீராமாது
பாஷ்ஸ்து பக்கத்திலிருந்த
விभीषणः விபீஷணர்
புராதனம் 'பழையகாலத்தில்
யத் எது
வூட் பிரத்யக்ஷத்தில் பார்க்
கப்பட்டிருந்ததோ

तत् अश्वयं
आश्वयं அபூர்வசங்கதியை
अद्य இப்பொழுது
स्मारितः நினைப்பூட்டப்பட்டவ
அது
अस्मि अश्वेन' என்குற
वाक्यं अब्रवीत् சொல்லைச்சொன்னார்.

अगस्त्यं त्वब्रवीद्रामः सत्यमेतच्छ्रुतं च मे

॥ ५७ ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
अगस्त्यं அகஸ்தியரைப்
பார்த்து
अब्रवीत् இப்படித்திருவாய்
மலர்ந்தருளினார்;
एतत् “இந்த

सत्यं च வேறுதுபூர்வமாயிருக்
கின்ற நியமனமும்
मे எனக்கு
तु இப்பொழுது
श्रुतम् விளக்கச்சொல்லியரு
ளப்பட்டது.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21984

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1260

एकविंशः सर्गः—முப்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ 31 ॥

रावणनर्मेदावगाहः—இராவணன் நர்மதயில் ஸ்நானம் பண்ணுவது.

ततो रामो महातेजा विस्मयात्पुनरेव हि। उवाच प्रणतो वाक्यमगस्त्यमुपिसत्तमम् ॥१॥

महातेजाः மஹாதேஜோவா
रामः ஸ்ரீராமர் [அகய
प्रणतः हि மஹாசாமர்த்திய
ततः ஆகையால் [சாலியும்,
विस्मयात् { சொல்லிய விஷயத்தில்
ஒரு சந்தேகமிருந்த
மையால்

अपिसत्तमं நிஷ்சரேஷ்டராக்ய
अगस्त्यं அகஸ்தியரை
पुनः एव மறுபடியுமே
वाक्यं இந்த விஷயத்தைப்
பற்றி
उवाच இப்படி வினாவினார்:

भगवन्नाक्षसः क्रूरो यदाप्रभृति मेदिनीम्। पर्यटत्किं तदा लोकाः शून्या आसन्दिज्ञोत्तमम्॥

द्विज्ञोत्तमम् “சிராம்மணோத்தம
ரே!

भगवन् ஸ்வாமியே!
क्रूरः கொடியனான
राक्षसः ஆரக்கன்
मेदिनी பூமியில்
पर्यटन् சுற்றித்திரிந்தது

यदाप्रभृति எது முதலோ
तदा அக்காலத்தில்
लोकाः பிரஜைகள் எல்லோரு
மே
शून्याः திடனற்றவர்களாய்
आसन् இருந்தார்களா
किम् என்ன?

राजा वा राजमात्रो वा किं तदा नात्र कश्चन । धर्षणं यत्र न प्राप्तो रावणो राक्षसेश्वरः ॥

राक्षसेश्वरः “राक्षஸமன்னஞ்சிய
 रावणः ராவணன்
 धर्षणं वा தோல்வியென்ப

தையே

न प्राप्तः அடையவில்லை.
 यत्र என்றால்

तदा அக்காலத்தில்
 राजा அரசனாவது
 राजमात्रः वा அரசனுக்கிடானவ

னாவது

अत्र இவ்விஷயத்தில்
 कश्चन ஒருவனும்
 न किम् இல்லையா என்ன?

उताहो हीनवीर्यास्ते बभूवुः पृथिवीक्षितः । बहिष्कृता वराश्चैव बहवो निर्जिता नृपाः ॥

ते “அந்த
 पृथिवीक्षितः பூபாலர்கள்
 बहवः பலரும்
 हीनवीर्याः வீர்யமற்றவர்களாய்
 निर्जिताः வெல்லப்பட்டவர்
 களாய்

बभूवुः ஆனார்கள்.
 च என்றால்
 अहो என்ன ஆச்சர்யம்?
 बहिष्कृता: இவர்களின்றி
 वराः नृपाः एव மேம்பட்டஅரசர்களே
 उत இல்லையா என்ன?

राघवस्य वचः श्रुत्वा ह्यगस्त्यो भगवानृषिः । उवाच रामं प्रहसन्पितामह इवेश्वरम् ॥ ५ ॥

भगवान् மஹாபூத்யராகிய
 भगस्त्यः ऋषिः அகஸ்த்யரிஷி
 राघवस्य ஸ்ரீராகவரது
 वचः திருவாக்கை
 श्रुत्वा हि கேட்டதும்
 प्रहसन् அதி உதஸாஹம்
 கொண்டவராய்

ईश्वरं ஈஸ்வரனிடம்
 पितामहः பிரம்மதேவர்
 इव எவ்வண்ணமோ,
 அவ்வண்ணமே
 रामं ஸ்ரீராமஸன்னிதியில்
 उवाच இப்படித்திருவாய்
 மலர்ந்தருளினார் :

इत्येवं बाधमानस्तु पार्थिवान्पार्थिवर्षभ । चचार रावणो राम पृथिवीं पृथिवीपते ॥ ६ ॥

पार्थिवर्षभ “இராஜோத்தம!
 पृथिवीपते பூபதியே!
 राम ஸ்ரீராம!
 रावणः இராவணன்
 पार्थिवान् மன்னர்களே

इति एवं இவ்வண்ணமே
 बाधमानः तु பிடித்துக்கொண்டே
 पृथिवीं பூமியில்
 चचार சுற்றித்திரிந்தான்.

ततो माहिष्मतीं नाम पुरीं स्वर्गपुरीप्रभाम् । संप्राप्तो यत्र सान्निध्यं परमं वसुरेतसः ॥ ७ ॥

यत्र “எவ்விடத்தில்
 वसुरेतसः அக்னிபகவானுடைய
 परमं சர்வோக்கிருஷ்ட
 மான
 सान्निध्यं சான்றியம்பெற்று
 விளங்குகிறதோ
 ततः அதனால்

स्वर्गपुरीप्रभां அமராவதிபோன்ற
 ஒளிகொண்ட
 माहिष्मतीं { (ஹைஹேயமன்னவர்
 களுக்கு ராஜதானி
 யாகிய) மாஹிஷ்மதி
 नाम என்கிற
 पुरी பட்டணத்திற்கு
 संप्राप्तः போய்ச்சேர்ந்தான்.

तुल्य आसीन्नृपस्तत्र प्रभावाद्दसुरेतसः । अर्जुनो नाम यस्याग्निः शरकुण्डेशयः सदा ॥८॥

तत्र “அவ்விடத்தில்
சடா எக்காலத்திலும்
அग्னி: அக்னிபகவான்
शरकुण्डेशयः { பாணங்களால் செய்
யப்பட்ட ஒரு வேதி
கையில் திருப்பள்ளி
கொண்டு விளங்கி
ஞர்.

प्रभावान् பிரபாவத்தால்
यस्य எந்த அந்த
वसुरेतसः அக்னிபகவானுக்கு
तुल्यः சமமானராகிய
अर्जुनः அர்ஜுனன்
नाम எனப்பெயர்கொண்ட
नृपः ஒரு மன்னர்
आसीत् இருந்தார்.

तमेव दिवसं तोय हैहयाधिपतिर्वली । अर्जुनो नर्मदां रन्तुं गतः स्त्रीभिः सहैश्वरः ॥ ९ ॥

तं एव “அதே
दिवसं தினத்தில்
सः அந்த
बली பலிஷ்டனும்
हैहयाधिपतिः ஹேஹயதேசாதிபதி
யுமான

अर्जुनः ईश्वरः च அர்ஜுனமன்னரும்
स्त्रीभिः सह ஸ்த்ரீகளுடன்கூட
रन्तुं உல்லாசமாய்க் காலம்
कழிக்க
नर्मदा: நரமதா நதிக்கு
गतः போயிருந்தார்.

रावणो राक्षसेन्द्रस्तु तस्मिन्प्राप्य दिने पुरीम् । अपश्यन्हैहयेशं तु तस्यामात्यानपृच्छत ॥

राक्षसेन्द्रः “இராசூஸமன்னனாகிய
रावणः இராவணன்
तस्मिन् அந்த
दिने தினத்தில்
पुरी பட்டணத்திற்கு
प्राप्य வந்துசேர்ந்து

तु அச்சமயத்தில்
हैहयेशं ஹேஹயமன்னரை
अपश्यन् காணுது
तस्य அவனது
अमात्यान् மந்திரிகளை
तु இதுவிஷயத்தில்
अपृच्छत விசாரித்தான்.

कार्जुनो नृपतिः शीघ्रं सम्यगाख्यातुमर्हथ । रावणोऽहमनुप्राप्तो युद्धेऽसुर्वरेण ह ॥

ममागमनमव्यग्रैर्युष्माभिः सन्निवेद्यताम्
अर्जुनः नृपतिः “அர்ஜுனமன்னன்
क एங்குபோயிருக்கிறான்?

शीघ्रं விரைவில்
सम्यक् உள்ளபடி
आख्यातुं பதிலுரைக்க
अर्हथ வேண்டும்.
नृरेण மன்னனோடு
युद्धेऽसु: போர்புரிய எண்ணக்
கொண்டவனாய்

॥ ११ ॥
रावणः ராவணன் என்கிற
अहं ह நானே
अनुपासः இங்கே வந்திருக்கிறேன்.
सम எனது
आगमनं வரவானது
अव्यग्रै: கவனமாய் வேலை
புரிகின்ற
युष्माभिः உங்களால்
सन्निवेद्यताम् உரைசெய்துவிடப்
பட்டும்.

इत्येवं रावणेनोक्ता येऽमात्याः सुविपश्चितः । अब्रुवन्नाक्षसपतिमसन्निध्यं महीपतेः ॥१२॥

रावणेन “இராவணனால்
इति एवं இவ்வண்ணமாய்
उक्ताः சொல்லப்பட்டதற்கு
செவிசாய்த்த
सुविपश्चितः மஹாநூனவான்
களாகிய
अमात्याः மந்திரிகள்

ये एवार्कणो, अवर्कणो
महीपतेः சக்கிரவர்த்தியின்
असन्निध्यं ஊரிலில்லாத சமா
சாரத்தை
राक्षसपतिं ராசசுஸமன்னனுக்கு
अब्रुवन् தெரிவித்துவிட்டார்
கள்.

श्रुत्वा विश्रवसः पुत्रः पौराणामर्जुनं गतम् । अपस्त्यागतो विन्ध्यं हिमवत्सन्निभं गिरिम् ॥

विश्रवसः “விசுவசின்
पुत्रः புதல்வன்
पौराणं நகரவாஸிகளிட
மிருந்து
अर्जुनं அர்ஜுனனை
गतं வெளியேபோயிருப்
பவகை

श्रुत्वा அறிந்துகொண்டு
अपस्त्य அவ்விடம்விட்டுப்
புறப்பட்டு
हिमवत्सन्निभं இமயமலைபோன்ற
विन्ध्यं விந்திய [தாகிய
गिरिं பர்வதத்திற்கு
आगतः வந்துசேர்ந்தான்.

स तमभ्रमिवाविष्टसुद्वान्तमिव मेदिनीम् । अश्यद्रावणो विन्ध्यमालिखन्तमिवाम्बरम् ॥

सः रावणः “அந்த இராவணன்
अभ्रं इव மேகத்தைப்போன்ற
தாய்
आविष्टं பரவியிருக்கிறதும்
मेदिनीं பூமியை
उद्वान्तं விட்டு உயரக்களம்
புவது

इव போலிருக்கிறதும்
अम्बरं ஆகாயத்தை
आलिखन्तं எட்டி உராய்வது
इव போலிருக்கிறதுமான
तं विन्ध्यं அந்த விந்தப்பர்வத
अश्यत् பார்த்தான். [தை

सहस्रशिखरोपेतं सिंहाध्युषितकन्दरम् । प्रपातपतितैः शीतैः साट्टहासमिवाम्बुभिः ॥१५॥

देवदानवगन्धर्वैः साप्सरोगणकिन्नरैः । स्वःस्त्रीभिः क्रीडमानैश्च स्वर्गभूतं महोच्छ्रयम् ॥

नदीभिः स्यन्दमानाभिः स्फाटिकप्रतिपं जलम् । फणाभिश्चलजिह्वाभिरन्तमिव विष्टितम् ॥

उत्क्रामन्तं दरीवन्तं हिमवत्सन्निभं गिरिम् । पश्यमानस्ततो विन्ध्यं रावणो नर्मदां ययौ ॥

चलोपलजलां पुण्यां पश्चिमोदधिगामिनीम्

॥ १८ ॥

रावणः இராவணன்
ततः அப்போது
सहस्रशिखरोपेतं அனேக கொடுமுடி
களையுடையதும்
सिंहाध्युषितकन्दरं சிங்கங்கள் வசிக்கும்
குகைகளையுடையதும்
प्रपातपतितैः மேலிருந்து ஓடிவரு
கின்ற

शीतैः குளிரந்த
अम्बुभिः நீர்த்தாரைகளால்
इव எங்கும்
साट्टहासं பேரொலியுடையதும்
स्वःस्त्रीभिः தனது நாயகிகளுடன்
क्रीडमानैः விளையாட்டில் காலம்
கழிக்கின்ற

देवदातव- गन्धर्वैः }	தேவர்கள், தானவர் கள், கந்தர்வர்கள் இவர்களாலும்	अनन्तं इव उक्तामन्तं	ஆதிசேஷனை போலிருக்கிறதும் உயரக்கிடம்பிரிருப் பதும்
साप्तरोगणकिन्नरैः	அப்ஸாஸ்தர் கனோடுகூடிய கின் னர்களாலும்	दरीवन्तं	கணவாய்கள் உள்ளதும்
महोच्छ्रायं	மிகப்பெருமை பெற்று விளங்கியதும்	हिमवसन्निभं च	இமயமலைபோன்றது மாகிய
स्वर्गभूतं	ஸ்வர்க்கம்போலிருக் கிறதும்	विन्ध्यं गिरिं पश्य नानः	விந்தியமலையை கவனித்துப்பார்த்துக் கொண்டே
स्फाटिकप्रतिमं जलं	பளிங்குக்கற்போன்ற ஜலத்தை	च शोपलतलां	கற்பாறையீது புரண் டோடுகிற ஜலமுடை யதும்
स्यन्दमानाभिः नदीभिः चलजिह्वाभिः	பெருக்கி ஓடும் நதிகளால் அசையுண்ட நாயு களையுடைய	पुण्यां पश्चिमोद्दिगामिनीं	புண்ணியமானதும் மேற்குசமுத்திரத்தில் போய்விழுகிறதமான
फणाभिः विष्टितं	படங்கனோடு திருப்பள்ளிகொண் டிருக்கின்ற	नर्मदां ययौ	நர்மதாநதிக்கு போய்ச்சேர்ந்தான்.

महिषैः सृमरैः सिंहैः शार्दूलस्रगजोत्तमैः । उष्णाभितप्तैस्तृषितैः संक्षोभितजलाशयाम् ॥
चक्रवाकैः सकारणैः सहस्रजलकुक्षैः । सारसैश्च सदा मत्तैः सुकूजद्भिः समावृताम् ॥
फुल्लदुमकृतोत्तंसां चक्रवाकयुगस्तनीम् । विस्तीर्णपुलिनश्रोणीं हंसवालिमुमेखलाम् ॥
पुष्परेण्वनुलिप्ताङ्गीं जलफेनामलांशुकाम् । जलावगाहसंस्पर्शां फुल्लोत्पलशुभेक्षणाम् ॥
पुष्पकादवरुह्याशु नर्मदां सरितां वराम् । इष्टामिव वरं नारीमवगाह्य दशाननः ॥ २३ ॥
स तस्याः पुलिने रम्ये नानाकुपुमशोभिते । उपोपविष्टैः सचिवैः सार्धं राक्षसपुङ्गवः ॥
प्रख्याय नर्मदां चाथ गङ्गेयमिति रावणः । नर्मदादर्शनं हर्षमाप्तवात्राक्षसाधिपः ॥ २५ ॥

सः	அந்த	सिंहैः	சிம்மங்களாலும்
राक्षसपुङ्गवः	ராக்ஷஸோத்தமனும்	शार्दूल- गजोत्तमैः }	பெரும்புலி, காடி, யா. னை இவைகளாலும்
राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸமன்னனும்	उष्णाभितप्तैः	அதிக பரபரப்புடைய வைகளாய்
दशाननः	தசானனுமாகிய	तृषितैः	அத்யந்த தாஹ முடையவைகளாய்
रावणः	ராவணன்	संक्षोभित- जलाशयां }	நன்றாய் கலக்கப்பட்ட மடுக்கள் நிரம்பப் பெற்றதாயும்
अथ	அப்பொழுது		
नर्मदां	நர்மதாநதியை		
हतिः	யின் கண்டபடி		
महिषैः	மஹிஷங்களாலும்		
सृमरैः	சபரிமிருகங்களாலும்		

சக்ரவாக்:	சக்கிரவாகப்பக்ஷி களா லும்
ச காரணை:	காரண்டமென்கிற பக்ஷிகளோடும்
ச சீவல- குகுதே:	ஹம்ஸங்களுோடும் நீர்க்கோழிகளுடனும் கூடியவைகளும்
மசை:	கொழுத்தவைகளும்
சதா	சதா காலமும்
சுகுஜி:	இனிமையாய் கூவு கின்றவைகளுமான
சாரசை: ச	ஸாரஸங்களா லும்
சமாவூதா	நிறைந்து விளங்கியது.
புலும- கூதோசை	மரங்களில் பூத்த புஷ்பங்களோ சிரோபூஷணமாயுடையதும்
சக்ரவாக- சுபாஸ்தா	சக்கிரவாகப்பக்ஷி, பார்யை, பர்த்தாக் களே இரண்டு கொங்கைகளாகவும்
விஸ்திளி- புலிநிபாணி	பருத்து, பார்த்த மணல்குன்றங்களே ஜகனங்களாகவும்
ஹ்நாவலி- சுமேலா	ஹம்ஸங்களுடைய வரிசைகளே அரை நூல் மாலையாயும்
புரேஷ்வலுசாஸ்தா	பூந்தாதுக்களே சந்தனப்பூச்சராயும்
சுலபேநாமஸாஸ்தா	நீந்துரையே வெண் பட்டாடையாயும்
புலுஸ்பல- சுமேலா	மலர்ந்த நீலோத்பலங்க் களே அழகுவாய்ந்த நேத்திரங்களாயும்
தத: சலிலம் ப்ரஹ்மவாணோ ராஸசாபிப:	
ராஸசாபிப:	“ராசுதஸமன்னனாகிய
ராண:	இராவணன்
மாரிசசுசுசாரணாந்	மாரீசன், சுகன், சாரணன் என்கிற
சபிபாந்	மந்திரிகளைப்பார்த்து
சப	அவ்விடத்தில்

சுலபேநாமஸாஸ்தா	ஸ்நானம் செய்வதே
ஹ்நாவலி	ஆலிங்கனசுகமாயும்
புலும- கூதோசை	மனதிற்கிடமாயி ருக்கின்ற
வா	உத்திருஷ்டமான
வாரி	பெண்மணியை
ஹ்நாவலி	போலிருக்கிறதும்
சரிதா	நதிகளில்
வரா	சிறந்ததாயிருக்கிறதா
நமீதா	நர்மதையை [மான
ஹ்நாவலி	‘இது
ராஸசாபிப:	கங்கையே’ என்று
புலும- கூதோசை	புகழ்ந்துவிட்டு
புலும- கூதோசை	உடனேயே
புலும- கூதோசை	புஷ்பகவிமானத்
புலும- கூதோசை	இறங்கி [தினின்ற
புலும- கூதோசை	முழுதி ஸ்நானம் செய்து
ததா:	அதினுடைய
நானாகுபுமஸாஸ்தா	பற்பல புஷ்பங்களால் விளங்குவதும்
ரயே	மனோஹரமாயிருக்கிற துமான
புலிநி	மணல்தட்டில்
உபோபிபே:	சுகமாய் வீற்றிருந்த
சபிபே:	மந்திரிகளுடன்
சாபி	கூடி
நமீதாஸ்தா	{ நருமதா நதியின் பிரத்யக்ஷாணுபவத் தில் உண்டாகும்
ஹ்நாவலி	மனச்சந்துஷ்டியை
அஸவாந்	பெற்றான்.
தத: சலிலம் ப்ரஹ்மவாணோ ராஸசாபிப:	
ராஸசாபிப:	அப்பொழுது
ராண:	வினையாட்டாக
ப்ரஹ்ம	நையாண்டி பண்ணிக் கொண்டு
உபாச	பின் கண்டபடி
	பேசினான்:

एष रश्मिसहस्रेण जगत्कृत्वैव काञ्चनम् । तीक्ष्णतापकरः सूर्यो नभसो मध्यमास्थितः ॥
मामासीनं विदित्वेह चन्द्रायति दिवाकरः ॥ २७ ॥

சூர்ய: “சூரியன்
ரஷிமஸஹ்ரேண அளவுக்குமிஞ்சின
கிரணங்களால்

जगत् உலகை
काञ्चन ஒளிமயமாக
कृत्वा செய்துகொண்டு
नभसः ஆகாயத்தினது
मध्य एव மத்தியத்திலேயே
एषः இதோ
अस्थितः வந்திருக்கின்றான்.

इह இப்பொழுது
आसीनं உட்கார்ந்துகொண்
டிருக்கின்ற

सं என்னை
विदिता நினைத்து
तीक्ष्णतापकरः தீவ்ஷணமான தாபகர
னாகிய

दिवाकरः சூரியன்
चन्द्रायति சந்திரனென்னவே
விளங்குகிறான்.

नर्मदाजलशीतश्च सुगन्धिः श्रमनाशनः । मद्भयादनिलोऽप्यत्र वात्येष सुसमाहितः ॥ २८ ॥

अत्र “இப்பொழுது
एषः இந்த
अनिलः अपि வாயுதேவனும்
मद्भयात् च என்னிடமுள்ள
அச்சத்தினாலே
सुसमाहितः மிகச்சிறு த்தைகொண்
டவனுய்

नर्मदाजलशीतः நர்மதாஜலத்தின் குறை
மையுடையவனுய்
सुगन्धिः நறுமணம் வீசுவவனுய்
श्रमनाशनः ஆயாசத்தை தீர்ப்ப
வனுய்
वाति அசைக்கிறான்.

इयं चापि सरिच्छ्रेष्ठा नर्मदा नर्मवर्धिनी । नक्रमीनविहङ्गोर्मिः सभयैवाङ्गना स्थिता ॥

इयं “இந்த
सरिच्छ्रेष्ठा நதிகளில் சிறந்ததும்
नक्रमीन- } முதலைகள், மச்சங்
विहङ्गोर्मिः } கள், பறவைகள்
ஆலைகள் இவைகளே
யுடையதுமான

नर्मदा च நர்மதாநதியும்
सभया அச்சமுற்றிருக்கும்
अङ्गना इव பெண்மணியோல்
नर्मवर्धिनी अपि { வேடிக்கையாய் பொ
முதுபோக்க ஹேது
स्थिता { பூதமாகவே
விளங்குகிறான்.

तद्भवन्तः क्षताः शस्त्रैर्वृषैरिन्द्रसमैर्युधि । चन्दनस्य रसेनैव रुधिराण समुक्षिताः ॥ ३० ॥

तत् “ஆதலால்
युधि போரில்
इन्द्रसमैः இந்திரனுக்கு நிகரான
वृषैः மன்னர்களால்
शस्त्रैः பாணங்களால்
क्षताः காயப்பட்டவர்களாய்
भवन्तः நீங்கள்

रुधिराण உதிரத்தால்
चन्दनस्य சந்தனத்தினுடைய
रसेन குழம்பினால்
इव எப்படியோ அப்ப
யுடைய
समुक्षिताः பூசப்பட்டிருக்கிறீர்
கள்.

ते यूयमवगाहध्वं नर्मदां शर्मदां नृगाम् । महापद्ममुखा मत्ता गङ्गामिव महागजाः ॥
अस्यां स्नात्वा महानद्यां पाप्मानं विप्रमोक्षयथ ॥ ३१ ॥

ते	“அந்த	गङ्गां	கங்கையில்
यूयं	நீங்கள்	इव	எவ்வண்ணமோ,
नृणां	மனிதர்களுக்கு		அவ்வண்ணமே
शर्मदां	சுகத்தைத்தரும்	अ गहध्वं	முழுக்கி ஸ்நானம்
नर्मदां	நர்மதாரதியில்	अस्यां	இந்த [செய்யுங்கள்.
महापद्ममुखाः	மஹாபத்மம் முதலிய	महानद्यां	மஹாநதியில்
मत्ताः	மதம்கொண்ட	स्नात्वा	ஸ்நானம்செய்து
महागजाः	பெரும் யானைகள்	पाप्मानं	செய்தபாபத்தை
		विप्रमोक्षयथ	போக்கிவிடுக.

अहमप्यद्य पुलिने शरदिन्दुसमप्रभे । पुष्पोपहारं शनकैः करिष्यामि कपर्दिनः ॥ ३२ ॥

अहं अपि	“நானும்	कपर्दिनः	சிவபெருமானுக்கு
शरदिन्दुसमप्रभे	{ சரத்தாலசந்திரானுக்கு நிகரான காந்தியை புடைய	पुष्पोपहारं	பூப்பார்ச்சுணையை
पुलिने	மணல்தட்டில்	शनकैः	ஸ்வேச்சையாய்
		अद्य	இப்பொழுது
		करिष्यामि	செய்கிறேன்.

रावणेनैवमुक्तास्तु प्रहस्तशुक्सारणाः । समहोदरधूम्राक्षा नर्मदां विजगाहिरे ॥ ३३ ॥

रावणेन	“இராவணனால்	प्रहस्तशुक्सारणाः	பிரஹஸ்தனும், சுக
एवं	இவ்வண்ணமாய்		னும், சாரணனும்
उक्ताः	இயம்பியதைக்கேட்ட	नर्मदां	நர்மதையில்
समहोदरधूम्राक्षाः	{ மஹோதரனோடும் தூம்ராக்ஷனோடும் கூடிய	तु	இப்பொழுது
		विजगाहिरे	முழுக்கி ஸ்நானம் செய்தார்கள்.

राक्षसेन्द्रगजैस्तैस्तु क्षोभिता नर्मदा नदी । वामनाञ्जनपद्माद्यैर्गङ्गा इव महागजैः ॥ ३४ ॥

तु	“அந்த சந்தர்ப்பத்தில்	महागजैः	திக்கஜங்களால்
नर्मदा नदी	நருமதைநதி	गङ्गा	கங்காநதி
तैः	அந்த	इव	எவ்வண்ணமோ
राक्षसेन्द्रगजैः	யானைகளாகிற ராக்ஷ		அவ்வண்ணமே
	ஸோத்தமர்களால்		
वामनाञ्जनपद्माद्यैः	வாமனம், அஞ்ஜனம், பத்மம் முதலான	क्षोभिता	கலக்கப்பட்டது.

ततस्ते राक्षसाः स्नात्वा नर्मदायां वरांभसि । उचीर्य पुष्पाण्याजहूर्बल्यर्थं रावणस्य तु ॥

ते राक्षसाः तु	“அந்த அரக்கர்களும்	ततः	அதன்மேல்
वरांभसि	சுத்தஜலத்தோடு	रावणस्य	இராவணனுடைய
नर्मदायां	நருமதையில் [கூடின	बल्यर्थं	பூஜைக்காக
स्नात्वा	ஸ்நானம் செய்து	पुष्पाणि	பூப்பங்களை
उचीर्य	கரையேறி	आजहुः	கொண்டுவந்தார்கள்.

नर्मदापुलिने ह्ये शुभ्राभ्रसदृशप्रभे । राक्षसैस्तु मुहूर्तेन कृतः पुष्पमयो गिरिः ॥ ३६ ॥

ह்யே “மனோஹரமாயிருக்
கிறதும்

मुहूर्तेन तु ஒரு நொடிப்பொழுதி
லேயே

शुभ्राभ्रसदृशप्रभे வெண்ணேரகம்போற் ற
காந்தியுடைய து ம ன

राक्षसैः அரக்கர்களால்
पुष्पमयः புஷ்பங்களாலான

नर्मदापुलिने நர்மதாநதியின் மணல்
குன்றில்

गिरिः ஒருமலை
कृतः குறிக்கப்பட்டது.

पुष्पेषूपहृतेष्वेवं रावणो राक्षसेश्वरः । अवतीर्णो नदीं स्नातुं गङ्गापिव महागजः ॥ ३७ ॥

राक्षसेश्वरः “ராக்கூஸைச்வரனாகிய

स्नातुं தேவார்ச்சனைக்கு முந்
திய ஸ்நானத்தைச்

रावणः இராவணன்

महागजः பெருமயானை [செய்ய

एवं இவ்வண்ணமாய்

गङ्गा கங்கையில்

पुष्पेषु புஷ்பங்கள்

इव எவ்வண்ணமோ அவ்
नदीं நதியில் [வண்ணமே

उपहृतेषु கொண்டுவரப்பட்ட
டதும்

अवतीर्णः இறங்கினான்.

तत्र स्नात्वा च विधिवज्जप्त्वा जप्यमुत्तमम् । नर्मदासलिलात्समादुत्तार स रावणः ॥

सः रावणः “அந்தஇராவணன்

जप्यं மந்திரத்தை

तत्र அதில்

जप्त्वा ஜபித்து

विधिवत् சாஸ்திரமுறைப்படி

तस्मात् அந்த

स्नात्वा च ஸ்நானம் செய்த
பின்னர்

नर्मदासलिलात् நந்தி
உத்தார கரையேறினான்.

अनुत्तमं ஒப்புயர்விலலாத

तत्र किञ्चाम्बरं त्यक्त्वा शुक्लवस्त्रसमावृतम् । रावणं प्राञ्जलिं यान्तमन्वयुः सर्वराक्षसाः ॥

तत्र “அவ்விடத்தில்

सर्वराक्षसाः அரக்கர்கள் எல்லோ
ரும்

किञ्चांबरं ஈரவஸ்திரத்தை

तद्वतीवशं அவன் போகும்
வழியே

त्यक्त्वा களைத்துவிட்டு

आपन्नाः போகின்றவர்களாய்

शुक्लवस्त्रसमावृतं வெண்பட்டாடை
உடுத்தியவனாய்

मूर्तिमन्तः உருவமெடுத்த

प्राञ्जलिं அஞ்சலிஹஸ்தனாய்

अचक्षाः इव மலைகளென

यान्तं நடந்துகொண்டிருக்
கும்

अन्वयुः பின்தொடர்ந்து சென்
றார்கள்.

रावणं இராவணனை

यत्र यत्र च याति स रावणो राक्षसेश्वरः । जाम्बूनदमयं लिङ्गं तत्र तत्र स नीयते ॥

राक्षसेश्वरः “ராக்கூஸமன்னனாகிய

जाम्बूनदमयं ஸ்வர்ணத்தில்
செய்யப்பட்டதாகிய

रावणः இராவணன்

लिङ्गं சிவலிங்கமானது

यत्र यत्र எவ்வெவ்விடம்

नीयते स கடலே எடுத்துப்
போகப்படுகிறது.

याति स செல்கின்றாறே

तत्र तत्र च அவ்வெவ்விடத்திற்கும்

वालुकावेदिमध्ये तु तलिङ्गं स्थाप्य रावणः । अर्चयामास गन्धैश्च पुष्पैश्चामृतगन्धिभिः ॥

रावणः “रावணன்
तत् लिङ्गं அந்தலிங்கத்தை
वालुकावेदिमध्ये மணல்மேடயின்
மத்தியில்
स्थाप्य எழுந்தருளப்பண்ணி

अमृतगन्धिभिः மாறாமணமுடைய
पुष्पैः च புஷ்பங்களாலும்
गन्धैः च வாசனைத்ரவ்யங்களா
तु அப்பொழுது [லும்]
अर्चयामास பூஜைசெய்தான்.

ततः सतामार्तिहरं परं वरं वरपदं चन्द्रमयूखभूषणम् ।

समर्चयित्वा स निशाचरो जगौ प्रसार्य हस्तान्प्रणनर्त चायतान् ॥ ४२ ॥

सः निशाचरः “அந்த அரக்கன்
सतां புண்பாத்தமாக்களின்
भार्तिहरं கஷ்டங்ளைப் போக்கு
கிறவரும்
वरपदं வரமளிப்பதை
परं ஸர்வமுமாய்க்
वरं உத்தமரும் [கொண்ட
चन्द्रमयूखभूषणं { சந்திரனையே அழகு
பூஷணமாய்
கொண்ட அவரை

समर्चयित्वा நன்றாய் அர்ச்சனை
செய்து
जगौ புகழ்ந்து பாடினான்.
ततः அதன்மேல்
आयतान् நீண்ட
हस्तान् च கைகளையும்
प्रसार्य பரப்பி
प्रणनर्त நடத்தனம்செய்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22026

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1302

द्वात्रिंशः सर्गः—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ३२ ॥

रावणबन्धनम्—ராவணனைக் கட்டிப்பிடிப்பது.

नर्मदापुलिने यत्र राक्षसेन्द्रः सुदारुणः । पुष्पोपहारं कुरुते तस्मादेशाददूरतः ॥ १ ॥

अर्जुनो जयतां श्रेष्ठो माहिष्मत्याः पतिः प्रभुः । क्रीडते सह नारीभिर्नर्मदातोयमाश्रितः ॥

सुदारुणः “மிகக்கொடியான
राक्षसेन्द्रः இராட்சஸமன்னன்
दत्र எந்த
नर्मदापुलिने நடந்தையின் மணல்
தட்டில்

प्रभुः மஹாசாமர்த்திய
சாலியும்,
माहिष्मत्याः மாஹிஷ்மதி
புரியினது

पुष्पोपहारं புஷ்பார்ச்சனையை
कुरुते செய்தானோ
तस्मात् அந்த
देशात् பிரதேசத்திலிருந்து
अदूरतः சமீபத்தில்
जयतां ஜயசாலிகளில்
श्रेष्ठः உத்தமனும்

पतिः மன்னனுமாகிய
अर्जुनः அர்ஜுனன்
नर्मदातोयं நரம்தா ஜலத்தை
आश्रितः அடைந்தவனாய்
नारीभिः ஸ்திரீகளோடு
सह கூட
क्रीडते ஜலக்கீடை செய்துக்
கொண்டிருந்தான்.

तासां मध्यगतो राजा रराज च तदाऽर्जुनः । करेणूनां सहस्रस्य मध्यस्थ इव कुञ्जरः ॥

तासां	“அவர்களுடைய	सहस्रस्य	அனேகங்களின்
मध्यगतः	இடையிலிருக்கும்	मध्यस्थः	இடையிலிருக்கின்ற
अर्जुनः राजा	அர்ஜுன மன்னன்	कुञ्जरः	ஆணியான
तदा	அக்காலத்தில்	इव च	போலவே
करेणूनां	யானைப்பேடுகளினுடைய	राज	விளங்கினான்.

जिज्ञासुः स तु बाहूनां सहस्रस्योत्तमं बलम् । शरोध नर्मदावेगं बाहुभिर्वहुभिर्वृतः ॥ ४ ॥

सः	“அவன்	नर्मदावेगं	நர்மதாநதியின்
बाहूनां	கைகளின்	बहुभिः	பல [பிரவாஹத்தை
सहस्रस्य	ஆயிரத்தினுடைய	बाहुभिः तु	கைகளாலேயே
उत्तमं बलं	உத்தமபலத்தை	वृतः	மறைப்பவனாய்
जिज्ञासुः	அறிய விரும்பியவனாய்	शरोध	ஓடவிடாது தடுத்தான்.

कार्तवीर्यभुजासक्तं तज्जलं प्राप्य निर्मलम् । कूलोपहारं कुवाणं प्रतिस्रोतः प्रधावति ॥ ५ ॥

तत्	“அந்த	कूलोपहारं	இருகரைகளும் புரண்
निर्मलं	நிர்மலமான	कुवाणं	பெருகுகிறதாய் [0
जलं	ஜலம்	प्रतिस्रोतः	பிரவாஹத்திற்கு எதிராய்
कार्तवीर्यभुजासक्तं	{ கார்த்தவீர்யனுடைய கைகளால் கட்டப் பட்டதாய்	प्राप्य	ஆகின்றதாய்
		प्रधावति	ஓடினது.

समीननक्रमकरः सपुष्पकुशसंस्तरः । स नर्मदाम्भसो वेगः प्रावृट्काल इवाबभौ ॥ ६ ॥

सः	“அந்த	नर्मदाम्भसः	நர்மதாஹத்தினது
समीननक्रमकरः	{ மீன்கள், முதலைகள், சுருமீன்கள் இவை களையுடையதும்	वेगः	வேகம்
सपुष्पकुश- संस्तरः	{ புஷ்பங்கள், தர்ப்பங் கள், மிதக்குமிலைகள் இவைகளுடன்கூடிய துமான	प्रावृट्काले	வரஷ்காலத்தில்
		इव	எப்படியோ அப்படியே
		आबभौ	தோன்றிற்று.

स वेगः कार्तवीर्येण संप्रेषित इवाम्भसः । पुष्पोपहारं सकलं रावणस्य जहार ह ॥ ७ ॥

कार्तवीर्येण	“கார்த்தவீர்யனால்	रावणस्य	ராவணனது
संप्रेषितः	எதிர்த்தனுப்பப்பட்ட	पुष्पोपहारं इव	அர்ச்சனைப்புஷ்பத் தையும்கூட
अम्भसः	ஹத்தினது	जहार	அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டது.
सः	அந்த		
वेगः	வேகம்		
सकलं ह	எல்லாவற்றையும்		

अर्थयोजनमात्रं तु गत्वा तौ रजनीचरौ । पश्येतां पुरुषं तोये क्रीडन्तं सहयोषितम् ॥ १३ ॥

தौ	“அந்த	தோ	ஜலத்தில்
ரஜனிச்சரौ	அரக்கர்களிருவரும்	சஹ்யோஷித்	ஸ்தீர்களுடன் கூடின
அர்ஹயோஜனமாத்	அரையோஜனை		வனம்
	தூரம்வரையில்	கிரீடந்த்	ஜலக்கீடை செய்து
गत्वा	சென்று		கொண்டிருக்கின்ற
तु	அவ்விடத்தில்	புருஷ்	ஒரு மனிதனை
		पश्येताम्	கண்டார்கள்.

बृहत्सालप्रतीकाशं तोयव्याकुलमूर्धनम् । मदरक्तान्तनयनं मदव्याकुलतेजसम् ॥ १४ ॥
 नदीं बाहुसहस्रेण रुन्धन्तमरिमर्दनम् । गिरिं पादसहस्रेण रुन्धन्तमिव मेदिनीम् ॥ १५ ॥
 बालानां वरनारीणां सहस्रेण समावृतम् । समदानां करेणूनां सहस्रेणैव कुञ्जरम् ॥ १६ ॥
 तमद्भुततमं दृष्ट्वा राक्षसौ शुक्रसारणौ । सन्निवृत्तावुपागम्य रावणं तपथोचतु ॥ १७ ॥

சுக்ரஸாரணौ	“சுக்ரஸாரணன்	அரிமர்ଦன்	போக்கைத் தடுப்பவ
	என்ற		னம்
ராக்ஷஸौ	அரக்கர்கள் இருவரும்	ரூந்	தகைந்துகொண்டிருக்
तं	அவனை		கின்றவனாயும்
बृहत्साल- } प्रतीकाशं }	ஒரு பெரிய ஆச்சா மரத்தின் ஆகார முடையவனாகவும்	समदानां	மதம்கொண்ட
	ஜலத்தில் அழிந்துகி டக்கும் தலைமயிரு டையவனாகவும்	करेणूनां	யானைப்பேடுகளின்
तोयः व्याकुलमूर्धनं }		सहस्रेण	அனேகங்களால்
		कुञ्जरं	ஒரு ஆண்யானையை
		इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
मदरक्तान्त- } नयनं }	காமத்தால் சிவந்த கடைக்கண்களையு டையவனாயும்	बालानां	குமாரிகளாகிய
		वरनारीणां	உத்தமஸ்தீர்களி னுடைய
मदव्याकुल- } तेजसं }	காமவெறியால் அதி உத்ஸாஹத்துடன் இருப்பவனாயும்	सहस्रेण	அனேகங்களால்
		समावृतं	சூழப்பட்டவனாயும்
		अद्भुततमं	மிக்க அற்புதமாய் விளங்குகிறவனாகவும்
बाहुसहस्रेण	கைகளினுயிரத்தால்	दृष्ट्वा	கண்டு
नदीं	நதியை	सन्निवृत्तौ	திரும்பியவர்களாய்
पादसहस्रेण	அடிவாரங்களினுயிரத் தால்	तं	அந்த
मेदिनीं	பூமியை	रावणं	இராவணனிடம்
रुन्धन्तं	தகையும்	उपागम्य	வந்துசேர்ந்து
गिरिं	மலையை	अथ	பின் கண்டபடி
इव	போலவே	उचतुः	விண்ணப்பம் செய் தார்கள்;

बृहत्सालप्रतीकाशः कोऽप्यसौ राक्षसेश्वर । नर्मदां शैलवद्भुवा क्रीडापयति योषितः ॥

राक्षसेश्वर “ஹே ராக்ஷஸேச்
வரா!

असौ இந்த
ஒரு பெரிய ஆச்சா
மரத்தின் ஆகார
முடையவனாகிய
कः अपि எவனோ ஒருவன்

शैलवद्भुवा மலைபோல்
नर्मदा நர்மதையை
रुद्धा மறித்துக்கொண்டு
योषितः ஸ்திரீகள்
क्रीडापयति விளையாடுகிறதைப்
பார்த்துக்கொண்டு
ருக்கிறான்.

तेन बाहुसहस्रेण सन्निरुद्धजला नदी । सागरोद्धारसङ्काशानुद्धारान्सृजते मुहुः ॥ १९ ॥

बाहुसहस्रेण “ஆயிரம் கைகளைக்
கொண்ட
तेन அவனாலே
नदी நதி
सन्निरुद्धजला தடுக்கப்பட்ட ஜலமு
டையதாகி

सागरोद्धारसङ्काशान् கடல்பெருக்குக்கு
நிகரான
उद्धारान् வெள்ளப்பெருக்கு
களை
मुहुः கொஞ்சகாலமாய்
सृजते எதிர்த்துச்செய்துத்
துகிறது.”

इत्येवं भाषमाणौ तौ निशाम्य शुकसारणौ । रावणोऽर्जुन इत्युत्त्वा प्रययौ युद्धलालसः ॥

रावणः “இராவணன்
इति ए।. மேற்கண்டவண்
ணமாய்
भाषमाणौ விண்ணப்பம்செய்கின்
तौ அந்த [றவர்களாகிய
शुकसारणौ சுகனையும், சாரண
னையும்

निशाम्य பார்த்து
इति ‘இவன் தான்
अर्जुनः அர்ஜுனன்’ என்று
उत्त्वा சொல்லிவிட்டு
युद्धलालसः போர்புரிய [டனே
அவர்க்கொண்டவனாய்
प्रययौ புறப்பட்டான்.

अर्जुनाभिमुखे तस्मिन्प्रस्थिते राक्षसेश्वरे । संकृदेव कृतो रावः सरक्तः प्रेषितो घनैः ॥ २१ ॥

तस्मिन् “அந்த
राक्षसेश्वरे இராக்ஷஸேச்வரன்
अर्जुनाभिमुखे அர்ஜுனனை நோக்கி
प्रस्थिते புறப்படும்போது
घनैः மேகங்களால்

रावः ஒருகோஷம்
कृतः உண்டாகியதாய்
संकृद् एव கூடவே,
सरक्तः குருதிமழை
प्रेषितः பொழியப்பட்டது.

महोदरमहापार्श्वधृत्राक्षशुकसारणैः । संवृतो राक्षसेन्द्रस्तु तत्रागाद्यत्र चार्जुनः ॥ २२ ॥

सु “அப்பொழுது
राक्षसेन्द्रः ராக்ஷஸமன்னன்
महोदरमहापार्श्व- } மகோதரன், மகா
धृत्राक्षशुकसारणैः } பார்க்வன், தூம்ரா
கூன், சுகன், ஸார
ணன் இவர்களால்

संवृतः சூழப்பட்டவனாய்
यत्र எங்கு
अर्जुनः च அர்ஜுனன் இருந்
தானே
तत्र அவ்விடம்
अगात् சென்றான்.

अदीर्घेणैव कालेन स तदा राक्षसो बली । तं नर्मदाहृदं भीमपाजगामाञ्जनप्रभः ॥ २३ ॥

ச: "அந்த
அஞ்நப: மையை ஒத்த ஒளி
கொண்டவனும்,
வலி பலிவந்தனுமான
ராक्षस: ராக்கஸன்
ததா அப்பொழுது
स तत्र स्त्रीपरिवृतं वाशिताभिरिव द्विपम् । नरेन्द्रं पश्यते राजा राक्षसानां तदाऽर्जुनम् ॥
ராक्षசானா் "அரக்கர்களின்
ராஜா மன்னனாகிய
ச: அவன்
ததா அப்பொழுது
तत्र அவ்விடத்தில்
नरेन्द्रं மாநிடர்களின்
மன்னனாகிய

अदीर्घेणैव कालेन एव उदनेयै
तं अर्जुन
भीमं பயங்கரபாயிருக்கின்ற
नर्मदाहृदं { நர்மதையின் ஜலமெ
திர்த்துக்கிடக்குமி
உத்திற்கு
आजगाम வந்துசேர்ந்தான்.
अर्जुन அர்ஜுனனை
वाशिताभि: பெண்யானைகளால்
द्विपं ஒரு ஆண்யானையை
इव எவ்வண்ணமோ
स्त्रीपरिवृतं அவ்வண்ணமே
मन्त्रिकेकालं சூழப்
पश्यते பட்டிருக்கின்றவனாய்
பார்த்தான்.

स रोषाद्रक्तनयनो राक्षसेन्द्रो बलोद्धतः । इत्यवर्जुनामात्यानाह गम्भीरया गिरा ॥ २५ ॥

ச: "அந்த
ராक्षசேन्द्र: ராக்கஸமன்னன்
बलोद्धत: பலத்தால் செருக்
குற்றவனாய்
रोषात् கோபத்தால்
रक्तनयन: சிவந்த கண்களுற்ற
வனாய்

अर्जुनामात्यान् அர்ஜுனனது மந்திரி
களை நோக்கி,
गम्भीरया உரத்த குரலோடிருக்
கிற
गिरा ஒரு மொழியைக்
கொண்டு
इति एवं பின் கண்டவண்ண
आह விளம்பினான்: [மாய்

अमात्या: क्षिप्रमाख्यात हैहयस्य नृपस्य वै । युद्धार्थी समनुभातो रावणो नाम राक्षसः ॥

अमात्या: "மந்திரிகளே!
हैहयस्य ஹேஹய
नृपस्य மன்னனுக்கு
क्षिप्रं वै உடனேயே
रावण: नाग 'இராவணன்' என்ற

राक्षस: அரக்கன்
युद्धार्थी யுத்தம்செய்யவேண்டி
समनुभास: இவ்விடம் வந்திருக்
கிறான் என்று
आख्यात தெரிவியுங்கள்.

रावणस्य वच: श्रुत्वा मन्त्रिणोऽथार्जुनस्य ते । उत्तस्थु: सायुधास्त्राश्च रावणं वाक्यमब्रुवन् ॥

अर्जुनस्य "அர்ஜுனனது
सायुधाना: { ஆயுதங்களையும் அஸ்
தரங்களையும் தரித்த
வர்களாகிய
ते मन्त्रिण: அந்த மந்திரிகள்
रावणस्य இராவணனுடைய
वच: சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு
उत्तस्थु: எழுந்துநின்றார்கள்.
च அதன்பின்னர்
रावणं ராவணனைப்பார்த்து
अथ பின் கண்ட
वाक्यं பதிலை
अब्रुवन् சொன்னார்கள்:

युद्धस्य कालो विज्ञातः साधु भोः साधु रावण । यः क्षीवं स्त्रीवृतं चैव योद्धुमुत्सहसे नृपम् ॥

भोः	“ஐ!	யோ	அமராத
रावण	ராவண	उत्सहसे	நீர் முயலுகின்றீர்.
क्षीवृतं च	{ மங்கையர்களின் இடையிலிருக்கின்ற வர்களும்	युद्धस्य	போராடுவதற்கு
क्षीवं एव	காமக்குழப்பத்திலி	विज्ञातः	குறிப்பிட்டதாகிய
नृपं	ருக்கின்றவருமாகிய மன்னரை	कालः	காலம்
		यः	எதுவோ இது
		साधु साधु	வெகு நன்றாயிருக் கிறது!

स्त्रीसमक्षं कथं यत्त्रयोद्धुमुत्सहसेऽर्जुनम् । वाशितामध्यगं मत्तं शार्दूल इव कुञ्जरम् ॥२९॥

वाशितामध्यगं	“பெண்யானைகளி டையிலிருக்கும்	अर्जुनं	அர்ஜுனனை
मत्तं	மதம்பிடித்த	स्त्रीसमक्षं	ஸ்த்ரீகளினெதிரி
कुञ्जरं	ஆண்யானையை	योद्धुं	அமராத [லேயே]
शार्दूलः	ஒரு புலி	उत्सहसे	நீர் முயலுகின்றீர்.
इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே	यत्	எந்த
		तत्	அது
		कथम्	எப்படியாகும்?

क्षमस्वाद्य दशग्रीव चोष्यतां शर्वरी त्वया । युद्धश्रद्धा तु यद्यस्ति श्वस्तात समरेऽर्जुनम् ॥

दशग्रीव	“தசக்ரீவரோ!	यदि	அப்படியாகில்
अद्य	இந்தசமயம்	अर्जुनं	அர்ஜுனமன்னருடன்
क्षमस्व	பொறுத்திரும்.	समरे	போரில்
शर्वरी च	இன்றிரவும்	श्वः तु	நாளையதினமே
त्वया	உம்மால்	युद्धश्रद्धा	புத்தத்தில் அன்றையோ ன்யபரிச்சயம்
उष्यतां	இங்கயே தங்கியிருக் கப்படட்டும்.	अस्ति	உண்டாகும்.
तात	குழந்தாய்!		

यद्यद्यास्ति मतिर्योद्धुं युद्धतृष्णासमावृता । निहत्यास्मांस्ततो युद्धमर्जुनेनोपयास्यसि ॥

युद्धतृष्णासमावृता	“புத்தவேட்கையில் முழக்கிக்கிடக்கின்ற	अस्मान्	எங்களை
मतिः	மனோபாவம்	निहत्य	கொன்றுவிட்டு
योद्धुं	போர்புரிய	ततः	அதன்பின்னா
अस्ति यदि	இருக்கிறதினால்	अर्जुनेन	அர்ஜுனரோடு
अद्य	இப்பொழுது	युद्धं	போரை
		उपयास्यसि	நீர் தொடுப்பீராக.

अर्जुनाय तु तत्कर्प रावणस्य समन्त्रिणः । क्रीडमानाय कथितं पुरुषैर्द्वाररक्षिभिः ॥३७॥

द्वाररक्षिभिः	“வாயில் காப்போர் களங்கிய	समन्त्रिणः	மந்திரிகளோடிருக் கின்ற
पुरुषैः	சேவகர்களால்	रावणस्य	இராவணனது
क्रीडमानाय	ஜலக்ரீடை செய்து கொண்டிருக்கும்	तत्	அந்த
अर्जुनाय	அர்ஜுனனுக்கு	कर्म	தொழில்
तु	இப்பொழுது	कथितम्	உரை செய்யப்பட்ட டது.

श्रुत्वा न भेतव्यमिति स्त्रीजनं तं ततोऽर्जुनः । उत्तार जलात्स्माद्गङ्गातोयादिवाञ्छनः ॥

अर्जुनः	“அர்ஜுனர்	ततः	அப்படியிருத்தலால்
तं	அதை	स्मात् जलात्	அந்த ஜலத்தினின்று
श्रुत्वा	கேட்டு	अञ्जनः	அஞ்சனமென்கிற திக்கெஜம்
स्त्रीजनं	ஸ்த்ரீஜனத்தைப் பார்த்து	गङ्गातोयात्	கங்கா ஜலத்தினின்று
न भेतव्यं	‘அஞ்சவேண்டாம்’	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
इति	என்று சொல்லிவிட்டு	उत्तार	கரையேறினார்.

क्रोधदूषितनेत्रस्तु स ततोऽर्जुनपावकः । प्रज्वाल महाघोरो युगान्त इव पावकः ॥३९॥

ततः	“அப்பொழுது	महाघोरः	மஹா பயங்கரமாயி ருக்கின்ற
सः	அந்த	युगान्तः	பிரளயகாலத்திய
अर्जुनपावकः	அர்ஜுனராகுமக்கனி	पावकः इव	ஊழித்தீயென
तु	இவ்விஷயத்தில்	प्रज्वाल	ஜ்வலித்தது.
क्रोधदूषितनेत्रः	கோபத்தால் கலங்கிய கண்களுற்றதாய்		

स तूर्णतरमादाय वरहेमाङ्गदो गदाम् । अभिदुद्राव रक्षांसि तमांसीव दिवाकरः ॥४०॥

वरहेमाङ्गदः	“மிகச்சிறந்த சுவர்ண தோள்வளைகளைப் அவர் பூண்டிருந்த கதையொன்றை சடக்கென கையில் எடுத்துக் கொண்டு	रक्षांसि	அரக்கர்களை
सः		दिवाकरः	சூரியபகவான்
गदां		तमांसि	இருளை
तूर्णतरं		इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
आदाय		अभिदुद्राव	விலக்கினார்.

बाहुविक्षेपकरणां समुद्यम्य महागदाम् । गारुडं वेगमास्थाय चापपातैव सोऽर्जुनः ॥४१॥

सः	“அந்த	बाहुविक्षेपकरणां	கையால் சுழற்றிக் கொண்டிருக்கின்ற
अर्जुनः	அர்ஜுனன்	महागदां च	பெரும்கதையையே
गारुडं	கருடபகவானைப் போன்ற	समुद्यम्य एव	உயரத்தூக்கிக் கொண்டே
वेगं	உக்கிரத்தை	आपपात	கிட்டிருக்கினான்.
आस्थाय	அடைந்து		

तस्य मार्गं समारुध्य विन्ध्योऽर्कस्येव पर्वतः ।

स्थितो विन्ध्य इवाकम्प्यः प्रहस्तो मुसलायुधः

॥ ४२ ॥

तस्य "அவாது
மார்வழியில்
முசலாயுத: முஸலமென்ற ஆயு
தத்தை யுடையவனும்
விந்: இவ்விந்தியமலைபோலவே
அகம்: சலிக்காதவனுமான

प्रहस्तः பிரஹஸ்தன்
अकम्प्य: சூர்யபகவானுக்கு
विन्ध्यः पर्वतः விந்தியமலை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
समारुध्य மறித்து [வண்ணமே
स्थितः நின்றான்.

ततोऽस्य मुसलं घोरं लोहबद्धं महोद्धतः । प्रहस्तः प्रेषयन्कुक्षो ररास च यथाऽम्बुदः ॥

प्रहस्तः "பிரஹஸ்தன்
ततः அப்பொழுது
महोद्धतः மஹா உக்கிரமான
कुक्षः கோபம்கொண்ட
வனாகி
लोहबद्धं கூர்மையான இரும்
புப்பூணிட்ட

घोरं மிகப்பெரியதாகிய
मुसलं முஸலமென்ற ஆயு
अस्य அவர்மீது [தத்தை
प्रेषयन् ஒங்கிப்போட்டான்.
च அதன்மேல்
अम्बुदः यथा மேகமென
ररास சிங்கநாதம்செய்தான்.

तस्याग्रे मुसलस्याग्निरशोकापीडसन्निभः । प्रहस्तकरमुक्तस्य बभूव प्रदहन्निव ॥ ४४ ॥

प्रहस्तकरमुक्तस्य "பிரஹஸ்தனது கை
யால்போடப்பட்ட
तस्य அந்த
मुसलस्य முஸலாயுதத்தினது
अग्रे முனையில்

अशोकापीडसन्निभः அசோகபூஷ்பமலை
போன்றதாய்
प्रदहन् इव கொளுத்தி எரிக்கிற
தாயுமிருக்கிற
अग्निः நெருப்பு
बभूव உண்டாயிற்று.

आधावमानं मुसलं कार्त्तवीर्यस्तदारुणः । निपुणं वञ्चयामास सगदोऽगदविक्रमः ॥ ४५ ॥

अगदविक्रमः "குறையற்ற விக்ரம
சாலியும்
सगदः கதாபாணியுமான
कार्त्तवीर्यः கார்த்தவீர்யர் என்ற
अर्जुनः அர்ஜுனர்

तदा அப்பொழுது
आधावमानं ஒங்கிப்போடப்பட்ட
मुसलं முசலாயுதத்தை
निपुणं வெகுகாபர்த்தமாய்
वञ्चयामास மேல்விழாதபடி தப்
பிக்கொண்டார்.

ततस्तमभिदुद्राव प्रहस्तं हैहयाधिपः । आमयानो गदां गुर्वी पञ्चबाहुशतोच्छ्रयाम् ॥ ४६ ॥

ततः "அதன்மேல்
हैहयाधिपः ஹைஹயமன்னன்
पञ्चबाहुशतोच्छ्रयां { ஐந்துறு காங்களால்
உயரத்தூக்கப்பட்ட
டதும்
गुर्वी அதிக நீண்டதுமான

गदां கதையை
आमयानः சுழற்றிக்கொண்டு
तं அந்த
प्रहस्तं பிரஹஸ்தனை
अभिदुद्राव புடைத்தார்.

तथा हतोऽतिवेगेन प्रहस्तो गदया तदा । निपपात हतः शैलो वज्रिवज्रहतो यथा ॥४७॥

प्रहस्तः “ பிரஹஸ்தன்
அதிவேगेன மிக்க மும்முரமாய்ப்
 போடப்பட்ட
गदया கதையால்
हतः அடியுண்டவனாய்
तदा அப்பொழுது
वज्रिवज्रहतः இந்திரன் வஜ்ராயுதத்
 தால் அடியுண்டு

हतः உருவழிந்த
शैलः மலை
यथा तथा எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
निपपात பூமியில் படுத்து
 விட்டான்.

प्रहस्तं पतितं दृष्ट्वा मारीचशुक्सारणाः । समहोदरधूम्राक्षा ह्यपसृष्टा रणाजिरात् ॥४८॥

समहोदर- } “ மஹோதரன், தூம்
धूम्राक्षाः } ராசகூன் இவர்களோ
 டுகூடிய
मारीचशुक्सारणाः மாரீசனும், சுகனும்,
 ஸாரணனும்
प्रहस्तं பிரஹஸ்தனை

पतितं படுத்துக்கிடப்பவ
 னாக
दृष्ट्वा கண்டு
रणाजिरात् हि போர்க்களத்
 திலிருந்தே
अपसृष्टाः ஒடிப்போயினர்.

अपक्रान्तेष्वमालेषु प्रहस्ते विनिपातिते । रावणोऽभ्यद्रवचूर्णमर्जुनं नृपसत्तमम् ॥ ४९ ॥

रावणः “ ராவணன்
प्रहस्ते பிரஹஸ்தன்
विनिपातिते தரையில் படுத்துவிட
अमालेषु அமைச்சர்கள் [வும்
अपक्रान्तेषु ஓடிவிடவும்

नृपसत्तमं அரசோத்தமராகிய
अर्जुनं அர்ஜுனரை
चूर्णं உடனேயே
अभ्यद्रवत् மேல்விழுந்து
 தாக்கினான்.

सहस्रबाहोस्तद्युद्धं विशद्वाहोश्च दारुणम् । नृपराक्षसयोस्तत्र चारुवं रोमहर्षणम् ॥ ५० ॥
सागराविव संख्यौ चलन्मूलाविवाचलौ । तेजोयुक्ताविवादित्यौ प्रदहन्ताविवानलौ ॥
बलोद्धतौ यथा नागौ वाशितार्थे यथा वृषौ । मेघाविव विनदन्तौ सिंहाविव बलोत्कटौ ॥
रुद्रकालाविव क्रुद्धौ तदा तौ राक्षसार्जुनौ । परस्परं गदाभ्यां तौ ताडयामासतुर्भुशम् ॥

सहस्रबाहोः “ ஆரிரம் புஜமுடைய
 வனும்
विशद्वाहोः च இருபுதுபுஜமுடைய
 வனுமான
नृपराक्षसयोः च { மானிடமன்னவனுக்
 கும் அரசுக்களது
 மன்னனுக்கும்
तत्र அக்காலத்தில்தான்
आरुखं ஆரம்பமாகிய

तत्र அந்த
रोमहर्षणं மயிர்க்கூச்செறிசிற
 தாய்
दारुणं மிகபயங்கரமாய்
 மிருக்கின்ற
युद्धं போரில்
संख्यौ கரைபுரண்டு பொங்
 கும்
सागरौ இரு சமுத்திரங்கள்

இவ	போன் நவர்களும்
வலம்மூலீ	{ அடிவாரங்களுடனே பிடுங்கி எடுக்கப் பட்டு சஞ்சரிக்கின்ற மலைகள்
அவலீ	போன் நவர்களும்
இவ	ஜோதிபெற்று விளங் கும்
தேஜயுகு	இருசூர்யர்கள்
அதிலீ	போன் நவர்களும்
இவ	கொழுந் துவிட்டு எரிகின்ற
மஹஸீ	இரண்டு அக்கினிகள்
அனலீ	போன் நவர்களும்
இவ	ஒரு பெண்யானைக் காக
வாரிதா	பலத்தால் செருக் குற்ற
வலோதீ	இரு ஆண்யானைகள்
நாகு	போன் நவர்களும்
யதா	இரண்டு எருதுகள்
வூயீ	

யதா	போன் நவர்களும்
விநீஸீ	முழங்குகின்ற
மேயீ	இரண்டுமேகங்கள்
இவ	போன் நவர்களும்
வலோதீ	வலிமிருந்த
சிஹீ	இருசிறக்கங்கள்
இவ	போன் நவர்களும்
தீ	அவ்விருவர்களாகிய
ரஹலீ	ருத்திரனும் காலனும்
இவ	போன் நவர்களு
தீ	அந்த [மாகிய
ராசாஸுநீ	ராசாஸுமன்னனும், அர்ஜுனனும்
கூடீ	கோபா வேசம்கொண் டவர்களாய்
ததா	அதனால்
ரதாப்யா	கதைகளினால்
பரஸ்பர்	ஒருவரை ஒருவர்
சூசீ	அடிமேலடியாய்
தாடியாஸாஸு:	அடித்துக்கொண் டார்கள்.

வஜ்ரஹாரனவலா யதா திராநிவெஹீ | ரதாபஹாராஸு திர சேஹீ நரராசுஸு || ௪௪ ||

தல	“ அக்காலத்தில்
தீ	அந்த
நரராசுஸு	மாநிடனும் அரக்க னும்
அவலா:	மலைகள்
வஜ்ரஹாரந்	வஜ்ராயுதப்பிரஹாரங் களை
யதா	எப்படி

விவெஹீ	{ பொறுத்துத்தாங் கிக்கொண்டனவோ, அவ்வண்ணமே
திராந்	கடுமையான
ரதாபஹாரந்	கதைகளின் பிரஹா ரங்களே
சேஹீ	அனாயாசமாய் தாங் கிக்கொண்டார்கள்.

யதா:ஸநிரவெஹீஸ்து ஜாயதேஸ்து ப்ரதிஸ்துதி: | ததா தயோர்தாபயோதே:ஸ்து: சரவ: ப்ரதிஸ்துதா: ||

அஸநிரவெஹீ:	“ இடிமுழக்கங்களி
ப்ரதிஸ்துதி:	எதிரொலி [விருந்து
யதா	எப்படி
ஜாயதே	உண்டாகிறதோ,
ததா	அவ்வண்ணமே
தயோ:	அவ்விருவர்களுடைய

ரதாபயோ:	கதைகளின் அடிகளால்
சரவ:	எல்லா
திச: து	திக்குகளிலும்
அத	அப்பொழுது
ப்ரதிஸ்துதா:	எதிரொலிகள் கேட்டன.

अर्जुनस्य गदा सा तु पात्यमानाऽहितोरसि । काञ्चनाभं नभश्चक्रे विद्युत्सौदामिनी यथा ॥

அர்ஜுனசு	“அர்ஜுனரது	பாடியமானா	விழுந்ததுமே
சா	அந்த	நம:	ஆகாயத்தை
அஹிதோரசி	எதிரியின் மார்பில்	காஞ்சனாபம்	பொன்றிருமுடைய
விद्यு:ஸौदामिनी	மின்னலுடன் விழும்		தாய்
யதா	போன்றதாய் [இடி	சுக்ரே	செய்தது.

तथैव रावणेनापि पात्यमाना मुहुर्मुहुः । अर्जुनोरसि निर्भाति गदोल्केव महागिरौ ॥५७॥

ததா	“அவ்வண்ணமே	ரதா	அபி	கதையும்
ராவணே	இராவணனால்	மஹா	கிரியில்	
முஹு:முஹு:	மேல் மேலும்	உல்கா	இவ	பத்தி எரியும் தியென
அர்ஜுனோரசி	அர்ஜுனரது மார்பில்	நிர்மாதி		விளங்கிற்று.
பாடியமானா	விழ்த்தப்பட்ட			

नार्जुनः खेदमायाति न राक्षसगणेश्वरः । समप्रासीत्तयोर्युद्धं यथा पूर्वं बलीन्द्रयोः ॥५८॥

पूर्वं	“முன்காலத்தில்	आसीत्	நடைபெற்றது.
बलीन्द्रयोः	பலிக்கும் இந்திரானுக்	अर्जुनः	அர்ஜுனன்
	கும்	खेदं	ஆயாசமென்பதை
यथा	எப்படியோ அப்படியே	न आयाति	அடையவில்லை.
तयोः	அவ்விருவர்களுக்கும்	राक्षसगणेश्वरः	ராக்ஷஸகணமன்ன
युद्धं	போர்		னும்
समं	உயர்வுதாழ்வின்றி	न	அடையவில்லை.

शृङ्गैरिव वृषा युध्यन्दन्ताग्रैरिव कुञ्जरौ । परस्परं विनिघ्नन्तौ नरराक्षससत्तमौ ॥ ५९ ॥

वृषा	“இரு விருஷபங்கள்	इव	எவ்வண்ணமோ
शृङ्गैः	கொம்புகளால்		அவ்வண்ணமே
युध्यन्	சண்டைபோடுவது	नरराक्षससत्तमौ	புருஷோத்தமனும்,
इव	எவ்வண்ணமோ		ராக்ஷஸோத்தமனும்
	அவ்வண்ணமே	परस्परं	ஒருவரையொருவர்
कुञ्जरौ	இரு யானைகள்	विनिघ्नन्तौ	மோதிக்கொண்டார்
दन्ताग्रैः	தந்தங்களால்		கள்.

ततोऽर्जुनेन क्रुद्धेन सर्वप्राणेन सा गदा । स्तनयोरन्तरे मुक्ता रावणस्य महोरसि ॥६०॥

ततः	“அப்பொழுது	सर्वप्राणेन	முழு பலத்தோடு
सा	அந்த	रावणस्य	ராவணனது
गदा	கதை	स्तनयोः	ஸ்தனங்களுடைய
अर्जुनेन	அர்ஜுனரால்	अन्तरे	மத்தியப்ரதேசமாகிய
क्रुद्धेन	கோபங்கொண்டவ	महोरसि	அகன்ற மார்பில்
	ராய்	मुक्ता	விடுக்கப்பட்டது.

व्याघ्रो मृगमिवादाय मृगराडिव दन्तिनम् । ननाद हैहयो राजा हर्षादम्बुदवनमुहुः ॥

हैहयः	“ ஹைஹயதேச	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
राजा	மன்னவர்		வண்ணமே
व्याघ्रः	ஒரு புலி	आशय	தூக்கிக்கொண்டு
मृगं	ஒரு மாணை	हर्षात्	மகிழ்ச்சியால்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்	अम्बुदवत्	மேகமென
	வண்ணமே,	मुहुः	மீண்டும்
मृगराट्	ஒரு சிங்கம்	ननाद	ஆனந்தகோஷ
दन्तिनं	ஒரு யானையை		மிட்டார்.

प्रहस्तस्तु समाश्वस्तो दृष्ट्वा बद्धं दशाननम् । सह तै राक्षसैः क्रुद्धश्चाभिदुद्राव पार्थिवम् ॥

प्रहस्तः	“ பிரஹஸ்தன்	क्रुद्धः	கோபங்கொண்டவ
समाश्वस्तः	களைதெளிந்தவனாய்	तैः	அந்த [இகி
दशाननं	தசானனனை	राक्षसैः सह	அரக்கர்களோடு
बद्धं	பிடிபட்டுக் கட்டப்பட்ட	पार्थिवं च	மன்னரையே [கூடவே
दृष्ट्वा	கண்டுபிடிருக்கிறவனாக	अभिदुद्राव	மேல்விழுந்து தான்
तु	அதனால்		புறுத்தினான்.

नक्तञ्चराणां वेगस्तु तेषामापततां बभौ । उद्धूत आतपापाये पयोदानामिवाम्बुधौ ॥६८॥

अम्बुधौ	“ஸமுத்திரத்தில்	तेषां	அந்த
आतपापाये	கோடைகாலமுடிவில்	आपततां	மேல்விழுந்து தாக்கு
पयोशानं	மேகங்களின்		கின்ற
उद्धूतः	போய்ச்சேருதல்	नक्तञ्चराणां	அரக்கர்களுடைய
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்	वेगः तु	உக்கிரமும்
	வண்ணமே	बभौ	விளங்கிற்று.

मुञ्च मुञ्चेति भाषन्तस्तिष्ठ तिष्ठेति चासकृत् । मुसलानि सशूलानि सोत्ससर्ज तदाऽर्जुने ॥

तदा	“ அப்பொழுது	भाषन्तः	உரக்கக்கூவினார்கள்;
मुञ्च	‘ விட்டுவிடுக	सः च	அவனும்
मुञ्च	விட்டுவிடுக’	अर्जुनः	அர்ஜுனன்மீது
इति	என்றும்	सशूलानि	சூலங்களுடனிருக்க
तिष्ठ	‘போகாதுநில்		கின்ற
तिष्ठ	போகாதுநில்’	मुसलानि	முஸலமென்ற ஆயு
इति	என்றும்	उत्ससर्ज	விடுத்தான். [தங்களை
असकृत्	பலமுறையும்		

अप्राप्तान्येव तान्याशु असंभ्रान्तस्तदाऽर्जुनः । आयुधान्यमरारीणां जग्राहारिनिषूदनः ॥

अरिनिषूदनः	“ சத்ருசம்ஹாரகரா	तानि आयुधानि	அந்த ஆயுதங்களை
अर्जुनः	அர்ஜுனன் [கிய	इव	முற்றிலும்
तदा	அப்பொழுது	अप्राप्तानि	பயனற்றவைகளாய்
असंभ्रान्तः	சற்றேனும் கலவரம்	आशु	அப்போதைக்கப்போ
	டையாதவராய்	जग्राह	தன்வசமாக்கிக் [தே
अमरारीणां	தேவசத்ருக்களுடைய		கொண்டார்.

त्रयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் || 33 ||

रावणमोचनम्—ராவணனை விவீசிப்பது.

रावणग्रहणं तत्तु वायुग्रहणसन्निभम् । ततः पुलस्त्यः शुश्राव कथितं दिवि दैवतैः ॥ १ ॥

புலஸ்த்ய:	“ புலஸ்த்யர்	वायुग्रहणसन्निभं तु	{ காற்றையே கையில் கட்டிவிட்டது போலிருக்கிறதாய்
दिवि	சுவர்க்கலோகத்தில்	कथितं	பேசிக்கொள்ளப் பட்டதாக
दैवतैः	தேவர்களால்	शुश्राव	கேள்விப்பட்டார்.
ततः	அப்பொழுது		
तत्	அந்த		
रावणग्रहणं	ராவணனைக் கட்டிப் பிடித்திருக்கிறது		

ततः पुत्रकृतस्नेहात्कम्पमानो महाधृतिः । माहिष्मतीपतिं द्रष्टुमाजगाम महामुनिः ॥ २ ॥

ततः	“ அதனால்	कम्पमानः	மனக்கலக்கம்கொண் டவராய்
महाधृतिः	மஹாசாமர்த்திய	माहिष्मतीपतिं	மாஹிஷ்மதி மன்னரை
महामुनिः	மஹரிஷி [சாலியாகிய	द्रष्टुं	நேரில்காண
पुत्रकृतस्नेहात्	{ புத்திரனிடத் திலுள்ள ஆசைப் பெருக்கினால்	आजगाम	எழுந்தருளினார்.

स वायुमार्गमास्थाय वायुतुल्यगतिर्द्विजः । पुरीं माहिष्मतीं प्राप्नो मनःसंपातविक्रमः ॥३॥

वायुतुल्यगतिः	{ “வாயுவுக்கு நிகராகிய போக்கையுடை யவரும்	सः द्विजः	அந்த பிராமணர்
मनःसंपातविक्रमः	{ மனதில் எண்ணியதை முடிக்கவல்ல சாமர்த்த த்யசாலியுமாகிய	वायुमार्गं	ஆகாயமார்க்கமாகவே
		अस्थाय	சென்று
		माहिष्मतीं	மாஹிஷ்மதி
		पुरीं	பட்டணத்திற்கு
		प्राप्तः	போய்ச்சேர்ந்தார்.

सोऽमरावतिसङ्काशां हृष्टपुष्टजनाकुलाम् । प्रविवेश पुरीं ब्रह्मा इन्द्रस्यैवामरावतीम् ॥ ४ ॥

इन्द्रस्य	“ இந்திரனது	हृष्टपुष्ट- जनाकुलं	{ சர்வகாமங்களும் கை கூடப்பெற்று திருப் தி கொண்ட ஜனங் களால் நிறைந்துள் ளதும்
अमरावतीं	அமராவதியில்	अमरावतिसङ्काशां	அமராவதிபோலிருக் கிறதுமான
ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்	पुरीं	பட்டணத்தில்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	प्रविवेश	பிரவேசித்தார்.
सः	அவர்		

पादचारमिवादित्यं निष्पतन्तं सुदुर्दशम् । ततस्ते प्रत्यभिज्ञाय द्वाःस्था राज्ञे न्यवेदयन् ॥

ते	“ அந்த	आदित्यं	சூர்யபகவானை
द्वाःस्थाः	வாயில்காப்போர்கள்	इव	போலிருக்கிற அவரை
सुदुर्दशं	{ பார்க்கக்கண் கூசுகி	प्रत्यभिज्ञाय	இன்னொன்று கேட்
निष्पतन्तं	{ ன்ற ஒளியுடன்		டறிந்துகொண்டு
	விளங்குகிறவரும்	ततः	உடனே
	இடத்தைவிட்டு எழுந்	राज्ञे	மன்னருக்கு
	தருளியவராய்	न्यवेदयन्	தெரியப்படுத்தினார்
पादचारं	{ பூமியை ஸ்பர்சித்துக்		கள்.
	காலநடையாய் வரு		
	கின்ற		

पुलस्त्य इति विज्ञाय वचनाद्धैहयाधिपः । शिरस्यञ्जलिमाधाय प्रत्युदच्छत्तपस्विनम् ॥

हैहयाधिपः	“ ஹைஹயமன்னர்	अञ्जलिं	கைகூப்புதலை
वचनात्	சொன்னதிலிருந்து	आधाय	செய்துகொண்டு
पुलस्त्यः	புலஸ்தியர்	तपस्विनं	தபசியை
इति	என்று	प्रत्युदच्छत्	எதிர்கொண்டு சென்
विज्ञाय	தெரிந்துகொண்டு		றார்.
शिरसि	முடிமேல்		

पुरोहितोऽस्य गृह्णार्थं मधुपर्कं तथैव च । पुरस्तात्पययौ राज्ञः शक्रस्येव बृहस्पतिः ॥७॥

शक्रस्य	“ இந்திரனுக்கு	तथा एव	அவ்வண்ணமே
बृहस्पतिः	பிரஹஸ்பதி	मधुपर्कं च	மதுபர்க்கத்தையும்
इव	எப்படியோ அப்படி	गृह्य	கையில்கொண்டு
अस्य	இவரது [யே	राज्ञः	மன்னனுக்கு
पुरोहितः	புரோஹிதர்	पुरस्तात्	முன்னே
अर्थ	அர்க்யத்தையும்	प्रययौ	சென்றார்.

ततस्तमृषिमायान्तमुद्यन्तमिव भास्करम् । अर्जुनो दृश्य संभ्रान्तो ववन्देन्द्र इवैश्वरम् ॥

अर्जुनः	“ அர்ஜுனர்	दृश्य	பார்த்து
उद्यन्तं	உதயமான	ततः	உடனே
भास्करं	சூர்யபகவானை	संभ्रान्तः	பரபரப்புடையவராகி
इव	போன்ற	ईश्वरं	ஈசுவானை
आयान्तं	எழுந்தருளியிருக்	इन्द्रः	இந்திரன்
	கின்ற	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
तं	அந்த		வண்ணமே
ऋषिं	முனிவரை	ववन्द	அடிபணிந்தார்.

स तस्य मधुपर्कं गां पाद्यमर्घ्यं निवेद्य च । पुलस्त्यमाह राजेन्द्रो हर्षगद्गदया गिरा ॥९॥

सः “ अந்த
राजेन्द्रः राजோத்தமர்
तस्य अवருக்கு
अर्घ्यं அர்க்யத்தையும்
पाद्यं பாத்யத்தையும்
मधुपर्कं மதுபர்க்கத்தையும்
गां च பசுவின் பாலையும்

निवेद्य சமர்ப்பித்து
पुलस्त्यं புலஸ்த்யரைப்
பார்த்து
हर्षगद्गदया ஸந்தோஷத்தால்
தழுதழுத்த
गिरा ஒருமொழிகொண்டு
आह விக்குரபனம் பண்
ணிக்கொண்டார்:

अथैवमपरावत्या तुल्या माहिष्मती कृता । अद्याहं तु द्विजेन्द्र त्वां यस्मात्पश्यामि दुर्दृशम् ॥

द्विजेन्द्र “ அந்தணப்
பெருமானே !

अथ तु இப்பொழுதுதான்
माहिष्मती மாஹிஷ்மதீரகர்
अमरावत्या அமராவதிக்கு
तुल्या சமாநமானதாக
कृता விளங்குகிறது.
यस्मात् ஏனென்றால்

अहं நான்
अद्य இப்பொழுது
दुर्दृशं தரிசிப்பதற்கரியவ
राक्षस
एवं இப்படிப்பட்ட
त्वां தேவரீரை
पश्यामि பிரத்யக்ஷத்தில்
தரிசிக்கப்பெற்றேன்.

अद्य मे कुशलं देव अद्य मे कुशलं व्रतम् । अद्य मे सफलं जन्म अद्य मे सफलं तपः ॥

यस्मादेवगणैर्वन्द्यौ वन्देऽहं चरणौ तव

॥ ११ ॥

देव “தேவரே !
अहं நான்
देवगणैः தேவகணங்களால்
वन्द्यौ வணங்கப்பெற்ற
तव தேவரீரது
चरणौ திருவடிகளை
वन्दे சேவிக்கப்பெற்றேன்.
यस्मात् இதனால்
अद्य இன்றே
मे அடியேனது
व्रतं விருதம்
कुशलं பூர்த்தியாய் விளங்கு
கிறது.

अद्य இன்றே
मे அடியேனது
जन्म ஜன்மம்
सफलं சபலமாகியது.
अद्य இன்றே
मे அடியேனது
तपः தவம்
सफलं சபலமாகியது.
अद्य இன்றே
मे அடியேனுக்கு
कुशलम् சர்வமனோபிஷ்டமும்
கைகடியது.

इदं राज्यमिमे पुत्रा इमे दारा इमे वयम् । ब्रह्मन्किं कुर्मि किं कार्यमाज्ञापयतु नो भवान् ॥

ब्रह्मन् “ஸ்வராமியே !
किं कुर्मि அடியேன் செய்யவே
ண்டியது என்ன ?
इदं राज्यं இந்த ராஜ்யம்
इमे पुत्रा இந்த புத்திரர்கள்
इमे दाराः இந்த மனையாட்டிகள்
वयं நாங்கள்

इमे காத்துநிரர்க்கின்றோம்.
भवान् தேவரீர்
नः எங்களை
कार्यं ஆகவேண்டியது
किं எதுவோ அதை
आज्ञापयतु ஆக்குரபித்தருள
வேண்டும்.

तं धर्मेऽग्निषु पुत्रेषु शिवं पृष्ट्वा च पार्थिवम् । पुलस्त्योवाच राजानं हैहयानां तथाऽर्जुनम् ॥

புலஸ்த்ய: “புலஸ்த்யர்
 हैहयानां ஹேஹயநேசத்திற்கு
 राजानं மன்னரான
 तं அந்த
 अर्जुनं அர்ஜுனரென்ற
 पार्थिवं சக்கிரவர்த்தியை
 धर्मे தருமங்களைப்
 பற்றியதிலும்

अग्निषु ஹபாசனாக்களி
 விஷயங்களிலும்
 पुत्रेषु புத்தர்கள் விஷயத்
 शिवं சேஷமத்தை [திலும்
 पृष्ट्वा விசாரித்து
 च பின்னர்
 तथा இவ்விதமாய்
 उवाच திருவாய்மலர்ந்தரு
 ளினார்:

नरेन्द्राम्बुजपताक्ष पूर्णचन्द्रनिभानन । अतुलं ते बलं येन दशग्रीवस्त्वया जितः ॥ १४ ॥

அம்புஜபதாक्ष { “தாமரை இதழ்
 போன்ற நேத்திரங்
 களை உடையவனே!
 पूर्णचन्द्रनिभानन முழுமதிபோன்ற
 முகமுடையவனே!
 नरेन्द्र புருஷோத்தம!
 त्वया உன்னால்

दशग्रीवः தசக்ரீவன்
 जितः ஸ்வதந்திரமிழந்தி
 ருக்கின்றான்
 येन என்கிறபடியால்
 ते बलं உனது பராக்கிரமம்
 अतुलम् அத்தீதீயமாய் விளங்
 குகிறது.

भयाद्यस्योपतिष्ठतां निष्पन्दौ सागरानिलौ । सोऽयं मृधे त्वया बद्धः पौत्रो मे रणदुर्जयः॥

यत् “எவனுக்கு
 भयात् அஞ்சியதால்
 सागरानिलौ கடலும், காற்றும்
 निष्पन्दौ கட்டுக்குள்பட்டவை
 களாய்
 उपतिष्ठतां பணிர்துநடக்கின்றன
 வே,
 सः அவன்

मे எனது
 पौत्रः பெளத்திரன்.
 त्वया உன்னால்
 मृधे போரில்
 रणदुर्जयः எவனாலும் வெல்வதற்
 अयं இவன் [தரியனாகிய
 बद्धः பிடித்துக்கட்டிவிடப்
 பட்டான்.

पुत्रकस्य यशः पीतं नाम विश्रावितं त्वया । मद्राक्याद्याच्यमानोऽद्य मुञ्च वत्स दशाननम् ॥

वत्स “குழந்தாய்!
 त्वया உன்னால்
 पुत्रकस्य பெளத்திரனுடைய
 विश्रावितं எங்கும் பரவியிருந்த
 यशः புகழானது
 पीतं பானம் செய்துவிடப்
 பட்டது.
 नाम இது வெகு ஆச்சரிய
 மே!

अद्य இப்பொழுது
 याच्यमानः என்னால் ஒன்று யாசி
 க்கப்பட்டவனாய்
 मद्राक्यात् எனது வேண்டுகோள்
 என்கிறபடியால்
 दशाननं தசானனை
 मुञ्च விட்டுவிடு.

पुलस्त्याज्ञां प्रगृह्योचे न किञ्चन वचोऽर्जुनः । मुमोच वै पार्थिवेन्द्रो राक्षसेन्द्रं प्रहृष्टवत् ॥

अर्जुनः “ अर्जुன
पार्थिवेन्द्रः मன்னர்
पुलस्त्याज्ञां புலஸ்தியரது நிய
மனத்தை
प्रगृह्य கௌரவித்து
किञ्चन எந்த ஒரு
वचः वै வார்த்தைபையும்

अवे न பதிலாய்ச்சொல்ல
வில்லை.
प्रहृष्टवत् பரமானந்தம் கொண்
டவராகி
राक्षसेन्द्रं ராக்ஷஸமன்னனை
मुमोच கட்டினின்று விட்டு
விட்டார்.

स तं प्रमुच्य त्रिदशारिर्जुनः प्रपूज्य दिव्याभरणस्रग्भ्वैः ।

अहिंसकं सख्यमुपेत्य सायिकं प्रणम्य तं ब्रह्मसुतं गृहं ययौ ॥ १८ ॥

सः “ अந்த
अर्जुनः अர்ஜுனர்
त्रिदशारिं தேவசத்ருவான
तं அவனை
प्रमुच्य விடுதலைசெய்து
दिव्याभरण- } திவ்யமான ஆபரணங்
स्रग्भ्वैः } கள், பூமாலைகள்,
வஸ்திரங்கள் இவை
களால்
प्रपूज्य மரியாதை செய்து
கொண்டாடி
सायिकं அக்கினிசாக்ஷிகமாக

अहिंसकं நாம் ஒருவரை ஒருவர்
ஹிம்சைசெய்யாதபடி
सख्यं ஒற்றுமையாயிருத்
தலை
उपेय செய்துகொண்டு
ब्रह्मसुतं பிரம்மாவின் புதல்வ
ரான
तं அவரை
प्रणम्य ஸாஷ்டாங்கமாய் நம
ஸ்காரம் செய்து
गृहं வீட்டிற்கு
ययौ சென்றனர்.

पुलस्त्येनापि सन्त्यक्तो राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् । परिष्वक्तः कृतातिथ्यो लज्जमानो विनिर्जितः॥

विनिर्जितः “ அபஜயமடைந்த
प्रतापवान् பிரதாபசாலியாகிய
राक्षसेन्द्रः ராக்ஷஸமன்னன்
परिष्वक्तः தழுவிக்கொள்ளப்
பட்டவனாய்

कृतातिथ्यः அதிதிபூஜை பெற்றவ
னாய்
लज्जमानः வெட்கத்தலைகுனிந்த
வனாய்
पुलस्त्येन अपि புலஸ்தியராலும்
सन्त्यक्तः போகவிடுக்கப்
பட்டான்.

पितामहसुतश्चापि पुलस्त्यो मुनिपुङ्गवः । मोचयित्वा दशग्रीवं ब्रह्मलोकं जगाम ह ॥ २० ॥

मुनिपुङ्गवः “ முனிச்சீரேஷ்டரும்
पितामहसुतः च பிரம்மதேவப்புதல்
வருமாகிய
पुलस्त्यः புலஸ்தியர்

दशग्रीवं अपि दशகிரீவனையும்கட
मोचयित्वा ஸ்வதந்திரம்பெறச்
செய்து
ब्रह्मलोकं பிரம்மலோகத்திற்கு
जगाम ह எழுந்தருளினார்.

एवं स रावणः प्राप्तः कर्तिवीर्यात्पश्यन् । पुलस्त्यश्च नाचापि पुनर्मुक्तो महाबलः ॥ २१ ॥

சு: “அந்த
மஹாபலிஷ்டனாகிய
ராவணனும்
காந்தீவீரயனிடத்
திரிந்து

प्रवर्षं अवमानं त्तेत
प्राप्तः பெற்றான்.
पुनः अपि அப்படியிருந்தும்
पुलस्त्यश्च नाच् புலஸ்த்யருடைய
निर्यमनத்தால்தான்
सुकः வெளிப்பட்டான்.

एवं बलिभ्यो बलिनः सन्ति राघवनन्दन । नावज्ञा हि परे कार्या य इच्छेत्प्रियमात्मनः ॥

राघवनन्दन “राकुवம்சத்தில்
பிறந்த பிள்ளாய்!

एवं இப்படித்தான்
बलिभ्यः { பலிஷ்டனென்று
கொண்டாடப்படுப
வர்களைக்காட்டிலும்
बलिनः பலவான்கள்
सन्ति இருக்கின்றனர்
हि என்கிறபடியால்

आत्मनः தனக்கு
प्रियं நன்மையை
यः எவன்
इच्छेत् கருதுகின்றானோ,
अवज्ञा வேறு ஒருவனிடத்
न कार्या अवमதிப்பு [திலும்
செய்யலாகாது.

ततः स राजा पिशिताशनानां सहस्रबाहोरुपलभ्य मैत्रीम् ।

पुनर्नृपाणां कदनं चकार चचार सर्वा पृथिवीं च दर्पात् ॥ २३ ॥

पिशिताशनानां “அரக்கர்களுக்கு
राजा மன்னனாகிய
सः அவன்
पुनः இப்படி எல்லாமாகி
सहस्रबाहोः ஆபிரம்கைகளை
मैत्री उलभ्य உடையவனுடைய
நடைப்பெற்று

ततः च அதன்மேலும்
दर्पात् செருக்கால்
पृथिवीं உலகு
सर्वा முழுமையும்
चचार திரிந்தான்.
नृपाणां மன்னவர்களுக்கு
कदनं நாசத்தை
चकार விளைவித்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे त्रयस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22122

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1398

चतुर्विंशः सर्गः—முப்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ २४ ॥

वालिरावणसख्यम्—வாலியும் ராவணனும் சினேகம்செய்துகொள்வது.

अर्जुनेन विमुक्तस्तु रावणो राक्षसाधिपः । चचार पृथिवीं सर्वामनिर्विणस्तथा कृतः ॥

राक्षसाधिपः “ராக்ஷஸமன்ன
रावणः இராவணன் [னாகிய
अर्जुनेन அர்ஜுனரால்
विमुक्तः तु கட்டுண்டுவிடப்பட்ட
வனாயிருந்தும்
तथा இன்னும்

अनिर्विणः { தைரியத்தில் சோர்
வை அடையா
தவனாகவே
कृतः விளங்கிக்கொண்டு
पृथिवीं सर्वा பூமிமுழுமையும்
चचार திரிந்தான்.

राक्षसं वा मनुष्यं वा शृणुते यं बलाधिकम् । रावणस्तं समासाद्य युद्धे ह्वयति दर्पितः ॥

रावणः “ इरावணன்
यं எவனாவது ஒருவனை
राक्षसं वा ராக்ஷஸனயிருந்தா
லும்சரி,
मनुष्यं वा அல்லது மானிடனாக
இருந்தாலும்சரி,

बलाधिकं பலத்தில் மேம்பட்ட
शृणुते அறிகிறானே [வனாக
तं அவனை
दर्पितः கர்வம்கொண்டவனாய்
समासाद्य கிட்டி
युद्धे போருக்கு
ह्वयति அழைப்பான்.

ततः कदाचित्किष्किन्धां नगरीं वालिपालिताम् । गत्वा ह्वयति युद्धाय वालिनं हेममालिनम् ॥

कदाचित् “ ஒரு சமயத்தில்
वालिपालितां வாலியினால் பரிபா
லிக்கப்பட்ட

ततः அவ்விடத்தில்
हेममालिनं பொன்மலை பூண்ட
வனாகிய

किष्किन्धां கிஷ்கிந்தா
नगरीं புரிக்கு
गत्वा சென்று

वालिनं வாலியை
युद्धाय போருக்கு
ह्वयति அழைத்தான்.

ततस्तु वानरामात्यस्सारस्तारापिता प्रभुः । उवाच वानरो वाक्यं युद्धप्रेषुमुपागतम् ॥४॥

वानरामात्यः “ வானரரின் மந்திரி
யும்
तारापिता தாரையின் தந்தையும்
प्रभुः மஹாசாமர்த்தியசாலி
तारः தாரனென்ற [புமாகிய
वा नरः வானரன்
ततः அங்கே

युद्धप्रेषुं போரில் உத்தேசம்
கொண்டவனாய்
उवाच வந்திருக்கின்ற அவ
னுக்கு
तु இதுவிஷயத்தில்
वाक्यं இந்தபதிலை
उवाच சொன்னான்:

राक्षसेन्द्र गतो वाली यस्तै प्रतिबलो भवेत् । कोऽन्यः प्रमुखतः स्थातुं तव शक्तः पुवङ्गमः ॥

राक्षसेन्द्र “ ராக்ஷஸமன்னனை !
ते உனக்கு
प्रतिबलः ஈடான பலிஷ்டர்
यः எவர்
भवेत् ஆகுவாரோ அந்த
वाली गतः வாலி வெளியில்
போயிருக்கின்றார்.

तव உனக்கு
प्रमुखतः எதிரில்
स्थातुं எதிர்த்து நிற்க
शक्तः ஆற்றலுடைய
अन्यः மற்றொரு
पुवङ्गमः வானரன்
कः எங்கிருக்கிறான்.

चतुर्भ्योऽपि समुद्रेभ्यः सन्ध्यामन्वास्य रावण । इदं सुहूर्तमायाति वाली तिष्ठ सुहूर्तकम् ॥

रावण “ இராவண !
वाली வாலி
चतुर्भ्यः நான்கு
समुद्रेभ्यः சமுத்திரங்களிலும்
सन्ध्यां சந்தியோபாசத்தை
अन्वास्य செய்துவிட்டு

इदं सुहूर्तं अपि இந்தஒரு முஹூர்த்
தத்திற்குள்ளேயே
आयाति திரும்பிவந்துவிடுவார்
सुहूर्तकं ஒருமுஹூர்த்தகாலம்
तिष्ठ இங்கேயே தங்கிக்
காத்திரு.

एतानस्थिचयान्पश्य य एते शङ्खपाण्डुराः । युद्धार्थिनामिमे राजन्वानराधिपतेजसा ॥७॥

राजन् “அரசே !
 एतान् இதோ இருக்கின்ற
 अस्थिचयान् எனும்புக்குவியல்களை
 पश्य கவனித்துப்பார்,
 ये எப்படிப்பட்டதாய்
 इमे கண்முன் இருக்கிற

एते இந்த
 शङ्खपाण्डुराः வெளுத்த மண்டை
 युद्धार्थिना போராவேண்டி
 वानराधिपतेजसा வந்தவர்களுடையது;
 கொடுமையாலானது.

यद्वाऽमृतरसः पीतस्त्वया रावण राक्षस । तदा वालिनमासाद्य तदन्तं तव जीवितम् ॥८॥

राक्षस “‘ராக்ஷஸ !
 रावण ராவண !
 त्वया உன்னால்
 अमृतरसः தேவாமிருதமானது
 पीतः பானம்செய்யப்

यद्वा என்கிற பசுத்திலும்
 तदा அப்போதும்
 वालिनं வாலியை
 आसाद्य மேல்வீழ்ந்துதாக்கிய
 तव जीवितं உனது உயிர்
 तदन्तम् அதுமட்டுந்தான்.

पश्येदानीं जगच्चित्रमिमं विश्रवसः सुत । इदं मुहूर्तं तिष्ठस्व दुर्लभं ते भविष्यति ॥ ९ ॥

विश्रवसः “‘விசுவசின்
 सुत புதல்வனே !
 इदं இந்த
 मुहूर्तं முஹூர்த்தகாலம்
 तिष्ठस्व பொறுத்திரும்,
 ते உனக்கு
 { இதுவரையில் அனுப
 दुर्लभं { வத்தில்கண்டிராத
 ஒருவரை

भविष्यति நேரில் சந்தித்தல்
 வினையும்
 इदानीं இப்பொழுது
 जगच्चित्रं உலகிலெங்கும் பிரசித்
 तिष्ठस्व திபெற்றவராகிய
 इमं இவரை
 पश्य நேரில் காண்பீர்.

अथ वा त्वरसे मर्तुं गच्छ दक्षिणसागरम् । वालिनं द्रक्ष्यसे तत्र भूमिस्थमिव भास्करम् ॥

मर्तुं “‘மாணமடைய
 त्वरसे அவஸரப்படுகின்றாய்
 अथ वा என்றால்
 दक्षिणसागरं தென்சமுத்திரத்

तत्र அவ்விடத்தில்
 भूमिस्थं பூமியில் எழுந்த
 भास्करं சூர்யபகவானை
 इव போலிருக்கிற
 वालिनं வாலியை
 द्रक्ष्यसे காணப்பெறுவாய்.

गच्छ செல்லுக.

स तु तारं विनिर्भर्त्स्य रावणो लोकरावणः । पुष्पकं तत्समारुह्य प्रययौ दक्षिणार्णवम् ॥

लोकरावणः “‘உலகைக் கடற
 सः அந்த [அடிக்கும்
 रावणः இராவணன்
 तारं தாரனை
 विनिर्भर्त्स्य கிட்டுவிட்டு
 उ उடனே

तत् அந்த
 पुष्पकं புஷ்பகவிமானத்தில்
 समारुह्य ஏறிக்கொண்டு
 दक्षिणार्णवं தென்சமுத்திரத்
 प्रययौ திரிந்து
 போய்ச்சேர்ந்தான்.

तत्र हेमगिरिप्रख्यं तरुणार्कनिभाननम् । रावणो वालिनं दृष्ट्वा सन्ध्योपासनतत्परम् ॥१२॥

तस्य "அவ்விடத்தில்
 रावणः रावணன்
 वालिनं வாலியை
 हेमगिरिप्रख्यं மேருமலைபோலிருக்கிற

तरुणार्क- } பாலகூர்யனைப்
 निभाननं } போன்ற முகமுடையவனாகவும்
 सन्ध्योपासन- } ஸந்த்யோபாசன
 तत्परं } மொன்றிலேயே
 ஆஸக்தியுடனிருப்ப
 கண்டான். [வனாகவும்]

पुष्पकादवरुह्याथ रावणोऽञ्जनसन्निभः । ग्रहीतुं वालिनं तूर्णं निःशब्दपदमाव्रजत् ॥१३॥

अथ "அப்பொழுது
 अञ्जनसन्निभः அஞ்சனமலைபோலிருக்கின்ற
 रावणः இராவணன்
 पुष्पकात् புஷ்பகவிமானத்திலிருந்து

अवरुह्य இறங்கி
 वालिनं வாலியை
 ग्रहीतुं தெரியாமலே பின்புறமிருந்து பிடிப்பதற்கு
 निःशब्दपदं ஒசைப்படாமல் காலடிவைத்துக்கொண்டு
 आव्रजत् சென்றான்.

यदृच्छया तदा दृष्टो वालिनाऽपि स रावणः । पापमिप्रायवान्दृष्ट्वा चकार न तु संभ्रमम् ॥

वालिना "வாலியினால்
 तदा அந்தசமயத்தில்
 रावणः अपि இராவணனும்
 यदृच्छया தெய்வாதீனமாய்
 { இன்னான் இன்னது
 செய்யப்போகிறானென்று
 கண்டுகொள்ளப்பட்டவனானான்.
 दृष्टः

सः அவன்
 पापमिप्रायवान् தீயஎண்ணம் கொண்டவனென
 दृष्ट्वा तु அறிந்திருந்தும்
 संभ्रमं அப்படி இப்படி
 { அசைதலை
 न चकार செய்யாதிருந்தான்.

शशमालक्ष्य सिंहो दा पन्नगं गरुडो यथा । न चिन्तयति तं वाली रावणं पापनिश्चयम् ॥

वालि "வாலி
 तं அந்த
 रावणं இராவணனை
 { தீங்குசெய்யத்தீர்மானம்
 கொண்டு வந்திருக்கிறவனாக
 पापनिश्चयं அறிந்து
 आरुध्य

सिंहः சிங்கம்
 शशं முயலையும்
 गरुडः கருடன்
 पन्नगं वा சர்ப்பத்தையும்
 यथा எவ்வண்ணமோ
 { அவ்வண்ணமே
 न चिन्तयति லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை.

जिघृक्षमाणमायान्तं रावणं पापचेतसम् । कक्षावलम्बितं कृत्वा गमिष्ये त्रीन्महार्णवान् ॥

जिघृक्षमाणं "பிடித்துக்கட்டிவிடவேண்டுமென்கிற
 पापचेतसं துஷ்ட எண்ணங்கொண்டு
 आयान्तं வந்துகொண்டிருக்க
 रावणं இராவணனை [கின்ற]

कक्षावलम्बितं கக்கங்களிலே சிக்கிக்கொண்டவனாக
 कृत्वा செய்துகொண்டு
 त्रीन् மூன்று
 महार्णवान् மஹாசமுத்திரங்களுக்கும்
 गमिष्ये போகப்போகிறேன்.

द्रक्ष्यन्त्यरिं ममाङ्कस्थं संसदूकराम्बरम् । लम्बमानं दशग्रीवं गरुडस्येव पन्नगम् ॥ १७ ॥

அரி	“ லோகத்வேவஹி	संसदूकरांवरं	{ தொங்கும் தொடை
दशग्रीवं	தசக்ரீவணை [யாகிய		கள், கைகள், வஸ்தர
गरुडस्य	கருடனுக்கு		ங்களுடையவனாய்
पन्नगं	ஒருபாம்பை	लम्बमानं	ஊஞ்சலாடிக்கொண்
इव	போன்றவண்ணமே		டிருப்பவனாக
म	எனது		
अङ्कस्थं	உடம்பில் கட்டுண்ட	द्रक्ष्यन्ति	{ பலரும்பரத்தயகூத்
	வனாய்		தில்பார்க்கப்போ
			கின்றார்கள்.

इत्येवं मतिमास्थाय वाली कर्णमुपाश्रितः । जपन्वै नैगमान्मन्त्रांस्तस्थौ पर्वतराडिव ॥ १८ ॥

पर्वतराड्	“ இமயமலை	कर्णमुपाश्रितः	{ ச்ரோத்திரத்திரியத்
इव	போலிருக்கின்ற		தை மாத்தரங்கொண்
वाली	வாலி		டுகவனித்துக்கொ
इति एवं	மேற்கண்டவண்		ண்டுருப்பவனாக
	ணமாய்	नैगमान् मन्त्रान्	வேதமந்திரங்களை
मतिं	தீர்மானத்தை	जपन्	ஜபம்செய்துகொண்டு
आस्थाय	இருத்தி	तस्थौ वै	கொஞ்சமேனும் அசை
			யாமலிருந்தான்.

तावन्योन्यं जिघृक्षन्तौ हरिराक्षसपार्थिवौ । प्रयत्नवन्तौ तत्कर्म ईहतुर्बलदर्पितौ ॥ १९ ॥

तौ	“ அவ்விாண்டு	प्रयत्नवन्तौ	வெகுஜாக்கிரதையு
बलदर्पितौ	வலியினால் செருக்		டையவர்களாக
	குற்ற		
हरिराक्षसपार्थिवौ	வானரமன்னனும்,	तत्	அந்த
	ராசூஸமன்னனும்		
अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்	कर्म	ஒரே முடிவை
	கைக்கொள்ளவேண்டு		
जिघृक्षन्तौ	{ மென்னும் கருத்து	ईहतुः	உத்தேசம்கொண்டி
	டையவர்களாய்		ருந்தார்கள்.

हस्तग्राहं तु तं मत्वा पादशब्देन रावणम् । पराङ्मुखोऽपि जग्राह वाली सर्पमिवाण्डजः ॥

वाली	“ வாலி	अण्डजः	கருடன்
तं	அந்த	सर्पं	ஒரு பாம்பை
रावणं	இராவணனை	इव	எவ்வண்ணமோ
पादशब्देन	காலடி ஒசையால்		அவ்வண்ணமே
हस्तग्राहं	கைக்கெட்டினவனாய்		
मत्वा	அறிந்து		
तु	இவ்விஷயத்தில்	जग्राह	{ ஸ்வாதீனமிழக்கச்
पराङ्मुखः अपि	சந்தேனும் லக்ஷ்யம்		செய்து இறுக்கிப்
	செய்யாதவனாகவே		பிடித்துக்கொண்டு
			வந்தான்.

ग्रहीतुकामं तं गृह्य रक्षसामीश्वरं हरिः । खमुत्पपात वेगेन कृत्वा कक्षावलम्बिनम् ॥२१॥

ग्रहीतुकामं கட்டிப்பிடித்துவிட
உத்தேசம்கொண்டி-
த அந்த [ருந்த
ரக்ஷஸா இஷரீ அரக்கர்களின் மன்
ஹரி: வானான் [னனை
गृह्य இறுக்கிப்பிடித்துக்
கொண்டு

कक्षावलम्बिनं { ககங்களில் தொங்கிக்
கொண்டு ஊஞ்சலாடு
खं கின்றவனாகச்செய்து
वेगेन ஆகாயத்தில்
उत्तरात அத்தயானந்தம்
எழும்பினான். கொண்டு

तं चापीड्यमानं तु विदुदन्तं नखैर्मुहुः । जहार रावणं वाली पवनस्तोयदं यथा ॥ २२ ॥

वाली “வாலி
त அந்த
रावणं च ராவணனையும்
नखै: நகங்களால்
मुहु: விட்டுவிட்டு
विदुदन्तं குத்திவிட்டு
आपीड्यमानं துன்புறுத்துபவனாக

तु இருக்கையிலும்
पवन: காற்று
तोयदं மேகத்தை
यथा எவ்வண்ணமோ
जहार அவ்வண்ணமே
தூக்கிக்கொண்டு
சென்றான்.

अथ ते राक्षसामात्या द्वियमाणं दशाननम् । सुमोक्षयिषवो वालिं रवमाणा अभिद्रुताः ॥

अथ “அக்காலத்தில்
ते அந்த
राक्षसामात्या: ராக்ஷஸனது அமைச்சர்கள்
द्वियमाणं தூக்கிக்கொண்டு
दशाननं பேசப்படுகின்ற
தசானனனை

सुमोक्षयिषवः விடுவிக்கக்கருதியவர்கள்
रवमाणा: கட்சரலிட்டுக்கொண்டு
वालिं வாலியை
अभिद्रुता: பின்தொடர்ந்து ஓடி
ஞர்கள்.

अन्वीयमानो मेघौघैरम्बरस्थ इवांशुमान् ॥

तै: “அவர்களால்
अन्वीयमान: பின்தொடரப்பட்டவ
அம்சரஸ்த: ஆகாயத்தினிடையில்
விரைந்துசெல்லு
वाली வாலி [கின்றவனான

अन्वीयमानो मेघौघैरम्बरस्थ इवांशुमान् ॥
मेघौघै: மேகக்கூட்டங்களால்
अन्वीयमान: பின்தொடரப்பட்ட
வராய்
अम्बरस्थ: ஆகாயத்தில் விளங்
சும்
अंशुमान् इव சூர்யபகவானென
आजते விளங்கினான்.

तेऽशक्रुवन्तः संप्राप्तुं वालिनं राक्षसोत्तमाः । तस्य बाहुरूवेगेन परिश्रान्ता व्यवस्थिताः ॥

ते “அந்த
राक्षसोत्तमा: ராக்ஷஸோத்தமர்கள்
वालिं வாலியை
संप्राप्तुं அணுக
अशक्रुवन्त: முடியாதவர்களாய்
तस्य அவனது

बाहुरूवेगेन { கைகள், தொடைகள்
இவைகளின் சலன
परिश्रान्ता: களைத்தவர்களாகி
व्यवस्थिता: இடையேதங்கிநின்று
விட்டார்கள்

वालिमार्गादपाक्रामन्पर्वतेन्द्रो हि गच्छतः । किं पुनर्जीवितप्रेषुर्विभ्रदै मांसशोणितम् ॥

गच्छतः “ போய்க்கொண்
டிருக்கின்ற
वालिमार्गात् वारियின் வழியிலி
ருந்து
पर्वतेन्द्राः பெரும்மலைகள்
अप क्रामन् ஒதுக்கிவழிவிட்டன
हि என்றால்

मांसशोणितं वै மாஸ்ஸத்தையும்
ரத்தத்தையுமே
विभ्रत வலிக்கும்
जीवितप्रेषु: உயிர்ஜீத்துவின்
விஷயத்தில்
किं पुरः சொல்லவும்
வேண்டுமோ !

अपक्षिगणसंपातान्वानरेन्द्रो महाजवः । क्रमशः सागरान्सर्वान्सन्ध्याकालमवन्दत ॥२७॥

महाजवः “ மஹாவேகம்கொண்
டவனுன
वानरेन्द्रः வானரச்சேஷ்டன்
अपक्षिगणसंपातान् { பக்ஷிகணங்களாலும்
பறந்து அணுகமுடி
யாதவைகளான
सागरान् சமுத்திரங்களை

सर्गन् எல்லாவற்றிலும்
क्रमशः { விதிமுறை தவறாத
வண்ணம் ஒன்றின்
பின் ஒன்றாய்
सन्ध्याकालं சந்தியாகாலத்தை
பின்கண்டபடி ஜபம்
अवन्दत { செய்து கொண்
டாடினான்.

संपूज्यमानो भूतैस्तु खेचरैः खेचरो हरिः । पश्चिमं सागरं वाली ह्याजगाम सरावणः ॥

खेचरैः “ ஆகாசவாசிகளான
भूतैः அடியார்களால்
तु அவ்விஷயத்தில்
संपूज्यमानः புகழ்ந்து போற்றப்
பட்டவனாய்
सरा-णः हि { ராவணனையும் வலித்
துக்கொண்டிருக்
கிறவனாய்

खेचरः ஆகாசத்திலேயே
செல்லுகின்றவனுன
वाली வாலி என்ற
हरिः வானான்
पश्चिमं மேற்கு
सागरं சமுத்திரத்திற்கு
आजगाम வந்துசேர்ந்தான்.

तस्मिन्सन्ध्यामुपासित्वा स्नात्वा जप्त्वा च वानरः ।

उत्तरं सागरं प्रायाद्ब्रह्मानो दशाननम्

॥ २९ ॥

दशाननं “ தசானனை
ब्रह्मानः வகித்தவண்ணமே
பிருக்கின்ற
वानरः வானான்
तस्मिन् அதில்
स्नात्वा ஸ்னானம்செய்து

सन्ध्यां சந்தியாவந்தனைத்தை
उपासित्वा செய்து
जप्त्वा च ஜபத்தையும்செய்து
விட்டு
उत्तरं வடக்கு
सागरं சமுத்திரத்திற்கு
प्रायात् புறப்பட்டான்.

बहुयोजनसाहस्रं वहमानो महाहरिः । वायुवच्च मनोवच्च जगाम सह शत्रुगा ॥ ३० ॥

महाहरिः “मஹாப்ரசித்தி
பெற்ற வானான்
वायुवत् च वायுவேகம்போன்ற
வாகுவும்
मनोवत् च மனுவேகம்போன்ற
வனாகுவும்

बहुयोजनसाहस्रं அனைகமாயிரம்
யே.ஜனைகளையும்
शत्रुगा சத்ருவேடு
सह சஹிதமே
वहमानः பறந்துகொண்டு
செல்லுபவனாய்
जगाम வந்துசேர்ந்தான்.

उत्तरे सागरे सन्ध्यामुपासित्वा दशाननम् । वहमानोऽगमद्वाली पूर्वं वै स महोदधिम् ॥

सः वाली अந்த वाली
दशाननं தசானனனை
वहमानः वै வஹித்தவண்ணமே
उत्तरे வடக்கு
सागरे சமுத்திரத்தில்

सन्ध्यां சந்தியாவந்தனத்தை
उपासित्वा செய்துவிட்டு
पूर्वं கிழக்கு
महोदधिं சமுத்திரத்திற்கு
अगमत् வந்துசேர்ந்தான்.

तत्रापि संध्यामन्वास्य वासविः स हरीश्वरः । किष्किन्वामभितो गृह्य रावणं पुनरागमत् ॥

वासविः “இந்திரன் புதல்வ
னாகிய
सः हरीश्वरः அந்த வானரமன்னன்
रावणं ராவணனை
गृह्य अपि { கைதியாய் பற்றிக்
கொண்டிருக்கும்
வண்ணமே

तत्र அதில்
सन्ध्यां சந்தியாவந்தனத்தை
अवास्य செய்து
पुनः திரும்பி
किष्किन्वां கிஷ்கிந்தாரகரத்
अभितः அருகாமையில் [திற்கு
आगमत् வந்துசேர்ந்தான்.

चतुर्थेपि समुद्रेषु सन्ध्यामन्वास्य वानरः । रावणोद्ग्रहन्श्रान्तः किष्किन्धोपवनेऽपतत् ॥

वानरः “வானான்
रावणोद्ग्रहन्-} ராவணனையும் தூக்
श्रान्तः { கிக்கொண்டுபோகி
மதையும் ஒரு விசே
ஷமாய்வினையாத
சார்த்தம்கொண்ட
चतुर्थं நான்கு [மனத்தனாய்

समुद्रेषु अपि சமுத்திரங்களிலும்
सन्ध्यां சந்தியாவந்தனத்தை
अन्वास्य வழக்கம்போல்
செய்துவிட்டு
किष्किन्धोपवने கிஷ்கிந்தா நகரத்தின்
உத்யானவனத்தில்
अपतत् இறங்கினான்.

रावणं तु मुमोचाथ स्वकक्षात्कपिसत्तमः । कुतस्त्वमिति चोवाच महसन्रावणं मुहुः ॥

कपिसत्तमः “வானரசரோஷ்டன்
रावणं च ராவணனையும்
अथ இப்பொழுது
स्वकक्षात् தனது கক্ষத்தில்
ருந்து
मुमोच உதறினான்.
तु அவ்விஷயமாய்
मुहुः அந்த சமயத்தில்

महसन् रையாண்டிசெய்து
கொண்டு
रावणं ராவணனைப்பார்த்து
एवं ‘தேவரீர்
{ எவ்விடத்திலிருந்து
कुतः { இப்பொழுது எழுந்
தருளுகிறதோ?’
इति என்று
उवाच விசாரனை செய்தான்.

विस्मयं तु महद्वत्वा श्रमलोलनिरीक्षणः । राक्षसेन्द्रो हरीन्द्रं तमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ३५ ॥

राक्षसेन्द्रः “ராக்கூஸமன்னன்
 அமலோல- } பட்டபாட்டால்
 निरीक्षणः } வெருள விழிக்கும்
 கண்களுடையவனாய்
 तु இவ்விஷயத்தில்
 महत् இப்படிப்பட்டது என
 சொல்லமுடியாத

विस्मयं ஆச்சரியத்தை
 गत्वा அடைந்து
 तं அந்த
 हरीन्द्रं வானரமன்னனைப்
 பார்த்து
 इदं பின்வரும்
 वचनं பதிலை
 अब्रवीत् சொன்னான் :

वानरेन्द्र महेन्द्राभ राक्षसेन्द्रोऽस्मि रावणः । युद्धेऽसुरिह संप्राप्तः स चाद्यासादितस्त्वया ॥

महेन्द्राभ “இந்திரனையும் மின்
 சியபுகழ்பெற்ற
 वानरेन्द्र வானரமன்ன !
 रावणः ராவணனென்ற
 राक्षसेन्द्रः ராக்கூஸமன்னனாகிய
 अस्मि நான்

युद्धेषु போரில் ஆகை
 கொண்டவனாய்
 अद्य இப்பொழுது
 इह இவ்விடத்திற்கு
 संप्राप्तः வந்துசேர்ந்தேன்.
 सः च அதுவும்
 त्वया உன்னால்
 आसादितः சபலமாகியது.

अहो बलमहो वीर्यमहो गाम्भीर्यमेव च । येनाहं पशुवद्बुध आमितश्चतुरोऽर्णवान् ॥ ३७ ॥

अहं “நானும்,
 पशुवत् एव யாகப்பசுவெனவே
 गृह्य சிக்கிக்கொண்டவனாய்
 चतुरः நான்கு
 अर्णवान् च சமுத்திரங்களிலும்

आमितः அலக்கழிக்கப்
 येन என்றால் [பெற்றேன்
 अहो बलं என்னபலம்!
 अहो वीर्यं என்னவீர்யம்!
 अहो गाम्भीर्यम् என்னகாம்பீர்யம்!

एवमश्रान्तवद्दीर शीघ्रमेव महार्णवान् । मां चैवोद्वहमानस्तु कोऽप्यो वीरः क्रमिष्यति ॥

वीर “தனிவீர !
 एवं இவ்விதம்
 मां च என்னையும்
 उद्वहमानः तु வஹிக்குப் வண்ண
 மாகவே
 अश्रान्तवत् एव சிறிதளவும் சோர்வ
 டையாதவனாகவே

शीघ्र एव விரைவாகவே
 महार्णवान् பெரும்கடல்களை
 अन्यः (வேறு
 कः எந்த
 वीरः ஒருவீரன்
 क्रमिष्यति கடப்பான் ?

त्रयाणामेव भूतानां गतिरेषा पुत्रङ्गम । मनोऽनिलसुपर्णानां तव चात्र न संशयः ॥ ३९ ॥

पुत्रङ्गम “வானர !
 एषा இந்த
 गतिः கமனம்
 तव च உனக்கும்
 त्रयाणां முவர்களாகிய

मनोऽनिलसुपर्णानां மனம், வாயு, கருடன்
 இவர்களாகிய
 भूतानां एव பூதங்களுக்குமட்டுமே.
 अस इव்விஷயத்தில்
 संशयः न ஸந்தேஹமில்லை.

सोऽहं दृष्ट्वलस्तुभ्यमिच्छामि हरिपुङ्गव । त्वया सह चिरं सख्यं सुस्तिग्धं पावकाग्रतः ॥

हरिपुङ्गव

“வானரோத்தபா!

तुभ्यं

உன் விஷயத்தில்

दृष्ट्वलः

{ பலத்தை பிரத்யக்ஷத்
தில் அனுபவித்து
விட்டேன்.

सः

அந்த

अहं

நான்

त्वया सह

உன்னுடன் கூட

दाराः पुत्राः पुरं राष्ट्रं भोगाच्छादनभोजनम् । सर्वमेवाविभक्तं नौ भविष्यति हरीश्वर ॥

हरीश्वर

“வானரமன்னு!

पुत्राः

புதல்வர்களும்தம்

भोगाच्छादन-

{ போகமும், வஸ்திர

भोजनं }

மும், போஜனமும்

पुरं

நகரமும்

र.ष्टं

நாடும்

ततः प्रज्वालयित्वाऽग्निं तावभौ हरिराक्षसौ । आतृत्वमुपसंपन्नौ परिव्रज्य परस्परम् ॥४२॥

तौ

“அந்த

उभौ

இருவர்களாகிய

हरिराक्षसौ

வானரனும், அரக்

अग्निं

அக்கினியை [கனும்

प्रज्वालयित्वा

வளர்த்தி

परस्परं

ஒருவரை ஒருவர்

अन्योन्यं लम्बितकौ ततस्तौ हरिराक्षसौ ।

तः

“அங்கிருந்து

तौ हरिराक्षसौ

அந்த வானரனும்,

அரக்கனும்

अन्योन्यं

ஒருவரோடொருவர்

हृद्यौ

சந்தோஷமடைந்தவர்

களாய்

स तत्र मासमुषितः सुग्रीव इव रावणः ।

सः

“அந்த

राणः

இராவணன்

तत्र

அங்கே

सुग्रीवः

சுகரீவன்

इव

போலவே

मासं

ஒருமாதகாலம்

उषितः

வசிக்கிருந்தான்.

पावकाग्रतः

அக்னிசாக்ஷிகமரக

सुस्तिग्धं

பிறரால் அழிக்கமுடி

யாததாயிருக்கிறதும்

चिरं

ஆயுட்பர்யந்தமிருக்

கிறதமாகிய

सख्यं

அன்போன்ய ஸ்நேக

உடம்பாட்டை

इच्छामि

வேண்டுகின்றேன்.

दाराः

பயிர்பூமிகளும்

सर्व एव

எல்லாமுமே

नौ

நம்மிருவருக்கும்

अविभक्तं

பேதமின்றி அனுப

விக்கத்தக்கதாய்

भविष्यति

விளங்கட்டும்.

परिव्रज्य परस्परम् ॥४२॥

परिव्रज्य

ஆலிங்கனம்செய்துக்

கொண்டு

ततः

அப்போதிலிருந்து

आतृत्वं

சேஹாதாரர்கள்போல

ருப்பதை

उपसम्पन्नौ

நிச்சயித்துக்கொண்

டார்கள்.

किष्किन्धां विशतुहृष्टौ सिंहौ गिरिगुहामिव ॥

लम्बितकौ

சல்லாபமாய்ப் பேசிக்

கொண்டு

सिंहौ

இருசিংகங்கள்

गिरिगुहां

மலைக்குகையில்

इव

எவ்வண்ணமோ,

அவ்வண்ணமே

किष्किन्धां

கிஷ்கிந்தைக்கு

विशतुः

வந்துசேர்ந்தார்கள்.

अमात्यैरागतैर्नीतस्त्रैलोक्योत्सादनार्थिभिः ॥

त्रैलोक्यो-

மூவுலகங்களையும்

त्सादनार्थिभिः }

அழிக்க எண்ணம்,

கொண்டவர்களாய்

आगताः

கூடவந்து

अमात्यैः

மந்திரிகளால்

नीतः

அழைத்துக்கொண்

டுபோகப்பட்டான்.

एवमेतत्पुरा वृत्तं वालिना रावणः प्रभो । धर्षितश्च कृतश्चापि भ्राता पावकसन्निधौ ॥४५॥

प्रभो	“ பிரபோ !	धर्षितः	கொட்டமடக்கப்
एतत्	இது	अपि	ஆயினும் [பட்டான்
पुरा	முன்காலத்தில்	पावकसन्निधौ	அக்கினியின் முன்
वृत्तं	நடந்த விநுத்தார்தம்.		நிலையில்
रावणः च	ராவணனும்	भ्राता च	ஆப்தஸ்னேஹித
वालिना	வாலியினால்		கைவும்
एवं	மேற்கண்டவண்	कृतः	ஒப்புக்கொள்ளப்
	ணமாய்		பட்டான்.

बलमप्रतिमं राम वालिनोऽभवदुत्तमम् । सोऽपि त्वया विनिर्दग्धः शलभो वह्निना यथा ॥

राम	“ ஸ்ரீராம !	त्वया	தேவரீரால்
वालिनः बलं	வாலியின் பலம்	वह्निना	அக்னியினால்
अप्रतिमं	ஒப்புவமையிலலாத	शलभः	விட்டிற்பூச்சி
	தாயும்	यथा	எவ்வண்ணமோ,
उत्तमं	மிகச் சிறந்ததாயும்		அவ்வண்ணமே
अभवत्	விளக்கிற்று.	विनिर्दग्धः	கொல்லப்பட்டான்.”
सः अपि	அவனும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22168

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1444

पञ्चत्रिंशः सर्गः—இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ 24 ॥

हनुमदुत्पत्त्यादि—ஹனுமாரின் உத்பத்தி முதலியது.

अपृच्छत तदा रामो दक्षिणाशाश्रयं मुनिम् । प्राञ्जलिर्विनयोपेत इदमाह बचोऽर्थवत् ॥

तदा	அப்பொழுது	आह	திருவாய்மலர்ந்தருளி
रामः	ஸ்ரீராமர்		னார்:
दक्षिणाशाश्रयं	தென்தேசவாசியாகிய	विनयोपेतः	விஷயம் தெரியாதவர்
मुनिं	முனிவரைப்பார்த்து		போலாகி
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி	अर्थवत्	{ யாவருமறிந்துகொள்
इदं	பின் கண்ட		ளவேண்டிய விஷய
वचः	மொழியை	अपृच्छत्	மானபடியால்
			வினாவினார்:

अतुलं बलमेतद्वै वालिनो रावणस्य च । न त्वेताभ्यां हनुमता समं त्विति मतिर्मम ॥ २ ॥

वालिनः	“ வாலியினுடையவும்	हनुमता	ஹனுமாதோடும்
रावणस्य च	இராவணனுடையவும்	एताभ्यां	இவ்விருவர்களோடும்
बलं	பலம்	समं	சாதிருச்சயம் என்பது
अतुलं वै	மஹத்தானதே;	न तु	இல்லவேயில்லை
तु	ஆயினும்	इति	என்பது
एतत्	இது	मम मतिः	எனது அபிப்பிராயம்.

शौर्यं दाक्ष्यं बलं धैर्यं प्राज्ञता नयसाधनम् । विक्रमश्च प्रभावश्च हनुमति कृतालयाः ॥३॥

हनुमति च “ஹனுமாநெருவ
எரிடத்திலேயே
शौर्यं செளரியமும்
दाक्ष्यं சாமர்த்தியமும்
बलं பலமும்
धैर्यं தைரியமும்
प्राज्ञता பாண்டித்யமும்

दृष्ट्वैव सागरं वीक्ष्य सीदन्तीं कपिवाहिनीम् ।

महाबाहुः “மஹாசக்திவானாகிய
அவன்

कपिवाहिनीं வானரச்சேனையை
सागरं சாகரத்தை
दृष्ट्वा एव பார்த்தமாத் திரத்தி
லேயே

सीदन्तीं ஏங்கிக்கிடக்கிறதாக

धर्षयित्वा पुरीं लङ्कां रावणान्तःपुरं तदा । दृष्ट्वा संभाषिता चापि सीता ह्याश्वासिता तथा ॥

तदा “அக்காலத்தில்
रावणान्तःपुरं ராவணந்தப்பிரத்தை
दृष्ट्वा च நன்றாய் ஆராய்ந்து
தேடிவிட்டு

अपि அதன்மேல்
सीता வீழை
संभाषिता { நமஸ்காரபூர்வமாய்ச்
சந்தித்துப்பேசப்
பட்டவளாய்

सेनाग्रया मन्त्रिसुताः किङ्करा रावणात्मजः ।

तल “அப்பொழுது
हनुमता அனுமான்
एकेन हि ஒருவனுலேயே
एते இந்த
सेनाग्रयाः சேனாதிபதிகளும்

भूयो बन्धाद्विमुक्तेन भाषयित्वा दशाननम् । लङ्का भस्मीकृता येन पावकेनेव मेदिनी ॥

बन्धात् “கட்டினின்று
विमुक्तेन ஸ்வயமாகவேஸ்வ
தந்திரம்பெற்ற
येन எந்த அவனால்
दशाननं தசானனுக்கு
सूयः விஸ்தாரமாய்

नयसाधनं { ராஜதீதிகளுக்குக்
குறையின்றி காரியங்க
ளை முடிக்கும் சக்தியும்
क्रिमः விக்கிரமமும்
प्रभावः च பிரபாவமும்
कृतालयाः குடிக்கொண்டிருக்கின்
றன.

समाश्वास्य महाबाहुर्द्यौजनानां शतं पुतः ॥

वीक्ष्य கண்டு
समाश्वास्य தைரியம் சொல்லி
விட்டு

योजनानां யோஜனைகளின்
शतं நூற்றை
पुतः ஒரு தாண்டாய்
தாண்டினான்.

आश्वासिता हि तद्विषयं पश्यन्तः

आश्वासिता हि தைரியப்படுத்தவும்
பட்டாள்.

तथा அப்படியே

लङ्का இலங்கை

पुरीं பட்டணத்தையும்

धर्षयित्वा உருவழித்தான்.

एते हनुमता तत्र हेकेन विनिपातिताः ॥

मन्त्रिसुताः மந்திரிபுதல்வர்களும்
किङ्कराः கிண்கரர்களும்
रावणात्मजः री ராவணனது புதல்
வனும்

विनिपातिताः சம்ஹரிக்கப்பட்டார்கள்.

लङ्का भस्मीकृता येन पावकेनेव मेदिनी ॥

भाषयित्वा செய்தி சொல்லிவிட்டு
लङ्का இலங்கை எனும்
मेदिनी பூப்பாதேசம்
पावकेन அக்கினியினால்
इव முற்றிலும்
भस्मीकृता சாம்பலாக்கப்பட்டது.

न कालस्य न शक्रस्य न विष्णोर्वित्तपस्य च । कर्माणि तानि श्रूयन्ते यानि युद्धे हनूपतः॥

யுத்தே " போரிஸ்
 ஹனுமத: ஹனுமானுடைய
 கர்மாணி கிருத்யங்கள் என்று
 யானி எவைகள்
 ஶ்ருணு: வழங்குகின்றனவோ,
 தானி அவைகள்

காலச்ய யமனுக்கும்
 ந இல்லை.
 ஶக்ரச்ய இந்திரனுக்கும்
 ந இல்லை.
 வித்தபச்ய குபேரனுக்கும்
 விஷ்ணு: விக்ஷனுவுக்கும்கூட
 ந இல்லை.

एतस्य बाहुवीर्येण लङ्का सीता च लक्ष्मणः । प्राप्ता मया जयश्रैव राज्यं मित्राणि बान्धवाः॥

ஐதஸ்ய " இவனுடைய
 வஹுவீர்யே எவ் பாசுவீர்யம் ஒன்றி
 லக்ஷ்மண: லலேயே
 மயா என்னால்
 ஜய: ச வெற்றி என்பதும்,
 லங்கா இலங்கை என்பதும்,

சிதா வஸ்தையும்,
 லக்ஷ்மண: லக்ஷ்மணனும்
 மித்ராணி மித்திரர்களும்
 வான்ஶா: பந்துக்களும்
 ராஜ்ய: ச இராஜ்யமும்
 ப்ராப்தா: அடையப்பட்டன.

हनूपान्यदि नो न स्याद्धानराधिपते: सखा । प्रवृत्तिपि को वेत्तुं जानक्या: शक्तिमान्भवेत्॥

வானராதிபதே: " வானரமன்னனுக்கு
 சகா வாய்
 ஹனுமான்
 யதி ந ச்யா இல்லையென்றால்
 ஜானகியின்
 ப்ரவ்ருத்தி வர்த்தமானத்தை

ந: நமக்கு
 வெத்து தெரிவிக்க
 ஶக்திமான் சக்தியுடையவன்
 க: அபி வேறு எவன்
 ப்வேத் இருக்கிறான்?

किमर्थं बाल्येनैव सुग्रीवंप्रियकाम्यया । तदा वैरे समुत्पन्ने न दग्धो वीर्यो यथा ॥

ததா " அப்படியிருக்கையி
 விரே வைரம் [லும்
 சமூபந்நே உண்டாயிருக்கையில்
 சுஶ்ரீவம்ப்ரிய- } ஸுக்ரீவனுக்கு ஹரி
 காம்யயா } தம்செய்ய எண்ணம்
 அநேன எவ இவனுலேயே

வாலி வாலி
 கிமர்த் ஏன்
 விர்ய: படர்கொடுகளை
 யதா எவ்வண்ணமோ
 ந டஶ: எரிக்காமல் விடப்
 பட்டான்?

न हि वेदितवान्मन्ये हनूपानात्मनो बलम् । यदृष्टवाङ्गीवितेष्टं क्षिश्यन्तं वानराधिपम् ॥

ஹனுமந் " ஹனுமான்
 ஆத்மன: பலம் தனது பலத்தை
 ந வெதீதவான் தெரிந்துகொள்ள
 வில்லை என்று

வானராதிபம் வானரமன்னனை
 க்ஷிஸ்யன் கஷ்டத்திலிருப்பவ
 னாய்

मन्ये नानं निனைक्किதேன்.
 யத் ஏனென்றால்
 ஜிவிதேத் உயிரினுமினியனான

ஹுவான் ஹி { கையாலாகாதவனாய்
 ஸஹானுபவம் மட்
 டும் கொண்டிருந்தா
 னன்றோ!

एतन्मे भगवन्सर्वं हनूमति महामतौ । विस्तरेण यथातत्त्वं कथयामरपूजित ॥ १३ ॥

अमरपूजित	“தேவர்களால் கொ ண்டாடப்பட்ட	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
भगवन्	ஸ்வாமியே!	यथातत्त्वं	தத்வமெதுவோ அதையும்
महामतौ	மஹாஞானவானாகிய	विस्तरेण	எதையும் விடாமல்
हनू-रति	ஹனுமான் விஷயத்	मे कथय	எனக்கு சொல்லி
एतत्	இந்த [தில்		யருளவேண்டும்.”

राघवस्य वचः श्रुत्वा हेतुयुक्तमृषितदा । हनूमतः समक्षं तमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १४ ॥

ऋषि.	முனிவர்	समक्षं	எதிரிலே
राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடைய	तदा	அப்பொழுது
हेतुयुक्तं	ஏற்றகாரணத்துடன	तं	அவரைப்பார்ந்து
वचः	நியமனத்தை [ருந்த	इदं	பின்கண்ட
श्रुत्वा	சுரமேற்கொண்டு	वचनं	விருத்தார்த்தத்தை
हनूमतः	ஹனுமாரது	अब्रवीत्	பஹிரங்கப்படுத்தினார்:

सत्यमेतद्रघुश्रेष्ठ यद्वशीषि हनूमतः । न बले विद्यते तुल्यो न गतौ न मतौ परः ॥ १५ ॥

रघुश्रेष्ठ	“ஹே ரகுத்தம!	तुल्यः	சமமான
यत्	எதொன்றை	परः	வேறொருவன்
ब्रवीषि	தேவரீர் திருவாய்மலர்	बले	பலத்தில்
एतत्	இது [னீரோ	न विद्यते	இல்லை.
सत्यं	சத்யமே.	गतौ न	கதியில் இல்லை.
हनूमतः	ஹனுமாருக்கு	मतौ न	மதியில் இல்லை.

अमोघशपैः शापस्तु दत्तोऽस्य ऋषिभिः पुरा । न वेत्ता हि बलं येन बली सन्नरिमर्दनः ॥

अस्य	“இவனுக்கு	येन	இக்காரணத்தால்
पुरा	முன்காலத்தில்	अरिमर्दनः	சத்ருக்களை சம்ஹ ரிக்கத்தக்க
अमोघशपैः	{ இட்டசாபங்களிட்ட படியே பலிக்கும் பரபாவசாலிகளாகிய	बली सन्	பலிஷ்டனைவிருந்தும்
ऋषिभिः	முனிவர்களால்	तु	அவன்மட்டில்
शापः	ஒரு சாபம்	बलं न वेत्ता हि	பலத்தை உணரமுடி யாமலிருக்கிறான்.
दत्तः	இடப்பட்டது.		

बाल्येऽप्येतेन यत्कर्म कृतं राम महाबल । तन्न वर्णयितुं शक्यमिति बालतयाऽस्य ते ॥

महाबल	“மஹாபலிஷ்டராகிய	अस्य	இவனுடைய
राम	ஸ்ரீராம!	कर्म	நடவடிக்கை
एतेन	இவனால்	यत्	எதுவோ
बाल्ये अपि	சிறு குழந்தையாபி ருக்கையிலே	तत्	அதையும்
बालतया	குழந்தைத்தனத் தினால்	ते	தேவரீருக்கு
कृतं	செய்யப்பட்டதையும்	वर्णयितुं	எதையும் விடாமற் சொல்வதற்கு
		न शक्यम्	முடியாது.

यदि वाऽस्ति ह्यभिप्रायस्तच्छ्रोतुं तव राघव । समाधाय मतिं राम निशामय वदाम्यहम् ॥

राघவ “ஹே ராகவா!
ராம ஸ்ரீராம!
அஹ் நான்
மதி ஹ ஞாபகத்திலிருப்பதை
சமாபாய கொண்டு [மட்டும்
வதாமி இயம்புகிறேன்.

तव தேவரீருக்கு
तव वा அதையும்
श्रोतु கேட்க
अभिप्राय: திருவுள்ளம்
अस्ति यद् இருக்குமானால்
निशामय திருச்செவ்சாயப்பிராக.

सूर्यदत्तवरस्वर्णः सुमेरुर्नाम पर्वतः । यत्र राज्यं प्रशास्यस्य केसरी नाम वै पिता ॥१९॥

सूर्यदत्तवरस्वर्णः { “சூர்யனளித்தவரத்
தால் சுவர்ணமாய்
விளங்கும்
सुमेरु: சுமேரு
नाम என்கிற
पर्वत: ஒரு மலையுண்டு.

अस्य இவனது
पिता தந்தையாகிய
केसरी नाम கேஸரி என்பவன்
यत्र அந்த இடில்
राज्यं ராஜ்யபரிபாலனத்தை
प्रशास्ति वै செய்துவந்தான்.

तस्य भार्या बभूवैषा ह्यञ्जनेति परिश्रुता । जनयामास तस्यां वै वायुरात्मजमुत्तमम् ॥२०॥

अञ्जना “அஞ்சனை
हवि என்று
परिश्रुता பெயர்கொண்ட
एषा இவள்
तस्य அவனுக்கு
भार्या மனைவியாக

बभूव இருந்தாள்.
तस्यां वै அவளிடத்திலேயே
वायु: हि வாயுதேவனே
उत्तमं உத்தமனான
आत्मजं ஒரு புதல்வனை
जनयामास உண்டிபண்ணினார்.

शालिशुकनिभाभासं प्रासूतासुं तदाऽञ्जना । फलान्याहर्तुकामा वै निष्क्रान्ता गहनेचरा ॥

तश { “அப்பொழுதே
शालिशुक- } நெற்கதிர் நிறமுள்
निभाभासं } எவனாய் விளங்கும்
असुं वै இவனையே
अञ्जना प्रासूत அஞ்சனை பெற்றாள்.
फलानि பழங்களை

आहर्तुकामा { கொண்டுவாவேண்டு
निष्क्रान्ता } மென்கிற எண்ணம்
गहनेचरा } கொண்டவளாய்
விட்டடைவிட்டு வெ
ளிப்புறப்பட்டவளாய்
காட்டிற்குப்
போயிருந்தாள்.

एष मातृवियोगाच्च क्षुधया च भृशार्दितः । खरोद शिशुरत्यर्थं शिशुः शरवणे यथा ॥२२॥

एष: “இந்த
शिशु: குழந்தை
मातृवियोगात् தாய்ப்பக்கத்திலில்லா
மைபாலும்
क्षुधया च பசியாலும்
भृशार्दितः அதிகமாய் வருந்திய
தாய்

शरवणे சாவணத்தில்
शिशु: குழந்தை (ஷண்முகக்
கடவுள்)
यथा च எவ்வண்ணமோ,
अत्यर्थं அவ்வண்ணமே
खरोद அதிகமாக
அழுதது.

तदोद्यन्तं विवस्वन्तं जपापुण्ड्रोत्करोपमम् । ददर्श फललोभाच्च ह्युत्पात रविं प्रति ॥ २३ ॥

तद् "அப்பொழுது
जपापुण्ड्रोत्करोपं ஜபாபுஷ்பங்களின்
குறியலுக்கு நிகராய்
उद्यन्तं உதயமாகிற
विवस्वन्तं சூர்யபகவானே

ददर्श கண்டது.
फललोभाच्च பழத்திலாசையால்
रविं हि சூர்யபகவானையே
प्रति நோக்கி
उत्पात பற்றதுசென்றது.

बालार्कभिमुखो बालो बालार्कं इव मूर्तिमान् । ग्रहीतुकामो बालार्कं प्लवतेऽम्बरमध्यगः॥

बालार्कः इव "பாலசூர்யனே
मूर्तिमान् உருவெடுத்துவந்தது
बालः குழந்தை [போன்ற
बालार्कं இளஞ்சூர்யனே
ग्रहीतुकामः கையிலக்கொள்ள
ஆசைகொண்டதாய்

अम्बरमध्यगः ஆகாயமார்க்கத்தில்
செல்லுகிறதாய்
बालार्कभिमुखः { இளஞ்சூர்யன்
இருக்குமிடத்தை
நோக்கி
प्लवते பற்றதுசென்றது.

एतस्मिन्प्लवमाने तु शिशुभावे हनूमति । देवदानवयज्ञाणां विस्मयः सुमहान्भूत् ॥२५॥

शिशुभावे "சிறுகுழந்தையா
யிருக்கும்
हनूमति ஹனுமான்
एतस्मिन् இப்படி
प्लवमाने तु பற்றதுசெல்லுக்கையில்

देवदानवयज्ञाणां { தேவர்களுக்கும்,
தானவர்களுக்கும்,
யக்ஷர்களுக்கும்
सुमहान् அக்யந்த
विस्मयः ஆச்சர்யம்
अभूत् உண்டாயிற்று.

नाप्येवं वेगवान्वायुर्गृहो वा मनस्तथा । यथाऽयं वायुपुत्रस्तु क्रपतेऽम्बरमुत्तमम् ॥२६॥

अयं "இந்த
वायुपुत्रः வாயுபுத்தல்வன்
तु இப்பொழுது
एवं இவ்விதமாய்
उत्तमं சிறந்த
अम्बरं ஆகாயத்தில்
यथा எப்படி.

क्रपते செல்கின்றானே
तथा அப்படிப்பட்டதாகிய
वेगवान् வேகமுடையதாக
मनः वा மனமாவது
गृहः கருடனாவது
वायुः अपि வாயுவுக்கூட
न இல்லை.

यदि तावच्छिशोरस्य त्वीदृशो गतिविक्रमः । यौवनं बलमासाद्य कथं वेगो भविष्यति ॥

अस्य "இந்த
शिशोः குழந்தைக்கு
ईदृशः இப்படிப்பட்டதாகிய
गतिविक्रमः கமனசக்தி
यदि இருக்கிறதென்றால்
यौवनं பெளவன

बलं பலத்தை
आसाद्य பெற்று
तावत् அக்காலத்தில்
वेगः तु கமனசக்திதான்
कथं எத்தன்மையதாய்
भविष्यति இருக்குமோ.

तमनुपुवते वायुः पुनन्तं पुत्रमात्मनः । सूर्यदाहभयाद्रक्षस्तुषारचयशीतलः ॥ २८ ॥

वायुः “வாயுபகவான்
புனன் பறந்துசெல்லுகின்ற
आत्मनः தனது
तं पुत्रं அந்தப் புதல்வனை
सूर्यदाहभयात् { சூர்யன் தகித்துவிடு
வாரோ என்ற
அச்சத்தால்

तुषारचयशीतलः பனிமலையெனக்
குளிரந்தவராய்
रक्षन् காப்பாற்றிக்கொண்டு
अनुपुवते கூடவேபறந்து
சென்றனர்.

बहुयोजनसाहसं क्रमत्येष गतोऽम्बरम् । पितुर्वलाच्च वाल्याच्च भास्कराभ्याशमागतः ॥

एषः “இவர்
बहुयोजनसाहसं பல ஆயிரம்போஜனை
தூரம்
क्रमति கிளம்பிச்சென்றார்;
अम्बरं ஆகாசத்தை
गतः அடைந்தார்;

बाह्यात् च அறியாத் தன்மை
யா லும்
पितुः தந்தையின்
बलात् च பலத்தாலும்
भास्कराभ्यां சூர்யனது சமீபம்
आगतः போய்ச்சேர்ந்தனர்.

शिशुरेष त्वदोषज्ञ इति मत्वा दिनेश्वरः । कार्यं चात्र समायत्तमित्येवं न ददाह सः ॥

सः “அந்த
दिनेश्वरः तु சூர்யபகவானும்
एषः இது
शिशुः குழந்தை
इति என்பதையும்
अदोषज्ञः தோஷமறியாதது
इति என்பதையும்

अस्य இவ்விஷயத்தில்
एवं இவ்வண்ணமாய்
समायत्तं நடைபெற்றவேண்டிய
தாயிருக்கின்ற
कार्यं च காரியத்தையும்
मत्वा எண்ணி
न ददाह தவிர்ப்பிக்காமலிருந்
தார்.

यमेव दिवसं ह्येष ग्रहीतुं भास्करं पुनः । तमेव दिवसं राहुर्जिघृक्षति दिवाकरम् ॥ ३१ ॥

एषः “இவர்
यं दिवसं எந்த தினத்தில்
भास्करं சூர்யனை
ग्रहीतुं பிடிக்க
पुनः பறந்துவந்தனரோ

तं दिवसं एव அதேதினத்திலேயே
राहुः हि ராகுவும்
दिवाकरं एव சூர்யனையே
जिघृक्षति பற்றுவந்தான்.

अनेन स परामृष्टो राम सूर्यरथोपरि । अपक्रान्तस्तत्सस्तो राहुश्चन्द्रार्कमर्दनः ॥ ३२ ॥

राम “ஸ்ரீராம!
चन्द्रार्कमर्दनः { சந்திரனையும் சூரிய
னையும் தொட வல்
लவனாகிய
सः राहुः அந்த ராகு
अनेन இவரால்

सूर्यरथोपरि சூர்யரத்தின் அரு
परामृष्टः பிடிக்கவந்து [கில்
ततः அதனால்
अस्य பயந்தவனாப்
अपक्रान्तः திரும்பிப்போய்
விட்டான்.

स इन्द्रभवनं गत्वा सरोषः सिंहिकासुतः । अब्रवीद्भुक्तिं कृत्वा देवं देवगणैर्वृतम् ॥३३॥

सिंहिकासुतः	“சிம் ஹிகையின் புதல்வனாகிய	इन्द्रभवनं	இந்திரனது வஸதியில்
सः	அவன்	गत्वा	போய்
सरोषः	கோபத்துடன் கூடினவனாய்	देवगणैः	தேவகணங்களால்
भुक्तिं	புருவத்தை	वृतं	சூழப்பட்டு விளங்கும்
कृत्वा	நெறித்து	देवं	இந்திரனை
		अब्रवीत्	இப்படி விண்ணப்பம் செய்துகொண்டான்;

बुभुक्षापनयं दत्त्वा चन्द्राकौ मम वासव । किमिदं तत्त्वया दत्तमन्यस्य बलवृत्रहन् ॥३४॥

बलवृत्रहन्	“‘பலாகரனையும் விரு த்திராகரனையும் அழித்த	दत्त्वा	அளித்துவிட்டு
वासव	இந்திரனே !	स्वया	உன்னால்
मम	எனக்கு	अन्यस्य	வேறு யாரோ
बुभुक्षापनयं	பசி தணியுமாறு	तत्	அந்த [ஒருவருக்கு
चन्द्राकौ	சந்திரனையும் சூரிய னையும்	इदं	இது
		किं	யாது காரணமாய்
		दत्तम्	அளிக்கப்பட்டிருக் கிறது ?

अद्याहं पर्वकाले तु जिघृक्षुः सूर्यमागतः । अथान्यो राहुरासाद्य जग्राह सहसा रविम् ॥

अद्य	“இன்று	अथ तु	அத்தருணத்திலேயே
पर्वकाले	பர்வகாலத்தில்	अन्यः	மற்றொரு
सूर्य	சூரியனை	राहुः	ராகு
जिघृक्षुः	பிடிக்க எண்ணங் கொண்டவனாய்	रवि	சூரியனை
अहं	நான்	आसाद्य	கிட்டி
आरातः	வந்துசேர்ந்தேன்.	सहसा	பலாக்காரமாய்
		जग्राह	பற்றியிருக்கிறான்.

स राहोर्वचनं श्रुत्वा वासवः संभ्रमान्वितः । उत्पपातासनं हित्वा चोद्वहन्काञ्चनीं स्रजम् ॥

काञ्चनीं	“பொன்மயமான	वचनं	விண்ணப்பத்திற்கு
स्रजं	மாலையை	श्रुत्वा	செவிசாய்த்து,
उद्वहन्	அணிந்திருந்த	संभ्रमान्वितः च	விஷயமின்னதென்று தெரியாதவராயே
सः	அந்த	आसनं हित्वा	ஆஸனத்தை விட்டு
वासवः	இந்திரன்	उत्पपात	எழுந்தனர்.
राहोः	ராகுவின்		

ततः कैलासकूटाभं चतुर्दन्तं मदस्रवम् । शृङ्गारधारिणं प्राशुं स्वर्णघण्टाट्टहासिनम् ॥३७॥
इन्द्रः करीन्द्रमारुह्य राहुं कृत्वा पुरःसरम् । प्रायाद्यत्नाभवत्सूर्यः सहानेन हनूमता ॥३८॥

ततः	“ அப்பொழுது
इन्द्रः	இந்திரன்
कैलासकूटामं	கைலாஸமலைபோல்
	விளங்குகின்றதும்
चतुर्दन्तं	நான்கு தந்தங்களையு
	டையதும்
मदन्तं	மதஜலத்தைப் பெருக்
	குகின்றதும்
शृङ्गारधारिणं	சிருங்காரமாய் அலங்
	கரிக்கப்பெற்றதும்
प्रांशुं	மிக்க உயரமானதும்
स्वर्गघण्टाट्टहासिनं	{ ஸ்வர்ணமணிகளின்
	ஒலிகளால் சப்திக்க
	ப்பெற்றதுமான

करीन्द्रं	ஐராவதத்தின்மீது
आरह्य	ஏறிக்கொண்டு
राहुं	ராகுவை
पुस्तं	முன் செல்பவனாக
कुःवा	செய்துகொண்டு
अनेन	இந்த
हनुमता सह	ஹனுமாரோடுகூட
	யிருக்கின்ற
सूर्यः	சூரியன்
यत्नं	எவ்விடத்திலிருந்தா
	னோ அவ்விடத்திற்கு
प्रायात्	சென்றனர்.

अथातिरभसेनागाद्राहुस्तृज्य वासवम् । अनेन च स वै दृष्टः प्रधावच्छैलकूटवत् ॥३९॥

अथ	“ அப்பொழுது
राहुः	ராகு
वासवं	இந்திரனை
उत्सृज्य	பின்னிருக்கவிட்டு
अतिरभसेन	வெகுவேகமாய்
आगात्	வந்தான்.

शैलकूटवत्	பர்வதசிகரம்போல்
प्रधावन्	பாய்ந்துவருகின்ற
सः वै	அவனும்
अनेन च	இவராலேயும்
दृष्टः	பார்க்கப்பட்டான்.

ततः सूर्यं समुत्सृज्य राहुं फलमवेक्ष्य च । उत्पपात पुनर्वयौ महीतुं सिंहिकासुतम् ॥

राहुं	“ ராகுவை
फलं च	ஒரு கனியெனவே
अवेक्ष्य	எண்ணி
ततः	அதனால்
सूर्यं समुत्सृज्य	சூரியனை விட்டு

पुनः	திரும்பவும்
व्योम	ஆகாயத்தில்
सिंहिकासुतं	வலிம்ஹிகையின்
	புதல்வனை
महीतुं उत्पपात	பிடிக்க கிளம்பினார்.

उत्सृज्यार्कमिमं राम प्रधावन्तं पुनर्ज्जमम् । अवेक्ष्यैवं परावृत्य मुखशेषः पराञ्जुतः ॥४१॥

इन्द्रमाशंसमानस्तु त्रातारं सिंहिकासुतः । इन्द्र इन्द्रेति संत्रासान्मुहुर्महुरभाषत ॥ ४२ ॥

राम	“ ஸ்ரீராம!
सिंहिकासुतः	சிப்கையின் புதல்
मुखशेषः	ராகு [வஞ்சிய
एवं	இவ்வண்ணமாய்
अर्कं	சூரியனை
उत्सृज्य	விட்டு
प्रधावन्तं	பாய்ந்துவருகின்ற
इमं पुनर्ज्जमं	இந்த குரங்கை
अवेक्ष्य	பார்த்து

पराञ्जुतः	புறங்காட்டியவனாய்
परावृत्य	திரும்பி
इन्द्रं तु	இந்திரனையே
त्रातारं	அடைக்கலமாக
आशंसमानः	எண்ணியவனாய்
सन्धासात्	பயத்தால்
मुहुः मुहुः	மேல் மேலும்
इन्द्र इन्द्र	‘இந்திர, இந்திர’
इति अभाषत	என்று அலறினான்.

राहोर्विक्रोशमानस्य प्रागेवालक्षितं स्वरम् । श्रुत्वेन्द्रोवाच मा भैषीरहमेनं निषूदये ॥४३॥

इन्द्रः “இந்திரன்
विक्रोशमानस्य கூச்சலிடுகின்ற
राहोः ராகுவின்
स्वरं குரலை
श्रुत्वा கேட்டு
मा भैषीः ‘நீ அஞ்சாதே,
अहं एव நானே

माक् ஏற்கனவே
आलक्षितं தூரத்திலிருந்தே கவ
एनं இவனை
निषूदये அதம்செய்து விடுக
उवाच “நீ அஞ்சாதே, ரேன்” என்று
वाक्कलित்தார்.

ऐरावतं ततो दृष्ट्वा महत्तदिदमित्यपि । फलं मत्वा हस्तिराजमभिदुद्राव मारुतिः ॥ ४४ ॥

ततः “அப்பொழுது
मारुतिः மாருதி
हस्तिराजं கஜச்சேஷ்டத்தை
दृष्ट्वा கண்டு
इदं अपि இதையும்

महत् फलं ஒரு பெரிய கணி
इति मत्वा என்று எண்ணி
तत् அந்த
ऐरावतं ஐராவதத்தின் மீது
अभिदुद्राव பாய்ந்தனர்.

तथास्य धावतो रूपैरावतजिघृक्षया । मुहूर्तमभवद्द्वोरभिद्राप्रचोरिव भास्वरम् ॥ ४५ ॥

तथा “அவ்வண்ணமாய்
धावतः பாய்ந்து வருகின்ற
अस्य இவரது
रूपं உருவம்
ऐरावतजिघृक्षया ஐராவதத்தை பிடிக்க
எண்ணியதால்
इन्द्राक्षयोः இந்திராக்களினு
உடைய ரூபம்

इव போன்றதாய்
भास्वरं மிகப்பிரகாசிக்கின்ற
தாயும்
मुहूर्तं அச்சமயத்தில்
घोरं பயங்கரமாயிருக்
கின்றதாயும்
अभवत् விளங்கிற்று.

एवमाधावमानं तु नातिक्रुद्धः शचीपतिः । हस्तान्तादतिमुक्तेन कुलिशेनाभ्यताडयत् ॥

शचीपतिः “இந்திரன்
एवं இவ்வண்ணம்
आधावमानं பாய்ந்துவருபவரின்
மீது
अतिक्रुद्धः அதிகோபங்கொண்
டவராக

न இல்லை.
तु ஆயினும்
हस्तान्तात् கைநுனியிலிருந்து
अतिमुक्तेन விடப்பட்ட
कुलिशेन வஜ்ராயுதத்தால்
अभ्यताडयत् மெள்ளத்தட்டினார்.

ततो गिरौ पपातैष इन्द्रवज्राभिः । पतमानस्य चैतस्य वामो हनुरभज्यत ॥ ४७ ॥

एषः “இவர்
इन्द्रवज्राभिः } இந்திரனது வஜ்ராயு
ताडितः } தத்தால் அடியுண்
டவராய்
ततः அப்பொழுது
गिरौ மலையின்மீது

पपात விழ்ந்தார்.
पतमानस्य விழ்ந்த
एतस्य இவரது
वामः இடது
हनुरः च தாடையும்
अभज्यत முறிபட்டிருந்தது.

तस्मिन्स्तु पतिते बाले वज्रताडनविह्वले । चुक्रोधेन्द्राय पवनः प्रजानामहिताय सः ॥४८॥

ச: பவன:	“ அந்த வாயுபகவான்	து	இவ்விவையமாய்
तस्मिन्	அந்த	प्रजानां	பிராணிகளுக்கு
बाले	குழந்தை	अहिताय	உபத்திரவம் விளை
वज्रताडनविह्वले	வஜ்ராயுதத்தால்		விப்பதாய்
	அடிபட்டுச்சோர்ந்து	इन्द्राय	இந்திரன்மீது
पतिते	வீழ்ந்தவனவில்	चुक्रोध	சினங்கொண்டார்.

प्रचारं स तु सङ्गृह्य प्रजास्वन्तर्गतः प्रभुः । गुहां प्रविष्टः स्वसुतं शिशुमादाय मास्रतः ॥

ச:	“ அந்த	सङ्गृह्य	நிறுத்திவிட்டு
प्रभुः	சாமர்த்தியசாலியா	स्वसुतं	தன் புதல்வனாகிய
मास्रतः	வாயுபகவான் [கிய	शिशु	குழந்தையை
प्रजासु	பிரஜைகளிடத்தில்	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு
अन्तर्गतः	உட்சென்றவராய்	गुहां तु	ஒரு குழைமயிலேயே
प्रचरं	சஞ்சரிப்பதை	प्रविष्टः	புகுந்திருந்தார்.

विष्मूत्राशयमावृत्य प्रजानां परमार्तिकृत् । रूोध सर्वभूतानि यथा वर्षाणि वासवः ॥५०॥

सर्वभूतानि	“ ஸர்வபூதங்களிடத்	परमार्तिकृत्	மிகத் துன்பத்தை
	திலும்		விளைவிப்பவராய்
विष्मूत्राशयं	மலமூத்திரஸ்தானங்	वासवः	இந்திரன்
	களை	वर्षाणि	மழைகளை
आवृत्य	ஸ்தம்பித்துவிட்டு	यथा	எவ்வண்ணமோ
प्रजानां	பிரஜைகளுக்கு	रूोध	அவ்வண்ணமே
			தகைந்துவிட்டார்.

वायुप्रकोपाद्भूतानि निरुच्छ्वासानि सर्वतः । सन्धिभिर्भिद्यमानैश्च काष्ठभूतानि जज्ञिरे ॥

वायुप्रकोपात्	“ வாயுவினது பெரும்	सन्धिभिः	தேகப்பூட்டுகளால்
	கோபத்தால்	निरुच्छ्वासानि	மூச்சுவிடமுடியாத
भूतानि च	பூதங்களெல்லாம்		வைகளாய்
सर्वतः	எங்கேயார்த்தாலும்	काष्ठभूतानि	காஷ்டங்கள்போன்ற
भिद्यमानैः	தளர்ந்துபோன	जज्ञिरे	ஆயின. [வைகளாய்

निस्त्राध्यायवषट्कारं निष्क्रियं धर्मवर्जितम् । वायुप्रकोपात्तैलवयं निरयस्थमिवाभवत् ॥

वायुप्रकोपात्	“ வாயுவினது பெரும்	निष्क्रियं	எப்படிப்பட்ட வியா
	கோபத்தால்		பாருமொழிந்ததாய்
तैलवयं	மூவுலகம்	धर्मवर्जितं	தர்மமொழிந்ததாய்
निःस्त्राध्यायवषट्कारं	அத்யயனம், தேறாமம்	निरयस्थं	நரகத்திலிருப்பது
	ஒழிந்ததாய்	इव	போன்றதாய்
		अभवत्	ஆயிற்று.

ततः प्रजाः सगन्धर्वाः सदेवासुरभानुषाः । प्रजापतिं समाधावन्दुःखिताश्च सुखेच्छया ॥

सगन्धर्वाः “कन् தர்வர்களுோடு
கூடியவர்களும்
சேவர்கள், மனுஷ்யர்
சுளோடுகூடியவர்
சுருமான
பிரஜைகளெல்லாம்
ததः அதனால்

ऊचुः प्राञ्जलयो देवा महोदरनिभोदराः । त्वया नु भगवन्सृष्टाः प्रजानाथ चतुर्विधाः ॥

देवाः “தேவர்கள்
மஹோதர வியாதியு
மஹோதர வியாதியு
தேவர்கள் போன்ற
உதரங்களை யுடை
யவர்களாய்
प्राञ्जलयः அஞ்சலிஹஸ்தர்
களாய்

दुःखिताः வருத்தமுற்றவர்
சுலாய்
सुखेच्छया தேஹஸௌக்யம்
பெற்றவேண்டியதால்
प्रजापतिं பிரம்மதேவரிடம்
समाधावन् ஒன்றசேர்ந்து விள
ரைந்துசென்றனர்.

ऊचुः இப்படி விண்ணப்பம்
செய்தார்கள்;
प्रजानाथ ‘பிரஜைகளின் நாதரே!
भगवन् ஸ்வாமியே!
त्वया नु தேவரீராலேயே
चतुर्विधाः सृष्टाः *நான் குவகைகளால்
விரிஷ்டிக்கப்பட்டன.

* கருப்பையினின்றும் ஸ்ராயுஜங்கள், முட்டையினின்றும் ஸ்ராயுஜங்கள், புழுக்கத்தினுண்டாகும் ஸ்வேதஜங்கள், பூமியிலிருந்து ஸ்ராயுஜங்கள் உற்பிஜ்ஜங்கள்.

त्वया दत्तोऽयमस्माकमायुषः पवनः पतिः । सोऽस्मान्प्राणेश्वरो भूत्वा कस्मादेषोऽद्य सत्तम ॥
रूरोध दुःखं जनयन्नन्तःपुर इव स्त्रियः । तस्मात्त्वां शरणं प्राप्ता वायुनोपहता वयम् ॥५६॥

सत्तम “மஹாபூஜ்யரே!
अस्माकं எங்கள்து
आयुषः உயிர்வாழ்வதற்கு
पतिः பதியாகவும்
प्राणेश्वरः பிராணாதாரமாயும்
अयं இந்த
पवनः வாயுபகவான்
त्वया தேவரீரால்
दत्तः அளிக்கப்பட்டார்.
अद्य இப்பொழுது
सः அந்த
एषः இவர்
अस्मान् எங்களை
कस्मात् ஏதோகாரணத்தால்
दुःखं துன்பத்தை
जनयन् உண்டுபண்ணுகின்ற
வராய்

भूत्वा ஆகி
अन्तःपुरे அந்தப்புரத்தில்
स्त्रियः பெண்கள்
इव போன்றவர்களாய்
रूरोध { கைகால் அசைக்க
வொட்டாமல் தகை
ந்திருக்கின்றனர்.
वयं நாங்கள்
वायुना வாயுபகவானால்
उपहताः பாதிக்கப்பட்டிருக்
கின்றோம்.
तस्मात् ஆகையால்
त्वां தேவரீரை
शरणं சரணமாக
प्राप्ताः வந்தடைந்திருக்
கின்றோம்.’

एतत्प्रजानां श्रुत्वा तु प्रजानाथः प्रजापतिः । कारणादिति चोत्त्वाऽसौ प्रजाः पुनरभाषत ॥

प्रजानाथः “பிரஜைநாதராகிய!
 असौ प्रजापतिः இந்த பிரம்மதேவர்
 प्रजानां பிரஜைகளுடைய
 एतत् இதற்கு
 श्रुत्वा செவிசாய்த்து
 प्रजाः பிரஜைகளைப்பார்த்து
 तु இவ்விஷயத்தில்

कारणात् च ஒருகாரணத்தால்
 इति என்று [தான்
 उक्ता முதலில் சொல்லி
 விட்டு
 पुनः அதன்மேல் விஸ்தார
 மாயிப்படி
 अभाषा திருவாய்மலர்ந்தரு
 ளினார்.

यस्मिंश्च कारणे वायुश्चुकोथ च रुरोथ च । प्रजाः शृणुध्वं तत्सर्वं श्रोतव्यं चात्मनः क्षमम् ॥

प्रजाः “பிரஜைகளே,
 आत्मनः உங்களுக்கு
 क्षमं च ஹிதமாயிருக்கிறதும்
 { கேட்டறிந்துக்கொள்
 श्रोतव्यं च { எவெண்டியதாயிருக்
 கிறதும்,
 वायुः வாயுபகவான்

यस्मिन् कारणे எந்தக்காரணத்தால்
 चुकोथ கோபங்கொண்டிருக்
 கின்றானே
 रुरोथ च தகைந்திருக்கின்றானே
 तत् सर्वं च அதெல்லாவற்றையும்
 शृणुध्वस् சொல்லுகிறேன்,
 கேளுங்கள்.

पुत्रस्तस्याभरेशेन इन्द्रेणाथ निपातितः । राहोर्वचनमास्थाय ततः स कुपितोऽनिलः ॥

तस्य पुत्रः “அவனது குழந்தை
 अमरेशेन தேவர்களின் ஈசனாகிய
 इन्द्रेण இந்திரனால்
 राहोः ராகுவினது
 वचनं விண்ணப்பத்திற்கு
 आस्थाय இணங்கி

अथ அப்பொழுது
 निपातितः அடித்துத்தள்ளப்
 பட்டிருக்கின்றான்.
 सः अनिलः அந்த வாயுபகவான்
 ततः कुपितः அதனால் கோபங்கொ
 ண்டிருக்கிறான்.

अशरीरः शरीरेषु वायुश्चरति पालयन् । शरीरं हि विना वायुं समतां याति दारुभिः ॥

वायुः “வாயு
 अशरीरः சரீரமில்லாதவனாய்
 शरीरेषु சரீரங்களில்
 पालयन् புருந்து பரிபாலித்
 கிறவனாய்
 चरति சஞ்சரிக்கின்றான்.

शरीरं சரீரமானது
 वायुं विना हि வாயுவை விட்டுப்
 பிரிந்ததென்றால்
 दारुभिः கட்டைகளோடு
 समतां சமத்தவத்தை
 याति அடைகிறது.

वायुः प्राणः सुखं वायुर्वायुः सर्वमिदं जगत् । वायुना संपरित्यक्तं न सुखं विन्दते जगत् ॥

वायुः “வாயு
 प्राणः பிராணதாரன்;
 सुखं சுகத்திற்கு ஆதாரம்
 वायुः வாயு;
 इदं जगत् இந்த உலகு
 सर्वं எல்லாவற்றிற்கும்
 ஆதாரம்

वायुः வாயு.
 वायुना வாயுவினால்
 संपरित्यक्तं கைவிடப்பட்ட
 जगत् உலகம்
 सुखं கஷ்டப்படா
 திருத்தலை
 न विन्दते பெறமுடியாது.

अथैव च परित्यक्तं वायुना जगदायुषा। अथैव ते निरुच्छ्वासाः काष्ठकुड्योपमाः स्थिताः॥

अथ एव “இப்பொழுதுதான்
जगदायुषा உலகத்திற்குப் பிரா
ணையிருக்கின்ற
वायुना வாயுவினால்
परित्यक्तं கைவிடப்பட்டது.
ते அவர்கள்

अथ एव இப்பொழுதுதான்
निरुच्छ्वासाः மூச்சில்லாதவர்களாயும்
काष्ठकुड्योपमाः च { கட்டைகள் போன்ற
வர்களாயும் சுவர்கள்
போன்றவைகளாயும்
स्थिताः கிடக்கின்றார்கள்.

तद्यामस्तत्र यत्रास्ते मारुतो रुक्प्रदो हि नः। मा विनाशं गमिष्याम अपसाद्यादितेः सुताः॥

अदिनेः “அத்தியின்
सुताः புதல்வர்களே,
तत् ஆதலால்
अपसाद्य வேண்டி கோபத்தை
தணிக்காததால்
नः நமக்கு
रुक्प्रदः உபாதையைக்கொடுத்த
मारुतः வாயு [திருக்கின்ற

यत् எங்கு
आस्ते இருக்கிறாரோ
तत् हि அவ்விடத்திற்கே
यामः செல்வோம்;
विनाशं நாசத்தை
मा गमिष्याम அடையாமலிருப்போம்.

ततः प्रजाभिः सहितः प्रजापतिः सदेवगन्धर्वभुजङ्गगुह्यैः ।

जगाम तत्रास्यति यत्र मारुतः सुतं सुरेन्द्राभिहतं प्रगृह्य सः ॥ ६४ ॥

सः “அந்த
मारुतः வாயு
सुरेन्द्राभिहतं தேவேந்திரனால்
सुतं சிசுவை [அடியுண்ட
प्रगृह्य வைத்துக்கொண்டு
यत् எங்கு
आस्यति இருந்தனரோ
तत् அவ்விடத்திற்கு

ततः அப்பொழுது
प्रजापतिः பிரம்மதேவர்
सदेवगन्धर्व- } தேவர்கள், கந்தர்வர்
भुजङ्गगुह्यैः } கள், புஜங்கர்கள்,
குஹ்யர்கள், இவர்
களுடன்
प्रजाभिः பிரஜைகளோடு
सहितः கூடினவராய்
जगाम போய்ச்சேர்ந்தார்.

ततोऽर्कवैश्वानरकाञ्चनप्रभं सुतं ततोऽसङ्गतं सदागतेः ।

चतुर्मुखो वीक्ष्य कृपापथाकरोत्सदेवगन्धर्विष्यक्षराक्षसैः ॥ ६५ ॥

ततः “அவ்விடத்தில்
सदागतेः வாயுபுகவானின்
अर्कवैश्वान- } சூர்யன், அக்கினி,
काञ्चनप्रभं } சுவர்ணம் இவைக
नुக்குகிரான
காந்தியையுடைய
सुतं குழந்தையை
तदा அப்பொழுது
उत्सङ्गातं மடியிலே படுக்க
வைக்கப்பட்டவனாக

चतुर्मुखः நான் முகக்கடவுள்
सदेवगन्धर्वि- } தேவர்கள், கந்தர்வர்
यक्षराक्षसैः } கள், ரிக்ஷிகள், யக்ஷர்
கள், ராக்ஷஸர்கள்,
இவர்களோடு கூட
वीक्ष्य பார்த்து
अथ அதன்மேல்
कृपा மனஉருக்கத்தை
अकरोत् கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे पञ्चत्रिंशः सर्गः ॥

षट्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ ३६ ॥

हनुमद्वरप्राप्तिः—ஹனுமார் வரம் பெற்றுகொள்வது.

ततः पितामहं दृष्ट्वा वायुः पुत्रवधादितः । शिशुकं तं समादाय उत्तस्यौ धातुरग्रतः ॥१॥

ततः “अप्पोழுது
புத்திரன் அடியுண்
புலவாதித: { டதினால் வருத்த
முற்றிருந்த
வாயு: வாயுபகவான்
பிதாமஹ் பிரம்மதேவரை
दृष्ट्वा பார்த்து

तं अर्न्त
शिशुकं கைக்குழந்தையை
समादाय கையிலேந்திக்
कोண்டு
धातु: பிரம்மனது
अग्रतः சன்னிதானத்தில்
उत्तस्यौ எழுந்துநின்றனர்.

चलत्कुण्डलमौलिस्तप्तनीयविभूषणः । पादयोर्न्यपत्तद्वायुस्तिस्रोपस्थाय वैधसे ॥ २ ॥

वायु: “வாயுபகவான்
चलत्कुण्डलमौलि- கிரீடகுண்டலங்கள்,
स्तप्तनीय } பூமாலைகள், சுவர்ண
विभूषण: } ஆபரணங்கள் இவை
கள் அசைய

तिस्रोपस्थाय மூன்றுதரம் வீழ்ந்து,
वैधसे வீழ்ந்து
पादयो: பிரமதேவருக்கு
न्यपत्तद् திருவடிகளில்
நமஸ்காரஞ்செய்தார்.

तं तु वेदविदातेन लम्बाभरणशोभिना । वायुमुत्थाप्य हस्तेन शिशुं तं परिमृष्टवान् ॥३॥

वेदवित् “பிரமதேவர்
तं वायुं அந்த வாயுபகவானை
उत्थाप्य எழுந்திருக்கச்செய்து
तं அந்த
शिशुं तु குழந்தையையும்

लम्बाभरण- } பெரும் ஆபரணங்
शोभिना } களால் அழகுபெற்று
आतेन விசாலமுமான
हस्तेन கையால்
परिमृष्टवान् தடவிக்கொடுத்தார்.

स्पृष्टमात्रस्ततः सोऽथ सलीलं पद्मयोनिना । जलसिक्तं यथा सस्यं पुनर्जीवितमाप्तवान् ॥ ५ ॥

स: “அது
अथ அப்பொழுது
सलीलं மஹாப்ரீதியுடன்
पद्मयोनिना பிரமதேவரால்
स्पृष्टमात्र: ஸ்பர்சிக்கப்பட்ட
ततः அதனால் [வளவில்]

जलसिक्तं நீர்பாய்ச்சப்பெற்ற
सस्यं பயிர்
यथा எவ்வண்ணமோ,
अव्वண்ணமே
पुनः முன்போலவே
जीवितं ஜீவித்திருப்பதை
आप्तवान् பெற்றுவிளங்கிற்று.

प्राणवन्तमिमं दृष्ट्वा प्राणो गन्धवहो मुदा । चचार सर्वभूतेषु सन्निरुद्धं यथा पुरा ॥ ५ ॥

प्राण: “பிராணதாரணை
गन्धवह: வாயுதேவர்
सन्निरुद्धं தகைந்துகிடந்த
इमं இதை
प्राणवन्तं உயிருடனிருப்பதாக
दृष्ट्वा கண்டு

मुदा திருப்திகொண்டதால்
सर्वभूतेषु சகல பிராணிகளிடக்
கிலேயும்
यथा पुरा முன்போலவே
चचार சஞ்சரிக்கலாற்ற.

மாலை ம1 லையை
 உக்ஷிப்ய கமுற்றிக் கையிலெடுத்த
 னுக்கொண்டு

இத் பின்வரும்
 வவ: ஆக்கினையை
 அவவீது நியமித்தருளினார்:

மக்ரோத்யுஷ்ணஜென ஹுரஸ்ய யதா ஹ: । நானா வை கபிசாடூலோ பவிதா ஹுமானிதி ॥

கபிசாடூல: “வானரோத்தமன்

அஸ்ய இவனது

ஹு: (ஹனு) தாடை

மக்ரோ-ஸுஷ்ணஜென { என் கையினின்று
 வீழ்ந்த வஜ்ராயு
 தத்தால்

ஹ: அடியுண்டது

யதா என்கிறகாரணத்தால்

ஹுமானு “ஹனுமான்”

இதி என்கிற

நானா வை பெயராலேயே

பவிதா விளங்கட்டும்.

அஹமஸ்ய ப்ரதாஸ்யாமி பரம் வரமஹுதம் । இது: ப்ரஹிதி வஜ்ரஸ்ய மபாவஹ்யோ பவிஷ்யதி ॥ 12 ॥

அஸ்ய “இவனுக்கு

அஹ் நான்

அஹுத் அத்துதமும்

பரம் ச்ரோஷ்டமுமான

வர ஒருவரத்தை

ப்ரதாஸ்யாமி கொடுக்கிறேன்.

இது: ப்ரஹிதி இதுமுதல்

மம எனது

வஜ்ரஸ்ய வஜ்ராயுதத்திற்கு

அவஹ்ய: கொல்லமுடியாதவ

பவிஷ்யதி விளங்குவான்.’

மார்தாண்டஸ்த்வவ்ரிதத்ர பஹவாஸ்திமிராபஹ: । தைசோஸ்ய மதீயஸ்ய ததாமி சதிகா கலாம ॥

திமிராபஹ: “இருளை அழிக்கும்

மார்தாண்ட: சூர்ய

பஹவான் பகவான்

தவ அப்பொழுது

து இவ்விஷயத்திலிப்படி

அவவீது நியமித்தருளினார்:

மதீயஸ்ய ‘எனது

தைச: தேஜஸின்

சதிகா நூற்றிலொரு

கலா கலையை

அஸ்ய இவனுக்கு

ததாமி கொடுக்கிறேன்.

யதா து சாஸ்த்ராப்யேது சக்திரஸ்ய பவிஷ்யதி । ததாஸ்ய சாஸ்த்ரம் தாஸ்யாமி யேன வாமீ பவிஷ்யதி ॥

ந சாஸ்ய பவிதா கஸ்திஸதத: சாஸ்த்ரதர்சனே

॥ 13 ॥

அஸ்ய “இவனுக்கு

சாஸ்த்ராப்யேது சாஸ்திரங்களை

அப்யேது கற்றுக்கொள்ள

சக்தி: சக்தி

யதா எப்பொழுது

பவிஷ்யதி உண்டாகிறதோ

ததா அப்பொழுது

சாஸ்த்ரத்தை

தாஸ்யாமி வ நானே உபதேசிக்

கிறேன்.

யேன எந்த அத்தனால்

வாமீ வாக்வல்லமையுடை

யவனுய்

பவிஷ்யதி விளங்குவான்.

சாஸ்த்ராநானத்தில்

அஸ்ய இவனுக்கு

ஸதத: இணையானவன்

கஸ்தி து மற்ற எவனெருவனும்

ந பவிதா இருக்கமாட்டான்.’

वरुणश्च वरं प्रादान्नास्य मृत्युर्भविष्यति । वर्षायुतशतेनापि मत्पाशादुदकादपि ॥

यमो दण्डादवध्यत्वमरोगित्वं च नित्यशः

॥ १५ ॥

वरुणः “வருணன்
 अस्य இவனுக்கு
 वर्षायुतशतेनापि ‘எந்நாளிலும்
 मत्पाशात् च எனது பாசத்தாலும்
 उदकादपि தண்ணீராலும்
 स्युः மரணம்
 न भविष्यति உண்டாகாதிருக்கக்
 கடவது’ என்கிற

वरं வாத்தை
 प्रादात् தந்தருளினார்.
 यमः யமன்
 दण्डात् தண்டத்தால்
 अवध्यत्वं மரணமில்லாமையை
 नित्यशः எந்நாளிலும் [யும்
 अरोगित्वं திடகாத்திரத்தையும்
 च அப்படியே தந்தரு
 ளினார்.

वरं ददामि सन्तुष्टा अविषादं च संयुगे । गदेयं मामिका चैनं संयुगे न वधिष्यति ॥

इत्येवं वरदः प्राह तदा ह्येकाक्षिपिङ्गलः

॥ १६ ॥

तदा “அப்பொழுது
 एकाक्षिपिङ्गलः பிங்கள வர்ணமான
 वरदः ஒருகண்ணையுடைய
 सन्तुष्टः குபேரன்
 एवं மனமகிழ்ந்தவராய்
 प्राह இப்படி
 मामिका சொல்லியருளினார்:
 इयं ‘என்னுடையதான
 गदा च இந்த
 கதையும்

एनं இவனை
 संयुगे போரில்
 न वधिष्यति கொல்லமுடியாத
 च தாயிருக்கும்.
 संयुगे அன்றியும்
 अविषादं हि போரில்
 वरं इति சோர்வு அடையாதி
 ददामि ருத்தலையும்
 ஒரு வரமாய்
 नानेनारुक्तेन.’

मत्तो मदायुधानां च न वध्योऽयं भविष्यति । इत्येवं शङ्करेणापि दत्तोऽस्य परमो वरः ॥

अस्य “இவனுக்கு
 शङ्करेण பாமசிவனால்
 मत्तः अपि ‘என்னாலும்
 मदायुधानां च எனது ஆயுதங்களா
 अयं இவன் [யும்
 न वध्यः கொல்லமுடியாதவனாக

भविष्यति இருக்கக்கடவது’
 इति என்கிற
 एवं இப்படிப்பட்ட
 परमः உத்திருஷ்டமான
 वरः வரமானது
 दत्तः தந்தருளப்பட்டது.

सर्वेषां ब्रह्मदण्डानामवध्योऽयं भविष्यति । दीर्घायुश्च महात्मा च इति ब्रह्माऽब्रवीद्वचः ॥

ब्रह्मा “பிரமதேவர்
 अयं ‘இவன்
 सर्वेषां சகல
 ब्रह्मदण्डानां பிரம்மதண்டங்களுக்
 கும்
 अवध्यः கொல்லமுடியாதவ
 னாகவும்

महात्मा च மஹானுபாவனாகவும்
 दीर्घायुः च தீர்க்காயுடைய
 யவனாகவும்
 भविष्यति இருக்கக்கடவது’
 इति என்கிற
 वचः ஆக்கினையை
 अब्रवीत् நியமித்தருளினார்.

विश्वकर्मा च दृष्ट्वैनं बालसूर्योपमं शिशुम् । शिल्पिनां प्रवरः प्रादाद्वरमस्य महात्मनः ॥
மக்ருதானி ச ஸ்ரீபாணி யானி டிவ்யானி ச்யுगे । தைவத்யதவமாபந்நிசிரஜ்ஜிவீ பவிஷ்யதி ॥

शिल्पिनां “ சில்பிகளின்
प्रवरः தலைவனான
विश्वकर्मा விசுவகர்மா
एतं இந்த
बालसूर्योपमं பாலசூர்யனைப்போலி
ருக்கின்ற

शिशुं சிசுவை
दृष्ट्वा கண்ணுற்று
अस्य ‘இந்த
महात्मनः மஹாத்மாவுக்கு
मक्तृतानि என்னால் நிருமிக்கப்
பட்ட

द्विःयानि திவ்யமான
शस्त्राणि சஸ்திரங்கள்
यानि எவைகளோ
तैः அவைகளால்
संयुगे பேரில்
अवधरं மரணமில்லாமையை
आपन्नः च அடைந்தவனாகவும்
चिरजीवी च சிரஞ்சீவியாகவும்
भविष्यति இருக்கக்கடவது
என்கிற

वरं வரத்தை
प्रादात् தந்தருளிநார்.

ततः सुराणां तु वरैर्दृष्ट्वा ह्येनमलंकृतम् । चतुर्मुखस्तुष्टमना वायुमाह जगद्गुरुः ॥ २१ ॥

जगद्गुरुः “ஐகத்தருவாகிய
चतुर्मुखः நான்முகக்கடவுள்
ततः அப்பொழுது
एनं இவனை
सुराणां தேவர்களின்
वरैः வரங்களால்
अलंकृतं அலங்கரிக்கப்படுகிறது
பெற்றுமிருப்பவனாக

दृष्ट्वा பார்த்து
तुष्टमना: மனமகிழ்ந்தவராய்
तु இவ்விஷயத்தில்
वायुं हि வாயுபுகவானையும்
பார்த்து
आह இப்படித்திருவாய்
மலர்ந்தருளிநார்:

अमित्राणां भयकरो मित्राणामभयङ्करः । अजेयो भविता पुत्रस्तव मारुत मारुतिः ॥

मारुत “ஹே மாருத!
तव உனது
पुत्रः புதல்வனாகிய
मारुति: மாருதி
अजेयः எவராலும் வெல்வதற்
கரியனாகவும்

अमित्राणां சத்ருக்களுக்கு
भयकरो பயத்தைத்தருபவ
னாகவும்
मित्राणां மித்திரர்களுக்கு
अभयङ्करः அபயத்தைத்தருபவ
னாகவும்
भविता விளங்குவான்.

कामरूपः कामचारी कामगः पुत्रतां वरः । भवत्यव्याहतगतिः कीर्तिमांश्च भविष्यति ॥

कामरूपः “நினைத்த ரூபமெடுக்
कामगः நினைத்த இடம் செல்ல
வல்லவனாகவும்
कामचारी { நினைத்த இடத்தில்
தடைபடாது செல்ல
வல்லவனாகவும்
पुत्रतां பாய்ந்துசெல்லுபவர்களில்

वरः தலைவனாயும்
अव्याहतगतिः { தங்கி இளைப்பாறவே
ணடுமென்கிற அவஸ
தை அற்றவனாகவும்
भवति ஆகிறான்.
कीर्तिमान् च கீர்த்திமானாகவும்
भविष्यति விளங்கப்போகிறான்.

रावणोत्सादनार्थानि रामप्रियकराणि च । रोमहर्षकराण्येष कर्ता कर्माणि संयुगे ॥ २४ ॥

एषः च “இவனொருவனே
 संयुगे போரில்
 रावणोऽसदनार्थानि ராவணனுடைய அழி
 வை விளைவிப்பதும்
 रामप्रियकराणि ஸ்ரீராமரை மகிழ்ச்
 செங்கிறதும் என

रोमहर्षकराणि அரியபெரிய
 कर्माणि காரியங்களை
 कर्ता செய்துமுடிக்கப்
 போகிறான்.

एवमुक्त्वा तमामन्त्र्य मारुतं त्वमरैः सह । यथागतं ययुः सर्वे पितामहपुरोगमाः ॥ २५ ॥

पितामहपुरोगमाः “பிதாமஹரை முன்
 னிட்ட

सर्वे எல்லோரும்
 एवं இவ்வண்ணமாய்
 उक्तवा கூறிவிட்டு
 त अந்த

मारुतं வாயுவினிடம்
 आमन्त्र्य விடைபெற்றுக்
 கொண்டு
 अमरैः सह தேவர்களோடுகூட
 यथागतं तु வந்தவழியே
 ययुः சென்றார்கள்.

सोऽपि गन्धवहः पुत्रं प्रगृह्य गृह्णानयत् । अञ्जनायास्तमाचख्यौ वरदत्तं विनिर्गतः ॥

सः “அந்த
 गन्धवहः வாயுபகவான்
 त अந்த
 पुत्रं புதல்வனை
 प्रगृह्य எடுத்துக்கொண்டு
 गृहं கிருகத்திற்கு
 आनयत् கொண்டுவந்தார்.

अञ्जनायाः அஞ்ஜனாதேவிக்கு
 वरदत्तं अपि வாங்களைப்பெற்றிருப்
 பதையும்
 आचख्यौ ஸவிஸ்தாரமாகச்
 சொன்னார்.
 विनिर्गतः அந்தர்த்தானமாயி
 றார்.

प्राप्य राम वरानेष वरदानसमन्वितः । बलेनात्मनि संस्थेन सोऽपूर्यत यथार्णवः ॥ २७ ॥

राम “ஸ்ரீராம!
 सः அந்த
 एषः இது
 वरान् प्राप्य வரங்களைப் பெற்று
 वरदानसमन्वितः { வரானுக்கிரங்கள்
 பெற்றுவிளங்கு
 கிறதாய்

अर्णवः यथा சமுத்திரமென
 आत्मनि தன்னிடத்தில்
 संस्थेन குடிக்கொண்டுவிட்ட
 बलेन சக்தியால்
 अपूर्यत ஸந்தோஷமாயி
 றுந்தது.

तरसा पूर्यमाणोऽपि तदा वानरपुङ्गवः । आश्रमेषु महर्षीणामपराध्यति निर्भयः ॥ २८ ॥

वानरपुङ्गवः வானரோத்தமன்
 महर्षीणां மஹரிஷிகளுடைய
 आश्रमेषु ஆசிரமங்களில்
 तदा அப்பொழுது
 तरसा தேகபலத்தால்

पूर्यमाणः மேல்கொள்ளப்
 பட்டவனாய்
 निर्भयः अपि பயமென்பதே
 இல்லாதவனாயும்
 अराराध्यति உபத்திரவம் செய்
 தான்.

सुभाण्डान्यग्निहोत्रं च वल्कलाजिनसञ्चयान् ।

भग्नविच्छिन्नविध्वस्तान्संशान्तानां करोत्ययम्

॥ २९ ॥

अयं "இவன்
संशान्तानां பொறுமையே தனமா
கயுடையவர்களுடைய
सुभाण्डानि { சுருக்குபாண்ட
மென்கிற வேள்விக்
கருவிகளையும்
अग्निहोत्रं च அக்னிகேஹாத்திரத்
தையும்

वल्कलाजिन- } மரவுரிகள், மான்
सञ्चयान् } தேரல்கள் இவைக
ளின் சூனியல்களையும்
भग्नविच्छिन्न- } உடைந்தவைகளாக
विध्वस्तान् } வும், உருமாறியவை
களாகவும், அங்கு
மிங்கும்வாரி எறியப்
பட்டவைகளாகவும்
करोति செய்கான்.

एवंविधानि कर्माणि प्रावर्तत महाबलः । सर्वेषां ब्रह्मदण्डानामपथ्यः शंभुना कृतः ॥ ३० ॥

सर्वेषां "எல்லா
ब्रह्मदण्डानां பிரமதண்டங்களுக்
கும்
अपथ्यः மாணமில்லாதவனாக
शंभुना பிரமதேவரால்
कृतः செய்யப்பட்டவனான

महाबलः महाபலம்கொண்ட
இவன்
एवंविधानि இப்படிப்பட்ட
कर्माणि கார்யங்களை
प्रावर्तत செய்துவந்தான்.

जानन्त ऋषयस्तं वै क्षमन्ते तस्य शक्तिः

॥ ३१ ॥

तस्य "அவரது
शक्तिः वै சக்திக்காகவே
तं அவனை

जानन्तः ஞானவான்களாகிய
ऋषयः ரிஷிகள்
क्षमन्ते மன்னித்துவந்தார்
கள்.

यथा केसरिणा त्वेष वायुना सोऽञ्जनासुतः । प्रतिषिद्धोऽपि मर्यादां लङ्घयत्येव वानरः ॥

सः "அந்த
एषः இந்த
अञ्जनासुतः அஞ்சனையின் புதல்
वानरः வானரன் [வனாகிய
केसरिणा கேசரியாலும்
वायुना तु வாயுவினாலும்

यथा எவ்வளவோ
प्रतिषिद्धः अपि தடுக்கப்பட்டவனாக
யிருந்தும்
मर्यादां நியாயவழியை
लङ्घयति एव மீறியே நடந்து
வந்தான்.

ततो महर्षयः क्रुद्धा भृग्वक्षिरसवंशजाः । शेषुरेन रघुश्रेष्ठ नातिक्रुद्धातिमन्यवः ॥ ३३ ॥

रघुश्रेष्ठ "ரகடத்தம்,
भृग्वक्षिरसवंशजाः { பிரகு, அக்கிரஸ்,
என்கிற முனிவர்
களின் வம்சங்களில்
பிறந்த
महर्षयः மஹரிஷிகள்

क्रुद्धा: கோபமூட்டப்பட்ட
ततः ஆபீனும் [வர்களாய்
नातिक्रुद्धाति- } அளவுகடந்த கோப
मन्यवः } மும் ஆத்தாமுமில்
லாதவர்களாய்
एनं இவனை
शेषु: சபித்தார்கள்:

वाधसे यत्समाश्रित्य बलमस्मान्पुत्रङ्गम । तदीर्घकालं वेत्तासि नास्माकं शापमोहितः ॥
यदा ते स्मर्यते कीर्तिस्तदा ते वर्धते बलम् ॥ ३४ ॥

ஹவ்ஹம் “ஹே வானரா!
யத் எந்த
பலம் பலத்தை
சமாஸ்த்ய ஆசரயித்து
அஸ்தான் எங்களை
வாஹசே உபத்தரஷிக்கிறாயோ
தத் அதை
தீர்ஹ்காலம் வெறுகாலம்வரையில்
அஸ்தாகம் எங்களது
ஷாபமோஹித: சாபத்தால் மோஹித்
தவனுகி

ந வெத்தாஸி நீ அறியாதிருக்கக்
கடவாய்;
யதா எப்பொழுது
தே உனது
கீர்தி: தேஜஸ்
ஸார்யதே நினைப்பு மூட்டப்
படுகிறதோ
ததா அப்பொழுது
தே உனது
பலம் பலம்
வர்ததே விளங்கும்.

ततः स हृततेजोऽजा महर्षिर्वचनौजसा । एषोऽऽश्रमाणि तान्येव मृदुभावं गतोऽचरत् ॥

தத: “அதன்மேல்
ச: एष: அந்த இவன்
மஹர்ஷிர்வசனௌஜஸா முனிவர்களிட்ட சாப
மஹிமையால்
ஹததேஜௌ: தேஜஸ்ஸும், பலமும்
அடங்கிக்கிடந்தவனாய்

மூதுபாவ: गत: சார்தகுணத்தை
அடைந்தவனாய்
தானி அந்த
அஸ்ரமாணி एव ஆசரமங்களிலேயே
அசரத் ஸஞ்சரித்துவந்தான்.

अश्वत्थर्जसो राम वालिसुग्रीवयोः पिता । सर्वानराजाऽऽसीत्तेजसा भास्करप्रभः ॥

அஷ் வத் தர்ஜஸோ “இப்படியிருக்கையில்
வாலிசுக்ரீவர்களின்
பிதா பிதாவும்
தேஜஸா தேஜஸால்
பாஸ்கரப: சூரியனுடைய ஜோதி
புடையவனுமான

அக்ஷரஜச: नाम ரிக்ஷாஜஸ் எனப்
பெயர்கொண்டவன்
சர்வானராஜா சகல வானரர்களுக்
கும் மன்னனாய்
அஸித் இருந்தான்.

स च राज्यं चिरं कृत्वा वानराणां हरीश्वरः । स च ऋक्षराजा नाम कालधर्मेण सङ्गतः ॥

ஶக்ஷரஜா: “ரிக்ஷாஜஸ்
நாம எனப்பெயருள்ள
ச: அவன்
ஹரீஸர் வானரர்களில்
பெரியவன்.
ச: அவன்

வானராணா வானரர்களுடைய
ரஜ்யம் ராஜ்யப்பரிபாலனத்தை
சிரம் ச் செடுங்காலம்
கூத்வா ச் புரிந்துவிட்டு
காலதர்மேண காலகதியை
சங்கத: அடைந்தான்.

तस्मिन्नस्तमिते चाथ मन्त्रिभिर्मन्त्रकोविदैः । पित्र्ये पदे कृतो वाली सुग्रीवो वालिनः पदे॥

अथ “அப்பொழுது
தமிழர் அவன்
அஸ்தமிந் மாணமடைந்ததும்
வாலி வாலி
கிழை பிதாவின்
படே ஸ்தானத்தில்
மन्त्रகோविदै: மந்திராலோசனைகளில்
நிபுணர்களான

मन्त्रिभिः அமைச்சர்களால்
कृतः ஸ்தாபிக்கப்பட்டான்.
सुग्रीवः च சுக்ரீவனும்
वालिनः வாலியின்
पदे ஸ்தானத்தில்
कृतः ஸ்தாபிக்கப்பட்டான்.

सुग्रीवेण समं त्वस्य अद्वैतं छिद्रवर्जितम् । आबाल्यं सख्यमभवदनिलस्याग्निना यथा ॥

अनिलस्य “காற்றுக்கு
अग्निना அக்னியுடன்
यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
अस्य तु இவனுக்கும்
सुग्रीवेण சுக்ரீவரோடும்

आबाल्यं பால்யம்முகல்
सख्यं ஸ்நேஹம்
अद्वैतं மாறுதலற்றதாய்
छिद्रवर्जितं குறையற்றதாய்
समं பரிபூர்ணமாய்
अभवत् இருந்தது.

एष शापवशादेव न वेद बलमात्मनः । वालिसुग्रीवयोर्वैरं यदा राम समुत्थितम् ॥ ४० ॥

राम “ஸ்ரீராம!
वालिसुग्रीवयोः வாலிக்கும் சுக்ரீவ
वैरं வைரம் [னுக்கும்
यदा எப்பொழுது
समुत्थितं உண்டாயிற்றோ,
அப்போது

एषः இவன்
आत्मनः தனது
बलं பலத்தை
शापवशात् एव சாபானுபவத்தாலே
न वेद அறியாதிருந்தான்.
यே

न ह्येष राम सुग्रीवो आरम्यमाणोऽपि वालिना । देव जानाति न ह्येष बलमात्मनि मारुतिः ॥

देव “தேஜோமயராகிய
राम ஸ்ரீராம!
एषः இந்த
मारुतिः हि மாருதிதான்
आत्मनि தன்னிடத்திலுள்ள
बलं பலத்தை

न जानाति அறியாதிருந்தான்.
एषः இந்த
सुग्रीवः अपि சுக்ரீவனும்
वालिना வாலியால்
आरम्यमाणः हि தூரத்தப்பட்டவனாகையால்
न जानाति அறியாமலிருந்தான்.

ऋषिशापाहृतबलस्तदैष कपिसत्तमः । सिंहः कुञ्जररुद्धो वा आस्थितः सहितो रणे ॥

एषः “இந்த
कपिसत्तमः வானரோத்தமன்
रणे போர்க்களத்தில்
तदा அக்காலத்தில்
कुञ्जररुद्धः பிடரிமபிரால்மறைக்
கப்பட்ட

सिंहः वा சிங்கம்போல்
ऋषिशापाहृतबलः { ரிஷிசாபத்தால் பறை
ந்து அடங்கிக்கிடந்த
பலமுடையவனாக
सहितः பொறுத்துக்கொண்டு
आस्थितः சும்மானிருந்தான்.

पराक्रमोत्साहमतिप्रतापसौशील्यमाधुर्यनयानयैश्च ।

गाम्भीर्यचातुर्यसुवीर्यधैर्यैर्हनुमतः कोऽभ्यधिकोऽस्ति लोके

॥ ४३ ॥

पराक्रमोत्साह- मतिप्रतापसौशील्य माधुर्यनयानयैः	“பாக்கிரமம், உச்சா ஹம், புத்திப்பிரதாபம், சௌசிலயம், மாதூர் யம், பிரவிருத்தி, நிவி ருத்தி இவைகளா லும்	லோகே உலகில்
गाम्भीर्यचातुर्य- सुवीर्यधैर्यैः च	காம்பீர்யம், சாதூர் யம், மெச்சத்தக்க வீர்யம், தைரியம் இவைகளா லும்	ஹனுமத் அனுமானைக்காட் டினும் அப்யதிக: மேம்பட்டவன் க: எவன் அஸ்தி இருக்கிறான்.

असौ पुनर्व्याकरणं ग्रहीष्यन्सूर्योन्मुखः प्रष्टुमनाः कपीन्द्रः ।

उद्यद्दिरेरस्तगिरिं जगाम ग्रन्थं महद्धारयनप्रमेयः

॥ ४४ ॥

अप्रमेयः असौ कपीन्द्रः पुनः महत् ग्रन्थं व्याकरणं	“அளவிடாமகிமை இந்த [யுடைய வானரோத்தமன் எப்படியாகிலும் மஹத்தான செல்வமாகிய வியாகரணசாஸ்திரத் தை	धारयन् ग्रहीष्यन् सूर्योन्मुखः उद्यद्दिरेः अस्तगिरिं जगाम	நிச்சயங்கொண் டவனாய் கிரகித்துக்கொள்ள விரும்பியவனாய் சூர்யபகவானையே பார்த்தவண்ணமாய் உதயகிரியிலிருந்து அஸ்தகிரிபர்யந்தம் சென்றான்.
प्रष्टुमनाः	பிரார்த்தித்து உபதே சமாயடைய		

समूत्रवृत्त्यर्थपदं महार्थं ससंग्रहं साध्यति वै कपीन्द्रः ।

न ह्यस्य कश्चित्सदृशोऽस्ति शास्त्रे वैशारदे छन्दगतौ तथैव

॥ ४५ ॥

कपीन्द्रः समूत्रवृत्त्यर्थपदं ससंग्रहं महार्थं वै साध्यति वैशारदे	“வானரோத்தமன் * திகமென்ற உரை யையும் சங்கிரகத்தோடுகூடிய பூரீபாஷ்யத்தையும் பூர்ணமாய்ப் பெற் றிருக்கிறான். நியாயசாஸ்திரத் திலும்	छन्दगतौ तथा एव शास्त्रे अस्य सदृशः कश्चित् हि नास्ति	சந்தசாஸ்திரத்திலும் அவ்வண்ணமே சாஸ்திரத்திலும் இவனுக்கு இணையானவன் ஒருவனும் இல்லை.
---	--	--	--

[* சூத்திரம், சூத்திரார்த்தத்தை விளவிக்குவதான விருத்தி, ஸ்பஷ்டமாய் சொல்லப்பட்டதையும் சொல்லப்படாததையும் விளக்குவதானவர்.]

सर्वासु विद्यासु तपोविधाने प्रसर्पते यो हि गुरुं सुराणाम् ।

सोऽयं नवव्याकरणार्थवेत्ता ब्रह्मा भविष्यत्यपि ते प्रसादात् ॥ ४६ ॥

ய: "எவன்
 நவவியாகரணங்களை
 உள்பட அறிந்த
 வனே
 ச: அந்த
 அய் இவன்
 சர்வாசு ஸகல
 விதவிதங்களிலும்

தபோவிதா இந்திரியநிகரஹ
 அனுஷ்டானத்திலும்
 சூரணம் தேவர்களின்
 குரு குருவுக்கு
 ப்ரஸர்தே இணையாயிருக்கிறான்.
 தேவரீரது
 ப்ரஸாடாதி அனுக்கிரகத்தாலேயே
 ப்ரஹ்மா அபி மஹாபரிசுத்தனாயும்
 ப்ரவிஷ்யதி விளங்கப்போகிறான்.

प्रविविक्षोरिव सागरस्य लोकान्दिविक्षोरिव पावकस्य ।

युगक्षये ह्येव यथाऽन्तकस्य हनूमतः स्थास्यति कः पुरस्तात् ॥ ४७ ॥

யுகக்ஷயே "பிரளயகாலத்தில்
 சர்வத்தையும் முழு
 ப்ரவிக்ஷோ: { கப்பண்ணுமாறு
 பொங்கிவரும்
 சாஹஸ்ய கடலுக்கு
 இவ சமமானவனும்
 லோகாந் உலகங்களை
 திவக்ஷோ: எரிக்க எண்ணங்
 கொண்ட

பாவகச்ய அக்கினிக்கு
 இவ சமமானவனும்
 அந்தகச்ய எவ யமனுக்கும்
 யதா சமமானவனுமான
 ஹனுமத: அனுமானுக்கு
 புரஸ்தா முன்னே
 க: ஹி எவனெருவன் தான்
 ஸ்தாஸ்யதி எதிர்த்துநிற்கவல்ல
 வன்.

एषेव चान्ये च महाकपीन्द्राः सुग्रीवमैन्दद्विविदाः सनीलाः ।

सतारतारेयनलाः सरम्भास्त्वत्कारणाद्राम सुरैर्हि सृष्टाः ॥ ४८ ॥

ராம "ஸ்ரீராமா!
 எஃ: இவன்
 இவ எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 சரம்மா: ரம்பனுள்ளிட்ட
 சதாரதாரேயனலா: { தாரன், அங்கதன்,
 நலன் இவர்களுள்
 ஸிட்டவும்
 சனிலா: நீலனுள்ளிட்டவும்

சுஃரீவமேந்த- } சுக்ரீவன், மைந்தன்,
 த்விவிதா: } த்விவிதன், இவர்
 கள் உள்ளிட்டவர்
 கருமான
 அந்ரே அபூர்வமாயிருக்கிற
 மஹாகபிந்தா: பிரஸித்திபெற்ற
 வானரோத்தமர்கள்
 சூரே: ச தேவதைகளாலேயே
 த்விவிதா: தேவரீர் பொருட்டே
 சூதா: ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட
 டார்கள்.

तदेतत्कथितं सर्वं यन्मां त्वं परिपृच्छसि । हनूमतो बालभावे कर्मैतत्कथितं मया ॥ ४९ ॥

எவ் “தேவரீர்
மா என்னை
யத் எதை
பரிபுச்சி கேட்டருளினீரோ
தத் அந்த
ஏதத் இது
சर्व எல்லாம்

கயித் சொல்லப்பட்டது
हनूमतः அனுமாருடைய
बालभावे பாலயாவஸ்தையில்
एतत् இப்படிப்பட்டதாகிய
कर्म ஸாஹஸ்கிருத்திய
मया என்னால் [மும்
कथितम् சொல்லப்பட்டது.”

श्रुत्वाऽगस्त्यस्य कथितं रामः सौमित्रिरेव च । विस्मयं परमं जमुर्वानरा राक्षसैः सह ॥

ராக்ஷசை்: सह ராக்ஷஸர்களோடு
वानराः வானரர்களும் [கூடிய
रामः च ஸ்ரீராமரும்
सौमित्रिः एव லக்ஷ்மணரும்
अगस्त्यस्य அகஸ்தியருடைய

கயித் ஸம்பாஷணைக்கு
श्रुत्वा செவிகாய்த்து
परमं அதிக
विस्मयं ஆச்சரியத்தை
जमुः அடைந்தார்கள்.

अगस्त्यस्त्वब्रवीद्रामं सर्वमेतच्छ्रुतं त्वया । दृष्टः संभाषितश्चासि राम गच्छामहे वयम् ॥

अगस्त्यः அகஸ்தியர்
रामं ஸ்ரீராமரிடம்
तु இப்பொழுது இப்படி
अब्रवीत् விண்ணப்பம்செய்து
கொண்டார்:

राम “ஸ்ரீராமா!
त्वया தேவரீரால்
एतत् सर्वं இது எல்லாம்

श्रुतं சிரத்தையுடன் கேட்
டருளப்பட்டது.
दृष्टः { பிரத்தியக்ஷத்தில்
காட்சித்தந்தருளிய
வராயும்
संभाषितः च சம்பாஷணை செய்
असि இருக்கிரீர். [தவராயும்
वयं நாங்கள்
गच्छामहे போய்வருகிறோம்.”

श्रुत्वेतद्वाचो वाक्यमगस्त्यस्योग्रतेजसः । प्राञ्जलिः प्रणतश्चापि महर्षिर्मदमब्रवीत् ॥ ५२ ॥

राघवः ஸ்ரீராகவர்
उग्रतेजसः மஹாதேஜஸ்வியான
अगस्त्यस्य அகஸ்தியருடைய
एतत् இந்த
वाक्यं சொல்லுக்கு
श्रुत्वा செவிகாய்த்து

महर्षिं மஹரிஷியைப்பார்த்து
इदं பின்கண்டபடி
प्राञ्जलिः च கைகூப்பிக்கொண்டும்
प्रणतः अपि வணக்கமாகவும்
अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தரு
ளினார்:

अथ मे देवता हृष्टाः पितरः प्रपितामहाः । युष्माकं दर्शनादेव नित्यं तुष्टाः सवान्धवाः ॥

युष्माकं “தேவரீர்களது
दर्शनात् एव தரிசனத்தினாலேயே
अथ இப்பொழுது
मे எனது
देवता: தேவதைகளும்
सवान्धवाः மாதாவம்சத்தவர்
களோடுகூடிய

पितरः பித்ருக்களும்
प्रपितामहाः ப்ரபிதர்மஹாக்களும்
नित्यं என்றென்றைக்கும்
तुष्टा: திருப்திகொண்டவர்
களாய்
हृष्टा: ஸந்தோஷமடைவார்
கள்.

विज्ञाप्यं तु ममैतद्धि तद्दाम्यागतस्पृहः । तद्भवन्निर्मम कृते कर्तव्यमनुकम्पया ॥ ५४ ॥

आगतस्पृहः “மனதில் ஓர் அபிலா
வைஷ்டியடையவனாய்
தத் அந்த
एतत् இந்த
मम என்னுடைய
विज्ञाप्यं பிரார்த்தனையை
तु இப்பொழுது

वर्षाणि விண்ணப்பம்செய்
கிறேன்.
मम कृते எனக்காக
तत् அது
भवद्भिः हि உங்களாலேயே
अनुकम्पया கருணைகொண்டு
कर्तव्यम् செய்யப்படவேண்டும்.

पौरजानपदान्स्थाप्य स्वकार्येष्वहमागतः । क्रतून्नेव करिष्यामि प्रभावाद्भवतां सताम् ॥

अहं “நான்
पौर्जानपदान् நகராடுஜனங்களை
स्वकार्येषु அவரவர்களுக்குரிய
காரியங்களில்
स्थाप्य நிலைப்படுத்திவிட்டு
आगतः வருகிறேன்.

सतां பெரியோர்களான
भवतां தேவர்களோ
प्रभावाद् एव மகிமையாலேயே
कृत्वा யாகங்களை
करिष्यामि செய்யப்போகிறேன்.

सदस्या मम यज्ञेषु भवन्तो नित्यमेव तत् । भविष्यथ महावीर्या ममानुग्रहकाङ्क्षिणः ॥

महावीर्याः “மஹாதேஜோவான்
भवन्तः தேவரீர்கள் [களாகிய
मम எனக்கு
नित्य एव எப்பொழுதுமே
अनुग्रहकाङ्क्षिणः அனுக்கிரகம்செய்ய
இஷ்டமுடையவர்கள்

तत् ஆதலால்
मम எனது
यज्ञेषु யாகங்களில்
सदस्याः ஸதஸில் முக்கியஸ்
தர்களாக
भविष्यथ விளங்குங்கள்.

अहं युष्मान्समाश्रित्य तपोनिर्धूतकल्मषान् । अनुग्रहीतः पितृभिर्भविष्यामि सुनिर्वृतः ॥
तदागन्तव्यमनिशं भवद्भिरिह सङ्गतैः ॥ ५७ ॥

तपो निर्धूत- } “தவத்தால் பாபங்
कल्मषान् } கள் ஒழிந்தவர்களா
கிய
युष्मान् உங்களை
समाश्रित्य போற்றி
पितृभिः अनुग्रहीतः பிதருக்களால் அனுக்
கிரஹம் பெற்றவனாய்
अहं நான்

सुनिर्वृतः மனக்கவலை முற்றி
லும் ஒழிந்தவனாய்
भविष्यामि ஆவேன்.
तत् ஆதலால்
भवद्भिः உங்கள்
सङ्गतैः அனைவராலும்
अनिशं அடிக்கடி
इह இங்கு
आगन्तव्यम् எழுந்தருளல்வேண்டும்.

अगस्त्याद्यास्तु तच्छ्रुत्वा ऋषयः संशितव्रताः । एवमस्त्विति तं चोत्त्वा प्रयातुमुपचक्रमुः ॥

अगस्त्याद्याः अகஸ்தியர் முதலிய
 { குறையின் றி செய்து
 { முடித்த விருத
 { முடையவர்களான
 ऋषयः ரிஷிகள்
 तत् அதை
 श्रुत्वा கிரமேற்கொண்டு
 तं च அவரையும் பார்த்து

तु இவ்விஷயத்தில்
 एवं 'இங்ஙனமே
 अस्तु 'ஆகுக'
 इति என
 उत्त्वा சொல்லிவிட்டு
 प्रयातुं புறப்பட்டுச்செல்ல
 उपचक्रमुः வேண்டிக்கொண்டார்
 கள்.

एवमुक्त्वा गताः सर्वे ऋषयस्ते यथागतम् । राघवश्च तमेवार्थं चिन्तयामास विस्मितः ॥

ते அந்த
 ऋषयः ரிஷிகள்
 सर्वे எல்லோரும்
 एवं இவ்வண்ணமாய்
 उत्त्वा சொல்லிவிட்டு
 यथागतं வந்தவண்ணமே
 गताः திரும்பிச்சென்றார்கள்.

राघवः च ஸ்ரீராகவரும்
 तमेव அதே
 अर्थं விஷயத்தை
 विस्मितः ஆச்சரியங்கொண்டவ
 ராக
 चिन्तयामास நினைத்துக்கொண்டி
 ருந்தார்.

ततोऽस्तं भास्करे याते विसृज्य नृपवानरान् । संध्यामुपास्य विधिवत्तदा नरवरोत्तमः ॥
 प्रवृत्तायां रजण्यां तु सोऽन्तःपुरचरोऽभवत् ॥ ६० ॥

सः அந்த
 नरवरोत्तमः புருஷோத்தமர்
 तदा அப்பொழுது
 भास्करे } சூர்யபகவான் அஸ்த
 अस्तं याते } மனத்தை அடைந்த
 வளவில்
 नृपवानरान् அரசர்களுையும் வான
 ரர்களுையும்
 विसृज्य விடைகொடுத்தனுப்பி
 விட்டு

ततः அதன்மேல்
 सन्ध्यां ஸந்த்யாவந்தனத்தை
 विधिवत् முறைப்படி
 उपास्य செய்தருளி
 रजण्यां இராப்பொழுது
 प्रवृत्तायां तु நடக்கும்பொழுது
 अन्तःपुरचरः அந்தப்புரத்தில் எழுந்
 தருளியவராக
 अभवत् விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षट्त्रिंशः सर्गः ॥

सप्तविंशः सर्गः—முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ३७ ॥

पौरोपस्थानम्—ப்ரஜைகள் காத்துநி்பது.

अभिषिक्ते तु काकुत्स्थे धर्मेण विदितात्मनि । व्यतीता या निशा पूर्वा पौराणां हर्षवर्धिनी ॥

विदिताःमनि	ஸர்வக்ஞரான	पूर्वा निशा	முதல் இரவு
काकुत्स्थे	காகுஸ்தர்	पौराणां	பட்டணத்து ஜனங்
धर्मेण	தருமநெறிதவராது		களுக்கு
अभिषिक्ते तु	மகுடாபிஷேகம்	हर्षवर्धिनी	ஆனந்தத்தைப் பெரு
	கண்டருளியபோது		க்குகிறதாய்
या	எந்த அந்த	व्यतीता	கடந்தது.

तस्यां रजन्यां व्युष्टायां पुनरेवापरेऽहनि । वन्दिनः पशुपातिष्ठन्सौम्या नृपतिवेश्मनि ॥

तस्यां	அந்த	सौम्याः	பிராம்மண
रजन्यां	இரவு	वन्दिनः	வந்திகள்
व्युष्टायां	கழிந்ததும்	नृपतिवेश्मनि	மன்னர்மாளிகையில்
अपरे	மறு	पुनः एव	முன்போலவே
अहनि	தினத்தில்	पशुपातिष्ठन्	வந்துகூடினார்கள்.

ते रक्तकण्ठिनः सर्वे किन्नरा इव शिक्षिताः । तुष्टुवृष्टपतिं सुप्तं यथाकालं प्रहर्षिताः ॥३॥

ते	அவர்கள்	नृपतिं	மன்னரை
सर्वे	எல்லோரும்	प्रहर्षिताः	மஹா உத்ஸாஹங்
रक्त ण्ठिनः	மதுரமான குரலு		கொண்டவர்களாய்
	டையவர்கள்.		
किन्नराः इव	கின்னரர்களபோல	यथाकालं	சரியான காலத்தில்
शिक्षिताः	சிகைப்பெற்றவர்கள்.	तुष्टुः	புகழ்ந்துபாடிப் போற்
सुप्तं	திருக்கண் வளர்ந்து		றினார்கள்.
	கொண்டிருந்த		

वीर सौम्य प्रवृध्यस्व कौसल्याप्रीतिवर्धन ॥ ४ ॥

वीर	“வீர!	सौम्य	புண்பாத்தமாவே!
कौसल्याप्रीतिवर्धन	கௌசல்யாதேவிக்கு	प्रवृध्यस्व	பள்ளிஎழுந்தருளாய்.
	ஆனந்தம்விளைவிக்கும்		

जगद्धि सर्वं स्वपिति त्वयि सुप्ते नराधिप ॥ ५ ॥

नराधिप	“புருஷோத்தம!	जगत्	உலகு
त्वयि	தேவரீர்	सर्वं	எல்லாம்
सुप्ते	திருக்கண் வளர்ந்தால்	स्वपिति हि	துயில்கொள்ளு
			மன்றோ?

विक्रपस्ते यथा विष्णो रूपं चैवाश्विनोरिव । बुद्ध्या बृहस्पतेस्तुल्यः प्रजापतिसो ह्यसि ॥

தேவரீரது
விக்ரம: பராக்கிரமம்
விஷ்ணு: ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினு
யதா போன்றது. [டையது
ரூபம் ஓரபமும்
அஷினி: தேவர்களு
டையது

இவ் போன்றது.
புஷ்பா புத்தியில்
புருஷ: புவ பிரஹஸ்பதிக்ே
தூய: சமமானவர்.
புஜாபதி: பி பிரம்மதேவரைப்
போன்றவராகவும்
அசி விளங்குகிறீர்.

क्षमा ते पृथिवीतुल्या तेजसा भास्करोपमः । वेगस्ते वायुना तुल्यो गाम्भीर्यपुद्गेरिव ॥

தேஜசா “தேஜஸில்
பாஸ்கரோபம: ஸூர்யனுக்கணையான
காம்பீர்யத்தில் [வர்.
உடே: கடலுக்கு
புவ சமமானவர்.
தேவரீரது

क्षमा பொறுமை
புரீதிவது பூமிக்கணையானது.
தேவரீரது
வேகம் வேகம்
வாயுநா வாயுவோடு
தூய: சமமானது.

अप्रकम्प्यो यथा स्थाणुश्चन्द्रे सौम्यत्वमीदृशम् । नेदृशाः पार्थिवाः पूर्वं भवितारो नराधिप ॥

ஸ்தாணு: “பரமசிவன்
யதா போல்
அபுரகம்ய: எதற்கும் சலியாதவர்.
சுந்திரனொருவனிடத்
இல்
இதூர் இப்பேர்ப்பட்ட

सौम्यत्वं ஆனந்தத்தைப்பெருக்
கும் ஸ்வபாவம்.
நராதிப புருஷோத்தம!
இதூர்: இப்படிப்பட்ட
பாதிவா: மன்னவர்கள்
பூர் இதுவரையில்
அவிதார: ந இல்லை.

यथा त्वमतिदुर्धर्षो धर्मनित्यः प्रजाहितः । न त्वां जहाति कीर्तिश्च लक्ष्मीश्च पुरुषर्षभ ॥

புருஷர்ஷம் “புருஷோத்தம!
தவ் தேவரீர்
அதிதுர்ஃ எவராலும் வெல்வதற்
கரியவர்.
தர்மனிய: நிலைகொண்டிருப்பவர்.
யதா அப்படியே

புஜாஹித: பிரஜைகளுக்கு ஹித
த்தையே இயற்றுவவர்.
தவ் தேவரீரை
கீர்த்தியும்
லக்ஷ்மி: வ லக்ஷ்மியும்
ந ஜஹதி விட்டகலாது.

श्रीश्च धर्मश्च काकुत्स्थ त्वयि नित्यं प्रतिष्ठितौ ॥ १० ॥

காகுத்ய “காகுத்த!
சுரி: வ திருமகனும்
தர்ம: வ தருமதேவதையும்

சுவயி தேவரீரிடம்
நித்யம் என்றும்
புதிஸ்தி நிலைகொண்டிருக்
கின்றன.”

एताश्चान्याश्च मधुरा वन्दिभिः परिकीर्तिताः ॥ ११ ॥

वन्दिभिः	வந்திகளால்
परिकीर्तितः	புகழ்ந்துகூறப்பட்ட
एताः च	இவைகளுள்

अन्याः च மற்றவைகளும்
 मयुराः காதுக்கு இனிமை
 யாயிருந்தன.

सूताश्च संस्तवैर्दिव्यैर्बोधयन्ति स्म राघवम् । स्तुतिभिः स्तूयमानाभिः प्रत्यबुध्यत राघवः॥

சூதா:	ஞானர்கள்
திவ்யை:	திவ்யமான
சந்தை:	ஸ்தோத்திரங்களால்
ராவன்	பூரீராகவரை
बोधयन्ति स्म	துயிலெழுப்பினார்கள்.

ராஜவ: ச
 ஸ்யமானாமி:
 ஸுதிமி:
 ஸ்யபுதயத

ஸ்ரீராகவரும்
 புத்தர் துபாடுகின்ற
 ஸ்தோத்ரங்களால்
 திருக்கண்மலர்ந்த
 நுளினார்.

स तद्विहाय शयनं पाण्डुराच्छादनास्तृतम् । उत्तस्थौ नागशयनाद्धरिर्नारायणो यथा ॥

ஹரி:	ஹரியென்ற
நாராயண:	பூதீமன் நாராயணன்
நாகசயநாட்	நாகசயனத்தினின்று
யதா	எவ்வண்ணமோ
	அவ்வண்ணமே
ச:	அவார்

பாண்டராசுஷாடனாஸ்ருத்	வெளுத்த மேல்விரிப் புகள் விரிக்கப்பெற்ற
தத்	அந்த
சயன்	சயனத்தை
விஹாய	விட்டு
உத்தஸூ	எழுந்தனர்.

समुत्थितं महात्मानं प्रह्लाः प्राञ्जलयो नराः । सलिलं भाजनैः शुभ्रैरुपतस्थुः सहस्रशः ॥

समुश्चितं	தாயிலெழுந்து
	வந்திருக்கும்
महात्मानं	மஹாத்மாளை
सहस्रतः	ஆனைக
नराः	ஆள்கள்
प्रह्वः	அடிபந்த ஆஸக்தி
	கொண்டவர்களாய்

பாஷ்லய:	கைகூட்டிக்கொண் டவர்களாய்
சுபை:	தாவன்னியமான
பாஷை:	பாத்திரங்களோடும்
சலில்	ஜலத்தை
உபதய:	கொடுத்தாக் காத்து நின்றனர்.

कृतोदकशुचिर्भूत्वा काले हुतहुताशनः । देवागारं जगामाशु पुण्यमिक्ष्वाकुसेवितम् ॥

காலே	}	உசுதிகாலத்தில்
கூதோடக-		ஸ்ரானஸ்ரத்தியாவந்த
ஸூசி:		ஸூதிகளைச் செய்து
		வைதிகக்கிரியை
		களுக்குவேண்டிய
		சுகியுடையவராயும்
ஹ்ருதாசன:	{	பிரம்மயக்ஞம் ஓனபா
		ஸஸூதிகளைச் செய்த
		வராய்

மூர்த்த	ஆகி
அரது	உடனே
இஷ்வாகுசெவத்	{ இக்ஷ்வாகுக்களால் போற்றிக்கொண்டா டப்பட்டதாகிய
புருஷ	புண்யமான
தேவாரார்	பூஜாகிருத்திற்ரு
ஜகாம	சென்றார்.

तत्र देवान्पितृन्विप्रानर्चयित्वा यथाविधि । बाह्यकक्ष्यान्तरं रामो निर्जगाम जनैर्वृतः ॥१६॥

तत्र अव்விடத்தில
रामः ஸ்ரீராமர்
देवान् தேவர்களையும்
पितृन् பித்ருதேவதைகளை
யும்

विप्रान् ரிஷிதேவதைகளையும்
यथाविधि சாஸ்திரப்படி

उपतस्थुर्महात्मानो मन्त्रिणः सपुरोहिताः ।

महामानः மஹாத்மாக்களாகிய
मन्त्रिणः மந்திரிகள்
सर्वे எல்லோரும்
अभ्यः इव அக்கினிகள்போல்
दीप्यमानाः ஜ்வலித்துக்கொண்
டிருக்கின்ற

अर्चयित्वा பூஜித்துவிட்டு
जनैः பரிஜனங்களால்
वृतः சூழப்பட்டவராய்
बाह्यकक्ष्यान्तरं வெளிஅறைப்பிரதே
சத்திற்கு

निर्जगाम எழுந்தருளினார்.

वसिष्ठप्रमुखाः सर्वे दीप्यमाना इवाभ्यः ॥

वसिष्ठप्रमुखाः வஸிஷ்டரைத்தலைமை
யாய்

सपुरोहिताः புரோஹிதர்களோடு
கடியவர்களாய்

उपतस्थुः காத்துக்கொண்டு
நின்றார்கள்.

क्षत्रियाश्च महात्मानो नानाजनपदेश्वराः । रामस्योपाविशन्पार्श्वे शक्रस्येव यथामराः ॥१८॥

यथा அவ்வண்ணமே
रामस्य ஸ்ரீராமரது
पार्श्वे பக்கலில்
शक्रस्य இந்திரனுக்கு
अमराः தேவர்கள்
इव எவ்வண்ணமோ,
அவ்வண்ணமே

क्षत्रियाः கூத்திரியர்களும்
महामानः च மஹாத்மாக்களு
மாகிய
नानाजनपदेश्वराः பரபலதேச மன்னர்
கள்
उपाविशन् காத்திருந்தார்கள்.

भरतो लक्ष्मणश्चात्र शत्रुघ्नश्च महायशः । उपासांचकिरे हृष्टा वेदास्त्रय इवाध्वरम् ॥१९॥

अत्र இங்கு
महायशः மஹாயசஸ்வியான
भरतः பரதரும்
लक्ष्मणः च லக்ஷ்மணரும்
शत्रुघ्नः च சத்ருக்ஷ்ணரும்
हृष्टा: மகிழ்ச்சிக்கொண்
டவர்களாய்

त्रयः மூன்று
वेदाः வேதங்கள்
अध्वरं ஒரு யாகத்தை
इव எவ்வண்ணமோ,
அவ்வண்ணமே
उपासांचकिरे உபாசித்து நின்றார்
கள்.

याताः प्राञ्जलयो भूत्वा किङ्करा मुदिताननाः । भृत्याश्च रामपार्श्वस्था बहवः समुपाविशन् ॥

किङ्काः சேவகர்கள்
मुदिताननाः முகமலர்ந்தவர்களாய்
प्राञ्जलयः கைகூப்பியவர்களாய்
भूत्वा ஆகி
रामपार्श्वस्थाः ராமரது பக்கலிருப்
பவர்களாய்

याताः ஸேவித்தார்கள்.
भृत्याः च குடிசுளும்
बहवः அநேகர்கள்
समुपाविशन् காத்துக்கொண்டி
ருந்தார்கள்.

வானராசு மஹாவிரிய விசதி: காமரூபிண: | சுபிரிவமுலா ராமமுபாசந்தை மஹோச: | 21 ||

மஹாவிரிய: மஹாவிரியமுலாய
வர்களும
மஹோச: மஹாதேஜோவான்
களும
காமரூபிண: நினைத்த உருவமெ
டுக்கவல்லவர்களும

சுபிரிவமுலா: { சுக்ரீவனைத் தலைமை
யாகக் கொண்ட
வர்களுமான
விசதி: இருபது
வானரர்களும்
வானராசு
மூராமரை
உபாசந்தை போற்றிவணங்கி
நின்றார்கள்.

விபிஷணசு ரக்ஷோம்பிசுதுரி: பரிவாரித: | உபாசந்தை மஹாத்மான் தனேசமிவ குலுக்கா: | 22 ||

குலுக்கா: தனபாலர்களாகிய
குலுக்கர்கள்
மஹாத்மான் மஹாத்மாவாகிய
தனேச குபேரனை
இவ எவ்வண்ணமோ,
அவ்வண்ணமே

சுபிரி: நான்கு
ரக்ஷோ: அரக்கர்களால்
பரிவாரித: குழப்பப்பட்டவராகிய
விபிஷண: விபிஷணரும்
உபாசந்தை போற்றிநின்றார்.

தथा निगमदृष्टाश्च कुलीना ये च मानवा: | शिरसा बन्ध राजानमुपासन्ते विचक्षणा: ||

தथा அவ்வண்ணமே
குலினா: உத்தமகுலத்தில்
பிறந்தவர்களும்
நிगमदृष्टा: வேதமறிந்த மஹாரீயர்
களும்
विचक्षणा: च மஹாசாமர்த்திய
சாலிகளுமாகிய

मानवा: மன்னர் ஆளுகைக்
குட்பட்ட குடிகள்
ये च எவர்களோ அவர்கள்
राजानं மன்னரை
शिरसा बन्ध முடிதாழ்த்திவணங்கி
उपासन्ते { கட்டளையை எதிர்
பார்த்துக்கொண்டு
காத்துநின்றார்.

तथा परिवृतो राजा श्रीमद्भिर्ऋषिसत्तमै: | राजभिश्च महावीर्यैर्वा नरैश्च सराक्षसै: || 23 ||

ராஜா மன்னர்
தथा அப்படியே
மஹாவிரியை: மஹாவிரியவான்
களாகிய
सराक्षसै: அரக்கர்களோடுமிருக்
கின்ற

वानरै: च வானரங்களாலும்
राजभि: மன்னர்களாலும்
श्रीमद्भि: மூராமர்களாகிய
ऋषिसत्तमै: च மஹாரிஷிகளாலும்
परिवृत: சேவிக்கப்பட்டு
விளங்கினார்.

यथा देवेश्वरो नित्यमृषिभि: समुपास्यते | अधिकस्तेन रूपेण सहस्राक्षाद्विरोचते | 24 ||

தேவசுர: இந்திரன்
ऋषிभि: ரிஷிகளால்
नरं ஸர்வதா
समुपास्यते சேவிக்கப்படுகிறான்.
यथा அவ்வண்ணமேயும்

तेन அந்த
रूपेण அவதாரவிசேஷத்
தால்
सहस्राक्षात् இந்திரனைக்காட்டிலும்
अधिक: மேம்பட்டவராகவும்
विरोचो விளங்கினார்.

தேபா் ஁ஸுபவிஷ்டாநா் தாஸ்தா: ஁ஸுமபுரா: கதா: | கத்யந்தே தர்மஸ்யுக்தா: புராணநீர்ம஁தாஸமி: ||

஁ஸுபவிஷ்டாநா்	஁ந் ஁ந்ருந்த	தர்மஸ்யுக்தா:	தர்மங்களை விளக்கு
தேபா்	அவர்களுக்கு	தா: தா:	அந்தந்த [பனவாகிய
புராணநீர்:	புராணங்களில்	கதா:	கதைகள்
	நிபுணர்களாகிய	஁ஸுமபுரா:	மிக்க மதுரமாய்
ம஁தாஸமி:	ம஁தாத்தமாக்களால்	கத்யந்தே	கதனம்செய்யப்பட்ட
			டன.

஁த்யாபீ ஁ரீமத்யாமாயணே வாலுமீகீயே ஁தரிகாவ்யே

஁தரகாண்டே ஁ஸத்ரிஷ: ஁ரீ: ||

஁தரிக: ஁லோகா: 22319

஁தரகாண்டே ஁தரிக: ஁லோகா: 1595

஁ஸத்ரிஷ: ஁ரீ:—முப்பத்தேட்டாவது ஁ஸர்க்கம் || ௩௧ ||

ஜனகாதிபரிதிரயாணம்—ஜனகாதிகள் திரும்பிச்சேல்வது.

஁வமாஸ்தே ம஁வா஁ர஁ந்ய஁நி ரா஁வ: | ஁ராஸதஸர்வகாரியாணி ஁ரீஜானபதேபு ச || ௧ ||

ம஁வா஁:	ம஁தாபாகுவாகிய	ஸர்வகாரியாணி ச	ஸகல காரியங்களையும்
ரா஁வ:	஁நீராகவர்	஁ரீஜானபதேபு	நகரநாடுஜனங்களிடத்
஁஁நி ஁஁நி	பாதிதினமும்		தில்
஁வ்	மேற்கண்டவண்ணமே	஁ராஸத	ஆலோசித்து ஆண்டு
஁ஸ்தே	கொலுவிருந்தார்.		வந்தார்.

தத: கதிபயா஁ஸு வுதே஁ மிதிலாதிபம் | ரா஁வ: ஁ராஜலி஁தூவா வாக்யமேத஁வாச ஁ ||

ரா஁வ:	஁நீராகவர்	஁ராஜலி: ஁	அஞ்சலி஁தாஸ்தரா
தத:	அனந்தரம்		கலே
கதிபயா஁ஸு	சில நாள் கழிந்ததும்	஁தூவா	ஆகி
வுதே஁	஁தே஁தேசத்து	஁தத்	பின்வரும்
	மன்னராகிய	வாக்யம்	சொல்லை
மிதிலாதிபம்	மிதிலாதிபரை நோக்கி	஁வாச	சொல்லியருளினார்:

஁வாநி஁ ரதிரவ்யயா ஁வதா ஁லிதா வயம் | ஁வதஸ்தேஜஸோஜ ரா஁வாநி நி஁தா மயா ||

஁வத:	தேவரீருடைய	஁வதா	தேவரீரால்
஁ஜேண	ம஁தத்தான	வயம்	நங்கள்
தேஜஸா ஁	தபோபலத்தாலேயே	஁லிதா:	பாதுகாக்கப்படுகின்
மயா	என்னால்	஁வாநி	தேவரீர் [஁ரேம்.
ரா஁வ:	ராவணன்	஁வ்யயா	஁ப்போதுமிருக்கும்
நி஁த:	கொல்லப்பட்டான்.	ரதிர:	அபயஸ்தானம்.

इक्ष्वाकूणां च सर्वेषां मैथिलानां च सर्वशः । अतुलाः प्रीतयो राजन्संबन्धकपुरोगमाः ॥

राजन् “மன்னரே !
மேயிலானா் மிதில் நகரத்தரசர்
களுடைய
இக்ஷ்வாகு வம்சத்
தரசர்கள்
சर्वेषां எல்லோருக்கும்

सम्बन्धकपुरोगमाः कल्याणसम्पन्नं
तूलं ஏற்பட்டதாகிய
பிரதயः அனுகூலகங்கள்
सर्वशः च अणுகூலமற்றவை
களாகவும்
अतुलाः च ஒப்புயரில்லாதவை
களாகவுமிருக்கின்றன.

तद्भवान्स्वपुरीं यातु रत्नान्यादाय पार्थिव । भरतश्च सहायार्थं पृष्ठतस्तेऽनुयास्यति ॥ ५ ॥

पार्थिव “மன்னரே !
तत् ஆதலால்
भवान् தேவரீர்
स्वपुरीं தமதுபுரிக்கு
यातु எழுந்தருளலாம்.
ते தேவரீருக்கு

सहायार्थं துணையாக
भरतः च பரதனும்
रत्नानि च காணிக்கைகளை
आदाय எடுத்துக்கொண்டு
पृष्ठतः பக்கலில்
अनुयास्यति கூடவருவான்”.

स तथेति नृपः कृत्वा राघवं वाक्यमब्रवीत् । प्रीतोऽस्मि भवतो राजन्दर्शनेन नयेन च ॥

स अந்த
नृपः மன்னர்
तथा इति அப்படியேயாகுக
என்று
कृत्वा அங்கிகரித்து
राघवं ராகவரைப் பார்த்து
वाक्यं இந்தச் சொல்லையும்

अब्रवीत् சொன்னார் :
राजन् “அரசே !
भवतः உனது
दर्शनेन தர்சனத்தாலும்
नयेन च நயத்தாலும்
प्रीतः अस्मि ஸந்தோஷமடைந்தவ
னாக ஆயினேன்”.

यान्येतानि तु रत्नानि मर्द्यं संचितानि वै । दुहित्रे तानि वै राजन्सर्वाण्येव ददामि च ॥

राजन् “அரசே !
मर्द्यं वै எனக்காக
संचितानि வைக்கப்பட்டதாகிய
रत्नानि காணிக்கைகள்
यानि எவைகளோ
तानि அந்த

एनानि இந்த
सर्वाणे च எல்லாவற்றையும்
तु இப்பொழுது
दुहित्रे एव புத்திரிக்கே
ददामि वै சீராய்க் கொடுத்து
விடுகிறேன்”.

ततः प्रयाते जनके केकयं पातुलं प्रभुः । राघवः प्राञ्जलिभूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ८ ॥

जनके ஜனகர்
प्रयाते திருப்பிப்போனதும்
ततः அதன்மேல்
प्रभुः மஹாசாமர்த்திய
சாலியாகிய
राघवः ஸ்ரீராகவர்
मातुलं மாதுலனாகிய

केकयं யுதாஜித்தைப்
பார்த்து
एतत् பின்வரும்
वाक्यं வாக்கியத்தை
प्राञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தராய்
भूत्वा ह இருந்துகொண்டே
उवाच சொல்லியருளினார்:

इदं राज्यमहं चैव भरतश्च सलक्ष्मणः । आयत्तं स्वयि नो नाथ गतिश्च पुरुषर्षभ ॥ ९ ॥

புருஷர்ஷ	“புருஷோத்தம!	அஃ	நானும்
இஃ	இந்த	சலக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணனுடன்
அயத்த	சொற்ப்படிநடக்கும்	भरतः	பரதனுமாகிய
राज्यं	ராஜ்யத்தையும்	नः	எங்களுக்கு
नाथ	சொந்தமாயுடைய	स्वयि	தேவரீரிடத்தில்தான்
	வரே!	गतिः	அடைக்கலஸ்தானம்.

राजापि वृद्धः सन्तापं त्वदर्थमुपयास्यति । तस्माद्गमनमथैव रोचते तव पार्थिव ॥ १० ॥

பார்த்திவ	“மன்னரே!	तस्माद्	ஆதலால்
वृद्धः	வயது முதிர்ந்தவரா	अथ	இப்பொழுதே
	கிய	तव	தேவரீருடைய
राजापि	மன்னரும்	गमनं	நகரத்துக்குப் புறப்
त्वदर्थ	உம்மை நினத்து		பட்டுப்போவது
सन्तापं	மனக்கவலையை	रोचते	உசிதமெனத்தோற்று
उपायास्यति	கொண்டிருப்பார்.		கின்றது.

लक्ष्मणेनानुयायेण पृष्ठतोऽनुगमिष्यते । धनमादाय विपुलं रत्नानि विविधानि च ॥ ११ ॥

लक्ष्मणेन	“லக்ஷ்மணனால்	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு
विविधानि	பற்பல	अनुयायेण	கூடவேவருகிறவனாக
रत्नानि	காணிக்கைகளையும்	पृष्ठतः	பக்கலில்
विपुलं	வெகு	अनुगमिष्यते	பின்பற்றப்படும்”.
धनं	சீரையும்		

युवाजितु तथेत्याह गमनं प्रति राघवम् । रत्नानि च धनं चैव त्वय्येवाक्षय्यमस्त्विति ॥

युवाजितु	யுகாஜித்து	धनं	சீரும்
राघवं	ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து	स्वयि	உன்னிடத்திலேயே
गमनं	பிரயாணவிஷயத்தில்	अक्षयं	குறையாததாய்
तथा	‘அப்படியே ஆகுக’	अस्तु	இருக்கட்டும்’
इति	மேலும் [என்றும்]	इति	என்றும்
रत्नानि	‘காணிக்கைகளும்	आह	பதிலுரைத்தார்.

प्रदक्षिणं स राजानं कृत्वा केकयवर्धनः । रामेण हि कृतः पूर्वमभिवाद्य प्रदक्षिणम् ॥

सः	அவர்	केकयवर्धनः	கேகயதேசத்தை பரி
रामेण	ஸ்ரீராமரால்		பாலிப்பவர்
पूर्व	ஸம்பந்தராய்ப் பாராமே	राजानं	மன்னருக்கு
अभिवाद्य	நமஸ்காரபூர்வமாய்	प्रदक्षिणं	உபசாரமாய்க்கொண்
प्रदक्षिणं	பிரதிக்ஷிணம்		டாடுதலை
कृतः	செய்யப்பட்டார்.	कृत्वा	செய்தார்.

लक्ष्मणेन सहायेन प्रयातः केकयेश्वरः । हतेऽसुरे यथा वृत्रे विष्णुना सह वासवः ॥१४॥

வ்வே அசுரே	விருத்திரனென்ற அசுரன்	யதா	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
ஹதே	ஹம்ஹரிக்கப்பட்ட	சஹாயேன	பின்பற்றிவருகின்ற
வாசவ:	இந்திரன் [போது	லக்ஷ்மணேன	லக்ஷ்மணனினோடு
விஷ்ணுநா सह	ஸ்ரீமஹா விஷ்ணு	கேகயமன்னர்	கேகயமன்னர்
	வோடுகூட	பிரயாத:	திரும்பிப்போனார்.

तं विस्मज्य ततो रामो वयस्यमकुतोभयम् । प्रतर्दनं काशिपतिं परिष्वज्येदमब्रवीत् ॥१५॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	प्रतर्दनं	பிரதர்தனென்ற
तं	அவரை	काशिपतिं	காசிராஜனை
विस्मज्य	விடைகொடுத்தனுப்பி விட்டு	परिष्वज्य	ஆலிங்கனம்செய்து கொண்டு
ततः	அனந்தரம்	इदं	இப்படி
वयस्यं	பரமமித்திரரும்	अब्रवीत्	சொல்லியருளினார்:
अकुतोभयं	எதற்கும் அஞ்சாத வருமாகிய		

दर्शिता भवता प्रीतिर्दर्शितं सौहृदं परम् । उद्योगश्च कृतो राजन्भरतेन त्वया सह ॥१६॥

राजन्	“அரசே!	प्रीतिः	ப்ரீதியானது
भरतेन सह	பரதனோடுகூட	दर्शिता	ப்ரத்யக்ஷத்தில் விளங்குகிறது.
त्वया	தேவரீரால்	परं	பரம்
उद्योगः	ப்ரீதியானது	सौहृदं	விச்வாசமும்
कृतः	காட்டப்பட்டது.	दर्शितम्	ப்ரத்யக்ஷத்தில் விளங்குகிறது.
च	அதனால்		
भवता	தேவரீரால்		

तद्भवानद्य काशेय पुरीं वाराणसीं व्रज । रमणीयां त्वया गुप्तां सुप्रकाशां सुतोरणाम् ॥

काशेय	“காசிராஜரே!	सुप्रकाशां	மஹா ப்ரகாசம்கொ ண்டு விளங்குகிறதும்
भरन्	தேவரீர்	रमणीयां	மனோஹரமாயிருக் கிறதுமான
तत्	அதனால்	वाराणसीं	வாராணஸீ என்கிற
अद्य	இப்பொழுது	पुरीं	நகருக்கு
त्वया	தேவரீரால்	व्रज	எழுந்தருளலாம்.”
गुप्तं	பாதுகாக்கப்பட் டதும்		
सुतोरणां	அழகான தோரணங் களையுடையதும்		

एतावदुक्त्वा चोत्थाय काकुत्स्थः परमासनात् । पर्यष्वजत धर्मात्मा निरन्तरमुरोगतम् ॥
विसर्जयामास तदा कौसल्यानन्दवर्धनः ॥ १८ ॥

கௌஸல்யாதேவியா
ருக்கு ஆனந்தத்
தைப் பெருக்கும்
தருமா த்மாவாகிய
காகுத்தரும்
மேற்கண்டவண்ணம்
திருவாய்மலர்ந்தரு
ளியிட்டு

பரமஸநாத்
சிறந்த ஆஸனத்
தின்ன று
உத்யாய
எழுந்து
உரோக
மார்புடன் மார்பு
நிரதர்
இறுக்கி
பர்ஷ்வஜத
கட்டிக்கொண்டார்.
தத
அப்பால்
விரஜயாமாஸ
வழியிட்டனுப்பினார்.

राघवेणाभ्यनुज्ञातः काशीशोऽप्यकुतोभयः । वाराणसीं ययौ तूर्णं राघवेण विसर्जितः ॥

அகுகுதோபய:
எதற்கும் அஞ்சா
தவராகிய
காஸீஸ: அபி
காசிராஜரும்
ராஃவேண
ஸ்ரீராகவரால்
அப்யநுஜாத:
போகவிடப்பட்ட
டவராய்

ராஃவேண
ஸ்ரீராகவராலேயே
விரசரித:
வழியிடப்பட்டவராய்
தூர்ண
உடனே
வாராணஸீ
வாராணஸீநகருக்கு
யயௌ
எழுந்தருளினார்.

विमृज्य तं काशिपतिं त्रिशतं पृथिवीपतीन् । प्रहसन्नाद्यवो वाक्यमुवाच मधुराक्षरम् ॥

ராஃவ:
ஸ்ரீராகவர்
த
அந்த
காசிபதி
காசிராஜரை
விமூஜ்ய
விடைகொடுத்தனுப்
பிவிட்டு
விஸத
முன்னாறு
பூதிவீபதிந்
அரசர்களுையும்
பார்த்து

பஃஸந்
மலர்ந்தமுகமுடை
யவராய்
வாய்
ஒரு சொல்லை
மதுராசர்
{ ச்ரோத்ரோந்திரியத்
துக்கு சுகமாயிருக்
கும்வண்ணமாய்
உவா
இப்படிச் சொல்லியரு
ளினார்:

भवतां प्रीतिरव्यग्रा तेजसा परिरक्षिता । धर्मश्च नियतो नित्यं सत्यं च भवतां सदा ॥

பவதா
“உங்களது
பரிஸ்சிதா
மனதினுள்ளேயே
வைத்திருக்கும்
பிரிதி:
அன்பானது
அவ்யகிரா
குறையற்றதாய்
விளங்குகிறது.
பவதா
உங்களது

தேஜஸா ச
நற்குணவிசேஷத்தா
லேயே
சதா
எக்காலத்திலும்
தர்ம:
தர்மம்
நியதி:
குறையின்றி விளங்
குகிறது.
ஸத்யம்
ஸத்யமும்
நிஸ்யம்
அழியாதிருக்கிறது.

युष्माकं चानुभावेन तेजसा च महात्मनाम् । हतो दुरात्मा दुर्बुद्धी रावणो राक्षसाधमः ॥

महात्मनां "மஹா த்மாக்களான
யுष्மாकं உங்களது
तेजसा च புண்யவிசேஷத்
தாலும்

अनुभावेन च अनुக்கிரகத்தாலும்

हेतुमात्रमहं तत्र भवतां तेजसा हतः । रावणः सगणो युद्धे सपुत्रामात्यबान्धवः ॥ २३ ॥

भवतां "உங்களது
तेजसा புண்யவிசேஷத்தால்
रावणः ராவணன்
सगणः கூட்டத்தாரோடும்
सपुत्रामात्य- } புத்திரர்களோடும்
बान्धवः } மந்திரிகளோடும் பந்
துக்களோடும் கூட

दुरात्मा கெட்ட நடத்தையுடையவனும்
दुर्बुद्धः துஷ்ட எண்ணமுடையவனும்
राक्षसाधमः ராட்சஸநீசனுமாகிய
रावणः ராவணன்
हतः கொல்லப்பட்டான்.

युद्धे போரில்
हतः மாண்டான்.
तत्र அவ்விஷயத்தில்
अहं நான்
हेतुमात्रम् வெளிப்படையான
கருவி.

भवन्तश्च समानीता भरतेन महात्मना । श्रुत्वा जनकराजस्य काननात्तनयां हताम् ॥ २४ ॥

जनकराजस्य "ஜனகமன்னரது
तनयां பெண்ணை
काननात् காட்டினின்றும்
हतां அபஹரித்துக்
கொண்டுபோக

श्रुत्वा च கேட்டதுமே
महात्मना மஹா த்மாவாகிய
भरतेन பரதனால்
भवन्तः நீங்கள்
समानीताः அழைத்துக்கொண்டு
வரப்பட்டார்கள்.

उद्युक्तानां च सर्वेषां पार्थिवानां महात्मनाम् । कालो व्यतीतः सुमहान्गमनं रोचयाम्यतः ॥

उद्युक्तानां "மஹாச்சரத்தையுடையவர்களும்
महात्मनां மஹா த்மாக்களு
पार्थिवानां மன்னர்கள் [மாகிய
सर्वेषां च எல்லோருக்கும்
सुमहान् வெகு
மேன்."

कालः காலம்
व्यतीतः கடந்துவிட்டது.
अतः இங்கிருந்து
गमनं திரும்பிப்போக
रोचयामि நான் விடைதருகிறேன்."

प्रयूयुस्तं च राजानो हर्षेण महताऽन्विताः । दिष्ट्या त्वं विजयी राम स्वराज्येऽपि प्रतिष्ठितः ॥

राजानः அரசர்கள்
महता பாம
हर्षेण ஸந்தோஷத்தோடு
अन्विताः விளங்கியவர்களாய்
तं च அவரைப்பார்த்து
प्रयूयुः பதிலுரைத்தார்கள்;
राम 'ஸ்ரீராம!
एवं தேவரீர்

विजयी ஜயமடைந்தவராய்
स्वराज्ये अपि தேவரீர் ராஜ்யத்திலேயே
प्रतिष्ठितः { மகுடாமிஷேகம் பெற்று விளங்குகின்றீர் என்பது
दिष्ट्या எங்களுடைய பாக் கியவிசேஷமே.

दिष्ट्या प्रत्याहता सीता दिष्ट्या शत्रुः पराजितः ।

एष नः परमः काम एवा नः प्रीतिरुत्तमा

॥ २७ ॥

सीता "சீதை
 प्रत्याहता { கேதமாய்த்திரும்பிக்
 { கொண்டுவரப்பட்ட
 { டாள்.
 एषा இது
 नः எங்களுக்கு
 उत्तमा எல்லாவற்றிற்கும்
 { பெரியதான
 प्रीतिः அனுக்கிரகம்.

दिष्ट्या இதுவும் எங்களு
 { டைய பாக்கியமே.
 शत्रुः சத்ரு
 पराजितः வெல்லப்பட்டான்.
 एषः இது
 नः எங்களுடைய
 परमः எதற்கும் மேம்பட்ட
 कामः மனோரதம். [தாகிய
 दिष्ट्या இதுவும் எங்களு
 { டைய பாக்கியமே.

यत्वां विजयिनं राम पश्यामो हतशात्रवम् । एतत्स्वयुपपन्नं च यदस्मांस्त्वं प्रशंससे ॥ २८ ॥

राम "ஸ்ரீராம!
 त्वां தேவரீரை
 यत् இவ்விதமாய்
 हतशात्रवं சத்ருவைக் கொன்ற
 { வரையும்
 विजयिनं வெற்றிபெற்றவராக
 { வும்
 पश्यामः கண்குளிரப் பார்க்கப்
 { பெற்றோம்.

यत् தேவரீர்
 त्वां எங்களை
 यत् புகழ்ந்து கொண்டா
 हतशात्रवं அந்த [டுகின்றீர்.
 विजयिनं இது
 पश्यामः தேவரீர் ஒருவரிடத்
 { திலேயே
 एतत्स्वयुपपन्नं ஸ்வாபாவசிக்கதமா
 { யுள்ளது.

प्रशंसां न जानीमः प्रशंसां वक्तुमीदृशीम् ।

आपृच्छामो गमिष्यामो हृदिस्थो नः सदा भवान्

॥ २९ ॥

प्रशंसां { "எல்லாப்புகழுக்கும்
 { இருப்பிடமாகிய
 { மஹானே!
 ईदृशीं இம்மாதிரியாய்
 प्रशंसां वक्तुं புகழைச் சொல்ல
 न जानीमः நாங்கள் அறிந்திலோம்;
 गमिष्यामः போய்வருகிறேன்;

आपृच्छामः விடைகேட்டுக்கொள்
 भवान् தேவரீர்! [ருகிறோம்.
 सदा எப்பொழுதும்
 नः எங்களை
 हृदिस्थः { ஹிருதயத்தில் குடி
 { கொண்டிருத்தல்
 { வேண்டும்.

वर्तमाने महाबाहो प्रीत्याऽत्र महता वृताः ।

भवेच्च ते महाराज प्रीतिरस्मासु नित्यदा ॥

महाबाहो "மஹாபாகுவே!
 अत्र இப்பொழுது
 महता மஹத்தான
 प्रीत्या ஆஸக்திகொண்டு
 वृताः சேவை செய்பவர்
 { களாய்
 वर्तमाने வாழ்ந்துவருகின்றோம்.

महाराज சக்கிரவர்த்தியாரே!
 ते च தேவரீருக்கும்
 अस्मासु எங்களிடத்தில்
 प्रीतिः ப்ரீதி
 नित्यदा எக்காலத்திலும்
 भवेत् இருக்கவேண்டும்."

बाढमित्येव राजानो हर्षेण परमन्विताः । ऊचुः प्राञ्जलयः सर्वे राघवं गमनोत्सुकाः ॥
पूजिताश्चैव रामेण जग्मुर्देशान्स्वकान्स्वकान् ॥ ३१ ॥

राजानः மன்னர்கள்
ராघवं ஸ்ரீராகவருக்கு
प्राञ्जलयः அஞ்ஜலிஹஸ்தர்
पं अத்தயந்தம் [களாகி
हर्षेण மனஸந்துஷ்டி
கொண்டு
अन्विताः விளங்கியவர்களாய்
रामेण च “ஸ்ரீராமராலேயே
बाढं एव மிகவும்
पूजिताः பூஜிக்கப்பட்டோம்”

इति என்று
ऊचुः ஒருவருக்கொருவர்
प्राञ्जल्यः பேசிக்கொண்டார்கள்.
सर्वे எல்லோரும்
गमनोत्सुकाः एव { திரும்பிப்போவதில்
வருத்தமுறுபவர்
களாகவே
स्वकान् स्वकान् தங்கள் தங்களது
देशान् தேசங்களுக்கு
जग्मुः பிரயாணமானார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22350

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1626

एकोनचत्वारिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ३१ ॥

सुग्रीवादिसम्माननम्—ஸுக்ரீவன் முதலியவர்களை வெகுமதிப்பது.

ते प्रयाता महात्मानः पार्थिवाः सर्वतो दिशः । कम्पयन्तो महीं वीराः स्वपुराणि प्रहृष्टवत् ॥

ते அந்த
वीराः வீரர்களும்
महात्मानः மஹாத்மாக்களுமான
पार्थिवाः மன்னர்கள்
महीं பூப்பாதேசத்தில்
सर्वतः எல்லா

दिशः திசைகளையும்
प्रहृष्टवत् மயிர்க்கூச்செறியும்
படியாய்
कम्पयन्तः அதிரச்செய்து
கொண்டு
स्वपुराणि தங்கள் நகர்களுக்கு
प्रयाताः பிரயாணமானார்கள்.

अक्षौहिणीसहस्रैस्ते समुद्युक्तास्त्वनेकशः । हृष्टाः प्रतिगताः सर्वे राघवार्थे समागताः ॥

राघवार्थे ஸ்ரீராகவருக்கு கைந்
கர்யம் செட்வதில்
समुद्युक्ताः அத்தயந்த ஆஸக்தி
கொண்டவர்களாய்
तु இவ்விஷயத்தில்
हृष्टाः உற்சாஹமுடையவர்
களாய்
अनेकशः அனேக

अक्षौहिणीसहस्रैः { ஆயிரக்கணக்கான
அசெஷள ஹிணி
ஸையங்களால்
समागताः சூழ்ந்துவந்திருந்தவர்
களாகிய
ते அவர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
प्रतिगताः திரும்பிச்சென்றார்கள்.

ऊचुस्ते च महीपाला बलदर्पसमन्विताः । न रामरावणं युद्धे पश्यामः पुरतः स्थितम् ॥
भरतेन वयं पश्चात्समानीता निरर्थकम् । हता हि राक्षसाः क्षिप्रं पार्थिवैः स्युर्न संशयः ॥
रामस्य बाहुवीर्येण रक्षिता लक्ष्मणस्य च । सुखं पारे समुद्रस्य युद्धेयम विगतज्वराः ॥

தே அவர்கள்
ஐசு: { இங்ஙனம் ஒருவருக்
கொருவர் பேசிக்
கொண்டார்கள்:
ராமசு "ஸ்ரீராமருடையவும்
லக்ஷ்மணருடையவும்
புஜபராக்கிரமத்தால்
சமுத்சு சமுத்திரத்தினுடைய
பாரே அக்கரையில்
ரக்ஷிதா: ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்
களாய்
விगतज्वरा: மனக்கவலையற்றவர்
களாய்
बलदर्पसमन्विता: பலமும் ஆத்திரமும்
கொண்டுவிளங்கும்
महीपाला: பூலோகமன்னர்களா
वयं நாம் [கிய
सुखं அனாயாஸமாயே
युद्धेयम போர்புரிந்திருப்போம்;

ரக்ஷசா: அரக்கர்கள்
पार्थिवै: மன்னர்களால்
क्षिप्रं விரைவில்
हता: கொல்லப்பட்டு
स्यु: இருப்பார்கள்.
संशयः न இதுற்கையமில்லை.
भरतेन பரதரால்
पश्चात् காரியம் முடிந்த
பின்னர்
निरर्थकं பிரயோஜனமில்லாமல்
समानीता: வரவழைக்கப்பட்ட
हि ஆகலால் [டோம்.
युद्धे போரில்
स्थितं எதிர்த்துநிற்கும்
रामरावणं च ஸ்ரீராமரையும் ராவண
னையும்
पुरतः பிரத்தியக்ஷத்தில்
न पश्यामः பார்க்கும் பாக்கியம்
பெறாமல் போனோம்."

एताश्चान्याश्च राजानः कथास्तत्र सहस्रशः । कथयन्तः स्वराज्यानि जग्मुर्हर्षसमन्विताः ॥

तत एतत्त
राजानः அரசர்கள்
हर्षसमन्विता: ஸந்துஷ்டிகொண்ட
வர்களாய்
एता: च இவைகளையும்
अन्या: இதர

सहस्रशः அனேக
कथा: च கதைகளையும்
कथयन्तः பேசிக்கொண்டு
स्वराज्यानि தங்கள் ராஜ்யங்
களுக்கு
जग्मु: யாத்திரைசெய்
தார்கள்.

स्वानि राज्यानि मुख्यानि ऋद्धानि मुदितानि च ।

समुद्धनधान्यानि पूर्णानि वसुमन्ति च

॥ ७ ॥

यथा पुराणि ते गत्वा रत्नानि विविधान्यथ । रामस्य प्रियकामार्थमुपहारानृपा ददुः ॥८॥

தே ஆந்த
नृपा: மன்னர்கள்
समुद्धनधान्यानि { தனம், தான்யம்,
இவைகள் நிறையப்
பெற்றவைகளும்

ऋद्धानि ஸமிருத்தியான
वसुमन्ति च செல்வங்களையுடைய
வைகளும்
पूर्णानि ஸர்வபாக்கியமும்
பெற்றவைகளும்

सु इतानि च	ஸந்துஷ்டி யுடன் விளங்குகிறவைகளுமான
स्वानि	தங்களுடைய
राज्यानि	ராஜ்யங்களில்
पुराणि यथा	பாடலிபுரங்களை விளங்கும்
मुख्यानि	தலைமை நகர்களுக்கு
गन्वा	வந்துசேர்ந்து

अथ	அதன் பின்னர்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
प्रियकामार्थं	கைங்கர்யத்தில் ஆஸக்தியால்
विविधानि	பற்பல
रत्नानि	தீர்வியங்களை
उपहारान् यथा	காணிக்கைகளாய்
ददुः	அனுப்பினார்கள்:

अश्वान्यानानि रत्नानि हस्तिनश्च मदोत्कटान् ।

चन्दनानि च मुख्यानि दिव्यान्याभरणानि च

॥ ९ ॥

मणिमुक्ताप्रवालांस्तु दास्यो रूपसपन्विताः ।

अजाविकांश्च विविधान्ரथांस्तु विविधान्ददुः

॥ १० ॥

अश्वान्	குதிகளையும்
यानानि	வாஹனங்களையும்
रत्नानि	ரத்தங்களையும்
मदोत्कटान्	மதப்பெருக்குற்ற
हस्तिनः च	யானைகளையும்
चन्दनानि च	சந்தனங்களையும்
मुख्यानि	உக்கிருஷ்டங்களான
दिव्यानि	திவ்ய
आभरणानि च	ஆபரணங்களையும்

मणिमुक्ताप्रवालान्	{ மணிகளையும், முத்தங்களையும், பவழங்களையும்
रूपसपन्विताः	ரூபவதிகளான
दास्यः च	தாதிகளையும்
विविधान्	பற்பல
अजाविकान् तु	வெள்ளாடுகளையும்
विविधान्	பற்பல
रथान् तु	ரதங்களையும்
ददुः	பரிசாய்க் கொடுத்த அனுப்பினார்கள்.

भरतो लक्ष्मणश्चैव शत्रुघ्नश्च महाबलाः । आदाय तानि रत्नानि स्वां पुरीं पुनरागताः ॥

महाबलाः	மஹாபலிஷ்டர் களான
भरतः च	பரதரும்
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்
शत्रुघ्नः एव	சத்ருக்ணரும்
तानि	அந்த

रत्नानि	காணிக்கைகளை
आदाय	பெற்றுக்கொண்டு
स्वां	தமது
पुरीं	நகருக்கு
पुनः	திரும்பி
आगताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

आगम्य च पुरीं रम्यामयोध्यां पुरुषर्षभाः । ददुः सर्वाणि रत्नानि राघवाय महात्मने ॥

पुरुषर्षभाः	புருஷோத்தமர்கள்
रम्यां	மனோஹரமாயிருக்கின்ற
अयोध्यां	அயோத்தியா
पुरीं	நகருக்கு

आगम्य	திரும்பிவந்து
रत्नानि	காணிக்கைகள்
सर्वाणि च	எல்லாவற்றையும்
महात्मने	மஹாத்மாவாகிய
राघवाय	ஸ்ரீராமருக்கு
ददुः	சமர்ப்பித்தார்கள்.

प्रतिगृह्य च तत्सर्वं रामः प्रीतिसमन्वितः। सुग्रीवाय ददौ राज्ञे महात्मा कृतकर्मणे ॥१३॥
विभीषणाय च ददौ तथाऽन्येभ्योऽपि राघवः। राक्षसेभ्यः कपिभ्यश्च यैर्वृतो जयमाप्तवान् ॥

महा-मा மஹாத்மாவாகிய
ராமः ஸ்ரீராமர்
प्रीतिसमन्वितः ப்ரீதியுடையவராய்
तत् அந்த
सर्वं च எல்லாவற்றையும்
प्रतिगृह्य பெற்றுக்கொண்டு
 { செய்யவேண்டியகாரி
कृतकर्मणे { யங்களைசெய்துமு
 { டி,த்தவனான
सुग्रीवाय राज्ञे சுக்ரீவமன்னருக்கு
ददौ { ஸதஸில்கொடுக்க
 { வேண்டிய பரிசைத்
 { தந்தருளினார்.

तथा அவ்வண்ணமே
राघवः ஸ்ரீராகவர்
विभीषणाय च விபீஷணருக்கும்
यैः எவர்களால்
वृतः பேருதவிசெய்யப்
 பெற்றவராய்
जयं வெற்றியை
आप्तवान् பெற்றாரோ அந்த
अन्येभ्यः இதர
कपिभ्यः च வானரர்களுக்கும்
राक्षसेभ्यः अपि அரக்கர்களுக்கும்
ददौ { ஸதஸில் கொடுக்க
 { வேண்டிய பரிசுகளை
 { தந்தருளினார்.

ते सर्वे रामदत्तानि रत्नानि कपिराक्षसाः ।

ते அந்த
महाबलाः மஹாபலிஷ்டர்
 களான
कपिराक्षसाः வானரர்களும், ராக்ஷ
 ஸர்களும்
सर्वे எல்லோரும்

शिशोभिर्धारयामासुर्बाहुभिश्च महाबलाः ॥

रामदत्तानि ஸ்ரீராமரால் அளிக்கப்
रत्नानि பரிசுகளை [பட்ட
शिशोभिः முடிகளாலும்
बाहुभिः च கரங்களாலும்
धारयामासुः ஏந்திவாங்கிக்கொண்
 டார்கள்.

ते पिबन्तः सुगन्धीनि मधूनि मधुपिङ्गलाः । मांसानि च सुमृष्टानि मूलानि च फलानि च ॥

ते அந்த
मधुपिङ्गलाः வானரர்கள்
मांसानि च மாம்ஸங்களையும்
मूलानि च கிழங்குகளையும்

सुमृष्टानि நன்றாய்ப்பக்வமாயிரு
फलानि च பழங்களையும் [க்கின்ற
सुगन्धीनि நல்லவாஸனையுள்ள
मधूनि மதுக்களையும்
पिबन्तः அருந்தினார்கள்.

एवं तेषां निवसतां मासः साग्नो ययौ तदा । सुहूर्तेषु ते सर्वे राजभक्त्या च मेनिरे ॥

एवं இவ்வண்ணம்
निवसतां வஸித்துக்கொண்
 டிருந்த
तेषां அவர்களுக்கு
मासः ஒருமாஸகாலம்
साग्नः பூர்ணமாக
ययौ நடைபெற்றது.

ते அந்த
सर्वे எல்லோரும்
राजभक्त्या ராஜபக்தியினால்
तदा அக்காலத்தை
सुहूर्ते इव च ஒருநொடிப்பொழு
 தெனவே
मेनिरे பாராட்டினார்கள்.

गम्यतां सौम्य किष्किन्धां दुराधर्षां सुरासुरैः । पालयस्व सहामाल्यो राज्यं निहतकण्टकम् ॥

சௌம்ய “உத்தமமான
 ஸுஹிருத்தே!
சுராசுரே: சுரர்கள், அசுரர்கள்
 இவர்களாலும்
துராதர்ஷா புகவும் முடியாத
கிஷ்கிந்தா கிஷ்கிந்தைக்கு

गम्यतां போவாயாக.
सहामाल्य: கீர்த்திகொண்ட மந்
 திரிகளையுடையவனும்
राज्यं ராஜ்யத்தை
निहतकण्टकं குறையற்றதாய்
पालयस्व ரக்ஷித்துவரக்கடவை.

अङ्गदं च महाबाहो प्रीत्या परमया युतः । पश्य त्वं हनुमन्तं च नलं च सुमहाबलम् ॥
सुषेणं श्वशुरं वीरं तारं च बलिनां वरम् । कुमुदं चैव दुर्धर्षं नीलं चैव महाबलम् ॥ ४ ॥
वीरं शतबलिं चैव मैन्दं द्विविदमेव च । पश्य प्रीतिसमायुक्तो गन्धमादनमेव च ॥ ५ ॥
गजं गवाक्षं गवयं शरभं च महाबलम् । ऋक्षराजं च दुर्धर्षं जाम्बवन्तं महाबलम् ॥ ६ ॥

மகாபாஹோ “ஹே மஹாபாகோ!
त्वं நீ
अङ्गदं அங்கதனை
परमया प्रीत्या மிக்கப் பிரீதியுடன்
युतः च கூடினவனாகவே
पश्य ஆதரித்துவரக்கடவை.
सुमहाबलं புகழ்பெற்ற மஹா
 சக்திவானாகிய

नीलं एव நீலனையும்
वीरं வீரனாகிய
शतबलिं च சதபலியையும்
मैन्दं एव மைந்தனையும்
द्विविदं एव த்விதனையும்
गन्धमादनं एव கந்தமாதனனையும்
गजं கஜனையும்
गवाक्षं கவாக்ஷனையும்
गवयं கவயனையும்
सहाबलं மஹாபலிஷ்டனாகிய
शरभं சரபனையும்
महाबलं च மஹாபலிஷ்டனும்
दुर्धर्षं च வெல்வதற்கரியனும்
ऋक्षराजं ரிக்ஷமன்னனுமாகிய
जाम्बवन्तं ஜாம்பவானையும்
प्रीतिसमायुक्तः च அன்புகூற்றதவ
 னாகவே
पश्य ஆதரித்துவரக்
 கடவை.

हनुमन्तं च ஹனுமானையும்
नलं च நலனையும்
श्वशुरं மாமனாரும்
वीरं च வீரனுமான
सुषेणं च ஸுஷேணனையும்
बलिनां பலிஷ்டர்களில்
वरं சிறந்தவனாகிய
तारं च தாரனையும்
कुमुदं एव குமுதனையும்
दुर्धर्षं च வெல்வதற்கரியனும்
महाबलं மஹாபலிஷ்டனுமாகிய

ये चेमे सुमहात्मानो मदर्थे त्वक्तजीविताः । पश्य त्वं प्रीतिसंयुक्तो मा चैषां विप्रियं कृथाः ॥

ये “எந்த
इमे இவர்கள்
मदर्थे च எனக்காகவே
त्वक्तजीविताः உயிரையும்விடத்
 துணியந்த
सुमहात्मानः மஹாகீர்த்திபெற்ற
 மஹாத்மாக்கள்

त्वं च நீயும்
प्रीतिसंयुक्तः அன்புவைத்தவனும்
पश्य ஆகரித்துவரக்கட
येषां இவர்களுக்கு [வை.
विप्रियं ஹிதமில்லாதகாரியத்
मा कृथाः செய்யாதே.] [தையும்

एवमुक्त्वा तु सुग्रीवमाश्लिष्य च पुनः पुनः । विभीषणमुवाचाथ रामो मधुरया गिरा ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்
சுగிரீவ் சுக்ரீவரை
புன:புன: பலதரம்
आश्लिष्य மார்புறத்தழுவி
एवं மேற்கண்டவண்ணம்
उक्त्वा திருவாய்மலர்ந்தருளி
च பின்னர்

विभीषणं விபிஷணரைப்
மதுரையா மதுரமாயிருக்கிற
गिरा சொற்கொண்டு
अथ இப்படி
तु இவர் விஷயத்தில்
उवाच நியமித்தருளினார்:

लङ्कां प्रशाधि धर्मेण धर्मज्ञस्त्वं मतो मम । पुरस्य राक्षसानां च भ्रातुर्वैश्रवणस्य च ॥९॥

த்வ் “நீ
धर्मज्ञ: தர்மக்ஞானியென
मम च எனக்கும்
पुरस्य நகரத்தினது
राक्षसानां ராக்ஷஸர்களுக்கும்
भ्रातु: பிராதாவாகிய

वैश्रवणस्य च குபேரனுக்கும்
मत: பூஜ்யன் ;
धर्मेण அறநெறி தவறாது
लङ्कां இலங்கையை
प्रशाधि பரிபாலித்துவருக.

मा च बुद्धिमधमे त्वं कुर्या राजन्कथञ्चन । बुद्धिमन्तो हि राजानो ध्रुवश्चान्ति मेदिनीम् ॥

राजन् “அரசே!
एवं நீ
अधर्मे அதர்மத்தில்
बुद्धि புத்தியை
कथञ्चन எந்தக் கஷ்டதசையி

हि ஏனென்றால்
बुद्धिमन्त: நியாயவழிகளிலேயே
ஒழுக்கும்

मा कुर्या: செலுத்தா திருத்தல்
வேண்டும்.

राजान: च மன்னர்கள்,தான்
मेदिनी பூமியில்
ध्रुवं உள்ளபடி
अश्चान्ति யஜமானர்களாய்
விளங்குகிறார்கள்.

अहं च नित्यशो राजन्सुग्रीवसहितस्त्वया । सतैव्यः परया प्रीत्या गच्छ त्वं विगतस्वरः ॥

राजन् “அரசே!
त्वया உன்னால்
नित्यश: ஸதா
सुग्रीवसहित: சுக்ரீவனோடு ஐக்கியம்
अहं நான் [கொண்ட
परया அதிக

प्रीत्या च ப்ரீதியுடனேயே
सतैव्य: நினைக்கப்படவேண்டி
एवं நீ [யவன்.
विगतस्वर: மனக்குறை ஏதாமில்
லாதவனாய்
गच्छ திரும்பிப்போ.”

रामस्य भाषितं श्रुत्वा ऋक्षवानरराक्षसाः । साधु साध्विति काकुत्स्थं प्रशशंसुः पुनः पुनः ॥

रामस्य ஸ்ரீராமரது
भाषितं திருவாக்கை
श्रुत्वा கேட்ட
ऋक्षवानरराक्षसा: ரிக்ஷார்களும், வானார்
களும் ராக்ஷஸர்களும்

काकुत्स्थं காகுத்ஸ்தரைப் பார்
साधु साधु ‘நன்று நன்று’ [த்து
इति எனவும்
पुनः पुनः இன்னும் இப்படியும்
प्रशशंसु: போற்றிப்புகழ்ந்து
கொண்டாடினார்கள்:

तव बुद्धिर्महाबाहो वीर्यमद्भुतमेव च । माधुर्यं परमं राम स्वयंभोरिव नित्यदा ॥ १३ ॥

महाबाहो “மஹாபாஹோ,
ராம ஸ்ரீராம!
तव தேவரீருடைய
बुद्धि: துண்ணறிவு
नित्यदा சர்வதமாயிருக்
वीर्यं च வீரயமும் [கிறது.
अद्भुतं அற்புதமானது.

स्वयंभो: பிரம்மதேவருக்கு
इव எவ்வண்ணமோ
माधुर्यं एव அவ்வண்ணமே
परम् எல்லாரிடத்திலும்
ஸ்ரீராமாயிருத்தலும்
பூர்ணமாயிருக்க
கிறது.”

तेषामेवं ब्रुवानानां वानराणां च रक्षसाम् । हनूमान्प्रवणो भूत्वा राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥

तेषां அந்த
वानराणां வானரர்களும்
रक्षसां च ராக்ஷஸர்களும்
एवं இவ்வண்ணம்
ब्रुवानानां புகழ்ந்துகொண்டாடு
கையில்

प्रवण: திருவடிகளில் சேவிப்
பவராக
भूत्वा ஆகி
राघवं ஸ்ரீராகவரைப்
பார்த்து
वाक्यं ஒரு விண்ணப்பத்தை
अब्रवीत् சொல்லியருளினார்:

स्नेहो मे परमो राजस्त्वयि तिष्ठतु नित्यदा । भक्तिश्च नियता वीर भावो नान्यत्र गच्छतु ॥

राजन् “அரசே!
मे எனக்கு
स्नेहि தேவரீரிடத்தில்
छेद: பற்று
परम: எதற்கும் மேம்பட்ட
तिष्ठतु இருக்கட்டும். [தாக
भक्ति: பக்தி
नित्यदा எக்காலத்திலும்

नियता மாறாததாக
च அப்படியே இருத்தல்
வேண்டும்.
वीर வீரரே!
भाव: நினைப்பு
अन्यत्र வேறெதிலும்
न गच्छतु செல்லாதிருத்தல்
வேண்டும்.

यावद्रामकथा वीर चरिष्यति महीतले । तावच्छरीरे वत्स्यन्ति प्राणा मम न संशयः ॥

वीर “வீரரே!
रामकथा ஸ்ரீராமகதை
यावत् எவ்வளவுகாலம்
महीतले புலோகத்தில்
चरिष्यति நிகழ்கின்றநேரோ

तावत् இதுவரையில்தான்
मम प्राणा: எனது பிராணைகள்
शरीरे சரீரத்தில்
वत्स्यन्ति நிலைகொண்டிருக்கும்;
न संशय: இதற்கையமில்லை.”

एवं ब्रुवाणं रामस्तु हनुमन्तं वरासनात् । उत्थाय सखजे स्नेहाद्वाक्यमेतदुवाच ह ॥ १७ ॥

राम: ह “ஸ்ரீராமரே
वरासनात् சிறந்த ஆஸனத்தி
उत्थाय எழுந்து [னின்று
एवं இங்ஙனம்
ब्रुवाणं விண்ணப்பம் செய்து
கொள்ளும்

हनुमन्तं ஹனுமாரை
स्नेहात् ப்ரீதிப்பெருக்காலே
सखजे ஆலிங்கனம் செய்து
एतत् இந்த [கொண்டார்.
वाक्यं तु நியமனத்தையும்
उवाच விதித்தருளினார்:

एवमेतत्कपिश्रेष्ठ भविता नात्र संशयः । लोका हि यावत्स्थास्यन्ति तावत्स्थास्यति मे कथा ॥

கபிசு
எத
எவ்
பவிதா
அத
சந்தய:
ந

“வானரோத்தமா!
இது
இப்படியே
ஆக்கடவது.
இவ்விஷயத்தில்
ஸந்தேஹம்
இல்லை.

லோகா:
யாத்
ஸ்யஸ்யந்தி
தாத்
மே
கதா ஹி
ஸ்யஸ்யதி

லோகங்கள்
எவ்வளவுகாலம்
நீடித்திருக்குமோ
அவ்வளவுகாலம்
எனது
கதையும்
விளங்கும்.

चरिष्यति कथा यावदेषा लोके च मामिका । तावत्ते भविता कीर्तिः शरीरेऽप्यसवस्तथा ॥

லோகே
யாவத்
மாமிகா
புஷா
கதா
சரிஷ்யதி

“உலகில்
எவ்வளவுகாலம்
என்னைப்பற்றிய
இந்த [தாகிய
கதை
நிகழ்கின்றதோ

தாத்
தே
கீர்தி: ச ததா
சரீரே
அஸவ: அபி
பவிதா

அதுவரையில்
உனது
புகழும், அவ்வண்
சரீரத்தில் [ணமே
பிராணன்களும்
இருக்கட்டும்.”

ततोऽस्य हारं चन्द्राभं मुच्य कण्ठात्स राघवः । वैदूर्यतरलं कण्ठे बबन्ध च हनूमतः ॥

ஸ:
ராவ: ச
சந்தாபம்

அந்த
ஸ்ரீராகவரே
சீதகிரணனது ஒளி
புடையதும்
ஜோதிமயமானவை
நீர்யக்கற்களால் செய்
யப்பட்டதுமான

ஹர்
கண்ட் முச்ய
தர:
அஸ
ஹ்மத:
கண்ட்
பபந்த்

ஹாரத்தை
கழுத்தினின்ற
அப்போது [கழற்றி
இந்த
ஹனுமாருடைய
கழுத்தில்
அணிந்தனர்.

तेनोरसि निबद्धेन हारेण महता कपिः । राज हेमशैलेन्द्रश्चन्द्रेणाक्रान्तमस्तकः ॥ २१ ॥

கபி:
தேன
உரசி
நிபத்தேன
மஹதா

வானரர்
அவரால்
மார்பில்
போடப்பட்ட
ஸர்வோத்திருஷ்ட

ஹரேண
சந்த்ரேண
அக்ரான்தமஸ்த:
ஹேமசுலேந்த்ர:
ராஜ

ஹாரத்தால்
சந்திரனால்
ஒளிவிசப்பெற்ற
சிகரங்களைபுடைய
மேருமலையென
விளங்கினார்.

श्रुत्वा तु राघवस्यैतदुत्थायोत्थाय वानराः । प्रणम्य शिरसा पादौ निर्जमुस्तै महाबलाः ॥

தே
மஹாபலா:
வானரா:
து
எதத்
சுத்வா

அந்த
மஹாபலிஷ்டர்
வானரர்கள் [களான
இவ்விஷயத்தில்
இதை
கவனித்து

ராவஸ்ய
பாடௌ
சிரஸா
உத்யா உத்யா
ப்ரணம்ய
நிர்ஜமு:
பிரயாணமாணர்கள்.

ஸ்ரீராகவருடைய
திருவடிகளில்
முடிதாழ்த்தி
வீழ்ந்துவீழ்ந்து
நமஸ்கரித்து
பிரயாணமாணர்கள்.

सुग्रीवः स च रामेण परिवृक्तो महाबलः । विभीषणश्च धर्मात्मा सर्वे ते बाष्पविकृवाः ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	धर्मात्मा	தருமா த்மாவாகிய
परिवृक्तः	ஆலிங்கனம்செய்யப் பெற்ற	विभीषणः च	விபிஷணரும்
महाबलः	மஹாபலிஷ்டனாகிய	ते	அந்த
सः	அந்த	सर्वे	மற்ற எல்லோரும்
सुग्रीवः च	சுக்ரீவரும்	बाष्पविकृवाः	{ கண்ணீர் பெருக்கிக் கொண்டு துயர மடைந்தார்கள்.

सर्वे च ते बाष्पकलाः साश्रुनेत्रा विचेतसः । समूहा इव दुःखेन त्यजन्तो राघवं तदा ॥

ते	அந்த	समूहाः	ஸ்தம்பித்தவர்களாய்
सर्वे च	எல்லோரும்	विचेतसः	மெய்மறந்தவர்களாய்
साश्रुनेत्राः	{ கண்ணீர் பெருக்கும் நேத்திரங்கோயுடை யவர்களாய்	राघवं	ஸ்ரீராகவரை
बाष्पकलाः इव	{ கண்ணீர்ப்பெருக்கால் வாய்திறந்து பேச முடியாதவர்களாய்	तदा	அப்பொழுது
		दुःखेन	வருத்தத்தோடு
		त्यजन्तः	விட்டுப்பிரிந்தார்கள்.

कृतप्रसादास्तेनैव राघवेण महात्मना । जग्मुः स्वं स्वं गृहं सर्वे देही देहमिव त्यजन् ॥

महात्मना	மஹாத்மாவான	देहं	உடலை
तेन	அந்த	देही त्यजन्	உயிர் விட்டுப்பிரிதல்
राघवेण	ஸ்ரீராகவரால்	इव	எவ்வண்ணமோ
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	स्वं स्वं	தமது தமது
कृतप्रसादाः	அனுக்கிரகம்பெற்ற	गृहं	கிருகத்திற்கு
सर्वे	எல்லோரும்	जग्मुः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22395

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1671

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे सप्तविंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்தியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தேழாவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஃயாं श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
अष्टाविंशेऽङ्के उत्तरकाण्डे एकचत्वारिंशसर्गमारभ्य षष्ठितमसर्गपर्यन्तं
(22396—22854 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 459]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
இருபத்தெட்டாவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் நாற்பத்தோராவது
ஸர்க்கம் முதல் அறுபதாவது ஸர்க்கம்வரை (22396—22854)
கானம் செய்யப்பட்டது.

அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோக சங்கியை 459]

एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம். || ४१ ||

पुष्पकविसर्जनम्—புஷ்பகவிமானத்தை அனுப்புவது.

विस्मय्य च महाबाहुर्ऋक्षवानरराक्षसान् । भ्रातृभिः सहितो रामः प्रसुमोद सुखं सुखी ॥

மஹாபாஹு: மகாபாகுவும்
சுலு ச பற்றற்ற துவலியு
ராம: ஸ்ரீராமர் [மான
ரிக்ஷர்களுக்கும், வான
ராக்ஷையும் அரக்கர்
களையும்
விஸ்மய விடைகொடுத்தனுப்
பியபின்னர்

ஹாது: பிரதாக்களுடன்
சஹி: கடியிருப்பவராயும்
சுலு { ஆசுரிதர்களின் குறை
களை தீர்த்துவைத்த
தினலும்
ப்ரஸுமோத மிக்க ஆனந்தங்கொண்
டு விளங்கினார்.

अथापराहसमये भ्रातृभिः सह राघवः । शुश्राव मधुरां वाणीमन्तरिक्षात्प्रभाषिताम् ॥

ஹாது: சஹ பிரதாக்களுடன்
இருக்கின்ற
ராகவ: ஸ்ரீராமர்
அபராஹசமயே ஒருநாள் பிற்பகலில்
அந்நிஷாவு ஆகாயத்தில்
அத பின்கண்டபடி

மதுரா மதுரமாயும்
ப்ரஹிதா { பெயரைச்சொல்லி
அழைப்பதோடு
கடியதுமான
வாணி ஒரு பாவுணையை
சுஸ்ராவ கேட்டார்.

सौम्य राम निरीक्षस्व सौम्येन वदनेन माम् । कैलासशिखरात्प्राप्तं विद्धि मां पुष्पकं प्रभो ॥

சுமய "ஹே புண்யாத்மா
ப்ரமோ ஹே பிரபோ! [வே!
ராம ஸ்ரீராம!
மா என்னை
கைலாசசிுகரத்தினின்
பாச திரும்பிவந்த [யு

புஷ்பக புஷ்பகவிமானம்
விடி திருவுள்ளங்கொள்
மா என்னை [நாம்
சுமயே மலர்ந்த
வதனே திருமுகமண்டலத்தில்
நிரிஸ்சவ கடைகூத்தருளும்.

॥व शासनमाज्ञाय गतोऽस्मि धनदं प्रति । उपस्थातुं नरश्रेष्ठ स च मां प्रत्यभाषत ॥ ४ ॥

नरश्रेष्ठ “पुत्रुஷோத்தम !
तव தேவரீருடைய
शासनं आज्ञाय நியமனத்தைப்
धनदं प्रति குபேரருக்கு [பெற்று
उपस्थातुं ஆமைசெய்ய

गतः अस्मि நான்போய்ச்சேர்ந்
सः அவர் [தேன்.
मां च என்னிடமே
प्रत्यभाषत இப்படிச் சொல்லியரு
ளினார்:

निर्जितस्त्वं नरेन्द्रेण राघवेण महात्मना । निहत्य युधि दुर्धर्षं रावणं राक्षसेश्वरम् ॥ ५ ॥

महात्मना “‘மஹாத்மாவான
नरेन्द्रेण புருஷோத்தமராகிய
राघवेण ஸ்ரீராகவரால்
दुर्धर्षं எவராலும் வெல்வதற்
கரியனயிருந்த

राघवं ராவணனை
युधि யுத்தத்தில்
निहत्य ஸம்ஹரித்து
एवं நீ
निर्जितः சொந்தமாக்கிக்கொள்
ளப்பட்டாய்.

ममापि परमा प्रीतिर्हते तस्मिन्दुरात्मनि । रावणे सगणे चैव सपुत्रे सहबान्धवे ॥ ६ ॥

दुरात्मनि “‘தூரத்மராகிய
तस्मिन् அந்த
रावणे च ராவணன்
सगणे கணங்களுடனும்
सपुत्रे புத்திரர்களோடும்

सहबान्धवे एव இனத்தாருடனும்
हते ஸம்ஹரிக்கப்பட்ட
தில்
मम अपि எனக்கும்
परमा प्रीतिः பெரிய உதவி.

स त्वं रामेण लङ्कायां निर्जितः परमात्मना । वह सौम्य तमेव त्वमहमाज्ञापयामि ते ॥

सौम्य “‘ஹே செளம்ய !
एवं நீ
परमात्मना பரமாத்மராகிய
रामेण ஸ்ரீராமரால்
लङ्कायां இலங்கையில்
निर्जितः சுவாதீனம் செய்து
கொள்ளப்பட்டாய்.

सः அந்த
एवं நீ
तं एव அவருக்கே
वह வாஹனமாகுக.
ते உன்னிடம்
अहं நான்
आज्ञापयामि கட்டளையிடுகிறேன்.

परमो ह्येव मे कामो यत्त्वं राघवनन्दनम् । वहैलोकस्य संयानं गच्छस्व विगतज्वरः ॥

एवं “‘நீ
लोकस्य உலகத்தினுடைய
संयानं ஸம்சாரத்தைப்பூரிந்
திருக்கும்
राघवनन्दनं ஸ்ரீராகவரை
वहः வஹித்துவரவேண்
டும்.
विगतज्वरः மனக்லேசம் எதுவு
மில்லாதவனாக

गच्छस्व திரும்பிப்போவாயாக.
यत् எந்த
एषः हि இதுதான்
मे என்னுடைய
परमः { என்றைக்கும் எதற்
கும் மேலாய் மன
தில் கொண்டிருந்த
कामः மனோரதம்.

सोऽहं शासनमाज्ञाय धनदस्य महात्मनः । त्वत्सकाशमनुमाप्तो निर्विशङ्कः प्रतीक्ष माम् ॥

சஃ “அந்த
அஹ் நான்
மஹாநுபாவரான
தனதஸ்ய குபேரனது
சாஸனம் நியமனத்தை
அஜாய பெற்று
தவ்ஸகாஸ தேவரீருடைய
ஸன்னிதிக்கு

அனுமாஸ வரலானேன்.
மா என்னை
நிர்விசங்கு { எப்படிப்பட்ட ஆக்கேத
பத்தையும் நினைவா
தவராய்
பிரதீக் தேவரீர் அங்கீகரித்
தருளும்”.

बाढमित्येव काकुत्स्थः पुष्पकं समपूजयत् । लाजैश्चैव तथा पुष्पैर्धूपैश्चैव सुगन्धिभिः ॥१०॥

காகுத்யஃ காசுதஸ்தரும்
பாஹ் எவ ‘இப்படியா நியமனம்’
ஐதி ச என்று முதலில்
கூறிவிட்டு உடனே
புஷ்பகம் புஷ்பகவிமானத்தை

லாஜைஃ எவ பொருள்களாலும்
ததா அவ்வண்ணமே
புஷ்பைஃ எவ புஷ்பப் பங்களாலும்
சுபுஷ்பைஃ ச எவ எங்குந்தமான
சமபூஜயத் தூபங்களாலும்
ஏற்றபடி பூஜித்தார்.

गम्यतामिति चोवाच आगच्छ त्वं स्मरे यदा । सिद्धानां च गतौ सौम्य मा विषादेन योजय ॥

கமயதாம் “திரும்பிப்போய்
ஐதி ச விடவேண்டியது”
என்று முதலில் கூறி
விட்டு இப்படியும்
உவாச நியமித்தருளினார் :
சௌமய “ஹே ஸௌம்ய !
சித்தர்களுடைய
கதௌ கார்யத்தில்
யதா எப்பொழுது

ஸ்மரே { உன்னை உள்ளத்தில்
நினைக்கிறேனே
அப்பொழுது
உவ் நீ
அகாசு இவ்விடம் திரும்பிவா,
விஷாடென ஆசாபங்கம் பெற்
றதாய்
மா யோஜய நீ மனதில்
கொள்ளாதே”.

एवमस्त्विति रामेण पूजयित्वा विसर्जितम् । अभिप्रेतां दिशं तस्मात्प्रायात्पुष्पकं तदा ॥

தவ் அந்த
புஷ்பகம் புஷ்பகவிமானம்
ததா அப்பொழுது
ராமே ஸ்ரீராமரால்
பூஜயித்வா பூஜிக்கப்பட்டு
விசர்ஜிதம் விடைகொடுத்த
தனுப்பப்பட்டதாய்
தஸாவ் அவ்விடத்தினின்று

அபிபிரேதாம் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
தாசிய
திசம் பிரதேசத்திற்கு
எவ் அஸ்து ‘திருவுள்ளம் எப்படி
யோ அப்படியேயாகுக’
ஐதி என்றசொல்லிவிட்டு
பிராயத் திரும்பிப்போய்விட்
டது.

एते	இந்த	सुखाः	{ பஹிரிந்திரியங்க ஞக்குச் சுகமாயிருப் பவைகளாகவும்
वाताः च	{ எக்காலத்திலும் எத் திகையிலிருந்து வரும் காற்றுகள்	शिवाः अपि	{ தேச ஆரோக்கியத் தைத் தருபவைகளா கவும்
स्पर्शयुक्ताः	{ த்வகிந்திரியங்களுக் குச் சுகமாயிருப்ப வைகளாகவும்	प्रवाति	வீசுகின்றன.

ईदृशोऽनश्वरो राजा भवेदिति नरेश्वरः । कथयन्ति पुरे राजन्यौरजानपदास्तथा ॥१८॥

रान्	“ அரேச !	नरेश्वरः	ஜனங்களை ஆளுகின்ற வராகவும்
पुरे	பட்டணத்திலு	अनश्वरः	சாச்வதமாயிருப்ப வராகவும்
पौरजानपदाः	நகரநாடுஜனங்கள் எல்லோரும்	भवेत्	இருக்கவேண்டும்
ईदृशः	இப்படிப்பட்டவராகிய	इति	என்று
राजा	மன்னர்	कथयन्ति	{ ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொள்ளுகிறார் கள்.”
तथा	இம்மாதிரியே		

एता वाचः सुमधुरा भरतेन समीरिताः । श्रुत्वा रामो मुदा युक्तः प्रसुप्तोद सुखी सुखम् ॥

सुखी	பற்றற்றத்தறவியும்	भरतेन	பாதரால்
सुखं	{ ஆசிரிதர்களின் குறை களைத் தீர்த்துவைத் ததால்	सुमधुराः	மிக்கமதுரமாய்
मुदा	மனத்திருப்திகொ ண்டு	समीरिताः	சொல்லப்பட்டவை களான
युक्तः	விளங்குகிறவருமான	एताः	இந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்	वाचः	மொழிகளை
		श्रुत्वा	கேட்டு
		प्रसुप्तोद	இன்னுமதிகமாய் திருவுள்ளமுவந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥

द्विचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ४२ ॥

सीतया पुनर्गङ्गातीरगमनप्रार्थनम्—ஸீதை மறுபடியும் கங்காதீரம் போக பிரார்த்திப்பது.

स विसृज्य ततो रामः पुष्पकं हेमभूषितम् । प्रविवेश महाबाहुशोकवनिकां तदा ॥ १ ॥
 चन्दनागरुचूतैश्च तुङ्गकालेयकैरपि । देवदारुवनैश्चापि समन्तादुपशोभिताम् ॥ २ ॥
 चम्पकाशोकपुन्नागमधूकपनसासनैः । शोभितां पारिजातैश्च विधूमज्ज्वलनप्रभैः ॥ ३ ॥
 लोध्रनीपाजुनैर्नागैः सप्तपर्णातिमुक्तकैः । मन्दारकदलीगुल्मलताजालसमावृताम् ॥ ४ ॥
 प्रियङ्गुभिः कदम्बैश्च तथा च वकुलैरपि । जम्बुभिर्दाडिपैश्चैव कोविदारैश्च शोभिताम् ॥ ५ ॥
 सर्वदा कुसुमै रम्यैः फलवद्भिर्मनोरमैः । दिव्यगन्धरसोपेतैस्तरुणादुरपल्लवैः ॥ ६ ॥
 तथैव तहभिर्दिव्यैः शिल्पिभिः परिकल्पितैः । चारुपल्लवपुष्पाढ्यैर्मत्तभ्रमरसङ्कुलैः ॥ ७ ॥
 कोकिलैर्भृङ्गराजैश्च नानावर्णैश्च पक्षिभिः । शोभितां शतशश्चित्रां चूतवृक्षावतंसकैः ॥ ८ ॥

ச: அந்த
 महाबाहु: மஹாபாகுவாகிய
 राम: ஸ்ரீராமர்
 तदा அப்பொழுது
 हेमभूषितं சுவர்ணமயமாய்
 விளங்கும்
 पुष्पकं புஷ்பகவிமானத்தை
 विसृज्य விடைகொடுத்தனுப்
 பிரிவிட்டு
 तत: அதன்பின்னர்
 चन्दनागरुचूतै: च { சந்தனமரங்களாலும்,
 அகருமரங்களாலும்,
 மாமரங்களாலும்,
 तुङ्गकालेयकै: अपि { தென்னைமரங்களா
 லும், கருஞ்சந்தன
 மரங்களாலும்,
 देवदारुवनै: च தேவதாருவனங்
 களாலும்,
 समन्तात् நாற்புறமும்
 उपशोभितां अपि அழகாய் விளங்குகிற
 தும்,

चम्पकाशोकपुन्नाग- } சண்பகம், அசோகம்,
 मधूकपनसासनै: } புன்னாகம், மதுரகம்,
 பனஸம், அசனம்,
 அல்லது ஜீவிகம்
 என்கிற விருகக்ஷங்
 களாலும்
 विधूमज्ज्वलनप्रभै: புகையின்றி எரியும்
 தீ ஒளிகொண்ட
 पारिजातै: च பாரிஜாதங்களாலும்
 शोभितां च விளங்குகிறது
 लोध्रनीपाजुनै: { லோத்திரம், பீபம்,
 அர்ஜுனம் என்கிற
 மரங்களாலும்
 नागै: நாகமரங்களாலும்
 सप्तपर्णातिमुक्तकै: { ஸப்தபர்ணம், அதிமு
 க்தகம் என்கிற
 மரங்களாலும்,
 मन्दारकदलीगुल्म- } மந்தாரம், கதலி என்
 लताजालसमावृतां } கிற மரங்கள், செடி
 கள் இவைகள் ஸமூக
 ங்களாலும், எங்கும்
 நிறைந்துள்ளதும்
 तथा அவ்வண்ணமே

प्रियङ्गुभिः च	பிரயங்குமரங்களா லும்
कदम्बैः च	கதம்பமாங்களா லும்
वकुलैः च	வகுளமரங்களா லும்
जम्बुभिः एव	ஜம்புவிருகூதங்களா லும்
दाडिमैः अपि	தாடிமவிருகூதங்களா லும்
कोविदारैः	கோவிதாரவிருகூதங் களா லும்
शोमितां च	அழகுக்கொண்டு விளங்குகிறதும்
तथा	அவ்வண்ணமே
शिविपरिः	கோட்டலேலைகளில் நிபுணர்களால்
सर्षदा	எக்காலத்திலும்
परिकल्पितैः	பத்தியுடன் வளர்க்கப் பட்டவைகளான
रर्यैः	அழகாயிருக்கின்ற
कुसुमैः	புஷ்பங்களா லும்
मनोरमैः	மனோஹரங்களாயிருக் கின்றவைகளும்
दिव्यैः	{ அத்தயந்த ஆச்சர்யங் களாயிருக்கின்றவை களா லும்
दिव्यगन्ध- रसोपेतैः }	அமானுஷ்யமாய் விளங்கும் வாஸனை மையும், ருசியையும் உடையவைகளும்
फलवद्भिः	பழங்களைத் தருகின்ற வைகளுமான

शातकुम्भनिभाः केचित्केचिदग्निशिखोपमाः । नीलाञ्जननिभाश्चान्ये भान्ति तत्रत्यपादपाः ॥
सुरभीणि च पुष्पाणि माल्यानि विविधानि च ॥ ९ ॥

केचिच्च	சில
तत्रत्यपादपाः	அவ்விடத்தில் உண் டான மரங்கள்
शातकुम्भनिभाः	சுவர்ணமயமான சோ தியையுடையனவை
केचिच्च	சில [களாகவும்
अग्निशिखोपमाः	அக்னிஜ்வாலைகளைப் போன்றவைகளாகவும்
अन्ये	சில

तरभिः एव	மரங்களா லும்
सत्तभ्रमर- संकुलैः }	மத்தித்த ரீங்காரம் செய்யும் வண்டுஸமூ ஹங்களுடனிருக் கின்ற
चाखलव- पुष्पादयैः }	ஏராளமான அழகு வாய்ந்த தளிர்களா லும் புஷ்பங்களா லும்
तरुणाङ्कुर- पल्लवैः }	புதிதுபுதிதாய் துளுக் கும் முளைகளா லும் தளிர்களா லும்
कोकिलैः च	கோகிலவிருகூதங் களா லும்
शृङ्गाराजैः	பெரும் கருவண்டு களால்
चूतवृक्षावतंसकैः	{ மாமரங்களுக்கு கண் டமாலிகளென விளங் குக்கின்றவைகளும்
शोमितां च	மிக்க அழகான வையும்
नानावर्णैः	பலவண்ணங்களையு டையவைகளும்
शतराः	நூற்றுக்கணக்கான
पक्षिभिः	பகைகளா லும்
चित्रां च	அழகாயிருக்கிறதா மான
अशोकवविकां	அசோக உத்தயான வனத்திற்கு
प्रविशेः	எழுந்தருளினார்.

नीलाञ्जननिभाः च	மைபோன்றவைகளா விளங்கின. [கவும்
भान्ति	நானுவிதமான
विविधानि	புஷ்பங்கள்
पुष्पाणि	மாலிகளுக்கேற்றவை களாயும்
माल्यानि च	{ மிக்க கமழ்தல்கொண் டவைகளாயும் விளங்கின.

दीर्घिका विविधाकाराः पूर्णाः परमवारिणा। माणिक्यकृतसोपानाः स्फटिकान्तरकुट्टिमाः॥

दीर्घिकाः	வாஷிகள்	स्फटिकान्तर- कुट्टिमाः	படித்துறைகளின் தளங்கள் படிக்கத் தளால் செய்யப்பட்ட டவைகளாய்
विविधाकाराः	மாவிக்கக்கற்களால் செய்யப்பட்ட படித் துறைகளையுடைய வைகளாய்	परमवारिणा	மஹா கிரேஷ்டமான ஜலத்தால் பூர்ணம் நிறைந்திருந்தன.

फुल्लपद्मोत्पलवनाश्रक्वाकोपशोभिताः। दात्यूहशुकसंघुष्टा हंससारसनादिताः ॥ ११ ॥

फुल्लपद्मोत्पल- वनाः	நன்றாய் விகஸித்த தா மரைகளும், கருநெய்த புஷ்பங்களும் நிறைந் த ஜலங்களையுடைய வைகள்.	दात्यूहशुक- संघुष्टाः	நீர்க்காக்கைகளும் கிளி களும் ஏராளமாய் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்று விளங்கின.
चक्रवाकोप- शोभिताः	சக்கிவாகங்களால் அழகாய் விளங்கு கின்றவைகள்.	हंससार- नादिताः	ஹம்ஸங்களும் ஸார ஸங்களும் கூவிக்களி த்து விளையாடின.

तरुभिः पुष्पवद्भिश्च तीरजैरुपशोभिताः। प्राकारैर्विविधाकारैः शोभिताश्च शिलातलैः ॥

तीजैः	கரையோரங்களில் வைக்கப்பட்டிருந்த வைகளும்,	विविधाकारैः	பற்பல கற்பனைகளா யிருக்கின்ற
पुष्पवद्भिः च	புஷ்பங்களோடிருக்க கின்றவைகளுமான	प्राकारैः	மதில்களாலும்
तरुभिः	விருக்டங்களால்	शिलातलैः च	மரங்களின் நிழலில் கட்டப்பட்டிருந்த கல்மேடைகளாலும்
उपशोभिताः	மிக்க அழகுபெற்று விளங்கின.	शोभिताः	அழகுபெற்று விளங்கின.

तत्रैव च वनोद्देशे वैडूर्यमणिसन्निभैः। शाद्वलैः परमोपेतां पुष्पितद्रुमकाननाम् ॥ १३ ॥
तत्र सङ्घर्षजातानां वृक्षाणां पुष्पशालिनाम्। प्रस्तराः पुष्पशबला नभस्तारागणैरिव ॥
नन्दनं हि यथेन्द्रस्य बाह्यं चैत्रयं यथा। तथाभूतं हि रामस्य काननं सन्निवेशनम् ॥
बहासनगृहोपेतां लतागृहसमावृताम्। अशोकवनिकां स्फीतां प्रविश्य रघुनन्दनः ॥ १६ ॥
आसने च शुभाकारे पुष्पपरभूषिते। कुथास्तरणसंवीते रामः सन्निषसाद ह ॥ १७ ॥

रघुनन्दनः वैडूर्यमणि- सन्निभैः	ஸ்ரீரகுநந்தனார் பச்சைக்கற்கள் அமைக்கப்பெற்றது போல் விளங்கும்	शाद्वलैः परमोपेतां	பசும்புற்களால் மிக்க அழகாய் விளங் கிறது
--------------------------------------	---	-----------------------	---

पुष्पितद्रुम- काननां	}	அடர்ந்த புஷ்பங்களோ யுடைய மரங்களையு டையதும்
वृक्षाणां सङ्घर्षजातानां		மரங்களினுடைய அசைவதால் உண்டா கும்
पुष्पशालिनां		அதிக புஷ்பங்களினு டைய
पुष्पशबलाः	}	விசித்தரமான வர்ணங் களுடைய புஷ்பங்க ளான
प्रस्ताराः नभः तारागणैः इव		பள்ளிகள் ஆகாசம் நகரத்திரகணங்களால் எவ்வண்ணமோ
तल्ल		அவ்வண்ணமே
वनोद्देशे इन्द्रस्य नन्दनं यथा		அவ்விடத்திலிருந் கிறதும் வனத்தில் ஓரிடத்தில் இந்திரனுடைய நந்தவனம் போன்றதாயும்
चैलरथं	}	குபேரனது உத்யான வனமாகிய சைத்ர ரதம்
यथा तथाभूतं		போன்றதாய் அவ்வண்ணமேயிருந் கின்றதாயும்
रामस्य सन्निवेशः		ஸ்ரீராமருக்கு இளைப்பாறுவதற்கு உரியதாயும்

सीतामादाय हस्तेन मधु मैरेयकं शुचि ।

काकुत्स्थः	காகுத்ஸ்தர்
पुनन्दरः	இந்திரன்
शर्षी	இந்திராணியை
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
सीतां हस्तेन	சீதையை கையால்

ब्राह्मं हि	}	தெய்வத்வமுள்ள வருக்கு ஏற்றது மான
काननं तल्ल हि		சோலை அதிலேயேயிருக்கிற தும்
बह्वासन- गृहोपेतां च	}	பல ஆஸனங்களோ டும் மண்டபங்களோ டும் விளங்குகிறதும்
उतागृहसमावृतां		லதாகிருக்கங்கள் அமை ந்து விளங்குகிறதும்
स्पीतां एव		மிக்க ஆனந்தகரமாயி ருக்கிறதுமான
अशोकवनिनां		அசோக உத்யான வனத்தில்
प्रविश्य		புகுந்து
रामः		ஸ்ரீராமர்
शुभाकारे		மிக்க அழகுவாய்ந்து விளங்குகிறதும்
पुष्पप्रकरभूषिते	}	புஷ்பங்களின் குவியல் களால் அலங்காரமா யிருக்கிறதும்
कुथास्तरण- संवीते च		ரத்னகம்பளங்களும், பஞ்சவைத்துத் தை த்த நல்ல மெத்தை களும் விரிக்கப்பட்ட டதுமான
आसने		ஒரு ஆஸனத்தில்
सन्निपसाद ह		வீற்றிருந்தார்.

पाययामास काकुत्स्थः शचीमिव पुरन्दरः ॥

आदाय शुचि	பற்றிக்கொண்டு புண்ணியம் தருகிற தும்
मधु	இனிப்பாபிருக்கிறது மான
मैरेयकं	மைரேயகமென்னும் மதுவை
पाययामास	பருகச்செய்தார்.

मांसानि च समृष्टानि फलानि विविधानि च । रामस्याभ्यवहारार्थं किङ्करास्तूर्णमाहरन् ॥

கிண்கிண:	சேவகர்கள்
ராமசய	ஸ்ரீராமருக்கும்
அப்யவஹாரய்	அமுதுசெய்வதற்காக
சுமூஷானி	ருசிகரமாய் பாகம்
	செய்யப்பட்ட

மாஸானி च	மாம்ஸங்களையும்
विविधानि	அனேகவிதமான
फलानि च	பழங்களையும்
तूष्णीं	சேக்கிரமாய்
आहारम्	கொண்டு வந்தார்கள்.

उपावृत्यंश्च राजानं नृत्तगीतविशारदाः। बालाश्च रूपवत्यश्च स्त्रियः पानवशानुगाः॥२०॥

நூதனித- } ஆடல் பாடல்களில்
 விசாரதா: ச } நிபுணர்களும்
 ருவத: அழகுவாய்ந்தவர்
 களும்

பாவ- } ஸர்வரக்ஷகர் ஸன்னி
 வசாஸுர: } தியிலிருக்க யோக்கி
 யதைபுடையவர்களு
 ளிய: பெண்கள் [மான
 ராஜா: } மன்னரின் முன்
 உபாஸ்யந் ஆடிப்பாடினார்கள்.

एवं रामो मुदा युक्तः सीतां सुरसुतोपमाम् । रमयामास वैदेहीमहन्यहनि देववत् ॥२१॥

தெய்வ அவதாரமாயி
நாக்கின்ற

ராம:	ஸ்ரீராமர்
एवं	இவ்வண்ணம்
सुदा	ஸந்தோஷத்தோடு
युक्तः	விளங்குகிறவராய்

வீதேஹீ
 மன்னரின புதல்வியும்
 தெய்வப்பெண்ணாய்
 ஸீதைபை [விளங்கும்
 நாள்தோறும்
 உத்ஸாஹமடைவித்
 கார்.

तथा तु रममाणस्य तस्यैवं शैशिरः शुभः । अत्यक्रामन्नेन्द्रस्य राघवस्य महात्मनः ॥२२॥

எவ் இவ்வண்ணமாய்
ரமணன் விரோதமாய்ப்பொ
ழுதுபோக்கிவந்த

महात्मनः मஹாத்மாவாகிய
नरेन्द्रस्य புருஷோத்தமரான

ததய	அந்த
ராவவத து	பூரீராவவருக்கும்
ததா	அப்படியே
சுதம்:	சுபமரான
சீசிர:	சீசிர ருது
அத்யகராதத	கழிந்தது.

पूर्वाह्ने पौरकृत्यानि कृत्वा धर्मेण धर्मवित् । शेषं दिवसभागार्धमन्तःपुरगतोऽभवत् ॥२३॥

தருமவித்தாகிய ஆவார்
நீதிமுறை தவறாது
பிரதிதினம் முற்பகல்
லில்

पौरकृत्यानि राजानं कसम्बन्मान
कार्यन्तैः

கூலி செய்துவிட்டு
 ஷப் கடைசியாகிற

ஓநூலின் இரண்டா
 வது பாகத்தின் அப
 ரபாகத்தில் (இரவு
 ஒருமணிக்குமேல்
 சூர்யோதயம் வரை
 யில்)
 அந்தப்புரத்தில்
 எழுந்தருளியிருந்து
 காலம் கழித்தார்.

सीताऽपि देवकार्याणि कृत्वा पौर्वाङ्गिकानि वै । श्वश्रूणामकरोत्पूजां सर्वासामविशेषतः ॥

सीता अपि	வீதையும்	श्वश्रूणां	மாமீமார்கள்
पौर्वाङ्गிகानि	முன்பகலில் செய்ய வேண்டியதாகிய	सर्वां	எல்லோருக்கும்
देवकार्याणि	தெய்வபுனைகளை	अविशेषतः वै	ஒருவரையும் மறவாமலே
कृत्वा	செய்து	पूजां	நமஸ்காரத்தை
		अशरोत्	செய்துவந்தாள்.

अभ्यगच्छततो रामं विचित्राभरणाम्बरा । त्रिविष्टपे सहस्राक्षमुपविष्टं यथा शची ॥२५॥

ततः	அதன்பேல்	विचित्राभरणाம்பरा	{	அழகிய ஆபரணங்
शची	இந்திராணீதேவி			களையும் ஆடை
त्रिविष्टपे	தேவலோகத்தில்			களையும் அணிந்த
उपविष्टं	எழுந்தருளியிருக்			அவள்
सहस्राक्षं	இந்திரனை [கின்ற	रामं		மூரீராமரை
यथा	எவ்வண்ணமோ	अभ्यगच्छत्		எதிர்கொண்டு
	அவ்வண்ணமே			அழைத்துவந்தாள்.

दृष्ट्वा तु राघवः पत्नीं कल्याणेन समन्विताम् । प्रहर्षमतुलं लेभे साधु साध्विति चाब्रवीत् ॥

राघवः	மூரீராகவர்	च	அன்றியும்
पत्नीं	பத்னியை	साधु	“உனக்கு ஒன்று பார்க்கிறது ;
कल्याणेन	அலங்காரம்செய்து கொண்டு	साधु	எனக்கு ஏற்ற தாயிருக்கிறது ;”
समन्वितां	விளங்குகிறவளாக	इति	என்றும்
दृष्ट्वा	பார்த்து	तु	இந்த ஸமயத்தில்
अतुलं प्रहर्षं	அதிகஸந்தோஷத்தை	अब्रवीत्	சொல்லியருளினார்.
लेभे	அடைந்தார்.		

अपत्यलाभो वैदेहि ममायं समुपस्थितः । किमिच्छसि वरारोहे कामः किं क्रियतां तव ॥

वरारोहे	“ஸர்வாங்கசுந்தரி யாகிய	किं	எதையாவது
वैदेहि	ஹே வைதேஹி !	इच्छसि	நீ விரும்புகின்ற
मम	எனக்கு	तव	உன்னுடைய [னையா ?
अयं	இப்பொழுது	कामः	மனோதம்
अपत्यलाभः	புத்திரபாக்கியம்	किं	என்ன ?
समुपस्थितः	கிட்டியிருக்கிறது.	क्रियताम्	அது பூர்த்திசெய்விக்க கப்படும்”.

स्मितं कृत्वा तु वैदेही रामं वाक्यमथाब्रवीत् । तपोवनानि पुण्यानि द्रष्टुमिच्छामि राघव ॥
गङ्गातीरोपविष्टानामृषीणामुग्रतेजसाम् । फलमूलाशिनां देव पादमूलेषु वर्तितुम् ॥ २६ ॥

வெஹீ வைதேஹி
 கு இவ்விஷயத்தில்
 சிம்த புன்னகை
 க்ஷு கொண்டு
 ரம் ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
 அய இந்த
 வாய் அயவீத சொல்லைக் கூறினான்:
 ரகர "ஹே ராகவ!
 தேவ ஹே நாதா!
 புஷாநி புண்ணிய
 தபவநாநி ஆச்ரமங்களை
 ட்ரட் பார்க்கவும்

एष मे परमः कामो यन्मूलफलभोजिनाम् ।

காகுஸ்ய "ஹே காகுத்தா!
 மூலபல- } கிழங்குகளையும் கனி
 ப்ஜிநா } களையுமே ஆஹார
 மாயுடையவர்களு
 டைய

तपोवने आश्रमத்தில்
 एकारं अपि ஓர் இரவு மட்டும்

तथेति च प्रतिज्ञातं रामेणाक्लिष्टकर्मणा ।

அக்டிஷ்டகர்மணா எதையும் சிரமமின்றி
 முடிக்கவல்லவராகிய
 ரமேண ஸ்ரீராமரால்
 ததா இவ்வண்ணமாய்
 வேஹி "ஹே வைதேஹி!
 அஸ்சயந் நிச்சயமாய்

एवमुक्त्वा तु काकुत्स्थो मैथिलीं जनकात्मजाम् । मध्यक्षयान्तरं रामो निर्जगाम सुहृदतः ॥

காகுஸ்ய: காகுத்தா
 ஜனகரிண் திருமகளா
 மெயிலி மைதிலிக்கு [கிய
 கு இவ்விஷயத்தில்
 எவ் இவ்வண்ணமாய்
 உக்தவா அனுமதி அளித்து
 விட்டு

கனிகளையும் கிழங்கு
 களையுமே உண
 வாய்க்கொண்ட
 உபரேஜஸா மஹாதேஜோவான்
 களான
 ரக்ஷாநிரோபவிதாந் கங்கைக்கரைவாவலி
 களாகிய
 க்ஷிபாந் ரிஷிகளுடைய
 பாடமூலேஷு திருவடிகளில்
 வர்திஸ்து பணியவும்
 ஹ்ஸ்தாமி நான் ஆசைப்படுகி
 றேன்.

अप्येकरात्रं काकुत्स्थ निवसेयं तपोवने ॥

நிவசெய் நான் தங்கியிருக்க
 வேண்டுகிறேன்.

यत् எந்த
 एष: இது
 मे என்னுடைய
 परम: விசேஷமான
 काम: பிரார்த்தனை.

विस्त्वा भव वैदेहि श्वो गमिष्यस्यंशयम् ॥

ச: ச ரமிஷ்யசி நாளையே போகலாம்.
 விஸ்வதா ஆசைதீர்த்துக்கொ
 பவ ஆகு. " [ண்டவளாய்
 ஹி என்று
 மதிஜாதம் அனுக்கிரஹித்தரு
 ளப்பட்டது.

मध्यक्षयान्तरं நடுக்கட்டின் பிரதே
 சத்திற்கு

निर्जगाम எழுந்தருளினார்.

राम: ஸ்ரீராமர்

சுஹ்ருத: } புண்ணியாத்மாக்க
 களால் ஸேவிக்கப்
 பட்டு விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ४३ ॥

पौरजनकुत्सननिवेदनम्—பட்டணத்துஜனங்கள் கிந்திப்பதை தெரிவிப்பது.

तत्रोपविष्टं राजानमुपासन्ते विचक्षणाः । कथानां बहुरूपाणां हास्यकाराः समन्ततः ॥

तत्र अव्वிட்டத்தில்
उपविष्टं எழுந்தருளியிருந்த
राजानं மன்னரை
बहुरूपाणां பற்பல
कथानां கதைகளின்

समन्ततः ஸகல
विचक्षणाः நுட்பங்களையும்
हास्यकाराः ஆசிரிக்காரர்கள்
उपासन्ते அடிபணிந்துகொண்டு
அறிந்த
கொண்டிருந்தார்கள்.

विजयो मधुमत्तश्च काश्यपः पिङ्गलः कुटः । सुराजः कालियो भद्रो दन्तवक्त्रः सुमागधः ॥

एते कथा बहुविधाः परिहाससमन्विताः । कथयन्ति स्म संहृष्टा राधवस्य महात्मनः ॥

विजयः விஜயன்
मधुमत्तः மதுமத்தன்
काश्यपः காசியபன்
पिङ्गलः பிங்கலன்
कुटः கூடன்
सुराजः சுராஜன்
कालियः காலியன்
भद्रः பத்திரன்
दन्तवक्त्रः தந்தவத்திரன்
सुमागधः சுமாகதன், ஆகிய

एते च இவர்கள் எல்லோரும்
संहृष्टाः அதிக மனஸந்துஷ்டி
கொண்டவர்களாய்
महात्मनः மஹாத்மாவாகிய
राधवस्य ஸ்ரீராகவருக்கு
परिहाससमन्विताः ஆனந்தத்தை விளை
விக்கும்
बहुविधाः பல
कथाः கதைகள்
कथयन्ति स्म சொல்லிக்கொண்
டிருந்தார்கள்.

ततः कथायां कस्याश्चिद्राधवः समभाषत । काः कथा नगरे भद्र वर्तन्ते विषयेषु च ॥४॥

राधवः ஸ்ரீராகவர்
कस्यांचित् ஏதோ ஒரு
कथायां கதையின்முடிவில்
ततः அப்போது
समभाषत இப்படிக்கேட்டரு
ளினார் :

भद्र “ஹே பத்திர,
नगरे நகரத்திலும்
विषयेषु च நாடுகளிலும்
काः எவ்விதமான
कथाः ஸம்பாஷணைகள்
वर्तन्ते நடைபெறுகின்றன ?

मामाश्रितानि कान्याहुः पौरजानपदा जनाः ।

किं च सीतां समाश्रित्य भरतं किं च लक्ष्मणम्

॥ ५ ॥

पौरजानपदाः “நகரநாடுவாசிகளாகிய
जनाः ஜனங்கள்
मां आश्रितानि என்னைப்பற்றி
कानि எவைகளை
आहुः பேசிக்கொள்ளுகிறார்
கள் ?

सीतां சீதையை
समाश्रित्य குறித்து
किं என்ன ?
भरतं च பாதனையும்
लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணனையும்பற்றி
किम् என்ன ?

किं नु शत्रुघ्नमुद्दिश्य कैकेयीं किं नु मातरम् । वक्तव्यतां च राजानो वरे राज्ये व्रजन्ति च ॥

शत्रुघ्नं च	“சத்ருக்ண்ணைப்பற்றி	राजानः	அரசர்கள்
किं नु	என்ன ?	वरे	அருமையான
मातरं	தாயராகிய	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
कैकेयीं च	கைகேயியையும்	वक्तव्यतां	உலகநிந்தனைக்கு
उद्दिश्य	பற்றி	व्रजन्ति	பாத்திரமாவார்கள்.”
किं नु	என்ன?		

एवमुक्ते तु रामेण भद्रः प्राञ्जलिरब्रवीत् । स्थिताः कथाः शुभा राजन्वर्तन्ते पुरवासिनाम् ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	राजन्	“அரசே!
एवं	இவ்வண்ணமாய்	पुरवासिनां	நகரவாசிகளுடைய
तु	இவ்விஷயத்தில்	कथाः	பேச்சுகள்
उक्ते	வினாப்பட்டதும்	शुभाः	அனுகூலமானவை
भद्रः	பத்திரன்		களாகவும்
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தனாகி	स्थिताः	நல்லவைகளாகவும்
अब्रवीत्	பதிலுரைத்தான்:	वर्तन्ते	இருக்கின்றன.

अमुं तु विजयं सौम्य दशग्रीववधाजितम् । भूयिष्ठं स्वपुरे पौरैः कथ्यन्ते पुरुषर्षभ ॥ ८ ॥

पुरुषर्षभ	“புருஷோத்தம!	दशग्रीववधाजितं	தசக்ரீவனைக்கொன்ற
सौम्य	புண்பாத்தமா!		தால் ஏற்பட்ட
पौरैः	பட்டணத்து ஜனம்	अमुं विजयं	இந்த வெற்றியை
	களால்	भूयिष्ठं तु	மிகப்பெரியதாய்
स्वपुरे	அவர் நகரத்தில்	कथ्यन्ते	பேசிக்கொண்டாடப்
			படுகின்றன.”

एवमुक्तस्तु भद्रेण राघवो वाक्यमब्रवीत् । कथयस्व यथातत्त्वं सर्वं निरवशेषतः ॥ ९ ॥

भद्रेण	பத்திரனால்	अब्रवीत्	நியமித்தருளினார்:
एवं	இங்ஙனம்	सर्वं	“எல்லாவற்றையும்
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்	यथातत्त्वं	உள்ளது உள்ளபடியே
	குச் செவிசாய்த்த	निरवशेषतः	ஏதொன்றையும்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்		ஒளிக்காமல்
तु	இவ்விஷயத்தில்		
वाक्यं	இந்த ஆக்கிரைபை	कथयस्व	நீ சொல்லவேண்டும்.

शुभाशुभानि वाक्यानि यान्याहुः पुरवासिनः । श्रुत्वेदानीं शुभं कुर्यां न कुर्यामशुभानि च ॥

पुरवासिनः	“நகரவாசிகள்	यानि	எந்த
शुभाशुभानि च	{ புகழாயிருந்தாலும் சரி, நிந்தனைகளாயி ருந்தாலும்கூட	वाक्यानि	வார்த்தைகளை
		इदानीं	இப்பொழுது

ஹது: { ஒருவருக்கொருவர்
பேசிக்கொள்ளுதல்
நூல்களோ
தானி அவைகளை
சுதா கேட்டறிந்துகொண்டு

சுமம் புகழை
சுமம் நான் பெரிதாய்ப்
பாராட்டுவேன்.
அசுமணி நிந்தனைகளை
ந சுமம் நிமிருத்திசெய்து
விடுவேன்.

कथयस्व च विस्वभ्यो निर्भयं विगतज्वरः । कथयन्ति यथा पौराः पापा जनपदेषु च ॥

புரை: "நகரவாசிகள்
जनपदेषु நாட்டார்களில்
पापा: च { வரும்திங்கைமுன்ன
மேயேகண்டுசொல்
यथा { லுபவர்களும்
எப்படி
कथयन्ति { ஒருவருக்கொருவர்
பேசிக்கொள்ளுகிறார்
களோ அப்படியே

निर्भयं சுற்றும் கூசாமல்
विगतज्वरः மனவேதனை எதுவு
மில்லாதவனாய்
विस्वभ्यः எதையும் மறக்காதவ
னாகி
कथयस्व च நீ எல்லாவற்றையும்
தெரிவிக்கவேண்டும்.

राघवेणैवमुक्तस्तु भद्रः सुरचिरं वचः । प्रत्युवाच महाबाहुं प्राञ्जलिः सुसमाहितः ॥१२॥

राघवेण ஸ்ரீராகவரால்
एवं இவ்வண்ணம்
उक्तः நியமனம்பெற்ற
भद्रः பத்திரன்
तु இவ்விஷயத்தில்
सुसमाहितः தீர்க்காலோசனை
செய்தவனாகி

सुरचिरं தேஜோமயமாய்விள
ங்கும்
महाबाहुं மஹாபாஹுனைப்
பார்த்து
प्राञ्जलिः அஞ்ஜலிவஸ்தனாகி
वचः இந்தச் சொல்லை
प्रत्युवाच பதிலாய் விண்ணப்பம்
செய்தான்:

शृणु राजन्यथा पौराः कथयन्ति शुभाशुभम् । चत्वारपणरथ्यासु वनेषूपवनेषु च ॥१३॥

राजन् "அரசே!
शृणु திருச்செவியாய்த்
தருளும்.
चत्वारपणरथ्यासु தெருச்சந்திகளிலும்
கடைவீதிகளிலும்
वनेषु வனங்களிலும்
उपवनेषु च உபவனங்களிலும்

पौराः நகரவாசிகள்
शुभाशुभं புகழாயும், நிந்தனையா
யும்
यथा அப்படி
कथयन्ति { ஒருவருக்கொருவர்
பேசிக்கொள்ளுகிறார்
கள்.

दुष्करं कृतवान् रामः समुद्रे सेतुबन्धनम् । अश्रुतं पूर्वकैः कैश्चिदैवैरपि सदान्वैः ॥ १४ ॥

रामः "ஸ்ரீராமர்
समुद्रे சுமுத்திரத்தில்
पूर्वकैः முன்னோர்களாலும்
सदान्वैः தானவர்கள் உள்
ளிட்ட
कैश्चिद் எப்படிப்பட்ட
दैवैः अपि தேவர்களாலும்கூட

अश्रुतं காதினாலும்கேட்டிரா
ததும்
दुष्करं { மற்றவர் எவராலும்
செய்யமுடியாதது
மான
सेतुबन्धं அணை கட்டுதலை
कृतवान् செய்தருளினார்.

रावणश्च दुराधर्षो हतः सबलवाहनः । वानराश्च वशं नीता ऋक्षाश्च सह राक्षसैः ॥१५॥

दुराधर्षः “‘எவருக்கும் அசாத் தியனான

रावणः இராவணன்
सबलवाहनः च படைகளோடுகடின வனாகவே

हतः கொல்லப்பட்டான்.

हत्वा च रावणं संख्ये सीतामाहृत्य राघवः । अमर्षं पृष्ठतः कृत्वा स्ववेदम पुनरानयत् ॥

राघवः “‘ஸ்ரீராகவர்

संख्ये போரில்

रावणं हत्वा ராவணனைக்கொன்று

सीतां च சீதையையும்

आहृत्य சிறைமீட்டு

राक्षसैः அரக்கர்களோடு

सह கூடவே

वानराः च வானரர்களும்

ऋक्षाः च கரடிகளும்

वशं அடிமைத்தனத்தில்

नीताः சேவித்தார்கள்.

अमर्षं புண்ணியத்திலேயே

पृष्ठतः कृत्वा [திற்கு

पुनः மாறாய்

स्ववेदम மீள்வும்

आनयत् தன் விட்டிற்று

அழைத்துவந்திருக்கிறார்.

कीदृशं हृदये तस्य सीतासम्भोगं सुखम् । अङ्कमारोप्य तु पुरा रावणेन बलाद्धताम् ॥

पुरा “‘முன்னரே

रावणेन இராவணனால்

बलात् பலாத்காரமாய்

अङ्कं மடிமீது

आरोप्य ஏற்றி

हतां च கொண்டுபோகப் பட்டவனையே

तस्य இவருடைய

हृदये மனதில்

सीतासंभोगं { சீதை தன்னுடைய

வள் என்பதால்

உண்டாகும்

सुखं ஒப்பியிருத்தல்

कीदृशम् என்ன நியாயம்?

लङ्कामपि पुरा नीतामशोकवनिकां गताम् । रक्षसां वशमापन्नां कथं रामो न कुत्सते ॥

रामः “‘ஸ்ரீராமர்

पुरा முன்னர்

लङ्कां இலங்கைக்கு

नीतां தூக்கிக்கொண்டு

போகப்பட்டவளும்

अशोकवनिकां அசோகவனத்தில்

गतां இருந்தவளும்

रक्षसां அரக்கர்களுடைய

वशं வசத்தில்

आपन्नां अपि இருந்தவளுமான

कथं ஏனே [அவளை

न कुत्सते நிஷேத்யாமலிருக்கிறார்?

अस्माकमपि दारेषु सहनीयं भविष्यति । यथा हि कुरुते राजा प्रजा तमनुवर्तते ॥१६॥

अस्माकं अपि “‘நமக்கும்

दारेषु பத்னிகளிடத்தில்

सहनीयं பொறுத்துக்கொண்

டிருக்கவேண்டியதாய்

भविष्यति ஏற்படுகிறது.

हि ஏனென்றால்

राजा அரசன்

यथा எப்படி

कुरुते நடக்கிறானே;

प्रजा பிரஜை

त அதை

अनुवर्तते அனுஷ்டிக்கும்.

एवं बहुविधा वाचो वदन्ति पुरवासिनः । नगरेषु च सर्वेषु राजञ्जनपदेषु च ॥ २० ॥

राजन् "அரசே!
 पुवासिनः நகரவாசிகள்
 नगरेषु च நகரங்களிலும்
 सर्वेषु எல்லா
 जनपदेषु च நாடுகளிலேயும்

एवं அப்படி
 बहुविधा: இதைப்போன்ற
 वाचः பேச்சுக்களை
 वदन्ति பேசிக்கொள்
 நுகிறார்கள்".

तस्यैवं भाषितं श्रुत्वा राघवः परमार्तवत् । उवाच सुहृदः सर्वान्कथमेतन्निवेद्यताम् ॥ २१ ॥

राघवः ஸ்ரீராகவர்
 तस्य அவனுடைய
 एवं இவ்வண்ணமான
 भाषितं மொழிக்கு
 श्रुत्वा செவிகாய்த்து
 परं அதனால்
 आर्तवत् விசனமுற்றவராகி
 सुहृदः ஸுஹிருத்துக்கள்

सर्वान् எல்லோரையும்
 उवाच இப்படிச் சொல்லி
 एतत् "இதில் [அருளினார் :
 कथं எனது
 निवेद्यताम् { அபிப்பிராயமோ
 அது தெரிவிக்கப்
 பட்டும்".

सर्वे तु शिरसा भूमावभिवाद्य प्रणम्य च । प्रत्यूचू राघवं दीनमेवमेतन्न संशयः ॥ २२ ॥

सर्वे எல்லோரும்
 दीनं விசனமுற்றுக்
 கொண்டு
 राघवं ஸ்ரீராகவருக்கு
 शिरसा முடிதாழ்த்தி
 अभिवाद्य வணங்கி
 भूमौ பூமியில் வீழ்ந்து

प्रणम्य ஸாஷ்டாங்கமாய் நம
 ஸ்காரஞ்செய்து
 च பின்னர்
 एवं இப்படி
 प्रत्यूचू: மறுமொழிகூறினார்
 एतत् "இதில் [கள் :
 संशयः அவநம்பிக்கை
 न तु எனக்குக்கில்லை."

श्रुत्वा तु वाक्यं काकुत्स्थः सर्वेषां समुदीरितम् । विसर्जयामास तदा वयस्याञ्छत्रसूदनः ॥

शत्रुसूदनः சத்ருக்களுக்கு
 ஹிதத்தையேபுரியும்
 काकुत्स्थः காகுத்தர்
 तु இவ்விஷயத்தில்
 सर्वेषां எல்லாருடைய
 समुदीरितं தீர்மானமெனக் கூறப்
 பட்ட

वाक्यं மொழிக்கு
 श्रुत्वा திருச்செவிகாய்த்து
 तदा அதன்மேல்
 वयस्यान् சபையோர்களை
 विसर्जयामास விடைகொடுத்தனுப்
 பினர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்துநாலாவது ஸர்க்கம். || ४४ ||

लक्ष्मणाद्यानयनम्—லக்ஷ்மணர் முதலியவர்களை வரவழைப்பது.

विसृज्य तु सुहृद्ग्रीं बुद्ध्या निश्चित्य राघवः । समीपे द्वाःस्थमासीनमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥

राघवः श्रीराकவர்
सुहृद्ग्रीं அடியார்கூட்டத்தை
विसृज्य விடைகொடுத்தனுப்
பிவிட்டு
बुद्ध्या கலவரமற்ற மனதைக்
கொண்டு
तु இவ்விஷயத்தில்

निश्चित्य ஒருதீர்மானத்தைச்
செய்துகொண்டு
समीपे அருகாமையில்
आसीं இருக்கின்ற
द्वाःस्थं வாயிற்காப்போனுக்கு
इदं இந்த
वचनं ஆக்கினையை
अब्रवीत् நியமித்தருளினார் :

शीघ्रमानय सौमित्रिं लक्ष्मणं शुभलक्षणम् । भरतं च महाभागं शत्रुघ्नमपराजितम् ॥ २ ॥

सौमित्रि “ஸ”மித்ரையின்
புதல்வனாகிய
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணனையும்
महाभागं மஹாப்பிரசுத்தனும்
शुभलक्षणं புண்பசாஸியுமாகிய

भरतं பரதனையும்
अपराजितं அஜய்பனான
शत्रुघ्नं च சத்ருக்னனையும்
शीघ्रं உடனே
आनय அழைத்து வா”.

रामस्य वचनं श्रुत्वा द्वाःस्थो मूर्ध्नि कृताञ्जलिः । लक्ष्मणस्य गृहं गत्वा प्रविशेनानिवारितः ॥

द्वाःस्थः வாயிற்காப்போன்
मूर्ध्नि தலைமேல்
कृताञ्जलिः கைகூப்பிக்கொண்டு
रामस्य श्रीராமருடைய
वचनं கட்டளையை
श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு

राघवा புறப்பட்டு
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணருடைய
गृहं மாளிகையினுள்
अनिवारितः தடுப்பவரொருவரு
மின்றி
प्रविशे போய்ச்சேர்ந்தான்.

उवाच सुमहात्मानं वर्धयित्वा कृताञ्जलिः । द्रष्टुमिच्छति राजा त्वां गम्यतां तत्र मा चिरम् ॥

सुमहात्मानं { எவராலும் கொண்
டாடப்பட்ட சித்தி
பெற்றவரிடம்
कृताञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தனாகி
वर्धयित्वा ‘ஜயவிஜயிபவ’ என்று
முதலில் கூறிவிட்டு
उवाच இப்படி விண்ணப்பம்
செய்தான் :
राजा “மன்னர்

त्वां தேவரீரை
द्रष्टुं பார்க்க
इच्छति திருவுள்ளங்கொண்
டிருக்கிறார்.
तत्र இதில்
मा चिरं காலதாமதம் செய்யத்
தக்கதில்லை ;
गम्यताम् எழுந்தருள
வேண்டும்”.

बाढमित्येव सौमित्रिः श्रुत्वा राघवशासनम् । प्राद्वद्वथपारुह्य राघवस्य निवेशनम् ॥ ५ ॥

சௌமித்ரி:	லக்ஷ்மணன்	இதி	என்று சொல்லிவிட்டு
ராঘவशासनं	ஸ்ரீராகவரது சாஸனத்தை	रथं	ரதத்தில்
		आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு
श्रुत्वा एव	கேட்ட கூணமே	राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடைய
बाढं	'ஸரி ; நீ போ'	निवेशनं	மாளிகைக்கு
		प्राद्वद्व	விநாந்துசென்றார்.

प्रयान्तं लक्ष्मणं दृष्ट्वा द्वाःस्थो भरतमन्तिक्रात् । उवाच भरतं तत्र वर्धयित्वा कृताञ्जलिः ॥
 विनयावनतो भूत्वा राजा त्वां द्रष्टुमिच्छति । भरतस्तु वचः श्रुत्वा द्वाःस्थाद्रामसमीपि ॥
 उत्पपातासनाचूर्णं पद्म्यामेव ययौ बली । दृष्ट्वा प्रयान्तं भरतं त्वरमाणः कृताञ्जलिः ॥
 शत्रुघ्नभवनं गत्वा ततो वाक्यमुवाच ह । एह्यागच्छ रघुश्रेष्ठ राजा त्वां द्रष्टुमिच्छति ॥९॥
 गतो हि लक्ष्मणः पूर्वं भरतश्च महायशः । श्रुत्वा तु वचनं तस्य शत्रुघ्नः परमासनात् ॥
 शिरसा धरणीं प्राप्य प्रययौ यत्र राघवः ॥ १० ॥

द्वा:स्थ:	வாயிற்காப்போன்	वचः	நியமனத்தை
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	द्वा:स्थात्	வாயிற் காப்போனிடமிருந்து
प्रयान्तं	புறப்பட்டுப்போய் விட்டவராக	श्रुत्वा तु	கேட்டகூணமே
दृष्ट्वा	கண்டு	आसनात्	ஆஸனத்தினின்று
भरतं	பரதனின்	उत्पपात	எழுந்திருந்தார்.
अन्तिक्रात्	ஸந்திதிக்கு வந்து சேர்ந்து	पद्म्यां एव	கால்நடையாகவே
तद्य	அவ்விடத்தில்	तूयौ	வேகமாய்
भरतं	பரதரை	ययौ	நடந்துசென்றார்.
कृताञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு	बली	சேவகன்
वर्धयित्वा	'ஜயவிஜய்பவ' என்று முதலில் வாழ்த்தி	भरतं	பரதரை
विनयावनतः भूत्वा	மரியாதையுடன் நமஸ் காரம் செய்பவனாக	प्रयान्तं	புறப்பட்டுபோய் விட்டவராக
उवाच	இப்படி விண்ணப்பம் செய்தான் :	दृष्ट्वा	கண்டு
राजा	"மன்னர்	त्वरमाणः	அதிவேகமாய் நடப்பவனாய்
त्वां	தேவரீரை	ततः	உடனே
द्रष्टुं	பார்க்க	शत्रुघ्नभवनं	சத்ருக்னனது மாளிகைக்கு
इच्छति	திருவுள்ளங்கொண்டிருக்கிறார்."	राघा	வந்துசேர்ந்து
भरतः	பரதர்	वाक्यं	விஷயத்தை
रामसमीपितं	ஸ்ரீராமனால் சொல்லியனுப்பப்பட்ட	कृताञ्जलिः	அஞ்சலிவஸ்தகை
		उवाच	இப்படி விண்ணப்பம் செய்தான்;

रघुश्रेष्ठ	“ரகுகுத்தம்!
राजा	மன்னர்
त्वां	தேவரீரை
द्रष्टुं	பார்க்க
दृष्ट्विति	திருவுள்ளங்கொண்டி
एहि	புறப்படும். [ருக்கிறார்.
आगच्छ	போய்ச்சேரும்.
पूर्वं	முதலில்
लक्ष्मणः हि	லக்ஷ்மணரும்
च	பின்னர்
महायशः	மஹாயசஸ்வியாகிய
भरतः	பரதரும்
गतः	போய் இருக்கிறார்கள்.”

शत्रुघ्नः	சத்ருக்ஞர்
तस्य	அவனது
वचनं	சொல்லை
श्रुत्वा तु	சேட்டசூதணமே
राघवः	ஸ்ரீராமவர்
यत्न ह	எவ்விதத்திலோர் அவ் விடத்திற்கே.
परमासनाव	சிறந்த ஆஸனத்தை விட்டெழுந்து
धरणीं	பூமியில்
शिरसा	முடிதாழ்த்தி
प्राप्य	நமஸ்கரித்து
प्रययौ	சென்றார்.

कुमारानागताञ्छुत्वा चिन्ताव्याकुलितेन्द्रियः । अवाञ्मुखो दीनमना द्वाःस्यं वचनमब्रवीत् ॥

प्रवेश्य कुमारान्स्वं मत्समीपं त्वरान्वितः । एतेषु जीवितं मह्यमेते प्राणाः प्रिया मम ॥

दीनमनाः कवलेष्वप्यपि मन्त्रं
தராய்

अवाङ्मुखः { तल्लையத்தொங்கப்
போட்டுக்கொண்டி
ருக்குமவர்

कुमारान् मக்களை
आगतान् வந்துவிட்டவர்களாக
श्रुत्वा கவனித்து
एतेषु “இவர்களிடத்தில்
मम எனது
जीवितं உயிரிருக்கிறது.
एते இவர்கள்
प्राणाः உயிர்கள்
महं என்பொருட்டே

विद्याः அர்ப்பணமாயிருக்
கின்றன”

चिन्ता- } என்று மனோபாவத்
व्याकुलितेन्द्रियः } தால் ஒடுங்கிக்கிடக்
கும் கருமேந்திரியங்
களையுடையவராகி
द्वाःस्यं வாயில்காப்போனுக்கு
वचनं ஒரு உத்திரவை
अब्रवीत् இப்படி நியமித்தருளி
त्वं “நீ [ஓர்
त्वरान्वितः உடனேசென்றவனாய்.
मत्समीपं என்னிடம்
कुमारान् மக்களை
प्रवेश्य அனுப்பிவிடு.”

आज्ञप्तास्तु नरेन्द्रेण कुमाराः शुक्रवाससः । प्रह्लाः प्राञ्जलयो भूत्वा विविशुस्ते समाहिताः ॥

शुक्रवाससः பரிசுத்தமான வஸ்தி
ரதாரிகளும்
प्रह्लाः சொன்னசொல் மீறி
நடவாதவர்களும்
समाहिताः பக்திமான்களுமாகிய
ते அந்த
कुमाराः இளவரசுகள்
नरेन्द्रेण புருஷோத்தமரால்

तु இவ்விஷயத்தில்
आज्ञप्ताः நியமனம்பெற்றவர்
களாய்
प्राञ्जलयः அஞ்ஜலிஹஸ்தர்
களாய்
भूत्वा ஆகி
विविशुः உள்ளேவந்துசேர்
ந்தார்கள்.

ते तु दृष्ट्वा मुखं तस्य सग्रहं शशिनं यथा । सन्ध्यागतमिवादित्यं प्रभया परिवर्जितम् ॥

ते	அவர்கள்	सन्ध्यागतं	சந்தியாகாலத்திய
तस्य	அவருடைய	प्रभया	ஒளி
मुखं	திருமுகமண்டலத்தை	परिवर्जितं	இழந்திருக்கும்
तु	இப்பொழுது	आदित्यं	சூர்யனை
सग्रहं	ராசுவினால் பிடிக்கப்	इव	போலிருக்கிறதாயும்
शशिनं	சந்திரனை [பட்ட	दृष्ट्वा	கவனமாய்பார்த்தார்
यथा	போலிருப்பதாயும்		கள்.

बाष्पपूर्णे च नयने दृष्ट्वा रामस्य धीमतः । हतशोभं यथा पद्मं मुखं वीक्ष्य च तस्य ते ॥

ते	அவர்கள்	तस्य	அவருடைய
धीमतः	திமானாகிய	मुखं च	முகமண்டலத்தையே
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	वीक्ष्य	பார்த்துக்கொண்டு
नयने	திருக்கண்களை	बाष्पपूर्णे च	{ கண்ணீர் நிறைந்து கலக்கமுற்றிருக்கிற வைகளாகவும்
हतशोभं	சோதியிழந்த	दृष्ट्वा	கவனித்தார்கள்.
पद्मं	தாமரைமலரை		
यथा	போன்ற		

ततोऽभिवाद्य त्वरिताः पादौ रामस्य मूर्धभिः । तस्थुः समाहिताः सर्वे रामस्त्वश्रूयवर्तयतु ॥

सर्वे	எல்லோரும்	ततः	அதன்மேல்
त्वरिताः	{ தாமதத்திற்கு இது ஸமயமில்லையென்று அறிந்தவர்களாய்	समाहिताः	{ என்னசொல்லப்போ கிருரோ என்று எதிர் பார்த்துக்கொண்டு
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	तस्थुः	நின்றார்கள்.
पादौ	திருவடிகளில்	रामः तु	ஸ்ரீராமரோவெனில்
मूर्धभिः	முடிதாழ்த்தி	अश्रूणि	கண்ணீரை
अभिवाद्य }	நமஸ்கரித்து	अवर्तयतु	பெருக்கினார்.

तान्परिष्वज्य बाहुभ्यामुत्थाय च महाबलः । आसनेष्वासतेत्युत्त्वा ततो वाक्यं जगाद ह ॥

महाबलः	மஹாதைர்யசாலியர் கிய அவர்	आसनेषु	‘ஆஸனங்களில்
उत्थाय	எழுந்திருந்து	आसत	உட்காருங்கள்’
तान्	அவர்களை	इति	என்று
बाहुभ्यां	இருகைகளாலும்	उक्त्वा	அனுமதி அளித்து விட்டு
परिष्वज्य	அணைத்து ஆவிங்க னம் செய்துகொண்டு	ततः	அதன்மேல்
च	அதன்மேல்	वाक्यं ह	விஷயத்தையும்
		जगाद	இப்படித் தெரிவித் தார் :

सर्वे शृणुत भद्रं वो मा कुरुध्वं मनोऽन्यथा । पौराणां मम सीतायां यादृशी वर्तते कथा ॥

வ:	“உங்களுக்கு
மஃ	மங்கள முண்டாகட்
	டும்.
பौराणां	பட்டணத்து ஜனங்
	களுடைய
मम	எண்ணப்பற்றியதும்
सीतायां	சீதையைப்பற்றியது
	மான
कथा	பேச்சு
यादृशी	என்ன

वर्तते	நடைபெறுகிறது என்
	பதை
सर्वे	எல்லோரும்
मनः	மனதில்
कुरुध्वं	வாங்கிக்கொள்ளுங்
	கள்.
अन्यथा	வேறுவிஷயத்தில்
मा	செலுத்தாதிருங்கள்.
शृणुत	சாவதானமாய்க்
	கேளுங்கள்.

पौरापवादः सुमहांस्तथा जनपदस्य च । वर्तते मयि बीभत्सा सा मे मर्माणि कृन्तति ॥

मयि	“என் விஷயத்தில்
जनपदस्य	ஜனத்தினுடைய
पौरापवादः	லோகாபவாதம்
तथा च	நிச்சயமாயே
सुमहान्	மிகப் பிரபலமாய்
वर्तते	சம்பவித்திருக்கிறது.

बीभत्सा	காணகடோரமாயிருக்
	கின்ற
सा	அது
मे	எனது
मर्माणि	மர்மஸ்தானங்களை
कृन्तति	அறுக்கின்றது.

अहं किल कुले जात इक्ष्वाकूणां महात्मनाम् । सीताऽपि सत्कुले जाता जनकानां महात्मनाम् ॥

अहं किल	“நானேவென்றால்
महात्मनां	மஹானுபாவர்களான
इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுராஜாக்
	களின்
कुले	குலத்தில்
जातः	பிறந்தவன்;

सीता अपि	சீதையோ
महात्मनां	மஹாத்மாக்களான
जनकानां	ஜனகர் என்பவரின்
	வம்சத்தார்களுடைய
सत्कुले	புண்ணியபூமியில்
जाता	உதித்தவள்.

जानासि त्वं यथा सौम्य दण्डके विजने वने । रावणेन हता सीता स च विध्वंसितो मया ॥
 तत्र मे बुद्धिरुत्पन्ना जनकस्य सुतां प्रति । अत्रोषितामिमां सीतामानयेयं कथं पुरीम् ॥
 प्रत्ययार्थं ततः सीता विवेश ज्वलनं तदा । प्रत्यक्षं तव सौमित्रे देवानां हव्यवाहनः ॥
 अपापां मैथिलीमाह वायुश्चाकाशगोचरः ॥ ७ ॥
 चन्द्रादित्यौ च शंसेते सुराणां सन्निधौ पुरा । ऋषीणां चैव सर्वेषामपापां जनकात्मजाम् ॥
 एवं शुद्धसमाचारा देवगन्धर्वसन्निधौ । लङ्काद्वीपे महेन्द्रेण मम हस्ते निवेशिता ॥ ९ ॥

सौम्य “அன் புவாய்ந்த
 सौमिले இலக்ஷ்மண,
 एवं நீ
 प्रत्यक्षं பிரத்யக்ஷமாய்
 सीता சிதை
 विजने ஜனஸஞ்சாரமில்லாத
 दण्डके தண்டகமென்கிற
 वने காட்டில்
 रावणेन இராவணனால்
 हता தூக்கிக்கொண்டுபோ
 कब्बद्धाள் கப்பட்டாள்
 यथा என்பதையும்,
 सः அவன்
 मया என்னால்
 विध्वंसितः च கொல்லப்பட்டா
 न्नेன்பதையும்,
 जनकस्य ஜனகருடைய
 सुतां பெண்ணும்
 भव அவ்விடத்தில்
 उचितं சிலகாலம் வாசம்
 செய்தவளுமான
 इमां இந்த
 सीतां சிதையை
 पुरी பட்டணத்திற்கு
 कथं எப்படி
 आनयेयं நானழைத்துக்கொ
 ण்டுப்போகலாம்?
 प्रति என்கிறதான்
 बुद्धिः ஆலோசனை
 मे எனக்கு
 तव அப்பொழுது
 शरणा உண்டாயிற்று என்ப
 ततः தையும்,
 सीता அந்தச்சமயத்தில்
 प्रत्ययार्थं சிதை
 யாவருக்கும் மெய்ப்
 படுமாறு

उच्यते அக்கினியில்
 विवेश பிரவேசித்தாள் என்ப
 तदा தையும்,
 देवानां அக்காலத்தில்
 தேவர்களுக்கு
 हव्यवाहनः { ஹவியஸுகளைக்கொ
 ण்டுபோகும் அக்
 कनिषकवानाम् கனிபகவானும்
 मैथिली மைதிலியை
 अरापां நித்தோஷியென
 आह கொண்டாடினார் என
 पतयाम्, பதையும்,
 आकाशगोचरः ஆகாசவாசியாகிய
 वायुः च வாயுபகவான் அப்படி
 த்தானென்றதையும்,
 सुराणां च தேவர்களுடையவும்
 ऋषीणां एव எல்லா ரிஷிகளுடைய
 वृष्म् வும்
 सन्निधौ முன்னிலையில்
 जन भ्रातृणां ஜனகரின் திருமகளை
 अपापां நித்தோஷியென
 चन्द्रादिर्यौ च சந்திரனும் சூரியனும்
 शंसते புகழ்ந்துகொண்டாடி
 लङ्काश्रीषे லங்கைத்தீவில்
 पुरा இவைகளைத்தவிர்
 मम எனக்கும்
 तव உனக்கும்
 हस्ते மெய்ப்பிக்கும் விஷ
 यत्திஸ்
 देवाश्चैव सन्निधौ தேவகந்தர்வர்கள்
 முன்னிலையில்
 महेन्द्रेण மஹேந்திரனால்
 एवं இப்படி
 शुद्धमाचारा களங்கமில்லாத கற்
 पुण्डरीकगणाय புடையவளாய்
 विवेशिता நிரூபிக்கப்பட்டா
 न्नेன்பதையும்
 जाचाति அறிவாய்.

अन्तरात्मा च मे वेत्ति सीतां शुद्धां यशस्विनीम् । ततो गृहीत्वा वैदेहीमयोध्यामहमागतः ॥

मे अन्तरात्मा "எனது உள்ளம்
 சீதையை
 யசஸ்வினீ ஸர்வோத்தகிருஷ்ட

மான

शुद्धां புண்பாத்தமாவென
 वेत्ति அறியும்.

अयं तु मे महान्वादः शोकश्च हृति वर्तते । पौराणवादः सुमहांस्तथा जनपदस्य च ॥११॥

जनपदस्य "ஜனத்தினுடைய
 पौराणवादः च லோகாபவாதமோ
 सुमहान् மிகப் பிரபலமாயிருக்

கிறது.

तथा च அப்படியிருப்பதால்
 தான்

मे எனது

अकीर्तिर्यस्य गीयेत लोके भूतस्य कस्यचित् । पतयेवाधमाँलोकान्यावच्छब्दः प्रकीर्त्यते ॥

यस्य "எந்த
 कस्यचित् ஒரு
 भूतस्य மானிடனைப்பற்றி
 अकीर्तिः शब्दः வசைச் சொல்
 गीयेत சொல்லப்படுகிறதோ
 लोके உலகில்

अकीर्तिर्निन्यते देवैः कीर्तिलोकेषु पूज्यते । कीर्त्यर्थं तु समारम्भः सर्वेषां सुमहात्मनाम् ॥

अकीर्तिः "அபகீர்த்தியானது
 निन्यते இகழப்படுகின்றது.
 कीर्तिः கீர்த்தி
 देवैः तु தேவர்களாலும்
 पूज्यते புகழ்ந்து கொண்டா

டப்படுகிறது.

अप्यहं जीवितं जहां युष्मान्वा पुरुषर्षभाः । अपवादभयाद्भीतः किं पुनर्जनकात्मजाम् ॥

पुरुषर्षभाः "புருஷோத்தமர்
 களே !

अपवादभयात् { அபவாதத்தால்வரும்
 கேடு தெரிந்திருக்
 கின்றமையால்

भीतः अपि கேடுக்குப் பாத்திரவா
 னாகிவிட்டேனென்றால்
 अहं நான்

ततः च ஆனதுபற்றியே
 वैदेहीं வைத்தேற்றியை
 गृहीत्वा அழைத்துக்கொண்டு
 अयोध्यां அயோத்திக்கு
 अहं நான்
 आगतः வந்தேன்.

हृदि மனதில்
 अयं இந்த
 वदः வதந்தி
 महान् எல்லையற்ற
 शो ः च வருத்தமுண்டாக்
 कुवाप

वर्तते பாதிக்கிறது.

प्रकीर्त्यते வழங்கத்தலைப்படு
 सः அவன் [கிறதோ
 यावत् एव இதே காரணமாய்
 अधमान् நீச
 लोकान् உலகங்களில்
 पतति விழுந்துவிடுகிறான்.

लोकेषु உலகங்களில்
 सर्वेषां ஸகல
 सुमहात्मनां நல்ல மஹாத்மாக்களு
 समारम्भः பிரவிருத்தி [டைய
 कीर्त्यर्थम् புகழ் பெறுவதற்கே
 உாம்.

जीवितं वा உயிரை என்றாலும்
 युष्मान् वा உங்களையுங்கூட
 जहां ஒழித்துவிடுவேன்.
 जनकात्मजां ஜனகரின் புதல்வி
 விஷயத்தில்

किं पुनः யோசிக்கவேண்டியது
 என்னவிருக்கிறது ?

तस्माद्भवन्तः पश्यन्तु पतितं शोकसागरे । न हि पश्याम्यहं भूतं किञ्चिद्दुःखमतोऽधिकम् ॥

तस्मात् “ஆதலால்
शोकसागरे துயரக்கடலில்
अहं நான்
पश्यामि விழுந்துபடுகிறேன்.
हि ஆகையால்
भवन्तः நீங்கள்
पश्यन्तु உள்ளபடி அறிவீர்
களாக.

भूतं இப்பொழுது உண்
டாயிருக்கிற
पतितं கொடிய
दुःखं துக்கத்தை
अतः காட்டிலும்
अधिकं அதிகமானதும்
किञ्चित् ஏதொன்றும்
न உண்டாகமாட்டாது.

श्वस्त्वं प्रभाते सौमित्रे सुपन्नाधिष्ठितं रथम् । आरुह्य सीतामारोप्य विषयान्ते समुत्सृज ॥

सौमित्रे “இலக்சுத்மண,
त्वं நீ
श्वः நாவை
प्रभाते உதயகாலத்தில்
सुपन्नाधिष्ठितं சுமந்திரரை சாரதியா
கக்கொண்ட
रथं ரதத்தில்

आरुह्य ஏறிக்கொண்டு
सीतां சீதையை
आरोप्य ஏற்றிவைத்துக்
கொண்டு
विषयान्ते ராஜ்யத்தின் எல்லை
ஒரத்தில்
समुत्सृज தனியாய் விட்டுவிடு.

गङ्गायास्तु परे पारे वाल्मीकेस्तु महात्मनः । आश्रमो दिव्यसङ्काशस्तमसातीरमाश्रितः ॥

महात्मनः “மஹாத்மாவாகிய
वाल्मीके: வால்மீகிமுனிவரது
दिव्यसङ्काशः சுவர்க்கம்போலிருக்
கிறதான
आश्रमः ஆசிரமமானது

गङ्गायाः கங்காரதியினது
परे அப்புறத்திய
पारे तु கரையிலும்
तमसातीरं तु தமஸாரதியின்
தீரத்திலும்
आश्रितः இருக்கிறது.

तत्रैनां विजने देशे विसृज्य रघुनन्दन । शीघ्रमागच्छ सौमित्रे कुरुष्व वचनं मम ॥ १८ ॥

रघुनन्दन “ரகுவம்சத்தில் பிறந்
த பிள்ளையாகிய
सौमित्रे லக்ஷுத்மண!
तत्र அதில்
एनां இவ்வளை
विजने ஜனஸஞ்சாரமில்லாத
देशे பிரதேசத்தில்

विसृज्य விட்டுவிட்டு
शीघ्रं உடனேயே
आगच्छ நீ திரும்பிவருக.
मम எனது
वचनं நியமனத்தை
कुरुष्व செய்குமுடி.

न चास्मि प्रतिवक्तव्यः सीतां प्रति कथञ्चन ।
तस्मात्त्वं गच्छ सौमित्रे नात्र कार्या विचारणा

॥ १९ ॥

अल	“இந்த
कार्या	காரியமானது
न विचारणा	ஆலோசிக்கவேண்டிய தாயில்லை.
सीतां प्रति	சீதையைப்பற்றி
कथञ्चन	எதுவாயிருந்தாலும்
अप्रीतिर्हि परा मद्यं त्वयैतत्प्रतिवारिते । शापिता हि मया यूयं युजाभ्यां जीवितेन च ॥	
मया	“என்னால்
त्वया	உன்மேலும்
युजाभ्यां	புஜங்கள்மேலும்
जीवितेन च	உயிர்மேலும்
यूयं	நீங்கள்
शापिताः हि	ஆணையிட்டு சொல்லப் பட்டார்கள்.

ये मां वाक्यान्तरे ब्रूयुरनुनेतुं कथञ्चन ।

वाक्यान्तरे	“இந்த ஆக்கினை
मां	என்னை [விஷயத்தில்
ये	எவர்கள்
कथञ्चन	எப்படியாவது
अनुनेतुं	நல்வார்த்தைசொல்லி சமாதானப்படுத்த

मानयन्तु भवन्तो मां यदि मच्छासने स्थिताः । इतोऽथ नीयतां सीता कुहूष्व वचनं मम ॥

भवन्तः	“நீங்கள்
मच्छासने	என்னுக்கினையில்
स्थिताः	பக்தியுடையவர்கள்
यदि	என்கிறபக்கத்தில்
मां	என்னை
मानयन्तु	பெருமைப்படுத்துங்
सीता	சீதை [கள்;

पूर्वमुक्तोऽहमनया गङ्गातीरेऽहमाश्रमान् । पश्येयमिति तस्याश्च कामः संवर्त्यतामयम् ॥

अहं	“நான்
पूर्वं	ஏற்கனவே
अनया	இவளால்
इति	இப்படி
उक्तः	பிரார்த்திக்கப்பட்டி
अहं	‘நான் [ருக்கின்றேன்;
गङ्गातीरे	கங்கைக்கரையில்

प्रतिवक्तव्यः च	மறமொழிக்குச் செனி கொடுக்கிறவனாகவும்
न अस्मि	நானில்லை.
सौमित्रे	லக்ஷ்மண,
तस्मात्	ஆகையால்
एवं	நீ
गच्छ	சொன்னபடி முடி.
एतत्	இப்பொழுது
प्रिवारिते	மறுத்து எதையும் மொழியும்பக்கத்தில்
मद्यं हि	எனக்கே
परा	அளவுகடந்த
अप्रीतिः	பிரதிசூலம் செய்த தாரும.

अहिता नाम ते नित्यं मदभीष्टविधातनात् ॥

ब्रूयुः	மன்றாடத்தலைப்படு
ते	அவர்கள் [கிறார்களோ
मदभीष्टविधातनात्	என் மனோரதத்திற்கு இடையூறுசெய்வதால்
नित्यं	சாசுவதமான
अहिताः नाम	பகைவர்களே.

अथ इतः नीयतां सीता कुहूष्व वचनं मम ॥

अथ	இப்பொழுதே
इतः	இங்கிருந்து
नीयतां	அழைத்துக்கொண் டுபோகப்பட்டும்.
मम	எனது
वचनं	நியமனத்தை
कुहूष्व	செய்துமுடி.

कामः संवर्त्यतामयम् ॥

आश्रमान्	ஆசிரமங்களை
पश्येयं	பார்க்கவேண்டு
तस्याः	அவளது [கிறேன்;
अयं	இந்த
कामः	மனோரதமானது
संवर्त्यताम्	பூர்த்திசெய்துவிடப் பட்டும்.

एवमुक्त्वा तु काकुत्स्थो बाष्पेण पिहिताननः । प्रविवेश स धर्मात्मा भ्रातृभिः परिवारितः ॥

ச: அந்த
 धर्मात्मा தருமா த்மாவான
 काकुत्स्थः காசூத்தர்
 एवं இவ்வண்ணமாய்
 उत्तथा நியமித்தருளி
 भ्रातृभिः ஸகோதரர்களோடு

परिवारितः சூழ்ந்திருப்பவராய்
 तु இவ்விஷயத்தில்
 बाष्पेण கண்ணீரால்
 पिहिताननः நனைந்திருக்கும் திரு
 முகமுடையவராய்
 प्रविवेश விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22513

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1789

षट्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தாருவது ஸர்க்கம். ॥ ४६ ॥

सीताया गङ्गातीरनयनम्—ஸீதையை கங்கக்கரைக்கு அழைத்துச்செல்வது.

ततो रजन्यां व्युष्टायां लक्ष्मणो दीनचेतनः । सुमन्त्रमब्रवीद्वाक्यं मुखेन परिशुष्यता ॥१॥

ततः அப்பொழுது
 रजन्यां இரவு
 व्युष्टायां கழிந்ததும்
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 दीनचेतनः விசனமடைந்தவராய்

परिशुष्यता வாடிய
 मुखेन முகத்தோடு
 सुमन्त्रं சுமந்திரருக்கு
 वाक्यं இந்த ஆக்கினையை
 अब्रवीत् நியமித்தருளினார் :

सारथे तुरगाञ्छीघ्रं योजयस्व रथोत्तमे । स्वास्तीर्णं राजभवनात्सीतायाश्चासनं कुरु ॥

सारथे “ஹே சாரதே!
 रथोत्तमे சிறந்த ரதத்தில்
 तुरगान् குதிரைகளை
 शीघ्रं योजयस्व உடனெ பூட்டித்
 தயார்செய்யும்;
 सीताया: சீதாதேவியாருக்கு

राजभवनाव् அரசரது அரண்மனை
 स्वास्तीर्णं நன்றாய் அலங்கரிக்கப்
 பட்டதாயிருக்கின்ற
 आसनं च ஒரு ஆசனத்தையும்
 कुरु எடுத்துவைப்பும்.

सीता हि राजवचनादाश्रमं पुण्यकर्मणाम् । मया नेया महर्षीणां शीघ्रमानीयतां रथः ॥

पुण्यकर्मणां “புண்யா த்மாக்களா
 கிய
 महर्षीणां மஹர்ஷிகளுடைய
 आश्रमं ஆசிரமத்திற்கு
 राजवचनाद् हि மன்னரது ஆக்கினை
 யாலேயே
 सीता சீதாபிராட்டியார்

मया என்னால்
 नेया அழைத்துக்கொண்
 டுப்போகப்படுகிறான்.
 रथः இரதமானது
 शीघ्रं சீக்கிரமாகவே
 आनीयताम् கொண்டுவரப்பட்ட
 டும்.

सुमन्त्रस्तु तथेत्युक्त्वा युक्तं परमवाजिभिः । रथं सुहचिरप्रख्यं स्वास्तीर्णं सुखशययया ॥
आनीयोवाच सौमित्रि मित्राणां मानवर्धनम् । रथोऽयं समनुप्राप्तो यत्कार्यं क्रियतां प्रभो ॥

सुमन्त्रः तु तथा	சுமந்திரரும் “சரி, அப்படியே செட்கிறேன் ”	आनीय मित्राणां मानवर्धनं	கொண்டு வந்து நிறுத்தி மித்திரர்களுடைய இஷ்டப்படியே நடக்கும்
इति उक्त्वा	என்று சொல்லிவிட்டு	सौमित्रि उवाच	லக்ஷ்மணரிடம் இப்படித்தெரிவித் தார்:
परमवाजिभिः युक्तं सुहचिरप्रख्यं	சிறந்த குதிரைகளால் சூட்டப்பெற்றதும் மிக அழகு வாய்ந்த தும்	प्रभो अयं रथः समनुप्राप्तः	“பிரபுவே! இதோ ரதமானது சித்தமாய் வந்திருக் கின்றது.
सुखशययया	மிருதுவான படுக்கை யால்	कार्यं यत् क्रियताम्	திருவுள்ளம் எதுவோ அப்படியே செய்யலாம்.”
स्वास्तीर्णं	{ மிக்க அழகாய் அலங் கரிக்கப்பட்டு விளங் குகிறதுமான		
रथं	ரதத்தை		

एवमुक्तः सुमन्त्रेण राजवेश्मनि लक्ष्मणः । प्रविश्य सीतामासाद्य व्याजहार नरर्षभः ॥

सुमन्त्रेण एवं उक्तः	சுமந்திரரால் இவ்வண்ணமாய் சொல்லியதற்குச் செவிசாய்த்த	राजवेश्मनि प्रविश्य सीतां आसाद्य व्याजहार	மன்னாது அரண்ம புகுந்து [நையில் சீதாதேவியாரை கண்டு இப்படி விண்ணப்பம் செய்தார்:
नरर्षभः लक्ष्मणः	புருஷோத்தமராகிய லக்ஷ்மணர்		

त्वया किलैष नृपतिर्वै वै याचितः प्रभुः । नृपेण च प्रतिज्ञातमाज्ञप्तश्चाश्रमं प्रति ॥ ७ ॥

एषः प्रभुः नृपतिः त्वया आश्रमं प्रति वरं	“ இந்த சர்வேச்வரராகிய மன்னர் தேவரீரால் ஆசிரமத்திற்கு போகும்விஷயத்தில் மனோரதத்தை	आज्ञप्तः वै याचितः च नृपेण प्रतिज्ञातं च किञ्च	அறிவிக்கப்பட்டவரா கவும் வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டவராகவும் ஆகி மன்னரால் [நூர். அனுமதித்தந்தருளப் பட்டதாகவும் தெரியவருகிறது.
--	---	--	--

गङ्गातीरे मया देवी ऋषीणामाश्रमाञ्छुभान्। शीघ्रं गत्वा तु वैदेहि शासनात्पार्थिवस्य नः॥
अरण्ये मुनिभिर्जुष्टे अवनेया भविष्यसि ॥ ८ ॥

வैதேஹி
தேவி
து
ந:
பாதிவஸ்ய
சாஸநாத்
गङ्गातीरे
ऋषीणां
शुभान्
आश्रमान्

“வைதேஹி
தேவியாரே,
இவ்விஷயத்தில்
நமது
மன்னவரது
நியமனத்தால்
கங்கைக்கரையில்
ரிஷிகளுடைய
புண்ணிய
ஆசிராமங்களுக்கு

मया
शीघ्रं
गत्वा
मुनिभिः
जुष्टे
अरण्ये
अवनेया
भविष्यसि

என்னோடு
இப்பொழுது
எழுந்தருளி,
முனிவர்களால்
வலிக்கப்பட்ட
அரண்யத்தினுள்
அழைத்துக்கொண்டு
போகப்பட்டவராக
भव्यसि ஆகுவீராக.”

एवमुक्त्वा तु वैदेही लक्ष्मणेन महात्मना । प्रहर्षमतुलं लेभे गमनं चाप्यरोचयत् ॥ ९ ॥

महात्मना
लक्ष्मणेन
एवं
उक्त्वा
वैदेही
अतुलं

மஹாத்மவாகிய
லக்ஷ்மணரால்
இவ்வண்ணமாய்
சொல்லப்பட்டதற்கு
திருச்செவிகாய்த்த
வைதேஹியார்
அத்யந்த

प्रहर्षं
लेभे
अपि
तु
गमनं च
अरोचयत्

ஸந்தோஷத்தை
அடைந்தார்.
அன்றியும்
உடனேயே
பிரயாணமாகவும்
திருவுள்ளங்கொண்
டார்.

वासांसि च महार्हाणि रत्नानि विविधानि च । गृहीत्वा तानि वैदेही गमनायोपचक्रमे ॥

वैदेही
तानि
विविधानि
महार्हाणि
रत्नानि च

வைதேஹியார்
அந்த
பல
திவ்ய
ஆபரணங்களையும்

वासांसि च
गृहीत्वा
गमनाय
उपचक्रमे

ஆடைகளையும்
எடுத்துக்கொண்டு
பிரயாணத்திற்கு
சித்தமாயினார்.

इमानि मुनिपत्नीनां दास्याम्याभरणान्यहम्। वस्त्राणि च महार्हाणि धनानि विविधानि च॥
सौमित्रिस्तु तथेत्युत्त्वा रथमारोप्य मैथिलीम् । प्रययौ शीघ्रतुरगै रामस्याज्ञामनुसरन् ॥

रामस्य
आज्ञां च
अनुसरन्
सौमित्रिः
तु
अहं

ஸ்ரீராமபிரானது
நியமனத்தையே
நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்
இலக்ஷ்மணர்
இவ்விஷயத்தில்
“நான்

इमानि
विविधानि
महार्हाणि
आभरणानि
धनानि
वस्त्राणि च
मुनिपत्नीनां

இந்த
பல
திவ்ய
ஆபரணங்களையும்
பரிசுகளையும்
ஆடைகளையும்
முனிபத்திகளுக்கு

दास्यामि	தானம் செய்யப்போகிறேன்” என்பதற்கு	शीघ्रतुरगैः	வேகமாய்ச் செல்லும்
तथा इति	‘திருவுள்ளப்படி செய்க’ என்று	रथं	ரதத்தில்
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	आरोप्य	எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு
मैथिलीं	மைதிலியாரை	प्रययौ	பிரயாணமானார்.

अब्रवीच्च तदा सीता लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् । अशुभानि बहून्वेव पश्यामि रघुनन्दन ॥

तदा	அந்தப் பிரஸக்தியில்	अबवीच	இப்படி அறிவித்தாள்:
सीता	சிதாபிராட்டியார்	रघुनन्दन	“ரகுந்தன,
लक्ष्मिवर्धनं	லக்ஷ்மியின் ஆதரவு பெற்றுவிளங்கும்	बहूनि	பல
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து	अशुमानि एव च	அபசகுனங்களுடைய
		पश्यामि	நான் காண்கின்றேன்.

नयनं मे स्फुरत्यद्य गात्रोत्कम्पश्च जायते । हृदयं चैव सौमित्रे अस्वस्थमिव लक्षये ॥

सौमित्रे	“ஹே செளமித்ரே!	जायते	இருக்கின்றது.
अद्य	இப்பொழுது	हृदयं एव	உள்ளமும்
मे	எனது		
नयनं च	வலது கண்ணும்	अस्वस्थं इव	{ நிலைகொள்ளாமல்
स्फुरति	துடிக்கின்றது.		{ கலக்கமுற்றிருக்கிற
गात्रोत्कम्पः च	உடல் நடுக்கமுற்ற தாயும்	लक्षये	காண்கிறேன்.

औत्सुक्यं परमं चापि अद्युतिश्च परा मम । शून्यामेव च पश्यामि पृथिवीं पृथुलोचन ॥

पृथुलोचन	{ “புத்திசாதார்பத்தால் விளங்கச்சொல்லக் கூடியவவரே,	अद्युतिः च	க்லேசமும்
मम	எனக்கு	परं	அதிகமாயிருக்கிறது.
औत्सुक्यं च	ஆசையும்	अपि	அன்றியும்
परमं	அதிகமாயிருக்கிறது.	पृथिवीं च	பூமியையும்
		शून्यां एव	துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறதாகவே
		पश्यामि	நான் எண்ணுகிறேன்.

अपि स्वस्ति भवेत्तस्य भ्रातुस्तु भ्रातृवत्सल । श्वश्रूणां चैव मे वीर सर्वासामविशेषतः ॥ पुरे जनपदे चैव कुशलं प्राणिनामपि । इत्यञ्जलिकृता सीता देवता अभ्ययाचत ॥१७॥

आतृवत्सल	“பிராதாவால் கொண்டு டாடப்பட்ட	स्वस्ति	{ யாதொரு வியாதியு மில்லாத தேஹு செளக்கியம்
वीर	வீரரே!	भवेत्	இருத்தல் வேண்டும்”
ते	உமக்கு	इति	என்று சொல்லிவிட்டு

சீதாபிராட்டியார்
சைகூப்பிக்கொண்ட
தேவதைகளை [வளாகி
இப்படி யாகித்து வே
ண்டிக்கொண்டாள்:
“அவரது
தமையனருக்கும்
எனது

சுதூணி
சரீசா எவ
புரே ச
ஜனபதே எவ
அவிசேஷத:
பிராணி அபி
குசல் அபி
மாமிமார்கள்
எல்லோருக்கும்
நகரத்திலும்
நாட்டிலும்
ஸகல
பிராணிகளுக்கும்
குறையில்லாதிருத்
தல்வேண்டும்.”

लक्ष्मणोऽर्थं तु तं श्रुत्वा शिरसाऽऽवन्ध मैथिलीम् । शिवमित्यब्रवीद्धृष्टो हृदयेन विशुष्यता ॥

லக்ஷ்மண:
விசுஷ்யதா
ஹ்ருதேன
த
அய்
சுருவா
து
லக்ஷ்மணர்
விசாரத்தால் தவித்
துக்கொண்டிருக்கும்
உள்ளத்தோடு
அந்த
மனோபாவத்தை
அறிந்து
இவ்விஷயத்தில்

हृष्टः
मैथिलीं
शिरसा
आवन्ध
शिवं
इति
अब्रवीत्
மனசுந்துஷ்டிகொண்
வாகி
மைதிலியாரை
முடிதாழ்த்தி
நமஸ்கரித்து
'தைவானுக்கிரகம்
என்று [பெறுவீராக'
சொன்னார்.

ततो वासुपागम्य गोमतीतीर आश्रमे । प्रभाते पुनस्तथाय सौमितिः सूतपब्रवीत् ॥१९॥

சௌமி:
கோமதிதீர
ஆசிரமே
வாஸி
ஸுபாஸ்ய
பிராத்தே
சௌமித்ரி
கோமதிதீரத்தில்
ஒரு ஆசிரமத்தில்
தங்கியிருத்தலை
செய்துவிட்டு
உதயத்தில்

पुनः
उत्थाय
ततः
सूतं
अब्रवीत्
திரும்பி
எழுந்து
அதன்மேல்
சாரதிக்கு
இப்படி நியமித்தரு
ளினார்:

योजयस्व रथं शीघ्रपद्य भागीरथीजलम् । शिरसा धारयिष्यामि त्र्यम्बकः पर्वते यथा ॥

உய
ரத்ய
சீதிர
யோஜயஸ்வ
பர்த
“இப்பொழுதே
இரதத்தை
சிக்கிரம்
தயார்செய்யும்.
ஹிமவத்பர்வதத்தில்

त्र्यम्बकः
यथा
शिरसा
भागीरथीजलं
धारयिष्यामि
மூக்கண்ணர்
எவ்வண்ணமோ அவ்
முடியில் [வண்ணமே
கங்கா ஜலத்தை
தரிக்கப்போகிறேன்.”

सोऽश्वान्रज्ज्वाऽथ चतुरो रथे युङ्क्त्वा मनोजवान् ।

आरोहस्वेति वैदेहीं सूतः प्राञ्जलिरब्रवीत्

॥ २१ ॥

சுதுர:
ச: சூத:
ரதே
ரதவா
மனோஜவான்
மஹாசாமர்த்யசாலி
அந்த சாரதி யாகிய
இரதத்தில்
கயிற்றால்
மனோவேகமாய்ச்
செல்லவெல்ல

अश्वान् युङ्क्त्वा
वैदेहीं
आरोहस्व
इति
प्राञ्जलिः
अब्रवीत्
குதிரைகளைப் பூட்டி
வைதேஹியாருக்கு
'ஏறியருளலாம்'.
என்று
அஞ்சலிஹஸ்தாய்
அறிவித்தனர்.

सा तु सूतस्य वचनादारोह रथोत्तमम् । सीता सौमित्रिणा सार्धं सुमन्त्रेण च धीमता ॥
 आससाद् विशालाक्षी गङ्गां पापविनाशिनीम् । अथार्धदिवसं गत्वा भागीरथ्या जलाशयम् ॥
 निरीक्ष्य लक्ष्मणो दीनः प्ररुद महास्वनः ॥ २४ ॥

சூதஸ்ய சாரதியினுடைய
 வचनाஹ் து சொல்லுகேட்ட
 உடனே
 சா அந்த
 விசாலாட்சி ஸாக்ஷா தம்ஹா
 லக்ஷ்மியாகிய
 சீதை
 தீமானான
 சௌமித்ரியோடும்
 சுமன்ட்ரேண சமந்திரரோடும்
 சாஹ் கூடவே
 ரயோத்தமம் சிறந்தரத்தத்தில்
 அரோஹ் ஏறிக்கொண்டாள்.
 அர்ஹ்விஸம் காலைப்பொழுதில்

गङ्गा याத்திராசெய்து
 पापविनाशिनीं ஸகலபாபங்களையும்
 போக்கவல்லதாகிய
 गङ्गा கங்கைக்கு
 आससाद् வந்துசேர்ந்தாள்.
 अथ அப்பொழுது
 लक्ष्मणः இலக்ஷ்மணர்
 भागीरथ्या: கங்கையினுடைய
 जलाशयं ஜலப்பெருக்கை
 निरीक्ष्य கண்ணுற்று
 दीनः துயரத்தை உள்ளடக்
 कम्पुययात्स्वनं கமுடியாதவராய்
 महास्वनः உரத்தகுரலுடன்
 प्ररुद சுதறி அழுதார்.

सीता तु परमायत्ता दृष्ट्वा लक्ष्मणमातुरम् । उवाच वाक्यं धर्मज्ञा किमिदं रयते त्वया ॥

धर्मज्ञा சகலதருமங்களையு
 மறிந்த
 सीता சீதாபிராட்டியார்
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
 आतुरं துக்கப்பட்டு
 அழுகிறவராய்
 दृष्ट्वा பார்த்து
 परमायत्ता அதிகநயிச்சியமுடையவராகி

तु இதுவிஷயத்தில்
 वाक्यं பின் கண்டசொல்லை
 उवाच திருவாய்மலர்ந்தரு
 निया: னினார்:
 त्वया “உம்மால்
 इदं இப்பொழுது
 किं ஏன்
 रयते வாய்விட்டுகதறி
 அழுப்படுகிறதா?

जाह्नवीतीरमासाद्य चिराभिलषितं मम । हर्षकाले किमर्थं मां विषादयसि लक्ष्मण ॥२६॥

लक्ष्मण “ஹே லக்ஷ்மண!
 मम என்னால்
 चिराभिलषितं வெகுநாளாகக்
 கோரப்பட்டிருந்த
 जाह्नवीतीरं கங்கைக்கரைக்கு
 आसाद्य வந்துசேர்ந்து

हर्षकाले ஸந்துஷ்டியாயிருக்
 कும்ஸमयத்தில்
 मां எனக்கு
 किमर्थं ஏன்
 विषादयसि விசனத்தை வினாவிக்க
 கிறீர்?

नित्यं त्वं रामपाश्वेषु वर्तसे पुरुषर्षभ । कच्चिद्विनाकृतस्तेन द्विरात्रं शोकमागतः ॥ २७ ॥

புருஷர்ஷம்
என்
நித்யம்
ராமபாஷ்வு
வர்த்சே
“புருஷோத்தம!
நீர்
எப்பொழுதும்
ஸ்ரீராமர் பக்கத்தில்
இருந்துக்கொண்டிரு
ந்தீர்.

द्विरात्रं
विनाकृतः
तेन
शोकं
आगतः
कच्चिद्
இராண்டிரவு
பிருந்திருக்கிறீர்.
அதனால்
வருத்தத்தை
அடைந்திருக்கிறீரா?
என்ன?

ममपि दयितो रामो जीवितादपि लक्ष्मण । न चाहमेवं शोचामि मैवं त्वं वालिशो भव ॥

लक्ष्मण
रामः
मम च
जीवितात् अपि
दयितः
अपि
अहं
“லக்ஷ்மண!
ஸ்ரீராமர்
எனக்கும்
பிராணனிலும்
பிரியமானவர்.
ஆயினும்
நான்

एव
न शोचामि
त्वं
एवं
वालिशः
मा भव
இப்படி.
விசனமுறுகின்றே
னில்லை.
நீர்
இப்படி.
குழந்தையாய்
இருக்கலாகாது.

तारयस्व च मां गङ्गां दर्शयस्व च तापसान् ।

ततो मुनिभ्यो दास्यामि वासांस्याभरणानि च

॥ २९ ॥

मां
गङ्गां
तारयस्व
तापसान् च
दर्शयस्व
“என்னை
கங்காநதியின்
அக்கரையில் சேர்ப்பி
முனிவர்களையும்[யும்].
தர்சிக்கச்செய்யும்.

ततः
मुनिभ्यः
वासांसि च
आभरणानि च
दास्यामि
அவ்விடத்தில்
நிஷிகளுக்கு
ஆடைகளையும்
ஆபரணங்களையும்
தானம் செய்கிறேன்.

ततः कृत्वा महर्षीणां यथावदभिवादनम् । तत्र चैकां निशामुष्य यास्यामस्तां पुरीं पुनः ॥

तत्र
महर्षीणां
यथावत्
अभिवादनं
कृत्वा
एकां
“அவ்விடத்தில்
பஹரிஷிகளுக்கு
விதமுறைப்படி
நமஸ்காரத்தை
செய்து விட்டு
ஒரு

निशां
उष्य च
ततः
तां
पुरीं
पुनः यास्यामः
இரவு
வஸித்திருந்து
பிறகு
அந்த
நகருக்கு
திரும்பிப்போவோம்.”

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा प्रमुज्य नयने शुभे । नाविकानाहयामास लक्ष्मणः परवीरहा ॥

इयं च सज्जा नौश्चेति दाशाः प्राञ्जलयोऽब्रुवन् ॥ ३१ ॥

परवीरहा
लक्ष्मणः
तस्याः
விஷ்ணுவின்
அம்சமாகிய
லக்ஷ்மணர்
அவளது

तत् वचनं
श्रुत्वा
नयने
शुभे
அந்தத் திருவாக்கை
சிரமேற்கொண்டு
இருகண்களை
துலக்கமாய்

ततस्तीरमुपागम्य भागीरथ्याः स लक्ष्मणः । उवाच मैथिलीं वाक्यं प्राञ्जलिर्बाष्पसंतुतः ॥

ச: அந்த
 லக்ஷ்மண: லக்ஷ்மணர்
 भागीरथा: கங்கையின் து
 तत: எதிர்
 तीरं கரையை
 उपागम्य அடைந்து

मैथिली மைதிலியாரைப்
 वाचयन्तु பார்த்து
 प्राञ्जलित: கண்களில் நீர் ததும்ப
 प्राञ्जलि: கைகூப்பிக்கொண்டு
 वाक्यं பின்கண்ட சொல்லை
 उवाच மொழிந்தார் :

हृदतं मे महच्छल्यं यस्मादार्येण धीमता ।

अस्मिन्निमित्ते वैदेहि लोकस्य वचनीकृतः

॥ ४ ॥

श्रेयो हि मरणं मेऽद्य मृत्युर्वा यत्परं भवेत् ।

न चास्मिन्नीदृशे कार्ये नियोज्यो लोकनिन्दिते

॥ ५ ॥

வேதேஹியாரே !
 மஹா கஷ்டமாயிருக்
 கின்ற
 மனதை விடாது குத்
 திகொண்டிருக்கும்
 செய்தி
 என்னுடைய
 உள்ளத்தில் ஒளித்து
 வைக்கப்பட்டிருக்
 கிறது.
 எனக்கு
 இப்பொழுது
 மரணம்
 பெரும் பாக்கியம்
 அல்லவா
 என்கிற பகஷ்த்தில்
 மாணமும்

परं
 न भवेत्
 हि
 धीमता
 आर्येण
 अस्मिन्
 ईदृशे
 लोकनिन्दिते
 कार्ये
 नियोज्यः
 यस्मात्
 अस्मिन्
 निमित्ते
 लोकस्य
 वचनीकृतः
 मुदिवार्य
 ஆகாது.
 ஏனென்றால்
 ஸர்வக்ஞராகிய
 பூஜ்யரால்
 இந்த
 இப்படிப்பட்டதாகிய
 உலகநிந்திதமாகிற
 காரியத்தில்
 ஆளாக்கப்பட்டிருக்
 அதனால் [கிறேன்.
 இந்த
 விஷயத்தில்
 உலகத்தாருடைய
 சாச்வதமாயிருக்கும்
 நிந்தனைக்குப் பாத்
 திராணியிருக்கிறேன்.

प्रसीद् च न मे पापं कर्तुमर्हसि शोभने । इत्यञ्जलिः कृतो भूमौ निपात स लक्ष्मणः ॥

शोभने “पतिव्रताकिरो
 मणिये !

मे
 पापं
 कर्तुं न अर्हसि
 प्रसीद्
 என்னுடைய
 குறையாக
 திருவுள்ளத்தில்
 கொள்ளலாகாது.
 என்னை அனுக
 கிரஹித்தருளும்”

इति
 सः
 लक्ष्मणः
 अञ्जलिकृतः च
 भूमौ
 निपात
 என்று சொல்லிவிட்டு
 அந்த
 லக்ஷ்மணர்
 கைகூப்பியவண்ணமே
 பூமியில்
 விழுந்து விட்டார்.

ரதந் த் ஸாஜ்ஜலி ட்டு காஜ்ஜந் த் மூயுமாத்தந: | மீதிலி மூசஸ்திஷா லக்ஷமண வாக்யமத்ரவீத் ||

மீதிலி மைதிலியார்
 லக்ஷமண லக்ஷ்மணரை
 ஆமன: ஆவருக்கு
 மூயு மரணத்தை
 காஜ்ஜந் கோரியவராய்
 ஸாஜ்ஜலி கைகடப்பியவராய்

ரதந் அழுதுகொண்டிருக்
 ட்டு பார்த்து [கிறவராய்
 மூசஸ்திஷா மிகப்பதைக்கும்
 மனத்தனளாகி
 வாக்ய பின்கண்ட சொல்லை
 அத்ரவீத் சொன்னார்:

கிமிதந் நாவகஜ்ஜாமி பூஹி தத்ரெந லக்ஷமண | பத்யாமி த்வாந் ந ச த்ரஸ்த்யாமி ஜெம் மஹிபதே: ||

லக்ஷமண “ஹே லக்ஷ்மண!
 த்வா உம்மை
 த்ரஸ்த்யாந் { ஸ்வாஜ்ஜினத்துடனி
 ருக்கின்தவராயில்லை
 யென்பதைதமாத்திரம்
 நானறிவேன்
 பத்யாமி வேறெதுவும் நானறி
 நாவகஜ்ஜாமி யாமலிருக்கிறேன்.

ஹிதந் கி இது என்ன?
 மஹிபதே: மஹாராஜருக்கு
 ஜெம் அபி குறையொன்று
 மில்லையே?
 தத்ரெந உள்ளது உள்ள
 படியே
 பூஹி இயம்புக.

ஜாபிதஸி நரெத்ரேந யத்வ் த்ரஸ்த்யாபமாத்த: | தஹூயா: த்ரநித்யை மஹ்மஹாஜ்ஜாபயாமி தை. ௧ ||

த்வ “ஹீர்
 த்ரஸ்த்யா அதிகத்துயரத்தில்
 ஆபாத: முழுக்கிக்கிடக்கிறீர்
 யத் என்கிறபடியாலும்
 த்ரநித்யை { முன்பின் நடந்த விஷய
 யங்களை யோசிக்
 கையிலும்
 நரெத்ரேந புருஷோத்தமரால்
 மஹ் எண்ணப்பற்றி

ஜாபித: அசி ஆணையிட்டுச் சொல்ல
 ப்பட்டிருக்கின்றீர்.
 தத் அதை
 த்ரயா: விளங்கச் சொல்லிவிட
 தை உமக்கு
 அஹ் நான்
 ஆஜ்ஜாபயாமி இப்பொழுது ஆஞ்
 ஞாபிக்கிறேன்.”

வீதேஹா சோத்யமாநஸ்து லக்ஷமணோ தினதேதந: | அவாஜ்ஜுஸ்தோ வாக்யகல் வாக்யமேததுவாச ஹ ||

லக்ஷமண: “லக்ஷ்மணர்
 வீதேஹா வைதேஹியால்
 து இவ்விஷயத்தில்
 சோத்யமாந: மன்றாடிவேண்டிக்கொ
 எள்ளப்பட்டவராய்
 தினதேதந: சிந்தைகலங்கியவராய்
 கண்ணீர்ப்பெருக்கால்
 வாக்யகல் { வாய்திறந்துபேச
 முடியாதவராய்

அவாஜ்ஜுஸ்த: தலைகுனிந்தவண்ண
 மேயிருந்துகொண்டு
 ஹ மஹாகஷ்டத்துடன்
 வாக்ய சமாசாரத்தை
 யுத்ர பின்கண்டவண்ண
 பாய்
 உதாச தெரிவித்தார்:

श्रुत्वा परिषदो मध्ये ह्यपवादं सुदारुणम् । पुरे जनपदे चैव त्वत्कृते जनकात्मजे ॥

रामः सन्तप्तहृदयो मां निवेद्य गृहं गतः ॥ ११ ॥

जनकात्मजे “ஜனகரின்திரு
மகளே !
स्वत्कृते உம்மைப்பற்றி
पुरே நகரிலும்
जनपदे च நாட்டிலும்
सुदारुणं கர்ணகடேரமரான
अपवादं அபவாதச்சொல்
-ஹக்கு
परिषदः சபையின்
मध्ये நடுவில்

श्रुत्वा திருச்செவியாய்த்த
रामः ஸ்ரீராமர்
सन्तप्तहृदयः பற்றி எரியும் உள்ள
முடையவரானார்.
एव தச்சுண்ணமே
मां என்னை
निवेद्य { எல்லாவற்றிற்கும்
பொறுப்புக்காட்டி
விட்டு
गृहं हि மாளிகையிலேயே
गतः இருந்துவிட்டார்.

न तानि वचनीयानि मया देवि तवाग्रतः । यानि राज्ञा हृदि न्यस्तान्यमर्षात्पृष्ठतः कृतः ॥

अमर्षात् “துக்கம் ஸஹிக்க
முடியாமல்
पृष्ठतः அவ்விடத்திலேயே
कृतः தங்கிவிட்டார்.
राज्ञा மன்னரால்
हृदि என் ஹிருதயத்தில்
न्यस्तानि சொல்லிப்போடப்
பட்டவைகள்

यानि எவைகளோ
तानि அவைகள்
देवि ஹே தேவி!
तत्र தேவரீரது
अग्रतः முன்னிலையில்
मया என்னால்
न वचनीयानि சொல்லத்தக்கவைகள்
அல்ல.

सा त्वं त्यक्ता नृपतिना निदोषा मम सन्निधौ । पौरापवादभीतेन ग्राह्यं देवि न तेऽन्यथा ॥

देवि “தேவியாரே!
निदोषा நிர்தோஷியாகிய
सा त्वं பிரச்சயக்ஷ மஹாலக்ஷ்
மியாகிய தேவரீர்
नृपतिना மன்னரால்
पौरापवाद-} லோகாபவாதத்தாக்கு
भीतेन } இடங்கொடுக்கக்கூட
டாதென்கிற ஒரு
காரணத்தாலேயே

त्यक्ता துறக்கப்பட்டவர்
என்று
ते தேவரீருக்கு
ग्राह्यं { திருவுள்ளத்தில் எப்
பொழுதுமிருத்தல்
வேண்டும்.
मम எனக்கு
सन्निधौ தெரிந்தமட்டில்
अन्यथा न வேறெதுவுமில்லை.

आश्रमान्तेषु च मया त्यक्तव्या त्वं भविष्यसि । राज्ञः शासनमाज्ञाय तवेदं किल दौर्हिदम् ॥

त्वं “தேவரீர்
मया என்னால்
राज्ञः மன்னரது
शासनं - नियமனத்தை

आज्ञाय பெற்றுக்கொண்டு
आश्रमान्तेषु ஆசிரமங்களின்
அருகே

त्यक्त्या विन्दुर्विदुः
मविष्यसि
किं
विक्रि
विन्दुर्विदुः
ஆகிறீர். [உவராசு
இந்த ஒரு காரணத்
தால்தான்

तव इदं दौर्हृदम्
तेवरींरुक्कु
இந்த
அபசாரம் செய்யப்
பட்டது.

तदेतज्जाह्वीतीरे ब्रह्मर्षीणां तपोवनम् । पुण्यं च रमणीयं च मा विषादं कृथाः शुभे ॥

शुभे
एतत्
ज.ह्वीतीरे
ब्रह्मर्षीणां
पुण्यं च
“ஸகலத்திலும் பாண்
டித்தியம்பெற்ற உத்
இதோ [தமியாரே!
கங்கைக்கரையில்
பிரம்மர்ஷிகளுடைய
புண்யமாயும்

रमणीयं च
तपोवनं
तव
विषादं मा कृथाः
ரமணியமாயுமிருக்
கின்ற
ஆசிரமமிருக்கிறது.
இப்பொழுது
சோகிக்கவேண்டாம்.

राज्ञो दशरथस्येष्टः पितुर्मे मुनिपुङ्गवः । सखा परमको विप्रो वाल्मीकिः सुमहायशाः ॥

सुमहायशाः
परमकः
विप्रः
व.ल्मीकिः
“மஹா பிரகித்தி
பெற்ற கீர்த்திமானும்
ஸர்வோ த்கிருஷ்
டராகிய

मुनिपुङ्गवः
मे
पितुः
दशरथस्य
राज्ञः
इष्टः सखा
மஹர்ஷி
எனது
தந்தையாகிய
தசரத
மன்னருக்கு
இष्ट: சखा
பிரியமான தோழர்.

पादच्छायापुपागम्य सुखमस्य महात्मनः । उपवासपरैकाग्र्य वस त्वं जनकात्मजे ॥१७॥

जनकात्मजे
त्वं
महात्मनः
अस्य
पादच्छायां
उपागम्य
“ஜனகரின் திரு
மகனே!
தேவரீர்
மஹாத்மாவாகிய
இவரது
திருவடிவரத்தை
ஆசிரியித்து

उपवास- }
परैकाग्र्य }
सुखं
वस
பரமாத்மாவை தியா
னிப்பதொன்றை
யே விவரிதமாய்க்
கொண்டவராய்
சுഖ்
வச
வேறு கவலையின்றி
எழுந்தருளியிரும்.

पतिव्रतात्वमास्थाय रामं कृत्वा सदा हृदि । श्रेयस्ते परमं देवि तथा कृत्वा भविष्यति ॥

देवि
रामं
हृदि
कृत्वा
परमं
कृत्वा
“தேவியாரே!
ஸ்ரீராமரை
உள்ளத்தில்
ஆவாழ்நனை செய்து
கொண்டு
எவ்வேளையிலும்
எதுவாகவும்
பாராட்டி

पतिव्रतात्वं
आस्थाय
तथा
ते
श्रेयः
सदा
भविष्यति
பர்த்தாவையே தியா
னம் செய்யும் விருத
த்தை
ஆடைத்திருக்கின்றீர்.
ஆகையால்
தேவரீரது
பசஸு
எக்காலத்திலும்
விளங்கப்போகிறது.”

इत्याथ श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

अष्टचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ४८ ॥

सीतापरित्यागः—சீதாபரித்யாகம்.

लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा दारुणं जनकात्मजा । परं विषादमागम्य वैदेही निपपात ह ॥१॥

जनकात्मजा ஜனகரின் திருமக
ளாகிய
वैदेही வைதேஹியார்
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரது
दारुणं கொஞ்சை அறுக்கும்
वचः சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு
परं மஹா
विषादं விசனத்தை
आगम्य அடைந்து
निपपात சீழே விழுந்தனர் ;
ह என்ன கஷ்டம்!

सा मुहूर्तमिवासन्ना वाष्पपर्याकुलेक्षणा । लक्ष्मणं दीनया वाचा उवाच जनकात्मजा ॥

जनकात्मजा ஜனகரின் திருமகளா
கிய

सा அவள்
वाष्पपर्याकुलेक्षणा { கண்ணீரால் கலக்க
முற்ற கண்களையுடை
யவளாகி

मुहूर्त ஒரு முஹூர்த்த
उवाच மட்டும் [காலம்]

असन्ना மூர்ச்சித்துக்கிடர்
தவளாய் பின்னர்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
பார்த்து
दीनया மனதிலிருக்கும் வியா
குலத்தைக் காட்டும்
वाचा மொழிகொண்டு
उवाच நியமித்தருளினான் :

मामिकेयं तत्पुनः सृष्टा दुःखाय लक्ष्मण । धात्रा यस्यास्तथा मेऽद्य दुःखमूर्तिः प्रदृश्यते ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மணா!
यस्याः எந்த
मे என்னுடைய
इयं அந்த
मामि ध மிக ஆசையுடன் போ
விரித்து வளர்க்கப்
तनुः தேஹம் [பட்ட
दुःखमूर्तिः துக்கமே-வடிவெடுத்த
து வந்ததென

अद्य இப்பொழுது
प्रदृश्यते காணப்படுகின்றது.
तथा ஆனபடியால்
नूनं நிச்சயமாய்
धात्रा பிரம்மதேவரால்
दुःखः துக்கத்துக்கென்றே
सृष्टा சிருஷ்டிக்கப்பட்ட
டிருக்கிறேன்.

किं नु पापं कृतं पूर्वं को वा दारैर्वियोजितः । याऽहं शुद्धसमाचारा त्यक्ता नृपतिना सती॥

या எந்த
शुद्ध- } எப்படிப்பட்ட ஒரு
समाचारा } பாபத்தையும் சிந்தை
யிலுமறியாத
सती நிர்ஜோஷியான
अहं நான்
नृपतिना மன்னரால்
त्यक्ता துறக்கப்பட்டுவிட்டேன்.
पूर्वं பூர்வஜன்மத்தில்

किं नु என்ன
पापं பாபம்
कृतं செய்யப்பட்டதோ ?
दारैः ஸம்ஸாரத்தோடு
कः யாரோ ஒருவன்
என்னால் சோவொட்
டாமல் பிரித்துவைக்க
ப்பட்டானோ,
वियोजितः वा என்னமோ ?

पुराहमाश्रमे वासं रामपादानुवर्तिनी । अनुसूयापि सौमित्रे दुःखे च परिवर्तिनी ॥ ५ ॥

சௌமீ	“ லக்ஷ்மண !	வா த்	வாசத்தை
புரா	முன்பு	அநுசூ	அனுபவித்துவிட்டு
அஹ்	நான்	அபி ச	இப்போதோ
ஆசிரமே	ஆசிரமத்தில்	து:கே	பெருங்கஷ்டத்தில்
ராமபாடானுவர்தினி	ஸ்ரீராமரது திருவடி களைச் சேவிப்பவளாய்	பரிவர்தினி	தள்ளிவிடப்பட்டிருக்கிறேன்.

सा कथं ह्याश्रमे सौम्य वत्स्यामि विजनीकृता ।

आख्यास्यामि च कस्याहं दुःखं दुःखपरायणा

॥ ६ ॥

சௌம்ய	“ புண்யாத்மாவே !	து:க	துக்கத்தை
விஜனீகூதா	ஏகாந்தமாய் தள்ளி விடப்பட்டவளாய்	அக்யாஸ்யாமி	சொல்லி ஆறுவேன்?
து:கபராயணா	துக்கமொன்றையே துணையாகக்கொண்ட	அசிரமே	ஆசிரமத்தில்
சா அஹ்	அந்த நான்	கய் ஹி	எப்படித்தான்
கஸ்ய ச	யாருடன்	வத்யாமி	காலங்கழித்துவருவேன்?

किं नु वक्ष्यामि मुनिषु कर्म वा सत्कृतं च किम् । कस्मिंश्चित्कारणे त्यक्त्वा राघवेण महात्मना ॥

महात्मना	“ மஹாத்மாவாகிய	கி	எந்த
राघवेण च	ஸ்ரீராமவராலேயே	சக்து	ஆதரவுடன் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறதாகிய
कार्मिंश्चित्	ஏதோ ஒரு	கம்	காரியத்தில்
कारणे	காரணத்தைப்பற்றி	கி னு வா	என்னதான்
त्यक्त्वा	கைவிடப்பட்டேன்.	वक्ष्यामि	நான் சொல்லவிருக்கிறதா?
मुनिषु	முனிவர்களிடத்தில்		

न खल्वयैव सौमित्रे जीवितं जाह्नवीतले । त्यजेयं राजवंशस्तु भर्तुर्मे परिहास्यते ॥ ८ ॥

சௌமீ	“ லக்ஷ்மண !	भर्तुः	பர்த்தாவின்து
जीवितं	உயிரை	राजःशः	ராஜவம்சமானது
जाह्नवीतले	கங்காபிரதேசத்தில்	परिहास्यते	நிந்திக்கப்படும்
अद्य एव	இப்பொழுதே	तु	என்கிறபடியால்
त्यजेयं	நான் ஒழித்துவிட	न खलु	நான் அதுசெய்யலாகாது.
मे	எனது [ராம்.		

यथाज्ञं कुरु सौमित्रे त्यज मां दुःखभागिनीम् । निदेशे स्थीयतां राज्ञः शृणु चेदं वचो मम ॥

சௌமீ	“ லக்ஷ்மண !	दु:खभागिनीं	துக்கத்திற்கே பிறந்த
राज्ञः	மன்னரது	मां च	என்னையும்
निदेशे	சாஸனத்தில்	त्यज	ஒழித்துவிடும்.
स्थीयतां	யாரும் ஈடுபட்டுநடக்கவேண்டியது.	मम	என்னுடைய
यथाज्ञं	நியமனமெப்படியோ அப்படியே	इदं	இந்த
कुरु	நீர்செய்துமுடியும்.	वचः	வேண்டுகோளை
		शृणु	சற்றுக்கவனித்துக் கேளும்.

श्वश्रूणामविशेषेण प्राञ्जलिप्रग्रहेण च । शिरसाऽऽवन्ध चरणौ कुशलं ब्रूहि पार्थिवम् ॥

श्वश्रूणां “மாமிபார்
अविशेषेण எல்லோருக்கும்
कुशलं च குசலம்வினவிய
தாகவும்
पार्थिवं மன்னருக்கு
चरणौ திருவடிகளில்

शिरसा முடிதாழ்த்தி
आवन्ध நமஸ்கரித்து
प्राञ्जलिप्रग्रहेण கைகூப்பிக்கொண்டு
மிகவணக்கத்துடன்
ब्रूहि நான்சொல்லுகிறபடி
सोऽल्लुम्: சொல்லும்:

जानासि च यथा शुद्धा सीता तत्त्वेन राघव । भक्त्या च परया युक्ता हिता च तव नित्यशः॥

राघव “சூராகவ!
सीता உழவுபூமியினின்றும்
உத்பலித்தவளாய்
शुद्धा च அந்தக்கரணசுத்தி
யுள்ளவளாயும்
परया ஸர்வோக்கிருஷ்ட
भक्त्या பக்தியினால் [மாகிய
युक्ता தியானம்செய்பவ
ளாய்

तव தேவீருக்கு
नित्यशः எக்காலத்திலும்
हिता च சேஷமத்தையே பிரார
த்திக்கின்றவளாய்
तत्त्वेन यथा உள்ளபடியே
जानासि { தேவீர் உள்ளத்தில்
நன்றாய்த் தெரிந்தி
ருக்கும்.

अहं त्यक्ता त्वया वीर अयशोभीरुणा जने मया हि परिहर्तव्यं त्वं हि मे परमा गतिः । यच्च ते वचनीयं स्यादपवादसमुत्थितम् ॥ १२ ॥

वीर “‘மஹா உத்தமரே!
त्वया தேவீரரால்
जने பிரஜைகளிடத்தில்
अयशोभीरुणा அபகீர்த்திக்கு அஞ்
अहं நான் [கியதால்
त्यक्ता கைவிடப்பட்டேன்.
यत् ஏதேனும்
ते தேவீருக்கு
अपवादसमुत्थितं லோகாபவாதத்தால்

वचनीयं தோஷம்
स्यात् உண்டாசூமாயின்,
मया च என்னாலும் [அது
परिहर्तव्यं தீர்த்துவிடப்பட
வேண்டியதுதான்;
मे எனக்கு
एवं हि தேவீரன்றோ
परमा பாமமாகும்
गतिः கதி.

वक्तव्यश्चेति नृपतिर्धर्मेण सुसमाहितः । यथा भ्रातृषु वर्तेथास्तथा पौत्रेषु नित्यदा ॥ १३ ॥

नृपतिः “‘மன்னர்
नित्यदा எப்பொழுதும்
धर्मेण அறநெறியில்
सुसमाहितः மாறா ஆஸக்திகொண்
டிருக்கின்றவர்
इति என்று
वक्तव्यः { எல்லாராலும்சொல்லி
க்கொண்டாடப்பட
வேண்டியது.

भ्रातृषु பிரா தாக்களிடத்தில்
यथा எவ்வண்ணமோ
तथा அவ்வண்ணமே
पौत्रेषु च பிரஜைகளிடத்திலும்
वर्तेथा: தேவீர் நடந்துகொள்
ளவேண்டும்.

परमो ह्येष धर्मस्ते तस्मात्कीर्तिरनुत्तमा । यत्तु पौरजनो राजन्यर्मेण समवाप्नुयात् ॥ १४ ॥

राजन्	“‘ஹே அரசே!	तस्मात्	அதனாலுண்டாகும்
पौरजनः	பட்டணத்தார்	कीर्तिः	கீர்த்தி
धर्मेण	நீதிநெறிக்கு தோஷம்	अनुत्तमा	ஒப்புயர்வில்லாதது.
	வாராதபடி	ते	தேவரீருக்கு
यत् तु	எதையும்	एषः	இந்த
समवाप्नुयात्	அடையவேண்டியதே.	धर्मः हि	தருமத்தான்
		परमः	எதற்கும் மேலானது.

अहं तु नाशुशोचामि स्वशरीरं नरर्षभ । यथाऽपवादं पौराणां तथैव रघुनन्दन ॥ १५ ॥

रघुनन्दन	“‘ஹே ரகுநந்தன!	अपवादं	அபவாதத்திற்கு
नरर्षभ	ஹே புருஷோத்தம!	यथा	எவ்வளவோ
अहं एव	நானும்	तथा	அவ்வளவு
तु	இப்பொழுது	स्वशरीरं	எனது சரீரத்தைப்
पौराणां	பட்டணவாலிகளு		பற்றி
	டைய	न शशुशोचामि	விசனப்படவில்லை.

पतिर्हि देवता नार्याः पतिर्वन्धुः पतिर्गुरुः । प्राणैरपि प्रियं तस्माद्भर्तुः कार्यं विशेषतः ॥

नार्याः	“‘ஸ்தர்களுக்கு	भर्तुः	கணவனது
पतिः	கணவனே	कार्यं हि	கார்யந்தான்
देवता	தெய்வம்.	प्राणै अपि	பிராணனிலும்
पतिः बन्धुः	கணவனே பந்து.	विशेषतः	அதிகமான
पतिः गुरुः	கணவனே குரு.	प्रियम्	அருமையானது.
तस्मात्	ஆதலின்		

इति मद्रचनाद्रामो वक्तव्यो मम संग्रहः

॥ १७ ॥

मम	“‘எனது	मद्रचनात्	எனது விண்ணப்ப
	ஸம்யோகம், (அதாவ		மாயிருப்பதால்
संग्रहः	து உடலிரண்டாயிரு	इति	பின் சொல்லியவண்
	ந்தும் ஒரே அபிப்பி		ணமே
	ராயமுடைய இருவர்	वक्तव्यः	சொல்லிவிடப்பட்ட
रामः	களில் ஒருவராகிய)		டும்.
	ஸ்ரீராமர்		

निरीक्ष्य माऽद्य गच्छ त्वमृतकालातिवर्तिनीम् ॥ १८ ॥

खं	“‘நீர்	अमृतकालातिवर्तिनी	கருவுற்றிருக்கின்றவ
मा	என்னை		ளாய்
अद्य	இப்பொழுது	निरीक्ष्य	தெரிந்துகொண்டு
		गच्छ	செல்லும்.”

एवं ब्रुवन्त्यां सीतायां लक्ष्मणो दीनचेतनः । शिरसाऽऽवन्ध धरणीं व्याहृतं न शशाक ह ॥

எவ்
சிதாய்
புருவன்
லக்ஷ்மண:
தினசேதர்:
சிரசா

இவ்வாறு
சீதாப்பிராட்டியார்
புகன்றதும்
எவத்தமணர்
மனம் நொந்தவராகி
முடிதாழ்த்தி

धरणीं
आवन्ध
व्याहृतं
ह
न शशाक

தறையில்
ஸாஷ்டாங்கமாய் விழு
ந்து நமஸ்கரித்து
பேசவும்
கஷ்டத்தால்
முடியாமலிருந்தார்.

प्रदक्षिणं च तां कृत्वा रुदन्नेव महास्रनः । ध्यात्वा मुहूर्तं तामाह किं मां वदसि शोभने ॥

தா்
புதக்ஷிண
கூவா
மஹாஸ்ரன:
ரூதந்
தா்
சுஹுர்த்

அவளுக்கு
பிரதக்ஷிணத்தை
செய்துவிட்டு
பெரும்புரலில்
வாய்விட்டு அழுகின்
றவராகவே
அவ்வாப்பார்த்து
ஒரு நொடிப்பொழுது

ध्यात्वा
शोभने
मां
वदसि
किं च
आह

தியானம்செய்து
“பதிவிருதாசிரோ
மணிமீய,
அடியேனுக்கு
தேவரீர் நியமித்தரு
ளுகிறது
என்ன?” என்று
விண்ணப்பம்
செய்தார்.

दृष्टपूर्वं न ते रूपं पादौ दृष्टौ तवानवे । कथमत्र हि पश्यामि रामेण रहितां वने ॥ २१ ॥

தே
ரூபம்
ந
தவ
பாடௌ
தூௌ

“தேவரீரது
திருமேனியானது
{ இதற்குமுன் கண்ணை
லும் பார்க்கப்பட்ட
தில்லை.
தேவரீரது
திருவடிகள் மாத்திரம்
ஸேவித்துவரப்பட்ட
டன.

अनवे
रामेण
वने
रहितां
अत्र
कथं
पश्यामि

நிர்தோஷியே!
ஸ்ரீராமரால்
காட்டில்
தனிமையாய் அனுப்பி
விடப்பட்டவரை
இவ்விஷயத்தில்
நான் விசாரித்து அறி
ந்துகொள்வது எப்
படி நியாயமாகும்?”

इत्युक्त्वा तां नमस्कृत्य पुनर्नावमुपासहत् । आरुह्य च पुनर्नावं नाविकं चाभ्यचोदयत् ॥

இதி
உக்தவா
புன:
தா்
நமஸ்கூத்ய
நாவ்

இப்படி
விண்ணப்பம் செய்து
விட்டு
திரும்பவும்
அவரை
நமஸ்கரித்து
படகை

उपासहत्
नावं
आरुह्य
च च
नाविकं
पुनः
अभ्यचोदयत्

கிட்டினார்.
படகில்
ஏறி
ததக்ஷணமே
படகோட்டியை
திரும்பி
நடத்தச்சொன்னார்.

स गत्वा चोत्तरं तीरं शोकभारसमन्वितः । संमूढ इव दुःखेन रथमध्याह्नद्वृतम् ॥ २३ ॥

शोकभारसमन्वितः { சோகத்தின் அதிகத்
தால் தவித்துக்கொ
ண்டிருக்கும்
ச: அவர்
उत्तरं तीरं வடகரைக்கு
गत्वा வந்துசேர்ந்து

संमूढः மெய்மறந்தவராய்
इव च இருந்தபடியால்
दुःखेन மிகக்கஷ்டப்பட்டு
द्वृतं சடக்கென
रथं இரத்தத்தில்
अध्याह्नतु ஏறிக்கொண்டார்.

मुहुर्मुहुः परावृत्य दृष्ट्वा सीतामनाथवत् । चेष्टतीं परतीरस्थां लक्ष्मणः प्रयायवत् ॥ २४ ॥

अथ அப்பொழுது
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
परतीरस्थां அக்கரையிலிருக்கும்
सीतां சீதாபிராட்டியாரை
अनाथवत् தஞ்சமானவரொருவ
ரையும்காணாமல்

चेष्टतीं படுத்துப்புரண்டுகொ
ண்டிருக்கிறவளாய்
मुहुः मुहुः திருப்பித் திருப்பி
परावृत्य முகத்தைதிருப்பி
दृष्ट्वा பார்த்துக்கொண்டே
प्रयायौ பிரயாணமானார்.

दूरस्थं रथमालोक्य लक्ष्मणं च मुहुर्मुहुः । निरीक्षमाणां तद्विमां सीतां शोकः समाविशत् ॥

दूरस्थं தூரத்தில்கென்று
விட்ட
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரையும்
रथं च தேரையும்
आलोक्य கவனித்த
सीतां சீதாபிராட்டியை
मुहुः मुहुः மேன்மேலும்

निरीक्षमाणां தற்காலிலைமையை
சுந்திக்கின்றவளாய்
तद्विमां திகிலடைந்தவளாய்
शोकः तु துக்கம் மாத்திரம்
समाविशत् கூடவே குடிக்கொண்டி
ருந்தது.

सा दुःखभारावनता यशस्विनी यशोधना नाथमपश्यती सती ॥

रुरोद सा बर्हिणनादिते वने महास्वनं दुःखपरायणा सती ॥ २६ ॥

यशस्विनी மஹாபிராகித்தியாய்
यशोधना யசஸ் ஒன்றையே பா
க்கியமாய்க்கொண்ட
सा மஹாலக்ஷ்மியாகிய
सा सती அந்தப் பதிவிரதை
बर्हिणनादिते மயில்கள் கூவும்
वने காட்டில்
दुःखपरायणा { துக்கமொன்றையே
துணையாய்க் கொண்
டவளாய்

नाथ ஆதரிப்பவரொருவ
னாயும்
अपश्यती सती காணாதவளாய்
दुःखभारावनता { துக்கத்தின் அதிகத்
தால் திடீர்நிழந்த
வளாய்
महास्वनं பெருங்குரல்பாய்ச்சி
रुरोद வாய்விட்டு அழுதாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22589

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1865

एकोनपञ्चाशः सर्गः—நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். || ௪௭ ||

सीतायाः वाल्मीक्याश्रमप्रवेशः—ஸீதை வால்மீகியின் ஆசிரமத்தில் பிரவேசிப்பது.

सीतां रुदन्तीं दृष्ट्वा तां तत्र वै मुनिदारकाः । प्राद्वन्वन्त्र भगवानास्ते वाल्मीकिरग्रधीः ॥

मुनिदारकाः முனிமக்கள்
तत्र அங்கத்தில்
रुदन्ती அழுதுகொண்டிருக்கின்ற

ता அந்த
सीता சீதாபிராட்டியாரை
दृष्ट्वा वै பார்த்து

अभिवाद्य मुनेः पादौ मुनिपुत्रा महर्षये । सर्वे निवेदयामासुस्तस्यास्तु रुदितस्वनम् ॥

मुनिपुत्राः முனிமக்கள்
मुनेः முனிவரது
पादौ திருவடிகளில்
अभिवाद्य விழுந்துபணிந்து
तस्याः அவளது
रुदितस्वनं அழுது புலம்புவதைப்பற்றி

अग्रधीः பெரும்புத்தியுள்ள
वाल्मीकिः வால்மீகி
भगवान् பகவான்
आस्ते எழுந்தருளியது
यव எவ்விடத்திலோ
प्राद्वन् அவ்விடத்திற்கு
போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

सु அவர்கள் நிந்தவரையில்
सर्वं எல்லாவற்றையும்
महर्षये மஹரிஷியிடம்
निवेदयामासुः { இனிவரும்விதம்
விண்ணப்பம் செய்
தார்கள்;

अदृष्टपूर्वा भगवन्कस्याप्येषा महात्मनः । पत्नी श्रीरिव संमोहाद्विरौति विकृतानना ॥ ३ ॥

भगवन् “ஸ்வாமி!
कस्य अपि யாரோ ஒரு
महात्मनः மஹாத்மாவுக்கு
पत्नी வாழ்க்கையானவளும்
अदृष्टपूर्वा இதுவரை எங்கும்
கண்டிராத

विकृतानना { அத்தப்புதமாயிருக்கிற
திருமுகமண்டலமுடையவளும்

श्रीः ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி
इव போன்றவளுமான
पत्नी ஏதோ ஒரு ஸ்திரீ
संमोहात् கலவரமடைந்து திக்கு
திசை தெரியாததால்
विरौति வீறிட்டுக் கதறிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

भगवन्साधु पश्य त्वं देवतामिव स्वाच्युताम् । नद्यास्तु तीरे भगवन्वरस्त्री काऽपि दुःखिता ॥

भगवन् “ஸ்வாமி!
मद्याः நதியின்
तीरे கரையில்
सु இப்போது
का अपि யாரோ ஒரு
वरस्त्री ஸ்திரீரகனம்

दुःखिता { சோகம்மேலிட்டுப் புலம்பி
அழுதுகொண்டிருக்கிறாள்.

भगवन् ஸ்வாமி,
खात् ஸ்வர்க்கத்தினின்றும்
प्युतां இழந்துவந்த
देवतां தேவதையை
इव போலிருக்கிறவளை
त्वं தேவரீர்
साधु அவசியம்
पश्य நேரில்போய் பார்த்தருளவேண்டும்,

दृष्टाऽस्माभिः प्रदिता दृढं शोकपरायणा । अनर्हा दुःखशोकाभ्यामेका दीना ह्यनाथवत् ॥

अस्माभिः	“எங்களால்	अनर्हा	தகாதவளாயும்
प्रदिता	புலம்பி அழுதுகொண்டிருக்கிறவளாயும்	अनाथवत्	அனாதைபோல்
दृढं	அதிக	दीना	பரிதாபநிலையிலிருப்பவளாயும்
शोकपरायणा	{ மனவேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பவளாயும்	एका हि	தான்மட்டுமிருப்பவளாயும்
दुःखशोकाभ्यां	இரு கண்களுக்கும் மனவேதனைகளுக்கும்	दृष्टा	கவனிக்கப்பட்டாள்.

न हेनां मानुषीं विभ्रः सत्क्रियाऽस्याः प्रयुज्यताम् ।

आश्रमस्याविदूरे च त्वामियं शरणं गता ॥

त्रातारमिच्छते साध्वी भगवंस्त्रातुमर्हसि

॥ ६ ॥

एनां	“இவளை	त्वां हि	தேவரீரைத்தான்
मानुषीं	மானிடப்பெண்ணை	वातारं	தஞ்சமாக
न विभ्रः	நாங்கள் எண்ணவில்லை.	इच्छते	நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.
इयं	இந்த	भगवन्	ஸ்வாமி!
साध्वी	சௌந்தரியவதி	त्रातुं	ஹாரியிலிருந்து
आश्रमस्य	ஆசிரமத்திற்கு		தப்புவிக்க
अविदूरे	அருகில்	अर्हसि	திருவுள்ளன்கொள்ளும்.
शरणं	மிருகங்கள் வளிக்கும் ஓரிடத்தில்	अस्याः	இவளுக்கு
गता	விழுந்து படுத்துக் கிடக்கின்றாள்	सत्क्रिया	ஸக்காரமானது
च	என்கிறபடியால்	प्रयुज्यताम्	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டும்.

तेषां तु वचनं श्रुत्वा बुद्ध्या निश्चित्य धर्मवित् । तपसा लब्धचक्षुष्मान्प्राद्ववद्यत्र मैथिली ॥

तपसा	தவமஹிமையால்	निश्चित्य	{ நடந்த விஷயங்களை அறிந்து செய்யவேண்டியவைகளை நிச்சயித்துக்கொண்டு
लब्धचक्षुष्यान्	பெற்ற தேஜோமயரா முனிவர் [ன	मैथिली	மைதிலியார்
धर्मवित्	அவர்களுடைய	यत्र	எங்கிருந்தாலோ
तेषां	மொழிக்கு		அவ்விடத்திற்கு
वचनं	செவிசாய்த்து	प्राद्ववत्	அதிவேகமாய்ப் புறப்பட்டார்.
श्रुत्वा	ஞான திருஷ்டியால்		
बुद्ध्या	இவ்விஷயத்தில்		
व			

तं तु देशमभिप्रेत्य किञ्चित्पद्भ्यां महामतिः । अर्घ्यमादाय रुचिरं जाह्नवीतीरमागमत् ॥
ददर्श राघवस्येष्टां सीतां पत्नीमनाथवत् ॥ ८ ॥

महामतिः பெரும் புத்தியுள்ள
அவர்
கிञ்ஜித் கொஞ்சம்
रुचिरं கனையைத் தீர்க்க
अर्घ्यं அர்க்கியத்தை
आदाय எடுத்துக்கொண்டு
पद्भ्यां கால்நடையாகவே
जाह्नवीतीरं கங்கைக்கரையை
अभिप्रेत्य நோக்கிக் சென்று

तं अந்த
देशं तु பிரதேசத்திற்கு
आगमत् வந்துசேர்ந்தார்.
राघवस्य ஸ்ரீராகவருக்கு
इष्टां மனங்கொணுது நடக்
पत्नीं பத்னியாகிய [கும்
सीतां சீதாபிராட்டியாரை
अनाथवत् அனாதையாய்
ददर्श கண்ணுற்றார்.

विलपन्तीं सुशोकातीं वाल्मीकिर्मुनिपुङ्गवः । उवाच मधुरां वाणीं ह्लादयन्निव तेजसा ॥

वाल्मीकिः வால்மீகி
मुनिपुङ्गवः மஹரிஷி
तेजसा इव தேஜஸினாலேயே
ह्लादयन् சாந்தகரமுர்த்தியாய்
விளங்கிக்கொண்டு
सुशोकातीं அசுஹ்மமான சோகத்
தால்தவித்துகொண்டு

विलपन्तीं { வீறிட்டுக் கதறிக்கொ
ண்டிருக்கும் அவளை
ப்பார்த்து
मधुरां மனச்சாந்தியைத்தரு
கிறதாகிய
वाणीं இனிவரும் மொழியை
उवाच சொல்லியருளினார்:

स्तुषा दशरथस्य त्वं रामस्य महषी प्रिया । जनकस्य सुता राज्ञः स्वागतं ते पतिव्रते ॥

त्वं “நீர்
जनकस्य राज्ञः ஜனகராஜரின்
सुता திருமகள் ;
दशरथस्य தசரதருடைய
स्तुषा மருமகள் ;
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு

प्रिया ஹிதத்தையேகோரும்
महिषी சகவாகி ;
पतिव्रते மஹாபதிவிரதாசிரோ
ते உம்மை [மணியே !
स्वागतम् உபசரித்து ஏற்றுக்
கொள்ளுகிறோம்.

आयान्ती चासि विज्ञाता मया धर्मसमाधिना । कारणं चैव सर्वं मे हृदयेनोपलक्षितम् ॥

आयान्ती असि “இங்குவந்திருக்கிறீர்
என்று
मया என்னால்
विज्ञाता தெரிந்துகொள்ளப்
பட்டவர்.
च च தகூடணமே
मे எனது
हृदयेन ஹிருதயத்தில்

धर्मसमाधिना யோகதிருஷ்டியினால்
कारणं வரலாறும்
सर्वं एव { நடைபெற்றவைகளும்கூட
நடக்கப்போகிறவைக
ளுமான, எல்லாமும்.
उपलक्षितम् எப்படிட்டமாய்க் கண்டு
கொள்ளப்பட்டது.

तव चैव महाभागे विदितं मम तत्त्वतः । सर्वं च विदितं मह्यं त्रैलोक्ये यद्धि वर्तते ॥१२॥

தெலோக்யே
யத் ச
வர்ததே
சர்வம் ஏவ
மஹா
விதித்
“ மூவுலகிலும்
எது எது
நடக்கின்றதோ
அது எல்லாமும்
எனக்கு
நன்றாகத்தெரியும்;

हि
महाभागे
तव
विदितं च
मम
तत्त्वतः
ஆகையால்
மஹா புண்பயவதீயே,
உமது
கிர்த்தி எல்லாமும்
எனக்கு
உள்ளபடி தெரியும்.

अपापां वेद्मि सीते त्वां तपोलब्धेन चक्षुषा । विस्त्रब्धा भव वैदेहि सांप्रतं मयि वर्तसे ॥

वैदेहि
सीते
तपोलब्धेन
चक्षुषा
त्वां
अपापां
“ விதேகராஜரின் திரு
மகளாகிய
ஹே லீதே!
தபோபலத்தினுற்
பெற்ற
ஞான திருவடி யால்
உம்மை
பாபரஹிதையாக

वेद्मि
सांप्रतं
मयि
वर्तसे
विस्त्रब्धा
भव
நான்கண்டிருக்கி
இப்பொழுது [நேன்;
என்னிடத்தில்
வந்துசேர்ந்திருக்கிறீர்;
சோகந்தெளிந்து மன
ந்தேறியவளாய்
ஆகுக.

आश्रमस्याविदूरे मे तापस्यस्तपसि स्थिताः ।

तास्त्वां वत्से यथा वत्सं पालयिष्यन्ति नित्यशः

॥ १४ ॥

वत्से
मे
आश्रमस्य
अविदूरे
तपसि
स्थिताः
ताः
तापस्यः
“ ஹே வத்ஸே!
எனது
ஆசிராமத்திற்கு
அருகில்
தவமொன்றிலேயே
ஆஸக்தியுள்ள
அந்த
துறவிப்பெண்கள்

त्वां
नित्यशः
वत्सं
यथा
पालयिष्यन्ति
உம்மை
எப்பொழுதும்
(தங்கள்) குழந்தையை
எப்படியோ அப்
படியே
பாதுகாத்துவரு
வார்கள்

इदमर्घ्यं प्रतीच्छ त्वं विस्त्रब्धा विगतस्वरा । यथा स्वगृहमभ्येत्य विषादं चैव मा कृथाः ॥

इदं
अर्घ्यं
प्रतीच्छ
त्वं
स्वगृहं
यथा
“ இந்த
அர்க்கியத்தை
நீர் கைக்கொள்ளும்.
நீர்
உமது சொந்த
மாளிகையில்
எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே

अभ्येत्य
विगतस्वरा
विस्त्रब्धा एव
विषादं च
मा कृथाः
இருந்துகொண்டு
சோகம் ஒழிந்த
வளாயும்
உபசமனமான
மனத்துடனணுகி
மனஸ்தாபத்தை
மா க்ருதா:

श्रुत्वा तु भाषितं सीता मुनेः परममद्भुतम् । शिरसा वन्द्य चरणौ तथेत्याह कृताञ्जलिः ॥

सीता वलित्तापिराட்டியார்
मुनेः முனிவரது
परमं ஸமயத்திற்கேற்ற
தாயும்
अद्भुतं எதிர்பாராத ஸம்பவ
மாயுமிருக்கின்ற
भाषितं வார்த்தையை
श्रुत्वा கட்டளையென
பாராட்டி

तु உடனே
कृताञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தை
யாகி
चरणौ திருவடிகளில்
शिरसा முடிதாழ்த்தி
वन्द्य வணங்கி
तथा इति 'நியமனப்படியே
செய்கிறேன்' என்று
आह விடைதந்தனள்.

तं प्रयान्तं मुनिं सीता प्राञ्जलिः पृष्ठतोऽन्वगात् ॥ १७ ॥

सीता वलित्तापिराட்டியார்
प्रयान्तं திரும்பி நடந்து
செல்லும்
तं அந்த

मुनिं முனிவரை
प्राञ्जलिः கைகூப்பிக்கொண்டே
पृष्ठतः பின்பற்றி
अन्वगात् சென்றனள்.

तं दृष्ट्वा मुनिमायान्तं वैदेह्या मुनिपत्नयः । उपाजगमुर्मुदा युक्ता वचनं चेदमब्रुवन् ॥ १८ ॥

मुनिपत्नयः முனிபத்திகள்
वैदेह्या வைதேஹியாரோடு
आयान्तं வந்துகொண்டிருக்
கின்ற
तं அந்த
मुनिं முனிவரை
दृष्ट्वा கண்டு
मुदा மனச்சந்துஷ்டியால்

युक्ताः சுறுசுறுப்புடையவர்
களாகி
उपाजगमुः எதிர்த்துக்கொண்டு
சென்றார்கள்.
वचनं च மனோபாவத்தையும்
इदं இப்படி
अब्रुवन् விண்ணப்பம்
செய்தார்கள்:

स्वागतं ते मुनिश्रेष्ठ चिरस्यागमनं च ते । अभिवाद्यामस्त्वां सर्वा उच्यतां किं च कुर्महे ॥

मुनिश्रेष्ठ “ஹே முனிபுங்கவரே!
ते தேவரீருக்கு
ஸ்வாகதம். (தேவரீர்
இங்கு வந்ததை
மிகக் கொண்டாடு
கிறோம்.)
स्वागतं
ते தேவரீர்
आगमनं இவ்விடம்எழுந்தருளி
बिस्स च பலநாள் கடந்து
விட்டன.

त्वां தேவரீரை
सर्वाः च அனைவோரும்
अभिवाद्यामः நமஸ்கரிக்கின்றோம்.
किं செய்யவேண்டிய காரி
யம் ஏதேனும் உண்
டானால் அது
उच्यतां நியமித்தருளப்பட்ட
இம்.
कुर्महे நாங்கள் செய்ய
காத்திருக்கின்றோம்.”

तासां तद्वचनं श्रुत्वा वाल्मीकिरिदमब्रवीत् । सीतेयं समनुमाप्ता पत्नी रामस्य धीमतः ॥

वाल्मीकिः	வால்மீகிமுனிவர்	इयं	இவள்
तासां	அவர்களுடைய	धीमतः	பிரமன
तत्	அந்த	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
वचना	செவியாய்த்	पत्नी	மனைவி ;
इदं	இப்படி	सीता	சீதையென பெயர்
अब्रवीत्	நியமித்தருளினார் :		பூண்டவள்.
समनुमाप्ता	“கூட வந்திருக்கும்		

स्तुषा दशरथस्यैषा जनकस्य सुता सती । अपापा पतिना त्यक्ता परिपाल्या मया सदा ॥

पतिना	“பர்த்தாவினால்	अपापा	எவ்வித பாபத்திற்கு
त्यक्ता	கைவிடப்பட்ட		மிடங்கொடாத
पुषा	இவள்	सती	புறாபதிவிருதை.
जनकस्य	ஜனகமஹாராஜனது	मया	என்னால்
सुता	திருமகள் ;	सदा	என்றென்றைக்கும்
दशरथस्य	தசரதசக்கிரவர்த்தி	परिपाल्या	{ ஆதரவுடன் பரிபா லிக்கப்படவேண்டிய வள்.
	யினது		
स्तुषा	மருமகள் ;		

इमां भवन्त्यः पश्यन्तु स्नेहेन परमेण हि । गौरवान्मम वाक्याच्च पूज्या वोऽस्तु विशेषतः ॥

वः च	“உங்கள் எல்லோருக்	गौरवात् हि	மகத்துவத்திற்காக
विशेषतः	பிரதானமாய் [கும்		வே
पूज्या	புனைக்குத்தக்க பாத்	इमां	இவளை
	திரமாகிய இவள்	भवन्त्यः	நீங்கள்
मम	எனது	परमेण	அத்யந்த
वाक्यात्	ஆக்கினையால்	स्नेह	உள்ளன்புகொண்டு
अस्तु	இங்கு வரஸம் செய்	पश्यन्तु	காத்துகின்ற ஆத
	யட்டும்.		ரித்துவாருங்கள்.”

मुहुर्मुहुश्च वैदेहीं प्रणिधाय महायशाः । स्वमाश्रयं शिष्यवृत्तः पुनरायान्महातपाः ॥ २३ ॥

पुनः	அதன்மேல்	प्रणिधाय च	தியானித்துக்கொண்
महायशाः	மிக்க புகழ்பூண்ட	शिष्यवृत्तः	சீடர்களுடன் [மே
महातपाः	மஹரீஷி	स्वं	தமது
वैदेहीं	வைதேஹியாரை	अश्रमं	ஆசிரமத்திற்கு
सुहुः सुहुः	மேன்மேலும்	आयात्	எழுந்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22612

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1888

पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ५० ॥

दुर्वासोवचनानुवादचोदना—தூர்வாஸஸ் சொன்னதைச் சொல்லத்தூண்வேது.

दृष्ट्वा तु मैथिलीं सीतामाश्रमे संप्रवेशिताम् । सन्तापमगमद्भोरं लक्ष्मणो दीनचेतनः ॥ १ ॥

दीनचेतनः சிந்தை நொந்து
கிடந்த

लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
मैथिली மிதிலேதேசத்தில்
ஆவிர்பவித்த

सीतां சீதாபிராட்டியை
आश्रमे ஆசிராமத்தில்

संप्रवेशितां { உள்ளே அழைத்துக்
கொண்டுபோகப்பட்ட
டவளாய்
दृष्ट्वा கண்டுகொண்டு
तु ஆயினும்
बोरं ஸஹிக்கமுடியாத
सन्तापं துக்கத்தை
अगमत् அடைந்தார்.

अब्रवीच्च महातेजाः सुमन्त्रं मन्त्रसारथिम् । सीतासन्तापजं दुःखं पश्य रामस्य सारथे ॥

महातेजाः च பஹுதைதரியசாஸி
யாகிய

मन्त्रसारथिं மந்திரியும், ஸாரதியு
மான

सुमन्त्रं ஸுமந்திரரைப்
பார்த்து

अब्रवीत् கூறினார்:

सारथे “ஹே ஸாரதி!
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
सीतासन्तापजं சீதாதேவியாரின் கஷ்ட
டத்தால் தான்படும்
दुःखं துக்கக்குடமையை
पश्य நீர் நினைத்துப்பாரும்.

ततो दुःखतरं किं नु राघवस्य भविष्यति । पर्वां शुद्धसमाचारां विस्ृज्य जनकात्मजाम् ॥

राघवस्य “ஸ்ரீராகவருக்கு
जनकात्मजां ஜனகரின் தருமகளுடன்

शुद्धसमाचारां { பஹுபுண்யமான
ஒழுக்கமுடையவ
ளுமான

पर्वां தருமபத்தியை

विस्ृज्य துறந்து
ततः அதைவிட
दुःखतरं அதிகமான கஷ்டம்
किं नु எதுதான்
भविष्यति ஆகும்?

व्यक्तं दैवादहं मन्ये राघवस्य विनाभवम् ।

सारथे “ஹே ஸாரதி!

दैवं தலை எழுத்தை

नित्यं எக்காலத்திலும்

दुरतिक्रमं யாவராலும் மாற்ற
முடியாது.

वैदेह्या सारथे नित्यं दैवं हि दुरतिक्रमम् ॥

विनाभवं பிரிந்து தனியாயிருத்
தலென்பது

दैवात् हि { ஜன்மந்திரபாபத்திற்
காக விதிக்கப்பட்ட
துதானென்று

अहं நான்

व्यक्तं நிஸ்ஸந்தேகமாய்

मन्ये இப்பொழுது அறி

ந்துகொண்டேன்

राघवस्य ஸ்ரீராகவருக்கு

वैदेह्या வைதேஹியாரோடு

यो हि देवान्सगन्धर्वान्पुरान्सह राक्षसैः । निहन्याद्राघवः क्रुद्धः स दैवं पर्युपासते ॥५॥

ய: "எந்த
ராஃவ: ஸ்ரீராகவர்
கூட: ஹி கோபமூட்டப்பட்டவ
ராக ஆகில்
சாந்ஹர்வாந் கந்தர்வர்களுள் விட்ட
தேவாந் தேவர்களையும்
ராஷ்சு: அரக்கர்களோடு
சஹ கூடிய

अतुरान् அஸ்ரர்களையும்
निहन्यात् ஸம்ஹரிக்கவல்லவ
ராகுறோ
स: அவர்
दैवं விதிக்கப்பட்டதை
नियमनத்தை
पर्युपासते கொளவித்து அனு
பவிக்கோர்.

पुरा रामः पितुर्वक्त्राण्डके विजने वने । उपित्वा नव वर्षाणि पञ्च चैव महावने ॥६॥

रामः "ஸ்ரீராமர்
पुरा முன்னம்
पितुः தந்தையின்
वक्त्रात् நியமனத்தால்
विजने நிர்மானுவ்யமான

दण्डके महावने டண்டகமஹாவனத்
नव च ஒன்பதோடு [தில்
पञ्च वर्षाणि एव ஐந்து ஆண்டுகளையும்
वने வனவாசத்தில்
उपित्वा கழித்தார்.

ततो दुःखतरं भूयः सीताया विप्रवासनम् । पौराणां वचनं श्रुत्वा नृशंसं प्रतिभाति मे ॥

पौराणां "பட்டணத்தார்
नृशंसं துஷ்ட [களுடைய
वचनं வசனத்திற்கு
श्रुत्वा உட்பட்டு
सीतायाः சிதாபிராட்டியாருக்கு

विप्रवासनं தேசபிரஷ்டமானது
ततः அதைக்காட்டிலும்
भूयः दुःखतरं அதிகதுக்ககரமான
मे எனக்கு [தாக
प्रतिभाति தோற்றுகின்றது.

को नु धर्माश्रयः सूत कर्मण्यस्मिन्यशोहरे । मैथिलीं प्रति संप्राप्तः पौरैर्हीनार्थवादिभिः ॥

सूत "ஹே சாரதி!
मैथिली மைதிலியாரை
प्रति பற்றி
पौरैः பட்டணங்களில் நடை
பெறும்

यशोहरे அபகிர்ந்திக்கடமா
கிய

हीनार्थवादिभिः அற்பத்தனமான பித
ற்றல்களைக்கொண்டு

अस्मिन् இந்த
कर्मणि விஷயத்தில்
धर्माश्रयः புனையபுருஷனாகும்
कः नु எவன்தான்
संप्राप्तः உடன்படுவான் ?

एता वाचो बहुविधाः श्रुत्वा लक्ष्मणभाषिताः । सुमन्तः श्रद्धया प्राज्ञो वाक्यमेतदुवाच ह ॥

अश्रद्धया { வேதாந்த சாஸ்திரங்
களில் முழுநம்பிக்
கையுடன்
प्राज्ञः பிராக்குராகிய
सुमन्तः சுமந்திரர்
ह கஷ்டப்பட்டு
लक्ष्मणभाषिताः லக்ஷ்மணரால் சொல்
லப்பட்ட

बहुविधाः பலவிஷயங்கள் அடங்
एताः இந்த [கிய
वाचः श्रुत्वा மொழிகளை கேட்ட
एतत् இந்த [பிறகு
वाक्यं மறுமொழியை
उवाच கூறினார் :

न सन्तापस्त्रया कार्यः सौमित्रे मैथिलीं प्रति । दृष्टमेतत्पुरा विप्रैः पितुस्ते लक्ष्मणाग्रतः ॥

சௌமித்ரே “சுமித்திராதேவியார்
பெற்ற செல்வனான
லக்ஷ்மண ஹே லக்ஷ்மண !
தே உமது
பிது: தந்தையினது
அபரத: ஸன்னிதானத்தில்
மேயிற் றி மைதிலியாரைப்பற்றி
யதாசிய

புரா முன்னமேயே
விபை: முனிவர்களால்
தூண் { தீர்க்கதரிசனமாய்க்
கண்டு சொல்லப்பட்ட
டது.
தவயா உம்மால்
சந்தாப: மனதைப் புண்ணாக்
கிக்கொள்ளல்

एतत् भविष्यति दृढं रामो दुःखप्रायोऽल्पभाग्यवान् । प्राप्स्यते च महाबाहुर्विप्रयोगं प्रियैर्ध्रुवम् ॥

மஹாபாஹு: “மஹாபாஹுவாசிய
ராம: ஸ்ரீராமர்
அலபாபயவான் { ஒரு காரணத்தால்
விதிக்குவசப்பட்ட
வராசிய
தூண் அது

न कार्यः प्रियोजनमற்றनु.
दुःखप्रायः துன்பப்படுபவராய்
भविष्यति ஆகப்போகிறார்.
प्रियै: இஷ்டஜனங்களோடு
विप्रयोगं च விபயோகத்தையும்
ध्रुवं நிச்சயமாய்
प्राप्स्यते அடையப்போகிறார்.

त्वां चैव मैथिलीं चैव शत्रुघ्नभरतावुभौ । सन्त्यजिष्यति धर्मात्मा कालेन महता महान् ॥

மஹான் “மஹான்
அர்மாசு தருமாத்மாவும்
தவ் உம்மையும்
மேயிற் றி மைதிலியாரையும்
சுதருக்னன், பரதர்
ஆசிய

उभौ एव இருவர்களையும்
महता ஏதோ ஒரு
कालेन அத்தற்குரியகாலத்தில்
सन्त्यजिष्यति விட்டுப்பிரிந்திருக்கப்
போகிறார்.

इदं त्वयि न वक्तव्यं सौमित्रे भरतेऽपि वा । राजा वो व्याहृतं वाक्यं दुर्वासा यदुवाच ह ॥

சௌமித்ரே “ஹே செளமித்திரே!
தூர்வாஸமுனிவர்
வ: உங்களைப்பற்றி
வ்யாஹ்ரன் விண்ணப்பத்திற்கு
யத் எந்த ஒரு [தலாய்
வாசர் தருமவிதியை
உவாச சொன்னாரோ

इदं இது
त्वयि உம்மிடத்தில்தானாகட்
டம்
भरते वा பரதரிடத்தில் தானாகட்
டம்
राजा ह अपि மன்னராலும்
न वक्तव्यम् சொல்லக்கூடியதில்லை.

महाजनसमीपे च मम चैव नरर्षभ । ऋषिणा व्याहृतं वाक्यं वसिष्ठस्य च सन्निधौ ॥

நரர்ஷப “ஹே புருஷோத்
஋ஷிணா எலேயே [தமா!
மம ச என்னுடையவும்
வசிஸ்தச்ய ச வலிஷ்டருடையவும்
சந்நிதௌ முன்னிலையில்

महाजनसमीपे च சக்கிரவர்த்தியினிடத்
திலேயே
वाक्यं அந்த தருமநிபமமா
ननु
व्याहृतम् சொல்லியருளப்
பட்டது.

ऋषेस्तु वचनं श्रुत्वा मामाह पुरुषर्षभः । सूत न कचिदेवं ते वक्तव्यं जनसन्निधौ ॥१५॥

புருஷர்ஷப: "சக்கிரவர்த்தியார்
 ஋षை: அந்த ரிஷியினுடைய
 एवं இப்படிப்பட்டதாகிய
 वचनं திருவாக்கை
 श्रुत्वा மனதில் வாங்கிக்
 கொண்டு
 मां என்னைப்பார்த்து

तु இவ்விஷயத்திலிப்படி
 आह சொன்னார்.
 सूत 'ஹே சாரதி!
 कचिन् ஓரிடத்திலும்
 जनसन्निधौ முன்னராவது மனிதன்
 முன்னிலையில்
 ते உம்மால்
 वक्तव्यं न சொல்லத்தகுந்ததல்ல'.

तस्याहं लोकपालस्य वाक्यं तत्सुसमाहितम् । नैव जातवृत्तं कार्यमिति मे सौम्य दर्शनम् ॥

सौम्य "ஹே ஸௌம்ய!
 तस्य அவருடையவன்
 अहं நான்.
 लोकपालस्य லோகநாதருடைய
 तत् அந்த
 वाक्यं நியமனமானது
 सुसमाहितं एव பாராட்டப்படவேண்
 डियते.

जातु ஏதோ ஒருகாலத்தில்
 कार्य { ஏதோ ஒருகாரணத்
 தால் அனுபவிக்க
 வேண்டிய பலன்
 अनृतं न அனுபவிக்காமல் முடி
 इति என்கிறது [யாது
 मे எனக்கு
 दर्शनम् பிரத்யக்ஷத்தில் ருஜு-
 வாகிவிட்டது.

सर्वथैव न वक्तव्यं मया सौम्य तवाग्रतः । यदि ते श्रवणे श्रद्धा श्रूयतां रघुनन्दन ॥१७॥

सौम्य "புண்யாத்மாவான
 रघुनन्दन ரகுமகனே,
 मया என்னால்
 सर्वथा एव எல்லாமும்
 तव உமது
 अग्रतः முன்னிலையில்

वक्तव्यं न சொல்லலாகாது.
 ते உமக்கு
 श्रवणे சாஸ்திரவாக்கில்
 श्रद्धा यदि நம்பிக்கை இருந்தால்
 श्रूयताम् சொல்லுகிறதைக்
 கேளும்.

यद्यप्यहं नरेन्द्रेण रहस्यं श्रावितः पुरा । तथाऽप्युदाहरिष्यामि दैवं हि दुरतिक्रमम् ॥१८॥

पुरा "முன் ஒருகாலத்தில்
 नरेन्द्रेण சக்கிரவர்த்தியாரோடு
 रहस्यं यदि ஏகாந்தமாயிருந்த
 போது
 श्रावितः சொல்லியதைக் கேட்
 अहं நான் [டறிந்த

दैवं தலை எழுத்து
 तथा हि எப்படியானாலும்
 दुरतिक्रमं अपि { யாவராலும் மாற்றமு
 டியாதென்கிறதை
 மட்டும்
 उदाहरिष्यामि உதாஹரணத்துடன்
 [சொல்லுகிறேன்.]

येनेदमादृशं प्राप्तं दुःखं शोकसमन्वितम् । तच्छ्रुत्वा भाषितं तस्य गम्भीरार्थपदं महत् ॥
तथ्यं ब्रूहीति सौमित्रिः सूतं वाक्यमथाब्रवीत् ॥ १९ ॥

சௌமित्रி: லக்ஷ்மணர்
तस्य அவருடைய
भाषितं வாக்காகிறதும்
येन ஏதுகாரணமாய்
इदं இந்த
ईदृशं இப்படிப்பட்ட
शोकसमन्वितं சோகத்தைவிளைவித்
दुःखं கஷ்டம் [திருக்கின்ற
प्राप्तं சம்பவித்திருக்கிறதோ
तत् அந்த
महत् மஹத்தான

गम्भीरार्थपदं மர்மங்களின் உட்கரு
तथ्यं ததை காட்டுகிறதும்
वाक्यं உண்மையானதுமான
श्रुत्वा தருமவிதிக்கு
अथ செவிசாய்த்து
सूतं இப்பொழுது
ब्रूहि சாரதியைப்பார்த்து
इति 'சொல்லும்'
एतन् என்று
अब्रवीत् மறுமொழித்தந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22631

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1907

एकपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ५१ ॥

सृगुरापः—பிருகுமஹர்ஷியின் சாபம்.

तथा सञ्जोदितः सूतो लक्ष्मणेन महात्मना । तद्वाक्यमृषिणा प्रोक्तं व्याहृतमुपचक्रमे ॥

महामना मஹாத்மாவான
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரால்
तथा இவ்வண்ணம்
सञ्जोदितः सूतः ஏவப்பட்ட ஸாரதி
ऋषिणा ரிஷியால்

प्रोक्तं முன்னம் மொழியப்
तत् वाक्यं அந்த வரலாற்றை
व्याहृतं விரித்துரைக்க
उपचक्रमे ஒப்புக்கொண்டார்.

पुरा नाम्ना हि दुर्वासा अत्रेः पुत्रो महामुनिः । वसिष्ठस्याश्रमे पुण्ये वार्षिक्यं समुवास ह ॥

पुरा “பூர்வம்
अत्रेः அத்தரிமஹர்ஷியின்
पुत्रः हि புதல்வராகிய
दुर्वासा: தூர்வாஸர்
नाम्ना என்ற
महामुनिः மஹாமுனி

वरिष्ठस्य வஸிஷ்டருடைய
पुण्ये புண்ய
आश्रमे ह ஆசிரமத்திலேயே
वार्षिक्यं வார்ஷிகத்திற்காக*
समुवास வவரித்துக்கொண்
டிருந்தார்.

[* முனிவர்கள் தக்ஷிணயனம் முதல் நான்கு பக்ஷங்களையும் ஒரே இடத்தில் இருப்பதாய் சங்கற்பித்துக்கொண்டு அங்ஙனமே செய்வது சாதாரணமாயினும் அல்லது வார்ஷிக்யமென்பது.]

भगवन्किप्रमाणेन मम वंशो भविष्यति । किमायुश्च हि मे रामः पुत्राश्चान्ये किमायुषः ॥

பாவந்	ஹே பகவன் !
மம	அடியேனது
வ்ஷ:	வம்சம்
கிப்ர நாபேன	எவ்வளவு காலம்
பவியதி	விளங்கும்.
ராம:	ராமன்

கிமாயு: எவ்வளவு ஆயுளுள்
ள்ளவன்.
மே அடியேனது
அந்நே புத்திரர்களும்
கிமாயு: எவ்வளவு ஆயுளுள்
ள்ளவர்கள்?

रामस्य च सुता ये स्युस्तेषामायुः कियद्भवेत् । काम्यया भगवन्ब्रूहि वंशस्यास्य गर्ति मम ॥

ராமச்ய	“ராமனுக்கு
சுதா:	புதல்வர்கள்
யே ச்யு:	எத்தனையோ?
தேஷா ஷ	அவர்களுக்கு
கியத்	எவ்வளவு
ஆயு:	ஆயுள்
மேவ்	உண்டு?
மகவந்	ஹே பகவன்!

अस्य	இந்த
वंशस्य	வம்சத்தினுடைய
गतिं	தசையைப்பற்றி
मम	எனது
काम्यया	விண்ணப்பத்தை ஏற் றுக்கொண்டு
ब्रूहि	தேவாரீர்தில் அளிக் கவேண்டும்.

तच्छ्रुत्वा व्याहृतं वाक्यं राज्ञो दशरथस्य च । दुर्वासाः सुमहातेजा व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥

சுமஹாதேஜா:	“மஹாதேஜோவா
துவாஸா:	தூர்வாசமஹிரிஷி
வ்யாஹ்த்	சொல்லப்பட்ட
தத்	அந்த
வாக்யம்	வாக்கியத்திற்கு

श्रुत्वा	செவிசாய்ந்து
दशरथस्य	தசரத
राजः च	மன்னருக்கு மாத்
	திரம்
व्याहृतं	சொல்ல
उपचक्रमे	உடன்பட்டார்;

शृणु राजन्पुरावृत्तं तदा दैवासुरे युधि । दैत्याः सुरैर्भस्त्र्यमाना भृगुपत्नी समाश्रिताः ॥

राजन्
 पुरावृत्तं
 शृणु
 तदा
 दैवासुरे
 युधि

“ஹே ராஜன் !
 பூர்வம் நடந்தவருத்
 தார்தமொன்றை
 சொல்லுகிறேன் கே
 ஓரு காலத்தில் [ஞம்.
 தேவாசுர
 யுத்தத்தில்

வீத்யா:	அசுரர்கள்
சுரே:	தேவர்களால்
மக்யேமானா:	அடித்தோட்பட்ட வர்களாய்
பூபுலோ	பிரகுமுனிவரது மனை யானே
சமாசிதா:	அடைக்கலம் புரு ந்தார்கள்.

तथा दत्ताभयास्तत्र न्यवसन्नभयास्तदा

ததா “ அப்படியான
தயா அவளால் [படியால்]
தூதாभयाः அபயம்கொடுக்கப்
 பட்டவர்களாய்

॥ ३२ ॥

अभयः	அச்சமொழிந்தவர்	களாய்
तव	அவ்விடத்திலேயே	
न्यवसु	வஸித்துவந்தார்கள்.	

तया परिगृहीतांस्तान्द्रष्टु क्रुद्धः सुरेश्वरः । चक्रेण शिवधारेण भृगुपत्न्याः शिरोऽहरत् ॥

சுரேசுவரர்: “தேவநாதர்
ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு
தான் அவர்களை
தயா அவளால்
பரிగृஹீதான் அனுக்கரகிக்கப்
பட்டவர்களாய்
ஓடி கண்டு

கூடு: கோபங்கொண்டவராய்
சிவதாரேண அதிகூர்மையான
चक्रेण சக்ரபூதத்தால்
भृगुपत्न्या: பிரகுமுனிவரது பத்
தினியினுடைய
शिरः தலையை
अहरत् அறுத்துத்தள்ளினார்.

ततस्तां निहतां दृष्ट्वा पत्नीं भृगुकुलोद्बुधः । शशाप सहसा क्रुद्धो विष्णुं रिपुकुलादनम् ॥

भृगुकुलोद्बुधः { “எவரால் அவர்வம்ச
மானது அவர்பெய
ராலே வழங்கத்தலை
ப்பட்டதோ அந்த
பிரகு மஹரிஷி
தான் அந்த
பत्னீ தருமபத்னியை
निहतां கொலையுண்டவளாக
ஓடி பார்த்து

ततः அதனால்
क्रुद्धः கோபங்கொண்டவராகி
सहसा முன்பின் ஆலோசியாமலே
रिपुकुलादेन சத்ருகுலஸம்ஹாரக
ராகிய
विष्णुं ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை
शशाप இப்படி சாபமிட்டார்:

यस्मादवध्यां मे पत्नीमवधीः क्रोधमूर्च्छितः । तस्माच्चं मानुषे लोके जनिष्यसि जनार्दन ॥

तत्र पत्नीवियोगं त्वं प्राप्स्यसे बहुवार्षिकम्

जनार्दन “ஹே ஜனார்த்தனா!
त्वं நீ
क्रोधमूर्च्छितः கோபத்தால் மெய்
மறந்தவனாகி
अवध्यां கொல்லத்தகாதவ
मे எனது [ளான
पत्नी பத்னியை
अवधी: கொன்றனை.

॥ १५ ॥

यस्मात् तस्मात् ஆதலின்
मानुषे लोके மாணிட உலகில்
जनिष्यसि நீ பிறக்கக்கடவாய்;
तत्र அவ்விடத்திலே
त्वं நீ
बहुवार्षिकं பலவாண்டளவு
पत्नीवियोगं பத்தினிவியோகத்தை
प्राप्स्यसे அடையக்கடவாய்.

एवं शापं भृगुर्दत्त्वा विष्णोः स्मृत्वा च वैभवम् ।

शापाभिहतचेताः स स्वात्मना भावितोऽभवत्

॥ १६ ॥

सः “அந்த
भृगु: பிருகுமஹரிஷி
एवं இவ்வண்ணமாய்
शापं சாபத்தை
दत्त्वा இட்டுவிட்டு
स्वात्मना தனது பிறளிப்பெ
ரும்தன்மையால்
विष्णो: ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின்
னுடய

वैभवं மஹிமையை
स्मृत्वा நினைத்து
शापाभिहतचेताः சபித்ததில் பச்சரத்
தாபமடைந்தவராகி
भावितः च { இனி என்ன செய்ய
லாமென சிந்திப்பவ
ராகவும்
अभवत् ஆனார்.

पुनरेव ययौ तापमृषिर्दुर्मददुर्मदः । विष्णुशक्तिमविद्वान्स प्रपेदे शापमूढताम् ॥ १७ ॥

சு: “அந்த
கரு: எவ ரிஷியும்
விஷ்ணுசக்தி பூமஹரிஷிஷ்ணுவி
னது சக்தியை
அவிதவா { உள்பட மனதில்
வாங்கிக்கொள்ளாத
வராய்

शापमूढतां सापத்தால் விளையும்
प्रपेदे அசட்டுத்தனத்திற்கு
दुर्मददुर्मदः ஆளானார்.
पुनः பைத்தியக்காரனைப்
तां இன்னும் [போலாகி
ययौ தாபத்தை
அடைந்தார்.

चिरकालमसंज्ञोऽभूच्छापांश्चतसरा वृतः । दृष्ट्वा सप्तर्षयश्चैवं कृपां चकुश्च भक्तितः ॥ १८ ॥

சிரகாலம் “வெகுகாலம்
அன்த: வ தன் அறிவு இழந்தவ
அமூத் இருந்தார். [ராகவே
एवं இப்படி
शापान्धतमसा சாபஇருளால்
वृतः பற்றப்பட்டவராய்

दृष्ट्वा உணர்ந்து
भक्तितः च விசுவாசத்தாலேயே
सप्तर्षयः சப்தரிஷிகள்
कृपां கிருபை செய்வதற்
चकुः காக நேரில் வந்தார்கள்.

त्यक्तशापः पुरस्तस्थौ मन्दं भृगुरथाब्रवीत् । रक्षध्वं मां मुनिश्रेष्ठः शापान्मत्पुरतः स्थिताः ॥

भृगु: “பிரகருமஹரிஷி
पुरः எதிரில்
तस्थौ எழுந்துநின்றார்.
त्यक्तशापः சாபத்தை கொடுத்து
விட்ட அவர்
मन्दं தாழ்ந்த குரலில்
अथ இப்படி
अब्रवीत् விண்ணப்பம் செய்
தார்:

मुनिश्रेष्ठः ‘ஹே மஹரிஷிகளே!
मत्पुरतः என் பக்கலில் இருந்
துகொண்டு
स्थिताः உதவிபுரிபவர்களாய்
मां என்னை
शापत् சாபத்திலிருந்து
रक्षध्वम् காப்பாற்றவேண்டும்.

श्रुत्वा तु भृगुवाक्यं तमाहुश्च परमर्षयः

परमर्षयः च “மஹரிஷிகளும்
भृगुवाक्यं பிரகருமஹரிஷியின்
विண்ணப்பத்திற்கு
श्रुत्वा செவிகாசித்தது

॥ २० ॥

तं அவரைப் பார்த்து
तु இவ்விஷயத்தில்
आहुः இப்படி
பதிலுரைத்தார்கள் :

स्तुत्यैब्रह्मेशशक्राद्यैः स्तूयमानमहर्निशम् । नारायणं प्रपद्यस्व स्तोत्रैरेव च सुव्रत ॥ २१ ॥

सुव्रत “நல்ல விரதம்
பூண்டவரே!
स्तुत्यै: யாவராலும் ஒப்புக்
கொள்ளப்பட்ட
ब्रह्मेशशक्राद्यैः பிரம்ம,ருத்திர,சக்ரா
திகளான தேவர்களால்
स्तूयमानं போற்றிப்புகழ் சரியா
ன பாத்திரராகிய

नारायणं एव பூமின் நாராயண
महर्निशं பகலிலும் இரவிலும்
स्तोत्रैः च இடைவிடாது ஸதா
ஸதோத்திரங்களா
लेयै
प्रपद्यस्व நீர் சரணமடைவீராக்.

एवमुक्तस्तु ऋषिभिर्विष्णुपूजां चकार सः ॥ २२ ॥

ऋषिभिः “ரிஷிகளால்
 एवं இவ்வண்ணமாய்
 उक्तः சொல்லப்பட்ட

सः “ஆவர்
 विष्णुपूजां तु ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு
 चकर पुण्ड्रை ஒன்றையே
 செய்துவந்தார்.

भृगुणाऽऽराधितो विष्णुरागतः प्राह तं भृगुम् । मा भैर्भृगोऽनृतं वाक्यं न भविष्यति ते द्विज ॥
 समोचयसि पापान्मामहमेनं गृहीतवान् ॥ २३ ॥

भृगुणा “பிருகுமஹர்ஷியால்
 आराधितः ஆராதிக்கப்பட்ட
 विष्णुः ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவான்
 तं ஆவருக்கு
 आगतः பிரத்யக்ஷமானார்.
 भृगुं பிருகுமஹர்ஷியை
 பார்த்து
 प्राह திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார் :
 द्विज ‘பிராம்மணனாகிய
 भृगो ஹே பிருகோ!
 ते உனது

वाक्यं மொழி
 अनृतं வீணாதாக
 न भविष्यति ஆகப்போகிறதில்லை.
 अहं நான்
 एनं இதற்கு
 गृहीतवान् உடன்படுக்கிறேன்.
 मां என்னைப்பற்றியதான
 पापात् பாபத்திலிருந்து
 समोचयसि நீ விடுவிக்கப்படுவாய்
 मा भैः இனி சிந்தையுறுதல்
 வேண்டாம்.’

अर्चयामास तं देवं भृगुः शापेन पीडितः ॥ २४ ॥

भृगुः “பிருகுமஹர்ஷி
 शापेन சாபத்தினால்
 पीडितः { கண்முன்நடக்கும்
 விஷயங்களை அறியா
 தவராய்

तं அந்த
 देवं தேவர் ஒருவரையே
 अर्चयामास அர்ச்சித்தவண்ணமே
 यिरुந்தார்.

तपसाऽऽराधितो देवो ब्रह्मवीर्यवत्सलः । लोकानां स हितार्थं तु तं शापं ग्राह्यमुक्तवान् ॥

तपसा “இந்திரியநிர்க்கிரஹ
 ததோடு
 आराधितः ஆராதிக்கப்பட்ட
 भक्तवत्सलः பக்தவத்ஸலராகிய
 सः அந்த
 देवः தேவர்
 तु இவ்விஷயத்தில்
 இன்னும்
 उक्तवान् விளங்கச்சொல்
 பவராகி
 तं அவரிடம்

अब्रवीत् சொல்லியருளினார் :
 शापं ‘சுத்தியமாய்ச்சொல்லி
 விடப்பட்ட வாக்கை
 लोकानां உலகங்களுடைய
 हितार्थं உபகாரத்தின்பொ
 ருட்டு
 हि निश्चयमायं
 ग्राह्यम् { என்னால் ஏற்றுக்
 கொள்ளப்படவேண்
 डियते.’

इति शप्तो महातेजा भृगुणा पूर्वजन्मनि । इहागतो हि पुत्रत्वं तव पार्थिवसत्तम ॥ २६ ॥

பார்थிவசத்தம் “சக்கிரவர்த்தியே !
மஹாஜை: ஹி மஹாதேஜஸ்சியும்
பூர்வஜன்மத்தில்
ஐதி இப்படி
भृगुणा பிரகுமஹரிஷியால்

शप्तः { சொல்லிவிடப்பட்ட
வாக்கைப் பரிபாலிப்
பவராய்
इह இவ்வுலகில்
तव पुत्रत्वं தேவரீரது புதல்வராக
आगतः அவதரித்திருக்கிறார்.

राम इत्यभिविख्यातस्त्रिषु लोकेषु मानद । तत्फलं प्राप्स्यते चापि भृगुशापकृतं महत् ॥

मानद “மரியாதைக்கு
त्रिषु மூன்று [உரியவரை !
लोकेषु உலகங்களிலும்
रामः ஸ்ரீராமர்
इति என்று
अभिविख्यातः } அழைத்துகொண்டா
अपि } டப்பட்டவராயி
ருந்தும்

भृगुशापकृतं பிரகுசாபத்தால்
विनाशित
तत् அந்த
महत् மஹத்தான
फलं च பயனும்
प्राप्स्यते அனுபவிக்கப்படப்
போகிறது.

अयोध्यायाः पति रामो दीर्घकालं भविष्यति । सुखिनश्च समृद्धाश्च भविष्यन्त्यस्य येऽनुगाः॥

रामः “ஸ்ரீராமர்
अयोध्यायाः அயோத்தியாபுரிக்கு
पतिः அரசராய்
दीर्घकालं வெகுகாலம்
भविष्यति விளங்குவார்.
अस्य இவருடைய

अनुगाः தொண்டர்கள்
ये எவர்களோ, அவர்கள்
सुखिनः च நிச்சிந்தையாயும்
समृद्धाः च பூர்ணபாக்கியம்
பெற்றவர்களாயும்
भविष्यन्ति இருப்பார்கள்.

दश वर्षसहस्राणि दश वर्षशतानि च । रामो राज्यमुपासित्वा ब्रह्मलोकं गमिष्यति ॥

रामः “ஸ்ரீராமர்
दश वर्षसहस्राणि च பத்து ஆயிரவருஷங்
களோடு
दश वर्षशतानि பத்து நூறுவருஷங்
கள்

राज्यं ராஜ்யபரிபாலனத்தை
उपासित्वा செய்துவிட்டபிறகு
ब्रह्मलोकं பிரம்மலோகத்திற்கு
गमिष्यति செல்வார்.

समृद्धैश्चाश्वमेधैश्च इष्ट्वा परमदुर्जयः । राजवंशांश्च बहुशो बहून्संस्थापयिष्यति ॥ ३० ॥

परमदुर्जयः “எவராலும் வெல்வ
தற்கரியராகிய அவர்
बहुशः பல
समृद्धैः ஸகல பாக்கியங்களு
டன் விளங்கும்

अश्वमेधैः च அசுவமேதங்களையும்
इष्ट्वा च இயற்றி
बहून् அனேக
राजवंशान् च ராஜவம்சங்களையும்
संस्थापयिष्यति ஸ்தாபிப்பார்.

द्वौ पुत्रौ तु भविष्येते सीतायां राघवस्य तु । अन्यत्र न त्वयोध्यायां सत्यमेतन्न संशयः ॥

राघவச्य து “ஸ்ரீராகவருக்கு
 சீதையினிடத்திலு
 ட்ரீ புத்ரீ இரட்டைக்குமாரர்
 கள்
 அயோத்தியைக்கு

ந வெளியே
 अन्यत्र तु வேறொருிடத்திலேயே
 भविष्येते ஜனிப்பார்கள்.
 एतत् இது
 सत्यं ஸத்தியம்.
 न संशयः ஸம்சயமில்லை.

सीतायाश्च ततः पुत्रावभिषेक्ष्यति राघवः

॥ ३२ ॥

राघवः च “ஸ்ரீராகவரே!
 சீதாபிராட்டியாரின்
 புத்ரீ புதல்வர்களை

ततः பிறகு
 अभिषेक्ष्यति மகுடாபிஷேகம்
 செய்வார்.”

स सर्वमखिलं राज्ञो वंशस्याह गतागतम् । आख्याय सुमहातेजास्तूष्णीमासीन्महामुनिः ॥

सुमहातेजाः “மஹா சாமர்த்திய
 சாலியாகிய
 सः அந்த
 महामुनिः மஹரிஷி
 राज्ञः மன்னருக்கு
 वंशस्य வம்சத்தினுடைய
 गतागतं வரலாறை

अखिलं எதையும் விடாமல்
 सर्वं எல்லாவற்றையும்
 आह இவ்வாறு சொன்னார்.
 आख्याय சொல்லிமுடித்த
 பிறகு
 तूष्णीं மௌனமாக
 आसीत् ஆயினார்.

तूष्णींभूते तदा तस्मिन् राजा दशरथो मुनौ । अभिवाद्य महात्मानौ पुनरायात्पुरोत्तमम् ॥

तदा “அப்பொழுது
 दशरथः தசரத
 राजा மன்னர்
 तस्मिन् அவர்
 तूष्णीं भूते மௌனமாக இருந்து
 விட்டதன்மேல்

महात्मानौ மஹாத்மாக்களான
 मुनौ ரிஷிகளிருவர்க்கும்
 अभिवाद्य நமஸ்கரித்துவிட்டு
 पुरोत्तमं உத்தமநகருக்கு
 पुनः திரும்பி
 आयात् போய்ச்சேர்ந்தார்.

एतद्वचो मया तत्र मुनिना व्याहृतं पुरा । श्रुतं हृदि च निक्षिप्तं नान्यथा तद्विविष्यति ॥

पुरा “முன்னம்
 मुनिना ரிஷியால்
 एतत् वचः இந்த விதி
 व्याहृतं எடுத்தனாக்கப்
 பட்டது.

श्रुतं கேட்டறியப்பட்டது
 हृदि மனதில்
 निक्षिप्तं வெளியிடாமல் வைக்
 कपट्पट्टि-ருந்தது.

तस्य अप्पொழுது
 मया च என்னலும்

तत् அது
 अन्यथा न அவ்வாறேதான்
 भविष्यति நடந்துதீரும்.

एवं गते न सन्तापं कर्तुमर्हसि राघव । सीतार्थे राघवार्थे वा दूढो भव नरोत्तम ॥३६॥

नरोत्तम	“ஹே புருஷோத் தம!	राघवार्थे वा	ஸ்ரீராகவர் விஷயத்
राघव	ஹே லக்ஷ்மண!	सन्तापं	ஸந்தாபத்தை [திலும்
एवं गते	விஷயமிப்படி இருப் பதால்	कर्तुं	கொள்ள
सीतार्थे	சிதாபிராட்டி விஷயத் திலும்	न अर्हसि	நீர் மனதைச்செலுத் தலாகாது.
		दूढः	மன உறுதிகொண்ட
		भव	நீர் ஆகும்.” [வராக

श्रुत्वा तु व्याहृतं वाक्यं सूतस्य परमाद्भुतम् । प्रहर्षमतुलं लेभे साधु साध्वित् चाम्रवीत् ॥

सूतस्य	சாரதியினுடைய	तु	இப்பொழுது
व्याहृतं	தான் நேரிலே கேட்டதும்	अतुलं	ஒப்புயர்வில்லாத
		प्रहर्षं	மனத்திருப்தியை
परमाद्भुतं	{ சரியாய் அறியமுடி யாத ரஹஸ்யங்களை அடங்கியதுமான	लेभे	அடைந்தார்.
वाक्यं श्रुत्वा	மொழியைக் கேட்டு	साधु	‘நன்று
		साधु	நன்று’
		इति च अम्रवीत्	என்றும் புகன்றார்.

ततः संवदतोरेवं सूतलक्ष्मणयोः पथि । अस्तमर्के गते वासं गोमत्यां तावथोषतुः ॥३८॥

सूतलक्ष्मणयोः	ஸாரதியும் லக்ஷ்மண	अर्के	ஸூர்யன்
एवं	இவ்விதமாக [ரும்	अस्तं गते	அஸ்தமயமானபின்பு
संवदतोः	{ ஸம்பராஷணை செய் துகொண்டு செல் லுகையில்	अथ	அப்பொழுது
पथि	மார்க்கத்தில்	ततः	அவ்விடத்திலேயே
गोमत्यां	கோமதிநீரத்தில்	तौ	அவ்விருவர்களும்
		वासं उषतुः	இராப்பொழுதைக் கழித்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22669

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1945

द्विपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ५२ ॥

श्रीरामसमाधानम्—ஸ்ரீராமரை ஸமாதாணிப்பது.

तत्र तां रजनीमुख्य गोमत्यां रघुनन्दनः । प्रभाते पुनरुत्थाय लक्ष्मणः प्रययौ तदा ॥१॥

रघुनन्दनः	ரகுவம்சத்தவராகிய	गोमत्यां	கோமதிநீரத்தில்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	उष्य	கழித்து
तदा	அப்பொழுது	प्रभाते	மறுநாள்
तां	அந்த	उत्थाय	எழுந்து
रजनीं	இரவை	पुनः	மறுபடி
तस्य	அந்த	प्रययौ	பிரயாணமானார்.

जग्राह चरणौ तस्य लक्ष्मणो दीनचेतनः । उवाच दीनया वाचा प्राञ्जलिः सुसमाहितः ॥

சுசமாஹித: கார்யத்தை சரியாய்
முடித்து விட்ட
லக்ஷ்மண: லக்ஷ்மணர்
தச்ய அவரது
சரணौ திருவடிகளில்
ஜகராஹ தண்டன் ஸமர்ப்பித்
தார்.

பாஞ்ஜலி: கைகூப்பிக்கொண்டு
தீனசேதன: சிந்தை நொந்தவராய்
தீனயா சிந்தையின் துயரத்
தை விளக்கும்
வாசா சொற்கொண்டு
உவாச இப்படி விண்ணப்பம்
செய்தார் :

आर्यस्याज्ञां पुरस्कृत्य विसृज्य जनकात्मजाम् । गङ्गातीरे यथोद्दिष्टे वाल्मीकेराश्रमे शुचौ ॥ ८ ॥

வீர "மஹாநதரியசாலி
யே!
ஆரியசூது
அஜ்னா ஆக்ஷேபனைய
புரஸ்கூத்ய சிறமேற்கொண்டு
ஜனகாत्मजा अपि ஜனகரின் திருமகளை
யும்
गङ्गातीरे கங்காதீரத்தில்
यथोद्दिष्टे குறிப்பிட்டவிட
மாகிய

வால்மீகிமஹரிஷி
யினது
சுசூ
புணிய
ஆசிரமத்தில்
விரசூய விட்டு
பாடமூல் திருவடிவாரத்தில்
உபாஸிது காத்துப் பணிவிடை
செய்ய
புன: திரும்பி
அராத: வந்துசேர்ந்தேன்.

मा शुचः पुरुषव्याघ्र कालस्य गतिरीदृशी । त्वद्विधा न हि शोचन्ति बुद्धिमन्तो मनस्विनः ॥

புருஷவ்யாஹ "புருஷச்சேரேஷ்ட!
மா சூச: சிந்தைகலங்கி சோகிக்
கலாகரது.
காலச்ய கால
கதி: கதி
இதீதீசி இத்தன்மையானது ;

தவ்விதா: தேவரீரைப்போன்ற
புத்திமந்த: புத்திமார்களான
மனஸ்வின: மஹான்கள்
சோசந்தி ந செய்ததற்கு பச்சாத்
தாபப்படார்கள்.

सर्वे क्षयान्ता निचयाः पतनान्ताः समुच्छ्रयाः ।

संयोगा विप्रयोगान्ता मरणान्तं च जीवितम्

॥ १० ॥

சर्वே "எல்லா
நிசயா: சேர்த்துவைக்கப்பட்ட
ட ஐஸ்வர்யங்கள்
क्षयान्ता: அழிவுக்குட்பட்ட
வைகள்.
समुच्छ्रया: பெரும்பதவிகள்
पतनान्ता: கீழேவிழுதலுக்குட்
பட்டவைகள்.

சங்கோ: ஸம்யோகங்கள்
விப்ரயோகான்தா: வியோகங்களுக்குட்
பட்டவைகள்.
ஜிவிதம் ச உயிர்வாழ்க்கையும்
மரணாந்தம் மாணத்திற்குட்
பட்டது.

तस्मात्पुत्रेषु दारेषु मित्रेषु च धनेषु च । नातिप्रसङ्गः कर्तव्यो विप्रयोगो हि तैर्ध्रुवम् ॥

तस्मात्	“ஆதலின்	धनेषु च	தனங்கள் விஷயத்
புலு	புத்திரர்களிடத்		திலும்
	திலும்	अतिप्रसङ्गः	அதிகமான மனப்
दारेषु	களத்திரங்களிடத்	कर्तव्यः न	வைக்கலாகாது. [பற்று
	திலும்	तैः	அவைகளோடு
मित्रेषु च	மித்திரர்களிடத்	विप्रयोगः	வியோகம்
	திலும்	ध्रुवं हि	நிச்சயமே.

शक्तस्त्वमात्मनाऽऽत्मानं विनेतुं मनसैव हि । लोकान्सर्वांश्च काकुत्स्थ किं पुनः शोकमात्मनः ॥

काकुत्स्थ	“காகுத்தரே !	शक्तः	வல்லவர்.
एवं हि	தேவரீர் ஒருவரே	आत्मनः	தேவரீருடைய
आत्मना	தெய்வசக்தியால்	आत्मानं	மானிடப்பிரகிருதி
सर्वान्	எல்லா		ஸம்பவமான
लोकान् च	உலகங்களையும்	शोकं	மனக்கவலையைப்
मनसा एव	இச்சித்தமாத் திரத்		பற்றி
	திலேயே	किं पुनः	ஒருபெரியகாரியமா
विनेतुं	அளிக்கவும், அடக்கி		என்ன ?
	ஆளவும் அழிக்கவும்		

नेदृशेषु विमुह्यन्ति त्वद्विधाः पुरुषर्षभाः । अपवादः स किल ते पुनरेष्यति राघव ॥१३॥

राघव	“ஹே ஸ்ரீராகவ !	किल	அப்படியிரா திரு
त्वद्विधाः	தேவரீரைப்போன்ற		ந்தால்
पुरुषर्षभाः	புருஷோத்தமர்கள்	ते	தேவரீருக்கு
ईदृशेषु	இவ்விதமான விஷய	सः	அந்த
	ங்களில்	अपवादः	அபவாதம்
विमुह्यन्ति न	மனநிலைகலங்கார்கள்.	पुनः	புதிதாய்
		एष्यति	உண்டாகும்.

यदर्थं मैथिली त्यक्ता अपवादभयान्नृप । सोऽपवादः पुनरे राजन्मविष्यति न संशयः ॥

राजन्	“கூதத்திரிய	त्यक्ता	துறக்கப்பட்டாள்
नृप	சக்கிரவர்த்தியாரே !		என்கிற
अपवादभयात्	அபவாதத்தின்பயம்	सः	அந்த
यदर्थं	என்னும் காரணத்	अपवादः	அபவாதம்
	திற்காகத்தான்	पुनरे	நகரில்
मैथिली	மைதிலியார்	मविष्यति	உண்டாகும்.
		संशयः न	இதற்கையமில்லை.

स त्वं पुरुषशार्दूल धैर्येण सुसमाहितः । त्यजैनं दुर्बलां बुद्धिं सन्तापं मा कुरुष्व ह ॥

புரஷஸார்கூல	“ஹே புருஷோத்	दुर्बलां	தளர்ச்சியான
सः	அந்த [தம!	बुद्धिं	சித்தவிகாரத்தை
त्वं	தேவரீர்	त्यज	தேவரீர் ஒழித்தருள
धैर्येण	தையியத்தைக்கொ		வேண்டும்.
सुसमाहितः	நன்றாய் மனச் [ண்டு	सन्तापं ह	ஸந்தாபத்திற்கே
	சார்தமுடையவராகி	मा कुरुष्व	தேவரீர் இடங்கொடா
एनां	இந்த		திருக்கவேண்டும்.”

एवमुक्तः स काकुत्स्थो लक्ष्मणेन महात्मना । उवाच परया प्रीत्या सौमित्रि मित्रवत्सलः ॥

मित्रवत्सलः	அடியார்களிடத்தில்	प्रीत्या	அன்பால்
	வா தஸல்யமுள்ள	एवं	இப்படி
सः काकुत्स्थः	அந்த காகுத்தர்	उक्तः	சொல்லியதற்குத்
महात्मना	மஹாத்மாவான		திருச்செவிகாய்த்து
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்	सौमित्रि	லக்ஷ்மணருக்கு
परया	அளவுகடந்த	उवाच	இந்தப் பதிலை அருளிச்
			செய்தார்.

एवमेतन्नरश्रेष्ठ यथा वदसि लक्ष्मण । परितोषध मे वीर मम कार्यानुशासने ॥ १७ ॥

नरश्रेष्ठ	“புருஷோத்தமா!	परितोषः च	அதிகஸந்தோஷந்
वीर	வீரனாகிய		தான்.
लक्ष्मण	ஹே லக்ஷ்மண!	वदसि	நீ சொல்லுகிறது
मम	எனது	यथा	எதோ
कार्यानुशासने	ஆக்கிரணையைச் செய்து	एतत्	இது
मे	எனக்கு [முடித்ததில்	एवम्	உண்மையே.

निर्वृतिश्चागता सौम्य सन्तापश्च निराकृतः । भवद्वाक्यैः सुहचिरैरनुनीतोऽसि लक्ष्मण ॥

सौम्य	“மஹா புணியசாலி	अनुनीतः	மனந்தேறியவனாய்
	யாகிய	वसि	நான் ஆயினேன்.
लक्ष्मण	ஹே லக்ஷ்மண!	सन्तापः च	ஸந்தாபமும்
सुहचिरैः	அதிக அனுசலமாயி	निराकृतः	ஒழிந்தது.
	ருக்கின்ற	निर्वृतिः च	மனத்திருப்தியும்
भवद्वाक्यैः	உன் பிரமாணங்களால்	आगता	உண்டாயிற்று.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्विपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22687

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1963

त्रिपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்துமுன்றாவது ஸர்க்கம். || 43 ||

नृगशापः—நிருகமஹாராஜாவின் சாபம்.

लक्ष्मणस्य तु तद्वाक्यं निशम्य परमाद्भुतम् । सुप्रीतश्चाभवद्रामो वाक्यमेतदुवाच ह ॥ १ ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணருடைய
परमाद्भुतं அதிஅற்புதமான
तत् वाक्यं அந்த வாக்கியத்திற்கு
निशम्य திருச்செவ்சாய்த்து
च அதனால்

चत्वारो दिवसाः सौम्य कार्यं पौरजनस्य वै ।

சௌம்ய “மஹா ஆபத்தனாகிய
सौम्य ஹே லக்ஷ்மண!
सौम्ये ஹே லக்ஷ்மண!
चत्वारः நான்கு
दिवसाः தினங்களாக
पौरजनस्य நகரத்தாருடைய

सुप्रीतः பூர்ணமான திருப்தி
கொண்டவராகவே

अभवत् ஆயினார்.
तु அதன்மேல்
एतत् वाक्यं இந்த வாக்கியத்தை
उवाच நியமித்தருளினார்;

अकुर्वाणस्य सौमित्रे तन्मे मर्माणि कुन्तति॥

கார்யமொன்றையும்
कयं वै செய்யாதிருக்கிற
अकुर्वाणस्य எனது உயிர்நிலைகளை
मे मर्माणि அது
तत् कुन्तति துளைக்கிறது.

आहूयन्तां प्रकृतयः पुरोधा मन्त्रिणस्तथा । कार्यार्थिनश्च पुरुषाः स्त्रियश्च पुरुषर्षभ ॥३॥

पुरुषर्षभ “ஹே புருஷோத்தம!
प्रकृतयः அன்பர்களும்
पुरोधा: புரோகிதர்களும்
मन्त्रिणः மந்திரிகளும்
तथा அப்படியே

कार्यार्थिनः நேரில் மனுச்செய்ய
வந்திருக்கும்
पुरुषाः च புருஷர்களும்
स्त्रियः च ஸ்த்ரீகளும்
आहूयन्ताम् அழைக்கப்பட்டும்.

पौरकार्याणि यो राजा न करोति दिने दिने । संवृते नरके घोरे पतितो नात्र संशयः ॥

यः “எந்த
राजा அரசன்
दिने दिने பிரதிதினமும்
पौरकार्याणि பிரஜைகளுடைய
காரியங்களை
करोति न கவனியாமலிருக்க
கிறானே, அவன்

संवृते தனிப்பட்ட
घोरे கோரமான
नरके நரகத்தில்
पतितः வீழ்ந்து தவிப்பான்.
अस्य இதில்
संशयः न ஸந்தேஹம்வேண்டாம்.

श्रूयते हि पुरा राजा नृगो नाम महायशः । बभूव पृथिवीपालो ब्रह्मण्यः सत्यवाक् शुचिः॥

श्रूयते हि { “திருஷ்டார்த்தம் கூறு
கின்றேன். கேட்கப்
பட்டும்.
पुरा பூர்வத்தில்
नृगः नाम நிருகன் என்ற
राजा ஒரு ராஜன்

पृथिवीपालः பூபதியெனவும்
ब्रह्मण्यः வேதவித்தெனவும்
सत्यवाक् ஸத்தியம் தவறா
தவனெனவும்
शुचिः சுத்தெனனவும்
महारा புகழ்பெற்ற
बभूव இருந்தான். [வனம்]

स कदाचिद्व्यां कोटीः सवत्साः स्वर्णभूषिताः। नृदेवो भूमिदेवेभ्यः पुष्करेषु ददौ नृपः॥

ச: “அந்த
நர: சக்கிரவர்த்தியாகிய
நுதேவ: பார்த்திவன்
கடாசிவ: ஒருகால்
பூமிதேவேभ्य: பிராமணர்களுக்கு
புஷ்கரேषு புஷ்கரசேஷத்திரங்
களில்

स्वर्णभूषिता: { பொன்னுபரணங்க
ளால் அலங்கரிக்கப்
பட்ட
सवत्सा: கன்றுகளுடனேகூடிய
कोटी: கோடிக்கணக்கான
गवां பசுக்களை
ददौ தானஞ்செய்தான்.

ततः सङ्गाहता धेनुः सवत्सा स्पर्शिताऽनघ। ब्राह्मणस्याहिताग्नेश्च दरिद्रस्योच्छ्वर्तिनः॥

अनघ “ஹே புண்யாத்தமா!
दरिद्रस्य தரித்திரனும்
उच्छ्वर्तिनः உஞ்சவ்ருத்தியால்
ஜீவிப்பவனும்
आहिताग्ने: ஆஹிதாக்கனியுமான
ब्राह्मणस्य ஒரு அந்தணனுடைய
सवत्सा கன்றோடுகூடிய
धेनु: ஒருபசு

सङ्गाव { போஷித்துவளர்த்து
வந்தவரிடத்திலி
ருந்து
तत: அவ்விடத்திற்கு
गता தப்பிவந்திருந்தது.
स्पर्शिता च { அதுவும் தானமாய்
கொடுத்துவிடப்
பட்டது.

स नष्टां गां क्षुधार्ता वा अन्विष्यंस्तत्र च। नापश्यत्सर्वराज्येषु संवत्सरगणान्वहून्॥

क्षुधार्त: “பசியால் துன்புறும்
स: அவன்
नष्टा காணாமற்போன
गां பசுவை
तत्र तत्र அங்கங்கு
सर्वराज्येषु च எல்லாதேசங்களிலும்

बहून् பல
संवत्सरगणान् वै ஆண்டுகளாயும்
अन्विष्यन् தேடினான்.
न अपश्यत् அவன் காணாமலிரு
ந்தான்.

ततः कनखलं गत्वा जीर्णवत्सां निरामयाम्। ददर्श गां स्वकां धेनुं ब्राह्मणस्य निवेशने॥

तत: “இந்தஸ்திதியில்
कनखलं கனகலமென்னும் ஒரு
கிராமத்திற்கு
गत्वा வந்துசேர்ந்து
ब्राह्मणस्य ஒருவேதியனது
निवेशने வீட்டில்

स्वकां தனது
धेनुं பசுவை
जीर्णवत्सां கன்று இளைத்திருக்க
गां தாயை [வும்
निरामयां ஆரோக்கியமாயிருக்க
ददर्श கண்டான். [வும்

अथ तां नामधेयेन स्वकेनोवाच स द्विजः। आगच्छ शबलेत्येवं सा तु शुश्राव गौः स्वरम्॥

ச: “அந்த
द्विज: பிராமமணன்
अथ அப்பொழுது
तां அதைப்பார்த்து

स्वकेन தானிட்டதான்
शबला சபலா (காமதேனு)
नामधेयेन என்ற பெயரால்
इति கூறி

ஆகாஷ்	வா, என்று	ஏவ்	இப்படிப்பட்ட
உவாச	கூப்பிட்டான்.	ஸ்ரீ	குரலை
சா	அந்த	சுதாவ	செவிகொடுத்து கவ
சு: து	பசுவும்		னித்தது.

தஸ்ய து ஸ்ரமஜாய க்ருதஸ்ய த்வஜஸ்ய வை | அந்வகாதுபூத: சா காரீகஞ்ஞத் தாவகோபமம் ||

சா	“அந்த	து	அதனால்
சு:	பசு	தாவகோபம்	அக்னிபோன்ற தே
க்ருதஸ்ய	பசியால் வாடிய		ஜோமயனாய்
தஸ்ய	அந்த	கஞ்ஞத் வை	திரும்பிச்செல்லும்
த்வஜஸ்ய	வேதியனது		அவனையே
ஸ்ரீ	குரலை	பூத:	பின்
அஜாய	அழிந்துகொண்டு	அந்வகா	தொடர்ந்துசென்றது.

யோ஽பி தாலயதே த்ர: சோ஽பி காமந்வகாதுதம் | கதவா தமூதிகாசுதம் மம காரீததி சத்வரம் ||

ஸர்ஸிதா ராஜஸிதேன மம ததா நுரேண ஹ | தயோப்ராஹ்ணயோவாதி மஹானாஸித்ரபித்யிதோ: || 13 ||

ய:	“எந்த	ராஜஸிதேன	ராஜோத்தமரான
த்ர:	பிராம்மணன்	நுரேண	நிருகரால்
தாலயதே	போஷித்துவந்தானே	மம	எனக்கு
ச: அபி	அவனும்	ஸர்ஸிதா	தானமாய்
கா	பசுவை	ததா	கொடுக்கப்பட்டது.
துத்	வேகமாய்	ஹ	இது என்ன கஷ்டம்
அந்வகா	பின்பற்றி ஓடினான்.	ஹி	என்று
த்	அந்த	அசுத	மன்றடினான்.
ஹி	நிஷியை	திபித்யிதோ:	மஹா ஞானிகளாகிய
சதவர்	தாரிதமாய்	தயோ:	அவ்விரு
கதவா	அடைந்து	ப்ராஹ்ணயோ:	பிராம்மணர்களுக்கும்
மம	‘என்னுடைய	மஹாந் வத:	பெரிய விவாதம்
சு: அபி	பசுதான்.	அஸித்	உண்டாயிற்று.

திவதந்தோ ததோந்யோந்ய் தாதாரமதிஜமது: | தோ ராஜதவநதாரி ந தாஸ்தோ நுதாசனம் ||

தத:	“அப்பொழுது	அதிஜமது:	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.
திவதந்தோ	போராடிய	ராஜதவநதாரி	ராஜமாளிகையிலில்
தோ	இருவர்களும்	நுதாசனம்	நிருகனது அனுமதி
அந்யோந்ய்	பரஸ்பரமொப்பி		யை
தாதாரம்	தானம் கொடுத்தவ	ந தாஸ்தோ	பெறவில்லை.
	ரிடம்		

अहोरात्राप्यनेकानि वसन्तौ क्रोधपीयतुः । ऊचतुश्च महात्मानौ तावुभौ द्विजसत्तमौ ॥
कुदौ परमसन्तमौ वावयं घोराभिसंहितम् ॥ १५ ॥

अनेकानि “ பல
अहोरात्राणि பகலும், இரவும்
वसन्तौ காத் துக்கொண்டிருந்த
तौ उभौ அந்த இரண்டு
द्विजसत्तमौ பிராமணுத்தமர்கள்
क्रोधं கோபத்தை
ईयतुः அடைந்தார்கள்.

कुदौ கோபங்கொண்ட
वरंகளாய்
परमसन्तमौ அதிகமான வேதனை
யையுடைய
महाःमानौ च மஹாத்மாக்கள்
घोराभिसंहितं மிக்கடுமையான
वावयं சரபத்தை
ऊचतुः இட்டார்கள்.

अर्थिनां कार्यसिद्ध्यर्थं यस्मात्त्वं नैषि दर्शनम् । अदृश्यः सर्वभूतानां कृकलासो भविष्यसि॥

कार्यसिद्ध्यर्थं “ ஒருகாரியத்தை
வேண்டி.
अर्थिनां { யாகித்துக் காத்துக்
கொண்டிருக்கிறவர்
களுக்கு
त्वं நீ
दर्शनं தரிசனம்

न एषि கொடுக்காதிருக்கிறாய்
यस्मात् என்கிற காரணத்தால்
सर्वभूतानां எல்லாப் பிராணிக
ளுக்கும்
अदृश्यः கண்களுக்கு தோற்
कृकलासः ஒணுதல் [முத
भविष्यसि ஆக்ககடவாய்.

बहुवर्षसहस्राणि बहुवर्षशतानि च । श्वभ्रेऽस्मिन्कृकलासो वै दीर्घकालं वसिष्यसि ॥

श्वभ्रे “ ஒருநூற்றியில்
कृकलासः ஒணுதை
अस्मिन् वै அதிலேயே
बहुवर्षसहस्राणि அனேகமாயிரம் ஆண்
டுகளும்

बहुवर्षशतानि च அனேகநூறு ஆண்டு
களுமான
दीर्घकालं தீர்க்ககாலம்
वसिष्यसि வலித்திருப்பாயாக.

उत्पत्स्यते हि लोकेऽस्मिन्यदूनां कीर्तिवर्धनः । वासुदेव इति ख्यातो लोके पुरुषविग्रहः ॥

पुरुषविग्रहः “ மானிட உருவங்
கொண்டவராய்
यदूनां யாதவர்களின்
कीर्तिवर्धनः கீர்த்திக்குக் காரண
புதராய்
लोके உலகில்

वासुदेवः வாஸுதேவர்
इति என்று
ख्यातः हि பெயருடையவராயும்
अस्मिन् இந்த
लोके லோகத்தில்
उत्पत्स्यते அவதரிப்பார்.

स ते मोक्षयिता राजंस्तस्माच्छापाद्भविष्यति ।

कृता च तेन कालेन निष्कृतिस्ते भविष्यति

॥ १९ ॥

सः “‘ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு
 तेन कालेन அதற்குரியகாலத்தின்
 भविष्यति ஆவதரிப்பார்.
 राजन् அரசே!
 ते உன்னுடைய
 तस्मात् அந்த

शरात् சாபத்திலிருந்து
 मोक्षयिता மீடோசனம்செய்வார்.
 ते உனக்கு
 निष्कृतिः च புர்வஸ்திதியும்
 कृता भविष्यति உண்டுபண்ணப்படும்.’

एवं तौ शापमुत्सृज्य ब्राह्मणौ विगतज्वरौ । तां गां हि दुर्वलां वृद्धां ददतुर्ब्राह्मणाय वै ॥

एवं स राजा तं शापमुपभुङ्क्ते सुदारुणम्

॥ २० ॥

तौ “அவ்விரு
 ब्राह्मणौ वै பிராமணர்களுமே
 शापं சாபத்தை
 एवं இப்படி
 उत्सृज्य கொடுத்துவிட்டு
 विगतज्वरौ விவாதமொழிந்தவர்

களாகி

ब्राह्मणाय ஒரு பிராமணனுக்கு
 दुर्वलां இளைத்துப்போன
 தும்

वृद्धां கிழமுமான

कार्याथिनां विमर्दो हि राज्ञां दोषाय कल्पते । तच्छीघ्रं दर्शनं महामभिवर्तन्तु कार्यिणः ॥

कार्याथिनां “காரியமாய் வந்தவர்
 களுக்கு

विमर्दः அபசாரமானது
 राज्ञां हि அரசர்களுக்கும்
 दोषाय பாதகத்திற்கு
 कल्पते ஹேதுவாகிறது.
 तत् ஆகையால்

तां அந்த
 गां हि பசுவையும்
 ददतुः தானராய் கொடுத்து
 सः அந்த [விட்டார்கள்.
 राजा அரசன்
 एवं இப்படி
 सुदारुणं மிகக்கொடியதாகிய
 तं அந்த
 शापं சாபத்தை
 उपभुङ्क्ते அனுபவித்துக்கொ
 ண்டிருக்கிறான்.

महं எனக்காக
 दर्शनं நேரில் பார்ப்பதற்காக
 कार्यिणः காரியமாய் வந்திருப்
 பவர்கள்
 शीघ्रं சீக்கிரத்தில்
 अभिवर्तन्तु உள்ளே வந்து
 சேரட்டும்.

सुकृतस्य हि कार्यस्य फलं नपैति पार्थिवः । तस्माद्गच्छ प्रतीक्षस्व सौमित्रे कार्यवाञ्छनः॥

पार्थिवः “ஒரு பார்த்திவன்
 सुकृतस्य புண்ய
 कार्यस्य செய்கையின்
 फलं நற்படனை
 न अपैति கோராமலிருக்கலாமா?
 सौमित्रे லக்ஷ்மண,

तस्मात् ஆகையால்
 गच्छ நீயே போ.
 कार्यवान् காரியமாய் வந்திருக்
 जनः हि ஜனமென்றால் [கும்
 प्रतीक्षस्व விசாரித்து அழைத்து
 வா.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥

चतुःपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம். || ௫௪ ||

नृगस्य ककुलासत्वप्राप्तिः—நிருகர் ஓனானுருவத்தையடைவது.

रामस्य भाषितं श्रुत्वा लक्ष्मणः परमार्थवित् । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं राघवं दीप्ततेजसम् ॥

परमार्थवित्	மஹா தத்வக்ஞானி யாகிய	दीप्ततेजसं	தேஜோமயமாய் விளங்கும்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	राघवं	ஸ்ரீராகவரைப்பார்ந்து
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	प्राञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு
भाषितं	திருவாக்குக்கு	वाक्यं	இந்த விண்ணப்பத்
श्रुत्वा	செவ்சாய்த்து	उवाच	செய்தருளினார்: [தை

अल्पापराधे काकुत्स्थ द्विजाभ्यां शाप ईदृशः । महानृगस्य राजर्षेयमदण्ड इवापरः ॥२॥

काकुत्स्थ	“ஹே காசுத்தரே!	ईदृशः	இப்படிப்பட்டதாகிய
नृगस्य राजर्षेः	நிருகராஜரிஷியினது	शापः	சாபம்
अल्पापराधे	அபராதம் அற்பமாயி ருக்கையில்	महान्	பெரிதாய்
द्विजाभ्यां	இரு பிராம்மணர் களுடைய	अरः	மற்றொரு
		यमदण्डः	யமதண்டம்
		इव	போலிருக்கிறது.

श्रुत्वा तु पापसंयुक्तात्मानं पुरुषर्षभ । किमुवाच नृगो राजा द्विजौ क्रोधसमन्वितौ ॥३॥

पुरुषर्षभ	“ஹே புருஷோத்தம!	क्रोधसमन्वितौ	கோபாவேசங்கொ ண்ட
नृगः	நிருக	द्विजौ	இருபிராமணர் களுக்கு
राजा	மன்னர்	तु	இது விஷயமாய்
आत्मानं	தனக்கு	किं	என்ன
पापसंयुक्तं	இடப்பட்டவிபத்தை	उवाच	பதிலைச் சொன்னார்”
श्रुत्वा	கேட்டு		

लक्ष्मणेनैवमुक्तस्तु राघवः पुनरब्रवीत् । शृणु सौम्य यथापूर्वं स राजा शापविक्षतः ॥४॥

लक्ष्मणेन	இலக்ஷ்மணரால்	सौम्य	“ஹே ஸௌம்ய,
एवं	இங்ஙனம்	सः	அந்த
उक्तः	வினாவிதற்கு திருச் செவ்சாய்த்து	राजा	ராஜன்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	शापविक्षतः	சாபசிகைக்கப்பெற்ற வனாய்
तु	இவ்விஷயத்திலிப்படி	यथापूर्वं	பூர்வம் நடந்தவா
पुनः	விஸ்தாரமாய்	शृणु	லாற்றை
अब्रवीत्	பதில்சொல்லியரு ளினார்:		சொல்லுகிறேன் கேள்.

अथाध्वनि गतौ विप्रौ विज्ञाय स नृगस्तदा । आहूय मन्त्रिणः सर्वाङ्गैर्गवान्सपुरोधसः ॥
 तानुवाच नृगो राजा सर्वाश्च प्रकृतीस्तथा । दुःखेन सुसमाविष्टः श्रूयतां मे समाहितैः ॥

ச: “அந்த
 நூ: நிருகன்
 விப்ரோ இருபிராமணர்களை
 ததா அப்பொழுது [யும்
 அஹ்வி தொலையிற்
 ரதௌ போய்விட்டவர்களாய்
 விஜ்ஞாய அறிந்து
 அய அதன்மேல்
 சபுரோதச: புரோகிதர்களைநாடு
 சர்வாங் எல்லா [கூடிய
 மத்ரிண: மந்திரிகளையும்
 ரீரமான் நாடு நகரத்தார்களை
 யும்

आहूय வரவழைத்து
 दुःखेन கஷ்டத்தால்

नारदः पर्वतश्चैव मम दत्त्वा महद्भयम् । गतौ त्रिभुवनं भद्रौ वायुभूतावनिन्दितौ ॥ ७ ॥

அநிந்திதௌ “தோஷாஹித
 மத்ரௌ புண்யவான்களாகிய
 நாரதர் என்பவரும்
 பர்வதர் என்பவரும்
 மம எனக்கு
 மஹத் பெரும்

कुमारोऽयं वसुनीम स देवोऽद्याभिषिच्यताम् । श्वभ्रं च यत्सुखस्पर्शं क्रियतां शिल्पिभिर्मम ॥
 यत्राहं संक्षयिष्यामि शापं ब्राह्मणनिःसृतम् ॥ ८ ॥

வசு: “வஸு”
 நாம என்ற
 குமார: இளவரசு
 அயம் இதோ இருக்கிறான்.
 ச: அவன்
 அய இப்பொழுது
 தேவ: அரசராக
 அபிஷிச்யதா் மகுடாபிஷேகம் செய்
 துடைக்கப்பட்டும்.

मम எனக்கு
 सुखस्पर्शं சுகமாய்வசுப்பதற்
 கேற்ற

சுமமாவிஸ்ட: மிகவருந்திக்கொண்
 நூ: நிருக [மருந்த
 ராஜா ராஜன்
 தான் அந்த
 ப்ரகூதி: ஆலோசனைசபை
 யோர்கள்
 சர்வ: ச எல்லாரையும்பார்க்குது
 ததா இப்படி
 உவாச விசித்தான்:
 ‘மனங்களை வேறுவிஷ
 யங்களில் செலுத்தா
 மலிருந்துகொண்டு
 மெ எனக்கு
 ஶ்ரூயதாம் காதுகொடுத்துக்
 கேட்கப்பட்டும்.

भयं ஆபத்தை
 दत्त्वा விளைவித்துவிட்டு
 त्रिभुवनं தேவலோகத்திற்கு
 वायुभूतौ வாயுவேகங்கொண்ட
 வர்களாய்
 गतौ போய்விட்டார்கள்.

श्वभ्रं च यत्सुखस्पर्शं क्रियतां शिल्पिभिर्मम ॥
 ॥ ८ ॥

श्वभ्रं ஒரு குகை
 यत् च எது ஆகுமோ அது
 शिल्पिभि: சिल्பிகளால்
 क्रियतां நிருமிக்கப்பட்டும்.
 यत् அந்த இதில்
 अहं நான்
 ब्राह्मणनिःसृतं பிராம்மணர்களா
 விடப்பட்ட
 शापं சரபத்தை
 संक्षयिष्यामि அனுபவித்துக் காலங்
 கழிக்கிறேன்.

वर्षघ्नमेकं श्वघ्नं तु हिमघ्नमपरं तथा । ग्रीष्मघ्नं तु सुखस्पर्शमेकं कुर्वन्तु शिल्पिनः ॥ ९ ॥

शिल्पिनः “‘சிற்பிகள்
சுகமாய்வசுப்பதற்
एकं ஒரு [கேற்றதாய்
श्वघ्नं குகையை
वर्षघ्नं { மழைக்கால அஸௌ
கர்யங்களுக்கு இட
மாகாததாயும்
तथा அப்படியே
अपरं இன்னுமொன்றை

हिमघ्नं { பனிகால அஸௌகர்
யங்களுக்கிடமாகாத
तु தாயும்
एकं இன்னும்
श्वघ्नं { வெயிற்கால அஸௌ
கர்யங்களுக்கிடமா
காததாயும்
तु இப்பொழுதே
कुर्वन्तु நிருமிக்கக்கடவார்
கள்.

फलवन्तश्च ये वृक्षाः पुष्पवत्यश्च या लताः । विरोप्यन्तां बहुविधाश्छायावन्तश्च गुल्मिनः ॥

बहुविधाः “‘நாநா விதமான
फलवन्तः பழங்களைத்தரும்
वृक्षाः மரங்கள்
ये च எவைகளோ அவை
களும்
पुष्पवत्यः புஷ்பங்களைத்தரும்

लताः கொடிகள், செடிகள்
याः च எவைகளோ, அவை
छायावन्तः நிழல்தரும் [களும்
गुल्मिनः च மரப்புதர்களும்
विरोप्यन्ताम् வைத்துகாப்பாற்றப்
படவேண்டும்.

क्रियतां रमणीयं च श्वभ्राणां सर्वतो दिशम् । सुखमत्र वसिष्यामि यावत्कालस्य पर्ययः ॥

श्वभ्राणां “‘குகைகளில்
सर्वतो दिशं च எல்லாப் புறமும்
रमणीयं ரமணீயமாயிருக்கு
மாறு
क्रियतां செய்யப்பட்டும்,
अत्र இவ்விடத்தில்

सुखं சுகமாக
कालस्य கெட்டகாலத்தினது
पर्ययः மாறுதல்
यावत् வரையில்
वसिष्यामि நான் வாசம்செய்கின்
றேன்.

पुष्पाणि च सुगन्धीनि क्रियन्तां तेषु नित्यशः । परिवार्य यथा मे स्युरध्यर्थं योजनं तथा ॥

सुगन्धीनि “‘நறுமண
पुष्पाणि च புஷ்பங்களும்
क्रियन्तां வைக்கப்பட்டும்.
तेषु இவ்விடங்களில்
अध्यर्थं योजनं அரையோஜனை தூரம்

मे எனக்கு
यथा எப்படியானால்
नित्यशः எப்பொழுதும்
परिवार्य ஒளியிடமாகுமோ
तथा அப்படியே
स्युः இருக்கவேண்டும்.

एवं कृत्वा विधानं स सन्दिदेश वसुं तदा । धर्मनित्यः प्रजाः पुत्र क्षत्रधर्मेण पालय ॥

तदा “‘அப்பொழுது
सः அவன்
एवं இந்தவிதமான
विधानं ஏற்பாட்டை
कृत्वा செய்துவிட்டு
वसुं வசுவைப்பார்த்து

सन्दिदेश இப்படி நியமித்தருளி
पुत्र 'ஹே புத்ரா! [ஞன்:
धर्मनित्यः தருமத்திலேயே
ஆஸக்தியுடையவனாக
प्रजाः பிரஜைகளை
क्षत्रधर्मेण ராஜரீதி தவறாது
पालय பரிபாலித்துவா.

प्रत्यक्षं ते यथा शापो द्विजाभ्यां मयि पातितः । नरश्रेष्ठ सरोषाभ्यामपराधेऽपि तादृशे ॥

नरश्रेष्ठ “ஹே புருஷோத்தம!
अपराधे अपि நினையாமல் செய்யப்
பட்ட குற்றமாயினும்
तादृशे அப்படிப்பட்ட
मयि என் விஷயத்தில்
सरोषाभ्यां நோபங்கொண்ட

द्विजाभ्यां இருபிராம்மணர்களு
शापः சாபம் [டைய
पातितः சம்பவித்திருக்கிறது
यथा என்பது
ते உனக்கு
प्रत्यक्षम् பிரத்தியக்ஷப் பிரமா
ணமாகிறது.

मा कृथास्तनुसन्तापं मत्कृतेऽपि नरर्षभ । कृतान्तः कुशलः पुत्र येनास्मि व्यसनीकृतः ॥

नरर्षभ “ஹே புருஷோத்தம!
पुत्र ஹே குழந்தாய்!
कृतान्तः { பூர்வஜன்மக்கிரியை
களால் தப்பாது
நேரிடும் பயன்
कुशलः விதி
येन என்கிறபடியால்

व्यसनीकृतः கஷ்டத்திற்குப் பாத்
திராக
अस्मि ஆயிருக்கிறேன்.
अपि ஆனபடியால்
मत्कृते எண்ணப்பற்றி
तनु-सन्तापं मा कृथा: மனவேதனைப்பட
வேண்டாம்.

प्राप्तव्यान्येव प्राप्नोति गन्तव्यान्येव गच्छति । लब्धव्यान्येव लभते दुःखानि च सुखानि च ॥
पूर्वे जात्यन्तरे वत्स मा विषादं कुरुष्व ह ॥ १६ ॥

वत्स “புத்திர!
पूर्वे जात्यन्तरे பூர்வஜன்மத்திலுள்ள
सुखानि சுகங்களை
प्राप्तव्यानि एव { புண்ணியங்களுக்கு
ஏற்பப்பெறத்தக்க
கவைகளையே
प्राप्नोति ह பெறுகிறான்.
दुःखानि துக்கங்களை
लब्धव्यानि { பாபங்களுக்கு ஏற்ப
एव அனுபவித்தே தீர
வேண்டியவைகளையே

लभते அடைகிறான்.
च ஆகையால்
गन्तव्यानि च ए. { இப்படி விதிவசப்
பட்டதாகிய காரியங்
களையே
गच्छति அனுஷ்டிக்கிறான்.
विषादं துக்கத்தை
मा कुरुष्व நீ அடையலாகாது.

एवमुक्त्वा नृपस्तत्र सुतं राजा महायशः । श्वभ्रं जगाम सुकृतं वासाय पुरुषर्षभ ॥ १७ ॥

पुरुषर्षभ “புருஷோத்தம!
नृपः சக்கிரவர்த்தியென
महायशः மஹா பிரஸித்தி
राजा ராஜன் [பெற்ற
तत्र அப்பொழுது
एवं இப்படி
सुतं மைந்தனுக்கு

उक्त्वा புத்திமதிசொல்லி
सुकृतं விட்டு
श्वभ्रं நன்றாய் நிருமிக்கப்
वासाय குகைக்கு [பட்ட
जगाम வஸிப்பதற்காக
போய்ச்சேர்ந்தான்.

एवं प्रविश्यैव नृपस्तदानीं श्वश्रं महारत्नविभूषितं तत् ।

सम्पादयामास तदा महात्मा शापं द्विजाभ्यां हि रूषाविमुक्तम् ॥ १८ ॥

तत्	“ ஆகையால்	प्रविश्य	வஸித் துக்கொண்டு
महामा	மஹாத்மாவாகிய	तदानीं	அக்காலத்தில்
नृः एव	சக்கிரவர்த்தியும்	द्विजाभ्यां	பிராம்மணர்களிருவர்
तदा	அப்பொழுது		களால்
महारत्न- } विभूषितं }	சிறந்த ரத்தினங்களி ழைத்து அழகாய் நிறுமிக்கப்பட்ட	रूषा	கோபத்தால்
		विमुक्तं	இடப்பட்ட
		शापं हि	சாபத்தையே
श्वश्रं	சுகையில்	संपादयामास	இன்னுமனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.
एवं	இப்படி		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुःपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22727

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2003

पञ्चपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ५५ ॥

निमिषसिष्टयोः परस्परं शापः—நிமிஷம் வஸிஷ்டரும் ஒன்றுக்கொன்று
சாபமிட்டுக்கொள்வது.

एष ते नृगशापस्य विस्तरोऽभिहितो मया । यद्यस्ति श्रवणे श्रद्धा शृणुष्वेहापरां कथाम् ॥

मया	“ என்னால்	श्रवणे	{ இன்னும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டு மென்கிற விஷயத் தில்
ते	உனக்கு		
नृगशापस्य	நிருகனுடைய சாபத் தைப்பற்றிய	श्रद्धा	சிரத்தை
एषः	இந்த (கதை)	असि यद्दि	இருக்கிறதானால்
विस्तरः	விஸ்தாரமாய்	इह	இவ்விஷயமாய்
अभिहितः	சொல்லிமுடிக்கப் பட்டது.	अपरां कथां	வேறொரு கதையை
		शृणुष्व	கூறுகின்றேன் கேள்.”

एवमुक्तस्तु रामेण सौमित्रिः पुनरब्रवीत् । तृप्तिराश्चर्यभूतानां कथानां नास्ति मे नृप ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	अब्रवीत्	பதில் கூறினார்:
एवं	இவ்வண்ணம்	नृः	“ சக்கிரவர்த்தியே!
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு செவிசாய்த்த	मे	எனக்கு
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	आश्चर्यभूतानां	ஆச்சர்யமான
पुनः	திரும்பவும்	कथानां	கதைகளுக்கு
वृ	அப்பொழுது இப்படி	तृप्तिः	தெவிட்டல்
		न अस्ति	கிடையாது.”

लक्ष्मणेनैवमुक्तस्तु राम इक्ष्वाकुनन्दनः । कथां परमधर्मिष्ठां व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥ ३ ॥

लक्ष्मणेन लக்ஷ்மணனால்
 पुं இப்படி.
 उक्तः சொல்லப்பட்டதற்கு
 செவிகாய்த்த
 इक्ष्वाकुनन्दनः இக்ஷ்வாகுவம்சப்
 பிள்ளையாகிய

राम: ஸ்ரீராமர்
 तु இப்பொழுது
 परमधर्मिष्ठं பாம்புண்ணியத்தை
 कथां கதையை [அளிக்கும்
 व्याहर्तुं சொல்ல
 उपचक्रमे திருவுள்ளமுவந்தார்:

आसीद्राजा निमिर्नाम इक्ष्वाकूणां महात्मनाम् । पुत्रो द्वादशमो वीर्यं धर्मे च परिनिष्ठितः ॥

महात्मनां “மஹாத்மாக்களான
 इक्ष्वाकूणां இக்ஷ்வாகுவம்சத்த
 வர்களுடைய
 द्वादशमः பன்னிரண்டாவது
 தலைமுறை
 पुत्रः பிள்ளையாய்
 वीर्यं வீர்யத்திலும்

धर्मं च தர்மத்திலும்
 परिनिष्ठितः பாம்பிபுண்ணியம்
 निमिः நிமி
 नाम என்ற
 राजा மன்னர்
 आसीत् இருந்தார்.

स राजा वीर्यसम्पन्नः पुं देवपुरोपमम् । निवेशयामास तदा अभ्याशे गौतमस्य तु ॥ ५ ॥

वीर्यसम्पन्नः “மஹாவீர்யவானாகிய
 सः राजा அந்த மன்னர்
 तदा ஒருகாலத்தில்
 गौतमस्य கௌதமமுனிவரு
 டைய

अभ्याशे तु அருகிலேயே
 देवपुरोपमं அமராவதி பட்டணத்
 திற்குடிகரான
 पुं ஒரு நகரை
 निवेशयामास நிரமிக்கச்செய்தார்.

पुरस्य सुकृतं नाम वैजयन्तमिति श्रुतम् । निवेशं यत्र राजर्षिर्निमिश्चक्रे महायशः ॥ ६ ॥

पुरस्य “நகருக்கு
 वैजयन्तं { வைஜயந்தம், (இந்திர
 னது அரண்மனை
 யின் பெயர்)
 इति என்று
 नाम பெயர்கொடுக்கப்
 பட்டது.

सुकृतं அதிக அழகுவாய்ந்த
 தாய்
 श्रुतं பெயர்பெற்றது.
 यत्र அதில்
 राजर्षिः ராஜரிஷியென
 महायशः பெயர்பெற்ற
 निमिः நிமி
 निवेशं चक्रे வாஸஞ்செய்து
 வந்தார்.

तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना निवेश्य सुमहापुरम् । यजेयं दीर्घसत्रेण पितुः प्रह्लादयन्मनः ॥

सुमहापुरं “மிகப்பிரவிர்த்தி
 பெற்ற பட்டணத்தில்
 निवेश्य வாஸஞ்செய்து
 पितुः தந்தையின் [கொண்டு
 मनः மனதை
 प्रह्लादयन् ஆனந்திக்கச்செய்து
 கொண்டு

दीर्घसत्रेण தீர்க்கசத்திரமென்
 கிற யாகத்தை
 यजेयं செய்யவேண்டும்
 என்னும்
 बुद्धिः விருப்பம்
 तस्य அவருக்கு
 समुत्पन्ना உண்டாயிற்று.

ततः पितरमामन्य इक्ष्वाकुं हि मनोः सुतम् । वसिष्ठं वरयामास पूर्वं ब्रह्मर्षिसत्तमम् ॥
अनन्तरं स राजर्षिर्निमिरिक्ष्वाकुनन्दनः । अत्रिमङ्गिरसं चैव भृगुं चैव तपोधनम् ॥ ९ ॥

ततः “அப்பொழுது
இக்ஷ்வாகுநन्दனः இக்ஷ்வாகுகுலப்பிள்
னையும்
ராஜர்ஷிஃ ச ராஜரிஷியுமான
ச: நிமி: அந்த நிமி
பூர்வ் முதலில்
பிதர் தந்தையையும்
மனோ: வைவஸ்வதமனுவின்
சுத் குமாரரான
இக்ஷ்வாகு எவ இக்ஷ்வாகுவையும்
ப்ரஹ்மர்ஷிசத்மம் பிரம்மரிஷிகளில்
ஜேஷ்டராகிய

வசிஸ்த் ஹி வலிஷ்டராகியும்
அனந்தர் கூடவே
தபோதனராகிய
அத்ரிமஹரிஷியை
யும்
அங்ரிசம் ச அங்கரஸ்மஹரிஷி
யையும்
ப்ரஹ் எவ பிருகுமஹரிஷியையும்
அமந்ய வரவழைத்து
வரயாமாச அனுமதிக்கவேண்டிக்
கொண்டார்.

तमुवाच वसिष्ठस्तु निर्मि राजर्षिसत्तमम् । वृतोऽहं पूर्वमिद्रेणानन्तरं प्रतिपादय ॥ १० ॥

வசிஸ்த: “வலிஷ்டர்
ராஜர்ஷிசத்மம் ராஜரிஷிகளில் உத்த
த் அந்த [மராகிய
நிர்மி நிமியைப்பார்த்து
வ இவ்விஷயத்திலிப்படி
ஃவாச சொன்னார்:

பூர்வ் ‘இதற்கு முன்னமே
இந்ரினாஸ்
அஹ் நான்
வ்ருத: வரிக்கப்பட்டு ஒப்புக்
கொண்டுவிட்டேன்
அனந்தர் அது முடிந்தபின்னர்
ப்ரதிபாடய நீ ஆரம்பிக்கலாம்.’

अनन्तरं महाविप्रो गौतमः प्रत्यपूरयत् । वसिष्ठोऽपि महातेजा इन्द्रयज्ञमथाकरोत् ॥ ११ ॥

அனந்தர் “அதன்மேல்
மஹாவிப்: பிரசித்திபெற்ற அந்த
ணராகிய
கௌதமர்
ப்ரத்யபூரயத் இதைச் செய்துமுடி
க்க ஒப்புக்கொண்டார்.

அய அப்பொழுது
மஹாதேஜஸ்வியாகிய
வசிஸ்த: அபி வலிஷ்டரும்
இந்ரியஸ்த் இந்ரினாது யாகத்
தை
அகரோத் நடத்தினார்.

निमिस्तु राजा विप्रान्स्तान्समानीय नराधिपः । अयजद्विमवत्पार्श्वे स्वपुरस्य समीपतः ॥ १२ ॥

பஶ் வர்ஷசஹ்ஸாணி ராஜா டிஷாமுபாஶமத்
நிமி: ராஜா “நிமிமன்னர்
பஶ் வர்ஷசஹ்ஸாணி ஐய்யாபிரமாண்டுகள்
வீஷா் தீகைஷ்யை
ஶபாஶமத் வகித்தார்.
நராதிப்: புருஷோத்தமராகிய
ராஜா மன்னர்
வ அப்பொழுது

தான் அந்த
விப்ரான் அந்தணர்களை
சமானிய வரவழைத்து
ஸ்வபுரஸ்ய தன் நகரத்திற்கு
சமீபத: அருகே
ஹிமவரஸ்தே இமயமலைச்சாரலில்
அயஜத் யாகத்தைச் செய்தார்.

इन्द्रयज्ञावसाने तु वसिष्ठो भगवानृषिः । सकाशमागतो राज्ञो हौतं कर्तुमनिन्दितः ॥१३॥

அனின்டன்: “தோஷரஹித
 ஈபி: ரிஷியாகிய
 வசிஸ்த: வஸிஸ்த
 பகவான் பகவான்
 இத்திஸ்தானே து இத்திஸ்தானே து யாகம்
 முடிந்ததும்

ராஜ: அரசரது
 ஹௌ யாக ஹௌதர்
 பாரத்தை
 கர்து வஹிக்க
 சகாஸ அபரிடம்
 அகாத: எழுந்தருளினார்.

तदन्तरमथापश्यद्गौतमेनाभिपूरितम् । कोपेन महताऽऽविष्टो वसिष्ठो ब्रह्मणः सुतः ॥१४॥

ब्रह्मणः “பிரம்மாவின்
 சுது: புத்திரரான
 வசிஸ்த: வஸிஸ்தர்
 அது அப்பொழுது
 கோதமேன கௌதமஹரிஷி
 யால்

அபிபூரிதம் முடிக்கப்பட்டுவிட்ட
 அபஸ்த கண்டார். [தாய்
 தத் ஆகையால்
 அனந்தர் உடனேயே
 மஹதா பெரும்
 கோபேன கோபத்தால்
 அவிஸ்த: மெய்மறந்தவராயினர்.

स राज्ञो दर्शनाकाङ्क्षी मुहूर्तं समुपाविशत् । तस्मिन्नहनि राजर्षिर्निद्रयाऽपहृतो भुशम् ॥

ச: “அவர்
 ராஜ: மன்னரது
 டர்ஸனாகாங்க்ஷி தர்சனத்தைக்கருதி
 முஹுர்த் ஒரு முகூர்த்தகாலம்
 சமுபாவிஸத் காத்திருந்தார்.
 தஸின் அந்த

அஹனி தினத்தில்
 ராஜர்ஷி: ராஜரிஷி
 நித்ரயா நித்திரையால்
 பூஸ காலமாய்
 அபஹத: மெய்மறந்து தூங்கி
 னார்.

ततो मन्युर्वसिष्ठस्य प्रादुरासीन्महात्मनः । अदर्शनेन राजर्षेर्व्याहृतमुपचक्रमे ॥ १५ ॥

राजर्षे: “ராஜரிஷியினது
 அடர்ஸனே தரிசனம் கிடைக்கா
 மையால்
 மஹாத்மன: மஹாத்மரவான
 வசிஸ்த: வஸிஸ்தருக்கு

மனயு: கோபம்
 ப்ராதூராஸிந் அதிகரித்தது.
 தத: அதனால்
 ஶாஹு சாபநிட
 உபசக்ரமே ஏற்பட்டார்.

यस्मात्त्वमन्यं वृत्त्वान्माभवज्ञाय पार्थिव । चेतनेन विनाभूतो देहस्तव भविष्यति ॥ १७ ॥

பார்யிவ “அரசனே!
 மா: என்னை
 அவஜ்நாய அவமதித்து
 த்வி நீ
 அந்ய வேறொருவரை
 வுத்வாந் வரித்தாய்

யஸாத் என்கிறகாரணத்தால்
 தவ உனது
 தேஹ: உடல்
 சேதனே உயிரை
 விநாபூத: விட்டுப்பிரிந்ததாய்
 மவிஷ்யதி ஆகக்கூடவது.”

ततः प्रवृद्धो राजर्षिः श्रुत्वा शापमुदाहृतम् । ब्रह्मयोनिमयोवाच संरम्भात्क्रोधमूर्च्छितः ॥

राजर्षिः	“राஜர்ஷி	क्रोधमूर्च्छितः	கோபத்தால் மெய்
प्रवृद्धः	தூயி லெழுந்து		மறந்தவராய்
उदाहृतः	இடப்பட்ட	संरम्भात्	மனம்கொத்தளித்த
शापं	சாபத்தை	ब्रह्मयोनिं	தால் பிரம்புத்திரருக்கு,
श्रुत्वा	உணர்ந்து		(வனிஷ்டருக்கு)
ततः	அதனால்	अथ	இப்படி
		उवाच	சாபமிட்டார்;

अजानतः शयानस्य क्रोधेन कलुषीकृतः । मुक्तवान्मयि शापाग्निं यमदण्डमिवापरम् ॥

अजानतः	“உடம்புதெரியாமல்	यमदण्डं	யமதண்டத்தை
शयानस्य	தூயிலுமளவில்	इव	போன்றதும்
क्रोधेन	கினத்தினால்	अपरं	முடிவானதுமான
कलुषीकृतः	அபசாரத்துக்களாகி	शापाग्निं	சாபத்தியை
मयि	என்மீது	मुक्तवान्	விடுத்தீர்.

तस्मात्तवापि ब्रह्मर्षे चेतनेन विनाकृतः । देहः सुरुचिरप्रख्यो भविष्यति न संशयः ॥

ब्रह्मर्षे	“ஹே பிரம்மரிஷி	देहः अपि	உடலும்
तस्मात्	ஆகையால் [யே!	चेतनेन	உயிரை
तव	உம்முடைய	विनाकृतः	விட்டு நீக்கியதாய்
सुरुचिप्रख्यः	தேஜோமயமாய்	भाविष्यति	ஆகக்கடவது.
	விளங்கும்	न संशयः	இதற்கையமில்லை.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22747

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2023

पट्पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தாறுவது ஸர்க்கம். ॥ 56 ॥

उर्वशीशापः—உர்வசீசாபம்.

रामस्य भाषितं श्रुत्वा लक्ष्मणः परवीरहा । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं राघवं दीप्ततेजसम् ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
भाषितं	திருவாக்குக்கு	दीप्ततेजसं	தேஜோமயமாய்
श्रुत्वा	செவ்சாய்த்த		விளங்கும்
परवीरहा	மற்றொரு விஷ்ணு	राघवं	ஸ்ரீராகவரைப்
	அம்சமாகிய		பார்த்து
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	वाक्यं	ஒருவிண்ணப்பத்தை
		उवाच	செய்தார்.

निसिप्तदेहौ काकुत्स्थ कथं तौ द्विजपार्थिवौ । पुनर्देहेन संयोगं जग्मतुर्देवसंमतौ ॥ २ ॥

காகுத்ய	“மேக காகுத்த!	நிசிப்த்ஹீ	உடலொழிந்தவர்
தேவசம்மதௌ	தேவர்களாலும் கொ	புன:	புனத்து [களாய்
	ண்டாடப்பட்ட	கத்ய	எவ்விதமாக
தௌ	அவ்விரு	தேஹ	சரீரத்துடன்
திரிஜபார்திவௌ	பிரம்மணனும்	சங்க்யௌ	இருத்தலை
	அரசனும்	ஜமது:	பெற்றார்களா?

लक्ष्मणेनैवमुक्तस्तु रामधेक्षवाकुनन्दनः । प्रत्युवाच महातेजा लक्ष्मणं पुरुषर्षभः ॥ ३ ॥

லக்ஷ்மண	லக்ஷ்மணரால்	இஷ்ணகூநந்ந: ச	இக்ஷ்வாகுமூல
புரு:	இவ்வண்ணமாய்		பிள்ளையுமாகிய
உக்த:	வினாவியதற்கு திருச்	ராம:	ஸ்ரீராமர்
	செவியசாய்த்த	லக்ஷ்மணம்	லக்ஷ்மணருக்கு
புருஷர்ஷப:	புருஷோத்தமரும்	சு	இது விஷயத்திலே, த
மஹாதேஜா:	மஹாராத்தஜேவானும்	புதுவாச	பதிலை அருளிச்செய்
			தார்:

तौ परस्परशापेन देहावुत्सृज्य धार्मिकौ । अभूतां नृपविप्रर्षी वायुभूतौ तपोधनौ ॥ ४ ॥

தார்பிகௌ	“தருமிஷ்டர்களும்த	பரஸர்ஷாபேன	ஒருவருக்கொருவர்
தபோதனௌ	தபோதனர்களுமாகிய		சாபமிட்டதனால்
தௌ	அவ்விரு	தேஹௌ	உடல்களை நீத்து
நுபவிப்ரர்ஷீ	மன்னரும், பிரம்ம	வாயுபூதௌ	வாயுவடிவம் கொண்
	ரிஷியும்		டவர்களாய்
		அபூத:ஸ்	ஆனார்கள்.

अशरीरः शरीरस्य कृतेऽन्यस्य महामुनिः । वसिष्ठः सुमहातेजा जगाम पितुरन्तिकम् ॥

சுமஹாதேஜா:	“பிரசித்திபெற்ற ம	அந்யஸ்ய	வேறொரு
	ஹாதேஜேவானாகிய	சரீரஸ்ய	சரீரத்திற்காக
வசிஸ்த:	வஸிஷ்ட	பிது:	தந்தையின்
மஹாமுனி:	மஹரிஷி	அந்திகம்	ஸன்னிதிக்கு
அசரீர:	சரீரமொழிந்தவராய்	ஜகாம	எழுந்தருளினார்.

सोऽभिवाद्य ततः पादौ देवदेवस्य धर्मवित् । पितामहमथोवाच वायुभूत इदं वचः ॥ ६ ॥

தர்மவீத்	“தருமவீத்தாகிய	தத:	அதன்மேல்
ச:	அவர்	பிதாமஹ்	பிரம்மாவினிடம்
வாயுபூத:	வாயுவடிவமாகவே	அத:	இப்பொழுது
	இருந்துகொண்டு	வத:	பிரார்த்தனையை
தேவதேவஸ்ய	பிரம்மனுடைய	இத்	இவ்வண்ணமாய்
பாடௌ	திருவடிகளில்	உவாச	விண்ணப்பம் செய்
அபிவாச:	விழுந்து நமஸ்கரித்து		தார்:

भगवन्निमिशापेन विदेहोऽस्मि कृतः प्रभो । देहस्यान्यस्य सद्भावे प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥७॥

प्रभो “எனதையும் செய்ய
भगवन् பகவானே! [வல்ல
निमिशापेन நிமியினது சாபத்தால்
विदेहः உடலைவிட்டு உயிர்
பிரிந்ததாய்
कृतः अस्मि நான் ஆயினேன்.
अन्यस्य வேறொரு

शरीरस्य சரீரத்திற்கு
सद्भावे உயிர் புகும் விஷயத்
தில்
प्रसादं அனுக்கிரகத்தை
कर्तुं செய்ய
अर्हसि தேவரீர் திருவுள்ளம்
கொள்ளவேண்டும்.’

तमुवाच ततो ब्रह्मा स्वयम्भूरमितप्रभः । मित्रावरुणजं तेजः प्रविश त्वं महायशः ॥ ८ ॥

महायशः * மஹாயசஸ்வியும்
अनितप्रभः அமிதமான தேஜோ
மயரும்
ब्रह्मा ஸ்ருஷ்டகர்த்தாவு
स्वयम्भूः பிரம்மதேவர் [மாகிய
ततः அப்பொழுது

उवाच இங்ஙனம் அனுக்கிர
त्वं ‘நீ [கித்தருளினார்:
மித்திரன், வருணன்,
मित्रावरुणजं { என்னும் தேவர்க
ளால் ஏற்பட்ட
तेजः வீரியத்தில்
प्रविश பிரவேசிப்பாயாக.

अयोनिजस्त्वं भविता तत्रापि द्विजसत्तम । धर्मेण महता युक्तः पुनरेष्यसि मे वशम् ॥९॥

द्विजसत्तम “பிரம்மணச்சேஷ்ட!
त्वं நீ
अयोनिजः अपि { அயோநிஜனாகவே(ஒரு
சரீரத்தின்வழியாகப்
பிறவாதவனாகவே)
भविता விளங்குவாய்.
तत्र அப்பொழுது

महता மஹா
धर्मेण தர்மநெறியோடு
युक्तः விளங்குகிறவனும்
पुनः திரும்பவும்
मे எனது
वशं அதனைத்திற்கு
एष्यसि ஆளாகுவாய்.’

एवमुक्तस्तु देवेन चाभिवाद्य प्रदक्षिणम् । कृत्वा पितामहं तूर्णं प्रययौ वरुणालयम् ॥१०॥

देवेन “பிரம்மாவின்ால்
एवं இவ்விதமாய்
तु இவ்விஷயத்தில்
उक्तः நியமனம்பெற்ற அவர்
पितामहं பிரம்மதேவரை
प्रदक्षिणं பிரதிக்ஷணம்
कृत्वा செய்து

च அதன்மேல்
अभिवाद्य நாமம் சொல்லி நமஸ்
கரித்துவிட்டு
वरुणालयं வருணனது ஆலயத்
திற்கு
तूर्णं விரைவாக
प्रययौ எழுந்தருளினார்.

तमेव कालं मित्रोऽपि वरुणत्वमकारयत् । क्षीरोदेन सहोपेतः पूज्यमानः सुरोत्तमैः ॥११॥

तं कालं एव “அதேகாலத்தில்
मित्रः { மித்திரனென்னும்
ஒரு தேவன் (வருண
னது தோழன்)
क्षीरोदेन க்ஷீரஸமுத்திரத்தில்
सहोपेतः இருந்துகொண்டு

सुरोत्तमैः अपि தேவோத்தமர்
களாலும்
पूज्यमानः கொண்டாடப்பட்ட
வனும்
वरुणावं வருணனது அதிகா
ரத்தை
कारयत् செலுத்திவந்தான்.

एतस्मिन्नेव काले तु उर्वशी परमाप्सराः । यदृच्छया समुद्रेशमाययो सखिभिर्वृता ॥१२॥

एतस्मिन् एव काले
परमाप्सराः
उर्वशी तु
सखिभिः

“அதே காலமயத்தில்
அப்பஸரஸ்க்களில்மு
தன்மையானவளான
உள்வசியும்
தோழிமார்களால்

वृता
यदृच्छा
समुदेशं
आययौ

சூழப்பெற்றவளாய்
தற்செயலாய்
கடற்கரைக்கு
வந்தாள்.

तां दृष्ट्वा रूपसम्पन्नां क्रीडन्तीं वरुणालये । आविशत्परमो हर्षो वरुणं चोर्वशीकृते ॥१३॥

रूपसम्पन्नां
वरुणालये
क्रीडन्तीं
तां

“அழகுவாய்ந்த
வருணலயத்தில்
உல்லாசமாய்ப் பொழு
தைப்போக்கிக்கொ
ண்டிருந்த
அவளை

दृष्ट्वा च
उर्वशीकृते
वरुणं
परमः
हर्षः
आविशत्

கண்ணுற்றதால்
உள்வசிக்கி
வருணனுக்கு
அதிக
காதல்
உண்டாயிற்று.

स तां पद्मपलाशाक्षीं पूर्णचन्द्रनिभाननाम् । वरुणो वरयाप्सास मैथुनायाः परोवरा ॥१४॥

सः वरुणः
पद्मपलाशाक्षीं
पूर्णचन्द्रनिभाननां

“அந்த வருணன்
செந்தாமரையிதழ்
போன்ற கண்களுந்
றவனும்
முழுமதிபோன்ற
முகமுடையவனும்

अपरोवरां
तां
मैथुनाय
वरयाप्सास

அப்ஸரோத்தமியு
மான
அவளை
சம்போகத்திற்கு
வேண்டினன்.

प्रत्युवाच ततः सा तु वरुणं प्राञ्जलिः स्थिता । मित्रेणाहं वृता साक्षात्पूर्वमेव सुरेश्वर ॥

सा
प्राञ्जलिः
वरुणं
ततः
प्रत्युवाच
सुरेश्वर

“அவள்
கைகூப்பிக்கொண்டு
வருணனைநோக்கி
அப்பொழுது
இங்ஙனம் பதினு
ரைத்தாள் :
“தேவோத்தம!

पुनं तु
अहं
मित्रेण
साक्षात्
वृता
स्थिता एव

முன்னமேயே
நான்
மித்திரனால்
நேராக
வரிக்கப்பட்டு
ஏற்றுக்கொண்டவ
ளாயும் இருக்கிறேன்.

वरुणस्त्वब्रवीद्वाक्यं कन्दर्पशरपीडितः । इदं तेजः समुत्सृज्ये कुम्भेऽस्मिन् देवनिर्मिते ॥

वरुणः
कन्दर्पशर-
पीडितः तु
वाक्यं
अब्रवीत्

“வருணன்
அனங்கனது அம்பு
களால் மெய்மறந்து
இருந்ததால்
இந்த வாக்கியத்தை
சொன்னான் :

अस्मिन्
देवनिर्मिते
कुम्भे
इदं
तेजः
समुत्सृज्ये

‘இந்த
தெய்வஸ்ருஷ்டியாகிய
கும்பத்தில்
இந்த
வீரீயத்தை
விட்டுவைக்கிறேன்.

தந்ர வு	அவ்விடத்திற்கு	சுசீகர	கூரில் கண்டு
அரமல்	புயச்சீசுர்ந்தாள்.	தா	அவனாப்பார்த்து
மல:	மத்திரகேவன்	து	இதுவிஷயத்தில்
தவீரீ	ஊர்வசியை	இதீ	இப்படி
		அவரீ	கூறீ:

मया निमन्त्रिता पूर्वं कस्मात्त्वमवसर्जिता । पतिमन्यं वृत्तवती तस्मात्त्वं दुष्टचारिणी ॥२२॥

புர்வ்	“முதலில்	அந்	மற்றொருவனை
மயா	என்னால்	பதி	கணவனாக
நிமந்நிதா	வரிக்கப்பட்டு சம்ம	வ்ருத்வதீ	மனமொப்பிக்கொண்
	தித்திருந்த		டவளாகின்றாயோ
தவ்	நீ	தஸ்மா	அதனால்
கஸ்மா	எதனால்	தவ்	நீ
அவசர்ஜிதா	உதறிகள் எரிவிட்டு	துஸ்தாரிணீ	கற்பழிந்தவளாயினை.

अनेन दुष्कृतेन त्वं मत्कोपकलुषीकृता । मनुष्यलोकमास्थाय कश्चित्कालं निवत्स्यसि ॥

அநெ	“இந்த	மநுஷ்யலுக்	மனுஷ்யலோகத்தில்
துஸ்தூநெ	குற்றத்தினால்	ஆஸ்தாய	இருந்துகொண்டு
மக்ஸூபகலுஸீகூதா	எனது கோபத்திற்	கஷித்	சில
	குப்பாத்திரமாயினை.	காலம்	காலம்
தவ்	நீ	நிவத்ஸ்யசி	வளிக்கக்கடவாய்.

बुधस्य पुत्रो राजर्षिः काशिराजः पुरुरवाः । तमद्य गच्छ दुर्बुद्धे स ते भर्ता भविष्यति ॥

துபுதே	“மதிகெட்ட மாதே!	அத	இப்பொழுது
புரூவா:	புரூவவன் என்னும்	தீ	அவனிடம்
ராஜர்ஷி:	ராஜரிஷி	கஷ்	புயச்சீசுர்.
புதஸ்ய	புதனது	ச:	அவன்
புல:	புத்திரன்.	தே	உனக்கு
காசிராஜ:	{ காசிராஜனாக விளங்	மதா	கணவனாக
	{ கிக்கொண்டிருக்கின்	மவிஷதி	ஆகு வான்.
	ருண்.		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षट्पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22771

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2047

वसिष्ठस्य मैत्रावरुणित्वेनोपपत्तिः—வஸிஷ்டர் மித்திராவருணர்களுக்கு
புத்திரனாக ஜனிப்பது.

சுஷ்ண:	லக்ஷ்மணர்	ஆத்மா	செவியுற்று
வியஸகூலா	அமாணுஷ்யசக்தி	படைத்தவர்களுக்கு	அதிக ஸந்தோஷ
	ஒத்ததும்		மடைந்தவராக
அபூததர்சனா	ஆச்சர்யகரமானது		பூராகவரைப்
	மான		பார்த்து
தா	அந்த		இந்த விண்ணப்பத்
கயா	விருத்தாரத்தை		தை
		அவதி	அருளிச்செய்தார்:

காகுஸ்து தேவசம்மதௌ	“காகுத்தரே! தேவர்களாலும் கொண்டாடப்பட்ட அவ்விரு பிரரம்மமனாரும் மன்னாரும்	நிஷிசதேஹௌ புன: கத்ய தேஹ சம்யோகம் ஜாமநு:	உடலொழிந்தவர் மறுத்து [களாய் எவ்விதமாக சரீரத்துடன் இருத்தலை பெற்றார்கள்?
-----------------------	--	--	--

தச்ய	அவருடைய	வசிஸ்த்ய	வஸிஷ்டருடைய
தவ் பாபித்	அந்த மொழிக்கு	தா	அந்த
சு:வா	செவ்சாய்த்த	கதா	கதையை
ஸத்யபாகம:	ஸத்யபராக்ரமராக்ய	கத்யமாஸ	விவரமாகக் கூறலாயி
ராம:	ஸ்ரீராமர்		
மஹாத்மன:	மஹானுபாவரான		

[illegible]

पूर्वं समभवत्तत्र ह्यस्यो भगवानृषिः । नाहं सुतस्तपेत्युक्त्वा मित्रं तस्मादपाकमत् ॥५॥

பூர்வம் முதலில்
தல அருதில்
பகவான் பகவானாகிய
அச்ய: அகஸ்திய
஋பி: ஹி ரிஷியே
சமமவத் தேற்றினர்.
மித்ரம் மித்திரனை நோக்கி
அஹம் நான்

நவ உனது
சுத: புத்திரன்
ந அல்லன்
ஐதி என்று
அஹம் சாற்றிவிட்டு
தஸ்ய அவ்விடத்திலிருந்து
அபாகமத் வெளியே புறப்பட்டுப்
போய்விட்டார்.

तद्धि तेजस्तु मित्रस्य उर्वश्या: पूर्वमाहितम् । तस्मिन्समभवत्कुम्भे तत्तेजो यत्र वारुणम् ॥

ஹி ஏனெனில்
யத் கும்து எந்தக் கும்பத்தில்
பூர்வம் முதலில்
மித்ரஸ்ய மித்திரானது
தத் அந்த
தேஜ: வீர்யமிருந்ததோ
தஸிந் து அதிலேயே

தத் அந்த
அஹம் உயர்வசியின்
அஹம் அபகாரத்தால் வீணைத்
ததம் ததம்
வாஹம் வருணனதுமாகிய
தேஜ: வீர்யம்
சமமவத் கலக்கப்பட்டது.

कस्यचित्स्वय कालस्य मित्रावरुणसम्भवः । वसिष्ठस्तेजसा युक्तो जज्ञे चैश्वाकुदैवतम् ॥

தமிழ் வாக்குமஹாதேஜா ஜாதமாத்ரமநிந்திதம் ।
சௌம்யம் "ஹே செளம்ய!
அத அதன்பின்னர்
கச்யசித் காலஸ்ய து சிலகாலஞ்சென்று
மித்ராவரணஸம்மவ: மித்திரனும் வருண
னும் ஹேதுவாய்

ஜாதமாத்ரம் பிறப்புடைய
த அவரை
அஸ்ய வ்ஸஸ்ய இந்தக் குலத்திற்கு
ந: நமது
அவாய் வ கேதமத்தின் பொ

तेजसा தேஜஸால்
युक्त: விளங்கும்
वसिष्ठ: வலிவிட்டர்
जज्ञे உற்பவித்தனர்.
महोजा: மஹாதேஜோவானாகிய
इक्ष्वाकु: இக்ஷ்வாகுமஹாராஜா
अनिन्द्रितं கல்மஷமற்ற

ருட்டே
இக்ஷ்வாகு குலத்தவர்
களால் தைவமென
பூஜிக்க உரிய
புரோஹிதராக
வத் ஆராய்ந்தெடுத்து
வரித்தார்.

एवं त्वपूर्वदेहस्य वसिष्ठस्य महात्मनः । कथितो निर्गमः सौम्य निमे: शृणु यथाऽभवत् ॥

சௌம்யம் "ஹே செளம்ய!
மஹாத்மாவான
வசிஸ்தருக்கு
ஏய் இப்படி
அபூர்வமான சரீரத்
தினது
கயித: கவரலாறு கூறினேன்.

நிமே: நிமிசின்
நிர்ம: உயிர்வியோகமானது
யதா அமவத் எவ்விதம் முடிந்த
தோ அதை
து இப்பொழுது
சுணு கூறுகின்றேன் கேள்.

हृष्टा विदेहं राजानमृषयः सर्व एव ते । तं ततो योजयामासुर्यागदीक्षां मनीषिणः ॥१०॥

मनीषिणः	“மஹா பாண்டித்திய முள்ள	विदेहं	சரீரமற்றவராய்
ते	அந்த	हृष्टा एव	கண்டும்
ऋषयः	ரிஷிகள்	ततः	அப்படியிருக்கையி லும்
सर्वे	எல்லோரும்	यागदीक्षां	யாகதீக்ஷையை
तं	அந்த	योजयामासुः	பூர்த்திசெய்ய நிச்ச யித்தார்கள்.
राजानं	மன்னரை		

तं च देहं नरेन्द्रस्य रक्षन्ति स्म द्विजोत्तमाः । गन्धैर्माल्यैश्च वस्त्रैश्च पौरमृत्युसमन्विताः ॥

पौरमृत्यु- } समन्विताः }	“பட்டணத்து ஜனங் களோடும், மந்திரி மார்களுடன்கூடிய	देहं	உடலை
द्विजोत्तमाः	பிராமணைத்தமர்கள்	गन्धैः च	கந்தங்களாலும்
नरेन्द्रस्य	மன்னரது	माल्यैः च	பூவ்பங்களாலும்
तं	அந்த	वस्त्रैः च	வஸ்திரங்களாலும்
		रक्षन्ति स्म	அழியாதவண்ணம் காப்பாற்றிவந்தார்கள்.

ततो यज्ञे समाप्ते तु भृगुस्तत्वेदमब्रवीत् । आनयिष्यामि ते चेतस्तुष्टोऽस्मि तव पार्थिव ॥

तव	“அப்பொழுது	तव	உன்விஷயத்தில்
यज्ञे	யஞ்ஞம்	तुष्टः	அகமகிழ்ந்தவனாய்
समाप्ते तु	முடிந்ததும்	अस्मि	ஆயினேன்.
भृगुः	பிரகு மஹரிஷி	ते	உன்னுடைய
इदं	இப்படி	चेतः	ஜீவாத்மாவை
अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தரு	ततः	மீளவும்
पार्थिव	‘ராஜனே’ [எரினார்]	आनयिष्यामि	உண்டாக்குகிறேன்.’

सुप्रीताश्च सुराः सर्वे निमेष्वेतस्तथाऽब्रुवन् । वरं वरय राजर्षे क ते चेतो निरूप्यताम् ॥

सुराः	“தேவர்கள்	राजर्षे	‘அரசர்பெருமானே,
सर्वे च	எல்லோரும்	ते चेतः	உனது ஜீவாத்மா
सुप्रीताः	அதிகப்பீதிவைத்தவர் களாகி	क	எங்கிருக்கவேண் டுமோ, அது
निमेषः	நிமியினது	निरूप्यतां	உன்னால் நிச்சயிக் கப்படட்டும்;
चेतः	ஜீவாத்மாவைப் பார்த்து	वरं	விருப்பமான வரத்தை
तथा	இப்படி	वरय	வேண்டுக’.
अब्रुवन्	சொல்லியருளினார்கள்;		

एवमुक्तः सुरैः सर्वैर्निमेषेतस्तदाऽब्रवीत् । नेत्रेषु सर्वभूतानां वसेयं सुरसत्तमाः ॥ १४ ॥

சுரै:	“தேவர்கள்	பாவந்	இப்படிப் பதிலுரைத்
सर्वै:	எல்லோராவும்		த்து :
एवं	இவ்வண்ணம்	புரஸத்தமா:	‘தேவ தேவோத்
उक्तः	நியமனம்பெற்ற		தமர்களே !
निमेष:	நிமிஷினது	सर्वभूतानां	எல்லா பிரானிக
वैत:	ஜீவாத்மா		ஞடைய
तदा	அப்பொழுது	नेत्रेषु	நேத்திரங்களில்
		वसेयम्	நான் வசிக்கிறாக்க
			வேண்டுக்கின்றேன்.’

बाढमित्येव विबुधा निमेषेतस्तदाऽब्रुवन् । नेत्रेषु सर्वभूतानां वायुभूतश्चरित्यसि ॥ १५ ॥

தடா	“அப்பொழுது	बाढं पुव	‘அங்கனமேயாகுக.
विबुधा:	அமரர்கள்	वायुभूतः	வாயுவடிவமாகி
निमेष:	நிமிஷினது	सर्वभूतानां	எல்லாப் பிரானிக
वैत:	ஜீவாத்மாவைப்		ஞடைய
इति	இப்படி [பார், த்து	नेत्रेषु	நேத்திரங்களில்
अब्रुवन्	நியமித்தருளினார்கள் :	चरित्यसि	நீ ஸஞ்சரிக்கக்கடவை.

त्वत्कृते च निमिष्यन्ति चक्षुषि पृथिवीपते । वायुभूतेन चरता विश्रमार्थं मुहुर्मुहुः ॥ १६ ॥

புதிவோபதே	“தேவ பார், த்திவ !	विश्रमार्थं च	இளைப்பாறுதற்
वायुभूतेन	வாயுவடிவமாக	मुहुः मुहुः	அடிக்கடி [காகவே
चरता	ஸஞ்சரிப்பதால்	चक्षुषि	கண்களை
इत्कृते	உன்றிமித்தமாய்	निमिष्यन्ति	இமைகொட்டுவார்
			கள்.’

एवमुक्त्वा तु विबुधाः सर्वे जमयुथागतम् । ऋषयोऽपि महात्मानो निमिर्देहं समाहरन् ॥

விபுதா:	“ அமரர்கள்	महात्मानः	மஹாத்மாக்களான
सर्वे	எல்லோரும்	ऋषयः अपि	ரிஷிகளும்
एवं	இங்ஙனம்	निमेषः	நிமிஷினது
उक्त्वा तु	நியமித்தருளியிட்ட	देहं	உடலை
यथागतं	வந்தவண்ணமே	समाहरन्	எடுத்துவந்தார்கள்.
जमुः	திரும்பிப் போனார்கள்.		

अरणिं तत्र निक्षिप्य पथनं चक्रुरोजसा । मन्त्रहोमैर्पहात्मनः पुत्रहेतोर्निमेषस्तदा ॥ १८ ॥

மஹாமன:	“ மஹாத்மாவான	तत्र	அந்த
निमेषः	நிமிக்க	अरणिं	அரணிக்கட்டையால்
तदा	அப்போது	निक्षिप्य	வைத்து
पुत्रहेतोः	புத்திரனுண்டாவதன்	ओजसा	ஆண்மையால்
	பொருட்டு	मन्त्रहोमैः	மந்திரஜபங்களோடு
		मथनं चक्रुः	கடைந்தார்கள்,

अरण्यां मथ्यमानायां प्रादुर्भूतो महातपाः । मथनान्मथिरित्याहुर्जननाज्जनकोऽभवत् ॥
यस्माद्विदेहात्सम्भूतो वैदेहस्तु ततः स्मृतः ॥ १९ ॥

अरण्यां “அரணிகுட்டை
मथ्यमानायां கடையப்பட்டவளவில்
महा तपाः மஹாதேஜோமய
प्रादुर्भूतः ஒரு புருஷன் [ராகிய
உற்பபித்தனர்.
मथनात् மதனம் செய்து
मिथि: மிதி [உண்டானதால்
इति என்று
आहुः உலகத்தார்கள் வழங்
கினார்கள்.

जननात् ஜனித்ததனால்
जनकः ஜனகரெனவும்
अभवत् வினங்கினார்.
तः அதுவும் தவிர
विदेहात् உயிர் பிரிந்த உடலிவி
ருந்து
सम्भूतः பிறந்தவர்
यस्मात् ஆனபடியால்
वैदेहः तु வைதேஹரெனவும்
स्मृतः அழைக்கப்படலானார்.

एवं विदेहराजश्च जनकः पूर्वकोऽभवत् । मिथिर्नाम महातेजास्तेनायं मैथिलोऽभवत् ॥ २० ॥

एवं “இப்படி.
महातेजाः மஹாதேஜோவான
கிய
मिथि: மிதி
नाम என்பவர்
पूर्वकः குலத்தலைவரான
முதல்
विदेहराजः விதேஹராஜனாய்

अभवत् ஆனார்.
तेन च அவராலேதான்
अयं இக்காலத்திய
जनकः ஜனகர்
मैथिलः { மைதிலர் (மிதியின்
குலத்தில் தோன்றிய
வர்) என்ற
अभवत् நாமதேயம் பெற்றார்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22791

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2067

अष्टपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ५८ ॥

ययातिचरितम्—யயாதிமஹாராஜனின் சரிதம்.

एवं ब्रुवति रामे तु लक्ष्मणः परवीरहा । प्रत्युवाच महात्मानं ज्वलन्तमिव तेजसा ॥ १ ॥

एवं இவ்வாறு
रामे ஸ்ரீராமர்
ब्रुवति तु சொல்லியபின்னர்
परवीरहा இன்னொரு விஷ்ணு
அம்சமாகிய
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
तेजसा தேஜஸால்

ज्वलन्तं கொழுந்துவிட்டு எரி
யும் தீயை
इव போன்ற
महात्मानं மஹாத்மாவான அவ
ரைப் பார்த்து
प्रत्युवाच மீளவும் இங்ஙனம்
வினாவினார்.

भार्गवस्य कुले जाता देवस्याक्रिष्टकर्मणः । सहसे हृदतं दुःखमवमानं च दुःसहम् ॥११॥

अक्रिष्टकर्मणः	“எதையும் அனாயாஸ மாய் முடிக்கவல்ல தேவத்தன்மை கொண்ட	दुःसहं	பொறுத்ததற்கரிய தான்
देवस्य		अवमानं	அவமானமாகிற
भार्गवस्य	{ பிரகுவின் புதல்வரு டைய (சுக்கிராசாரி யருடைய)	दुःखं च	கஷ்டத்தையும்
कुले	குலத்தில்	हृदतं	மனதினுள்ளேயே
जाता	பிறந்த நீ	सहसे	இருத்திக்கொண்டு சகித்திருக்கின்றனே.

आवां च सहितौ देवि प्रविशाव हुताशनम् । राजा तु रमतां सार्धं दैत्यपुत्र्या बहुक्षपाः ॥

देवि	“அம்மா !	राजा	மன்னர்
आवां च	நாமிருவரும்	दैत्यपुत्र्या	அசுரர் மகள் ஒருவ ளோடேயே
सहितौ	ஒன்றுகூடி	सार्धं	கூடி
तु	இப்பொழுது	बहुक्षपाः	வெகுகாலம்
हुताशनं	அக்கினியில்	रमताम्	மகிழ்ந்துவாழட்டும்.
प्रविशाव	விழுந்து இறப்போம்.		

यदि वा सहनीयं ते मामनुज्ञातुमर्हसि । क्षम त्वं न क्षमिष्येऽहं मरिष्यामि न संशयः ॥

ते	“தேவரீருக்கு பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான் என்கிற பகஷத்தில் தேவரீர்	मरिष्यामि	உயிரையொழித்து விடுகிறேன்.
सहनीयं वा यदि		न संशयः	இதற்கு சந்தேஹ மில்லை.
त्वं	தேவரீர்	मं	எனக்கு
क्षम	அடங்கிக்கிடவும்.	अनुज्ञातुं	அனுமதியளிக்க
अहं	நான்	अर्हसि	தேவரீர் திருவுள்ளம் கொள்ளவேண்டும்.
क्षमिष्ये न	பொறுத்திரேன்.		

पुत्रस्य भाषितं श्रुत्वा परमार्तस्य रोदतः । देवयानी तु संकुद्धा सस्मार पितरं तदा ॥

परमार्तस्य	“மிகவுப் நொந்து அழுதுகொண்டிருக்கிற	तु	இவ்விஷயத்தில்
रोदतः		संकुद्धा	மிகச்சினம் கொண்ட வளாகி
पुत्रस्य	புத்திரனது	तद्	அச்சமயத்தில்
भाषितं	மொழிக்கு	पितरं	தந்தையை
श्रुत्वा	செவிசாய்த்த	सस्मार	மனதில் நினைத்தாள்.
देवयानी	தேவயானி		

इङ्गितं तदभिज्ञाय दुहितुर्भागिवस्तदा । आगतस्त्वरितं तत्र देवयानी तु यत्र सा ॥ १५ ॥

भागवतः “பிருகுவின புத்தி
ரர் (சக்கிராசாரியர்)
दुहितुः புகல்விபின து
तत् அந்த
इङ्गितं மனோபாவத்தை
तदा அத்தருணத்தில்
अभिज्ञाय அறிந்து

तु உடனே
सा அந்த
देवयानी தேவயானி
यत्र எங்கிருந்தனளோ
तत्र அவ்விடத்திற்கு
त्वरितं விரைந்து
आगतः வந்துசேர்ந்தனர்.

दृष्ट्वा चाप्रकृतिस्थां तामप्रहृष्टामचेतनाम् । पिता दुहितरं वाक्यं किमेतदिति चाब्रवीत् ॥

पिता “தந்தை
दुहितरं च பெண்ணையும்
अप्रकृतिस्थां ஸ்வபாவத்திற்கு
மாறும்
अप्रहृष्टा உற்சாகமின்றி
अचेतनां च மெய்மறந்திருப்பவ
ளாயும்

दृष्ट्वा கண்டு
तां அவனைப்பார்த்து
पुतत् இது
कि யாதுகாரணம்
इति என்கிற
वाक्यं கேள்வியை
अब्रवीत् கேட்டார்.

पृच्छन्तमसकृत्तं वै भार्गवं दीप्ततेजसम् । देवयानी तु संक्रुद्धा पितरं वाक्यमब्रवीत् ॥ १७ ॥

संक्रुद्धा “மிகச்சினங்கொண்டி-
देवयानी तु தேவயானியும் [ருந்த
असकृत् பலதரம்
पृच्छन्तं வினாவுகின்ற
तं அந்த
दीप्ततेजसं தேஜோமயமும்

पितरं वै தந்தையுமாகிய
भार्गवं சக்கிராசாரியரைப்
वाक्यं விஷயத்தை [பார்த்து
अब्रवीत् இங்ஙனம்கெரிவித்
தனள்:

अहमग्निं विषं तीक्ष्णमपो वा मुनिसत्तम । भक्षयिष्ये प्रवेक्ष्यामि न तु शक्ष्यामि जीवितुम् ॥

मुनिसत्तम “ஹே மஹரிஷியே !
अहं நான்
तीक्ष्णं தீக்ஷணமான
विषं விஷத்தை
भक्षयिष्ये அருந்திவிடப்போகி
वा அல்லது [நேன்.

अग्निं நெருப்பிலாவது
अपः ஜலத்திலாவது
प्रवेक्ष्यामि குதித்துவிடப்போகி
तु இனியும் [நேன்.
जीवितुं உயிரைவைத்திருக்க
शक्ष्यामि न மாட்டேன்.

न मां त्वमवजानीषे दुःखितामवमानिताम् । वृक्षस्यावज्ञया ब्रह्मंश्छिनत्ते वृक्षजीविनः ॥

ब्रह्मन् “ஹே வேதவித்தே !
त्वं தேவரீர்
मां எண்ண
अवमानितां அவமானமடைந்து
दुःखितां { துக்கத்தை அனுப
வித்துக்கொண்டி
ருப்பவளாக
अवजानीषे न கவனியாதிருக்கிறீர்.

वृक्षस्य மூலவிருகூத்தினிட
முள்ள
अवज्ञया அலகூதத்தினால்
वृक्षजीविनः { விருகூத்தின் ஸா
ராம்சங்கள் (அதாவ
து இலைகள், காய்
கனிகள்)
छिनत्ते அழிகின்றன.

अवज्ञया च राजर्षिः परिभूय च भार्गव । मय्यवज्ञां प्रयुङ्क्ते हि न च मां बहु मन्यते ॥

भार्गव	“பிருகு மஹரிஷியின்	மா	என்னை
राजर्षिः	ராஜரிஷி [புத்திராரோ!	बहुमन्यते न	மேலாக மதியா திருக்
अवज्ञया हि	அலக்யத்தினை	च	அன்றியும் [கிறார்.
	லன்றோ	मयि	என்னிடத்தில்
परिभूय च	வெட்கப்படுதற்பொ	अवज्ञां च	அலக்யத்தையும்
	ருட்டே	प्रयुङ्क्ते	காட்டுகிறார்.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा कोपेनाभिपरिप्लुतः । व्याहर्तुमुपचक्राम भार्गवो नहुषात्मजम् ॥२१॥

तस्याः	“அவளது	कोपेन	கோபத்தால்
तत्	அந்த	अभिपरिप्लुतः	மெய்மறந்தவராகி
वचनं	மொழிக்கு	नहुषात्मजं	நகுஷரின் புதல்வனை
श्रुत्वा	செவிகாய்த்த		(யயா தியை)
भार्गवः	பார்க்கவர் (சக்கிரா	व्याहर्तुं	இங்ஙனம் சபிக்க
	சாரியர்)	उपचक्राम	தலைப்பட்டார்.

यस्मान्मामवजानीषे नाहुष त्वं दुरात्मवान् । जरया परया जीर्णः शैथिल्यमुपयास्यसि ॥

नाहुष	“அரே நகுஷபுத்திரா!	पाया	மிக்க
त्वं	நீ	जरया	ஜராவஸ்தைகொண்டு
दुरात्मवान्	கெட்ட மதியுடையோ	जीर्णः	விருத்தாப்பியனாகி!
मां	என்னை [னாகி	शैथिल्यं	வார்த்திக் கணைத்
अवजानीषे	அலக்யம் பண்ணு		தை (துர்பலத்தை)
	கூறும்	उपयास्यसि	அடையக்கடவாய்.
यस्मात्	என்கிற காரணத்தால்		

एवमुक्त्वा दुहितरं समाश्वास्य च भार्गवः । पुनर्जगाम ब्रह्मर्षिर्भवनं स्वं महायशः ॥२२॥

महायशः	“மஹாபுகழ்	दुहितरं च	புத்திரியையும்
	படைத்த	समाश्वास्य	சமாதானப்படுத்தி
ब्रह्मर्षिः	பிரமரிஷியாகிய		விட்டு
भार्गवः	சக்கிராசாரியர்	स्वं	தனது
एवं	இப்படி	भवनं	இருப்பிடத்திற்கு
उत्तवा	சபித்துவிட்டு	पुनः	திரும்பி
		जगाम	போய்ச்சேர்ந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22814

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2090

एकोनषष्टितमः सर्गः—ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். || ௫௨ ||

पूरो राज्याभिषेकः—பூருவின் ராஜ்யாபிஷேகம்.

श्रुत्वा तूशनसं क्रुद्धं तदातो नहुषात्मजः । जरां परमिकां प्राप्य यदुं वचनमब्रवीत् ॥

नहुषात्मजः तु	“நகுஷரின் புதல்வ ரும்	जरां	ஜராவஸ்தையை
उशनसं	சுக்கிராசாரியரால்	प्राप्य	அடைந்து
	வினோந்த	तदातः	அதனால் மிகவருத்த முற்றவராகி
क्रुद्धं	குளுகாரியத்திற்கு	यदुं	யதுவை அழைத்து
श्रुत्वा	உடன்பட்டு	वचनं	இந்த ஆக்கினையை
परमिकां	மிக்க	अब्रवीत्	சொன்னார்;

यतस्त्वमसि धर्मज्ञो मदर्थं प्रतिगृह्यताम् । जरां परमिकां पुत्र भोगै रंस्ये महायशाः ॥ २ ॥
न तावत्कृतकृत्योऽस्मि विषयेषु नरर्षभ । अनुभूय तथा कामं ततः प्राप्स्याम्यहं जराम् ॥

नरर्षभ	“தேற புருஷோத்தம!	जरां	மூப்பை
पुत्र	மகனே!	मर्धं	எனக்காக
त्वं	நீ	प्रतिगृह्यतां	நீ வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும்;
धर्मज्ञः	தருமங்களை உணர்ந்த வனென	भोगैः	இன்பங்களால்
महायशाः	மிகப் பிரசித்திபெற்ற வனாய்	रंस्ये	திருப்தியடைகிறேன்.
असि	விளங்குகின்றனை.	तथा	அவ்வண்ணமாய்
विषयेषु	சுற்றின்பங்களில்	कामं	மனோபிஷ்டத்தை
तावत्	இன்னும்	अनुभूय	அனுபவித்து விட்டு
कृतकृत्यः	ஆசையொழிந்தவனாய்	अहं	நான்
अस्मि न	நான் ஆகவில்லை.	जरां	மூப்பை
यः	ஆகையால்	ततः	மீளவும்
परमिकां	அதிக	प्राप्स्यामि	பெற்றுக்கொண்டு விடுகிறேன்.”

यदुस्तद्वचनं श्रुत्वा प्रत्युवाच नरर्षभम् । पुत्रस्ते दयितः पूरुः प्रतिगृह्णातु वै जराम् ॥४॥

तद्वचनं	“அவரது மொழிக்கு	ते	‘உமக்கு
श्रुत्वा	செவ்சாய்த்த	दयितः	மிக்க அருமையான
यदुः	யது	पुत्रः	புத்திரனாகிய
नरर्षभं	மன்னரைப்பார்த்து	पूरुः	பூரு
प्रत्युवाच	இப்படி பதில்கொண் னான்.	जरां वै	கிழத்தனத்தையும்
		प्रतिगृह्णातु	வாங்கிக்கொள்ள ட்டும்.

बहिष्कृतोऽहमर्थेषु सन्निकर्षाच्च पार्थिव । प्रतिगृह्णातु वै राजन्कः सहाश्राति भोजनम् ॥

பார்थிவ “சக்கராவர்த்தியாகிய
 ராஜந் மன்னரே!
 அஹ் வ நாளை
 அर्थேषு ப்ரமேயங்களில்
 சन्नிகர்ஷாந் பந்துத்துவத்திவி
 ருந்து

बहिष्कृतः பகிஷ்கரிக்கப்பட்டி
 ருக்கிறேன்.
 कः எவனொருவன்
 भोजनं वै ஸர்வபாக்யத்தையும்
 सह आश्राति கூடவிருந்து அனுப
 விக்கிறானே அவன்
 प्रतिगृह्णातु ஏற்றுக்கொள்ளட்டும்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राजा पूरुषथाब्रवीत् । इयं जरा महाबाहो मदर्थं प्रतिगृह्यताम् ॥ ६ ॥

तस्य “அவனது
 तद्वचनं அம்மொழிக்கு
 श्रुत्वा अथ செவிசாய்த்த
 राजा மன்னர்
 पूरुं பூருவைப்பார்த்து
 अब्रवीत् இங்ஙனம் நியமித்த
 ருளினார்:

महाबाहो “தேற மஹாபாஹோ!
 इयं இந்த
 जरा கிழத்தனமானது
 मदर्थं எனக்காக
 प्रतिगृह्यताम् உன்னால் வாங்கிக்கொ
 ள்ளப்படவேண்டும்.”

नाहुषेणैवमुक्तस्तु पूरुः प्राञ्जलिरब्रवीत् ।

धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि शासनेऽस्मि तव स्थितः

॥ ७ ॥

नाहुषेण “நகுஷனது புதல்வ
 एवं இங்ஙனம் [ரால்
 उक्तः சொல்லியதற்குச்
 செவிசாய்த்த
 पूरुः तु பூருவோவென்றால்
 प्राञ्जलिः அஞ்சலீஹஸ்தனாய்
 अब्रवीत् இப்படி பதில் உரைத்
 தான்.

धन्यः अस्मि “தன்னியன் ஆயினேன்.
 अनुगृहीतः அனுக்கிரகிக்கப்
 பெற்றவன்
 अस्मि ஆயினேன்.
 तव தேவரீரது
 शासने நியமனத்தில்
 स्थितः अस्मि சலியா பக்தியுடைய
 வன்.”

पूरोर्वचनमाज्ञाय नाहुषः परया मुदा । महर्षमतुलं लेभे जरां संक्रामयच्च ताम् ॥ ८ ॥

नाहुषः “நகுஷரின் புதல்வன்
 पूरोः பூருவின்
 वचनं அங்கிகாரத்தை
 आज्ञाय ஏற்றுக்கொண்டு
 परया பரிபூர்ண
 मुदा மனஸந்துஷ்டியால்
 अतुलं அளவற்ற

महर्षं ஆனந்தத்தை
 लेभे அடைந்தான்.
 तां அந்த
 जरां च மூப்பையும்
 संक्रामयत् மாற்றி ஒப்புவித்
 தான்.

ततः स राजा तहणः प्राप्य यज्ञानुहस्रशः । बहुवर्षसहस्राणि पालयामास मेदिनीम् ॥

तः “அதன்மேல்
 सः राजा அந்த மன்னன்
 तहणः யௌவனம் பெற்றவனாய்
 सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காக
 यज्ञान् யாகங்களை

प्राप्य செய்து
 बहुवर्ष- } அனேக ஆயிரவருஷங்
 सहस्राणि } கள் வரையில்
 मेदिनी பூமியை
 पालयामास பரிபாலித்துவந்த

अथ दीर्घस्य कालस्य राजा पूरुषथाब्रवीत् । आनयस्व जरां पुत्र न्यासं निर्यातयस्व मे ॥

अथ “இப்படி
 दीर्घस्य कालस्य வெகுகாலம் சென்ற
 पिन्नर्
 राजा மன்னன்
 पूरुं சூருவைப் பார்த்து
 अथ இப்படி
 ब्रवीत् கூறினான்

पुत्र ‘வதன்!
 जरा ஜரையை
 आनयस्व மாற்றிவிடு.
 न्यासं வைப்பாக வைத்திருப்ப
 मे எனக்கு [பதை
 निर्यातयस्व திரும்பிக்கொடுத்து
 விடு.

न्यासभूता मया पुत्र त्वयि संक्रामिता जरा ।

तस्मात्प्रतिगृहीष्यामि तां जरां मा व्यथां कृथाः

॥ ११ ॥

पुत्र “வதன்!
 जरा மூப்பு
 मया என்னால்
 त्वयि உன்னிடத்தில்
 { மறுபடி பெற்றுக்கொ
 न्यासभूता } ள்ளவேண்டியவைப்
 பாக

संक्रामिता ஒப்புவிக்கப்பட்டிருந்
 तस्मात् ஆதலால் [தது.
 तां जरां அந்த ஜரையை
 प्रतिगृहीष्यामि திரும்பிப்பெற்றுக்
 கொள்கிறேன்.
 व्यथा மனச்சஞ்சலத்திற்கு
 मा कृथाः இடங்கொடாதே.

प्रीतश्चास्मि महाबाहो शासनस्य प्रतिग्रहात् । त्वां चाहमभिषेक्ष्यामि प्रीतियुक्तो नराधिपम् ॥

महाबाहो “ஹே மஹாபாகுவே!
 शासनस्य சாஸனத்திற்கு
 प्रतिग्रहात् கண்யம் வைத்த கார
 णात् தால்
 प्रीतः अस्मि திருப்தி அடைந்தேன்.

प्रीतियुक्तः அனுகூரகிக்கவேண்
 अहं च நானே [டியவனாகிய
 त्वां च உன்னை மாத்திரம்
 नराधिप அரசனாக
 अभिषेक्ष्यामि அபிஷேகஞ்செய்விக்க
 கிறேன்.

एवमुक्त्वा सुतं पूरं ययातिर्नहुषात्मजः । देवयानीसुतं क्रुद्धो राजा वाक्यमुवाच ॥ १२ ॥

नहुषात्मजः “நஹுஷனது குமார
 ययातिः யயாதி [ன
 राजा மன்னன்
 पूरं சூருவென்ற
 सुतं புதல்வனுக்கு
 एवं இங்ஙனம்

उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
 देवयानीसुतं தேவயானியின் புத்தி
 राणात् பார்த்து
 क्रुद्धः ह மிகக்கோபங்கொண்ட
 वाक्यं இந்த மொழியை
 उवाच கூறினான்

राक्षसस्त्वं मया जातः क्षत्ररूपो दुरासदः । प्रतिहंसि ममाज्ञां यत्प्रजार्थे विफलो भव ॥

त्वं	“ நீ
दुरासदः	துஸ்ஸஹமான
राक्षसः	பேய்.
मया	என்னால்
क्षत्ररूपः	கூத்திரியனுப்
जातः	பிறந்தனை.
मम	எனது

आज्ञां	ஆகையைய
प्रतिहंसि	அலக்காயஞ்செய்தனை.
यत्	ஆதலின்
प्रजार्थे	ஸந்ததிவிஷயத்தில்
विफलः	சூன்றியனாக
भव	ஆகக்கடவாய்.

पितरं गुरुभूतं मां यस्मात्त्वमवमन्यसे । राक्षसान्यातुधानांस्त्वं जनयिष्यसि दारुणान् ॥

त्वं	“ நீ
गुरुभूतं	குருபும்
पितरं	பிதாவுமான
मां	என்னை
अवमन्यसे	இகழ்ந்தனை.
यस्मात्	ஆதலின்

त्वं	நீ
दारुणान्	மிகக்கொடியவர்களும்
यातुधानान्	பேய்போன்றவர்களு
	மான
राक्षसान्	ராகூஸர்களை
जनयिष्यसि	பெறுவாய்.

न तु सोमकुलोत्पन्ने वंशे स्थास्यति दुर्मतेः । वंशोऽपि भवतस्तुल्यो दुर्विनीतो भविष्यति ॥

दुर्मतेः	“ துவட்டனாகிய உனது
वंशः अपि	வம்சமோவென்றால்
भवतः तु	உனக்கே
तुल्यः	நிகரானதாய்
दुर्विनीतः	பொல்லாததாய்

भविष्यति	ஆகும்.
सोमकुलोत्पन्ने	சந்திரகுலத்தொடர்ச்
	சியாகிய
वंशे	வம்சத்தில்
न स्थास्यति	இராது.

तमेवमुक्त्वा राजर्षिः पूर्वं राज्यविवर्धनम् । अभिषेकेन सम्पूज्य आश्रमं प्रविवेश ह ॥१७॥

राजर्षिः	“ ராஜரிஷி
तं	அவனை
एवं	இங்ஙனம்
उक्त्वा	சபித்துவிட்டு
पूर्वं	முருவை
राज्यविवर्धनं	ராஜ்யபரிபாலனத்தை
	வளர்க்கின்றவனாய்

अभिषेकेन	பட்டாபிஷேகம்
	செய்வதால்
संपूज्य	கௌரவித்துவிட்டு
आश्रमं	வான்பிரஸ்தாச்சிர
	மத்தை
प्रविवेश	பெற்றார்.
ह	காண்!

ततः कालेन महता दिष्टान्तमुपजग्मिवान् । त्रिदिवं सङ्गतो राजा ययातिर्नहुषात्मजः ॥

नहुषात्मजः	“ நகுஷபத்திரராகிய
ययातिः	யயாதி
राजा	மன்னர்
महता कालेन	வெகுகாலங்கடந்த

ततः	பின்னர்
दिष्टान्तं	ஆயுள் முடிவை
उपजग्मिवान्	அறிந்துகொண்டு
त्रिदिवं	தேவலோகத்தை
सङ्गतः	அடைந்தார்.

पूरुश्चकार तद्राज्यं धर्मेण महता वृतः । प्रतिष्ठाने पुरवरे काशिराज्ये महायशः ॥ १९ ॥

महाः शाः	“महाराजैर्त्ततिवात्रा	महाः	महत्तान
पूरुः	குரு [கிய	धर्मेण	தருமநெறியால்
काशिराज्ये	காசிராஜ்யத்தில்	वृतः	பாதுகாக்கப்பட்ட
प्रतिष्ठाने	பிரதிஷ்டானமென்		வனாய்
	னும்	तत् राज्यं	அந்த அரசாட்சியை
पुरवरे	சிறந்த பட்டணத்தில்	चकार	செய்துவந்தனன்.

यदुस्तु जनयामास यातुधानान्सहस्रशः । पुरे क्रौञ्चवने दुर्गे राजवंशबहिष्कृतः ॥ २० ॥

राजवंशबहिष्कृतः	“இராஜவம்சத்தினின்	पुरे	நகரத்தில்
	று விலக்கப்பட்ட	सहस्रशः	அநேக
यदुः तु	யதுவென்பவனே	यातुधानान्	அரக்கர்களை
दुर्गे	துர்க்கமான	जनयामास	பெற்றான்.
क्रौञ्चवने	கிரௌஞ்சவனமென்ற		

एष तूशनसा मुक्तः शापोत्सर्गो ययातिना । धारितः क्षत्रधर्मेण यं निमिश्च न चक्षमे ॥

उशनसा	“சுக்கிராசாரியாரால்	धारितः	பொறுத்துக்கொள்ள
मुक्तः	கொடுக்கப்பட்ட		ளப்பட்டது.
एषः	இந்த	निमिः च	நிமியோ
शापोत्सर्गः तु	சாபமொழியும்	यं	அப்படிப்பட்டது
ययातिना	யயாதியால்		எதுவோ அதை
क्षत्रधर्मेण	கூதத்திரியதருமத்தை	न चक्षमे	பொறுத்துக்கொள்ள
	மேற்கொண்டு		வில்லை.

एतत्ते सर्वमाख्यातं दर्शनं सर्वकारिणाम् । अनुवर्तामहे सौम्य दोषो न स्याद्यथा नृगे ॥

सौम्य	“சேற செளம்ய!	यथा	எப்படிப்பட்டதோ,
दर्शनं	பிரத்யக்ஷபிரமாண		அப்படிப்பட்டதான
एतत्	இது [மரண	दोषः	குற்றமானது
सर्वं	எல்லாமும்	न स्यात्	ஏற்படவேண்டாம்.
ते	உனக்கு	सर्वं धारिणं	கர்யமாய் வந்தவர்
आख्यातं	விபரமாகக்கூறப்		கள் எல்லோருக்கும்
	பட்டது.	अनुवर्तामहे	செவிகொடுத்து
नृगे	நிருகராஜன் விஷயத்		விசாரிப்போம்.”
	தில்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22836

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2112

षष्ठितमः सर्गः—அறுபதாவது ஸர்க்கம். ॥ ६० ॥

महर्षिसमागमः—மஹரிஷிகள் வருவது.

तयोः संवदतोरेवं रामलक्ष्मणयोस्तदा । वासन्तिकी निशा प्राप्ता न शीता न च घर्मदा ॥

तदा अப்பொழுது
तयोः அந்த
रामलक्ष्मणयोः ஸ்ரீராமரும், லக்ஷ்மணரும்
एवं இப்படி
संवदतोः ஸம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில்

शीता न அதிகக் குளிர்ச்சி இல்
लघुताம் லாததும்
घर्मदा न அதிக வெப்பமில்லாததும்
वासन्तिकी च வஸந்தகாலத்தியதுமான
निशा இராப்பொழுது
प्राप्ता நடைபெற்றது.

ततः प्रभाते विमले कृत्वा पौर्वाह्निकीं क्रियाम् । अभिचक्राम काकुत्स्थो दर्शनं पौरकार्यवित् ॥

ततः அப்பொழுது
विमले நிர்மலமான
प्रभाते பிராதக்காலத்தில்
पौरकार्यवित् ராஜ்யவிவஹாரங்களில் நிகழ்ந்தாராகிய

पौर्वाह्निकी பிராதக்காலத்தில் செய்யவேண்டிய
क्रियां க்ரியையை
कृत्वा செய்துமுடித்து
दर्शनं விசாரித்தற்பொருட்டு

काकुत्स्थः காகுத்தர்

अभिचक्राम எழுந்தருளினார்.

ततः सुमन्त्रस्त्वागम्य राघवं वाक्यमब्रवीत् । एते निवारिता राजन्द्वारि तिष्ठन्ति तापसाः ॥

ततः அப்பொழுது
सुमन्त्रः சுமந்திரர்
राघवं ஸ்ரீராகவரிடம்
आगम्य வந்துசேர்ந்து
वाक्यं तु இந்த மொழியை
अबब्रीत् மொழிந்தார் :

राजन् “சக்கிரவர்த்தியாரே!
द्वारि வாசலில்
तापसाः தவசிகள்
तिष्ठन्ति வந்திருக்கிறார்கள்.
एते இவர்கள்
निवारिताः ஒதுங்கி நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்.

भार्गवच्यवनं चैव पुरस्कृत्य महर्षयः । दर्शनं ते महाराज्यशोदयन्ति कृतस्वराः ॥

प्रीयमाणा नरव्याघ्र यमुनातीरवासिनः
नरव्याघ्र “ஹே புருஷோத்தம!
यमुनातीरवासिनः யமுனாதிக்கரையில் வாஸம் செய்கின்ற
ते அந்த
महर्षयः மஹரிஷிகள்
भार्गव-? பிரசுபுத்திரரான
च्यवनं } சயவன முனிவரை
पुरस्कृत्य முன்னிட்டுவந்து

॥ ४ ॥
प्रीयमाणाः च விசுவாஸத்தைக் காட்டுபவர்களாயும்
कृतस्वराः एव அவஸரப்படுபவர்களாயும்
महाराजः மஹாராஜரின்
दर्शनं தரிசனத்தை
चोदयन्ति பிரார்த்திக்கின்றார்கள்.”

तस्य तद्वचः श्रुत्वा रामः प्रोवाच धर्मवित् । प्रवेश्यन्तां महाभागा भार्गवप्रमुखा द्विजाः ॥

धर्मवित् தருமவந்தாகிய
ராமः ஸ்ரீராமர்
तस्य அவரது
तद्वचनं அவ்வார்த்தையை
श्रुत्वा செவியுற்று
महाभागा: “மஹாபுண்பாத்து
மாக்களும்து

भार्गवप्रमुखा: பார்க்கவருடன் வந்தி
ருக்கின்றவர்களுமான
द्विजाः பிரம்மகுலத்தவர்கள்
प्रवेश्यन्तां உள்ளே அழைத்து
வரப்பட்டும்” என்று
प्रोवाच நியமித்தருளினார்.

राज्ञस्त्वाज्ञां पुरस्कृत्य द्वाःस्थो मूर्ध्नि कृताञ्जलिः । प्रवेशयामास तदा तापसान्मुदुरासदान् ॥

द्वाःस्थः வாயிலோன்
राज्ञः ராஜரது
आज्ञां சாஸனத்தை
पुरस्कृत्य கிரமேற்கொண்டு
तु உடனே
मूर्ध्नि முடிமேல்

कृताञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தனாய்
तदा அப்பொழுது
मुदुरासदान् மிக்க ஒளிபெற்று
तापसान् தவசிகளை [விளங்கும்
प्रवेशयामास உள்ளே செல்லவிடத்
தன்ன.

शतं समधिकं तत्र दीप्यमानं स्वतेजसा । प्रविष्टं राजभवनं तापसानां महात्मनाम् ॥ ७ ॥

तत्र அப்பொழுது
महात्मनां மஹாத்மாக்களான
तापसानां தவசிகளின்
शतं நூறு

स्वतेजसा அவர்கள் தேஜஸால்
समाधिकं மிக்கவும்
दीप्यमानं ஜ்வலித்துக்கொண்டு
राजभवनं ராஜமாளிகையில்
प्रविष्टम् வந்துசேர்ந்தது.

ते द्विजाः पूर्णकलशैः सर्वतीर्थाम्बुसत्कृतैः । गृहीत्वा फलमूलं च रामस्याभ्याहरन्बहु ॥

ते द्विजाः அந்த பிரம்மகுலத்
தவர்கள்
सर्वतीर्थाम्बु- } ஸகல புண்ணிய தீர்த்
सत्कृतैः } தங்களால், பந்திரங்
கள் ஜபிக்கப்பட்ட
पूर्णकलशैः பூர்ணகும்பங்களோடு

बहु பற்பல
फलमूलं च கனிகளையும், கிழங்கு
களையும்
गृहीत्वा கொண்டுவந்து
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
अभ्याहरन् ஸமர்ப்பித்தார்கள்.

प्रतिशृद्धा तु तत्सर्वं रामः प्रीतिपुरस्कृतः । तीर्थोदकानि सर्वाणि फलानि विविधानि च ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
प्रीतिपुरस्कृतः பேருவகை பூண்ட
सर्वाणि எல்லா [வராகி
तीर्थोदकानि புண்ணிய தீர்த்தங்களையும்

विविधानि பலவகை
फलानि च பழங்களையும்
तत् அந்த
सर्वं तु எல்லாவற்றையும்
प्रतिशृद्धा பெற்றுக்கொண்டார்.

उवाच च महाबाहुः सर्वानेव महामुनीन् । इमान्यासनमुख्यानि यथार्हमुपविश्यताम् ॥

மஹாபாஹு: மஹாபாஹு
மஹாமுனிவர்கள்
சர்வாந் एव எல்லோரையும்
இமான் "இந்த பார்த்து
आसनमुख्यानि சிறந்த ஆஸனங்களில்

यथाहं च ஏற்றவாறே
उपविश्यतां உட்காரப்பட்டும்"
என்று
उवाच திருவாய்மலர்ந்த
ருளிணர்:

रामस्य भाषितं श्रुत्वा सर्व एव महर्षयः । वृषीषु रुचिराख्यासु निषेदुः काञ्चनीषु ते ॥

ராமச्य ஸ்ரீராமரது
भाषितं திருவாக்குக்கு
श्रुत्वा செவிசாய்த்த
ते महर्षयः அந்த மஹரிஷிகள்
सर्वे एव எல்லோருமே

काञ्चनीषु பொன்மயமான
रुचिराख्यासु அதிக அழகுவாய்ந்த
वृषीषु ஆஸனங்களில்
निषेदुः உட்கார்ந்துகொண்
டார்கள்.

उपविष्टानृषींस्तत्र दृष्ट्वा परपुरञ्जयः । प्रयतः प्राञ्जलिभूत्वा राघवो वाक्यमब्रवीत् ॥१२॥

परपुरञ्जयः மஹாபராக்கிரம
சாலியாகிய
राघवः ஸ்ரீராகவர்
तत्र அப்பொழுது
प्रयतः வணக்கமும், ஒடுக்க
முமுடையவராய்
प्राञ्जलिः भूत्वा அஞ்சலிஹஸ்ததராகி

उपविष्टान् வீற்றிருந்த
नृषीन् ரிஷிகளை
दृष्ट्वा பார்த்து
वाक्यं இந்த மொழியை
अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தரு
ளிணர்:

किमागमनकार्यं वः किं करोमि समाहितः । आज्ञाप्योऽहं महर्षीणां सर्वकामकरः सुखम् ॥

आगमनं कार्यं "எழுந்தருளியிருக்
கும் காரியம்
किं என்ன?
महर्षीणां மஹரிஷிகளுக்கு
आज्ञाप्यः ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட
வனாய்
सुखं குதூகலத்துடனும்
समाहितः பக்தியுடையவ
னாகவும்

सर्वकामकरः { ஸகல மனோரதங்களை
யும் பூர்த்திசெய்ய
வேண்டியவனாகிய
अहं நான்
वः உங்களுக்கு
करोमि இப்பொழுது செய்து
முடிக்கவேண்டியது
किम् என்ன?

इदं राज्यं च सकलं जीवितं च हृदि स्थितम् । सर्वमेतद्विजार्थं मे सत्यमेतद्ब्रवीमि वः ॥

इदं राज्यं "இந்த ராஜ்யமும்
सकलं ஒவ்வொன்றும்
सर्वं எல்லாமும்
जीवितं च உயிரும்
द्विजार्थं அந்தணர்களின் ஸ்வா
मे எனது [மியும்
हृदि ஹிருதயத்தில்

इतत् இது
स्थितं ஸ்திரமாய் நாட்டப்
பெற்றிருக்கிறது.
एतत् இது
सत्यं च ஸத்யமென்றே
वः உங்களுக்கு
ब्रवीमि வாக்களிக்கிறேன்."

[புரா குசலவாஹ்யா ஸ்ரீராமசத்ரிதாஹ்வமேத்யவாஹே ஹத்ரிதாதி நிநேபு ஸீதே ஸ்ரீமத்ராமாயணே
 ஸ்கோநத்ரிதேஹி ஸ்தத்ரகாண்டே ஸ்கோபத்ரிதமஸர்ஸமாரஹ்ய ஸீதீதீதமஸர்ஸயந்யத்
 (2855—23334 ஸ்கோகா:) ஸீதம | தஸ்தீந் நிநே ஸீதா: ஸ்கோகா: 480]

[ஆதீதீயில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நிதீயில் ஸ்வமேத்யாகஸாலீயில்
 முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
 இருபத்தொன்பதாவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் அறுபத்தேராவது
 ஸர்க்கம்முதல் என்பதாவது ஸர்க்கம்வரை (2855—23334)
 கானம் செய்யப்பட்டது.

அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோக சங்கைய 480]

ஸ்கோபத்ரிதம: ஸர்ஸ:—அறுபத்தேராவது ஸர்க்கம். || ௨௧ ||

லவணபீடானிவேதனம்—லவணஸுரனுடைய உபத்திரவத்தை தெரிவித்தல்.

एवं ब्रुवद्भिर्ऋषिभिः काकुत्स्थो वाक्यमब्रवीत् । किं कार्यं ब्रूत मुनयो भयं तावदपैतु वः ॥

காகுஸ்த்:	காகுத்ஸ்தர்	கார்யம்	செய்யவேண்டிய
஋ஷி:	முனிவர்களால்	கார்யம்:	
एवं	இப்படி	किं	என்ன?
ब्रुवद्भिः	சொல்லப்பட்டவள்	ब्रूत	நீங்கள் ஆருளிச்செய்க.
	வில்	वः	உங்களுடைய
वाक्यं	இந்த வாக்யத்தை	भयं	அச்சத்தை
अब्रवीत्	சொல்லி ஆருளிநார்:	तावत्	இவ்வளவோடு
मुनयः	“முனிகளாள்!	अपैतु	ஒழித்துவிடுக.”

तथा ब्रुवति काकुत्स्थे भार्गवो वाक्यमब्रवीत् । भयानां शृणु यन्मूलं देशस्य च नरेश्वर ॥

காகுஸ்தே	காகுத்ஸ்தர்	नरेश्वर	“புருஷோத்தம!
तथा	அவ்வாறு	देशस्य च	தேசத்திற்கே
ब्रुवति	கூறியதும்	भयानां	விபத்துக்களுக்கு
भार्गवः	பார்க்கவமுனிவர்	यत्	எது
वाक्यं	இந்த மொழியை	मूलं	மூலமோ அதை
अब्रवीत्	கூறினார்:	शृणु	உரைக்கின்றேன்
			கேளும்கூட.

पूर्व कृतयुगे राजन्दैतः सुमहाबलः । लोलापुत्रोऽभवज्येष्ठो मधुर्नाम महासुरः ॥ ३ ॥
 ब्रह्मण्यश्च शरण्यश्च बुद्ध्या च परिनिष्ठितः । सुरैश्च परमोदारैः प्रीतिस्तस्यातुलाऽभवत् ॥

ராஜந்	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	“ब्रह्मण्यः च	{ பிராம்மஞ்ஞானமுடைய வரொனவும் (அல்லது பிராம்மணர்களிடத் தில் பக்தியுள்ளவ னெனவும்)
पूर्व	பூர்வம்		
कृतयुगे	கருதயுகத்திலே		
सुमहाबलः	மஹாபலஸீடனென கியாதிபெற்றவனாய்		

शरण्यः च	அடைக்கலம் புகுந் தோரையாதரிக்கும் இயல்புடையோனெ னவும்	श्रेष्ठः मधुः नाम च	ஜேஷ்டனும் மதுவென பெயர் பூண்டவனு பான
बुद्ध्या परिनिष्ठितः च	தர்மபுத்தியால் மிகத்தேர்ச்சியடைந் தவனெனவும்	दैतेयः अभवत् तस्य परमोदरैः सुरैः अतुष्टा प्रीतिः अभवत्	ழர் அரக்கன் இருந்தனன். அவனுக்கு மஹான்களான தேவர்களா லும் மஹத்தான அனுக்கிரகம் ஏற்பட்டது.
महासुरः	மனிதஸ்வபாவங்களு க்கு மிஞ்சினவனென ப்பெயர்பெற்றவனுய்		
लोलपुत्रः	லோலையென்பவளின் புதல்வனும்		

स मधुर्वीर्यसम्पन्नो धर्मे च सुसमाहितः । बहुमानाच्च ख्रेण दत्तस्तस्याद्भुतो वरः ॥ ५ ॥

सः	“அந்த	तस्य	அவனுக்கு
मधुः	மதுவானவன்	ह्रेण च	ருத்திரதேவராலேயே
वीर्यसम्पन्नः	வீரியசம்பன்னன்.	बहुमानात्	அபிமானத்தால்
च	அன்றியும்	अद्भुतः	அற்புதமான
धर्मे	தருமத்தில்	वरः	வரமொன்று
सुसमाहितः	ஊக்கங்கொண்டவன்.	दत्तः	தந்தருளப்பட்டது.

शूलं शूलादिनिष्कृष्य महावीर्यं महाप्रभम् । दशै महात्मा सुभीतो वाक्यं चैतदुवाच ह ॥

महात्मा	“மஹாத்மாவாகிய	शूलं	சூலமொன்றை
सुभीतः	இவர் உபகாரகுணமுடை யவராகி	विनिष्कृष्य	பிரித்தெடுத்து
शूलात्	(சிவாயுதமாகிய)	दशै	சம்மானமாய் ஈந்தனர்.
महावीर्यं	சூலத்திலிருந்து சிறந்த வீர்யமுடை யதும்	च	அன்றியும்
महाप्रभं	சிறந்த சோதியுடை யதுமான	एतत्	இந்த
		वाक्यं	வாக்கியத்தையும்
		उवाच	திருவாய்மலர்ந்தரு
		ह	காண்! [ளிர்.

त्वयाऽयमतुलो धर्मो मत्प्रसादात्कृतः शुभः । प्रीत्या परमया युक्तो ददाभ्यायुधमुत्तमम् ॥

त्वया	“உன்னால்	परमया	அத்தியந்த
अयं	இந் த	प्रीत्या	அபிமானத்தால்
धर्मः	தருமமானது	युक्तः	அனுக்கிரகஞ்செய்ய வேண்டியவனாகி
अतुलः	அத்விதீயமாய் அனு ஷ்டிக்கப்பட்டது.	उत्तमं	உத்தமமான
मत्प्रसादात्	என் அனுக்கிரகத்தால்	आयुधं	ஆயுதத்தை
शुभः	பாக்கியம் பெற்றதாய்	ददामि	சம்மானமாய் அளிக் கின்றேன்.
कृतः	ஏற்பட்டுவிட்டது.		

यावत्सुरैश्च विप्रैश्च न विरुध्येमहासुर । तावच्छूलं तवेदं स्यादन्यथा नाशमेष्यति ॥ ८ ॥

மஹாசுர “‘ஹே மஹா அஸுர
ரணே !

சுரே: च தேவர்களுடனும்

विप्रै: च பிராம்மணர்களுட
னும்

यावत् எவ்வளவுகாலம்

न विरुध्ये: விரோதம் ஏற்படவில்
லையோ

तावत् அதுவரை

यश्च त्वामभियुञ्जीत युद्धाय विगतज्वरः । तं शूलो भस्मसात्कृत्वा पुनरेष्यति ते करम् ॥

य: च “‘எஸனேனும்

युद्धाय யுத்தத்திற்கு

विगतज्वर: பயமின்றி

इवां உன்னை

अभियुञ्जीत மேல்விழுந்து தாக்கி

तं அவனை [னால்

एवं रुद्राद्वरं लब्ध्वा भूय एव महासुरः । प्रणिपत्य महादेवं वाक्यमेतदुवाच ह ॥ १० ॥

மஹாசுர: “‘மஹா அஸுரன்

रुद्रात् சிவபெருமானிட
மிருந்து

एवं இவ்வாறு

वरं வரத்தை

लब्ध्वा பெற்றபின்னர்

भगवन्मम वंशस्य शूलमेतदनुत्तमम् । भवेत्तु सततं देव सुराणाम्भ्वरो ह्यसि ॥ ११ ॥

சுராणां तु “‘தேவர்களுக்கும்

ईश्वर: தேவராய்

असि இருக்கிறீர்.

हि என்கிறபடியால்

भगवन् ஹே பகவானே!

एतत् இந்த

अनुत्तमं இணையிலாத

तं ब्रुवाणं मयुं देवः सर्वभूतपतिः शिवः । प्रत्युवाच महातेजा नैतदेवं भविष्यति ॥ १२ ॥

மஹாதேஜா: “‘மஹாதேஜேவானும்

सर्वभूतपति: ஸர்வபூதங்களுக்கும்

பதியுமாகிய

शिव: देव: சிவபெருமான்

ब्रुवाणं பிரார்த்திக்கும்

इदं இந்த

शूलं சூலம்

तव உன்னுடையதாய்

स्यात् விளங்கும்.

अन्यथा அப்படி இல்லாத

पाशं பட்சத்தில்

नाशं கண்ணுக்குப் புலப்

पदात्तதாய்

एष्यति மறைந்துவிடும்.

शूल: சூலமானது

भस्मसात्कृत्वा சாம்பலாக்கி

ते உனது

करं கையில்

पुन: மறுபடியும்

एष्यति வந்துசேரும்.

भूय: एव மறுபடியும்

महादेवं மஹாதேவனை

प्रणिपत्य பக்தியுடனடிபணிந்து

एतत् இந்த [நமஸ்கரித்து

वाक्यं ह वाक்யத்தையும்

उवाच மொழிந்தான்:

शूलं சூலமானது

सततं எப்பொழுதும்

मम எனது

वंशस्य வம்சத்துக்குரியதாய்

भवेत् இருக்க அனுக்கிரகிக்

कवेண்டும்.

तं मयुं உந்த மதுவுக்கு

प्रत्युवाच இந்த பதிலை சொல்லி

एतत् ‘இது [யருளினார்:

एवं இங்ஙனம்

न भविष्यति இருக்கமுடியாது.

मा भूते विफला वाणी मत्पसादकृता शुभा । भवतः पुत्रमेकं तु शूलमेतद्भविष्यते ॥

து
தே
மய்யாசாடகூதா
சுபா
வாணி
வி஫லா

“ஆனபோதிலும்
உன்னுடைய
என் அனுக்கிரகத்
தால் விளைந்ததும்
சிறந்ததுமான
வேண்டுகோள்
விண்ணதாய்

மா பூத்
भवतः
एकं
पुत्रं
एतत्
शूलं
भविष्यते

ஆகவேண்டாம்.
உனது
ஒரு
புதல்வனை
இந்த
சூலமானது
காத்துக்கிடக்கும்.

यावत्करस्यः शूलोऽयं भविष्यति सुतस्य ते । अवध्यः सर्वभूतानां शूलहस्तो भविष्यति॥

अयं
शूलः
ते
सुतस्य
करस्यः
भविष्यति

“இந்த
சூலமானது
உனது
ஒரு குமரனுக்கு
கையிலிருப்பதாய்
இருக்கும்.

शूलहस्तः
यावत्
सर्वभूतानां
अवध्यः
भविष्यति

சூலத்தைக் கையிலேந்
தியவனாய்
எதுவரையில் இருக்கி
றானே அதுவரையில்
எப்படிப்பட்ட பிரா
ணிகளுக்கும்
கொல்லமுடியாதவனாய்
இருப்பான்.

एवं मधुर्वरं लब्ध्वा देवात्सुमहद्भुतम् । भवनं सोऽसुरश्रेष्ठः कारयामास सुप्रभम् ॥१५॥

सः
असुरश्रेष्ठः
मधुः
देवात्
एवं
सुमहत्

“அந்த
அஸுரோத்தமனாகிய
மது
தேவரிடமிருந்து
இப்படிப்பட்ட
அதிமஹத்தானதும்

अमुतं
वं लब्ध्वा
सुप्रभं
भवनं
कारयामास

அற்புதமுமான
வரத்தைப் பெற்று
மிகச்சிறந்த
மாளிகையொன்றை
நிருமாணம் செய்து
கொண்டான்.

तस्य पत्नी महाभागा प्रिया कुम्भीनसीति या । तस्याः पुत्रो महावीर्यो लवणो नाम दारुणः॥
बाल्यात्प्रभृति दुष्टात्मा पापान्येव समाचरत् ॥ १६ ॥

कुम्भीनसी
हृति
या
तस्य
प्रिया
पत्नी
महाभागा
तस्याः
पुत्रः

“கும்பினலி
என்பவள்
எவளோ அவள்
அவனது
மனதின்கினிய
மனைபாள்;
மஹா தர்மபுத்தியுடை
அவளுடைய [யவள்.
புத்திரன்

लवणः
नाम
महावीर्यः
दारुणः
बाल्यात्
प्रभृति
दुष्टात्मा
पापानि एव
समाचरत्

லவணன்
என்பவன்.
மஹா வீர்யசாலி;
கொடியவன்.
சிறு பிராயம்
முதற்கொண்டு
துஷ்டனாய்
பாவங்களையே
புரிந்துவந்தான்.

तं पुत्रं दुर्विनीतं तु दृष्ट्वा दुःखसमन्वितः । मधुः स शोकमापेदे न चैनं किञ्चिदब्रवीत् ॥

மது: "மது
 तं அந்த
 पुत्रं புத்திரனை
 दुर्विनीतं துர்மார்க்கத்தில் வி
 முந்துபோனவனாக

दृष्ट्वा கண்டு
 तु இதுவிஷயத்தில்

स विहाय त्विमं लोकं प्रविष्टो वरुणालयम् । शूलं निवेश्य लवणे वरं तस्मै न्यवेदयत् ॥

ச: "அவன்
 लवणे லவணனிடத்தில்
 शूलं சூலத்தை
 निवेश्य ஒப்புவித்துவிட்டு
 तस्मै அவனுக்கு
 वरं வாத்தைப்பற்றி

स प्रभावेन शूलस्य दौरात्म्येनात्मनस्तथा । सन्तापयति लोकांस्त्रीन्विशेषेण च तापसान् ॥

ச: "அவன்
 तथा அப்படிப்பட்டதான
 आत्मनः தனது
 दौरात्म्येन துர்குணத்தினாலும்
 शूलस्य சூலத்தின்
 प्रभावेन மஹிமையாலும்

एवंप्रभावो लवणः शूलं चैव तथाविधम् । श्रुत्वा प्रमाणं काकुत्स्थ त्वं हि नः परमा गतिः ॥

காகு:ஸ்த் "காகுத்தரே!
 लवणः एव லவணனும்
 एवंप्रभावः இத்தன்மையன்.
 शूलं च சூலமும்
 तथाविधं அத்தன்மையது.
 न: எங்களுக்கு

बहवः पार्थिवा राम भयार्तैर्ऋषिभिः पुरा । अभयं याचिता वीर त्रातारं न च विज्ञहे ॥

வீர "தனிவீரராகிய
 राम ஹே ராம!
 पुरा இதுகாலம்
 भयार्तैः ஏக்கம்பிடித்த
 ऋषिभिः முனிவர்களால்
 बहवः பல
 पार्थिवा: பார்த்திவர்கள்

दुःखसमन्वितः மனம் நொந்தவனும்
 शोकं கஷ்டத்தை
 आपेदे அடைந்தான்.
 स: அவன்
 एं இவனைப்பார்த்து
 किञ्चित् च ஒன்றும்
 न अब्रवीत् பேசாமலிருந்தான்.

शूलं निवेश्य लवणे वरं तस्मै न्यवेदयत् ॥
 न्यवेदयत् எல்லாவற்றையும் தெ
 ரியச்சொன்னான்.

तु இந்த ஸ்திதியில்
 इमं लोकं இந்த உலகத்தை
 विहाय விட்டொழித்து
 वरुणालयं வருणாலயத்தில்
 प्रविष्टः போய்த்தங்கிவிட்டான்.

वीर लोकां முவுலகங்களையும்
 विशेषेण அவற்றிலும் விசேஷ
 மாய்
 तापसान् च முனிவர்களையே
 सन्तापयति துன்புறுத்திவருகின்
 றான்.

त्वं हि தேவரீர்தான்
 परमा பரமமான
 गतिः கதி.
 श्रुत्वा } திருச்செவிகசாய்த்த
 प्रमाणम् } தேவரீர் திருவுள்ளப்
 படி செய்தக.

अभयं அபயமளிக்குமாறு
 याचिता: வேண்டிக்கொள்ளப்
 பட்டார்கள்.
 त्रातारं च { அஞ்சேனென்று அபய
 மளிப்பவர் ஒருவரை
 யும்
 विज्ञहे न காணவில்லை.

ते वयं रावणं श्रुत्वा हतं सबलवाहनम् । त्रातारं विज्ञाहे तात नान्यं भुवि नराधिपम् ॥

तात “மஹா பூஜய,
ते अर्ध
वयं நாங்கள்
रावणं ராவணனை
सबलवाहनं சேனைகள் வாஹனங்
कण्ठेन களுடன்
हतं வதைபுண்டவனாக

श्रुत्वा அறிந்து
त्रातारं கைகொடுத்து காப்ப
विज्ञाहे வரை
भुवि கண்டுகொண்டோம்.
अन्य உலகில் இப்படிப்
नराधिपं மற்றொரு [பட்ட
मन्त्रेण மன்னனை
अतिरिक्तलोभम्. அறிந்திலோம்.

तत्परित्रातुमिच्छामो लवणाद्भयपीडितान्

॥ २३ ॥

तत् “ஆதலின்
लवणात् லவணனிடமிருந்து

भयपीडितान् அஞ்சித்துன்புறுபவர்
परित्रातुं பாதுகாத்தருள [களை
इच्छामः வேண்டுகின்றோம்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22877

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2153

द्विषष्ठितमः सर्गः—அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ २३ ॥

लवणवधार्थं शत्रुघ्नप्रेषणम्—லவணஸுரனை வதைக்க சத்ருக்கினையனுப்புவது.

तयोक्ते तानृषीन्नामः प्रत्युवाच कृताञ्जलिः । किमाहारः किमाचारो लवणः क्व च वर्तते ॥

तथा இங்ஙனம்
उक्ते பிரார்த்திக்கப்பட்ட
वक्ष्ये வளவில்
रामः ஸ்ரீராமர்
कृताञ्जलिः கைகூப்பிக்கொண்டே
तान् அந்த
ऋषीन् முனிவர்களைப்
பார்த்து

प्रत्युवाच இப்படி வினாவினர்:
लवणः क्व “லவணன்
वर्तते எங்கு
किमाहारः வலிக்கிறான்?
किमाचारः அவனது ஆஹாரம்
எத்தன்மையானது?
அவனது ஆசாரம் எத்
தன்மையானது?”

राधवस्य वचः श्रुत्वा ऋषयः सर्वे एव ते । ततो निवेद्यामासुर्लवणो ववृथे यथा ॥ २ ॥

ते अर्ध
ऋषयः ரிஷிகள்
सर्वे एव எல்லோரும்
राधवस्य ஸ்ரீராகவரது
वचः திருவாக்குக்கு
श्रुत्वा செவியாய்த்து

ततः அதன்மேல்
लवणः லவணன்
ववृथे வளர்ந்து வருகிறது
यथा எப்படியோ அதை
இப்படி
निवेद्यामासुः விவரமாய்ச் சொன்
றார்கள்.

आहारः सर्वसत्त्वानि विशेषेण च तापसाः । आचारो रौद्रता नित्यं वासो मधुवने तथा ॥

सर्वसत्त्वानि	“ஸகல பிராணிகளுக்கும்	नित्यं	என்றும்
विशेषेण	முதன்மையாய்	रौद्रता तथा	தினம் செய்தலே
तापसाः च	தவசிகளுந்தான்	आचारः	ஆசாரம்
आहारः	ஆஹாரம்.	मधुवने	மதுவனத்தில்
		वासः	வஸிக்கின்றான்.

हत्वा बहुसहस्राणि सिंहव्याघ्रमृगद्विपान् । मानुषांश्चैव कुरुते नित्यमाहारमाह्निकम् ॥ ४ ॥

सिंहव्याघ्र-}	“சிங்கங்களையும்	हत्वा	கொண்டு
मृगद्विपान् }	புலிகளையும் மான்களையும்	नित्यं	என்றும்
	மதயானைகளையும்	आह्निकं एव	ஒருநாள் தவராத
मानुषान् च	மானிடர்களையும்	आहारं	ஆகாரமாக
बहुसहस्राणि	ஆயிரமாயிரமாய்	कुरुते	கொள்கிறான்.

ततोऽन्तराणि सत्त्वानि खादते स महाबलः । संहारे समनुप्राप्ते व्यादितास्य इवान्तकः ॥

ततः	“அதுவும் தவிர	अन्तकः इव	யமனெனவே
सः	அந்த	संहारे	ஸம்ஹரிப்பதில்
महाबलः	மஹாபலிஷ்டன்	समनुप्राप्ते	தலைப்பட்டிருக்கையில்
व्यादितास्यः	வாயைத்திறந்து	अन्तराणि	இடையிலுள்ள
	கொண்டு	सत्त्वानि	ஸத்வங்களை
		खादते	விழுங்கிவிடுகிறான்.

शूलहस्तो रिपून्सर्वाभिर्दहत्येष दुर्मतिः

॥ ६ ॥

एषः दुर्मतिः	“இந்த தத்துஷ்டன்	रिपून्	எதிர்ப்பவர்கள்
शूलहस्तः	சூலத்தைக் கையிலே	सर्वान्	எவர்களுக்கும்
	ந்தியவனாய்	निर्दहति	வாட்டுகிறான்.”

तच्छ्रुत्वा राघवो वाक्यमुवाच स महामुनीन् । घातयिष्यामि तद्रक्षो ह्यपगच्छतु वो भयम् ॥

तत्	அதற்கு	तत्	“அந்த
श्रुत्वा	திருச்செவிகாய்த்த	रक्षः	அரக்களை
सः	அந்த	वातयिष्यामि	ஸம்ஹரித்து விடுகிறேன்.
राघवः	ரூராகவர்		
महामुनीन्	மஹரிஷிகளைப்	हि	ஆனதால்
	பார்த்து	वः	உங்களது
वाक्यं	இந்த மொழியை	भयं	பயம்
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி	अपगच्छतु	ஒழியட்டும்.”
	னார்:		

प्रतिज्ञाय तथा तेषां मुनीनामुग्रतेजसाम् । स भ्रातृन्सहितान्सर्वानुवाच रघुनन्दनः ॥८॥

ச: அந்த
ரஹுந்நன் ரகுநந்தன்
தேய் அந்த
உப்ரோஜஸி உக்கிராதேஜஸ்வி
முநிநா ரிஷிகளுக்கு [கலாந
ததா அவ்வண்ணம்

புதிஜாய வாக் களித்து விட்டு
சஹிதாந் கூடியிருக்கும்
புரூந் ஸகோதரர்கள்
சர்வாந் எல்லோரையும்
பார்த்து
உவாச இப்படி வினாவினார்:

को हन्ता लवणं वीरः कस्यांशः स विधीयताम् । भरतस्य महाबाहोः शत्रुघ्नस्य च धीमतः ॥

லவண் “லவணனை
ஹந்தா வதைக்கும்
வீர: வீரன்
க: எவன்?
மஹாபாஹுவாந மஹாபாஹுவான்
பரதஸ்ய பரதனுக்கா

धीमतः தீமானை
शत्रुघ्नस्य च சத்ருக்ஷ்ணனுக்கா?
कस्यांशः யாரின் அம்சமாய்
ச: அது
विधीयताम् விதிக்கப்பட்டதும்? ”

राघवेणैवमुक्तस्तु भरतो वाक्यमब्रवीत् । अहमेनं वधिष्यामि ममांशः स विधीयताम् ॥

ராவேண பூராகவரால்
एवं இவ்வண்ணம்
उक्तः வினாவிதற்குச் செவி
சாய்த்த
भरतः பரதர்
तु இவ்விஷயத்தில் இந்த
वाक्यं மொழியை
अब्रवीत् சொன்னார்:

एनं “இவனை
अहं நான்
वधिष्यामि வதைக்கின்றேன்.
स: அது
मम எனது
अंशः அம்சமாக
विधीयताम् நியமித்தருளப்பட்ட
தும்.”

भरतस्य वचः श्रुत्वा धैर्यशौर्यसमन्वितम् । लक्ष्मणावरजस्तस्यो हित्वा सौवर्णमासनम् ॥

भरतस्य பரதருடைய
धैर्यशौर्ष- } தைர்யமும் செளர்ய
समन्वितं } மும் பூர்ணமாய்
நிறைந்துள்ள
वचः வாக்யம்
श्रुत्वा செவிபுற்ற

लक्ष्मणावरजः லக்ஷ்மணருடன் பிறந்
த சத்ருக்ஷ்ணர்
सौवर्णं சுவர்ணமயமான
आसनं ஆஸனத்தை
हित्वा விட்டு
तस्यौ எழுந்துகின்றார்.

शत्रुघ्नस्त्वब्रवीद्वाक्यं प्रणिपत्य नराधिपम् । कृतकर्मा महाबाहुर्मध्यमो रघुनन्दनः ॥ १२ ॥

शत्रुघ्नः சத்ருக்ஷ்ணர்
नराधिपं புருஷோத்தமரை
प्रणिपत्य தண்டன் ஸமர்ப்பித்து
तु இதுவிஷயத்திலிந்த
वाक्यं வாக்யத்தை
अब्रवीत् சொன்னார்:

महाबाहुः “மஹாபாஹுவும்
मध्यमः நடுவில் பிறந்தவருமா
கிய
रघुनन्दनः ரகுநந்தன் (பரதர்)
कृतकर्मा { பூலோகத்தின் அம்ச
புருஷார்த்தங்களை
காணப்பெற்றவர்.

आर्येण हि पुरा शून्या स्वयोध्या रक्षिता पुरी । सन्तापं हृदये कृत्वा आर्यस्यागमनं प्रति ॥

पुरा तु “இதற்குமுன்
 स्वया शून्या தேவரீரில்லாத
 अयोध्या पुरी அயோத்தியாபுரி
 आर्येण பெரியவரால்
 आर्यस्य பெரியவருடைய

आगमनं प्रति திரும்பிவந்துசேரு
 வகை எதிர்பார்த்து
 सन्तापं हि குறையையே
 हृदये மனதில்
 कृत्वा வைத்துக்கொண்டு
 रक्षिता பரிபாலிக்கப்பட்டது.

दुःखानि च बहूनीह ह्यनुभूतानि पार्थिव । शयानो दुःखशय्यासु नन्दिग्रामे महामनाः ॥

पार्थिव “சக்கிரவர்த்தியாரே!
 इह இவ்விடையத்தில்
 बहूनि च பற்பல
 दुःखानि हि கஷ்டங்களும்
 अनुभूतानि அனுபவிக்கப்பட்டன.

महामनाः மஹாத்மா (பரதர்)
 नन्दिग्रामे நந்திகிராமத்தில்
 दुःखशय्यासु காடுமுரடான படுக்
 கைகளில்
 शयानः படுத்திருந்தார்.

फलमूलाशनो भूत्वा जटी चीरधरस्तथा । अनुभूयेदृशं दुःखमेष राघवनन्दनः ।

प्रेष्ये मयि स्थिते राजन् भूयः केशमाप्नुयात् ॥ १५ ॥

तथा “அவ்வண்ணம்
 भूत्वा ஆகி
 जटी சடைமுடியராய்
 चीरधरः மாவுரியராய்
 फलमूलाशनः கணிகாய்களையே உண
 வாய்க்கொண்டார்.
 राजन् சக்கிரவர்த்தியாரே!
 मयि प्रेष्ये என்னை அனுப்பும்
 விஷயத்தில்

स्थिते ஆக்கினையே காத்தி
 ருக்கும்பொழுது
 एषः இந்த
 राघवनन्दनः ஸ்ரீராகவந்தனார்
 (பரதர்)
 ईदृशं இப்படிப்பட்ட
 दुःखं கஷ்டத்தை
 अनुभूय அனுபவித்துவிட்டு
 भूयः மீளவும்
 केशं கஷ்டத்தை
 न आप्नुयात् அடையவேண்டாம்.

तथा ब्रुवति शत्रुघ्ने राघवः पुनरब्रवीत् । एवं भवतु काकुत्स्थ क्रियतां मम शासनम् ॥

शत्रुघ्ने “சத்தாருக்கினர்
 तथा இப்படி
 ब्रुवति விண்ணப்பஞ்செய்
 கையில்
 पुनः அதன்மேல்
 राघवः ஸ்ரீராகவர்
 अब्रवीत् இப்படி அருளினார்.

काकुत्स्थ ‘சத்தாருக்கினா!
 एवं அப்படியே
 भवतु ஆகட்டும்
 मम எனது
 शासनं சாஸனமானது
 क्रियताम् செய்துமுடிக்கப்
 படட்டும்!

राज्ये त्वामभिषेक्ष्यामि मधोस्तु नगरे शुभे । निवेशय महाबाहो भरतं यद्यवेक्षसे ॥१७॥

महाबाहो “महोपाकुलौ !
भरतं परात्तनै
अवेक्षसे பெருமைப்படுத்து
கின்றாய்
यदि என்பதால்
त्वां உன்னை
तु இப்பொழுதே

अभिषेक्ष्यामि பட்டாபிஷேகஞ்செய்
मधो: மதுவின் [கின்றேன்.
शुभे அழகான
नगरे நகரத்திலும்
राज्ये ராஜ்யத்திலும்
निवेशय ஆஸக்தியுடனிரு
ந்துவா:

शूरस्त्वं कृतविद्यश्च समर्थश्च निवेशने । नगरं यमुनाजुष्टं तथा जनपदाञ्छुभान् ॥ १८ ॥

श्वं च “நீயும்
शूर: சூரன்.
च அன்றியும்
कृतविद्य: கற்றறிந்துதேறின
வித்பன்னன்.
यमुनाजुष्टं { யமனின் உடன்பிற
ந்தாளாகிய யமுனா
நதியால் ஸேவிக்கப்
பெற்ற

नगरं हि நகரத்தையும்
तथा அப்படியே
शुभान् நல்ல
जनपदान् ராஜ்யத்தானங்களை
निवेशने च { புதிய நகரங்களை நிர்
மாணிக்கும் விஷய
த்தில்
समर्थ: च வேண்டிய ஸாமர்த்
தியமுடையவன்.

यो हि वंशं समुत्पात्य पार्थिवस्य पुन: क्षये । न विद्यते नृपं तत्र नरकं स हि गच्छति ॥

य: “எவனொருவன்
पार्थिवस्य பார்த்திவனது
वंशं வம்சத்தை
क्षये நாசஞ்செய்வதில்
समुत्पात्य பிரித்துவிட்டு
तत्र அதற்கு
पुन: புதிதாய்

नृपं ஒரு ராஜனை
न विद्यते நியமிக்காதிருக்கிற
னோ
स: அவன்
नरकं நரகத்தை
गच्छति அடைகிறான்;
हि இது பிரவரித்தம்.

स त्वं हत्वा मधुसुतं लवणं पापनिश्चयम् । राज्यं प्रशाधि धर्मेण वाक्यं मे यद्यवेक्षसे ॥

मे “எனது
वाक्यं வாக்கை
अवेक्षसे கௌரவம் செய்கிறாய்
यदि என்றால்
स: அந்த
त्वं நீ
मधुसुतं மதுவின் மகனும்

पापनिश्चयं மஹாபாபிபுமான
लवणं லவணனை
हत्वा கொன்று
राज्यं ராஜ்யத்தை
धर्मेण நீதிமுறை தவறாது
प्रशाधि பரிபாலித்துவருவா
யாக.

उत्तरं च न वक्तव्यं शूर वाक्यान्तरे मा । बालेन पूर्वजस्याज्ञा कर्तव्या नात्र संशयः ॥

पूर्वजस्य “முத்தவனுடைய
அज्ञா ஆக்கினையானது
வாலை இனையவனால்
கர்வியா செய்தே தீர்வேண்டி
யது.

அதன் சંசயः இதில் ஐயமில்லை.

अभिषेकं च काकुत्स्थ प्रतीच्छस्व मयोद्यतम् । वसिष्ठप्रमुखैर्विप्रैर्विधिमन्त्रपुरस्कृतम् ॥२२॥

காகுத்ய “ஹே காகுத்தா!
மயா என்னால்
உயதம் உத்தேசிக்கப்பட்ட
தும்

வசிஸ்தமுனீ: வலிஷ்டர் முதலான
விப్రை: அந்தணர்களால்

च आत्तलाल
शूर हेम कुराणे!
मम एतत्तु
वाक्यान्तरे वाक्कुवियत्तில்
उत्तरं மறுவாக்கு
न वक्तव्यम् சொல்லலாகாது.

विधिमन्त्र- } வேதபிரமாணங்க
पुरस्कृतं } னோடும் வேதவாக்
குளோடும் முறைப்
படி நடைபெறும்

अभिषेकं பட்டாபிஷேகத்திற்கு
प्रतीच्छस्व ஒப்புக்கொள்ளுக.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्विषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22899

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2175

त्रिषष्ठितमः सर्गः—அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ६३ ॥

शत्रुघ्नमभिषेकः दिव्यास्त्रदानं च—சத்துரிக்கிணுபிஷேகமும், சிறந்த அஸ்திரம்
கொடுப்பதும்.

एवमुक्तस्तु रामेण परां व्रीडामुपागमत् । शत्रुघ्नो वीर्यसम्पन्नो मन्दं मन्दमुवाच ह ॥ १ ॥

ராமேண பூரீராமரால்
एवं இவ்வண்ணமாய்
उक्तः ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
वीर्यसम्पन्नः வீரியஸம்பன்னராகிய
शत्रुघ्नः சத்துரக்கினர்
परां அவ்வற்ற

व्रीडां நாணத்தை
उपागमत् அடைந்தார்.
मन्दं मन्दं ह மிக்க தாழ்ந்த குரலி
லேயே
तु இதுவிய்யத்திலிப்படி
उवाच பதினூரைத்தார்:

अथर्मं विद्य काकुत्स्थ ह्यस्मिन्नर्थे नरेश्वर । कथं तिष्ठत्सु ज्येष्ठेषु कनीयानभिषिच्यते ॥

காகுத்ய “ககுஸ்தவம்சத்திய
नरेश्वर புருஷோத்தம!
ज्येष्ठेषु மூத்தோர்கள்
तिष्ठत्सु இருக்கையில்
कनीयान् இளையோன்
अभिषिच्यते பட்டாபிஷேகம் செய்
யப்படுகிறதென்பது

कथं எப்படி நியாயமாகும்?
अस्मिन् இந்த
अर्थे விய்யத்தில்
अघमं நியாயவிரக்தமென்
பதை
विद्य हि நாம் அறிந்திருக்கி
ரோமல்லவா?

अवश्यं करणीयं च शासनं पुरुषर्षभ । तव चैव महाभाग शासनं दुरतिक्रमम् ॥ ३ ॥

महाभाग “ புனியா த்மாவே!
तव தேவரீருடைய
शासनं च एव நியமனமோ
दुरतिक्रमं அதிக்கிரமிக்கத்தக்க
தில்லை.

पुरुषर्षभ ஹே புருஷோத்தம!
च ஆனதால்
शासनं உத்தரவானது
अवश्यं அவச்யமாய்
करणीयम् செய்தே தீரவேண்டி.
யதாயிருக்கிறது.

त्वत्तो मया श्रुतं वीर श्रुतिभ्यश्च मया श्रुतम् । नोत्तरं हि मया वाच्यं मध्यमे प्रतिजानति ॥

मध्यमे “ நடுவிலவர், (பரதர்)
प्रतिजानति { இதுவிஷயத்தில் ஓர்
விண்ணப்பஞ்செய்திருக்கையில்
उत्तरं அதல்லாத ஒரு பதி
லானது

त्वत्तः தேவரீரிடமிருந்து
मया என்னால்
श्रुतं இது கேட்டறியப்பட்டிருக்கிறது.
मया என்னால்
श्रुतिभ्यः च வேதங்களைக்கொண்டும்
श्रुतम् அறியப்பட்டிருக்கிறது.

मया என்னால்
न वाच्यं हि சொல்லத்தகாததே.
वीर ஹே வீரா!

व्याहृतं दुर्वचो घोरं हन्तास्मि लवणं मृधे । तस्येयं मे दुरक्तस्य दुर्गतिः पुरुषर्षभ ॥ ५ ॥

मृधे “ போரில்
लवणं லவணனை
हन्तास्मि நான் வதைக்கின்
றேன் என்று

पुरुषर्षभ ஹே புருஷோத்தம!
दुरक्तस्य சொல்லக்கூடாததை
சொல்லிவிட்ட

व्याहृतं சொல்லியது
दुर्वचः நிந்தனைக்குரியது.
घोरं விஷமாய் முடிந்தது.

तस्य அந்த
मे எனக்கு
इयं இந்த
दुर्गतिः கஷ்டம் விளைந்தது.

उत्तरं हि न वक्तव्यं ज्येष्ठेनाभिहिते पुनः । अर्धमसहितं चैव परलोकविवर्जितम् ॥ ६ ॥

ज्येष्ठेन “ முத்தவரால்
अभिहिते { அபிப்பிராயம் தெரி
விக்கப்பட்டிருக்கை
யில்
पुनः அதன்மேல்

अर्धमसहितं च அதர்ம சக்தமும்
परलोकविवर्जितं एव बालोक्त विरुद्धम्
मान
उत्तरं வேறு மொழியானது
न वक्तव्यं हि சொல்லத்தகாததே.

सोऽहं द्वितीयं काकुत्स्थ न वक्ष्यामि तवोत्तरम् । मा द्वितीयेन दण्डो वै निपतेन्मयि मानद ॥

मानद { “ அகந்தையை வே
ரோடறுக்கவல்லவ
ராகிய
काकुत्स्थ காகுத்த!
सः அந்த
अहं நான்
तव தேவரீருக்கு

द्वितीयं வேறு
उत्तरं பதிலை
न वक्ष्यामि சொல்லப்போகிறதில்
मयि என்விஷயத்தில் [லை.
द्वितीयेन புதிதாய்
दण्डः वै ஒரு தண்டனை
मा निपतेत् ஏற்படவேண்டாம்.

कामकारो ह्यहं राजस्त्वस्मि पुरुषर्षभ । अर्धमं जहि काकुत्स्थ मत्कृते रघुनन्दन ॥ ८ ॥

ரஃநந்஢
காகுஸ்த்
ரஃந்
புருஷர்ஷ
அஃ ஹி
தவ
“ஹே ராகுநந்தன!
ஹே காகுத்தா!
ஹே சக்கிரவர்த்தி
யாரே!
ஹே புருஷோத்தமா!
நானே
தேவரீரது

காமகார:
அரின்
மக்ருதே
அர்஢்
ஜஹி
மனோபிஷ்டப்படி
நடக்கிறவனாய்
இருக்கிறேன்.
என்விஷயத்தில்
அதருமத்தை
நிவாரணஞ்செய்ய
தேவரீர் அருள்புரிய
வேண்டும்.”

एवमुक्तस्तु शूरेण शत्रुघ्नेन महात्मना । उवाच रामः संहृष्टो भरतं लक्ष्मणं तथा ॥ ९ ॥

शूरेण
महात्मना
शत्रुघ्नेन
तु
एवं
उक्तः
रामः
சூரரும்
மஹாத்மாவுமான
சத்துருக்கினரால்
இதுவிஷயத்தில்
இப்படி
விண்ணப்பம் செய்து
கொள்ளப்பட்ட
ஸ்ரீராமர்

சஹ்ர:
பரத்
லக்ஷ்மண் ததா
உவாச
மனத்திருப்தி
கொண்டவராகி
பரதரையும்
லக்ஷ்மணரையும்
பார்த்து
திருவாய்மலர்ந்தருளி
னார்:

सम्भारानभिषेकस्य आनयध्वं समाहिताः । अथैव पुरुषव्याघ्रमभिषेक्ष्यामि राघवम् ॥
पुरोहितं च काकुत्स्थं नैगमानृत्विजस्तथा । मन्त्रिणश्चैव तान्सर्वानानयध्वं ममाज्ञया ॥ ११ ॥

अभिषेकस्य
सम्भारान्
समाहिताः
आनयध्वं
काकुत्स्थं
पुरुषव्याघ्रं
राघवं
अथ एव
अभिषेक्ष्यामि
“அபிஷேகத்திற்குவே
சாமான்களை [ண்டிய
ஆஸக்தியுடையவர்
களாய்
நீங்கள் சேகரியுங்கள்.
காகுத்தனும்
நரசார்த்தாலனுமான
சத்துருக்கனுக்கு
இன்றே
ராகுடாபிஷேகஞ்செய்
விக்கப்போகிறேன்.

மம
அஃநா
புரோஹிதரையும்
ந்ருவிஜ: ததா
தாந்
சடாந்
நைகமானு ச
மந்ருண: எவ்
ஆநயதவ்
எனது
ஆக்கினையைக்கொ
ண்டு
புரோஹிதரையும்
ரித்துவிக்குகளையும்
அந்த
எல்லா
பட்டணத்திலுள்ள
பிரபுக்களையும்
மந்திரிகளையும்
வரவகூடியவர்கள்.”

राज्ञः शासनमाज्ञाय तथाऽकुर्वन्महाराथाः

॥ १२ ॥

महाथाः
राज्ञः
शासनं
சூரர்கள்
சக்கிரவர்த்திடாரது
சாஸனத்தை

அஃநாய
ததா
அகூர்ந்
கிரமேற்கொண்டு
அங்நனமே
செய்துமுடித்தார்கள்.

अभिषेकसमारम्भं पुरस्कृत्य पुरोधसम् । प्रदिष्टा राजभवनं राजानो ब्राह्मणास्तथा ॥

अभिषेकसमारम्भं மகுடாபிஷேகத்தை
 ஆரம்பித்த
पुरोधसं புரோஹிதரை
पुरस्कृत्य பின்பற்றி

राजानः ராஜர்க்களும்
ब्राह्मणाः तथा அந்தணர்களும்
राजभवनं இராஜமாளிகைக்கு
प्रदिष्टाः வந்துசேர்ந்தார்கள்.

तथाऽभिषेको ववृधे शत्रुघ्नस्य महात्मनः । सम्प्रहर्षकरः श्रीमात्राघवस्य पुरस्य च ॥१४॥

महात्मनः மஹாத்மாவான
शत्रुघ्नस्य சத்துருக்கினருடைய
अभिषेकः மகுடாபிஷேகமானது
राघवस्य ஸ்ரீராகவருக்கும்
पुरस्य च நகருக்கும்

संप्रहर्षकरः அத்தியானந்தத்தை
 விளைவிக்கிறதாயும்
श्रीमान् तथा மஹா மங்களகரமாய்
 விளங்குகிறதாயும்
ववृधे நடந்தேறியது.

अभिषिक्तस्तु शत्रुघ्नो बभौ चादित्यसन्निभः । अभिषिक्तः पुरा स्कन्दः सेन्द्रैरिव मरुद्गणैः ॥

आदित्यसन्निभः சூரியனெனவிளங்கும்
शत्रुघ्नः சத்துருக்கினர்
तु இப்பொழுது
अभिषिक्तः மகுடாபிஷேகம் செய்
 யப்பெற்றவராய்
पुरा முன்னம்

सेन्द्रैः இந்திரனுள்ளிட்ட
मरुद्गणैः தேவர்களால்
अभिषिक्तः அபிஷேகம் செய்யப்
 பெற்ற
स्कन्दः इव च சப்பிரமணியக்கட
 வுள் போலவே
बभौ விளங்கினார்.

अभिषिक्ते तु शत्रुघ्ने रामेणाक्षिष्टकर्मणा । पौराः प्रमुदिताश्चासन्ब्राह्मणाश्च बहुश्रुताः ॥

अक्षिष्टकर्मणा { “எண்ணியதை எண்
 னியபடி முடிக்கவல்
 லவராகிய
रामेण ஸ்ரீராமரால்
शत्रुघ्ने சத்துருக்கினர்
अभिषिक्ते तु அபிஷேகம்செய்யப்
 பெற்றதும்

पौराः च பட்டணத்துஜனங்
 களும்
बहुश्रुताः மஹாவேதவித்துக்
 களான
ब्राह्मणाः च பிராம்மணர்களும்
प्रमुदिताः மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்
 டவர்களாய்
आसन् ஆனார்கள்.

कौसल्या च सुमित्रा च मङ्गलं कैकयी तथा । चक्रुस्ता राजभवने याथान्या राजयोषितः ॥

कौसल्या च “கோஸலையும்
सुमित्रा च சுமித்திரையும்
कैकयी तथा கைகேயியும்
राजभवने ராஜமாளிகையில்
अन्याः மற்ற

राजयोषितः ராஜஸ்திரிகள்
याः எவர்களோ
ताः च அவர்களும்
मङ्गलं ஆசிர்வாதத்தை
चक्रुः செய்தார்கள்.

ऋषयश्च महात्मानो यमुनातीरवासिनः । हतं लवणमाशंसुः शत्रुघ्नस्याभिषेचनात् ॥१८॥

யமுனாதிர்வாஸின: யமுனாதிர் வாசிகளான

அபிஷேகநாட் வ மகுடாபிஷேகமான

महामानः महान् துபாவர்களா

திலிருந்து

கிய

लवणं

லவணனை

हतं

ஒழிந்துபோய் விட்ட

தாய்

ऋषयः முனிவர்கள்

शत्रुघ्नस्य சத்ருக்கிணருக்கு

आशंसुः

எண்ணினார்கள்.

ततोऽभिषिक्तं शत्रुघ्नमङ्कमारोप्य राघवः । उवाच मधुरां वार्णां तेजस्तस्याभिपूरयन् ॥

ततः அப்பொழுது

तेजः

உற்சாகத்தை

अभिषिक्तं மகுடஞ்சூடிய

अभिपूरयन्

கிருத்திசெய்கின்ற

शत्रुघ्नं சத்துருக்கிணரை

வராய்

राघवः ஸ்ரீராகவர்

मधुरां

மதுரமாயிருக்கிற

अङ्कं மடிமீது

वार्णां

ஒருமொழியை

आरोप्य உட்காரவைத்துக்

उवाच

திருவாய்மலர்ந்

तस्य அவருக்கு [கொண்டு

தருளினார்;

अयं शरस्त्वमोघस्ते दिव्यः परपुरञ्जयः

॥ २० ॥

अयं “இதோ இருக்கும்

दिव्यः

தெய்வத்தன்மை

शरः சரமானது

கொண்டது;

अमोघः ஒருபொழுதும் வீண்

तु

இது விஷயத்தில்

ते

உனக்கு

போகாது.

परपुरञ्जयः

சத்ருநகரத்தை

வெல்லவல்லதாகும்.

अनेन लवणं सौम्य हन्तासि रघुनन्दन

॥ २१ ॥

सौम्य “ஹே சௌமிய!

अनेन

இதனால்

रघुनन्दन ஹே ரகுநந்தன!

लवणं

லவணனை

हन्तासि

நீ ஹதஞ்செய்யலாகும்.

सृष्टः शरोऽयं काकुत्स्थ यदा शेते महार्णवे । स्वयम्भूरजितो देवो यं नापश्यन्सुरासुराः ॥

अदृश्यः सर्वभूतानां तेनायं तु शोचतमः

॥ २२ ॥

काकुत्स्थ “ஹே காகுத்த!

न अपश्यन्

கண்ணெடுத்துப்

महार्णवे பெருங்கடலில்

பார்க்கமுடியாது.

शेते यदा பள்ளிகொண்டிருந்த

तु

இந்த ஸ்திதியில்

अयं இந்த [பொழுது

சரமானது

शरः

படைக்கப்பட்டது.

सृष्टः

அதை

यं

பிரம்மதேவரும்

स्वयम्भूः देवः

சிவனாரும்

अजितः

தேவர்களும் அசுரர்

सर्वभूतानां

எந்த பிராணிகளுக்

கும்

अदृश्यः

கண்ணுக்குப்புலப்

படாது.

களுந்

सृष्टः क्रोधाभिभूतेन विनाशार्थं दुरात्मनोः । मधुकैटभयोर्वीर विधाते वर्तमानयोः ॥

सृष्टुकामेन लोकांस्त्रीस्तौ चानेन हतौ युधि

॥ २३ ॥

वीर "ஹே வீர!
விவாதே இடையூறு செய்வ
தில்
வर्तमानयो: தலையிட்டுக்கொண்ட
ருந்த
दुरात्मनो: துராத்மாக்களான
மது, கைடபன் என்ற
मधुकैटभयो: { இந்த இருவர்களு
டைய
विनाशार्थं ஸம்ஹார நிமித்தம்

तौ हत्वा जनभोगार्थं कैटभं तु मधुं तथा ।

स: "மஹா வீரனு
तौ அவ்விருவர்களாகிய
मधुं तथा மதுவென்பவனையும்
कैटभं तु கைடபனைப்பவனை
अनेन இந்த [யும்
शरमुख्येन ஸர்வோத்திருஷ்ட
மான சரத்தால்

नायं मया शरः पूर्वं रावणस्य वधार्थिना ।

शत्रुघ्न "ஹே சத்தருக்கின!
पूर्वं இதுவரையில்
रावणस्य ராவணனுடைய
वधार्थिना வறையில்; அவர்க்கொ
मया என்னால் [ண்ட
भूतानां பிராணிகளுக்கு
मशून् மஹத்தான

यच्च तस्य महच्छूलं ऽयम्बकेन महात्मना । दत्तं शत्रुविनाशाय मधोरायुधमुत्तमम् ॥ २४ ॥

स तं निक्षिप्य भवने पूज्यमानं पुनः पुनः । दिशः सर्वाः समासाद्य प्राप्नोत्याहारमुत्तमम् ॥

महात्मना "மஹாத்மாவான
ऽयम्बकेन முக்கண்ணையால்
तस्य அந்த
मधो: மதுவுக்கு
शत्रुविनाशाय சத்ருவிராசம் செய்
வதின்பொருட்டு
उत्तमं உத்தமமான
आयुधं ஆயுதமாய்

क्रोधाभिभूतेन கோபாவேசத்தால்
सृष्टः படைக்கப்பட்டது.
श्रीन् மூன்று
लोकान् உலகங்களை
सृष्टुकामेन ஸ்ருஷ்டிக்கவிரும்பி
யதால்
अनेन இதனால்
युधि போரில்
तौ च அவ்விருவர்களும்
हतौ கொல்லப்பட்டார்கள்.

अनेन शरमुख्येन ततो लोकांश्चकार सः ॥

जनभोगार्थं ஜனங்களின் நன்மைக்
காக
हत्वा கொன்று
ततः அதன்மேல்
लोकान् உலகங்களை
चकार சிருஷ்டித்தருளினார்.

मुक्तः शत्रुघ्न भूतानां महान्नासो भवेदिति ॥

वास: நடுக்கம்
भवेत् விளையும்
इति என்கிற காரணத்தால்
अयं இந்த
श: சரமானது
न मुक्तः பிரயோகிக்கப்பட
வில்லை.

यच्च तस्य महच्छूलं ऽयम्बकेन महात्मना । दत्तं शत्रुविनाशाय मधोरायुधमुत्तमम् ॥ २४ ॥

स तं निक्षिप्य भवने पूज्यमानं पुनः पुनः । दिशः सर्वाः समासाद्य प्राप्नोत्याहारमुत्तमम् ॥

महत् मஹத்தான
शूलं சூலமானது
दत्तं அளிக்கப்பட்டது.
यत् च இக்காரணத்தினால்
स: அவன் [லேயே
तं அதை
पूज्यमानं பூஜிக்கப்பெற்றதாய்
भवेत् வீட்டில்

निक्षिप्य	வைத்துவிட்டு	समाशय	சென்று
पुनः पुनः	இடையிடையே	उत्तमं	முக்கியமான
सर्वाः	பல	आहारं	உணவை
दिशः	திசைகளிலும்	प्राप्नोति	அடைகிறான்.

यदा तु युद्धमाकाङ्क्षन्कथिदेनं समाह्वयेत् । तदा शूलं गृहीत्वा तं भस्म कुर्यात्स राक्षसः ॥

कथित्	“எவனேனுமொரு	सः	அந்த
युद्धं	போரை [வன்	राक्षसः	அரக்கன்
आकांक्षन्	விரும்பியவனும்	शूलं	குலத்தை
एनं	இவனை	गृहीत्वा	கையில் வைத்துக்
समाह्वयेत्	போருக்கு அழைப்பான்	तं	அவனை
यदा तु	என்றால்	भस्म कुर्यात्	எடுத்து நீருக்கிவிடுகிறான்.
तदा	அச்சமயம்		

स त्वं पुरुषशार्दूल तमायुधविनाकृतम् । अपविष्टं पुरं पूर्वं द्वारि तिष्ठ धृतायुधः ॥ २९ ॥

पुरुषशार्दूल	“ஹே புருஷோத்தம!	आयुर्विनाकृतं	ஆயுதத்தை கையில் வைத்திராதவனுமாகிய
सः	அந்த	तं	அவனுக்கு
त्वं	நீ	पूर्वं	முந்தியே
धृतायुधः	ஆயுதபாணியாய்	द्वारि	வாசலில்
पुरं	விட்டினுள்	तिष्ठ	காத்திரு.
अपविष्टं	இல்லாதவனாய்		

अपविष्टं च भवनं युद्धाय पुरुषर्षभ । आह्वयेथा महाबाहो ततो हन्तासि राक्षसम् ॥३०॥

पुरुषर्षभ	“ஹே புருஷோத்தம!	आह्वयेथाः	நீ அழைக்கவேண்டும்.
महाबाहो	ஹே மஹாபாகுவே!	ततः	அப்படி ஆகில்
भवनं	அரண்மனைக்குள்	राक्षसं	அரக்கனை
अपविष्टं च	புகவிடாதபடியே	हन्तासि	கொன்றுவிடுவாய்.
युद्धाय	போருக்கு		

अन्यथा क्रियमाणे तु अवध्यः स भविष्यति । यदि त्वेवं कृते वीर विनाशमुपयास्यति ॥

वीर	“ஹே வீர!	अन्यथा	வேறுவிதமாக
तु	இதுவிஷயத்தில்	क्रियमाणे तु	செய்யும்படிக்கூடத்தில்
एवं कृते यदि	இப்படிச்செய்தால் தான்	सः	அவன்
विनाश	வினாசத்தை	अवध्यः	கொல்லமுடியாதவனாய்
उपयास्यति	அடைவான்.	भविष्यति	இருப்பான்.

एतच्चे सर्वमाख्यातं शूलस्य च विपर्ययः । श्रीमतः शितिकण्ठस्य कृत्यं हि दुरतिक्रमम् ॥

ते	“ உனக்கு	கூத்யம் ஹி	செயலும்
श्रीमतः	ஸ்ரீமானா	விபர்யய: ச	பரிஹாரமும்
शितिकण्ठस्य	சிவபிரானது	एतत्	இது
शूलस्य	சூலத்தின்	सर्व	எல்லாமும்
दुरतिक्रमं	தவிர்த்தக்கூடாத	आख्यातम्	விரித்துக்கூறப் பட்டது ”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे त्रिषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22931

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2207

चतुःषष्टितमः सर्गः—अनुपपत्तुर्नालालावतु लोक्कम्. ॥ ६४ ॥

शत्रुघ्नप्रस्थानम्—சத்ருக்கன்ன புறப்பவேது

एवमुक्त्वा च काकुत्स्थं प्रशस्य च पुनः पुनः । पुनरेवापरं वाक्यमुवाच रघुनन्दनः ॥

रघुनन्दनः	ஸ்ரீராமர்	पुनः एव	மீளவும்
काकुत्स्थं	சத்துருக்கினனை	अपरं	மற்றொரு
पुनः पुनः	பலவாறு	वाक्यं	மொழியை
प्रशस्य च	கொண்டாடி.	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தரு
एवं	இவ்வண்ணம்		ளினார்.
उक्त्वा च	நியமித்தருளி		

इमान्यश्वसहस्राणि चत्वारि पुरुषर्षभ । रथानां द्वे सहस्रे च गजानां शतमुत्तमम् ॥ २ ॥

अन्तरे षण्यवीथ्यश्च नानापण्योपशोभिताः । अनुगच्छन्तु काकुत्स्थं तथैव नटनर्तकाः ॥

पुरुषर्षभ	“ஹே புருஷோத்தம !	अन्तरे	இவைகளினிடையில
इमानि	இந்த	नानापण्योप-}	பற்பலவிழைப்பண்டங்
चत्वारि	நான்கு	शोभिताः }	களால் மிக்க அழகா
अश्वसहस्राणि च	குதிரைகளினாயிரமும்		யிருக்கும்
रथानां	ரதங்களின்	पण्यवीथ्यः च	விழைப்பண்டங்களின்
द्वे	இரண்டு		கடைகளும்
सहस्रे	ஆயிரமும்	नटनर्तकाः तथा	நடிக்காளும் நர்த்தகர்
गजानां	கஜங்களின்		களும்
शतं उत्तमं एव	உத்திருஷ்டங்களின்	काकुत्स्थं	காகுத்தனை
	நூறும்	अनुगच्छन्तु	அவலம்பிக்கட்டும்.

हिरण्यस्य सुवर्णस्य नियुतं पुरुषर्षभ । आदाय गच्छ शत्रुघ्न पर्याप्तधनवाहनः ॥ ४ ॥

पुरुषर्षभ	“புருஷோத்தம,	सुवर्णस्य	நாணயத்தின்
शत्रुघ्न	ஹே சத்துருக்கின !	नियुतं	பத்தாயிரம் கோடி.
पर्याप्त- }	வேண்டியமட்டும் தன		களையும்
धनवाहनः }	ங்களையும் வாஹனங்		
	களையுமுடையவனாய்	आशय	எடுத்துக்கொண்டு
हिरण्यस्य	தங்க	गच्छ	போ.

बलं च सुभृतं वीर हृष्टपुष्टमनुदत्तम् । सम्भाषासम्प्रदानेन रञ्जयस्व नरोत्तम ॥ ५ ॥

वीर “ஹே வீர!
 नरोत्तम ஹே புருஷோத்தம!
 बलं சேனையை
 सुभृतं நன்றாய்ப் போஷிக்கப்
 பட்டதாயும்
 सम्भाषा- } சல்லாப சம்பாஷணை
 सम्प्रदानेन } களை செய்வதால்

अनुदत्तं அடங்கி நடக்கிற
 தாகவும்
 हृष्टपुष्टं च { மனத்திருப்தி கொண்
 டதாகவும் தோஷர
 ஹிதமாயிருக்கிற
 தாகவும்
 रञ्जयस्व ஸந்தோஷப்படுத்
 திவா.

न ह्यर्थास्तत्र तिष्ठन्ति न दारा न च बान्धवाः । सुप्रीतो भृत्यवर्गश्च यत्र तिष्ठति राघव ॥

राघव “ஸ்ரீராகவ!
 यत्र எவ்விடத்தில்
 तिष्ठति இருக்கிறதோ,
 तत्र அவ்விடத்தில்
 अर्थाः हि செல்வங்களும்
 न तिष्ठन्ति இப்பொழுது இல்லை.

दाराः बान्धवाः च களத்ர பந்துவர்க்கங்
 न இல்லை. [கனும்
 सुप्रीतः சரியான ப்ரீதிவைத்
 துள்ள
 भृत्यवर्गः च பிருத்யவர்க்கமும்
 न இல்லை.

ततो हृष्टजनाकीर्णौ प्रस्थाप्य महर्तौ चमूम् । एक एव धनुष्पाणिर्गच्छ त्वं मधुनो वनम् ॥

ततः “ஆகையால்
 महर्तौ பெரும்
 चमूम् ஸைன்யத்தையும்
 हृष्टजनाकीर्णौ { திருப்திகொண்ட
 ஜனசமூகத்தையும்
 முன்னிட்டு

प्रस्थाप्य அனுப்பி அருகிலிருக்
 त्वं நீ [கச்செய்து
 धनुष्पाणिः ஆயுதபாணியாய்
 एकः एव தனியாகவே
 मधुनः वनं மதுவனத்திற்
 गच्छ போய்ச்சேர்.

यथा त्वां न प्रजानाति गच्छन्तं युद्धकाङ्क्षिणम् । लवणस्तु मधोः पुत्रस्तथा गच्छेरशङ्कितम् ॥

मधोः “மதுவின்
 पुलः புத்திரனான
 लवणः லவணன்
 त्वां உன்னை
 अशङ्कितं பயபற்றவனாய்
 युद्धकाक्षिणं போரைக்கோரியவ

गच्छन्तं வருவதை
 न प्रजानाति முன்னமே தெரியா
 திருக்கிறது
 यथा तु எப்படி ஆனாலாகுபோ
 तथा அவ்வண்ணமே
 गच्छेः நீ போய்ச்சேரவே

ஹம்

ண்டு.

न तस्य मृत्युरन्योऽस्ति कश्चिद्धि पुरुषर्षभ । दर्शनं योऽभिगच्छेत स वध्यो लवणेन हि ॥

पुरुषर्षभ “ஹே புருஷோத்தம!
 तस्य அவனுக்கு
 मृत्युः மாணமானது
 अन्यः மற்றப்படியாய் வேறு
 कश्चित् न अस्ति ஒன்றும் இல்லை.
 हि ஏனெனில்

दर्शनं முன் ஜாக்கிரதை
 யிருக்கையில்
 अभिगच्छेत அவனை அணுகுவது
 यः எவனோ
 सः அவன்
 लवणेन லவணனால்
 वध्यः கொல்லப்படுகிறான்.

तथा तांस्तु समाज्ञाय प्रस्थाप्य च महद्बलम् ।
कौसल्यां च सुमित्रां च कैकेयीं चाभ्यवादायत्

॥ १५ ॥

தான் அவர்களை
தथा அவ்வண்ணம்
समाज्ञाय நியமித்தருளி
महत् बलं च பெரும் சேனையையும்
प्रस्थाप्य तु பிரயாணப்படுத்தி
அனுப்பிவிட்டு

கௌல்யா் ச கோஸையையும்
सुमित्रां च சுமித்திரையையும்
कैकेयीं च கைகேயியையும்
अभ्यवादायत् ஸாஷ்டாங்கமாக
நமஸ்காரஞ்செய்தார்.

रामं प्रदक्षिणीकृत्य शिरसाऽभिप्रणम्य च । रामेण चाभ्यनुज्ञातः शत्रुघ्नः शत्रुतापनः ॥

शत्रुतापनः { சத்துருக்களைத்
தவிக்கச்செய்ய வல்ல
வராகிய
शत्रुघ्नः சத்துருக்கினர்
रामं ஸ்ரீராமரை
प्रदक्षिणीकृत्य பிரதிக்ஷணஞ்செய்து

च பின்னர்
शिरसा முடிதாழ்த்தி
अभिप्रणम्य ஸாஷ்டாங்கமாக
நமஸ்கரித்து
रामेण ஸ்ரீராமரால்
अभ्यनुज्ञातः போகவிடைபெற்றார்.

लक्ष्मणं भरतं चैव प्रणिपत्य कृताञ्जलिः । पुरोहितं वसिष्ठं च शत्रुघ्नः प्रयतात्मवान् ॥

प्रदक्षिणमथो कृत्वा निर्जगाम महाबलः ॥ १७ ॥

महाबलः மஹாபலிஷ்டரும்
प्रयतात्मवान् தன்னடக்கமுள்ளவரு
शत्रुघ्नः சத்துருக்கினர் [மான
भरतं பரதரையும்
लक्ष्मणं एव லக்ஷ்மணரையும்
पुरोहितं புரோஹிதரான
वसिष्ठं च வஸிஷ்டரையும்

कृताञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தராகி
प्रदक्षिणं कृत्वा பிரதிக்ஷணஞ்செய்து
प्रणिपत्य ஸாஷ்டாங்கமாக
நமஸ்கரித்துவிட்டு
अथो அதன்மேல்
निर्जगाम அப்புறப்பட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुःषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22948

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2224

पञ्चषष्टितमः सर्गः—अमुपत्तैतन्तावदु षट्कम्. ॥ ६५ ॥

सौदासचरितम्—ஸௌதாஸசரிதம்.

प्रस्थाप्य तु बलं सर्वं मासमप्रोषितः पथि । एक एवाशु शत्रुघ्नो जगाम त्वरितं तदा ॥

शत्रुघ्नः சத்துருக்கினர்
आशु அப்போதே
बलं சேனை
सर्वं तु எல்லாவற்றையும்
प्रस्थाप्य பிரயாணப்படுத்தி
முந்தி அனுப்பிவிட்டு
तदा அப்பொழுது

मासं ஒருமாதகாலம்
अतः அங்கேயே
उषितः தங்கியிருந்தார்.
पथி வழியில்
एकः एव தனியே
त्वरितं லேகமாய்
जगाम பிரயாணஞ்செய்தார்.

द्वित्रात्रमन्तरे शूर उष्य राघवनन्दनः । वाल्मीकेराश्रमं पुण्यमगच्छद्वासमुत्तमम् ॥ २ ॥

शूरः சூரராகிய
 राघवनन्दनः ராகவந்தனன், (சத்து
 अन्तरे வழியில் [ருக்கினர்)
 द्विरात्रं இரண்டு இரத்திரி
 उष्य கழித்துவிட்டு
 அதன்மேல்

वाल्मीकः வால்மீகி முனிவரது
 उत्तमं ஸர்வோத்திருஷ்ட
 டமான
 वासं வசதியாயிருக்கிறதும்
 पुण्यं பாவனமுமான
 आश्रमं ஆசிரமத்திற்கு
 अगच्छत् போய்ச்சேர்ந்தார்.

सोऽभिवद्य महात्मानं वाल्मीकिं मुनिसत्तमम् । कृताञ्जलिस्थो भूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

सः அவர்
 महान्मानं மஹானுபாவரான
 वाल्मीकिं வால்மீகி
 मुनिसत्तमं மஹாமுனிவரை
 अभिवद्य வேசித்து
 अथो அதன்மேல்

कृताञ्जलिः ह அஞ்சலிஹஸ்தரா
 கவே
 भूत्वा இருந்துகொண்டு
 एतन् இந்த
 वाक्यं ஒரு மொழியை
 उवाच புகன்றார்:

भगवन्वस्तुमिच्छामि गुरोः कृत्यादिहागतः । श्वः प्रभाते गमिष्यामि प्रतीचीं वारुणीं दिशम् ॥

भगवन् “ஸ்வாமி!
 गुरोः ஐயனது
 कृत्याद ஆக்ஷேபினால்
 इह आगतः இங்குவந்தேன்.
 वस्तु இரவு தங்கியிருக்க
 इच्छामि அனுமதியைப் பிரார்த்
 திக்கிறேன்.

श्वः நாளே
 प्रभाते உதயத்தில்
 वारुणीं வருணனதாகிய
 प्रतीचीं மேற்கு
 दिशं பிரதேசத்திற்கு
 गमिष्यामि புறப்பட்டுப் போகி
 றேன்”.

शत्रुघ्नस्य वचः श्रुत्वा प्रहस्य मुनिपुङ्गवः । प्रत्युवाच महात्मानं स्वागतं ते महायशः ॥

मुनिपुङ्गवः மஹரிஷி
 शत्रुघ्नस्य சத்துருக்கனருடைய
 वचः வாக்குக்கு
 श्रुत्वा திருச்செவிகாய்த்து
 { மஹாத்மாவைப்
 महात्मानं { பார்த்து (சத்துருக்
 கினைப்பார்த்து)

प्रहस्य புன்னகைகொண்டு
 प्र युवाच இப்படி திருவாய்மலர்
 ந்தருளினார்:
 महायशः “பெரும் புகழ்பெற்ற
 வனே!
 ते स्वागतम् நீ இவ்விடம்வந்ததில்
 மிகச் சந்தோஷம்.

स्वमाश्रममिदं सौम्य राघवाणां कुलस्य हि । आसनं पाद्यमर्घ्यं च निर्विशङ्कं प्रतीच्छ मे ॥

सौम्य “ஹே ஸௌம்ய!
 इदं இந்த
 आश्रमं ஆசிராமம்
 राघवाणां ராகவர்களின்
 कुलस्य हि குலத்தவருக்கே
 स्वं சொந்தமானது.

मे எனது
 आसनं ஆஸனத்தையும்
 पाद्यं பாத்நியத்தையும்
 अर्घ्यं च அர்க்கியத்தையும்
 निर्विशङ्कः கூச்சமின்றி
 प्रतीच्छ பெற்றுக்கொள்”.

प्रतिगृह्य तदा पूजां फलमूलं च भोजनम् । भक्षयामास काकुत्स्थस्तृप्तिं च परमां गतः ॥

காகுதூ: காக்குத்தர்
ததா உப்பொழுது
பூஜா பூஜையை
புதிதூ அங்கிகரித்து
புதிதூ பசுந்தையமாடளிக்கப்

பட்ட

फलमूलं च कनि, கிழங்குகளையும்
भक्षयामास புசித்தார்.
परमां பரம
तृप्तिं च திருப்தியையும்
गतः அடைந்தார்.

स भुक्त्वा फलमूलं च महर्षिं तमुवाच ह । इयं यज्ञविभूतिस्ते कस्याश्रमसमीपतः ॥ ८ ॥

ச: அஃ
फलमूलं च கனிகிழங்குகளையும்
भुक्त्वा புசித்துவிட்டு
तं அந்த
महर्षिं ह மஹரிஷியைப்

பார்த்து

उवाच இப்படி வினவினார்:

तत्तस्य भाषितं श्रुत्वा वाल्मीकिर्वाक्यमब्रवीत् । शत्रुघ्न शृणु यस्येदं बभूवायतनं पुरा ॥

வால்மீகி: வால்மீகி முனிவர்
तस्य அவரது
तत् भाषितं அந்த வாக்குக்கு
श्रुत्वा திருச்செவியாய்த்து
वाक्यं இந்த மொழியை
अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி

னார்:

युष्माकं पूर्वको राजा सुदासस्तस्य भूपतेः । पुत्रो वीरसहो नाम वीर्यवानतिधार्मिकः ॥

युष्माकं “உங்களின்
पूर्वकः முன்னோர்களில் ஒரு
सुदास: சுதாஸரென்று [வராய்
राजा ஒரு சக்கிரவர்த்தியி

ருந்தார்.

वीर्यवान् வீர்யவா னும்

स बाल एव सौदासो मृगयासुपचक्रमे । चञ्चूर्यमाणं ददृशे स शूरो राक्षसद्वयम् ॥ ११ ॥

ச: “அந்த
सौदास: ஸுதாஸரின் புதல்வர்
(வீரஸஹர்)
बाल: एव யௌவனப்பிராயம்
मृगयां மூதற்கொண்டே
उपचक्रमे தலைப்பட்டார்.

अतिधार्मिकः மஹா தர்மவீரனா
மான

वीरसहः नाम வீரஸஹரென்பவர்
तस्य அந்த
भूपते: சக்கிரவர்த்தியினது
पुत्रः புதல்வர்.

ச: शू: அந்தச் சூர்
चञ्चूर्यमाणं விட்டுவிட்டுப் பாய்ந்
தோடும்
राक्षसद्वयं பேய்களுள் ஒரு ஜதைய
दृशे ஒருசமயம் கண்டார்.

शार्दूलरूपिणौ घोरो मृगान्वहसहस्रसः । भक्षमाणावसन्तुष्टौ पर्याप्तिं नैव जग्मतुः ॥१२॥

शार्दूलरूपिणौ “வேங்கை வடிவமாய்
घोरो பார்க்கப் பயங்கரமாயி

ருந்த ஜதை

बहुसहस्रसः ஆயிரமாயிரமாய்

मृगान् விலங்குகளை

भक्षमाणौ தின்றுகொண்டும்

असन्तुष्टौ திருப்தியடையாத

पर्याप्तिं ஒய்வு [தாய்

एव என்பதை

न जग्मतुः அடையவில்லை.

स तु तौ राक्षसौ दृष्ट्वा निर्मग्नं च वनं कृतम् । क्रोधेन महताऽऽविष्टो जघानैकं महेषुणा ॥

सः “அவர்

तौ அந்த

राक्षसौ तु பேய்களின் ஜதையை

யும்

वनं வனத்தை

निर्मग्नं விலங்குகள் ஒழிந்த

தாய்

कृतं च செய்யப்படுகிறதை

दृष्ट्वा பார்த்து [யும்

महता क्रोधेन அதிகக் கோபத்தால்

आविष्टः மெய்மறந்தவராய்

एकं ஜதையிலொன்றை

महेषुणा ஒரு பெரியபாணத்

जघान கொன்றனர். [தால்

विनिपाल्य तमेकं तु सौदासः पुरुषर्षभ । विज्वरो विगतामर्षो हतं रक्षो ह्युदैक्षत ॥१४॥

पुरुषर्षभ “புருஷோத்தம!

सौदासः { ஸௌதாஸர் (சுதாஸ

ருடைய புத்திரர்

வீரஸஹர்)

तं அந்த

एकं ஜதையிலொன்றை

विनिपाल्य तु கொன்றுவிழ்த்திய

பின்னர்

विगतामर्षः கோபமொழிந்த

வராய்

विज्वरः அமைதிபெற்றவராய்

हतं கொலையுண்டு கிடப்

பதை

रक्षः हि ஓர் அரக்கனது உரு

வழுடையதராயும்

उदैक्षत கவனித்தார்.

निरीक्षमाणं तं दृष्ट्वा सहायं तस्य रक्षसः । सन्तापमकरोद्धोरं सौदासं चेदमब्रवीत् ॥१५॥

तस्य “அந்த

राक्षसः மற்றொரு அரக்கனது

सहायं துணைவனுக்கு

निरीक्षमाणं கவனித்துப்பார்த்

துக்கொண்டிருக்கிற

सौदासः ஸௌதாஸரை

दृष्ट्वा பார்த்து

घोरं தாங்கமுடியாதவண்

ணமாய்

सन्तापं अकरोत् உள்ளங்கொதித்தது.

तं அவரைப்பார்த்து

इदं च இதையும்

अब्रवीत् புகன்றது:

यस्मादनपराधं त्वं सहायं मम जघ्निवान् । तस्मात्तवापि पापिष्ठ प्रदास्यामि प्रतिक्रियाम् ॥

त्वं “நீ

अनपराधं ஒரு அபராதமுஞ்

செய்யாத

मम எனது

सहायं துணைவனை

जघ्निवान् கொலைபுரிந்தனை.

यस्मात् तस्मात् ஆதலால்

पापिष्ठ ஹே பாபி

तव अपि உனக்கும்

प्रतिक्रिया பிரதியபகாரத்தை

प्रदास्यामि இனிச் செய்தே திரு

வேன்.

एवमुक्त्वा तु तद्रक्षस्तत्रैवान्तरधीयत । कालपर्याययोगेन राजा मित्रसहोऽभवत् ॥ १७ ॥

तत्	“அந்த	அந்தரதீயத	அந்தர் தந்தானமாயி
ரक्ष:	அரக்கன்		ன.
து	இதுவிஷயத்தில்	மित्रசஹ:	மித்திரஸஹர்
एवं	இப்படி		(விஸஹர்)
उक्तवा	சொல்லிவிட்டு	कालपर्याययोगेन	காலக்கிரமத்தில்
तत्र	அவ்விடத்தில்	राजः	அரசராக
एव	உடனேயே	अभवत्	ஆயினார்.

राजा तु यज्ञते यज्ञस्याश्रमसमीपतः । अश्वमेधं महायज्ञं तं वसिष्ठोऽभ्यपालयत् ॥ १८ ॥

राजा तु	“அரசராய் இருங்கை	तं	அந்த
अस्य	இந்த [18]	अश्वमेधं	அச்வமேதமென்ற
आश्रमसमीपतः	ஆச்சிரமத்திற்கருகில்	महायज्ञं	மஹாயாகத்தை
यज्ञं	ஒரு யாகத்தை	वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்
यज्ञते	இயற்றினார்.	अभ्यपालयत्	நடத்திவைத்தார்.

तत्र यज्ञो महानासीद्बहुवर्षगणायुतः । समृद्धः परया लक्ष्म्या देवयज्ञसमोऽभवत् ॥ १९ ॥

तत्र	“அப்பொழுது	परया	அதிக
यज्ञः	யாகமானது	लक्ष्म्या	செல்வத்தால்
महान्	வெகுப்பெரிதாய்	समृद्धः	செழுமையாய்
बहुवर्षगणायुतः	பல்லாண்டளவு நடை	देवयज्ञसमः	தேவர்களது யாகமோ
	பெற்றதாய்		வென
आसीत्	விளங்கிற்று.	अभवत्	இருந்தது.

अथावसाने यज्ञस्य पूर्ववैरमनुस्मरन् । वसिष्ठरूपी राजानमिति होवाच राक्षसः ॥ २० ॥

राक्षसः	“அரக்கன்	वसिष्ठरूपी ह	{ வஸிஷ்டமுனிவராக
अथ	அப்பொழுது		வே வேடம் பூண்டவ
यज्ञस्य	யாகத்தின்		னப்
अवसाने	முடிவில்	राजानं	அரசனருகில்சென்று
पूर्ववैरं	பழைய வைரத்தை	इति	இப்படி
अनुस्मरन्	எண்ணி	उवाच	புகன்றான்:

अस्य यज्ञस्य जातोऽन्तो सामिषं भोजनं मम । दीयतामिह शीघ्रं वै नात्र कार्या विचारणा ॥

अस्य	“இந்த	सामिषं	மானிட ஊன்மிச்சிர
यज्ञस्य	யாகத்திற்கு	भोजनं	உணவானது [மான
अन्तः	ஸமாப்தி	दीयतां	அளிக்கப்படவேண்
जातः	ஏற்பட்டுவிட்டது.	अत्र	இதில் [மும்.
इह	ஆகையால்	विचारणा	முன்பின் ஆலோசனை
शीघ्रं वै	இப்போதே		என்பது
मम	எனக்கு	न कार्या	செய்யக்கூடாது.

तच्छ्रुत्वा व्याहृतं वाक्यं रक्षसा ब्रह्मरूपिणा । भक्ष्यसंस्कारकुशलमुवाच पृथिवीपतिः ॥

पृथिवीपतिः “சக்கிரவர் த்தி
 ब्रह्मरूपिणा பிராம்மணவடிவமெ
 டுத்துக்கொண்டிருந்த
 रक्षसा அரக்கனால்
 व्याहृतं சொல்லப்பட்டதாகிய
 तत् அந்த

वाक्यं வாக்கியத்திற்கு
 श्रुत्वा செவிசாய்த்து
 भक्ष्य-संस्कार- } சமையல் வேலையில்
 कुशलं } சமர்த்தனைப் பார்த்து
 उवाच இப்படி நியமித்தரு
 निनः

हविष्यं सामिषं स्वादु यथा भवति भोजनम् । तथा कुरुष्व शीघ्रं वै परितुष्येद्यथा गुरुः ॥

गुरुः “புரோஹிதர்
 परितुष्येत् திருப்தி அடையவே
 ண்டும்

स्वादु ருசியாயிருக்கிறதாயும்
 सा मषं நரமாமிசங்கலந்த
 தாகவும்

यथा என்கிற காரணத்தால்
 हविष्यं நைவேத்யமாகும்
 भोजनं போஜனமானது

भवति यथा तथा இருக்கும்படியாய்
 शीघ्रं वै சீக்கிரத்திலேயே
 कुरुष्व சித்தஞ்செய்வாயாக.

शासनात्पार्थिवेन्द्रस्य सूदः संभ्रान्तमानसः । स राक्षसः पुनस्तत्र सूदवेषमथाकरोत् ॥

स मानुषमथो मांसं पार्थिवाय न्यवेदयत् । इदं स्वादु हविष्यं च सामिषं चान्नमाहृतम् ॥

तव “அப்பொழுது
 संभ्रान्तमानसः { இஷ்டப்படியெல்லா
 { மெற்கும் புகவல்லவ
 { னாகிய
 सः அந்த
 राक्षसः அரக்கன்
 पुनः மீளவும்
 सूदवेषं சமையற்காரனாகிய
 மாறுவேஷத்தை

मांसं மாமிசத்தைப்பற்றிய
 தாகிய
 शासनात् சாஸனத்தைப்பெற்று
 விட்டிருந்தபடியால்
 पार्थिवस्य அரசனுக்கு இப்பொ
 अथो இப்படி [ழுது
 न्यवेदयत् அறிவித்தான் :
 इदं ‘இதோ
 हविष्यं அற்பணத்திற்கு வே
 अन्नं போஜனம் [ண்டிய
 सामिषं च மானிட ஊன்மிசரம்
 செய்யப்பட்டும்
 स्वादु च ருசியாயிருக்கும் வண்
 नाहृतम् கொண்டுவரப்பட்டி
 रुक्किरुது.

अकरोत् புண்கொண்டிரு
 सः அந்த [ந்தான்.
 सूदः சமையற்காரன்
 पार्थिवेन्द्रस्य சக்கிரவர்த்தியினது
 अथ இப்படிப்பட்ட
 मानुषं மானிட

स भोजनं वसिष्ठाय पत्न्या सार्धमुपाहरत् । मदयन्त्या नरव्याघ्र सामिषं रक्षसा हृतम् ॥

नरव्याघ्र “ஹே புருஷோத்தம!
 सः அவர்
 वसिष्ठाय வஸிஷ்டருக்கு
 रक्षसा அரக்கனால்
 हृतं கொண்டுவரப்பட்டி
 ருந்த

सामिषं மானிடமாம்சமிசர்
 भोजनं போஜனத்தை [மாகிய
 पत्न्या பத்தினியான
 मदयन्त्या மதயந்தியுடன்
 सार्धं கூடவே
 उपाहरत् பரிமாறினான்.

ज्ञात्वा तदामिषं विप्रो मानुषं भोजनागतम् । क्रोधेन महताऽऽविष्टो व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥

விபு: “அந்தணர்
 भोजनागतं போஜனமாக கிடைத்
 திருக்கும்

तत् अन्त
 मानुषं மானிட
 आमिषं ஊனுடனிருப்பதாய்

यस्मात्त्वं भोजनं राजन्मपैतदातुमिच्छसि । तस्माद्भोजनमेतत्ते भविष्यति न संशयः ॥

राजन् “ஹே மன்னனே!
 एवं நீ
 मम எனக்கு
 एतत् भोजनं இந்த போஜனத்தை
 दातुं அளிக்க
 इच्छसि எண்ணினாய்.

स राजा सह पत्न्या वै प्रणिपत्य मुहुर्मुहुः । पुनर्वसिष्ठं प्रोवाच यदुक्तं ब्रह्मरूपिणा ॥

स: “அந்த
 राजा மன்னவர்
 पत्न्या மனையாட்டியோடு
 सह वै கூடவே
 वसिष्ठं வஸிஷ்டரை
 मुहुः मुहुः பலதரம்
 प्रणिपत्य வணங்கி

ज्ञात्वा கண்டு
 महता அதிக
 क्रोधेन கோபத்தால்
 आविष्ट: மெய்மறந்தவராகி
 व्याहर्तुं இப்படி சபிக்க
 उपचक्रमे தலைப்பட்டார்:

यस्मात् तस्मात् ஆகலின்
 एतत् இது ஒன்றே
 ते உனக்கு
 भोजनं உணவாய்
 भविष्यति இருக்கக்கடவது.
 न संशयः இதற்கு ஐயமில்லை.

पुनर्वसिष्ठं प्रोवाच यदुक्तं ब्रह्मरूपिणा ॥
 पुनः அதன்மேல்
 ब्रह्मरूपिणा பிராம்மணவேஷம்
 கொண்டிருந்தவனால்
 उक्तं நியமிக்கப்பட்டது
 यत् எதுவோ அதை
 प्रोवाच விண்ணப்பம்

செட்டார்.

तच्छ्रुत्वा पार्थिवेन्द्रस्य रक्षसा विकृतं च तत् । पुनः प्रोवाच राजानं वसिष्ठः पुरुषर्षभम् ॥

रक्षसा च “அரக்கனுலேயே
 पार्थिवेन्द्रस्य சக்கிரவர்த்தியா
 ருக்கு

तत् अन्त
 विकृतं அஸம்பாவிதமேற்பட்ட
 டிருப்பதை

श्रुत्वा கேட்டறிந்துகொண்டு

मया रोषपरीतेन यदिदं व्याहृतं वचः । नैतच्छ्रवणं वृथा कर्तुं प्रदास्यामि च ते वरम् ॥

रोषपरीतेन “கோபாவேசத்திலி
 मया என்னால் [ருந்த
 इदं वचः இந்த வாக்கானது
 व्याहृतं சொல்லிவிடப்பட்ட
 यत् எதுவோ [டது
 एतत् இது

वसिष्ठ: வஸிஷ்டர்
 तत् அதனால்
 पुनः மீளவும்
 पुरुषर्षभं புருஷோத்தமரான
 राजानं மன்னரைப்பார்த்தது
 प्रोवाच இப்படித் திருவாய்
 மலர்ந்தருளினார்:

वृथा வீணாக
 कर्तुं செய்ய
 न श्रवणं च முடியாதிருந்ததாலும்
 ते உனக்கு
 वरं ஒரு வரத்தை
 प्रदास्यामि அளிக்கின்றேன்.

कालो द्वादश वर्षाणि शापस्यान्तो भविष्यति। मत्प्रसादाच्च राजेन्द्र व्यतीतं न स्मरिष्यसि ॥

द्वादश वर्षाणि	“ ‘பன்னீராண்டு	च	அன்றியும்
कालः	முடியவும்	राजेन्द्र	அரசர்க்காட்சே,
शापस्य	சாபத்திற்கு	मत्प्रसादात्	என் அனுக்கிரகத்தி
अन्तः	முடிவு	व्यतीतं	நடந்தேறியதை [னால்
भविष्यति	ஏற்படும் ;	न स्मरिष्यसि	நீ நினைக்கமாட்டாய்.’

एवं स राजा तं शापमुपशुष्यारिसूदनः। प्रतिलेभे पुना राज्यं प्रजाश्चैवान्वपालयत् ॥३३॥

अरिसूदनः	“ சத்துருசம்ஹார	उरमुख्य	அனுபவித்துவிட்டு
सः	அந்த [கராகிய	पुनः	மீளவும்
राजा	மன்னர்	राज्यं	ராஜ்யபாரத்தை
तं	அந்த	प्रतिलेभे	பெற்றார்.
शापं	சாபத்தை	प्रजाः च एव	பிரஜைகளையும்
एवं	இப்படி	अन्वपालयत्	பரிபாலித்துவந்தார்

तस्य कल्माषपादस्य यज्ञस्यायतनं शुभम्। आश्रमस्य समीपेऽस्य यन्मां पृच्छसि राघव ॥

राघव	“ ஹே ராகவ, (சத்து	आयतनं	சாலையைப்பற்றி
	ருக்கின)	मां	என்னை
अस्य	அந்த	पृच्छसि	நீ வினவினாயோ அது
आश्रमस्य	ஆசிரமத்திற்கு	तस्य	அந்த
समीपे	ஸமீபத்தில்		கல்மாஷபாதரொன
यत्	எந்த		இன்னொரு பெயர்
शुभं	அழகுவாய்ந்த		பூண்ட வீரஸஹ
यज्ञस्य	யாக		ருடையது.”

तस्य तां पार्थिवेन्द्रस्य कथां श्रुत्वा सुदारुणाम्। विवेश पर्णशालायां महर्षिमभिवाद्य च ॥

तस्य	அந்த	श्रुत्वा	செவிசாய்த்து
पार्थिवेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியினது	च	அதன்மேல்
सुदारुणां	அதிமனோவேதனை	महर्षिं	மஹரிஷியை
	யைத்தருகிறதாகிய	अभिवाद्य	பணரிந்து
तां	அந்த	पर्णशालायां	பர்ணசாலைக்குள்
कथां	கதைக்கு	विवेश	புகுந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चषष्ठितमः सर्गः ॥

पट्टपठितमः सर्गः—அறுபத்தாறாவது ஸர்க்கம். || 66 ||

कुशलवोत्पत्तिः—குசலவர்களது உற்பத்தி.

यामेव रात्रिं शत्रुघ्नः पर्णशालामुपाविशत् । तामेव रात्रिं सीताऽपि प्रसूता दारकद्वयम् ॥

शत्रुघ्नः	சத் துருக்கினர்	तां एव	அதே
यां एव	எந்த ஒரு	रात्रिं	இரவில்
रात्रिं	இரவில்	सीता अपि	சீதா பிராட்டியாரும்
पर्णशालां	பர்ணசா லையில்	दारकद्वयं	இரட்டை ஆண்பிள்
उपाविशत्	தங்கியிருந்தனரோ;	प्रसूता	பெற்றார். [கோகளை

ततोऽर्धरात्रसमये बालका मुनिदारकाः । वाल्मीकेः प्रियमाचख्युः सीतायाः प्रसवं शुभम् ॥

ततः	அப்பொழுது	सीतायाः	சீதா பிராட்டியாரது
अर्धरात्रसमये	அர்த்தராத்திரியில்	शुभं प्रसवं	ஸுகபிரஸவமாகிற
मुनिदारकाः	முனிகுமாரர்களாகிய	प्रियं	நல்ல செய்தியை
बालकाः	சீடர்கள்	आचख्युः	இப்படித் தெரிவித்
वाल्मीकेः	வால்மீகி முனிவருக்கு		தார்கள்.

भगवन्नामपत्नी सा प्रसूता दारकद्वयम् । ततो रक्षां महातेजः कुरु भूतविनाशिनीम् ॥३॥

महातेजः	“மஹாதேஜஸ்வியா	प्रसूता	பெற்றனர்.
	கிய	ततः	ஆதலால்
भगवन्	ஹே பகவன் !	भूतविनाशिनीं	பேய்பிசாசுகளுக்கு
सा	அந்த		விஞ்சகரமாகிய
रामपत्नी	புரீராமபிரானது	रक्षां	ரக்ஷாபந்தத்தை
	தருமபத்னியார்		{ தேவரீர் செய்யத் திரு
दारकद्वयं	இரட்டை ஆண்பிள்	कुरु	{ வள்ளங்கொள்ள
	கோகளை		{ வேண்டும்.”

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा महर्षिः समुपागमत् । जगाम तत्र हृष्टात्मा ददर्श च कुमारौ ॥

भूतघ्नीं चाकरोत्ताभ्यां रक्षां रक्षोविनाशिनीम् ॥ ४ ॥

महर्षिः	மஹரிஷி	हृष्टात्मा	உள்ளம் பூரித்தவராய்
तेषां	அவர்களுடைய	दर्श	கண்குளிரக்கடாகூழித்
तत्	அந்த		தருளிணர்.
वचनं	விண்ணப்பத்திற்கு	ताभ्यां च	அவ்விருவர்களுக்கும்
श्रुत्वा	திருச்செவிகாய்த்து	भूतघ्नीं	பேய்பிசாசுகளை ஒழிக்
	{ அங்குணமே செய்வ		கிறதாயும்
समुपागमत्	{ தாய் ஒப்புக்கொண்டார்.	रक्षोविनाशिनीं	ரக்ஷசுகளுக்கு விஞ்ச
			கரமுமாகிய
तत्र	அவ்விடத்திற்கு	रक्षां	ரக்ஷாபந்தத்தை
जगाम	எழுந்தருளிணர்.	अकरोत्	செய்தருளிணர்.
कुमारौ च	இரு ராஜகுமாரர்		
	களையும்		

कुशमुष्टिमुपादाय लवं चैव तु स द्विजः । वाल्मीकिः प्रददौ ताभ्यां रक्षां भूतविनाशिनीम्॥

ச: द्विजः அந்த அந்தணராகிய
 वाल्मीकिः வால்மீகிமுனிவர்
 तु அப்பொழுது
 कुशमुष्टिं च { ஒரு முடி அளவு தர்ப்
 பையின் துணிப்பா
 கத்தையும்
 लवं एव அவ்வளவே தர்ப்பை
 யின் அடிப்பாகத்தையும்

उपादाय கையிலெடுத்து
 ताभ्यां அவ்விரண்டிற்கும்
 भूतविनाशिनीं பேய்பிசாசங்களுக்கு
 வினாசகரமாகிய
 रक्षां ரக்ஷாபந்தனத்தை
 प्रददौ இப்படிச்சொல்லிக்
 கொடுத்தார்.

यस्तयोः पूर्वजो जातः स कुशैर्मन्त्रसत्कृतैः । निर्माजनीयस्तु तदा कुश इत्यस्य नाम तत् ॥

तदा “அப்பொழுது
 तयोः அவ்விருவர்களில்
 पूर्वजः மூத்தவனாய்
 जातः பிறந்தவன்
 यः எவனோ
 सः तु அவன் தான்
 मन्त्रसत्कृतैः மந்திரங்களால் ஐயிக்
 கப்பட்ட

कुशैः துணித்தர்ப்பை
 களால்
 निर्माजनीयः துடைக்கப்படவேண்
 டும்.
 तत् அக்காரணத்தால்
 अस्य இவனுக்கு
 कुशः इति குசன் என்கிற
 नाम பெயரிருக்கட்டும்.

यथावरो भवेत्ताभ्यां लवेन स समाहितः । निर्माजनीयो वृद्धाभिल्व इत्येव नामतः ॥

ताभ्यां “அவ்விருவர்களில்
 यः எந்த
 समाहितः புணர்யாத்மா
 अवरो भवेत् இளையவனோ
 सः அவன்
 वृद्धाभिः கிழவிகளால்

लवेन அடித்தர்ப்பையால்
 निर्माजनीयः துடைக்கப்பட்டும்.
 च ஆகையால்
 लवः லவன்
 इति एव என்கிறதையே
 नामतः பெயராய் பெறட்டும்.

एवं कुशलवौ नाम्ना तावुभौ यमजातकौ । मृताभ्यां च नामभ्यां ख्यातियुक्तौ भविष्यतः॥

यमजातकौ “இரட்டையாய்ப்
 பிறந்த
 तौ அந்த
 उभौ இருவர்களும்
 एवं இப்படியே
 कुशलवौ குசன் லவன் என

नाम्ना பெயர்பூண்டவர்
 களாய்
 मृताभ्यां என்னுலிடப்பட்ட
 नामभ्यां च பெயர்களைக்கொண்
 டே
 ख्यातियुक्तौ பிரசித்திபெற்றவர்க
 भविष्यतः வாழ்வார்கள்.” [ராய்

तां रक्षां जगृहस्ताश्च मुनिहस्तात्समाहिताः । अकुर्वन् ततो रक्षां तयोर्विगतकल्मषाः ॥

विगतकल्मषाः தோஷரஹிதைகளா
 ताः அந்த ஸ்த்ரீகள் [கய
 मुनिहस्तात् முனிவரது கையி
 तां அந்த [நின்று
 रक्षां ரக்ஷையை
 जगृहः கையெந்தி வாங்கிக்
 கொண்டனர்;

ततः அதன்மேல்
 समाहिताः च ஆஸக்தியுடையவர்
 களாகவே
 रक्षां ரக்ஷாபந்தத்தை
 तयोः च அவ்விருவர்களுக்கும்
 अकुर्वन् செய்தார்கள்.

तथा तां क्रियमाणां च रक्षां गोत्रं च नाम च । सङ्कीर्तनं च रामस्य सीतायाः प्रसवौ शुभौ ॥
अर्थरात्रे तु शत्रुघ्नः शुश्राव सुमहत्प्रियम् । पर्णशालां ततो गत्वा मातर्दिष्टयेति चाब्रवीत् ॥

शत्रुघ्नः சத்ருக்ஷ்ணர்
अर्थरात्रे நடுநிசியல்
सीतायाः ஸீதாப்பிராட்டியாரு
டைய

शुभौ प्रसवौ तु பெற்ற இரு புண்யாத்
மாக்கள் விஷயத்தில்

तथा அப்படி
क्रियमाणां செய்யப்படுகின்ற

तां அந்த

रक्षां च ரக்ஷாபந்தனத்தையும்

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய

नाम च பெயர் ஒன்றையே

गोत्रं च ஸர்வ பாக்கியமாயும்

सुमहत् மிக்க

प्रियं च இனிமையாகவும்
सङ्कीर्तनं திருப்பித்திருப்பிச்
சொல்லப்படுவதையும்
शुश्राव கேட்டார்.

ततः அதன்மேல்

पर्णशालां பர்ணசாலைக்குள்

गत्वा சென்று

मातः 'ஹே ஸர்வஸ்வாக
மாதாவே'

इति च என்றழைத்தும்

दिष्टवा { 'நான் இன்று இங்கிரு
க்க அந்தப் பாக்கியம்
பெற்றேன்'

अब्रवीत् என்று சொன்னார்.

तथा तस्य प्रहृष्टस्य शत्रुघ्नस्य महात्मनः । व्यतीता वार्षिकी रात्रिः श्रावणी लघुविक्रमा ॥

तथा அப்படியாய்
प्रहृष्टस्य சந்தோஷமாயிருந்த
तस्य அந்த
महात्मनः மஹாத்மாவாகிய
शत्रुघ्नस्य சத்ருக்ஷ்ணருக்கு
वार्षिकी மாரிகாலத்தியதும்

श्रावणी ஆவணிமாதத்தியதும்
लघुविक्रमा { அஹணைவிடக் குறை
ந்த நாழிகையுள்ள
துமாகிய

रात्रिः இரவு

व्यतीता கழிந்தது.

प्रभाते सुमहावीर्यः कृत्वा पौर्वाहिकीं क्रियाम् ।

मुनिं प्राञ्जलिरामन्त्र्य ययौ पश्चान्मुखः पुनः

॥ १३ ॥

सुमहावीर्यः பெயர்பெற்ற வீர்யவா
னாகிய அவர்

प्रभाते விடியற்காலையில்

पौर्वाहिकी உதயத்தில் செய்ய
வேண்டிய

क्रिया வைதிகக் காரியத்தை

कृत्वा செய்துவிட்டு

मुनिं முனிவரிடம்

प्राञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தராய்

आमन्त्र्य போக விடைபெற்றுக்

पुनः அதன்மேல் [கொண்டு

पश्चान्मुखः மேற்குமுகமாய்

ययौ எழுந்தருளினார்.

स गत्वा यमुनातीरं समरात्रोषितः पथि । ऋषीणां पुण्यकीर्तनामाश्रमे वासमभ्ययात् ॥

सः அவர்

पथि வழியில்

समरात्रोषितः ஏழு இரவுகள் தாம
தித்ததாய்

यमुनातीरं யமுனாதிருத்திருக்கு

गत्वा போய்ச்சேர்ந்து

पुण्यकीर्तनां மிகப் பிரசித்திபெற்ற

புண்யாத்மாக்களான

ऋषीणां ரிஷிகளுடைய

आश्रमे ஆச்சிரமத்தில்

वासमभ्ययात् வளிக்கலானார்.

स तत्र मुनिभिः सार्धं भार्गवप्रमुखैर्नृपः । कथाभिरभिरूपाभिर्वासं चक्रे महायशः ॥ १५ ॥

ச:	அந்த	சுநிபி:	முனிவர்களுடனே
மஹா:	மஹா யசஸ்வியான	சா:	கூடி.
நூ:	மன்னர்	அபிரூபா:	மனோஹரமான
த:	அவ்விடத்தில்	கதா:	கதைகளைக்கேட்டுக்
பார்வமு:	பார்க்கவரைத் தலை		கொண்டு
	மையாகவுடைய	வாச:	வாசஞ்செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये
उत्तरकाण्डे षष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22998

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2274

सप्तषष्ठितमः सर्गः—अमुपतंतेम्रावतु षर्ककम्. ॥ ६७ ॥

मान्धातुवधः—माந்தाताவைக் கொன்றது.

अथ राज्यां प्रवृत्तायां शत्रुघ्नो भृगुनन्दनम् । पप्रच्छ च्यवनं विप्रं लवणस्य यथा बलम् ॥
शूलस्य च बलं ब्रह्मन्के च पूर्वं विनाशिताः । अनेन शूलमुख्येन द्रुपदयुद्धमुपागताः ॥ २ ॥

अथ	அப்பொழுது	यथा	இப்படி
राज्यां	முதலிரவு	पप्रच्छ	வினாவினார்.
प्रवृत्तायां	நடைபெறுகையில்	ब्रह्मन्	“ஹே முனிவர் பெரு மானே !
शत्रुघ्नः	சத்துருக்கினர்	पूँ	இதற்குமுன்
भृगुनन्दनं	பிருகுவின் புதல்வ	द्रुपदयुद्धं	துவந்தவயுத்தத் திற்கு
च्यवनं	சுவன [ரான		
विप्रं	முனிவரைப்பார்த்து	उपागताः	வந்தவர்களும்
लवणस्य	லவணனுடைய	अनेन	இந்த
बलं	சாமர்த்தியத்தைப் பற்றியும்	शूलमुख्येन	சூலச்சேஷ்டத்தால்
शूलस्य बलं च	சூலத்தின் வலிமை யைப்பற்றியும்	विनाशिताः च	வதையுண்டவர்களும்
		के	யாவர் ? ”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा शत्रुघ्नस्य महात्मनः । प्रत्युवाच महातेजाश्च्यवनो रघुनन्दनम् ॥ ३ ॥

महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியாகிய	शुत्रा	செவிசாய்த்து
च्यवनः	சுவன முனிவர்	रघुनन्दनं	ரகுநந்தனருக்கு (சத் ருக்கினருக்கு)
तस्य	அந்த		
महात्मनः	மஹாத்மாவான	प्रत्युवाच	இப்படி பதில் சொல் வியருவினார்:
शत्रुघ्नस्य	சத்துருக்கினருடைய		
तत् वचनं	அந்த வாக்குக்கு		

असङ्ख्येयानि कर्माणि यान्यस्य रघुनन्दन । इक्ष्वाकुवंशप्रभवे यद्वत् तच्छृणुष्व मे ॥ ४ ॥

ரஹுந்ந
அஸ்ய
கர்மாணி
யானி
அஸ்யேயானி

“ஹே ராகுநந்தன!
அவனது
ஸாஹஸ்ச்செய்கை
கள்
எவைகளோ அவை
களை
கணக்கிட்டுக் கூறமுடி
யாது.”

इक्ष्वाकुवंशप्रभवे
यत्
वृत्तं
तत्
मे शृणुष्व

இக்ஷ்வாகுவம்சத்
தொருவர் விஷயத்தில்
எது
நடந்ததோ
அதை
நான் கூறுகின்றேன்
கேளும்.

अयोध्यायां पुरा राजा युवनाश्वसुतो वली । मान्धातेति स विख्यातः खिषु लोकेषु वीर्यवान् ॥

पुरा
अयोध्यायां
मान्धाता
इति
राजा
सः

“பூர்வம்
அயோத்யியில்
மார்தாதா
என்னும்
பூர் அரசர் இருந்தார்.
அவர்

युवनाश्वसुतः
बली
वीर्यवान्
खिषु
लोकेषु
विख्यातः

யுவனாஸ்வசுத:
புலவனாச்வரென்பவ
ரின் புத்திரர்.
அதிசாயர்த்தியசாபி.
வீரயவானென
மூன்று
உலகங்களிலும்
புகழ்பெற்றவர்.

स कृत्वा पृथिवीं कृत्स्नां शासने पृथिवीपतिः । सुरलोकमिदं जेतुमुद्योगमकरोत् नृपः ॥

सः नृपः
पृथिवीं
कृत्स्नां
शासने
कृत्वा
पृथिवीपतिः

“அந்த மன்னர்
மண்ணுலகம்
அனைத்தையும்
ஆக்கினையில்
நிறுத்தி
பூலோகசக்கிரவர்த்தி
யாகி

इतः
सुरलोकं
जेतुं
उद्योगं
अकरोत्

இம்மண்ணுலகை
விட்டு
தேவலோகத்தை
வெற்றிகொள்ள
யத்தனைத்தை
செய்யலானார்.

इन्द्रस्य च भयं तीव्रं सुराणां च महात्मनाम् । मान्धातरि कृतोद्योगे देवलोकजिगीषया ॥

देवलोकाजिगीषया { “தேவலோகத்தை
வெற்றிகொள்ள எண்
ணங்கொண்டதால்

मान्धातरि
कृतोद्योगे

மார்தாதா
யத்தனித்தவனில்

इन्द्रस्य च
महात्मनां
सुराणां च
तीव्रं
भयम्

இந்திரனுக்கும்
மஹாத்மாக்களான
தேவர்களுக்கும்
அதிக
மனக்கவலை ஏற்பட்ட
து.

अर्धासनेन शक्रस्य राज्यार्थेन च पार्थिवः । वन्धमानः सुरगणैः प्रतिज्ञामधिरोहत ॥ ८ ॥

शक्रस्य
अर्धासनेन
राज्यार्थेन च
सुरगणैः

“இந்திரனுடைய
அர்த்தாசனத்திலும்
அரசாட்சியின் பாகி
யாலும்
தேவகணங்களால்

वन्धमानः
पार्थिवः
प्रतिज्ञां
अधिरोहत

வணங்கப்படும்
மன்னனாகுவேன்
என்ற
பாத்யதையை
கொடுக்கலாபினால்.

तस्य पापमभिप्रायं विदित्वा पाकशासनः । सान्त्वपूर्वमिदं वाक्यमुवाच युवनाश्वजम् ॥९॥

पाकशासनः “தேவேந்திரர்
तस्य அவனது
अभिप्रायं உத்தேசமான
पापं தீயச்செயலை
विदिवा அறிந்து

युनाश्वजं யுனாஸ்வர் புத்திர
ரிடம்
सान्त्वपूर्वं நல்வர்த்தையாய்
इदं இனிவரும்
वाक्यं மொழியை
उवाच சொன்னார் :

राजा त्वं मातुषे लोके न तावत्पुरुषर्षभ । अकृत्वा पृथिवीं वश्यां देवराज्यमिहेच्छसि ॥

पुरुषर्षभ “ஹே புருஷே! த்தய!
इदं நீ
मातुषे மானிட
लोके உலகில்
तावत् இன்னும்
राजा பிரபுவாக
न ஆகவில்லை.
पृथिवीं பூமியை

वश्यां வசப்படுத்திக் கொள்
கிறதை
अकृत्वा முடிக்காமல்
इह இப்பொழுதே
देवराज्यं தேவலோகஸாம்ராஜ்
यत्तिर्गु
इच्छसि ஆசைப்படுக்கின்ற
नैयே.

यदि वीर समग्रा ते मेदिनी निखिला वशे । देवराज्यं कुरुष्वेह सभृत्यबलवाहनः ॥११॥

वीर “ஹே வீர!
ते वशे உனது வசத்தில்
मेदिनी பூலோகம்
निखिला பாக்கியின்
समग्रा முழுமையும்
यदि இருக்குமானால்
इह அப்பொழுது

सभृत्यबलवाहनः { பிருத்தியர்கள், சேனை
கள், வாஹனங்கள்
இவைகளோடுகூடி
வவனாய்
देवराज्यं தேவலோக அரசாட்
சியை
कुरुष्व நீ செலுத்தலாகும்.

इन्द्रमेवं ब्रुवाणं तं मान्धाता वावयमब्रवीत् । क मे शक्र प्रतिहतं शासनं पृथिवीतले ॥१२॥

मान्धाता “மாந்தாதா
एवं இவ்வண்ணம்
ब्रुवाणं உரைக்கும்
तं அந்த
इन्द्रं இந்திரனைப்பார்த்து
वाक्यं இந்தமொழியை

अब्रवीत् மொழிந்தார் :
शक्र ‘ஹே தேவேந்திர!
पृथिवीतले பூலோகத்தில்
मे शासनं எனது ஆக்கை
प्रतिहतं செல்லாத இடம்
क எங்கு உள்ளது?’

तमुवाच सहस्राक्षो लवणो नाम राक्षसः । मधुपुत्रो मधुवने न चाज्ञां कुरुतेऽनघ ॥१३॥

सहस्राक्षः “தேவேந்திரர்
ते அவருக்கு
उवाच இப்படி பதிலுரைத்
தார் :
अनघ ‘பாபமற்றவனே!
मधुवने மதுவனத்தில்
मधुपुत्रः மதுவென்பவனது
புத்திரானை

लवणः லவணன்
नाम என்ற
राक्षसः அரக்கன்
आज्ञां கட்டளைக்கு
न कुरु च கீழ்ப்படிந்து நடக்க
வில்லையே.’

तच्छ्रुत्वा विप्रियं घोरं सहस्राक्षेण भाषितम् । व्रीडितोऽवाञ्छुः राजा व्याहृतं न शशाक ह॥

ராஜா "மன்னவர்
சக்சாசுண தேவந்திரரால்
भाषितं சொல்லப்பட்ட
तत् अந்த
घोरं மிக்க
विप्रियं அஸஹ்யமான செய்
தையை

श्रुत्वा கேட்டு
अवाङ्मुखः தலைகுனிந்து
व्रीडितः வெட்கி
व्याहृतं ह வாயைத்திறந்து
पेசவும்
न शशाक முடியவில்லை.

आमन्त्र्य तु सहस्राक्षं हिया किञ्चिद्वाञ्छुः । पुनरेवागमच्छ्रीमानिपं लोकं नरेश्वरः ॥

श्रीमान् "சீமானான
नरेश्वरः மன்னர்
हिया வெட்கத்தினால்
अवाङ्मुखः தலைகுனிந்தவராய்
तु இருந்ததாலும்
सहस्राक्षं இத்திரனிடம்

किञ्चित् ஒருவிதமாய்
आमन्त्र्य விடைபெற்று
पुनः एव மீளவும்
इमं அந்த
लोकं உலகத்திற்கு
आगमत् வந்துசேர்ந்தார்.

स कृत्वा हृदयेऽमर्षं सभृत्यबलवाहनः । आजगाम मधोः पुत्रं वशे कर्तुमरिन्दमः ॥१६॥

अरिन्दमः "சத்தருஸம்ஹார
கராகிய
सः அவர்
हृदये மனதில்
अमर्षं { உத்தேசித்ததை
முடிக்கவேண்டும்
என்ற தீர்மானத்தை
कृत्वा செய்துகொண்டு

सभृत्यबलवाहनः { பிருத்தியர்கள், சே
னைகள், வாஹனங்
கள் இவைகளோடு
கூடினவராய்
वशे ஆளுகைக்குள்
कर्तु கொண்டு
मधोः மதுவினது [திற்கு
पुत्रं புத்திரனிருக்குமிடத்
आजगाम வந்துசேர்ந்தார்.

स काङ्क्षमाणो लवणं युदाय पुरुषर्षभः । दूतं सम्प्रेषयामास सकाशं लवणस्य हि ॥१७॥

लवणं "லவணனை
युदाय हि போருக்காகவே
काङ्क्षमाणः எதிர்பார்த்துக் காத்
துக்கொண்டிருக்கும்
सः அந்த

पुरुषर्षभः புருஷோத்தமர்
लवणस्य லவணனுடைய
सकाशं சமூகத்திற்கு
दूतं ஒரு தூதனை
सम्प्रेषयामास அனுப்பினார்.

स गत्वा विप्रियाण्याह बहूनि मधुनः सुतम् । वदन्तमेवं तं दूतं भक्षयामास राक्षसः ॥

सः "அவன்
मधुनः सुतं மதுவினது புதல்வனி
गत्वा போய்ச்சேர்ந்து [டம்
बहूनि அதிக
विप्रियाणि மனோபீஷ்டத்திற்கு
மாறான விஷயங்களை

आह தூதுசொல்லிவிடுத்
राक्षसः அரக்கன் [தான்.
एवं वदन् இப்படிப் பேசிய
तं दूतं அந்தத் தூதனை
भक्षयामास பசித்துவிட்டான்.

चिरायमाणे दूते तु राजा क्रोधसमन्वितः । अर्दयामास तद्रक्षः शरवृष्ट्या समन्ततः ॥

ராஜா "மன்னர்
 தூதே தூதன்
 சிராயமாணே து திரும்பிவராததால்
 क्रोधसमन्वितः மிக்க கோபங்கொண்
 டவராய்

तत् अर्ध
 रक्षः अरक्कனை
 शरवृष्ट्या அம்புமாரியால்
 समन्ततः நாற்புறமும்
 अर्दयामास துன்புறுத்தினார்.

ततः प्रहस्य तद्रक्षः शूलं जग्राह पाणिना । वधाय सानुबन्धस्य मुपोचायुधमुत्तमम् ॥२०॥

तत् "அந்த
 रक्षः அரக்கன்
 ततः அப்போது
 प्रहस्य நகைத்து
 शूलं சூலத்தை
 पाणिना கையில்
 जग्राह எடுத்துக்கொண்
 டான்.

सानुबन्धस्य திங்குசெய்துகொ
 ண்டிருப்பவருடைய
 वधाय வதையின்பொருட்டு
 उत्तमं உத்தம
 आयुधं ஆயுதத்தை
 मुपोच விடுத்தான்.

तच्छूलं दीप्यमानं तु सभृत्यबलवाहनम् । भस्मीकृत्वा नृपं भूयो लवणस्यागमत्करम् ॥

तत् "அந்த
 शूलं சூலம்
 तु உடனே
 दीप्यमानं கொழுந்துவிட்டு எரி
 கிறதாகி
 सभृत्यबल- } பிருத்தியர்கள், சேனை
 वाहनं } கள் வாஹனங்கள்
 இவைகளோடுகூட

नृपं மன்னரை
 भस्मीकृत्वा சாம்பலாய் எரித்து
 விட்டு
 भूयो மீளவும்
 लवणस्य लவணனுடைய
 करं கையில்
 आगमत् வந்து சேர்ந்தது.

एवं स राजा सुमहान्तः सबलवाहनः । शूलस्य तु बलं सौम्य अप्रमेयमनुत्तमम् ॥२२॥

सुमहान् "மஹாபலிஷ்டனெ
 னப்பெயர்பெற்ற
 सः அந்த
 राजा மன்னர்
 सबलवाहनः तु சேனைகளுடனும் வா
 ஹனங்களுடனும்
 एवं இப்படி

हतः கொல்லப்பட்டார்.
 सौम्य ஹே ஹேமிய,
 शूलस्य சூலத்தினது
 बलं உக்கிரமானது
 अनुत्तमं ஒப்புயர்வில்லாதது.
 अप्रमेयम् எதையும் செய்யவல்
 लत.

श्वः प्रभाते तु लवणं वधिष्यसि न संशयः । अगृहीतायुधं क्षिप्रं ध्रुवो हि विजयस्त्व ॥
 लोकानां स्वस्ति चैव स्यात्कृते कर्मणि च त्वया ॥ २३ ॥

சு	“இப்படி இருந்த போதிலும்	தவ	உனது
சு:	நானே	விஜய:	வெற்றியும்
புமாதே	காலையில்	புர: டி	எவர்க்கும் அசைக்க வும் முடியாதே.
லவண	லவணனை	தவ	உன்னால்
அருஹிதாயுதம்	கையில் ஆயுதமில்லா திருக்கிறவனாய்	கர்மணி	பெரிய காரியம்
கிபி	அப்போதே	கூதே ச	செய்துமுடிக்கப் பட்டதும்
வடிவியலி	நீ கொண்டுவிடுவாய்.	லோகானாं ச எவ	எல்லா லோகங்களுக்
எ சந்தய:	இதற்கையமில்லை.	ஸ்வஸ்தி	நன்மை [கும்
		ரயா	வினாவித்ததாகும்.”

இத்யாபே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வாஸீகீயே ஆதிகாவ்யே

உத்தரகாண்டே சபுஷ்டிம: சர்ட்: ॥

ஆதீத: ஸ்லோக: 23021

உத்தரகாண்டே ஆதீத: ஸ்லோக: 2297

அஷ்டிம: சர்ட்:—அறுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௨ ॥

லவணசுநுபுவிவாத:—லவணசுநுக்கனர்களுது விவாதம்.

கயா கயயதா தபா ஜய காக்காஹதா ஸுபம் । வ்யதீதா ரஜனீ ஸீப்ர ஸநுபுஸ்ய மஹாஸும: ॥

மஹாஸும:	மஹா த்மாவான	கயா	ஸம்பாஷணைய
ஸநுபுஸ்ய	சத்துருக்கினருக்கு	தபா	அவர்கள்
ரஜனீ	இரப்பொழுது	கயயதா	சொல்லிக்கொண் டிருக்கையில்
ஸுபம்	நன்மைசெய்யும்	ஸீப்ர	பொழுதுதெரியாத வண்ணம்
ஜய ச	ஜயமொன்றையே	வ்யதீதா	கழிந்தது.
அகாஹதா	ஸதா விஷயமாய்க் கொண்ட		

தத: புமாதே விமலே க்ரூர்கர்மா ச ராக்ஸ: । நிர்தஸ்து புராஹீரோ மக்ஷாஹாரபுசுதீத: ॥௨॥

தத:	அப்பொழுது	ராக்ஸ: ச	அரக்கனும்
விமலே	தெளிவான	மக்ஷாஹார-}	உணவுதேட ஆவல்
புமாதே	சூரியோதயமானதும்	புசுதீத: }	கொண்டவனாகி
க்ரூர்கர்மா	துன்மார்க்கனும்	புரா	விட்டிலிருந்து
பீர:	தீரனுமாகிய	நிர்த:	வெளியேபோயிருந் ந்தான்.
ச:	அந்த		

எதஸிந்நந்தரே வீர: ஸநுபுஸ்ய யஸுநா நதீம் । தீர்த்வா மபுபுரஹாரி பநுஸ்பாநிரதீபுத ॥௩॥

எதஸிந்நந்தரே	இதேசமயத்தில்	மபுபுரஹாரி	மதுவினது வீட்டு வாயிலில்
வீர:	வீரராகிய	பநுஸ்பாநி:	வில்லும் கையுமாக
ஸநுபு:	சத்துருக்கினர்	அதீபுத	காத்துக்கொண் டிருந்தார்.
யஸுநா நதீ	யமுநாதியை		
தீர்த்வா	தாண்டி		

ततोऽर्धदिवसे प्राप्ते कृतकर्मा स राक्षसः । आगच्छद्बहुसाहस्रं प्राणिनां भारमुद्बहन् ॥४॥

अर्धदिवसे நடுப்பகல்
 प्राप्ते நடைபெறுகையில்
 कृतकर्मा போனகாரியத்தை
 முடித்துக்கொண்ட
 सः அந்த
 राक्षसः அரக்கன்

बहुसाहस्रं அனேகாயிரம்
 प्राणिनां பிராணிகளுடைய
 भारं மூட்டைய
 उद्बहन् சுமந்துகொண்டு
 ततः அவ்விடத்திற்கு
 आगच्छन् திரும்பிவந்தான்.

ततो ददर्श शत्रुघ्नं स्थितं द्वारि धृतायुधम् । तमुवाच ततो रक्षः किमनेन करिष्यसि ॥५॥

ततः அப்பொழுது
 शत्रुघ्नं சுத்துருக்கினரை
 द्वारि வாயிலில்
 धृतायुधं ஆயுதபாணியாக
 स्थितं நின்றுகொண்டிருப்
 ददर्श கண்டான். [பதை
 ततः அதன்மேல்

रक्षः அரக்கன்
 तं அவரைப் பார்த்து
 उवाच இப்படிப் புகன்றான் :
 अनेन “இதனால்
 करिष्यसि நீ செய்யப்போகிறது
 किम् என்ன?

ईदृशानां सहस्राणि सायुधानां नराधम । भक्षितानि मया रोषात्कालमाकाङ्क्षसे नु किम् ॥

नराधम “மானிடப்பதரே!
 मया என்
 रोषात् ஆக்கிரஹத்தால்
 ईदृशानां இத்தன்மையான
 सायुधानां ஆயுதபாணிகளான
 सहस्राणि பலர்

भक्षितानि விழுக்கிவிடப்பட்
 டிருக்கிறார்கள்.
 कालं யமனிடம்
 आकाङ्क्षसे போய்ச்சேர நிச்சயித்
 துவிட்டாயா
 किं नु என்ன?

आहारश्चाप्यसम्पूर्णो मयायं पुरुषाधम । स्वयं प्रविष्टोऽद्य मुखं कथं यास्यसि दुर्मते ॥७॥

पुरुषाधम “மானிடப்புழுவே!
 मम अपि எனக்கோ
 अयं இப்பொழுது
 आहारः च ஆஹாரமும்
 असंपूर्णः ஸம்பூர்ணமாகக்கிடை
 கக்விடலை.

दुर्मते ஹே மூட!
 अद्य இப்பொழுது
 स्वयं நீதானாகவே
 मुखं प्रविष्टः வாயில்விழ
 कथं ஏன்
 यास्यसि வந்திருக்கின்றனே? ”

तस्यैवं भाषमाणस्य हसतश्च मुहुर्मुहुः । शत्रुघ्नो वीर्यसम्पन्नो रोषादभ्रूयवासृजत् ॥ ८ ॥

वीर्यसम्पन्नः வீரகிகாமணியான
 शत्रुघ्नः சுத்துருக்கினர்
 मुहुःमुहुः அடிக்கடி
 तस्य அவன்
 हसतः என்னம்பண்ணுகிற
 வனாய்

एवं இப்படி
 भाषमाणस्य च பேசியபொழுது
 रोषात् ரோஷத்தால்
 अभ्रूणि கண்ணீரை
 अवासृजत् பெருக்கினார்.

तस्य रोषाभिभूतस्य शत्रुघ्नस्य महात्मनः । तेजोमया मरीच्यस्तु सर्वगात्रैर्विनिष्पतन् ॥९॥

रोषाभिभूतस्य கோபாவேசங்கொண்ட
महात्मनः மஹாத்மாவான
तस्य அந்த
शत्रुघ्नस्य சத்துருக்கினரது
सर्वगात्रैः तु ஸகல அவயவங்களி
லிருந்தும்

तेजोमया: { மானிட சரீரமாயிருக்
कैयिषुमं सोऽति கையிலும் சோதி
मयमारण மயமாரண
मरीच्यः கிரணங்கள்
विनिष्पतन् வெளிப்பட்டன.

उवाच च सुसंकुदः शत्रुघ्नस्तं निशाचरम् । योद्धुमिच्छामि दुर्बुद्धे द्वन्द्वयुद्धं त्वया सह ॥

सुसंकुदः अतिசீற்றங்கொண்ட
ருந்த

शत्रुघ्नः சத்துருக்கினர்
तं அந்த
निशाचरं அரக்கனைப்பார்த்து
उवाच இப்படி உரைத்தார்;

दुर्बुद्धे “ஹே துஷ்டா!
त्वया सह உன்னுடன்
द्वन्द्वयुद्धं च தொந்தயுத்தத்தையே
योषु செய்யும்
इच्छामि தீர்மானத்துடன்
நான் வந்திருக்கிறேன்.

पुत्रो दशरथस्याहं भ्राता रामस्य धीमतः । शत्रुघ्नो नित्यशत्रुघ्नो वधाकाक्षी तवागतः ॥

नित्यशत्रुघ्नः { “எப்பொழுதும் சத்
ருக்களை சம்ஹாரம்
செய்யும்

शत्रुघ्नः சத்ருக்களெனப்
अहं நான் [பெயர் பூண்ட
दशरथस्य தசரதரின்
पुत्रः புதல்வன்.

धीमतः தீமானான
रामस्य ஸ்ரீராமபிரானது
भ्राता சோதரன்.
तव உன்னுடைய
वधाकाक्षी வதைபை உத்தேச
மாய்க்கொண்டு
आगतः நான் வந்திருக்கிறேன்.

तस्य मे युद्धकामस्य द्वन्द्वयुद्धं प्रदीयताम् । शत्रुस्त्वं सर्वभूतानां न मे जीवनामिष्यसि ॥

युद्धकामस्य “அமரரூ ஆவல்
तस्य அந்த [கொண்ட
मे எனக்கு
द्वन्द्वयुद्धं தொந்தயுத்தத்திற்கு
प्रदीयतां இணங்கிவிடவேண்டி
யது.

सर्वभूतानां ஸகலபிரானிகளுக்
கும்
शत्रुः சத்ருவாயிருக்கின்ற
मे என்னிடமிருந்து [னை.
जीवन् உயிருடன்
न गमिष्यसि நீ திரும்பிப்போக
முடியாது”;

तस्मिंस्तथा ब्रुवाणे तु राक्षसः प्रहसन्निव । प्रत्युवाच नरश्रेष्ठं दिष्ट्या प्राप्तोऽसि दुर्मते ॥

तथा அவ்விதமாக
तस्मिन् அவர்
ब्रुवाणे तु பேசியபொழுது
राक्षसः அரக்கன்
प्रहसन् इव திரஸ்காரம் செய்து
கொண்டே

नरश्रेष्ठं புருஷோத்தமரைப்
பார்த்து
प्रत्युवाच இப்படிப் பதிலுரைத்
दुर्मते “ஹே மூடா! [தான்:
दिष्ट्या தெய்வானைமாக
प्राप्तः असि நீ இங்கு வந்து
சேர்ந்தனை.

मम मातृष्वसुभ्राता रावणो राक्षसाधिपः । हतो रामेण दुर्बुद्धे स्त्रीहेतोः पुरुषाधमः ॥१४॥

दुर्बुद्धे “ஹே மூடா!
 पुरुषाधमः ஹே மானிடப்பதரே!
 राक्षसाधिपः ராக்ஷஸமன்னரும்
 मम எனக்கு
 मातृष्वसु: தாய்வழியாக

भ्राता ஆப்தபந்துவுமாகிய
 रावणः ராவணனார்
 स्त्रीहेतोः ஒருபெண்ணிமித்தமாக
 रामेण ராமனென்பவனால்
 हतः கொல்லப்பட்டார்.

तच्च सर्वं मया क्षान्तं रावणस्य कुलक्षयम् । अवज्ञां पुरतः कृत्वा मया यूयं विशेषतः ॥

रावणस्य “ராவணரது
 कुलक्षयं குல அழிவாகிய
 तत् அது
 सर्वं च எல்லாமும்
 मया என்னால்
 क्षान्तं மன்னித்துவிடப்
 பட்டது.

पुरतः அதன்மேல்
 यूयं } முக்கியமாய்
 विशेषतः } நீங்கள் என்கிறதின
 मया என்னால் [லேயே
 अवज्ञां அலக்ஷியமாய்
 कृत्वा இருந்துவிடப்பட்
 டது.

निहताश्च हि मे सर्वे परिभूतास्तृणं यथा । भूताश्चैव भविष्याश्च यूयं च पुरुषाधमाः ॥

यूयं च “நீங்களாகும்
 पुरुषाधमाः च மானிடப்பதர்களும்
 भूताः च एव { தெய்வ ஸங்கல்பப்
 தாலுண்டான சேத
 னங்கள் அசேதனங்
 களெல்லாமும்
 तृणं यथा அற்பமென

परिभूताः விட்டுவிடப்பட்டிருக்
 கிரார்கள்.
 भविष्याः கண்முன்கிட்டியவர்
 सर्वे च எல்லோருமே [கள்
 मे निहताः என்னால் கொன்றுவி
 டப்பட்டார்கள்.
 हि இது பிரசித்தம்.

तस्य ते युद्धकामस्य युद्धं दास्यामि दुर्मते । तिष्ठ त्वं च मुहूर्तं तु यावदायुधमानये ॥

ईप्सितं यादृशं तुभ्यं सज्जये यावदायुधम्
 दुर्मते “ஹே மூடா!

युद्धकामस्य யுத்தத்திற்காக வந்தி
 ருக்கும்
 तस्य அந்த
 ते உன்னுடன்
 युद्धं அமராவதற்கு
 दास्यामि நான் இணங்குகி
 ரேன்.
 आयुधं ஆயுதத்தை
 मुहूर्तं तु ஒரு கொடியிலேயே

॥ १७ ॥

आनये { இதோ எடுத்துக்
 கொண்டுவந்துவிடுகி
 ரேன்.
 त्वं நீ
 यावत् च அதுவரையில்மா த்
 तिष्ठ பொறுத்திரு. [திரம்
 यावत् அதற்குள்
 तुभ्यं உனக்கு
 ईरिसितं இஷ்டமாயிருக்கிற
 आयुधं ஆயுதம்
 यादृशं எதுவாகிறதோ அதை
 सज्जये நீ கைப்பற்று.”

तमुवाचाथ शत्रुघ्नः क मे जीवन्गमिष्यसि । शत्रुघ्नच्छया दृष्टो न मोक्तव्यः कृतात्मना ॥

शत्रुघ्नः	சத்துருக்கினர்	கூதா:மனா	புத்திசாலியான ஒரு
अथ	அதன்மேல்		வனூல்
तं	அவனைப்பார்த்து	यदृच्छया	தற்செயலாய்
उवाच	இப்படிப் பேசினார்:	दृष्टः	கண்முன் அகப்
मे	“என்னைத்தாண்டி		பட்டுக்கொண்ட
जीवन्	உயிரோடு	शत्रुः	சத்துரு
गमिष्यसि	நீ திரும்பிப்போய்விடு	न मोक्तव्यः	தப்பி ஒடிவிடச்செய்
क	எப்படியாகும்? [வது		பக்கடாது.

यो हि विक्लवया बुद्ध्या प्रसरं शत्रवे ददौ । स हतो मन्दबुद्धित्वाद्यथा कापुरुषस्तथा ॥

कापुरुषः	“பயங்காளி	प्रसरं ददौ	அவணிஷ்டப்படி வேறி
यः	எவனோ அவன்		டம் செல்லவிடுகிறான்.
मन्दबुद्धित्वात्	மூடபுத்தியால்	यथा तथा	அப்படியாகில்
विक्लवया बुद्ध्या	அசட்டுத்தனத்தினால்	सः हि	அவனே
शत्रवे	சத்துருவுக்கு [லும்	हः	மாண்டுபோகிறான் ”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23040

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2316

एकोनसप्ततितमः सर्गः—அறுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௭ ॥

लवणवधः—லவணவதம்.

तच्छ्रुत्वा भाषितं तस्य शत्रुघ्नस्य महात्मनः । क्रोधमाहारयत्तीव्रं तिष्ठ तिष्ठेति चाब्रवीत् ॥

तस्य	அந்த	तीव्रं	அடக்கமுடியாத
महात्मनः	மஹத்மாவான	क्रोधं	கோபத்திற்கு
शत्रुघ्नस्य	சத்துருக்கினரின்	आहारयत्	ஆளானான்.
तत्	அந்த	तिष्ठ तिष्ठ	நில் நில்
भाषितं	சொல்லி	इति च	என்று மாத் திரம்
श्रुत्वा	கேட்டு	अब्रवीत्	சொன்னான்.

पाणौ पाणिं विनिष्पिष्य दन्तान्कटकटाप्य च । लवणो रघुशार्दूलमाह्वयामास चासकृत् ॥

लवणः	லவணகான்	दन्तान्	பற்களை
असकृत्	பலதரம்	कटकटाप्य च	கடகடவெனக் கடித்
पाणौ	கையில	रघुशार्दूलं	ரகுசார்தூலரை [தும்
पाणिं	கையை	आह्वयामास	போருக்கு அழைத்
विनिष्पिष्य च	போட்டு அறைந்தும்		தான்.

तमाह्वयन्तं सौमित्रिर्लवणं घोरदर्शनम् । शत्रुघ्नो देवशत्रुघ्न इदं वचनमब्रवीत् ॥ ३ ॥

சௌமித்ரி: சுமித்திரா தேவியின்
புதல்வரும்
தேவசுத்ரு: தேவசுத்துருக்களின்
ஸம்ஹாரகருமாகிய
சுத்ரு: சுத்துருக்கினர்
஘ோர்தர்சன: கோரரூபியாய்

அஹ்வயன் போருக்கழைக்கின்ற
த் அந்த
லவண: லவணனைப்பார்த்து
இவ் இனிவருமாறு
வचनं வசனத்தை
அब्रवीत् சொன்னார்.

न शत्रुघ्नस्तथा जातो यथाऽन्ये निर्जितास्तथा । तदथ बाणाभिहतो व्रज त्वं यमसादनम् ॥

अन्ये "சாதாரண மனிதர்
त्वया உன்னால் [கள்
निर्जिता: தோற்கடிக்கப்பட்ட
டார்கள்.
यथा तथा என்றாலும் அப்பொ
ழுது
शत्रुघ्न: சுத்துருக்கினனென்ற
நான்

न जात: பிறந்திருக்கவில்லை.
तत् ஆகையால்
अथ இப்பொழுது
त्वं நீ
बाणाभिहत: பாணத்தாலடியுண்டு
यमसादनं யமனுலகுக்கு
व्रज போய்ச்சேர்.

ऋषयोऽप्यथ पापात्मन्मया त्वां निहतं रणे । पश्यन्तु विषा विद्वांसस्त्रिदश इव रावणम् ॥

पापात्मन् "ஹ பாபி!
अथ இப்பொழுது
मया என்னால்
रणे போரில்
निहतं கொலையுண்ட
त्वां உன்னை,
त्रिदश: த்ரிதசை வர்கள்

रावणं इव ராவணனை எப்படி
यோ அப்படியே,
ऋषय: ரிஷிகளும்
विद्वांस: வித்வாம்சர்களாகிய
विषा: अवि அந்தணர்களும்
पश्यन्तु பார்த்துக் களிப்
படையட்டும்.

त्वयि मद्राणनिर्दग्धे पतितेऽथ निशाचर । पुरे जनपदे चापि क्षेममेव भविष्यति ॥ ६ ॥

निशाचर "ஹே நிசாசர!
अथ இப்பொழுது
त्वयि நீ
मद्राणनिर्दग्धे என்பாணத்தாலெறி
யுண்டு

पति: மாண்டுவிழவும்
पुरं च நகரத்திலும்
जनपदे अपि நாட்டிலும்
क्षेम एव சேஷமம்
भविष्यति உண்டாகப்போகிறது.

अथ मद्राहुनिष्क्रान्त: शरो वज्रनिभानन: । प्रवेक्ष्यते ते हृदयं पद्मंशुखिवार्कज: ॥ ७ ॥

अर्कज: "சூரியனிடமுண்டா
கிய

अंशु: கிரணம்
पद्मं தாமரைமலரில்
हव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
अथ இப்பொழுது

मद्राहुनिष्क्रान्त: எனது கையினின்று
கிளம்பிவரும்
वज्रनिभानन: வஜ்ராயுதம்போன்ற
சூருடைய
शर: சரமானது
ते உனது
हृदयं இருதயத்தில்
प्रवेक्ष्यते புகப்போகிறது."

एवमुक्तो महावृक्षं लवणः क्रोधमूर्च्छितः । शत्रुघ्नोरसि चिक्षेप स च तं शतधाऽच्छिन्त ॥

एवं	இப்படியாய்	शत्रुघ्नोरसि	சத்துருக்கின்றருடைய
उक्तः	சொல்லப்பட்டதைக்		மார்பில்
	கேட்ட	चिक्षेप	விடுத்தனன்.
लवणः	லவணன்	सः च	அவரோ
क्रोधमूर्च्छितः	கோபம் தலைக்கேறிய	तं	அதை
	வனகி	शतधा	பலதுண்டுகளாய்
महावृक्षं	மிகப்பெரிய மரமொ	अच्छिन्त	பிளந்துதள்ளி
	ன்றை		விட்டார்.

तद्वृष्टा विफलं कर्म राक्षसः पुनरेव तु । पादपान्सुबहून्गृह्य शत्रुघ्नायासृजद्वली ॥ ९ ॥

बली	அதிலிஷ்டனாகிய	तु	இருந்தாலும்
राक्षसः	அரக்கன்	पुनः एव	மீளவும்
तत्	அந்த	सुबहून् पादपान्	பல வீருகூடங்களை
कर्म	செய்த காரியத்தை	गृह्य	கையால் பெயர்த்தெ
विफलं	நிஷ்பரயோஜனமாகி		டுத்து
	விட்டதாய்	शत्रुघ्नाय	சத்துருக்கின்னமீது
दृष्ट्वा	கவனித்து	असृजत्	தாக்கினான்.

शत्रुघ्नश्चापि तेजस्वी वृक्षानापततो बहून् । त्रिभिश्चतुर्भिरेकैकं चिच्छेद नतपर्वभिः ॥ १० ॥

तेजस्वी	மஹா சாமர்த்திய	त्रिभिः	மூன்று
	சாலியாகிய	चतुर्भिः	நான்கு
शत्रुघ्नः अपि	சத்துருக்கின்றனும்	नतपर्वभिः	{ வளைந்த கணுக் கள் தடையாய் இசைக்கப்பெற்ற பகழிகளால்
आरततः	மேலேவந்து விழுந்து		
	கொண்டிருக்கும்		
बहून् वृक्षान् च	பல மரங்களையும்	चिच्छेद	சேதித்துத்தள்ளினார்.
एकैकं	ஒவ்வொன்றாய்	व्यसृजत्	பொழிந்தார்.
ततो बाणमयं वर्षं व्यसृजद्राक्षसोरसि । शत्रुघ्नो वीर्यसम्पन्नो विव्यथे न स राक्षसः ॥		ततः	அப்படியும்
वीर्यसम्पन्नः	வீரசிகாமணியாகிய	सः	அந்த
शत्रुघ्नः	சத்துருக்கினர்	राक्षसः	அரக்கன்
राक्षसोरसि	அரக்கனது மார்பில்	न विव्यथे	சற்றும் சளைக்கவில்லை.
बाणमयं	அம்புமயமான		
वर्षं	மாரியை		

ततः प्रहस्य लवणो वृक्षमुत्पाद्य वीर्यवान् । शिरस्यभ्यहनच्छूरं सस्ताङ्गः स मुपोह वै ॥

वीर्यवान्	வீரியவானாகிய	शिरसि	தலையில்
लवणः	லவணன்	अभ्यहनत्	புடைத்தான்.
प्रहस्य	நகைத்து	ततः	அதனால்
वृक्षं	ஒரு மரத்தை	सः वै	அவரும்
उत्पाद्य	பெயர்த்தெடுத்து	सस्ताङ्गः	அங்கத்தளர்ந்து
शूरं	சூரரை	मुपोह	மூர்ச்சை அடைந்தார்.

गन्धर्वसखा तथा	}	கந்தர்வர்களுடைய வும் அம்ஸரஸூக
महान् हाङ्गाकारः		ருந்தையவும் ஒரு பெரிய ஹாஹா என்று
अमृत		அழும்புக்குரல் உண்டாயிற்று.

ந விவேச	புகவல்லலை.
தத:	இன்னொருதாம்
சுவி	தரையில்
பாதித்	படுத்திருக்கும்
த்	அவரை
஁஁	உற்றுப்பார்த்து
஁த்:	இறந்துவிட்டார்
஁தி	என்று
஁஁஁	ரிச்சயித்துக்கொண்டு
தாந்	அந்த
ப஁஁ந்	உணவுகளை
஁஁஁஁஁஁	தூக்கிச்சுமந்து
	கொண்டான்.

உஷ்ஸ:	தன்னறிவுபெற்றவ ராய்
புன:	மீளவும்
உதாயுத:	ஆபுதபாணியாகி
புரஹாரி	விட்டென்வாயிலில்
தஸ்யௌ	மறித்துநின் றுவிட் டார்.

ततो दिव्यममोघं तं जग्राह शरमुत्तमम् । ज्वलन्तं तेजसा घोरं पूरयन्तं दिशो दश ॥१७॥
वज्राननं वज्रवेगं मेरुमन्दरसन्निभम् । नतं पर्वसु सर्वेषु संयुगेष्वपराजितम् ॥ १८ ॥
असृक्चन्दनदिग्धाङ्गं चारुपत्रं पतत्रिणम् । दानवेन्द्राचलेन्द्राणामसुराणां च दारणम् ॥

தத:	அப்பொழுது
असृक्चन्दन- दिग्धाङ्गं }	அங்கமெல்லாம் சிவப்புசந்தனம் பூசபெற்றதும்
वाक्ष्यं	அழகிய பச்சைங்கள் கட்டப்பட்ட
पतत्रिणं	பாணமாயும்
वज्राननं	{ வஜ்ராயுதத்திற்கொப் பானகூர்மையுடை யதும்
वज्रवेगं	{ வஜ்ராயுதத்திற்கொப் பான ஆற்றலுடை யதும்
मेरुमन्दरसन्निभं	{ மேருமலை மந்தரமலை இவைகளுக்கொப் பானதும்
सर्वेषु पर्वसु	எல்லா கணுக்களிலும்
नतं	{ வளைத்து தட்டை யாய் இசைக்கப்பட்ட டுள்ளதும்
स्युगेषु	யுத்தங்களில்

अराजितं	அஜேயமானதும்
दानवेन्द्रा- चलेन्द्राणां }	தானவேந்திரர்களாகி ய பருவத ராஜாக் களுக்கும்
असुराणां च दारुणं	அசுரர்களுக்கும் உருவழிக்கவல்லதும்
उत्तमं	உச்சிருஷ்டமாய்
अमोघं	வீண்போகாததாய்
दिव्यं	தெய்வத்தன்மை கொண்டதாய்
घोरं	போற்றிவணங்கத்தக் கதுமான
तं	அந்த
शरं	அம்பை
तेजसा	சோதியால்
दश	பத்து
दिशः	திசைகளிலும்
पूयन्तं	பரவியதாய்
वृणन्तं	ஜாஜ்வல்யமாய் ஜ்வலி க்கும்படியாய்
जग्राह	கையிலெடுத்தார்.

तं दीप्तमिव कालार्तिं युगान्ते समुपस्थिते । दृष्ट्वा सर्वाणि भूतानि परित्रासमुपागमन् ॥

भूतानि	உயிர்கள்
सर्वाणि	எல்லாமும்
तं	அதை
युगान्ते	ஒரு யுகத்தின் முடிவு
समुपस्थिते	வருகையில்
कालार्तिं इव	காலாக்கியென

दीप्तं	ஜ்வலித்துக்கொண் டிருக்கிறதாய்
दृष्ट्वा	கண்ணுற்று
परित्रासं	ஏகத்ததை
उपागमन्	அடைந்தார்கள்.

सदेवासुरगन्धर्वं मुनिभिः साप्सरोगणम् । जगद्दि सर्वमस्वस्थं पितामहमुपस्थितम् ॥२१॥

जगत्	உலகம்
सर्वं	எல்லாமும்
अस्वस्थं	நெஞ்சம் தடுமாறி யதாகி
सदेवासुर- गन्धर्वं }	தேவர்கள், அசுரர் கள், கந்தர்வர்கள் இவர்களோடும்

साप्सरोगणं	அப்ஸர கணங்களோ டும்
मुनिभिः हि	முனிவர்களோடும்
पितामहं	பிரம்மதேவரிடம்
उपस्थितम्	போய்ச்சேர்ந்தது.

उवाच देवदेवेशं वरदं प्रपितामहम् । कच्चिलोकक्षयो देव सम्प्राप्तो वा युगक्षयः ॥ २२ ॥

देवदेवेशं தேவதேவேசரென்ற
 वरदं வரதரான
 प्रपितामहं பிரம்மதேவரைப்
 பார்த்து
 उवाच அவர்கள் இப்படிவிண்
 ணப்பஞ்செய்தார்கள்:

देव “ஹே ஸ்வாமி!
 लोकक्षयः உலகமழியுங்காலமா?
 वा அல்லது
 युगक्षयः யுகபிரளயகாலம்
 सम्प्राप्तः வந்துவிட்டதா
 कच्चित् என்ன?

नेदृशं दृष्टपूर्वं च न श्रुतं प्रपितामह । देवानां भयसम्मोहो लोकानां संक्षयं प्रति ॥ २३ ॥

प्रपितामह “ஹே பிரம்மதேவரே!
 ईदृशं இப்படிப்பட்டது
 दृष्टपूर्वं न இதுகாலம் கண்டது
 மில்லை.
 श्रुतं च न கேட்டதாயில்லை.
 लोकानां உலகங்களுக்கு

संक्षयं நாசகாலமாயிருப்பதை
 प्रति உத்தேசித்து
 देवानां தேவர்களுக்கு
 भयसम्मोहः யாதும் தோற்றாது ஏக்
 கம்பிடித்து விட்டது.”

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा ब्रह्मा लोकपितामहः । भयकारणमाचष्ट देवानामभयङ्करः ॥
 उवाच मधुरां वाणीं शृणुध्वं सर्वदेवताः ॥ २४ ॥

देवानां தேவர்களுக்கு
 अभयङ्करः அபயமளிக்கும்
 लोकपितामहः லோகபிதாமஹராகிய
 ब्रह्मा பிரம்மதேவர்
 तेषां அவர்களுடைய
 तत् वचनं அந்த விண்ணப்பத்
 திற்கு
 श्रुत्वा சிருச்செவியாய்த் து
 भयकारणं பயத்தின் ஹேதுவை

आचष्ट ஞானதிருஷ்டியால்
 கண்டுகொண்டார்.
 मधुरां மதுர
 वाणीं வாக்காக
 उवाच இந்தப் பதிலை திருவா
 ய்மலர்ந்தருளினார்:
 सर्वदेवताः “ஸகல தேவர்களே!
 शृणुध्वम् சொல்லுகின்றேன்
 செவிக்கொள்க.

वधाय लवणस्याजौ शरः शत्रुघ्नधारितः । तेजसा तस्य सम्मूढाः सर्वे स्य सुरसत्तमाः ॥

लवणस्य “லவணசானது
 वधाय கொலைநிமித்தமாய்
 आजौ விட்டெறிக்கிற உத்தே
 சத்தில்
 शरः ஒரு சரமானது
 शत्रुघ्नधारितः சத்ருக்ஷணஞ் செயிலெ
 டிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

तस्य அதன்
 तेजसा சோதியால்
 सुरसत्तमाः தேவோத்தமர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 सम्मूढाः स्य ஏக்கமாயிருக்கிறார்
 கள்.

एष पूर्वस्य देवस्य लोककर्तुः सनातनः । शरस्तेजोमयो वत्सा येन वै भयमागतम् ॥२६॥

வசா: “ஹே வத்ஸர்களை!
 एष: இந்த
 तेजोमयः தேஜோமயமானதும்
 सनातनः பழமையானதுமான
 शरः சரம்
 पूर्वस्य எதற்கும் முந்தியிருந்தவரும்

लोककर्तुः லோககர்த்தாவூமாகிய
 देवस्य பரமாத்மாவினுடையது.
 येन वै இதனால்தான்
 भयं பயம்
 आगतम् ஏற்பட்டது.

एष वै कैटभस्यार्थे मधुनश्च महाशरः । सृष्टो महात्मना तेन वधार्थे दैत्ययोस्तयोः ॥२७॥

तेन “அந்த
 महात्मना பரமாத்மாவினால்
 एष: இந்த
 महाशरः மஹாசரமானது
 अर्थे वै உத்தேசத்தில்
 तयोः அவ்விரண்டு

दैत्ययोः அரக்கர்களாகிய
 कैटभस्य கைடபனென்பவனுடையவும்
 मधुनः च மதுவென்பவனுடைய
 वधार्थे வதைக்காக [வும்
 सृष्टः டடைக்கப்பட்டது.

एक एव प्रजानाति विष्णुस्तेजोमयं शरम् । एषा एव तनुः पूर्वा विष्णोस्तस्य महात्मनः ॥

विष्णु: “விஷ்ணுபகவான்
 एक: एव ஒருவர்மாதிரம்
 तेजोमयं தேஜோமயமாகிய
 शरं சரத்தை
 प्रजानाति உள்ளபடி அறிவார்.

एषा இது
 पूर्वा பூர்வத்தில்
 तस्य அந்த
 महात्मनः பரமாத்மாவாகிய
 विष्णो: விஷ்ணுபகவானது
 तनुः एव சரீரமாயேயிருந்தது.

इतो गच्छत पश्यध्वं वध्यमानं महात्मना । रामानुजेन वीरेण लवणं राक्षसोत्तमम् ॥२९॥

इतः “இவ்விடமிருந்து
 गच्छत அவ்விடம் செல்லுங்கள்.
 महात्मना மஹாத்மாவும்
 वीरेण வீரருமாகிய

रामानुजेन சத்துருக்கினரால்
 राक्षसोत्तमं ராக்ஷஸத்தலைவனாகிய
 लवणं லவணனை
 वध्यमानं வதைக்கப்படுகிறதை
 पश्यध्वम् நேரில் பாருங்கள்.”

तस्य ते देवदेवस्य निशम्य वचनं सुराः । आजगमुर्ध्वं युध्येते शत्रुघ्नलवणाबुधौ ॥३०॥

ते அந்த
 सुरा: தேவர்கள்
 तस्य அந்த
 देवदेवस्य பிரம்மதேவரது
 वचनं வசனத்தை
 निशम्य கேட்டு,

उभौ இருவர்களாகிய
 शत्रुघ्नलवणौ சத்துருக்கினரும் லவணரும்
 युध्येते சமர்புரிவது
 यत् எவ்விடத்திலோ
 आजगमु: வந்துசேர்ந்தார்கள்.

तं शरं दिव्यसङ्काशं शत्रुघ्नकरधारितम् । ददृशुः सर्वभूतानि युगान्ताग्निमिवोत्थितम् ॥

सर्वभूतानि
शत्रुघ्नकाधारितं
दिव्यसङ्काशं
युगान्ताग्निं
எல்லா உயிர்களுக்கும்
சத்துருக்கினனது
கையிலிருக்கிறதும்
ஜோதிமயமாய் விளங்குகிறதும்
பிரளயகாலக்கனியை

इव
उत्थितं
तं शरं
ददृशुः
போலவே
ஜோலித்துக்கொண்
டிருக்கிறதமான
அந்த சரத்தை
பார்த்தார்கள்.

आकाशमावृतं दृष्ट्वा देवैर्हि रघुनन्दनः । सिंहनादं शृणु कृत्वा ददर्श लवणं पुनः ॥३२॥

रघुनन्दनः
देवैः हि
आकाशं
आवृतं
சத்துருக்கினர்
தேவர்களாலேயே
ஆகாசத்தை
இடைவெளியின்றி
நிரம்பியிருக்கிறதாய்

दृष्ट्वा
शृणु
सिंहनादं कृत्वा
पुनः
लवणं
दर्श
கவனித்து
உரக்க
ஒரு சிங்கநாதத்தைச்
மீண்டும் [செய்து
லவணனை
விழித்துப்பார்த்தார்.

आहूतश्च पुनस्तेन शत्रुघ्नेन महात्मना । लवणः क्रोधसंयुक्तो युद्धाय समुपस्थितः ॥३३॥

तेन
महात्मना
शत्रुघ्नेन
आहूतः
लवणः
அந்த
மஹாத்மாவான
சத்துருக்கினரால்
அழைக்கப்பட்ட
லவணன்

क्रोधसंयुक्तः
पुनः
युद्धाय च
समुपस्थितः
கோபம்திகரித்தவ
மீளவும் [கை
யுத்தத்திற்கே
எதிர்த்துவந்தான்.

आकर्णात्स विकृष्याथ तद्धनुर्यन्विनां वरः । तं मुमोच महाबाणं लवणस्य महोरसि ॥

ध्विनां
वरः
सः
तत्
धनुः
अथ
வில்லாளிகளுக்குள்
செறந்தவராகிய
அவர்
அந்த
கோதண்டத்தை
அப்பொழுது

आकर्णात् विकृष्य
तं
महाबाणं
लवणस्य
महोरसि
मुमोच
காதளவு இழுத்து
அந்த
மஹாபாணத்தை
லவணனது
அகன்ற மார்பில்
விடுத்தார்.

उरस्तस्य विदीर्याशु प्रविवेश रसातलम्

आशु
तस्य
उरः
विदीर्यं
தட்சணமே
அவனது
மார்பை
சேதித்துப்பிளந்து
விட்டு

॥ ३५ ॥

रसातलं
प्रविवेश
{ (கீழுலகங்களில் நான்
காவது உலகமாகிய)
ராஸாதலத்தில்
புகுந்தது.

गत्वा रसातलं दिव्यः शरो विबुधपूजितः । पुनरेवागमत्तूर्णमिक्ष्वाकुलनन्दनम् ॥ ३६ ॥

विबुधपूजितः
दिव्यः
शरः
रसातलं
गत्वा
ஞானவான்களால்
புகழப்பெற்றதும்
தெய்வத்தன்மைகொ
சரம் [ண்டதுமான
ராஸாதலத்தை
கிட்டிவிட்டு

पुनः एव
तूर्णं
इक्ष्वाकुल-
नन्दनं
आगमत्
மீளவும்
சடக்கென
இக்ஷ்வாகுகுலந்தன
ரிடம் (சத்துருக்கின
ரிடம்)
வந்துசேர்ந்தது.

शत्रुघ्नशरनिर्भिन्नो लवणः स निशाचरः । पपात सहसा भूमौ वज्राहत इवाचलः ॥ ३७ ॥

शत्रுघ்நசரநிர்भिந்ந. சத் துருக்கிநாது
சரத்தால் பிளவுண்ட

सः अन्त
निशाचाः निशा-साराणक्य
लवणः लवणान्

वज्राहतः வஜ்ராஹதத்தினால்
अचलः इव மலையென [அடியுண்ட
सहसा சடக்கென
भूमौ தரையில்
पपात வீழ்ந்துமாண்டான்.

तच्च शूलं महत्तेन हते लवणराक्षसे । पश्यतां सर्वदेवानां रुद्रस्य वशपन्वगात् ॥ ३८ ॥

तेन அவரால்
ल-णराक्षसे लவணசூரன்
हते च மட்டைத்துமே
तत् अन्त
महत् மஹத்தான
शू-रं சூலமானது

सर्वदेवानां தேவர்கள் எல்லோரு
படைய
पश्यतां பிரத்தியக்ஷத்தில்
रुद्रस्य சிவபெருமானது
वश- ஸன்னதிக்கு
अ-पन्वगात् போய்ச்சேர்ந்தது.

एकेषुपातेन भृशं निपात्य लोकत्रयस्यापि रघुपवीरः ।

विनिर्बभावुत्तमचापवाणस्तमः प्रणुयेव सहस्ररश्मिः ॥ ३९ ॥

उत्तमचापवाणः உத்தமமான வில்லை
யும் அம்பையுமுடைய
रघुपवीरः ரகடத்தமர் (சத்ருக்கன்)
एकेषुपातेन ஒரே பாணத்தைப்பிர
யோகித்ததாலே
{ எதற்கும் மேம்பட்ட
தாயிருக்கும்வண்ண
மாய்

निपात्य கொன்று தள்ளிவிட்டு
लोकत्रयस्य अपि மூவுலகுக்கும்
तमः இருளை
प्रणुय- போக்கிவிடும்
सहस्ररश्मिः इव ஸஹஸ்ரகிரணசூரிய
பகவானென
विनिर्बभौ விளங்கினார்.

ततो हि देवा ऋषिपन्नगाश्च प्रपूजिरे ह्यप्सरसश्च सर्वाः ।

दिष्ट्या जयो दाशरथेरवासो लोकाश्च सर्वे प्रवदन्ति तुष्टाः ॥ ४० ॥

ततः அக்காலத்தில்
देवाः हि தேவர்களும்
ऋषिपन्नगाः च ரிஷிகளும் பன்னகர்
களும்
अप्सरसः च அப்ஸரசுகளுமாகிய
सर्वाः हि எல்லோருமே
{ ஒரு நல்லகாரியம்
முடிந்ததென எண்
ணிக்கொண்டார்கள்.

लोकाः உலகத்தவர்கள்.
सर्वे च எல்லோருமே
दाशरथेः சத்ருக்கனருக்கு
जयः अवाप्तः வெற்றிப் பரப்பதமா
दिष्ट्या பாக்யமென [னது
तुष्टाः உள்ளங்களித்தவர்
களாய்
प्रवदन्ति ஒருவரோடொருவர்
பேசிக்கொண்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23080

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2356

मधुपूयं प्रजापालनम्—மதுபுரியில் அரசாளுவது.

लवणे	லவணன்
हते तु	வதைதுண்டபின்னர்
साम्प्रिपुगेग साः	அக்கிரிபகவாணைத்தலை
	மையாயுடை யவர்களுந்
सेन्द्राः	இந்திரனேடிருந்தவர்
देवाः	தேவர்கள் [களுந்

சுலுதாபனம்	சத்ருக்களோக்கதறி
	அடிக்கும்
சுலுப்தம்	சத்ருக்களரைப் பார்த்
வாபி	இந்த மொழியை [து
சுமயுரம்	மிக்க மதுரமாய்
சுசு:	கூறினார்கள்:

சுவத	“ஹே புண்யாத்மா !
புருஷார்கூல	ஹே புருஷோத்தம !
வஃ	ஹே வத்ஸ !
தே	உனக்கு
விசய:	வெற்றி உண்டானது
திஷ்யா	தெய்வஸங்கல்பம்.

உவணராஜ்ஜஸ:	லவணசுரன்
ஹ:	மாண்டது
திப்ய:	எங்கள் பாக்டனிகேசு
	வதம்.
வர்	வேண்டுமென்கிற வர
வரய	கேட்பாயாக, [த்தை

महाबाहो	“ஹே மஹாபாஹே!
सुभ्यं	உனக்கு
विजयाकांक्षिणः	{ வெற்றியைப்பிரார்த்தி { த்விக்கொண்டிருந் { தோம்.
नः	எங்கள்து
दर्शनं	பிரார்த்தனை

அமோவ்	விண்ணும் போக வில்லை
ஹி	என்கிறபடியால்
சர்வே	நாங்கள் எல்லோரும்
எவ்	இஷ்டமில்லாததில்
வரதா:	வராமலிக்கிறதாய்
சமாபாதி:	இங்கு வந்திருக்கி நோம்."

प्रयत्नाम्बाने	{	கொண்ட முயற்சியை
		கைவிடாது முடிக்க
महाबाहुः		வல்ல
शूरः		மகாபராக்கிரம
शत्रुघ्नः		சூரராகிய
देवानां		சத்ருக்கினர்
		தேவர்களுடைய

மாபித்	திருவாக்குக்கு
ஆரூ	செவிசாய்த்து
மூநி	முடிமீது
கூதாஜலி:	கைகூப்பிவைத்துக் கொண்டு
புதுவா	இப்படிவேண்டிக் கொண்டார்

इयं मधुपुरी रम्या मधुरा देवनिर्मिता । निवेशं प्राप्नुयाच्छीघ्रमेव मेऽस्तु वरः परः ॥५॥

மதுரா “மதுராமெனப் பெயர்
கொண்டதும்
ரமணியமாய்
தேவர்களால் நிருமிக்கப்பட்டதுமான
இந்த மதுபுரியானது
இப்போதே

निवेशं ஜனஸஞ்சாரத்தை
प्राप्नुयात् அடையவேண்டும்.
एषः இந்த
वरः வரமொன்றே
मे எனக்கு
परः எஸ்வமுமாக
अस्तु இருக்கட்டும் ”

तं देवाः प्रीतमनसो बाढमित्येव राघवम् । भविष्यति पुरी रम्या शूरसेना न संशयः ॥

தேவர்கள்
மனஸந்தஷ்டிகொண்ட
அந்த [டவர்களாகி
ராகவரை (சத்ருக்கி
னரை)ப் பார்த்து
“அப்படியே ஆகும்.
புரியானது

शूरसेना சூரசேன வீரர்களால்
நிறையப்பெற்று
रम्या மனோஹரமாயும்
भविष्यति ஆகும்.
न संशयः இதற்கையமில்லை
इति என்றார்கள்.

ते तथोक्त्वा महात्मानो दिवमारुहस्तदा । शत्रुघ्नोऽपि महातेजास्तां सेनां समुपानयत् ॥

அப்பொழுது
அந்த
மஹாத்மாக்கள்
அவ்வண்ணம்
சொல்லிவிட்டு,
விண்ணுலகத்திற்கு

आरूढः போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.
महातेजाः மஹாதேஜஸ்வியான
शत्रुघ्नः अपि சத்ருக்களும்
तां सेनां அந்தச் சேனையை
समुपानयत् வந்துசேர நியமித்தருளினார்.

सा सेना शीघ्रमागच्छच्छ्रुत्वा शत्रुघ्नशासनम् । निवेशनं च शत्रुघ्नः श्रावणेन समारभत् ॥

அந்த
சேனை
சத்ருக்களானது ஆக்கினையை
சிரமேற்கொண்டு
உடனே

आगच्छत् வந்துசேர்ந்தது.
शत्रुघ्नः சத்ருக்களர்
श्रावणेन சிராவணமாஸத்தில்
निवेशनं च நகரப்பிரவேசத்தை யும்
समारभत् செய்தருளினார்.

सा पुरा दिव्यसङ्काशा वर्षे द्वादशमे शुभे । निविष्टा शूरसेनानां विषयश्चाकुतोभयः ॥

பூர்வம்
பன்னிரண்டு
ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்
பாக்கியவிஷயத்தில்
தெய்வத்தன்மைக்கு
ஸமானமான

आ
शूरसेनानां अतः
निविष्टा सूरसेना
विषयः च चक्र
अकुतोभयः { எப்படிப்பட்ட பயத்திற்கும் நிவாரணமாய் விளங்கிற்று.

क्षेत्राणि सस्ययुक्तानि काले वर्षति वासवः । अरोगवीरपुरुषा शत्रुघ्नभुजपालिता ॥१०॥
अर्धचन्द्रप्रतीकाशा यमुनातीरशोभिता । शोभिता गृहमुख्यैश्च चत्वरापणवीथिकैः ॥

चातुर्वर्ण्यसमायुक्ता नानावाणिज्यशोभिता

॥ ११ ॥

क्षेत्राणि நிலங்கள்
சச்யயுக்தானி தானியப் பெருக்குற்ற
தாயின.

वासवः வாஸவன்
காலே காலம் தவருது
वर्षति மழைபொழியச்
செய்தான்.

शत्रुघ्नभुजपालिता சத்ருக்ஷ்ணால் காப்பா
ற்றப்பட்ட நகரம்

अरोगवीरपुरुषा அரோகவீரபுருஷர்
களையுடையதாய்

अर्धचन्द्रप्रतीकाशा அர்த்சந்திராகரமா
ய் அமைக்கப்பட்ட

यमुनातीर- }
शोभिता } யமுனாதிரத்தில் அழ
குவாய்ந்து விளங்கு
கிறதாய்

गृहमुख्यैः பெரும் மாளிகை
களாலும்

चत्वरापण- }
वीथिकैः च } வீதிகள் சந்திக்குமிட
ங்களாலும்

शोभिता அழகுற்றதாய்

चातुर्वर्ण्यसमायुक्ता வர்ணசாமநிலை

तवருததாய்
नानावाणिज्य- }
शोभिता } பற்பல விலைப்பண்டங்
களாலும் அழகுவா
ய்ந்து விளங்கிற்று.

यच्च तेन पुरा शुभ्रं लवणेन कृतं महत् । तच्छोभयति शत्रुघ्नो नानावर्णोपशोभितम् ॥

पुरा பூர்வம்
तेन அந்த
लवणेन லவணனால்
यत् எனது
कृतं च பாழாய்க் கிடந்ததோ
तत् அதை

शत्रुघ्नः சத்ருக்ஷ்ணர்
महत् शुभ्रं அதி சுப்ரமாயும்
नानावर्णोपशोभितं எல்லாவிதத்திலுமழ
குவாய்ந்ததாயும்
शोभयति அமைத்துவைக்கலா
ரை.

आरामैश्च विहारैश्च शोभमानां समन्ततः । शोभितां शोभनीयैश्च तथान्यैर्देवमानुषैः ॥१३॥
तां पुरीं दिव्यसङ्काशां नानावर्णोपशोभिताम् । नानादेशागतैश्चापि वणिग्निरुपशोभिताम् ॥
तां समृद्धां समृद्धार्थः शत्रुघ्नो भरतानुजः । निरीक्ष्य परमप्रीतः परं हर्षमुपागमत् ॥१५॥

परमप्रीतः அத்தயந்த ஆஸக்தி
யுடன்
समृद्धार्थः செழுமையைக்கோரிக்
கொண்டிருந்த

भरतानुजः பரதானுஜரான

शत्रुघ्नः சத்ருக்ஷ்ணர்
तां அந்த
पुरीं புரியை

तां அந்த
दिव्य-ङ्काशां தெய்வத்தன்மை
போன்றதான

समृद्धां செழுமையாகிய
नानावर्णो- }
शोभिता अपि } பல விலைப்பண்டங்க
ளால் அழகுவாய்ந்து
விளங்குகிறதாயும்

समन्ततः எங்கும்

आरामैः च சோலைகளாலும்

विहारैः च உத்தியானவனங்க
ளாலும்
शोभनानां அழகாய் விளங்குகிற
தாயும்

तथा	அவ்வண்ணமே	नानादेशागतैः	பலதேசங்களிலிருந்து
अन्यैः	மற்ற		வந்து குடியேறிய
शोभनीयैः	புண்பாத்தமாக்களாய்	वणिग्भिः च	வியாபாரிகளாலும்
देवमानुषैः च	{ போற்றிக்கொண்டா டத்தக்க மானிடர் களாலும்	उपशोभितां	மனோஹரமாயிருக்கிற
शोभितां	அழகாயிருக்கிறதா யும்	निरीक्ष्य	கண்டு [தராயும்
		परं	பரம
		हर्षं	ஆனந்தத்தை
		उषागमत्	அடைந்தார்.

तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना निवेद्य मधुरां पुरीम् । रामपादौ निरीक्षेऽहं वर्षे द्वादश आगते ॥

मधुरां	மதுரா	रामपादौ	ஸ்ரீராமரது திருவடி களை
पुरीं	நகரை	निरीक्षे	இப்போதே தரிசிக்க வேண்டுமென்கிற
निवेद्य	ஸ்தாபித்து	बुद्धिः	எண்ணம்
द्वादशे	பன்னிரண்டு	तस्य	அவருக்கு
वर्षे	ஆண்டுகள்	समुत्पन्ना	உண்டாயிற்று.
आगते	கழியவும்		
अहं	நான்		

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23096

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2372

एकसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தேராவது ஸர்க்கம். ॥ ௭२ ॥

वाल्मीकिना शबुध्नपशंसनम्—வால்மீகிமுனிவர் சத்ருக்கினரை புகழ்வது.

ततो द्वादशमे वर्षे शत्रुघ्नो रामपालिताम् । अयोध्यां चकमे गन्तुमल्पभृत्यबलानुगः ॥१॥

द्वादशमे	பன்னிரண்டாவது	अयोध्यां	அயோத்திக்கு
वर्षे	வதஸரத்திலே	अश्वभृत्य- }	ஸ்வல்பம் பிருத்தியாக
शत्रुघ्नः	சத்ருக்கினர்	बलानुगः }	ளையும், சேனையையும்
ततः	அங்கிருந்து		கூட்டிக்கொண்டு
रामपालितां	ஸ்ரீராமரால் பரிபா லிக்கப்பட்ட	गन्तुं	போக
		चकमे	யத்தனப்பட்டார்.

ततो मन्त्रिपुरोगांश्च बलमुख्यान्निवर्त्य च । जगाम हयमुख्यैश्च रथानां च शतेन सः ॥२॥

सः	அவர்	निवर्त्य	நிறுத்திவிட்டு
मन्त्रिपुरोगान् च	மந்திரிப்பிரதானிகளை யும்	हयमुख्यैः च	குதிரைகளில் சிறந்த வைகளோடும்
बलमुख्यान् च	சேனைத்தலைவர்களை யும்	रथानां	ரதங்களில்
ततः	அவ்விடத்திலேயே	शतेन च	நூறேடும்
		जगाम	பிரயாணமாதார்.

स गत्वा गणितान्वासान्सप्ताष्टौ रघुनन्दनः । वाल्मीक्याश्रममागत्य वासं चक्रे महायशाः ॥

ச:	அந்த	வாசான்	இடங்களில்
மஹாயசா:	மஹாயசஸ்வியான	ர:வா	தங்கிவிட்டு
ரஹுநந்தன:	சத்ருக்கினர்	வால்மீகியாசிரம்	வால்மீகிமுனிவரின்
ரணிடான	உத்தேசித்திருந்த		ஆசிரமத்திற்கு
	வண்ணமே	அராத	வந்துசேர்ந்து
சபாஷ்டை	எழுபெட்டு	வாசம் சகை	ஒரு இரவு தங்கினார்.

सोऽभिवाद्य ततः पादौ वाल्मीकेः पुरुषर्षभः । पाद्यमर्घ्यं तथाऽऽतिथ्यं जग्राह मुनिहस्ततः ॥

ச:	அந்த புருஷோத்தமர்	முனிஹஸ்த:	முனிவர் கையிலின்றி
தத:	அப்பொழுது	பாத்த	பாத்தியத்தையும்
வால்மீகை:	வால்மீகிமுனிவரது	அர்ப்ப	அர்க்கியத்தையும்
பாடூ	திருவடிகளில்	அதித்ய் ததா	அதிதிபூஜையையும்
அபிவாடிய	விழுந்து தண்டன்	ஜகராஹ	பெற்றுக்கொண்டார்.
	ஸமர்ப்பித்து		

बहुरूपाः सुमधुराः कथास्तत्र सहस्रशः । कथयामास स मुनिः शत्रुघ्नाय महात्मने ॥ ५ ॥

ச:	அந்த	சுமதூரா:	இனிய
முனி:	முனிவர்	பஹுரூபா:	பலவிஷயங்களைப்
மஹாத்மனே	மஹாத்மாவாகிய	கதா:	கதைகளை [பற்றிய
சத்ருநாய	சத்ருக்கினருக்கு	தவ	அப்பொழுது
சஹஸ்ரா:	அனேக	கதயாமாச	சொன்னார்.

उवाच च मुनिर्वाक्यं लवणस्य वधाश्रितम् । सुदुष्करं कृतं कर्म लवणं निघ्नता स्वया ॥

முனி:	முனிவர்	நிஹதா	மரணமேற்படுத்திய
லவணச்ய	லவணனுடைய	சுவயா	உன்னால்
வதாஸிர்தம்	வதையைப்பற்றிய	சுதுஸ்கர்	எவராலும் செய்து
	தான		முடித்தற்கரிய
வாக்யம் ச	இந்த வாக்கியத்தை	கம்	பெரியகாரியமானது
உவாச	சொன்னார் :	கூதம்	செய்துமுடிக்கப்
லவண்	“லவணனுக்கு		பட்டது.

बहवः पार्थिवाः सौम्य हताः सबलबाहनाः । लवणेन महाबाहो युध्यमाना दुरात्मना ॥

சௌமய	“ஹே செளமய!	பஹவ:	பல
மஹாபாஹோ	ஹே மஹாபாகோ!	பார்திவா:	மன்னர்கள்
தூராத்மனா	தூராத்மாவான	சவலவாஹனா:	சேனைகளோடும்
லவணே	லவணனுடனே		வாஹனங்களோடும்
யுத்யமானா:	போர்செய்த	ஹதா:	மடிந்தார்கள்.

स त्वया निहतः पापो लीलया पुरुषर्षभ । जगतश्च भयं तत्र प्रशान्तं तव तेजसा ॥ ८ ॥

புருஷர்ஷம் "ஹே புருஷோத்தம!
 தவ உனது
 தைஜா தேஜஸினால்
 த்வயா உன்னால்
 லீலயா விளையாட்டாய்
 ச அந்த

பாபு பாவி
 நிறுத கொல்லப்பட்டான்.
 தந் அதிலிருந்தே
 ஜகத: ச உலகுக்கே
 மயம் பயம்
 ப்ரஸாந்தம் ஒழிந்தது.

रावणस्य वधो घोरो यत्नेन महता कृतः । इदं तु सुमहत्कर्म त्वया कृतमयत्नतः ॥ ९ ॥

ராவணச्य "ராவணனுடைய
 வோ: பார்க்கப் பயங்கரமாயி
 ருந்த
 வத: வதையானது
 மஹதா பெரு
 யத்னே முயற்சிகொண்டு
 கृत: செய்யப்பட்டது.

சுமஹ் மஹா பெரிய
 கர்ம காரியமாகும்
 இவ் து இதுவொவென்றால்
 த்வயா உன்னால்
 அயத்ன: அலக்ஷ்யமாய்
 கृतம் செய்துமுடிக்கப்பட்
 டது.

प्रीतिश्चास्मिन्परा जाता देवानां लवणे हते । भूतानां चैव सर्वेषां जगतश्च प्रियं कृतम् ॥

அஸ்மிந் "அந்த
 லவணே லவணன்
 ஹதே கொல்லப்பட்டதில்
 சர்வேஷா ஸகல
 பூதானாं ச எவ் பூதங்களுக்கும்
 ஜகத: ச உலகுக்கும்

ப்ரியம் கृतம் நன்மை விளைந்தது.
 ச என்கிறதினால்
 தேவானா் தேவர்களுக்கு
 பரா பரம்
 ப்ரீதி: திருப்தி
 ஜாதா ஏற்பட்டது.

तच्च युद्धं मया दृष्टं यथावत्पुरुषर्षभ । समायां वासवस्याथ उपविष्टेन राघव ॥ ११ ॥

புருஷர்ஷம் "ஹே புருஷோத்தம!
 ராஹவ ஹே சத்ருக்கன்!
 தத் அந்த
 யுத் யுத்தம்
 யதாவத் ச முற்றிலும்
 அத் அப்பொழுது

வாசவச்ய இந்திரனது
 சமாயா் ஸபையில்
 உபவிஸ்தேன தங்கியிருந்த
 மயா என்னால்
 ட்ருஷம் ஞான திருஷ்டியால்
 அறியப்பட்டது.

ममापि परमा प्रीतिर्हृदि शत्रुघ्न वर्तते । उपाग्रास्यामि ते मूर्ध्नि स्नेहस्यैषा परा गतिः ॥

சுலுக்ஷ "ஹே சத்ருக்கன்!
 மம அபி எனக்கும்
 ஹ்ரி உள்ளத்தில்
 பரமா பரம்
 ப்ரீதி: திருப்தி
 வர்ததே உண்டாயிருக்கிறது.
 தே உனது

மூர்ஷி உச்சியில்
 உபாப்ராஸ்யாமி முகருகின்றேன்.
 ஸ்நேஹ்ய சினேகத்திற்கு
 எஸா இது ஒன்றுதான்
 பரா ஸர்வோத்கிருஷ்ட
 மாகிய
 கதி: கைம்மாறு,

इत्युत्त्वा मूर्ध्नि शत्रुघ्नमुपाधाय महामुनिः । आतिथ्यमकरोत्तस्य ये च तस्य पदाजुगाः ॥

महामुनिः	மஹரிஷி	तस्य	அவருக்கும்
शत्रुघ्नं	சத்ருக்னரிடம்	तस्य	அவரது
इति	இவ்வண்ணம்	पदाजुगाः	பரீஜனங்கள்
उत्तवा	கூறிவிட்டு	ये च	எவர்களோ அவர்களு
मूर्ध्नि	உச்சி	आतिथ्यं	அதிதிபூஜையைக்கும்
उपाधाय	மோந்தா	अकरोत्	செய்தருளினார்.

स भुक्तवान्नश्रेष्ठो गीतमाधुर्यमुत्तमम् । शुभाव रामचरितं तस्मिन्काले यथाक्रमम् ॥१४॥
तन्त्रीलयसमायुक्तं त्रिस्थानकरणान्वितम् । संस्कृतं लक्षणोपेतं समतालसमन्वितम् ॥

तस्मिन् काले	அந்தக் காலத்தில்	समताल-	தாளத்திற்கேற்றபடி
सः	அந்த	समन्वितं }	இசை ஒத்திருக்கிற
नरश्रेष्ठः	புருஷோத்தமர்		தாயும்
भुक्तवान्	போஜனமானபிறகு	संस्कृतं	ஸம்ஸ்கிருதபாவை
यथाक्रमं	{ எப்படிப்பட்ட குறைக் கும் இடங்கொடாத தாய்	लक्षणोपेतं	ஒரு லக்ஷணம் அமை யப்பெற்றதாயும்
तन्त्रीलय-	வினையின் லயத்துட	उत्तमं	ஒப்பியர்வில்லாத
समायुक्तं }	ன் வாசிக்கப்படுகிற தாயும்	रामचरितं	ஸ்ரீராமரது கிருத்திய ங்களைப்பற்றியதாயும்
विस्थान-	பாட்டில் 'தரீஸ்தான்'	गीतमाधुर्यं	மனோஹரமாயிருக் கின்ற பாட்டை
करणान्वितं }	மென்கிற ஸ்வரபேத ங்களில் நிகுணத்வம் பெற்று விளங்குகிற தாயும்	शुभाव	கேட்டார்.

तान्यक्षराणि सत्यानि यथावृत्तानि पूर्वशः । श्रुत्वा पुरुषशार्दूलो विसंज्ञो बाष्पलोचनः ॥

पुरुषशार्दूलः	புருஷோத்தமர்	तानि	அந்த
पूर्वशः	முன்நடந்த	अक्षराणि	சுவீரகங்களை
यथावृत्तानि	விஷயங்களின் விபரங் களை	श्रुत्वा	கேட்டு
सत्यानि	உள்ளபடி விளங்கும் வண்ணமாயிருக்கின்ற	विसंज्ञः	மெய்யமறந்தவராய்
		बाष्पलोचनः	ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக்கலுற்றார்.

स मुहूर्तमिवासंज्ञो विनिश्चस्य मुहुर्मुहुः । तस्मिन्गीते यथावृत्तं वर्तमानमिवाभ्युणोत् ॥१५॥

तस्मिन्	அந்த	असंज्ञः	மயக்கந்தெளிந்தவராகி
गीते	பாடல் ஓய்ந்த வள	यथावृत्तं	முன்னடந்ததை
मुहुः मुहुः	பலதரம் [வில்	वर्तमानं इव	{ இப்பொழுது நடை பெறுகிற துபோலிரு க்கிறதாய்
विनिश्चस्य	பெருமூச்செறிந்து	अभ्युणोत्	அறிந்தார்.
मुहूर्तं इव	ஒரு முகூர்த்தத்திலே		
सः	அவர்		

पदानुगाथ ये राज्ञस्तां श्रुत्वा गीतिसम्पदम् । अवाङ्मुखाथ दीनाथ आश्चर्यमिति चाब्रुवन्॥

राज्ञः மன்னாது
 பदानுगा: பரிஜனங்கள்
 ये च எவர்களோ அவர்கள்
 अवाङ्मुखा: च தலைகுனிந்தவண்ணமே
 दीना: மெச்சி அனுபவிக்கின்றவர்களாகவே
 तां அந்த

गीतिस्पर्द्धा அற்புதமான பாட்டு
 श्रुत्वा கேட்டு [டை
 आश्चर्यं च { இது ஒரு அமானுஷ
 माण सम्भवमाद्यै
 இருக்கிறது
 इति என்று
 अब्रुवन् ஒருவரோடொருவர்
 பேசிக்கொண்டார்கள்.

परस्परं च ये तत्र सैनिकाः सम्बभाषिरे । किमिदं क्व च वर्तामः किमेतत्स्वमदर्शनम् ॥

तत्र அப்பொழுது
 सैनिका: சேனைகள்
 ये च எவர்களோ அவர்கள்
 परस्परं ஒருவர்க்கொருவர்
 सम्बभाषिरे இங்ஙனம் பேசிக்கொண்டார்கள் :

इदं किं “இது என்ன ?
 क्व च எங்கே
 वर्तामः நாம் இருக்கின்றோம் ?
 एतत् இது
 स्वमदर्शनं தூக்கத்திற் கனவா
 किम् என்ன ?

अर्थो यो नः पुरा दृष्टस्तमाश्रमपदे पुनः । शृणुमः किमिदं स्वप्नो गीतबद्धमनुत्तमम् ॥

अर्थः “விஷயம்
 यः ஒவ்வொன்றும்
 पुरा முன்
 नः நமக்கு
 दृष्टः கட்டிலனாயிருந்தது.
 आश्रमपदे ஆச்சிரமத்தில்
 तं அதை
 पुनः மீளவும்

अनुत्तमं ஒப்புயர்வில்லாதபடி
 गीतबद्धं பாட்டாய்ப் புனைக்கப் பட்டதாய்
 शृणुमः நாம் இப்பொழுது
 கேட்கின்றோம்.
 इदं இது
 स्वप्नः किम् ஸ்வப்னமா என்ன ?”

विस्मयं ते परं गत्वा शत्रुघ्नमिदमब्रुवन् । साधु पृच्छ नरश्रेष्ठ वाल्मीकिं मुनिपुङ्गवम् ॥२॥

ते அவர்கள்
 परं அதிகப்பட்ட
 विस्मयं விஷயத்தின் உண்மை
 தெரியாதநிலைமையை
 गत्वा அடைந்து
 शत्रुघ्नं சத்ருக்கனரிடம்
 इदं இங்ஙனம்

अब्रुवन् விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார்கள்:
 नरश्रेष्ठ “ஹே புருஷோத்தம!
 साधु ஹே புண்யாத்மா!
 वाल्मीकिं வால்மீகி
 मुनिपुङ्गवं முனிபுங்கவரை
 { இதுவிஷயத்தில் பிரசி
 न्निशेय्यत् திருவுள்
 लम् கொள்ளவேண்
 डम्.”

शत्रुघ्नस्त्वब्रवीत्सर्वान्कौतूहलसमन्वितान् । सैनिका न क्षमोऽस्माकं परिपृष्टमिहेदृशः ॥२२॥

शत्रुघ्नः சத்ருக்களர்
 तु இதுவிஷயத்தில்
 कौतूहलसमन्वितान् உண்மையை அறிய
 விரும்பிய
 सर्वान् எல்லாரையும்பார்த்து
 अब्रवीत् இப்படிப் பதிலுரைத்
 தார்:

सैनिका: “ஸைனிகர்களர் !
 इह இப்பொழுது
 ईदृशः இப்படிப்பட்ட
 தானது
 परिपृष्टं கேட்டறிவதற்கு
 अस्माकं நமக்கு
 न क्षमः தகிது.

आश्चर्याणि बहूनीह भवन्त्यस्याश्रमे मुनेः । न तु कौतूहलायुक्तमन्वेष्टुं तं महामुनिम् ॥

इह “இவ்வுலகில்
 अस्य இந்த
 मुनेः முனிவரது
 आश्रमे ஆசிரமத்தில்
 आश्चर्याणि கேட்கக்கூடாத ரஹ
 ஸ்யங்கள்
 बहूनि भवन्ति அனேகம் உண்டு.

कौतूहलात् { நிமித்தமில்லாத விஷ
 यन्कला अरियवेண்
 नुमेनकिर अवानि
 णல்
 तु இதுவிஷயமாய்
 तं महामुनि अந்த மஹரிஷியை
 अन्वेष्टुं கேட்டறிவதற்கு
 न युक्तम् இடமில்லை.”

एवं तद्वाक्यमुक्त्वा च सैनिकात्रघुनन्दनः । अभिवाद्य महर्षिं तं स्वं निवेशं ययौ तदा ॥

रघुनन्दनः ரகுநந்தனர் (சத்ருக்
 तत् அப்பொழுது [னர்)
 सैनिकान् ஸைனிகர்களுக்கு
 एवं இப்படி
 वाक्यं தர்மநெறியை
 उक्त्वा च புகன்றுவிட்டு

तं महर्षि अந்த மஹரிஷியை
 अभिवाद्य நமஸ்கரித்துவிட்டு
 तदा அதன்மேல்
 स्वं தனது
 निवेशं ययौ விடுதிக்கு எழுந்தரு
 ளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23120

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2396

द्विसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ 32 ॥

श्रीरामशत्रुघ्नसमागमः—ஸ்ரீராமரும் சத்ருக்கினரும் ஸந்திப்பது.

तं शयानं नरव्याघ्रं निद्रा नाभ्यागमत्तदा । चिन्तयन्तमनेकार्थं रामगीतमनुत्तमम् ॥ १ ॥

शयानं சயனித்துக்கொண்டி
 ருந்தவரும்
 अनुत्तमं ஒப்புயர்வில்லாத
 रामगीतं ஸ்ரீராமகீதத்தை
 अनेकार्थं பலவிஷயங்கள் அடங்
 கியதாய்

चिन्तयन्तं சிந்தனை செய்துகொ
 ண்டிருந்தவருமான
 तं அந்த
 नरव्याघ्रं புருஷோத்தமருக்கு
 तदा அதனால்
 निद्रा न अभ्यागम् நித்திரை வரவில்லை.

तस्य शब्दं सुमधुरं तन्त्रीलयसमन्वितम् । श्रुत्वा रात्रिर्जिगामाशु शत्रुघ्नस्य महात्मनः ॥२॥

தன்த்ரீலயசமன்விதம் வீணையின் லயத்துட
 னிசைந்து
 சுமதுர் அதிமனோஹரமாயி
 ஷப்தம் கானத்திற்கு [ருந்த
 ஶ்ருதவ செவிசாய்த்து
 தச்ய அந்த

महात्मनः மஹாத்மாவான
 शत्रुघ्नस्य சத்ருக்கினருக்கு
 रात्रि: அர்த்தராதத்திரி
 आशु பொழுது தெரியாத
 वண்ணம்
 कृतिरन्तु கழிந்தது.

तस्यां निशायां व्युष्टायां कृत्वा पौर्वाह्निकक्रमम् ।

उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं शत्रुघ्नो मुनिपुङ्गवम्

॥ ३ ॥

தச்யா அந்த
 निशायां இரவுகழிந்து
 व्युष्टायां ஞாயோதயமானதும்
 शत्रुघ्नः சத்ருக்கினர்
 पौर्वाह्निकम् பிராதக்காலநியமத்தை
 कृत्वा செய்துமுடித்துவிட்டு

मुनिपुङ्गवं மஹரிஷியைப்
 பார்த்து
 प्राञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தராகி
 वाक्यं இந்தமொழியை
 उवाच சொன்னார்.

भगवन्द्रष्टुमिच्छामि राघवं रघुनन्दनम् । त्वयाऽनुज्ञातुमिच्छामि सहैभिः संशितव्रतैः ॥४॥

भगवन् “ஹே பகவன்!
 रघुनन्दनं ரகுநந்தனராகிய
 राघवं ஸ்ரீராகவரை
 द्रष्टुं தரிசிக்க
 इच्छामि விரும்புகின்றேன்.

रघ्वा தேவரீராலும்
 संशितव्रतैः புண்யாத்மாக்களான
 एभिः सह தோழர்களாலும்
 अनुज्ञातुं உத்திரவுகொடுக்க
 इच्छामि வேண்டுகிறேன்.”

इत्येवं वादिनं तं तु शत्रुघ्नं शत्रुतापनम् । वाल्मीकिः सम्परिव्रज्य विससर्ज च राघवम् ॥

वाल्मीकिः வாலமீகிமுனிவர்
 इति एवं இவ்வண்ணமாய்
 वादिनं கேட்ட
 तं அந்த
 शत्रुतापनं च சத்ருக்களோத்தவிக்கச்
 செய்பவரும்

राघवं तु ரகுப்பிள்ளையுமாகிய
 शत्रुघ्नं சத்ருக்கனரை
 संपरिव्रज्य இறுக்கப்பட்டியணைத்து
 ஆலிங்கனம்செய்து
 विससर्ज போகவிடை தந்தருளி
 னார்.

सोऽभिवाद्य मुनिश्रेष्ठं रथमारुह्य सुप्रभम् । अयोध्यामगमत्तूर्णं राघवोऽसुकदर्शनः ॥ ६ ॥

सः அவர்
 मुनिश्रेष्ठं மஹரிஷியை
 अभिवाद्य வணங்கி நமஸ்கரித்து
 விட்டு
 सुप्रभं சோதிமயமாகத்துலங்
 குகின்ற
 रथं ரதத்தில்

आरुह्य ஏறி
 राघवोऽसुकदर्शनः { ராகவரை தரிசிப்ப
 தையே சிந்திக்கின்ற
 வராய்
 तूर्णं அதிசிக்கிரமே
 अयोध्यां அயோத்தியாபுரிக்கு
 अगमत् வந்துசேர்ந்தார்.

स प्रविष्टः पुरीं रम्यां श्रीमानिक्ष्वाकुनन्दनः । प्रविवेश महाबाहुर्वयत्र रामो महाद्युतिः ॥

ச: அவர்
 ரம்யா அழகுபெற்று விளங்
 புரீ நகரில் [கும்
 ப்ரவிஷ: புகுந்தார்.
 ஸ்ரீமான் சீமானும்
 இக்ஷ்வாகுப்பிள்ளை யும்

மஹாபாஹு: மஹாபாஹுவும்
 மஹாதுதி: மஹாபிரபாவசாலியு
 மாந
 ராம: ஸ்ரீராமர்
 யவ எங்கிருந்தனரோ
 அவ்விடத்திற்கு
 ப்ரவீஷ போய்ச்சேர்ந்தார்.

सोऽभिवाद्य महात्मानं ज्वलन्तमिव तेजसा । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं रामं सत्यपराक्रमम् ॥

ச: அவர்
 தேஜஸா தேஜஸால்
 ஜ்வலன் இவ சோதிமயமாக விளங்
 குகிறவரும்
 மஹாத்மான் மஹாத்மாவும்
 சத்யபராக்ரம் வினோத பராக்ரம
 சாலியுமான

ராம் ஸ்ரீராமருக்கு
 ப்ராஜ்ஜலி: அஞ்சலிஹஸ்தராகி
 அபிவாத்ய சேவித்து
 வாக்ய இந்த மொழியை
 உவாச சொன்னார்:

यथाऽऽज्ञप्तं महाराज सर्वे तत्कृतवानहम् । हतः स लवणः पापः पुरी चास्य निवेशिता ॥

மஹாராஜ! “மஹாராஜரே!
 நான்
 அந்த
 நியமனம்
 எல்லாவற்றையும்
 நியமித்தவரே
 செய்துமுடித்தேன்

ச: பாப: அந்த பாபியாகிய
 லவண: லவணன்
 ஹத: கொல்லப்பட்டான்.
 ஷ்ய இவனது
 புரி ச நகரமும்
 நிவேசிதா நூதனமாக நிருமாணி
 க்கப்பட்டிருக்கிறது.

द्वादशैते गता वर्षास्त्वां विना रघुनन्दन । नोत्सहेयमहं वस्तुं त्वया विरहितो नृप ॥१०॥

“ஹே ரகுநந்தன!
 தேவரீரை விட்டுப்
 பிரிந்து
 இந்தப் பன்னிரண்டு
 ஆண்டுகள்
 போய்விட்டன.
 ஹே லோகநாத!

அஹ் நான்
 த்வயா தேவரீரால்
 விரஹித: தனித்துபிரித்துவைக்
 கப்பட்டவனாய்
 வஸ்து வனிக்க
 ந:ஸஹேயம் விரும்பேன்.

स मे प्रसादं काकुत्स्थ कुरुवामितविक्रम । मातृहीनो यथा वत्सो न चिरं प्रवसाम्यहम् ॥

“தாயை விட்டுப்
 பிரிந்த
 கன்று
 போலிருக்கும்
 அந்த
 நான்
 வெகுகாலம்

ந ப்ரமி தனித்துவேறு காட்டி
 ல் வாஸஞ்செய்யேன்;
 அஸிதவிக்ரம எதையும் செய்து
 முடிக்கவல்லவராகிய
 காசுஸ்த காகுத்தரே!
 மே எனக்கு
 ப்ரஸாத் பேருதவியை
 கुरुவ ரியமித்தருள்க. ”

एवं ब्रुवाणं शत्रुघ्नं परिष्वज्येदमब्रवीत् । मा विषादं कृथाः शूर नैतत्क्षत्रियचेष्टितम् ॥१२॥

एवं
ब्रुवाणं
शत्रुघ्नं
परिष्वज्य
इदं
अब्रवीत्

இங்ஙனம்
உரைசெய்த
சத்ருக்கினை
அணைத்து ஆலிங்க
இப்படி [னம் செய்து
நியமித்தருளினார் :

शूर
विषादं
मा कृथाः
एतत्
क्षत्रियचेष्टितं
न

“ஹே சூர!
வியாகுலத்திற்கு
இடங்கொடாதே.
இது
சூத்திரியனது நடவ
ஆகாது. [டிக்கை

नावसीदन्ति राजानो विप्रवासेषु राघव । प्रजा नः परिपालया हि क्षत्रधर्मेण राघव ॥

राघव
राजानः
विप्रवासेषु
न अवसीदन्ति

“ஹே சத்ருக்கின!
வேந்தர்கள்
தம்மவரைவிட்டு இதர
தேசங்களில் வளித்
திருக்கவேண்டிய
காரியங்களில்
விசனமுறமாட்டார்
கள்.

राघव
नः
क्षत्रधर्मेण
प्रजाः
परिपालयाः हि

ஹே சத்ருக்கின!
நமது
சூத்திரியதர்மத்தை
மேற்கொண்டு
பிரஜைகள்
பரிபாலிக்கப்படவே
ண்டியவர்களல்லவா

काले काले तु मां वीर ह्ययोध्यामवलोकितुम् । आगच्छ त्वं नरश्रेष्ठ गन्तासि च पुरं तव ॥

नरश्रेष्ठ
वीर
तव
पुरं
गन्तासि हि

“ஹே புருஷோத்தம!
ஹே வீர!
உனது
நகருக்கு
நீ திரும்பிப்போக
வேண்டும்.

तु
काले काले
मां
अवलोकितुं
अयोध्यां च
एवं आगच्छ

ஆனாலும்
அப்போதைக்கப்போ
என்னை [து
பார்க்க
அயோத்தியாபுரிக்கும்
நீ வரலாம்.

ममापि त्वं सुदयितः प्राणैरपि न संशयः । अवश्यं करणीयं च राज्यस्य परिपालनम् ॥

त्वं च
सम
प्राणैः अपि
सुदयितः
न संशयः

“நீயும்
எனக்கு
ப்ராணனிலும்
அதிகப் பிரியமான
வன்.
இதற்கையமில்லை.

अपि
राजस्य
परिपालनं
अवश्यं
करणीयम्

இருந்தாலும்
ராஜ்யத்தினுட
பரிபாலனம்
அவச்யமாய்
செய்தே தீரவேண்டிய
காரியம்.

तस्मात्त्वं वस काकुत्स्थ सप्तरात्रं मया सह । ऊर्ध्वं गन्तासि मधुरां सभृत्यबलवाहनः ॥

काकुत्स्थ
तस्मात्
त्वं
मया सह
सप्तरात्रं
वस
ऊर्ध्वं

“ஹே சத்ருக்கன!
ஆகலின்
நீ
என்னோடுகூட
ஏழு இரவு
தங்கியிரு.
பிறகு

सभृत्य-
बलवाहनः
मधुरां
गति

பரிஜனங்களோடும்,
நைன்யங்களோடும்
வாஹனங்களோடும்
கூடினவனாய்
மதுராபுரிக்கு
நீ திரும்பிச்செல்வா
யாக.

रामस्यैतद्वचः श्रुत्वा धर्मयुक्तं मनोगतम् । शत्रुघ्नो दीनया वाचा बादमित्येव चाब्रवीत् ॥

शत्रुघ्नः	சத்ருக்ணர்	श्रुत्वा	கிரமேற்கொண்டு
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	दीनया	தழுதழுத்த
मनोगतं	மனோபிஷ்டமாயும்	वाचा	குரலுடன்
धर्मयुक्तं च	தர்மானுஸாரமாயு மிருக்கும்	बाढं इति एव	{ “திருவாக்குக்கு மறு வாக்குண்டோ” என்று
एतत्	அந்த	अब्रवीत्	பதிவரைத்தார்.
वचः	உத்திரவை		

सप्तरात्रं च काकुत्स्थो राघवस्य यथाज्ञया । उष्य तत्र महेष्वासो गमनायोपचक्रमे ॥

महेष्वासः	மஹைபோர்வீராகிய	उष्य	வஸித்துவிட்டு
काकुत्स्थः	சத்ருக்ணர்	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
राघवस्य	ஸ்ரீராகவரது	गमनाय	பிரயாணமாகப்போக
आज्ञया यथा	ஆக்கௌயின்படியே	उपचक्रमे	வேண்டிய முன் ஏற்பா
सप्तरात्रं च	ஏழு இரவு மட்டும்		டுகளைச் செய்யலானார்.

आमन्त्र्य तु महात्मानं रामं सत्यपराक्रमम् । भरतं लक्ष्मणं चैव महारथमुपारुहत् ॥१९॥

सत्यपराक्रमं	{ எக்கரலத்திலும் வீ ணாகாத பராக்கிரமம் படைத்த	लक्ष्मणं एव	லக்ஷ்மணரிடத்திலும்
महात्मानं	மஹாத்மாவாகிய	आमन्त्र्य	சொல்லி விடைபெற் றுக்கொண்டு
रामं तु	ஸ்ரீராமரிடத்திலும்	महारथं	மஹத்தான ரதத்தின் மீது
भरतं च	பரதரிடத்திலும்	उपारुहत्	ஏறிக்கொண்டார்.

दूरं ताभ्यामनुगतो लक्ष्मणेन महात्मना । भरतेन च शत्रुघ्नो जगामाशु पुरं ततः ॥२०॥

शत्रुघ्नः	சத்ருக்ணர்	अनुगतः	கூடவந்து வழிவிட்ட பட்டவராய்
ताभ्यां	அவ்விருவர்களாகிய	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
महात्मना	மஹாத்மாவான	पुरं	நகருக்கு
भरतेन	பரதராலும்	आशु	சீக்கிரமாய்
लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணராலும்	जगाम	போய்ச்சேர்ந்தார்.
दूरं	வெகுதூரம்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्विसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23140

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2416

विसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் || 53 ||

मृतबालकद्विजविलापः—குழந்தையிறந்த அந்தணரின் விலாபம்.

प्रस्थाप्य तु स शत्रुघ्नं भ्रातृभ्यां सह राघवः । प्रसुमोद सुखी राज्यं धर्मेण परिपालयन् ॥

सः	அந்த	धर्मेण	தர்மமாய்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	परिपालयन्	பரிபாவித்துக்
शत्रुघ्नं	சத்ருக்கினரை		கொண்டு
प्रस्थाप्य तु	அனுப்பிவிட்டு	सुखी	மனக்குறையில்லாத
भ्रातृभ्यां सह	இரு சகோதரர்களு		வராய்
राज्यं	ராஜ்யத்தை [டனே	प्रसुमोद	ஸந்தோஷமாயிருந்து
			வந்தார்.

ततः कतिपयाहस्य वृद्धो जानपदो द्विजः । मृतं बालमुपादाय राजद्वारमुपागमत् ॥ 2 ॥

कतिपयाहस्य	சிலதினங்களுக்கு	मृतं	மாணமடைந்த
ततः	பிறகு	बाळं	சிறுவனொருவனை
जानपदः	நாட்டுப்புறத்தானாகிய	उपादाय	எடுத்துக்கொண்டு
वृद्धः द्विजः	ஒரு கிழப்பிராமம்	राजद्वारं	ராஜமாளிகைவாயிலில்
	ணன்	उपागमत्	வந்துசேர்ந்தான்.

रुदन्बहुविधा वाचः स्नेहदुःखसमन्विताः । असकृत्पुत्र पुत्रेति वाक्यमेतदुवाच ह ॥ 3 ॥

असकृत्	அடிக்கடி	बहुविधाः	பல
पुत्र	‘ஐயோ மகனே	वाचः	வார்த்தைகளை
पुत्र	மகனே’	रुदन्	அலறி ஊளையிட்டுக்
इति	என்றும்		கொண்டு
स्नेहदुःख- }	புத்திரனிடமன்புட	एतत्	இந்த
समन्विताः }	னும் அவன் இறந்த	वाक्यं	மொழியையும்
	தால் தயர்த்துடனு	उवाच ह	மொழிந்தான்:
	மிருக்கும்		

किं नु मे दुष्कृतं कर्म पुरा देहान्तरे कृतम् । यदहं पुत्रमेकं त्वां पश्यामि निधनं गतम् ॥

अप्राप्तयौवनं बालं पञ्चवर्षसमन्वितम् । अकाले कालमापन्नं मम दुःखाय पुत्रक ॥ 4 ॥

मे	எனது	अप्राप्तयौवनं	பெளவனபருவம்முடி- யாதவனும்
पुरा देहान्तरे	ஸ்ரீவஜ்ஜனமத்தில்	पञ्चवर्षसमन्वितं	ஐந்துவயதுள்ள
किं नु	எனக்குத்தெரியாத	बाळं	சகவும்
	வதோ ஒன்று	पुत्रं एकं	ஏகபுத்திரனுமாகிய
दुष्कृतं कर्म	பாபச்செயல்	त्वां	உன்னை
कृतं	நேர்ந்திருக்கவேண்	अकाले	அகாலத்தில்
पुत्रकं	குழந்தாய்! [டம்.	कालमापन्नं	யமனிடம் சிக்கிக்
यत्	அதனால்தான்		கொண்டவனுய்
मम	எனக்கு	निधनं गतं	பிணமாய்கிடக்கிறதை
दुःखाय	துக்கமுண்டாகுவ	अहं	நான்
	தன்பொருட்டே	पश्यामि	பார்த்துப்படுகிறேன்.

अल्पैरहोभिर्निधनं गमिष्यामि न संशयः । अहं च जननी चैव तव शोकेन पुत्रक ॥ ६ ॥

புவக “குழந்தாய்!
 தவ உனக்கு
 ஷோகென புலம்பி அழுவதால்
 அல்பை: சில
 அஹோமி: தினங்களில்
 ஸஹ் ச நானும்

निधनं சாலை
 गमिष्यामि அடைவேன்.
 जननी च एव அன்னையும் அப்படி
 யே அடைவாள்.

न संशयः இதற்கு ஐயமில்லை.

न स्मराम्यनृतं व्युक्तं न च हिंसां स्मराम्यहम् । सर्वेषां प्राणिनां पापं कृतं नैव स्मराम्यहम् ॥

व्युक्तं हि “காரியார் த்தமாகவும்
 சொல்லப்பட்ட
 अनृतं பொய்மொழியை
 न स्मरामि நான் நினைத்ததில்லை.
 अहं நான்
 हिंसां च ஹிம்சைகளில்
 எதையும்

न स्मरामि நினைத்ததில்லை.
 अहं நான்
 सर्वेषां எப்படிப்பட்ட
 प्राणिनां பிராணிகளுக்கும்
 पापं एव திங்கு ஒன்றையும்
 कृतं விளைவித்ததாய்
 न स्मरामि அறியேன்.

केनाद्य दुष्कृतेनायं बाल एव ममात्मजः । अकृत्वा पितृकार्याणि गतो वैवस्वतक्षयम् ॥

केन- “யாருடைய
 दुष्कृतेन பாவத்தால்
 मम எனது
 आत्मजः புதல்வனாகிய
 अयं இந்த
 बालः சிசு

पितृकार्याणि { பிதாவுக்கு செய்யவே
 ண்டிய உத்தரக்கிரி
 யைகளை
 अकृत्वा एव செய்யாமலே
 अद्य இப்பொழுதே
 वैवस्वतक्षयं யமலோகத்திற்கு
 गतः போய்விட்டான்?

नेदृशं दृष्टपूर्वं मे श्रुतं वा घोरदर्शनम् । मृत्युरप्राप्तकालानां रामस्य विषये यथा ॥ ९ ॥

ईदृशं “இப்படிப்பட்ட
 घोरदर्शनं கோரமான காட்சி
 मे என்னுடைய
 दृष्टपूर्वं அனுபவத்திலாவது
 श्रुतं वा செவிக்கு எட்டின
 தாகவாவது

रामस्य ஸ்ரீராமரது
 विषये ராஜ்யத்தில்
 अप्राप्तकालानां அகாலங்களில் மனிதர்
 களுக்கு
 यथा இப்படிப்பட்டதாய்
 मृत्युः மரணமுண்டாகிறது.

न इल्लै. இல்லை.
 रामस्य दुष्कृतं किञ्चिन्महदस्ति न संशयः । यथा हि विषयस्थानां बालानां मृत्युरागतः ॥

विषयस्थानां “ராஜ்யத்திலிருக்கும்
 बालानां சிறுவர்களுக்கு
 यथा இப்படிப்பட்டதாய்
 मृत्युः மரணம்
 आगतः हि உண்டாகின்ற மையால்

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 दुष्कृतं பாவம்
 किञ्चित् ஏதோ ஒன்று
 महत् மகத்தாய்
 अस्ति இருக்கிறது.
 न संशयः இதற்கையமில்லை.

न हन्यविषयस्थानां बालानां मृत्युतो भयम् । त्वं राज्ञीवयस्यैनं बालं मृत्युवशं गतम् ॥

अन्यविषयस्थां “ மற்ற ராஜ்யங்களிலு
 बालानां “ சிறுவர்களுக்கு [ள்ள
 मृत्युः “ யமனிடமிருந்து
 न भयं हि “ தீங்கு உண்டாகாமலி
 “ நுக்கிறபடியால்

राजम् “ ராஜனே !

राजद्वारि मरिष्यामि पत्न्या सार्धमनाथवत् ।

अनाथवत् “ “ ரக்ஷிக்கும் நாதனைப்
 “ பொறுதவனாய்

पत्न्या सार्धं “ மனைவியுடன் கூட

राजद्वारि “ ராஜமாளிகைவாயிலில்

मरिष्यामि “ நான் உயிரைவிடுகின்
 “ தேன்.

भ्रातृभिः सहितो राजन्दीर्घमायुरवाप्स्यसि । उषिताः स्म सुखं राज्ये तवासिन्सुपहाबल ॥

सुमहाबल { “ மஹாபிரசித்திபெ
 “ ற்ற சாமர்த்தியசாலி
 “ யாகிய

राजन् “ சக்கிரவர்த்தியாரே !

भ्रातृभिः सहितः “ தம்பிமார்களோடு கூட

दीर्घ आयुः “ தீர்க்காயுளை

इदं तु पतितं ह्यस्मात्तव राम वशे स्थिताः । कालस्य वशमापन्नाः स्वल्पं हि न हि नः सुखम् ॥

तु “ இப்பொழுது

इदं “ இது

पतितं “ சம்பவித்திருக்கிறது.

अस्मात् “ இதிலிருந்து

राम “ ஹே ராம !

तव “ உமது

वशे “ ஆளுகையில்

स्थिताः हि “ இருப்பவர்களும்

संप्रत्यनाथो विषय इक्ष्वाकूणां महात्मनाम् । रामं नाथमिहासाद्य बालान्तकरणं ध्रुवम् ॥

इह “ இவ்வூகில்

महात्मनां “ மகாத்மாக்களான

इक्ष्वाकूणां “ இக்ஷ்வாகுவம்சத்த

“ வர்களுடைய

विषयः “ ராஜ்யமானது

रामं “ ராமரை

ध्रुवं “ நிச்சயமாய்

मृत्युवशं “ யமன் கையில்

गतं “ சிக்கிக்கொண்ட

एनं “ இந்த

बालं “ சிசுவை

त्वं “ நீர்

जीवयस्व “ பிழைப்பிக்கவேண்டும்.

ब्रह्महत्यां ततो राम समुपेत्य सुखी भव ॥

राम “ ஹே ராம !

ततः “ அதனால்

ब्रह्महत्यां “ பிரம்மஹத்தேதோஷத்

समुपेत्य “ அடைந்து [தை

सुखी “ சுகமாக

भव “ வாழ்ந்திரும்.

अवाप्स्यसि “ நீர் அடையும்.

तव “ உமது

अस्मिन् “ இந்த

राज्ये “ ராஜ்யத்தில்

सुखं “ சுகமாக

उषिताः स्म “ வாழ்ந்தோம்.

कालस्य “ யமனுடைய

वशं आपन्नाः { “ ஆளுகையால் துன்பு

“ றுபவர்களாயிருக்

“ கின்றார்கள்.

नः “ எங்களுக்கு

सुखं हि “ சேஷமென்பதே

स्वल्पं हि “ கொஞ்சமேனும்

न “ இல்லை.

बा शान्तकरणं { “ சிசுக்களுக்கு மாண

“ மேற்பட்டதற்குக்

“ காரணபூதரான

नाथं “ நாதராய்

आसाद्य “ அடைந்து

संप्रति “ இப்பொழுது

अनाथः “ கேவலமாயிருக்கிறது.

राजदोषैर्विपद्यन्ते प्रजा ह्यविधिपालिताः । असद्वृत्ते तु नृपतावकाले म्रियते जनः ॥१६॥

नृरात्रौ	“ ஓர் அரசன்	अविधिपालिताः	அதர்மத்துடன் பரி
असद्वृत्ते	தீயத்தொழில்களை		பாலிக்கப்பட்ட
	புரியும்பகஷத்தில்	प्रजा:	குழிகள்
तु	அதனால்	राजोषैः हि	ராஜாவினது பாபங்
जनः	துரைத்தனத்திற்கு		களாலேயே
	உட்பட்ட மனிதன்	विरचन्ते	விபத்தை அடைகிறார்
अकाले	அகாலத்தில்		கள்.
म्रियते	மரணமடைகிறான்.		

यद्वा पुरेष्वयुक्तानि जना जनपदेषु च । कुर्वते न च रक्षाऽस्ति तदा कालकृतं भयम् ॥

यद्वा	“ இதில்லையென்றால்	कुर्वते	செய்யத்தலைப்பட்டு
पुरेषु	நகரங்களிலும்		விட்டார்கள்.
जनपदेषु च	நாடுகளிலும்	रक्षा	தடுத்துப் பாதுகாக்கி
जनाः	ஜனங்கள்	न अस्ति	இல்லை. [மது
अयुक्तानि	அசாஸ்திரகிருத்தியங்	तदा च	என்றாலும்
	களை	कालकृतं	யமனால் விளையும்
		भयम्	ஆபத்தாண்டு.

सुव्यक्तं राजदोषो हि भविष्यति न संशयः । पुरे जनपदे चापि ततो बालवयो ह्ययम् ॥

अयं	“ இந்த	जनपदे अपि	நாட்டிலும்
बालवधः	சுசுமரணம்	राजदोषः हि	இராஜனது பாவம்
सुव्यक्तं	பிரத்தியகூத்திலேற		தான்
	பட்டிருக்கிறது.	भविष्यति	இப்பொழுது ஸம்ப
ततः	என்கிறதால்		வித்திருக்கிறது.
पुरे च	நகரிலும்	न संशयः	இதற்கு ஐயமில்லை.”

एवं बहुविधैर्वावैरुपरुध्य मुहुर्मुहुः । राजानं दुःखसंतप्तः सुतं तमुपगृहते ॥ १९ ॥

दुःखसंतप्तः	துயரம் தாங்காதவனா	वावयैः	சொற்கொண்டு
	பிடுங்கி அவன்	उपरुध्य	விண்ணப்பம் செய்து
राजानं	அரசனை	तं	அந்த [விட்டு
एवं	இவ்வாறு	सुतं	மகளை
मुहुः मुहुः	மேன்மேலும்	उपगृहते	கட்டியனைத்தவண்ண
बहुविधैः	பலவித		மேயிடுந்தான்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रिसप्ततितमः सर्गः ॥

चतुःसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்துநாலாவது ஸர்க்கம். || ७४ ||

नारदवाक्यम्—நாரதவசனம்.

तथा तु करुणं तस्य द्विजस्य परिदेवनम् । शुश्राव राघवः सर्वं दुःखशोकसमन्वितम् ॥

राघवः तथा श्रीराकவரும்
तस्य अந்த
द्विजस्य பிராம்மணனது
दुःखशोक- } சகிக்கமுடியாத துய
समन्वितं } ரத்தால் விளைந்ததும்

करुणं கருணைக்குரியதுமான
परिदेवनं புலம்பல்
सर्वं எல்லாவற்றையும்
तु இப்பொழுது
शुश्राव செவிகொண்டார்.

स दुःखेन च सन्तप्तो मन्त्रिणस्तानुपाह्वयत् । वसिष्ठं वामदेवं च भ्रातरौ सहनैगमान् ॥

सः அவர்
दुःखेन துக்கத்தினால்
सन्तप्तः தவிப்புண்டவராகி
तान् मन्त्रिणः च அந்த மந்திரிமார்களை
वसिष्ठं च வலிஷ்டரையும் [யும்

वामदेवं வாமதேவரையும்
सहनैगमान् வேதவித்துக்களையும்
भ्रातरौ च பிரதாக்களையும்
उपाह्वयत् அழைத்துவரச்
சொன்னார்.

ततो द्विजा वसिष्ठेन सार्धमष्टौ प्रवेशिताः । राजानं देवसङ्काशं वर्षस्वेति ततोऽब्रुवन् ॥३॥

ततः அதனால்
वसिष्ठेन வலிஷ்டருடன்
सार्धं கூட
अष्टौ எட்டு
द्विजाः பிராம்மணர்கள்
प्रवेशिताः வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ततः உடனே
देवसङ्काशं தெய்வத்தன்மை
राजानं மன்னரை [படைத்த
वर्षस्व பல்லாண்டுபல்லாண்டு
इति என்று
अब्रुवन् ஆசிரவதித்தார்கள்.

मार्कण्डेयोऽथ मौद्गल्यो वामदेवश्च काश्यपः । कात्यायनोऽथ जाबालिर्गौतमो नारदस्तथा ॥

एते द्विजर्षभाः सर्वे आसनेषूपवेशिताः

॥ ४ ॥

एते இந்த
द्विजर्षभाः த்விஜோத்தமர்களாகிய

कात्यायनः च காதியாயனரும்
जाबालिः अथ ஜாபாலியும்
गौतमः கௌதமரும்
नारदः तथा நாரதருமாகிய
सर्वे எல்லோரும்
आसनेषु ஆஸனங்களில்
उपवेशिताः வீற்றிருந்தார்கள்.

मार्कण्डेयः மார்க்கண்டேயரும்
मौद्गल्यः अथ மௌத்கல்யரும்
वामदेवः வாமதேவரும்
काश्यपः च காச்யபரும்

महर्षीन्समनुप्राप्तानभिवाद्य कृताञ्जलिः । मन्त्रिणो नैगमाश्चैव यथाहिमनुकूलतः ॥ ५ ॥

समनुप्राप्तान् வந்திருக்கும்
नैगमान् வேதவித்துக்களான
महर्षीन् एव மஹரிஷிகளையும்
मन्त्रिणः च மந்திரிமார்களையும்
कृताञ्जलिः அஞ்ஜலிஹஸ்தராகி

अभिवाद्य கொண்டாடி
यथाई அவரவர்களுக்கேற்ற வண்ணம்
अनुकूलतः அனுகூலமாய்ப்பசரித்
தார்.

तेषां समुपविष्टानां सर्वेषां दीप्ततेजसाम् । राघवः सर्वमाचष्टे द्विजोऽयमुपरोधते ॥ ६ ॥

राघवः श्रीराकவர்
 दीप्ततेजसां தேஜோமயமாய் ஜவ
 வித்துக்கொண்டு
 समुपविष्टानां வந்திருந்த
 तेषां அவர்கள்
 सर्वेषां எல்லோருக்கும்

अयं இந்த
 द्विजः பிராம்மணன்
 उपरोधो வருந்தி வேண்டிக்
 கொள்ளுகிறான்.
 सर्वं என்ற யாவற்றையும்
 आचष्टे அறிவித்தார்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राज्ञो दीनस्य नारदः । प्रत्युवाच शुभं वाक्यमृषीणां सन्निधौ नृपम् ॥

नारदः नாரதமுனிவர்
 दीनस्य வியாசுலமடைந்து
 பரிதவிக்கும்
 तस्य அந்த
 राज्ञः மன்னரது
 तद्वचनं அம்மொழிக்கு
 श्रुत्वा திருச்செவியைத்தது

ऋषीणां முனிவர்களது
 सन्निधौ மத்தியில்
 नृपं பன்னரைப்பார்த்தது
 शुभं ஹிதகரமாகிய
 वाक्यं இனிவரும் மொழியை
 प्रत्युवाच பதிலாய் திருவாய்
 மலர்ந்தருளினார்.

शृणु राजन्यथाऽकाले प्राप्तो बालस्य संक्षयः । श्रुत्वा कर्तव्यतां राजन्कुरुष्व रघुनन्दन ॥

राजन् “ஹே ராஜரே!
 बालस्य பாலனுக்கு
 संक्षयः முடிவு
 अकाले அகாலத்தில்
 प्राप्तः நேர்ந்தது.
 यथा ஏன் என்பதை

शृणु கூறுகின்றேன் திருச்
 செவியைத்தருள்க.
 राजन् ஹே ராஜரே!
 रघुनन्दन ஹே ரகுநந்தன!
 श्रुत्वा செவியுற்றபின்னர்
 कर्तव्यतां செய்யத்தகுவதை
 कुरुष्व செய்தருள்க.

पुरा कृतयुगे राजन्ब्राह्मणा वै तपस्विनः । अब्राह्मणस्तदा राजन् तपस्वी कथञ्चन ॥ ९ ॥

राजन् “ஹே ராஜரே!
 पुरा பூர்வம்
 कृतयुगे கருதயுகத்திலே
 ब्राह्मणाः பிராம்மணர்கள்
 वै மாத்திரமே
 तपस्विनः தவம்புரியும் அதிகார
 முடையவர்கள்.

राजन् ஹே ராஜரே!
 तदा அக்காலத்தில்
 अब्राह्मणः பிராம்மணனில்லாத
 இதராஜாதியான்
 कथञ्चन என்னபாடுபட்டாலும்
 तपस्वी न தவம்புரிய அதிகாரமு
 டையவனாய் ஆகான்.

तस्मिन् युगे प्रज्वलिते ब्रह्मभूते त्वनावृते । अमृत्यवस्तदा सर्वे जज्ञिरे दीर्घदर्शिनः ॥ १० ॥

तस्मिन् युगे அந்த யுகம்
 பிரம்மத்தை தியா
 ब्रह्मभूते { னிப்பது ஒன்றையே
 ஸதா ஸர்வமுமாயி
 रघुनन्दन { ரூப்பதாயும்
 अनावृते ஜாதமிச்சரமில்லாத
 தாயும்
 प्रज्वलिते விளங்குகையில்

तदा அக்காரணத்தால்
 तु அக்காலத்தில்
 सर्वे எல்லோரும்
 दीर्घदर्शिनः பூர்வவிவேகிகளாய்
 अमृत्यवः மரணமில்லாதவர்
 களாய்
 जज्ञिरे விளங்கினார்கள்.

तत्स्वेतायुगं नाम मानवानां वपुष्मताम् । क्षत्रियास्तत्र जायन्ते पूर्वेण तपसाऽन्विताः ॥

ततः “அதன்பிறகு
வபுஷ்மதாं சரீரமுள்ள
மானவாந் ம1னிடர்களுடைய
ஸ்தையுగं நாம த்ரேதாயுகம் என்பது.
தவ அதில்
पूर्वेण முதலில்

क्षदियाः கூத்திரியர்கள்
तपसा தவத்தால்
अन्विताः மேன்மைபெற்றவர்
களாய்
जायन्ते ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட
டார்கள்.

वीर्येण तपसा चैव तेऽधिकाः पूर्वजन्मनि । मानवा ये महात्मानस्त्वत्र त्रेतायुगे युगे ॥

पूर्वजन्मनि “முந்திய யுகப்பிறப்
பில்

त्रेतायुगे த்ரேதாயுகமெனப்
படும்

ये எந்த
मानवा: மனிதர்கள்
महात्मानः மஹா த்மாக்களோ
ते அவர்கள்
अथ இந்த

युगे तु யுகத்திலும்
वीर्येण च தேஜஸாலும்
तपसा एव தவத்தாலும்
अधिका: மேன்மைபெற்றவர்
கள்.

ब्रह्म क्षत्रं च तत्सर्वं यत्पूर्वमपरं च यत् । युगयोरुभयोरासीत्समवीर्यसमन्वितम् ॥ १३ ॥

यत् “எதொன்று
ब्रह्म च பிராம்மணனுக்கு
மட்டும்
पूर्वं முதலிலிருந்ததோ
यत् எதொன்று
क्षत्रं च கூத்திரியனுக்கும்
अपरं பின்பு ஏற்பட்டதோ

तत्सर्वं அதெல்லாமும்
उभयो: இரண்டு
युगयो: யுகங்களிலும்
समवीर्यसमन्वितं சமமான பயனை
தருகின்றதாய்
आसीत् ஆயிற்று.

अपश्यंस्तु न ते सर्वे विशेषमधिकं ततः । स्थापनं चक्रिरे तत्र चातुर्वर्ण्यस्य सम्मतम् ॥

ततः “ஆனதால்
तु அப்பொழுது
ते सर्वे அவர்கள் எல்லோரும்
अधिकं அதிகமான
विशेषं வித்தியாஸத்தை
अपश्यन् न காணவில்லை.

तत्र அந்த சந்தர்ப்பத்தில்
चातुर्वर्ण्यस्य நான்கு வர்ணத்தவ
ருக்கும்
सम्मतं ஆசாரபேதத்தை
स्थापनं விதியாய்
चक्रिरे ஏற்படுத்தினார்கள்.

तस्मिन्யुगे प्रवृत्तिर्य धर्मभूते ह्यनावृते । अधर्मः पादमेकं तु पातयत्पृथिवीतले ॥ १५ ॥

तस्मिन् युगे “அந்த யுகம்
धर्मभूते { தர்மம் ஒன்றே ஸதா
ஸர்வமுமாய் இருப்
பதாகவும்
अनावृते ஜாதிரிசரமில்லாத
தாயும்
प्रवृत्तिर्य விளங்குகையில்

हि அக்காரணத்தால்
तु அப்பொழுது
अधर्मः அதர்மமானது
पृथिवीतले பூமியில்
पादं एकं நான்கில் ஒரு பாகத்
पातयत् நாட்டிற்று. [தை

अधर्मेण हि संयुक्तस्तेजो मन्दं भविष्यति

॥ १६ ॥

अधर्मेण "அதர்மத்துடன்
संयुक्तः மிசர்ப்பட்டுவிட்டது
हि என்றால்

तेजः சக்தியானது
मन्दं குறைந்ததாய்
भविष्यति ஆகும்.

आमिषं यच्च पूर्वेषां राजसं च मलं भृशम् । अनृतं नाम तद्भूतं पादेन पृथिवीतले ॥ १७ ॥

पृथिवीतले "பூமியில்
पादेन ஒரு பாதத்தால்
भूतं ஏற்பட்டது
यत् எந்த
अनृतं விவஸாயம்
नाम என்கிற
आमिषं ஜீவனோபாயமோ

त् अது
पूर्वेषां கருதயுகத்தவர்
राजसं च கருக்கு
भृशं ராஜஸகுணத்தைப்
मलं च மிக்க [பற்றியதாயும்
நனமானதாயுமிருந்
தது.

अनृतं पातयित्वा तु पादमेकमधर्मतः । ततः प्रादुष्कृतं पूर्वमायुषः परिनिष्ठितम् ॥ १८ ॥

अधर्मतः "அதர்மத்தால்
एकं ஒரு
पादं பாதத்தை
पातयित्वा நாட்டிவிட்டு
ततः அதனால்
अनृतं பயிர்த்தொழில்

प्रादुष्कृतं பிரதயக்ஷமாய் காண
तु அத்துடன்
पूर्वं முதலில்
आयुषः ஆயுசுக்கு
परिनिष्ठितम् தடுமாற்றமடைந்தது.

पतिते त्वनृते तस्मिन्नधर्मे च महीतले । शुभान्येवाचरल्लोकः सत्यधर्मपरायणः ॥ १९ ॥

तस्मिन् "அந்த
महीतले பூமியானது
अधर्मे அதர்மத்தின் பயனாய்
अनृते பயிர்த்தொழிலில்
पतिते तु கழிந்துகிடக்கையில்

लोकः உலகம்
सत्यधर्म- } ஸத்தியமான தர்மம்
परायणः } ஒன்றை மட்டும் கை
शुभानि एव விடாததாய்
आचत् நன்மைகளையே
நாடிற்று.

त्रेतायुगे च वर्तन्ते ब्राह्मणाः क्षत्रियाश्च ये । तपोऽतप्यन्त ते सर्वे शुश्रूषामपरे जनाः ॥

त्रेतायुगे "தரோதாயுகத்தில்
ब्राह्मणाः च பிராமணர்களும்
क्षत्रियाः च க்ஷத்திரியர்களும்
तपः தவம் புரிதலை
अतप्यन्त அனுஷ்டித்தார்கள்.
शुश्रूषां பணிவிடை செய்து

अपरे இதராஜாதி
जनाः ஜனங்கள்
ये எவர்களோ
ते அவர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
वर्तन्ते இருந்தார்கள்.

அக்கு

स धर्मः परमस्तेषां वैश्यशूद्रं समागमत् । पूजां च सर्ववर्णानां शूद्राश्चकुर्विशेषतः ॥ २१ ॥

तेषां	“அவர்களுடைய	शूद्राः	சூத்ரர்கள்
सः	அந்த	विशेषतः	முகக்கியமாய்
धर्मः	கடபையானது	सर्ववर्णानां च	ஸகலவர்ணத்தவர் களுக்கும்
वैश्यशूद्रं	வைசியசூத்திரஜாதி		
परमः	சரியாய் [யாரிடம்	पूजां	ஊழியஞ்செய்தலை
समागमत्	நடைபெற்றது.	चक्रुः	அனுஷ்டித்தார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे तेषामधर्मं चानृते च ह । ततः पूर्वं भृशं द्रासमगमन्नृपसत्तम ॥ २२ ॥

नृपसत्तम	“ஹே ராஜோத்தம!	पूर्व च	பயனானதும்
ततः	அதன்மேல்	अनृते ह	பயித்தொழிலிலும்
एतस्मिन्	இதன்	भृशं	அதிக
अन्तरे	முடிவிலே	हासं	குறைந்த பலனை
तेषां	அவர்களுடைய	अगमन्	அவர்கள் அடைந்தார்கள்.
अधर्मं च	அதநுமத்தின்		

ततः पादमधर्मः स द्वितीयमवतारयत् । ततो द्वापरसंज्ञाऽस्य युगस्य समाजायत ॥ २३ ॥

ततः	“அப்பொழுது	ततः	அதிலிருந்து
सः	அந்த	अस्य	அந்த
अधर्मः	அதர்மமானது	युगस्य	யுகத்திற்கு
द्वितीयं	இரண்டாவது	द्वापरसंज्ञा	துவாபரயுகமெனும் பெயர்
पादं	பாதத்தை		
अवतारयत्	ஊன்றிவிடும்	समाजायत	பெறும்.

तस्मिन्द्वापरसंज्ञे तु वर्तमाने युगक्षये । अधर्मश्चानृतं चैव ववृधे पुरुषर्षभ ॥ २४ ॥

पुरुषर्षभ	“ஹே புருஷோத்தம!	वर्तमाने तु	வந்தவளவில்
तस्मिन्	அந்த	अधर्मः	அதர்மமாகிய
द्वापरसंज्ञे	துவாபரயுகமென்ற	अनृतं च एव	பயித்தொழிலும்
युगक्षये च	யுகமுடிவும்	ववृधे	வளரும்.

तस्मिन्द्वापरसंख्याते तपो वैश्यान्समाविशत् । त्रिभ्यो युगेभ्यस्त्रीन्वर्णान्क्रमाद्वै तप आविशत् ॥

तस्मिन्	“அந்த	युगेभ्यः	யுகங்களிலும்
द्वापरसंख्याते	துவாபரயுகத்தில்	क्रमात् वै	முறையே
तपः	தவம்புரிதல்	तपः	தவம்புரிதல்
वैश्यान्	வைசியர்களுக்கு	वीन्	மூன்று
समाविशत्	உரியதாய்விடுகிறது.	वर्णान्	வர்ணத்தவர்களுக்கும்
विश्यः	முன்று	आदिशत्	உரியதாய்விடும்.

त्रिभ्यो युगेभ्यस्त्रीन्वर्णान्धर्मश्च परिनिष्ठितः । न शूद्रो लभते धर्मं युगतस्तु नरर्षभ ॥२६॥

नरर्षभ "ஹே புருஷோத்தம!
 विभ्यः மூன்று
 युगेभ्यः யுகங்களிலும்
 लीन् மூன்று
 वर्णान् च வர்ணத்தவர்களுக்கும்

धर्मः தவம்புரிதல்
 परिनिष्ठितः ஏற்றது.
 युगतः இந்த யுகங்களில்
 शूद्रः तु சூத்திரன் மட்டும்
 धर्मं தவம்புரிய
 न लभते பாத்திரனாகான்.

हीनवर्णो नृपश्रेष्ठ तप्यते सुमहत्तपः

॥ २७ ॥

नृपश्रेष्ठ "ஹே ராஜோத்தம!
 हीनवर्णः கீழ்க்குலத்தவனெருவன்

सुमहत् மிகவும் உக்கிரமான
 तपः தவத்தை
 तप्यते இயற்றுகிறான்.

भविष्यच्छूद्रयोन्यां वै तपश्चर्या कलौ युगे । अधर्मः परमो राजन्दापरे शूद्रजन्मनः ॥२८॥

राजन् "ஹே மன்னரே!
 कलौ युगे கலியுகத்தில்
 शूद्रयोण्यां वै சூத்திரஜாதியில் பிறந்தவனிடத்திலும்
 तपश्चर्या தவம்புரிதல்

भविष्यत् அனுஷ்டானத்திற்கு வரும்.
 शूद्रजन्मनः சூத்திரஜாதியானுக்கு
 दापरे தவாபரயுகத்தில்
 परमः இது பரம
 अधर्मः அதருமம்.

स वै विषयपर्यन्ते तव राजन्महातपाः । अद्य तप्यति दुर्बुद्धिस्तेन बालवधो ह्ययम् ॥२९॥

राजन् "ஹே மன்னரே!
 तव தேவரீரது
 विषयपर्यन्ते वै ராஜ்யத்தின் எல்லையி
 सः அந்த [லேயே
 दुर्बुद्धिः மூடன்
 अद्य. இப்பொழுது

महातपाः பெருந்தவம் புரிந்தவனாகி
 तप्यति தவமியற்றுகின்றான்.
 तेन हि அக்காரணத்தினால்
 अयं இந்த [லேயே
 बालवधः பாலகனது மாணம்.

यो ह्यधर्मकार्यं वा विषये पार्थिवस्य तु । करोति चाश्रीमूलं तत्पुरे वा दुर्मतिर्नरः ॥

क्षिप्रं च नरकं याति स च राजा न संशयः ॥ ३० ॥

यः "எவனேனுமொரு
 दुर्मतिः புத்திவீனான
 नरः மனிதன்
 अधर्मं तु தருமவிரோதமான
 कारीयत्तैयேனும்
 अकार्यं वा செய்யத்தகாத செய்கையையேனும்
 पार्थिवस्य ஒரு ராஜனது
 पुरे நகரிலோ
 विषये वा நாட்டிலோ

करोति हि செய்வானாகில்
 तत् च இதுதான்
 क्षिप्रं உடனேயே
 अश्रीमूलं துர்த்தசைகளுக்குக்
 कारणமாகின்றது.
 सः அந்த
 राजा च மன்னனும்
 नरकं च நரகத்தையே
 याति அடைகிறான்.
 न संशयः இதற்கு ஐயமில்லை.

अधीतस्य च तप्तस्य कर्षणः सुकृतस्य च । षष्ठं भजति भागं तु प्रजा धर्मेण पात्र्यन् ॥
षड्भागस्य च भोक्ताऽसौ रक्षते न प्रजाः कथम् ॥ ३१ ॥

अधीतस्य च “வேதாத்தியனத்தி
னுடையவும்
तप्तस्य च தவத்தினுடையவும்
सुकृतस्य तु ஸுகிருதத்தினுடைய
कर्षणः பலனின் [வும்
षष्ठं भागं ஆறிலொருபாகத்தை
धर्मेण அறநெறி தவறாது
प्रजाः பிரஜைகளை
पालयन् பரிபாலிக்கின்றவன்

भजति அனுபவிக்கின்றான்.
षड्भागस्य ஆறிலொருபாகத்திற்கு
भोक्ता च உரிமையுடைய
பாத்திவனாகும்
ऽसौ இவன்
प्रजाः பிரஜைகளை
रक्षते न பாதுகாக்காதிருக்கிறதா
कथम् எங்ஙனமாகும்?

स त्वं पुरुषशार्दूल मार्गस्व विषयं स्वकम् । दुष्कृतं यत्र पश्येथास्तत्र यन्नं समाचर ॥

पुरुषशार्दूल “ஹே புருஷோத்தம!
सः இப்படிப்பட்ட
त्वं தேவரீர்
स्वकं உமது
विषयं தேசத்தில்
मार्गस्व தேடும்.

दुष्कृतं பாபச்செயலை
पश्येथाः நேரில் பாரும்.
यत्र எவ்விடத்திலோ
तत्र அவ்விடத்தில்
यत्नं வேண்டிய வகையை
समाचर செய்தருளும்.

एवं चेद्धर्मवृद्धिश्च नृणां चायुर्विवर्धनम् । भविष्यति नरश्रेष्ठ बालस्यास्य च जीवितम् ॥

नरश्रेष्ठ “ஹே புருஷோத்தம!
एवं இங்ஙனம்
चेत् ஆகில்
धर्मवृद्धिः च தருமத்தின் ஏற்றமும்
नृणां மனிதர்களுக்கு

आयुर्विवर्धनं च தீர்க்காயுஷும்
अस्य இந்த
बालस्य பாலகனுக்கு
जीवितं च மறுபடி பிழைத்தெ
भविष्यति விளையும்.” [முடிவாகும்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुःसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23192

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2468

पञ्चसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ 35 ॥

शूद्रमुन्यन्वेषणम्—சூத்திரமுனியை தேவேது.

नारदस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वाऽमृतमयं तदा । प्रहर्षमतुलं लेभे लक्ष्मणं चेदमब्रवीत् ॥ १ ॥

तदा அப்பொழுது
नारदस्य நாராதருடைய
अमृतमयं ஹரிதகரமாகிய
तत् वाक्यं அம்மொழிக்கு
श्रुत्वा திருச்செவியசாய்த்து
तु அதன்மேல்

अतुलं प्रहर्ष மிக சந்தோஷத்தை
लेभे அடைந்தார்.
च உடனே
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரிடம்
इदं இங்ஙனம்
अब्रवीत् நியமித்தருளினார்:

गच्छ सौम्य द्विजश्रेष्ठं समाश्वसय सुव्रतम् । बालस्य तु शरीरं तत्तैलद्रोण्यां निशपय ॥

சௌம்ய "ஹே நல்லபிள்ளாய்!
 गच्छ இவ்விடமிருந்து செல்.
 सुव्रतं தர்மசீலராகிய
 द्विजश्रेष्ठं பிராம்மணோத்தமரை
 समाश्वसय பொறுத்திருக்கும்படி
 சமாதானம் செய்.

बाहस्य பாலகனுடைய
 तत् அந்த
 शरीरं तु பிரேதத்தையும்
 तैलद्रोण्यां எண்ணக்கொப்பரை
 यिष
 निशपय அமிழ்த்திவை.

गन्धैश्च परमोदारैस्त्वैश्चापि सुगन्धिभिः । यथा न क्षीयते बालस्तथा सौम्य विधीयताम् ॥

சௌம்ய "ஹே நல்லபிள்ளாய்!
 बालः சிறுவன்
 यथा எப்படியானால்
 परमोदारैः அதிகமான
 गन्धैः च சுகந்தங்களாலும்

सुगन्धिभिः மிக வாசனையான
 तैः च अपि தைலங்களாலும்
 क्षीयते न அழுகிப்போகாமலிரு
 तथा அப்படியே [ப்பாடு
 विधीयताम् செய்யப்பட்டும்.

यथा शरीरो बालस्य गुप्तः सन् क्लिष्टकर्मणः । विपत्तिः परिभेदो वा न भवेच्च तथा कुरु ॥

क्लिष्टकर्मणः "வாடிக்கிடக்கும்
 बालस्य பாலகனது
 शरीरः பிரேதமானது
 गुप्तः सन् ஜாக்கிரதையுடன் பா
 तु காக்கப்பட்டதாய்
 यथा எப்படிச்செய்தால்

विपत्तिः च தளர்ச்சி அடைந்ததா
 कवारवतु கவாவது
 परिभेदः वा உருமாறினதாகவா
 वतु வது
 भवेत् न ஆகாமலிருக்குமோ
 तथा அப்படியே
 कुरु நீ செய்யவேண்டும்.

एवमादिश्य काकुत्स्थो लक्ष्मणं शुभलक्षणम् । मनसा पुष्पकं दध्यावागच्छेति महायशः ॥

महायशः மஹாயசஸ்வியான
 काकुत्स्थः காசுத்தஸ்தர்
 शुभलक्षणं மஹாநற்குணசாலி
 யான
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணருக்கு
 एवं இப்படி.

आदिश्य நியமித்தருளியபின்னர்
 पुष्पकं புஷ்பகவிமானத்தை
 आगच्छ 'இவ்விடம் வா'
 इति என்று
 मनसा दध्यौ திருவுள்ளத்திற்கருதி
 னார்.

इजितं स तु विज्ञाय पुष्पको हेमभूषितः । आजगाम मुहूर्तेन समीपं राघवस्य वै ॥ ६ ॥

हेमभूषितः சுவர்ணத்தாலலங்கரி
 सः அந்த [க்கப்பட்ட
 पुष्पकः तु புஷ்பகவிமானமும்
 इजितं திருவுள்ளத்தின்
 அபிப்ராயத்தை

विज्ञाय சிரமேற்கொண்டு
 मुहूर्तेन वै தகூணமே
 राघवस्य ஸ்ரீராகவரது
 समीपं ஸன்னிதானத்திற்கு
 आजगाम வந்துசேர்ந்தது.

सोऽब्रवीत्प्रणतो भूत्वा अयमस्मि नराधिप । वश्यस्त्व महाबाहो किङ्करः समुपस्थितः ॥

சு: அது
 ப்ரணத: அடிபணிந்து நமஸ்க
 ஸூவா ஆகி [ரிக்கின்றதாய்
 அப்ரவீத் இப்படி விண்ணப்பம்
 செய்தது:
 மஹாபாஹி “ஹே மஹாபாகுவே!
 நராடிப ஹே புருஷோத்தம!

तव देववीरा तु
 वश्यः अतिकारपटुनदक्कम्
 किङ्करः अदिमैयान
 अयं इन्द्र
 असि नान
 समुपस्थितः இதோ வந்து காத்தி
 ருக்கின்றேன்.”

भाषितं रुचिरं श्रुत्वा पुष्पकस्य नराधिपः । अभिवाद्य महर्षींस्तान्निमानं सोऽयरोहत ॥
 धनुर्गृहीत्वा तूणी च खड्गं च रुचिरप्रभम् । निक्षिप्य नगरे वीरौ सौमित्रिभरताबुधौ ॥

சு: அந்த
 நராடிப: புருஷோத்தமர்
 பூஷகஸ்ய புஷ்பகவிமானத்தி
 னுடைய
 ருசிரம் மதுரமாயிருக்கிற
 பாஷிதம் விண்ணப்பத்திற்கு
 ஸ்ருத்வா செவியாய்த் துவிட்டு
 தாந் அந்த
 மஹர்ஷிகளை
 அபிவாடி வணங்கிவிடைபெற்று
 வீரர்களான [விட்டு
 சௌமித்ரிமரதௌ லக்ஷ்மணர் பரதர்
 ஆகிய
 உமௌ ச இவ்விருவரையும்

नगरे नक्रा त्थिल
 निक्षिप्य दन्किपिनुक्कम्प
 धनुः रियमित्तनुगिவிட்டு
 तूणी கோதண்டத்தையும்
 இரு அம்புநுத்தூணி
 களையும்
 रुचिरप्रभं { கண்கூச்சம்வண்ணம்
 பளபள வென நிருக்
 கின்ற
 खड्गं च கட்சத்தையும்
 गृहीत्वा கையிலெடுத்துக்
 கொண்டு
 विमानं புஷ்பகவிமானத்தில்
 अयरोहत எழுந்தருளினார்.

प्रायात्प्रतीचीं हरितं विचिन्वथ ततस्ततः । उत्तरामगमच्छीमान्दिशं हिमवता वृताम् ॥

ஸ்ரீமான் பூமீமானாகுமவர்
 ப்ராயாத் வெகுவாய்
 தத: தத: எல்லாவிடங்களிலும்
 ஹரிதம் பசுமையான
 ப்ரதீசீம் மேற்றிசையை

विचिन्वन् தேடிப்பார்த்தார்.
 च பின்னர்
 हिमवता ஹிமயமலையால்
 वृतां தடுக்கப்பட்ட
 उत्तरां दिशं வடதிசைக்கு
 अगम् போய்ச்சேர்ந்தார்.

अपश्यमानस्तत्रापि स्वल्पमप्यथ दुष्कृतम् । पूर्वामपि दिशं सर्वाभयापश्यन्नराधिपः ॥११॥

நராடிப: மன்னர்
 அய அதன்மேல்
 பூவா கிழக்கு
 திசம் திக்கில்
 சர்வா எங்கும்
 அபஸ்யத் ஆராய்ந்துபார்த்தார்.

अथ अव्वண்ணமே
 तत्रापि अङ्केபுயம்
 दुष्कृतं அதருமமானதாய்
 स्वल्पं अपि ஏதொன்றையும்
 अपश्यमानः காணவில்லை.

प्रविशुद्धसमाचारामादर्शतलनिर्मलाम् । पुष्पकस्थो महाबाहुस्तदाऽपश्यन्नराधिपः ॥१२॥

तदा	அப்பொழுது	आदर्शतलनिर्मलं	கண்ணாடிபோல்
महाबाहुः	மஹாபாகுவாகிய		நிர்மலமாயும்
नराधिपः	மன்னர்	प्रविशुद्धसमाचारं	குற்றமற்ற நல்லொழுக்கமுடையதாயும்
पुष्पकस्थः	புஷ்பகவிமானத்திலிருந்தவாறே	अपश्यत्	கண்டார்.

दक्षिणां दिशमाक्रामत्ततो राजर्षिर्नन्दनः । शैलस्योत्तरे पार्श्वे ददर्श सुमहत्सरः ॥ १३ ॥

राजर्षिर्नन्दनः	ராஜரிஷியின் புதல்வராகிய அவர்	शैलस्य	ஒரு மலையினது
		उत्तरे पार्श्वे	வடபாகத்தில்
दक्षिणां	தெற்கு	सुमहत् च	மிக்க பொலிவுற்று விளங்கும்
दिशं	திசையில்		
आक्रामत्	எங்கும் தேடிப்பார்த்த	सरः	ஒரு பொய்க்கையை
ततः	அவ்விடத்தில் [கார்.	ददर्श	கண்டார்.

तस्मिन्सरसि तप्यन्तं तापसं सुमहत्तपः । ददर्श राघवः श्रीमल्लम्बमानमधोमुखम् ॥१४॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய	तप्यन्तं	இயற்றிக்கொண்டிருக்கும்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்		
अधोमुखं	தலைமூக	तापसं	ஒரு தபஸ்வியை
लम्बमानं	தொங்கிக்கொண்டு	तस्मिन्	அந்த
सुमहत्	மிக்ககொடிய	सरसि	பொய்கையில்
तपः	தபத்தை	ददर्श	கண்டார்.

राघवस्तमुपागम्य तप्यन्तं तप उत्तमम् । उवाच स तदा वाक्यं धन्यस्त्वमसि सुव्रत ॥
कस्यां योन्यां तपोवृद्ध वर्तसे दृढविक्रम । कौतूहलाच्चां पृच्छामि रामो दाशरथिर्बहम् ॥
कोऽर्थो मनीषितस्तुभ्यं स्वर्गलाभः परोऽथ वा । वराश्रयो यदर्थं त्वं तपस्यसि सुदुष्कम् ॥
यमाश्रित्य तपस्तप्तं श्रोतुमिच्छामि तापस ॥ १७ ॥

ब्राह्मणो वाससि भद्रं ते क्षत्रियो वाससि दुर्जयः । वैश्यस्तृतीयवर्णो वा शूद्रो वा सत्यवाग्भव ॥

सः	அந்த	रामः	ராமனெனும்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	अहं त्वां	நான் உம்மை
उत्तमं तपः	பெரும் தபத்தை		
तप्यन्तं	இயற்றிக்கொண்டிருக்கும்	कौतूहलात्	{ விஷயம் அறிந்து கொள்ளவேண்டுமென்கிற அவாவினால் வினாவுகின்றேன்.
तं उपागम्य	அவனை அணுகி [கும்	पृच्छामि	மஹத்தான விருதத்தை அனுஷ்டிக்கின்றேன்
तदा	அப்பொழுது	सुव्रत	நீர் [வரே,
वाक्यं	இந்த மொழியை		
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளினார் :	धन्यः	மிக்க மகிமைபெற்றவராய்
दाशरथिः	“தசரதரின் புதல்வனாகிய		

அசி	விளங்குகிறீர்.	ய் அநித்ய	எவரை உத்தேசித்து
ஐதிகம	தாளாண்மையுள்ள	தப:	தவம்
தபுதூ	மஹா தபஸ்வியே,	தத:	புரியப்பட்டது?
கஸ்யா யோந்யா	எந்த வர்ணத்தில்	பாஹ்ண: வா அசி	வேதியராயிருந்தால்
வத்சே	நீர் பிறந்துவளந்தீர்?	தே மத:	நீர் இனிது வாழ்க.
துப்ய	உமக்கு	அநித்ய: வா	கூத்திரியனாகில்
மனிபித:	மனோபிஷ்டமாகிற	துஜ்ய: அசி	வெல்வதற்கரியனாகி
அத: க:	பயன் யாது?	தூதீய:	மூன்றாவது [நீர்.
தவ்	நீர்	வரீ:	வர்ணத்தவனை
யத்ய	எதை உத்தேசித்து	வேத்ய: வா	வைச்யனை என்ன?
சுதுகர்	அரியபெரிய காரியத்	சூத: வா	சூத்திரனை என்ன?
தபஸ்யசி	புரிகின்றீர்? [தை	தாபச	தபஸ்வியே
பர:	ஸர்வோத்தமமா	சத்யவாக் ஹி	உள்ளபடி உண்மை
	கிய	மவ	இரும் [பேசுபவராயே
சுரீலாப: ஃய	ஸ்வர்க்கம் புகவா?	அருத்	பதினாறுக்குச்செவி
வராசுர: வா	வேறுவரத்தை உத்		கொடுக்க
	தேசித்தா என்ன?	இசுமி	காத்துநிற்கின்றேன்."

இத்யாசீ ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே அடிகாவ்யே

உதரகாண்டே பட்சசப்திதம: சரீ: ॥

அ தித: ஸ்லோக: 23210

உதரகாண்டே அதித: ஸ்லோக: 2486

பட்சசப்திதம: சரீ:—எழுபத்தாறுவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௩ ॥

சம்ஸ்க்ருத:—சம்பூகவதம்.

தஸ்ய ததூதனம் ஸுதவா ராமஸ்யாக்ஷிக்ஷமண: । அவாக்ஷிராஸ்ததா ஸூதவா வாக்யமேததுவாக ஹ ॥

அக்ஷிக்ஷமண:	{ எந்தக் காரியத்தை யும் சுகமாய் முடிக்க வல்லவரான	ததா	இன்னும்
ஸ்ய ராமஸ்ய	அந்த ஸ்ரீராமரது	அவாக்ஷிரா:	தலையை கீழே போட்
தத் வதனம் ஸூதவா	அம்மொழியைகேட்டு,	ஸூதவா	ஆக, [உவராய்
		எதத் வாக்யம்	இந்த மொழியை
		ததா ஹ	பதிலாயுரைத்தார்:

சுதூயோந்யா ப்ரஜாதோஸி தப உத்ரம் சமாஸ்தித: । தேவத்வம் ப்ரார்த்தயே ராம சசுரீரோ மஹ:யச: ॥

ராம	"ஹே ஸ்ரீராம!	மஹ:யச:	அதி ஆகரவுடன்
சுதூயோந்யா	சூத்திரஜாதியில்		பாராட்டப்பட்ட
அஸி ப்ரஜாத:	நான் ஜனத்தவன்.	சசுரீர:	சரீரத்துடன்
உத்ரம்	உக்கிரமான	தேவத்வம்	தேவபதவினிய
தப:	தவத்தை	ப்ரார்த்தயே	நான் பிரார்த்தித்
சமாஸ்தித:	ஸ்வமுமாய் கைப்		கின்றேன்.
	பற்றியவனாய்		

न मिथ्याऽहं वदे राम देवलोकजिगीषया । शूद्रं मां विद्धि काकुत्स्थ शम्बूको नाम नामतः ॥

ராம } ஸ்ரீராம!
 டேவலோக- } டேவலோகத்தை அ
 ஜிஜிஷயா } டையவேண்டுகின்
 அஹ் } நான் [றபடியால்
 மித்யா } டொய்
 ந வடே } டுகலேன்.
 காகுத்ய } ஹே கரகூத்த!

மா் } என்னை
 ஶ்ரீ } ஶ்ரீத்திரானய்
 வித்தி } திருவுள்ளத்தில்த்
 ஶம்பூக: } சம்புகன் [கொள்ளும்.
 நாம } என
 நாமத: } டெயர் டெற்றவன்”.

भाषतस्तस्य शूद्रस्य खड्गं सुखचिरप्रभम् । निष्कृष्य कोशादिमलं शिरश्चिच्छेद राघवः ॥

ராஶவ: } ஸ்ரீராகவர்
 ஶ்ரீ } ஶ்ரீத்திரன்
 ஶாஸத: } இப்படிப் டுகன்றதும்
 விமல்த் } வெண்மையான
 ஶுஶதிரப்ரம் } கண்கூசம்வண்ணம்
 } ஶுளிகொண்ட

खड्गं } கட்கத்தை
 कोशात् } உறையினின்று
 निष्कृष्य } உருவி
 तस्य } அவனது
 शिरः } சிரத்தை
 चिच्छेद } வெட்டித்தள்ளினார்.

तस्मिञ्च्छूद्रे हते देवाः सेन्द्राः सासिपुरोगमाः । साधु साध्विति काकुत्स्थं प्रशंसुर्मुहुर्मुहुः॥

செந்தா: } இந்திரனோடுகூடி
 } யிருப்பவர்களும்
 ஶாஸிபுரோம: } { அக்னிபகவானுடன்
 } { கூடியிருப்பவர்களு
 } { மான
 டேவ: } டேவர்கள்
 தஸ்திந் ஶ்ரீ } அந்த ஶ்ரீத்திரன்

हते } மாண்டதும்
 साधु } ‘நன்று
 साधु } ‘நன்று’
 इति } என
 मुहुः मुहुः } பலவாறு
 काकुत्स्थं } காகூத்தரை
 प्रशंसुः } கொண்டாடினார்கள்.

पुष्पवृष्टिर्महत्यासीदिव्यानां सुसुगन्धिनाम् । पुष्पाणां वायुमुक्तानां सर्वतः प्रपात ह ॥

दिव्यानां } மனோஹராயிருக்
 } கின்றனவும்
 सुसुगन्धिनां } அற்புதமான நல்ல
 } வாசனையுடையனவும்
 वायुमुक्तानां } { வாயுபகவானுலெடுத்
 } { துகொண்டுபோகப்
 } பட்டனவும்

पुष्पाणां } டுஷ்பங்களுடைய
 पुष्पवृष्टिः } பூமாரி
 सर्वतः } எங்கு பார்த்தாலும்
 प्रपात } தூவிக்கிடந்தது
 महती } அதியற்புதமாய்
 आसीत् } இருந்தது.
 ह } காண்!

सुप्रीताश्चाब्रुवन्नाम देवाः सत्यपराक्रमम् । सुरकार्यमिदं सौम्य सुकृतं ते महामते ॥ ७ ॥

டேவ: } விண்ணவர்கள்
 ஶுபிரீதா: } பரம திருப்தி
 } கொண்டவர்களாகி
 சத்யபராக்ரம் } வீண்போகாத பராக்
 } கிரமமுடைய

रामं } ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
 अब्रुवन् } இங்ஙனம் அருளிச்
 } டெய்தனர்:
 महामते } “உதாரகூணமுடைய
 सौम्य } டுண்யாத்மாவே!

தே	தேவரீருக்கு	सुरकायं च	தேவர்களுக்கு ஆக
सुकुतं	{ அடைந்த பேருதவி யை மறவாத்தன்மை யுடையதாய்	इदम्	வேண்டிய காரியம்
			இது.

गृहाण च वरं सौम्य यत्प्रमिच्छस्यरिन्दम । स्वर्गभाङ्गन हि शूद्रोऽयं त्वत्कृते रघुनन्दन ॥

अरिन्दम	“எப்பொழுது ஜயம் பெறும்	न	ஆகவில்லை.
रघुनन्दन	ரகுப்பிள்ளையாகிய	हि	ஆனதுபற்றி
सौम्य	புண்பாத்தமாவே!	एवं	தேவரீர்
एवमुक्ते	தேவரீர் செய்தருளி	यत्	எதை
शूद्रः	சூத்திரனாகும் [யதில்	इच्छसि	திருவுள்ளத்தில் வைத்திருக்கின்றீரோ
अयं	இவன்	वरं च	அந்த அபிப்பிராயத்தை
स्वर्गभाक्	ஸ்வர்க்கப்புரத்திற்குரிமையுடையவனாய்	गृहाण	சொல்லியருள்கு.

देवानां भाषितं श्रुत्वा राघवः सुसमाहितः । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं सहस्राक्षं पुरन्दरम् ॥

सुसमाहितः	மகாபிரசுத்திபெற்ற புண்பாத்தமாவாகிய	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	सहस्राक्षं	ஆயிரமக்கண்ணான
देवानां	தேவர்களின்	पुरन्दरं	இந்திரனைப் பார்த்து
भाषितं	மொழிக்கு	वाक्यं	இந்த மொழியை
श्रुत्वा	திருச்செவிகசாய்த்து	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளினார்:

यदि देवाः प्रसन्ना मे द्विजपुत्रः स जीवतु । दिशन्तु वरमेतन्म ईप्सितं परमं मम ॥१०॥

देवाः	“தேவர்கள்	जीवतु	பிழைத்தெழுக.
मे	எனக்கு	मम	எனது
प्रसन्नाः	அனுக்கரஹம் செய்கிறவர்கள்	परमं	மூக்கியமான
यदि	ஆகில்	ईप्सितं	மனோபிஷ்டமாயிருக்க
सः	அந்த	एतत्	அந்த [கிறதாகிய
द्विजपुत्रः	அந்தணனது புதல்வன்	वरं	பரிசை
		मे	எனக்கு
		दिशन्तु	தந்தருள்க.

ममापचाराद्यातोऽसौ ब्राह्मणस्यैकपुत्रकः । अप्राप्तकालः कालेन नीतो वैवस्वतक्षयम् ॥

ब्राह्मणस्य	“அந்தணரது	अप्राप्तकालः	குழந்தைப்பருவத்தி
एकपुत्रः	ஏகபுத்திரன்	असौ	இவன் [வீடுக்கும்
कालेन	யமனால்	मम	எனது
वैवस्वतक्षयं	யமலோகத்திற்கு	अपचारात्	அபசாரத்தினால்
नीतः	எடுத்துக்கொண்டு போய்விடப்பட்டான்.	यातः	இக்கதியை அடைந்தான்.

तं जीवयत भद्रं वो नानृतं कर्तुमर्हथ । द्विजस्य संश्रुतोऽर्थो मे जीवयिष्यामि ते सुतम् ॥

தன் "அவனை
जीवयत பிழைப்பூட்டுக.
வ: உங்களுக்கு
भद्रं இதுவே சாபல்ய
ते உமது [மாகும்.
सुतं மகனை
जीवयिष्यामि பிழைப்பூட்டுகிறேன்
என்று

मे எனது
अर्थ: கடமை
संश्रुत: வாக்களிக்கப்பட்டது.
द्विजस्य வேதியனுக்கு
अनुतं புகன்றவாக்கு பொய்
மொழியாவதை
कर्तुं நீங்கள்
अर्हथ न செய்யலாகாது."

राघवस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वा विबुधसत्तमाः । प्रयुचू राघवं प्रीता देवाः प्रीतिसमन्वितम् ॥

विबुधसत्तमाः மகாஞானிகளாகிய
देवाः தேவர்கள்
राघवस्य ஸ்ரீராகவரது
तु இவ்விஷயத்தில்
प्रीतिसमन्वितं ப்ரீதிகாரணமாய்
உள்ள முருகுவரும்
तव அந்த

वाक्यं திருவாக்குக்கு
श्रुत्वा திருச்செவியசாய்த்து
प्रीता { பிரத்யுபகாரம்செய்யக்
கடமைப்பட்டவர்
களாகி
राघवं ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து
प्रयुचू: இந்தப்பதிலை திருவாய்
மலர்ந்தருளினார்:

निर्वृतो भव काकुत्स्थ सोऽस्मिन्नहनि बालकः । जीवितं प्राप्तवान्भूयः समेतश्चापि बन्धुभिः॥

काकुत्स्थ "ஹே காகுத்தரே!
सः அந்த
बालकः பாலகன்
अस्मिन् இந்த
अहनि च ஸுதனைத்திலேயே
भूयः திரும்பவும்
जीवितं உயிரை

प्राप्तवान् கண்டவனாய்
बन्धुभिः अपि பந்துக்களோடேயும்
समेतः போய்ச்சேர்ந்து
விட்டான்.
निर्वृतः மனக்கவலையொழிந்த
வராய்
भव ஆகும்.

यस्मिन्मुहूर्ते काकुत्स्थ शूद्रोऽयं विनिपातितः । तस्मिन्मुहूर्ते बालोऽसौ जीवेन समयुज्यत ॥

काकुत्स्थ "ஹே காகுத்தா!
अयं शूद्रः இந்த சூத்திரன்
यस्मिन् எந்த
मुहूर्ते முகூர்த்தத்தில்
विनिपातितः ஸம்ஹரிக்கப்பட்டா
னே

तस्मिन् அதே
मुहूर्ते முகூர்த்தத்தில்
असौ இந்த
बालः பாலகன்
जीवेन உயிருடன்
समयुज्यत வாழ்ந்துவருகிறான்.

स्वस्ति प्राप्नुहि भद्रं ते साधु याम नर्षभ ।

नर्षभ "ஹே புருஷோத்தம!
राघव ஹே ராகவ!
ते தேவரீருக்கு

अगस्त्यस्याश्रमपदं द्रष्टुमिच्छाम राघव ॥

साधु சரியாய்
भद्रं காரியசுத்தி ஆகி
விட்டது

ஸ்வஸ்தி
பாஸு ஹி
அஸஸ்யஸ்ய
அஸ்ரமபத்
த்ருத்ரு
ஸுஸகத்தைதயே
நீர் அ஢ுபஸிப்பிராக.
அகஸ்தியாது
தபோவனத்தை
தரிசிக்க

இஃசாம:
யாம
நாங்கள் எண்ணம்
கொண்டிருக்கின்
றோம்.
நேராய் நாங்கள் அவ்
விடம் செல்லுகின்
றோம்.

தஸ்ய தீகா சமாஸா ஹி ப்ரஹ்ஸே: சுமஹாதுதே: | த்வாடசம் ஹி கதம் வர்ஷ ஜலசய்யா சமாஸத: ||

தஸ்ய
சுமஹாதுதே:
ப்ரஹ்ஸே:
ஜலசய்யா
த்வாடசம்
வர்ஷ
“அந்த
மஹாபிரபாவசாலி
யாகிய
பிரம்மரிஷிக்கு
ஜலத்திலேயே சயனிட்
திருத்தலில்
பன்னிரண்டு
வருஷகாலம்

சமாஸத: ஹி
கதம்
வர்ஷ
தீகா ஹி
சமாஸா
கழியும் வகையை சற்
றேனுமுணராமலே
கழிந்துவிட்டது.
தபவரில் காயக்கலேச
த்திற்கு ஸங்கல்பித்
துக்கொண்டிருந்த
காலமும்
முடிவுபெற்றது.

காகுதஸ்ய தஹ்மிஷ்யாமோ முநி சமபினந்நிதமு | த்வம் சாப்யாகசுத்ரம் த்ருத்ரு த்ருபிசததமம் ||

காகுதஸ்ய
முநி
சமபினந்நித்ரு
தத்ரு
தமிஷ்யாம:
த்வம் ச
“ஹே காகுத்தரே!
ரிஷியை
கண்டு போற்றுவ
அவ்விடத்திற்குத்ருத்ரு
போகிறோம்.
தேவாரும்

த்ருபிசததமம்
த்ருத்ரு
சாப்யாகசுத்ரம்
தேவாரும்
நன்மை விளையும்.”

ச ததேதி த்ருதிஜாய தேவானா ரபுநந்ந: | அரூரோஹி விமானம் தம் புஷ்பகம் ஹேமபூஸிதம் || ௧௧ ||

ச:
ரபுநந்ந:
தேவானா
ததா
ஹி
த்ருதிஜாய
அந்த
ரகுநந்தனர்
தேவர்களுக்கு
அவ்வண்ணமே
செய்வதாகி
உடன்பட்டு

ஹேமபூஸித்ரு
தம்
புஷ்பகம் விமானம்
அரூரோஹி
ஸ்வரணத்தாலலங்
கரிக்கப்பட்டதான
அந்த
புஷ்பகவிமானத்தில்
எறினார்.

ததோ தேவா: த்ருதாஸ்தே விமானேவ்ஹிவ்ஸுதே: | ராமோஸ்யநுஜகாமாஸு கும்பயோநேஸ்தபவநம் ||

ததோ:
வ்ஹிவ்ஸுதே:
விமானே:
தத:
கும்பயோநே:
அந்த விண்ணவர்கள்
பலவகையான
விமானங்களிலேறித்ரு
கொண்டு
இவ்விடத்திலிருந்து
அகஸ்தியமுனிவரது

ததோவநம்
அஸு
த்ருதா:
ராம: அபி
அநுஜகாம
தபோவனத்திற்கு
விரைவில்
சென்றார்கள்.
ஹ்ரீராமரும்
பின்தொடர்ந்து
சென்றார்.

दृष्ट्वा तु देवान्संप्राप्तानगस्त्यस्तपसां निधिः । अर्चयामास धर्मात्मा सर्वोस्तानविशेषतः ॥

தபஸா் நிதி: தபோரிதியானவரும்
 ஧ர்மா: தருமா த்மாவுமாகிய
 அகஸ்தியர்
 ச்ப்ராஸ்தான் நேரில் எழுந்தருளியி
 ருக்கும்

देवान् தேவர்களை

दृष्ट्वा கண்டு
 तान् அவர்கள்
 सर्वान् तु எல்லோரையும்
 अविशेषतः ஒரேமா திரியாய்
 உபசரித்து
 अर्चयामास பூஜித்தார்.

प्रतिगृह्य ततः पूजां सम्पूज्य च महामुनिम् । जग्मुस्ते त्रिदशा हृष्टा नाकपृष्ठं सहानुगैः ॥

தே அந்த
 த்ரிதா: தேவர்கள்
 பூஜா பூஜையை
 த்ரிதிகுதம் பற்றுக்கொண்டு
 ஹதா: ப்ரீதியுற்றவர்களாய்
 மஹாமுனி ச மகாமுனிவரையும்

संपूज्य உபசரித்துவிட்டு
 ततः அவ்விடத்திலிருந்து
 सहानुगैः கூடவந்தவர்களுடன்
 नाकपृष्ठं தேவலோகத்திற்கு
 जग्मुः போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

गतेषु तेषु काकुत्स्थः पुष्पकादवरुह्य च । ततोऽभिवाद्ययामास ह्यगस्त्यमृषिसत्तमम् ॥

தே: அவர்கள்
 गतेषु च சென்றபின்னர்
 काकुत्स्थः हि காசுத்தஸ்தரும்
 पुष्पकात् புஷ்பகவிமானத்தி
 अवरुह्य இறங்கி [னின்ற]

ततः உடனே
 ऋषिसत्तमं மகாமுனிவராகிய
 अगस्त्यं அகஸ்தியரை
 अभिवाद्ययामास அடிபணிந்து வணங்
 கினார்.

सोऽभिवाच महात्मानं ज्वलन्तमिव तेजसा । आतिथ्यं परमं प्राप्य निषसाद नराधिपः ॥

ச: அந்த
 नराधिपः மன்னர்
 तेजसा மகிமையினால்
 ज्वलन्तं इव { கொழுந்துவிட்டுெரி
 யும் தீயைப்போல்
 சோதியாய்விளங்கும்

महात्मानं மஹாத்மாவை
 अभिवाच நமஸ்கரித்து
 परमं சரியான
 आतिथ्यं அதிதிபூஜையை
 प्राप्य பெற்றபின்னர்
 निषसाद உட்கார்த்தார்.

तमुवाच महातेजाः कुम्भयोनिर्महातपाः । स्वागतं ते नरश्रेष्ठ दिष्ट्या प्राप्तोऽसि राघव ॥

மஹாதே: மஹாதேஜோவானும்
 महातपाः மகாதபஸ்வியுமான
 कुम्भयोनिः அகஸ்தியர்
 तं அவரைப்பார்த்து
 उवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி
 नरश्रेष्ठ னார்:
 राघव "ஹே புருஷோத்தம!
 ஹே ராகவ!

प्रातः असि தேவரீர் எழுந்தருளி
 दिष्ट्या யிருக்கிறீர் என்பது
 எனது பாக்கிய விசே
 ते ஷம்.
 தேவரீருக்கு
 स्वागतम् { நான் செய்யும் வழி
 பாட்டை ஏற்றுக்
 கொள்ளவேண்டும்.

इदं चाभरणं सौम्यं निर्मितं विश्वकर्षणा । दिव्यं दिव्येन वपुषा दीप्यमानं स्वतेजसा ॥
प्रतिगृह्णीष्व काकुत्स्थ मत्पियं कुरु राघव ॥ ३० ॥

சூரிய	“ஹே புனயா த்மாவே!	வீப்யமான் ச	ஜ்வலித்துக்கொண்டி
காகுல்ய	ஹே காகுத்தரே!	இத்	இந்த [ருக்கிதமான
விஷ்கம்ஷா	விச்வகர்மாவினால்	ஆபரண	ஆபரணத்தை
நிர்மித்	செய்யப்பட்டதும்	பிரதிகூல	{ தேவரீர் வெகுமதியா
திஸ்யே	அற்புதமான	பிரதிகூல	{ ய் பற்றுக்கொள்ள
வபுஷா	உருவத்தால்	பிரதிகூல	{ வேண்டும்.
திஸ்ய்	மிக்க அழகாயிருக்	பிரதிகூல	{ ஹே ராகவ!
	கிரதம்	பிரதிகூல	{ எனக்குபேருதவியா
சுதேஜஸா	பிரதிக்குணமாகிய	பிரதிகூல	{ கும் அனுக்கிரகத்தை
	தேஜஸால்	பிரதிகூல	{ தேவரீர் செய்தருள்க.

दत्तस्य हि पुनर्दाने सुमहत्फलमुच्यते । भरणे हि भवाञ्छक्तः सेन्द्राणां मरुतामपि ॥

தத்ய	“தானமாய்க் கிடைத் ததற்கு	उच्यते हि	{ தெரிந்தவர்கள் சொல் லியிருக்கின்றார்கள் ன்றோ?
पुनः	புதிதாய்	भरणे	அணிக்துகொள்ளும் விஷயத்தில்
दाने	{ வேறிடத்தில் பஹு மானமாய் உரிமை செய்துவிடுவதில்	भवान् हि	தேவரீரே
सुसहन्	விசேஷ	सेन्द्राणां	இந்திரனுள்ளிட்ட
फलं	புண்யபலமுண்டென	महतां अपि	தேவர்களுக்கெல்லாம்
		शकः	ஏற்றவர். [மேலாய்

तस्मात्प्रदास्ये विधिवत्तत्प्रतीच्छ नराधिप ॥ ३२ ॥

तस्मात् विधिवन् प्रदास्ये	“ஆதலின் விதிமுறைப்படி நான் தானம் செய்து கொடுக்கிறேன்.	नराधिप तत् प्रवीच्छ	வேற புருஷோத்தம்! அதை பிரதிக்கிறவரும் செய்தருள்க”.
---------------------------------	--	---------------------------	--

तद्रामः प्रतिजग्राह मुनेस्तस्य महात्मनः । दिव्यभाभरणं चित्रं प्रदीप्तमिव भास्करम् ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	மாசுரர் இவ	தியைப்போல்
தசு:	அந்த	திவ்ய்	ஜோதியமாய் விளங்கும்
மஹாத்மன:	மஹாத்மாவான		
சுன:	முனிவருடைய	தவ்	அந்த
சிவ்	அதி அற்புதமாய்	அபரஃ	ஆபரணத்தை
பரிசீ	கொழுந்துவிட்	பரிசுபாஹ்	கையேந்தி வாங்குக்
	டெரியும்		கொண்டார்.

प्रतिगृह्य ततो रामस्तदाभरणमुत्तमम् । आगमं तस्य दीप्तस्य प्रष्टुमेवोपचक्रमे ॥ ३४ ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	ततः एव	அதன்பின்னரே
उत्तमं	உத்தமமான	दीप्तस्य	ஜோதிமயமாய்
तत्	அந்த	तस्य	அதின் [விளங்கும்]
आभरणं	ஆபரணத்தை	आगमं	வரலாற்றை
प्रतिगृह्य	பெற்றுக்கொண்டு	प्रष्टुं उपचक्रमे	வினவலாயினர்.

अत्यद्भुतमिदं दिव्यं वपुषा युक्तमुत्तमम् । कपं भगवता प्राप्तं कुतो वा केन वा हृतम् ॥

वपुषा	“உருவத்தால்	कुतः वा	எவ்வகையிலோ
उत्तमं	எதற்கும் மேலாய்	केन वा	எக்காரணத்தாலோ
युक्तं	விளங்குகிறதும்	हत्	கையேந்தி வாங்கப்பட்ட
अत्यद्भुतं	அற்புதமான		டிருக்கிற துமாகிய
दिव्यं	அழகுவாய்ந்து விளங்குகிறதும்	इदं	இது
		कथं	எங்ஙனம்
भगवता	தேவரீரால்	प्राप्तम्	அடையப்பட்டது?

कुतूहलितया ब्रह्मन्पृच्छामि त्वां महायशः । आश्चर्याणां बहूनां हि निधिः परमको भवान् ॥

भवान् हि	“தேவரீரோ	महायशः	மகாயசஸ்வியாகிய
आश्चर्याणां	ஆச்சரிய விஷயங்	ब्रह्मन्	மஹரிஷியே,
	களின்		
बहूनां	எண்ணிறந்ததற்கு	कुतूहलितया	{ விஷயங்களை கேட்ட
परमको:	ஸர்வோத்திருஷ்ட		{ றியவேணுமெனும்
	மாகிய		{ அவாவினால்
निधिः	சமுத்திரம்.	त्वां	தேவரீரை
		पृच्छामि	நான் வினாவலானேன்.”

एवं ब्रुवति काकुत्स्थे मुनिर्वाक्यमथाब्रवीत् । शृणु राम यथावृत्तं पुरा त्रेतायुगे युगे ॥

काकुत्स्थे	காகுத்தர்	त्रेतायुगे	திரேதாயுகமெனப்
एवं	இங்ஙனம்		படும்
ब्रुवति	கேட்டருளியதும்	युगे	யுகத்தில்
मुनिः	ரிஷி	पुरा	முன்னொருகால்
अथ	பின்வரும்	यथावृत्तं	நடைபெற்ற ஒரு விஷ
वाक्यं	மொழியை		யத்தின் விவரத்தை
अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி		
राम	“ஹே ஸ்ரீராம! [ஊர்:	शृणु	கேட்டிராக.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षट्सप्ततितमः सर्गः ॥

सप्तसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ७७ ॥

स्वर्गिप्रश्नः—அகஸ்தியமுனி தீவ்வியபுருடனிடத்தில் கேள்ப்பது

पुरा त्वेतायुगे राम हरण्यं बहुविस्तरम् । समन्ताद्योजनशतं निर्मृगं पक्षिवर्जितम् ॥ १ ॥

ராம	“ஹே ஸ்ரீராம!	யோজনशतं	நாறுயோஜனை தூரம்
வேதாயுगे	தீவ்வியபுருடனிடத்தில்		வரையில்
पुरा	முன்பு	निर्मृगं	மிருகங்கள் யாதுமில்
बहुविस्तरं	அதிகவிஸ்தீர்ண		லாததாய்
	(முள்ளதாய்	पक्षिवर्जितं हि	பறவைகள் யாதுமில்
	சுற்றி எல்லாப்பக்கங்		லாததாயும்
समन्तात्	களிலும்	अरण्यम्	ஓர் ஆரண்யமாயிருந்
			தது.

तस्मिन्निर्மானुषेऽरण्ये कुर्वाणस्तप उत्तमम् । अहमाक्रमितुं सौम्य तदरण्यमुपागमम् ॥ २ ॥

सौम्य	“ஹே புண்யாத்மா	कुर्वाणः	இயற்றிக்கொண்டி-
तस्मिन्	அந்த [வே!	अहं	நான் [ருந்த
निर्मानुषे	நிர்மாணுஷ்யமான	आक्रमितुं	சுற்றிப்பார்ப்பதற்கு
अरण्ये	அரண்யத்தில்	तत् अरण्यं	அந்த அரண்யத்தில்
उत्तमं	ஒரு மிகப்பெரிய	उपागमम्	ஒருகாலத்தில் எங்
तपः	தவத்தை		கும் அலைந்திருந்தேன்.

तस्य रूपमरण्यस्य निर्देष्टुं न शशाक ह । फलमूलैः सुखास्वादैर्बहु रूपैश्च काननैः ॥ ३ ॥

फलमूलैः च	“பழங்களாலும் கிழங்	अरण्यस्य	அரண்யத்தினுடைய
	குளாலும்	रूपं	அமைப்பை
सुखास्वादैः	மனோஹரமாய்		{ இத்தன்மையதென
बहुरूपैः	பலவகைப்பட்டவை	निर्देष्टुं ह	{ மனதில் வாங்கிக்
	களாயிருக்கும்		{ கொள்வதற்கும்
काननैः	உபவனங்களால்	न शशाक	அஸாத்தியமாயிருந்
तस्य	அந்த		தது.

तस्यारण्यस्य मध्ये तु सरो योजनमायतम् । हंसकारण्डवाकीर्णं चक्रवाकोपशोभितम् ॥ ५ ॥

पञ्चोत्पलसमाकीर्णं समतिक्रान्तशैवलम् । तदाश्चर्यमिवात्यर्थं सुखास्वादमनुत्तमम् ॥ ५ ॥

अरजस्कं तथाऽक्षोभ्यं श्रीमत्पक्षिगणायुतम् । समीपे तस्य सरसो महद्भुतमाश्रमम् ॥ ६ ॥

तत्	“அப்பொழுது	चक्रव.क.प-	{ சக்ரவாகங்களால்
तस्य	அந்த	शोभितं	{ அழகுபெற்றதும்
अरण्यस्य	அரண்யத்தினுடைய	पञ्चोत्पल-	{ தாமரை நெய்தல்
मध्ये	மத்தியில்	समाकीर्णं	{ இவைகளால் எங்கும்
योजनं	ஒரு யோஜனை		நிறையப்பெற்றதும்
आयतं	நீளமுள்ளதும்	समतिक्रान्त-	{ பாசி என்பதையே
हंसकारण्डवा-;}	ஹம்ஸங்கள், காரண்	शैवलं	{ கண்டிராததும்
कीर्णं }	டவங்கள்இவைகளால்	अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாதபடி.
	நிறையப்பெற்றதும்	अत्यर्थं	அதிக

அசுரீ இவ்
சுவாசுவத்
மானத்
அதமனேஹா
மானத்
பயந்தேடாடேவனாமெ
னம்மனக்கவலையின் நி
மிக்க அழகாய்
பறவைக்கூட்டங்க
ளால் நிறையப்பெற்று
விளங்குகிறதும்
அப்படியும்

அரஜத் து
நிர்மலமாயிருக்கிறது
மாந
சர:
தத
சர: சமீபே
மஹ்
அஹ்
அசுரமம்
அசுரமம் ஒன்றி
ருந்தது

புராணம் புண்யமத்யத் தபஸ்வீனவஜிதம் । தவாஹமவசம் ராதி நேடாதி புரஸுரீபம் ॥ ௭ ॥

புரஸுரீபம்
புராணம்
அத்யத்
புண்யம்
“ஹே புருஷோத்தம!
வெருகாலத்திற்கு
முன் ஏற்பட்டதாயும்
அதி
மனேஹாமானதும்

தபஸ்வீனவஜி:
தவ
நேடாதி
ராதி
அஹ் அவசம்
ஒருதவசியுமில்லாதது
அவ்விடத்தில் [முகிய
கோடைக்காலத்திய
ஓர் இரவை
நான் கழித்தேன்.

பமாதி கால்யஸுத்யா சரஸ்ததபசுரீமே । அதாபத்ய் சவ் தவ் சுபுஸுமரஜ: கதி ॥ ௮ ॥

பமாதி
கால்யம்
சுத்யா
தவ் சர:
தபசுரீமே
அத
“சூர்யோதயத்தில்
விதிப்படி துயிலெழு
வேண்டியகாலத்தில்
எழுந்து
அந்தப் பொய்கைக்கு
சென்றேன்.
அப்பொழுது

தவ
சவ்
கதி
சுபுஸு
அரஜ:
அபத்யம்
அதில்
ஒரு மனிதப்பிணத்
அப்போதும் [தை
புஷ்டியுள்ளதாயும்
பரிசுத்தமாயிருப்ப
தாயும்
நான் கண்டேன்.

பஹ்மேதேன புஷ்டாஹ் சமாஸிதசரோவரம் । திஸுந் பரயா லக்ஷ்யா தஸிஸ்தோயாஸ்யே நுப ॥ ௯ ॥
தமத்ய் சிந்த்யானோஹ் ஸுஹ் தவ் ராஹவ । விஸிதோஸி சரஸ்தீரே கி நிவ் ச்யாதித பமோ ॥

பமோ
நுப
ராஹவ
தஸிஸு
தோயாஸ்யே
புஷ்டாஹ்
“ஹே பிரபோ!
சக்கிரவர்த்தியாரே!
ராசுவ!
அந்த
தடாகஜலத்தில்
புஷ்டியான தேஹ

பஹ்மேதேன }
தவ }
போஜனப்பந்தியில்
செய்யும் பக்ஷபாதர்
தான் காரணமாயிரு
ந்தபோதிலும்
கி நு இத் ச்யாத் இதி ‘இதென்ன’ என்று
அதன்
வாஸ்தவமான
நான் [காரணத்தை

சமாஸிதசரோவரம்
பரயா
லக்ஷ்யா
திஸுந்
பொய்கையே தன்னிட
மாய்க்கொண்டதாய்
மிக்க
சோபையோடு
மிதக்கின்றதாய்

சரஸ்தீரே
சிந்த்யான:
ஸுஹ்
விஸித: அசி
பொய்கைக்கரையில்
சிந்தித்தவாரே
ஒரு முகூர்த்தகாலம்
பிரமித்து நின்று
விட்டேன்.

अथापश्यं मुहूर्तात्तु दिव्यमद्भुतदर्शनम् । विमानं परमोदारं हंसयुक्तं मनोजवम् ॥ ११ ॥

சுஹூர்த் அந் “முகூர்த்தகால
மானதும்
து உடனே
விமானம் ஓர் விமானத்தை
திவ்யம் அமானுஷ்யமாய்
அद्भुतदर्शनं அற்புதக்காட்சி, தரு
கின்றதாய்

परमोदारं அதிவிசாலமாயிருக்
கிறதாய்
हंसयुक्तं அன்னப்பறவைகளால்
வகிக்கப்பெற்றதாய்
मनोजवं மனோவேகமாயிருக்
கின்றதாயும்
अपश्यम् நான் கண்டேன்.

अत्यर्थं स्वर्गिणं तत्र विमाने रघुनन्दन । उपास्तेऽप्सरसां वीर सहस्रं दिव्यभूषणम् ॥

ரஹுந்நந “ஹே ரகுநந்தன!
வீர ஹே வீர!
தந் அந்த
விமானே விமானத்தின்
அப்சரஸர் அப்ஸரஸ்களின்
சஹ்ஸ் ஆயிரவர்கள்

दिव्यभूषणं திவ்யமான பூஷணங்
கொடுத்தவர்களாய்
स्वर्गिणं { இறந்து ஸ்வர்க்கவா
வரியாயிருக்குமொ
ருவரை
अत्यर्थं அதிசிரத்தையுடன்
उपास्ते சேவித்துக்கொண்டி
ருந்தார்கள்.

गायन्ति दिव्यगेयानि वादयन्ति तथाऽपराः । मृदङ्गवीणापणवानृत्यन्ति च तथाऽपराः ॥

दिव्यगेयानि “மதுரமான கீதங்
गायन्ति பாடினார்கள். [களை
तथा अपराः அப்படியே வேறுசிலர்
मृदङ्ग- } மிருதங்கங்களையும்,
वीणापणवान् } வீணைகளையும், பண
வமென்ற வாத்தியங்
களையும்

वाद्यन्ति முழக்கினார்கள்.
तथा அப்படியே
अपराः च வேறுசிலரும்
नृत्यन्ति நர்த்தனமாடினார்கள்.

अपराश्चन्द्रशम्याभैर्हேमदण्डैश्च चापैः । दधुयुर्वदनं तस्य पुण्डरीकनिभेक्षणम् ॥ १४ ॥

अपराः च “வேறுசிலரும்
तस्य அவரது
पुण्डरीकनि- } செந்தாமரைமலர்
भेक्षणं } போன்ற நேத்திரங்க
ஒள்ள்தான
वदनं முகமண்டலத்தை

चन्द्रशम्याभैः சந்திரகிரணம் போ
ன்ற சோபையுடைய
हेमदण्डैः பொன்னுலான கைப்
பிடுகளையுடைய
चापैः சாமரங்களால்
दधुयुः வீசினார்கள்.

ततः सिंहासनं त्यक्त्वा मेरुकूटमिवांशुमान् । पश्यतो मे तदा राम विमानादवरोह च ॥

தத் தன் பகையாமாக் ச சுவரீ ரஹுந்நந
ரஹுந்நந “ஹே ரகுநந்தன!
ராம ஹே ராம!
ததா அப்பொழுது
மே நான்

पश्यतः பார்த்துக்கொண்டே
நிற்கையில்
स्वर्गी ஸ்வர்க்கவாஸியாயி
सः அவர் [ருக்கும்]

कस्य स्यादीदृशो भाव आहारो देवसम्मतः । आश्चर्यं वर्धते सौम्य श्रोतुमिच्छामि तच्चतः ॥

சௌம்ய “ஹே புண்யாத்மா !
 தச்சத: உண்மையில்
 தேவசம்மத: தேவர்கள் ஒப்புக்
 கொண்டு
 भाव: நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்
 கிற துமாகிய
 ईदृश: आहार: இப்படிப்பட்ட உணவு

कस्य யாருக்கு
 स्यात् ஏற்படும் என்கிற
 आश्चर्यं விஷயம் தெரியாமல்
 பிரமித்து நிற்கும்
 वर्धते வளருகிறது. [நிலைமை
 श्रोतुं திருவாக்கைக் கேட்க
 इच्छामि காத்து நிற்கின்றேன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे सप्तसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23267

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2543

अष्टसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ 32 ॥

श्वेतराजोपाख्यानम्—சுவேதமஹாராஜனின் சரித்திரம்.

श्रुत्वा तु भणितं वाक्यं मम राम शुभाक्षरम् । प्राञ्जलिः प्रत्युवाचेदं स स्वर्गीं रघुनन्दन ॥

ரஹுநந் “ஹே ரகுநந்தன !
 ராம ஹே ராம!
 स्वर्गीं ஸ்வர்க்கவாஸியாகிய
 स: அவர்
 मम எனது
 भणितं பேச்சை
 श्रुत्वा तु கேட்டருளியபின்னர்

प्राञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தாசுகி
 शुभाक्षरं இனிபமொழியாயிருக்
 கிற
 इदं பின்வரும்
 वाक्यं மொழியை
 प्रत्युवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார் :

शृणु ब्रह्मपुरावृत्तं ममैतत्सुखदुःखयोः । दुरतिक्रमणीयं हि यथा पृच्छसि मां द्विज ॥

द्विज “ஹே வேதய !
 ब्रह्मन् முனிவரே !
 मम எனது
 सुखदुःखयोः சுகம் துக்கம் இவ்விர
 ண்டையுமப்பற்றி
 यथा எதை
 मां என்னை

पृच्छसि தேவரீர் கேட்டருளி
 னீரோ
 पुरावृत्तं பூர்வீகத்தில் நடை
 பெற்றதும்
 दुरतिक्रमणीयं हि விலக்கமுடியாமலிருக்
 एतत् அதை [கிற துமாகிய
 शृणु கூறுகின்றேன்,
 கேளும்த.

पुरा वैदर्भको राजा पिता मम महायशः । सुदेव इति विख्यातस्त्रिषु लोकेषु वीर्यवान् ॥

புரா “பூர்வத்தில்
 मम எனது
 राजा பிரபுவும்
 पिता பிதாவாகிய
 सुदेव: ஸுதேவரென்பவர்
 महायशः மகா புகழ்பெற்ற

वैदर्भक: விதர்ப்பதேசத்தரசர்.
 त्रिषु மூன்று
 लोकेषु உலகங்களிலும்
 वीर्यवान् इति வீர்யவந்தரென
 विख्यात: மிக்க பிரசித்தி
 பெற்றவர்.

तस्य पुत्रद्वयं ब्रह्मन्दाभ्यां स्त्रीभ्यामजायत । अहं श्वेत इति ख्यातो यवीयान्पुरथोऽभवत्॥

ब्रह्मन् “ஹே முனிவரே!
तस्य அவருக்கு
द्वाभ्यां இரண்டு
स्त्रीभ्यां மனைவியர்களிடத்தில்
पुत्रद्वयं இரண்டு புதல்வர்கள்
अजायत பிறந்தார்கள்.

अः நான்
श्वेतः சுவேதன்
इति என்று
ख्यातः பெயரிடப்பட்டேன்.
यवीयान् தம்பி
पुरथः சுராதனென்று
अभवत् இருந்தான்.

ततः पितरि स्वयाति पौरा मामभ्येषेचयन् । तत्राहं कृतवान्राज्यं धर्म्यं च सुसमाहितः ॥

पितरि “தந்தை
स्वयाति ततः ஸ்வர்க்கமடைந்த
பின்னர்
पौरा: பட்டணத்துப்பிரஜை
मां எனக்கு [கள்
अभ्येषेचयन् பட்டாபிஷேகம்
செய்துவைத்தார்கள்.

तत्र ஆனதால்
अहं நான்
सुसमाहितः அதிதெய்வபக்தியுடையவனாய்
धर्म्यं च முன்னோர்களின் அனுஷ்டானங்களை யொத்த
राज्यं பிரஜாபரிபாலனத்தை
कृतवान् செய்துவந்தேன்.

एवं वर्षसहस्राणि समतीतानि सुव्रत । राज्यं कारयतो ब्रह्मन्पजा धर्मेण रक्षतः ॥ ६ ॥

सुव्रत “தருமாத்மாவாகிய
ब्रह्मन् ஹே முனிவர் பெரு
மானே!

एवं இவ்வண்ணம்
राज्यं அரசாட்சியை
कारयतः செய்துவருகிறவனும்

प्रजा: பிரஜைகளை
धर्मेण தருமமாக
रक्षतः பரிபாலித்துவந்தவனும்
மான எனக்கு
वर्षसहस्राणि ஆயிரமாண்டுகள்
समतीतानि கழிந்தன.

सोऽहं निमित्ते कस्मिंश्चिद्विज्ञातायुर्द्विजोत्तम । कालधर्मं हृदि न्यस्य ततो वनमुपागमम् ॥

द्विजोत्तम “ஹே பிராம்மணே
सः அந்த [த்தமா!
अहं நான்
कस्मिंश्चित् ஏதோ ஒரு
निमित्ते நிமித்தத்தால்
विज्ञातायुः { வாணன் இவ்வள
வெனத்தெரிந்துகொண்டவனாய்

कालधर्मं மரணகாலத்தை
हृदि மனதில்
न्यस्य தீர்மானித்துக்கொ
ततः அதனால் [ண்டு
वनं தெய்வஆராதனையை
उपागमम् ஸர்வமுமாய் மனதில்
கொண்டேன்.

सोऽहं वनमिदं दुर्गं मृगपक्षिविवर्जितम् । तपश्चतुर्विधोऽस्मि समीपे सरसः शुभे ॥ ८ ॥

सः अहं “அந்த நான்
सरसः தடாகத்திற்கு
शुभे வாய்ந்து விளங்குகிற
समीपे அக்கம்பக்கமிருக்கும்
ஸ்தலத்தில்
तपः தவத்தை

चतुर्विधं புரிவதற்கு
मृगपक्षिविवर्जितं மிருகங்கள் பறவைகள் இல்லாததும்
दुर्गं பிறருக்கு புகப்படா
हृदं இந்த [ததுமாகிய
वनं வனத்திற்கு
प्रविष्टः अस्मि வந்துசேர்ந்தேன்.

பிதாமஹ்ஸு மாமாஹ தவாஹ: சுதேவஜ | ஸ்வாநீன ஸ்வானி மாஸானி தானி பக்ஷய நியஸ: ||

பிதாமஹ:	“ பிரம்மதேவர்	ஸ்வாநீன	ருசுகரமாயிருக்கின்ற
து	இது விஷயத்தில்		வைகளுமான
மா	என்னைப்பார்த்து	மாஸானி	சரீரத்தசைகளை
அஹ	இப்படி அருளினார்.	நியஸ:	நாள்தோறும்
சுதேவஜ	ஸுதேவன் மைந்த	பக்ஷய	நீ தின்னவேண்டும்.
தானி	அந்த [நே!	தவ	உனக்கு
ஸ்வானி	உன்னுடையதாயிருக்கிறவைகளும்	வாஹ:	உணவிதுவே.

ஸ்வசரீரம் த்வயா புஷ் குவீதா தப உத்தமம் | அநுஸ் ரோஹே ஸ்வேத ந கதாசிந்மஹமதே || 14 ||

மஹமதே	“ குகூஷ்மபுத்தியு	உத்தமம்	உத்தமமான
	டைய	தப	தவத்தை
ஸ்வேத	ஹேசுவேத!	புஷ்	புரிந்துகொண்டிருந்த
கதாசிந்	முன்னமேயே	தவ்யா	உன்னால்
அநுஸ்	விதைக்காதது	ஸ்வசரீரம்	உனது உடல்
ரோஹே ந	இப்பொழுது முளைக்காது.	புஷ்	அதிஆதரவுடன் போஷித்துவாப்பட்டது.

ததம் ந தைஸ்தி ஸூக்ஷ்மோஸி தப எவ நிபேவஸே | தைன ஸ்வரீகதோ வஸ வாஹஸே ஸுதிபாஸயா ||

வஸ	“ ஹே வத்ஸ!	ததம்	சரீரார்ப்பணம்
தப: எவ	தெய்வத்யானத்தை	ந ஸ்தி	உண்டாகவில்லை.
	மாத்திரம்	தந	அதனால்
ஸூக்ஷ்ம:	நாஜுக்காய்செய்கின்	ஸுதிபாஸயா	பரிதாபங்கொல்
நிபேவஸே	நீ புரிந்தனை. [மவனாய்	ஸ்வரீகத: அபி	ஸ்வரீகதாவலியாகியும்
தே	உனக்கு	வாஹஸே	நீ வாதைப்படுகின்
			முனை.

ததம் த்விஸுஷ்மஹாரை: ஸ்வசரீரமநுதமம் | பக்ஷயித்வாஸுதரஸம் தைன துதிபிவியஸி || 15 ||

ததம் த்வி:	“ அந்த நீ	அஸுதரஸம்	அமிருகமாய்
அஹாரை:	பல உணவுகளால்	பக்ஷயித்வா	தின்றுவிட்டு
துஷ்	அதி ஆதரவுடன் போஷித்துவந்த	தைன	அதனால்
ஸ்வசரீரம்	உனது பிரேதத்தை	துதி:	இனி ஆஹாரம் தேவையில்லை எனும்பதெ
அநுதமம்	ஸர்வோத்திருஷ்டமான	அபிவியஸி	உண்டாகும். [விட்டல்

யதா து ததன் ஸ்வேத அகஸ்த்ய: ஸுமஹநுதி: | அகமிவியஸி துர்ப்ஸ்ததா கூக்ஷாதிமோஹஸே ||

ஸ்வேத	“ ஹேசுவேத!	ஸுமஹந்	மகாபிரகித்திபெற்றவ
து	இருந்தாலும்	அகஸ்த்ய: ஋பி:	அகஸ்தியரிஷி [ராகிய
தத் வன்	அவ்வனத்திற்கு	அகமிவியஸி	எழுந்தருளுகிறாரோ
யதா	எப்பொழுது	ததா	அப்பொழுது
துர்ப்ஸ்த:	எவருக்குமேம்பட்டவரென	கூக்ஷா	வாதையிலிருந்து
		விமோஹஸே	விமோசனமடைவாய்.

स हि तारयितुं सौम्य शक्तः सुरगणानपि । किं पुनस्त्वां महाबाहो क्षुत्पिपासावशं गतम् ॥

சௌம்ய	“கிதருத	பசிபாலும் தாகத்தா
மஹாபாஹோ	சாமர்த்தியசாலியே!	ஊம் வாதைப்படுபவ
ச: ஹி	அவரோ	றாய்
சுரகாணா அபி	தேவர்குழாங்கனையும்	கஷ்டப்பட்டுக்கொண்
தாரயிதும்	தூர்தகைகளினின்று	டிருக்கிற
	விடுவிக்க	
சக்த:	திறமுள்ளவர்.	உன் விஷயத்தில்
		கேட்கவேண்டுமோ?

सोऽहं भगवतः श्रुत्वा देवदेवस्य निश्चयम् । आहारं गहितं कुर्मि स्वशरीरं द्विजोत्तम ॥

द्विजोत्तम	“ஹே த்விஜோத்	निश्चयं	தீர்மானத்தை
	தம!	श्रुत्वा	ஏற்றுக்கொண்டு
ச:	அந்த	गहितं	நிக்ருஷ்டமான
அஹ்	நான்	स्वशरीरं	எனது உடலை
பகவத:	மகாபூஜ்யராகிய	आहारं	உணவாய்
தேவதேவச்ய	தேவர்களுக்கும் தேவ	कुर्मि	உட்கொண்டுவருகி
	ருடைய		றேன்.

बहून्वर्षगणान्ब्रह्मन्भुज्यमानमिदं मया । क्षयं नाभ्येति ब्रह्मर्षे वृत्तिश्चापि ममोत्तमा ॥२१॥

बहून्	“வேதவித்தாகிய	इदं	இதற்கு
ब्रह्मर्षे	வேதியமுனிவரே!	क्षयं च	இளைத்தலென்பதும்
मया	என்னால்	मम	எனக்கு
बहून्	அனேக	उत्तमा	மகாப்பெரிதாகிய
वर्षगणान्	ஆண்டுகளாய்	वृत्तिः अपि	{ போதும் இனி வேண்
भुज्यमानं	புகித்துவாப்படுகிற		டாமெனும் தெவிட்
	தாகிய	न अभ्येति	டலும்
			ஏற்படவில்லை.

तस्य मे कृच्छ्रभूतस्य कृच्छ्रादस्मादिमोचय । अन्येषां न गतिर्हित कुम्भयोनिमृते द्विजम् ॥

कृच्छ्रभूतस्य	“தூர்தகையிலிருக்	अत्र	இது விஷயத்தில்
तस्य	அந்த [கும்	कुम्भयोनिं	அகஸ்தியரெனும்
मे	எனக்கு	द्विजं	வேதியரை
अस्मात्	இந்த	क्षते	அன்றி
कृच्छ्रात्	கஷ்டத்தினின்று	अन्येषां	வேறு எவர்களுக்கும்
विमोचय	தேவரீர் விடுதலை தந்	गतिः	அடைக்கலஸ்தான
	தருளவேண்டும்.		மாகுமென்பது
हि	ஏனெனில்	न	முடியாது.

यो द्विजालुभते ज्ञानं स तं वित्तेन पूजयेत् । अन्यथा ज्ञानदर्शी स्यान्नरकं भवति ध्रुवम् ॥

यः	“எவன்	पूजयेत्	ஸன் மானிக்கவேண்
द्विजात्	பிராம்மணனிடமி		டும்.
ज्ञानं	உபதேசத்தை	ज्ञानदर्शी	உபதேசம் பெற்றவன்
रुभते	பெறுகிறானே	अन्यथा	அப்படிச் செய்யாது
सः	அவன்	स्यात्	இருந்தால்
तं	அவரை	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
वित्तेन	திரவ்யத்தால்	नरकं	நரகத்தை
		भवति	அடைகிறான்.

मया प्रतिगृहीते तु तस्मिन्नाभरणे शुभे । मातुषः पूर्वको देहो राजर्षेर्विननाश इ ॥२८॥

मया	“என்னால்	राजर्षेः	ராஜரீஷியினுடைய
तस्मिन्	அந்த	पूर्वकः	முன்னிருந்த
शुभे	அழகுவாய்ந்த	मातुषः देहः	மாமனிடதேஹம்
आभरणे	ஆபரணமானது	विननाश	அழிந்துபோயிற்று.
प्रतिगृहीते तु	கையில் வாங்கப்பட்ட	इ	காண்.
	வளவில்		

प्रणष्टे तु शरीरेऽसौ राजर्षिः परया मुदा । वृषः प्रमुदितो राजा जगाम त्रिदिवं सुखम् ॥

असौ	“அந்த	प्रमुदितः	உத்ஸாஹங்கொண்ட
राजा	சுஷத்திரியராகும்		வராய்
राजर्षिः	ராஜரீஷி	सुखं	மனக்கவலையொழிந்து
शरीरे	உடல்	वृषः	மனத்திருப்தி
प्रणष्टे तु	அழிந்த உடன்		கொண்டவராய்
परया	அளவுகடந்த	त्रिदिवं	ஸ்வர்க்கத்திற்கு
मुदा	ஸந்தேதாவுத்தால்	जगाम	போய்ச்சேர்ந்தார்.

तेनेदं शक्रतुल्येन दिव्यमाभरणं मम । तस्मिन्निमित्ते काकुत्स्थ दत्तमद्भुतदर्शनम् ॥३०॥

काकुत्स्थ	“ஹே காகுத்தஸ்தரே !	तस्मिन्	அந்த
अद्भुतदर्शनं	தெய்வத்தன்மை	निमित्ते	பிரஸத்தியில்
	கொண்டதும்	मम	எனக்கு
दिवं	அழகுவாய்ந்ததுமான	शक्रतुल्येन	இந்திரனுக்கொப்பான
इदं	அந்த	तेन	அவரால்
आभरणं	ஆபரணமானது	दत्तम्	பரிசாடளிக்கப்பட்ட
			து.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23297

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2573

एकोनाशीतितमः सर्गः—எழுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். || 32 ||

दण्डराज्यनिवेशकथनम्—தண்டமாஹாராஜன் அரசாண்டதைச் சொல்வது.

तदद्भुततमं वाक्यं श्रुत्वाऽगस्त्यस्य राघवः । गौरवादिस्मयाच्चैव पुनः प्रष्टुं प्रचक्रमे ॥ १ ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	गौरवात् च	விஷயத்தின் மகத்வத் தாலும்
अगस्त्यस्य	அகஸ்தியருடைய		
अद्भुततमं	அதி ஆச்சர்யகரமான	स्मियात् एव	{ தெரிந்த கொள்ளவே ண்டிய விஷயமிருந்தமையாலும்
तत्	அந்த	पुनः प्रष्टुं	மீளவும் வினாவ
वाक्यं	மொழிக்கு	प्रचक्रमे	திருவுள்ளங்கொண்டாள்
शुःश	திருச்செவிராய்த்து		

भगवंस्तद्वनं घोरं तपस्तप्यति यत्र सः । श्वेतो वैदर्भको राजा कथं स्यादमृगद्विजम् ॥ 2 ॥

भगवन्	“ஸ்வாமி!	तप्यति	புரிந்தாரோ
यत्र	எதில்	तत्	அந்த
वैदर्भकः	விதர்ப்பதேசத்திய	वनं	வனமானது
राजा	மன்னராகிய	घोरं	பயங்கரமாய்
सः	அந்த	अमृगद्विजं	மிருகங்கள், பஶிகள்
श्वेतः	சுவேதர்	कथं	எப்படி [இல்லாததாய்
तपः	தவத்தை	स्यात्	ஆயிற்று?

तद्वनं स कथं राजा शून्यं मनुजवर्जितम् । तपश्चर्तुं प्रविष्टः स श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ॥

सः राजा	“அந்த மன்னர்	मनुजवर्जितं	மனுஷ்யஸஞ்சார
तपः चर्तुं	தவம்புரிய		மில்லாததாய்
प्रविष्टः	புகுந்தார்.	कथं	ஏன் செய்தார்?
सः	அவர்	तत्त्वतः	சரியாய்
तत् वनं	அவ்வனத்தை	श्रोतुं	அறிய
शून्यं	யாவராலும் கைவிடப்பட்டதாய்	इच्छामि	ஆவலுடன் இருக்கிறேன்.”

रामस्य वचनं श्रुत्वा कौतूहलसमन्वितम् । वाक्यं परमतेजस्वी वक्तुमेवोपचक्रमे ॥ ४ ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	परमतेजस्वी	மஹாதேஜோவான
कौतूहल- }	விஷயம் தெரிந்து		கிய அவர்
समन्वितं }	கொள்ளவேண்டும் என்கிறதை விளங்கக் காட்டுகிற	शु वा	திருச்செவிராய்த்து
		वाक्यं वक्तुं	பதிலைச் சொல்ல
		उपचक्रमे एव	உடனே திருவுள்ளம் பற்றினார்.
वचनं	திருவாக்குக்கு		

तस्मादण्डे महाबाहो यत्नवान्भव पुत्रक । धर्मो हि परमो लोके कुर्वतस्ते भविष्यति ॥

மஹா சாமர்த்திய
சாலியாகிய
புலக குழந்தாய்!
தஸ்மாவ் ஆனதால்
ஃண்டே தண்டிக்கும் விஷயத்
தில்
யலவான் வெகுஜாக்கரதையு
டையவனாக

மவ இருக்கவேண்டும் ;
ஹி என்றால்
லோக உலகில்
குவ்: அப்படிச்செய்யும்
தே உனக்கு
பரம: மேலான
தர்ம: தருமமானது
மவிஷ்யதி விளையும்.

इति तं बहु सन्दिश्य मनुः पुत्रं समाधिना । जगाम त्रिदिवं हृष्टो ब्रह्मलोकं सनातनम् ॥

மனு: "மனுவானவர்
த் அந்த
புத் புத்திரனுக்கு
ஹி இப்படி
வஃ சாரமாய்
சன்டிஷ்ய உபதேசித்துவிட்டு

ஹ: உள்ளங்குளிர்த்தவரா
சமாதிநா புண்ணியத்தால் [க
சனாதன் அனாதியான
ப்ரஹ்மலோகம் பிரம்மலோகமெனும்
த்ரிதிவ் சுவர்க்கலோகத்திற்கு
ஜகாம போய்ச்சேர்ந்தார்.

प्रयाते त्रिदिवं तस्मिन्निष्वाकुरमितप्रभः । जनयिष्ये कथं पुत्रानिति चिन्तापरोऽभवत् ॥

தஸ்மிந் "அவர்
த்ரிதிவ் சுவர்க்கத்தை
ப்ரயாதே அடைந்தபின்னர்
அமிதப்ரப: அமிததேஜோவான
கய

புலாந் புதல்வர்களை
கத் எங்ஙனம்
ஜநயிஷ்யே நான் பெறுவேன்
ஹி என்று
த்ரிந்நாப: சிந்தை கொண்டவ
அபவத் இருந்தார். [ராய்

कर्मभिर्बहुरूपैश्च तैस्तैर्मनुसुतः सुतान् । जनयामास धर्मात्मा शतं देवसुतोपमान् ॥ १३ ॥

தர்மா:மா "புண்யசாலியாகிய
மனுசுத: மனுஷின் புதல்வர்
தே: தே: அந்தந்த
வஃரூபே: பலவகையான
கர்மபி: வ வைதீகக்கரியைகளா
லேயே

தேவசுதோபமானு தெய்வகுமாரர்களுக்
கொப்பான
சத் நூறு
சுதாந் குமாரர்களை
ஜநயாமாச பெற்றனர்.

तेषामवरजस्तात सर्वेषां रघुनन्दन । मूढश्चाकृतविद्यश्च न शुश्रूषति पूर्वजान् ॥ १४ ॥

தாத "பூஜைக்குரிய
ரஃகுநந்தந்! ரகுநந்தன்!
தேவ் அவர்கள்
சர்வேஷ் எல்லோருக்கும்
அவர்ஜ: கடைசியில் பிறந்த
புத்திரன்

மூட: வ பிறவிமூடனாயும்
அகூதவித்ய: வ படிப்பே வராதவன
யும்
பூர்வஜாந் மூத்தவர்களுக்கு
ந ஸுஸ்ரூபதி அடங்காதிருந்தான்.

नाम तस्य च दण्डेति पिता चक्रेऽल्पमेधसः । अवश्यं दण्डपतनं शरीरेऽस्य भविष्यति ॥

अस्य
शरीरि
दण्डपतनं
अवश्यं
भविष्यति
इति
“இவனுடைய
தேகபலத்தில்
இறுமாப்பால் வரும்
அவச்சமராய் [அழிவு]
உண்டாகப்போகிறது
என்கிறபடியால்

अल्पमेधसः
तस्य
पिता च
दण्ड
नाम चक्रे
ஞானசூன்யான
அவனுக்கு
தந்தையே
தண்டன் என்ற
பெயரை இட்டார்.

अपश्यमानस्तं देशं घोरं पुत्रस्य राघव । विन्ध्यशैवलयोर्मध्ये राज्यं प्रादादरिन्दम ॥

अरिन्दम
राघव
तं
घोरं
अपश्यमानः
“அஜேயராகிய
ஹே ராகவ!
அந்த
கொடியவனை
சீர்திருத்த வழி கா
ணைதிருந்த அவர்

विन्ध्यशैवलयोः
मध्ये
देशं
पुत्रस्य
राज्यं
प्रादात्
விந்தியமலைக்கும்
சைவலமலைக்கும்
இடையில்
ஒரு தேசத்தை
புதல்வனுடைய
ஆளுகைக்குள்பட்ட
தந்தருளினார்: [தாய்

स दण्डस्तत्र राजाऽभूदस्ये पर्वतरोधसि । पुरं चाप्रतिमं राम न्यवेशयदनुत्तमम् ॥ १७ ॥

राम
सः
दण्डः
रस्ये
पर्वतरोधसि
अप्रतिमं च
“ஸ்ரீராம!
அந்த
தண்டன்
மனோஹரமாயிருக்
மலைச்சரிவில் [கின்ற
இணையில்லாததும்

अनुत्तमं
पुरं
न्यवेशयत्
तत्र
राजा
अभूत्
மஹாச்சேரேஷ்டமு
ஒரு நகரை [மான்
நிர்மாணம் செய்
அதற்கு [தான்.
அரசனாய்
இருந்தான்.

पुरस्य चाकरोन्नाम मधुमन्तमिति प्रभो । पुरोहितं तूशनसं वरयामास सुव्रतम् ॥ १८ ॥

प्रभो
पुरस्य
मधुमन्तं
इति
नाम च
“என்றுமுள்ளவரே!
பட்டணத்திற்கு
மதுமந்தம்
என்கிற
பெயரையே

अकरोत्
सुव्रतं
उशनसं तु
पुरोहितं
वरयामास
இட்டான்.
மஹா பெயர்பெற்ற
தருமா த்மாவாகிய
சுக்கிராசாரியரையே
குலகுருவாய்
வரித்தான்.

एवं स राजा तद्राज्यमकरोत्सपुरोहितः । प्रहृष्टमनुजाकीर्णं देवराजो यथा दिवि ॥ १९ ॥

एवं
सपुरोहितः
सः राजा
तत् राज्यं
दिवि
देवराजः
“இப்படி
புரோஹிதருடனிருக்
அந்த மன்னன் [கும்
அந்த ராஜ்யத்தை
விண்ணிலகில்
இந்திரன்

यथा
प्रहृष्टमनुजाकीर्णं
अकरोत्
எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
ஸந்துஷ்டிகொண்ட
தாய் பரிஜனங்களால்
நிறைந்ததாய்
அரசாண்டுவந்தான்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनाशीतितमः सर्गः ॥

அஸீதீதம: சரீ:—எண்பதாவது ஸர்க்கம். || ௧௦ ||

சுக்ரகந்யாஹ்ணம்—சுக்கிராசாரியரது புதல்வியின் கற்பழிப்பது.

எதடாகுயாய ராமாய ஢ஹ்ரீ: கு஢்஢ச஢்஢வ: | அச்யா஢ேஷாபர் வாவய் கதாபாஸுபக்ர஢ே ||

கு஢்஢ச஢்஢வ: கு஢்பயோனியாகிய
஢ஹ்ரீ: ஢ுனீவர்஢ெரு஢ான்
ராமாய ஢ூராமருக்கு
ஸுத இதை
அ஢்யாய சொல்லியபின்னர்

அஸா் ஸு இதை
கதாபா கதையில்
அர் வாவய் இதரவிஷயத்தை
ஸுபக்ர஢ே இப்படிச் சொல்லி
முடித்தார்:

தத: ச ஢்ட: காசுதஸ்ய வஹ்ரீபரணாயுத஢் | அகரோததர ஢ாந்தாது ராஜ்ய் நஹ்தகஸ்தக஢் ||

காசுதஸ்ய “ஹே காசுத்தரே!
ச: அந்த
஢்ட: தண்டன்
஢ாந்தாது { சுயபிரயத்தனமில்லா
மல் ஈசுவராதினமாய்
விட்டுவிட்டவனாய்

தத: அதனால்
தத ராஜ்ய் அந்த ராஜ்யத்தை
நஹ்தகஸ்தக஢் எதிரிகளின் உபத்திர
வமில்லாததாய்
வஹ்ரீபரணாயுதம் அனேகவருஷகாலம்
அகரோத ஆண்டுவந்தான்.

அத காலே து கஸ்திஸ்திராஜா ஢ார்கவாஸ்ர஢் | ர஢்ணியஸுபாக்ர஢சுதிரே ஢ாசி ஢னோஹரே || ௩ ||

஢னோஹரே “எவருக்குமின்பம்
தருவதாகிய
சுதிரே ஢ாசி சுத்திர஢ாஸத்தில்
அத அப்பொழுது
கஸ்திஸ்திர காலே ஒரு காலத்தில்

ராஜா ஢ன்னன்
ர஢்ணிய் ர஢ணிய஢ானதும்
஢ார்கவ் து சுக்கிராசாரியருக்
குடையது஢ான
அஸ்ர஢் ஆசிர஢த்தில்
ஸுபாக்ர஢ உலாவினன்.

தத ஢ார்கவகந்யா் ச ருபேணாபரதி஢ா் ஢ுவி | விசரந்நீர் வனோஹே ஢்டோஸஸ்யதநுத஢ா஢் || ௪ ||

ச: ஢்ட: “அந்த தண்டன்
தத அவ்விடத்தில்
வனோஹே ஆசிர஢த்தில் ஓரிடத்
ருபேண அழகால் [தில்
ஸுவி உலகில்
அபரதி஢ா் இனையில்லாதவனாயும்

அநுத஢ா் ஸர்வோத்திருஷ்ட
விசரந்நீர் ஢ாயிருப்பவனும்
உலாவிக்கொண்டு
஢ார்கவகந்யா் ஢ிருக்கின்ற
புதல்வியை
அபஹ்ய கண்டான்.

ச ஢்டு தா் சுது஢்஢ா அநங்ஜஸரபி஢ித: | அ஢ிப஢்ய ஢ுஸ்விஷா் கந்யா் வசந஢வ்ரவீத் || ௫ ||

சுது஢்஢ா: “஢ஹா ஢ுடனாகிய
ச: அவன்
தா் அவனை
஢்டு ஢ார்த்து
அநங்ஜஸரபி஢ித: ஢ன்஢த஢ாணங்களுக்
கடி஢஢ப்ப்டவனாகி

ஸுஸ்விஷா் அதிக஢ாய் ஢டுக்கிக்
கொண்டிருந்த
கந்யா் கன்னிகையை
அ஢ிப஢்ய அணுகி
வசந் இந்த ஢ொழியை
அவ்ரவீத் ஢ொழிந்தான்:

कुतस्त्वमसि सुश्रोणि कस्य वाऽसि सुता शुभे । पीडितोऽहमनङ्गेन गच्छामि त्वां शुभानने॥

सुश्रोणि { “அழகு வாய்ந்த
பின் தட்டுகளையுடை
யவளே!
நீ
எங்கிருந்து
வந்தாய்?
ஸ்தீரத்தனமே!
அன்றியும்

कस्य सुता अत्रि एवमुद्रादयः पेण ?
अहं नान
अनङ्गेन मन्मथனால்
पीडितः வாட்டப்படுகிறேன்.
शुभानने ஸுந்தரி!
त्वां உன்னை
गच्छामि ஸம்போகம் செய்யப்
போகிறேன்.”

तस्य चैवं ब्रुवाणस्य मोहोन्मत्तस्य कामिनः । भार्गवी प्रत्युवाचेदं वचः सानुनयं नृपम् ॥

मोहोन्मत्तस्य “ஸங்கமத்தினுசை
தலைக்கேறியவனும்
காமின: காமாதூரணமாகிய
तस्य அவன்
एवं இப்படி
ब्रुवाणस्य மொழிகையில்

भार्गवो च சுக்கிராசாரியருடைய
नृपं புதல்வியும்
इदं सानुनयं மன்னனுக்கு
वचः இந்த உசிதமாயிருக்
प्रत्युवाच மொழியை [கின்ற
பதிலாய்ச்சொன்னான்:

भार्गवस्य सुतां विद्धि देवस्याऽक्षिष्टकर्मणः । अरजां नाम राजेन्द्र ज्येष्ठायाश्चमवासिनीम् ॥

राजेन्द्र “ராஜோத்தம!
अक्षिष्टकर्मणः லேசில் எதையும் முடி
க்கவல்லவரும்
देवस्य பூஜ்யருமாகிய
भार्गवस्य சுக்கிராசாரியருடைய
ज्येष्ठां மூத்த

सुतां பெண்ணான என்னை
आश्चमवासिनीं ஆசாமவாஸியென்
றும்
अरजां नाम அராஜையெனப் பெயர்
ज्येष्ठायाश्च புண்டவளென்றும்
विद्धि நீர் அறிக.

मा मां स्पृश बलाद्राजन्कन्या पितृवशा ह्यहम् ।
गुरुः पिता मे राजेन्द्र त्वं च शिष्यो महात्मनः ॥
व्यसनं सुमहत्कुदः स ते दद्यान्महातपाः

॥ ९ ॥

राजन् “அரசே!
अहं நான்
पितृवशा பிராவுக்கு அடங்கி
कन्या கன்னிகை [நடக்கும்
राजेन्द्र ராஜோத்தம!
पिता தந்தை
मे எனக்கு
गुरुः அத்தியட்சர்
त्वं च தேவரீரும்
महात्मनः மஹாத்மாவினுடைய
शिष्यः சீடர்,

सः அந்த
महातपाः மஹாதபஸ்வீ
कुदः हि சினங்கொண்டவ
ராகில்
ते உமக்கு
सुमहत् தாக்கமுடியாத
व्यसनं துன்பத்தை
दद्यात् விளைவிப்பார்.
बलात् வலியால்
मां என்னை
मा स्पृश தீண்டேல்.

यदि वाऽन्यन्यया कार्यं धर्मदृष्टेन सत्यथा । वरयस्व नृपश्रेष्ठ पितरं मे महाद्युतिम् ॥१०॥

नृपश्रेष्ठ “ராஜோத்தம!
மயா என்னால்
அந்நய மற்றப்படி
கார்ய செய்யத்தக்கதாகிறது
யदि वा என்கிறபகூத்தில்
மே எனது

महाद्युतिं महராप्रभावशालीया
पितरं தந்தையினிடம் [கிய
धर्मदृष्टेन தர்மவழியாய்
सत्यथा நேர்முறையில்
वरयस्व தேவரீர்யாசித்து அ
னுமதிபெறவேண்டும்.

अन्यथा तु फलं तुभ्यं भवेद्धोराभिसंहितम् । क्रोधेन हि पिता मेऽसौ त्रैलोक्यमपि निर्देहेत् ॥

अन्यथा तु “அப்படிச் செய்யாத
பகூத்தில்
तुभ्यं தேவரீருக்கு
धोराभिसंहितं மிக்க கொடியதான
फलं பயன்
भवेत् வினையும்.

मे எனது
पिता தந்தையாகிய
असौ இவர்
क्रोधेन हि கோபங்கொண்டால்
लैशोक्यं अपि மூவுலகங்களையும்
निर्देहेत् எரித்துவிடுவார்.

दास्यते चानवद्याङ्ग तव मां याचतः पिता ॥ १२ ॥

अनवद्याङ्ग { “தோஷரஹிதமாய்
உள்ள அங்கங்களை
யுடையவரே!
पिता தந்தை
याचतः யாசிக்கும்

तव च தேவரீருக்கே
मां என்னை
दास्यते { பாணிக்ரஹணமாய்
கொடுத்தாலும் கொ
டுக்கலாம்.”

एवं ब्रुवाणामरजां दण्डः कामवशं गतः । प्रत्युवाच मदोन्मत्तः शिरस्याधाय चाञ्जलिम् ॥

कामवशं गतः “காமா தூரனும்
मदोन्मत्तः च கொழுப்பு தலைக்கேறி
யவனுமான
दण्डः தண்டன்
एवं இங்ஙனம்
ब्रुवाणं மொழிந்த

अरजां அரஜையைப்பார்த்து
शिरसि முடிமீது
अञ्जलिं च அஞ்சலியை
आधाय வைத்து
प्रत्युवाच இப்படி பதிலுரைத்
தான்;

प्रसादं कुरु सुश्रोणि न कालं क्षेममर्हसि । त्वत्कृते हि मम प्राणा विदीर्यन्ते वरानने ॥

सुश्रोणि “அழகிய பிண்டத்து
களையுடையவளே!
प्रसादं அபிமானத்தை
कुरु காட்டுவாயாக.
कालं ஏற்ற இச்சமயத்தை
क्षेमं திரஸ்கரித்துத் தள்ளி
விட

अर्हसि न நீ இஷ்டப்படலா
हि ஏனெனில் [காது;
वरानने மிக்க சோதி படைத்த
मम எனது [மாதே!
प्राणा: பிராணைகள்
त्वत्कृते உன்பொருட்டு
विदीर्यन्ते பிளந்துபோகின்றன.

त्वां प्राप्य मे वधो वा स्याच्छायो वा यदि दारुणः ।

भक्तं भजस्व मां भीरु भजमानं सुविह्वलम्

॥ १५ ॥

भीरु “அஞ்சி நடுக்கமுற்றி
ருக்கும் பெண்ணே !
त्वां உன்னை
प्राप्य அடைந்த பின்னர்
मे எனக்கு
वधः वा மாணந்தானாகட்டும்
यदि இல்லாதபக்கத்தில்
दारुणः கொடியதாகிய

शयः वा சாபந்தானாகட்டும்
स्यात् எது வந்தாலும்
सुविह्वलं முற்றும் மெய்ப்பறந்து
भजमानं भक्तं உள்ளபடி ஆசை
मां கொண்டுவிட்ட
भजस्व என்னை
ஏற்றிக்கொள்க.”

एवमुक्त्वा तु तां कन्यां दोभ्यां गृह्य बलाद्वली । विस्फुरन्ती यथाकामं मैथुनायोपचक्रमे ॥

एवं “இங்ஙனம்
उक्त्वा तु சொல்லியதுமே
बली பலிஷ்டனாகிய அவன்
दोभ्यां இரு கைகளாலும்
कन्यां கன்னிகையை
बलात् வலிய

गृह्य பிடித்து இழுத்து
विस्फुरन्ती நடுங்கி முரண்டிக்கொ
तां அவளை [ண்டிருந்த
यथा कामं தன்னிஷ்டப்படி
मैथुनाय ஸம்போகம்செய்ய
उपचक्रमे தலைப்பட்டுவிட்டான்.

तमन्थं महाघोरं दण्डः कृत्वा सुदारुणम् । नगरं प्रययावाशु मधुमन्तमनुत्तमम् ॥ १७ ॥

दण्डः “தண்டன்
सुदारुणं அலஹ்யமானதும்
महाघोरं மிக்க கொடியதுமான
तं அந்த
अन्थं அபசாரத்தை
कृत्वा செய்துவிட்ட

अनुत्तमं மிகச் சிறந்த
मधुमन्तं மதுமந்தமென்கிற
नगरं நகருக்கு
आशु விரைவில்
प्रययौ போய்ச்சேர்ந்துவிட்
டான்.

अरजाऽपि रुदन्ती सा आश्रमस्याविदूरतः । प्रतीक्षते स सन्त्रस्ता पितरं देवसन्निभम् ॥

सा “அந்த
अरजा अपि அரஜையோ
आश्रमस्य ஆசிரமத்தின்
अविदूरतः அருகில்
सन्त्रस्ता ஏக்கம்பிடித்தவளாய்

रुदन्ती அழுதுகொண்டே
देवसन्निभं தெய்வத்துக்கு
पितरं தந்தையை [கிரான
प्रतीक्षते स எதிர்பார்த்துக்கொ
ண்டிருந்தாள்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे अशी तैतमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23334

उत्तरकाण्डे आदिनः श्लोकाः 2610

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे एकोनत्रिंशोऽह्नि वर्तमानकथापसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்நிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தொன்பதாவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஸ்யா ஸ்ரீராமசந்நிதாவஸ்வமேத்யஜ்ஜவாடே ஹத்ரிஸதி டிநேஸு கீதே ஸ்ரீமத்ராமாயணே
த்ரிஸே஽ஹி ஁த்ரகாஸ்டே ஁காஸீதீதமஸர்மாரஸ்ய அஸ்தநவதீதமஸர்மஸ்யந்த்
(23335—23739 ஸ்லோகா) கீதம் । தஸிந் டிநே கீதா: ஸ்லோகா: 405]

[ஆதிகில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நிதையில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
முப்பதாவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் எண்பத்தோராவது
ஸர்க்கப் முதல் தொண்ணூற்றெட்டாவது ஸர்க்கப்வரை
(23335—23739) கானம் செய்யப்பட்டது.
அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோக சங்கியை 405]

஁காஸீதீதம: ஸர்ம:—எண்பத்தோராவது ஸர்க்கம் || ௧? ||

டண்டஸாப:—தண்டமஹாராஜனின் சாபம்.

ஸ ஸுஹூதூபஸ்ய டேவஸீர்மீதபம: । ஸ்வாஸ்ரம் ஸிஸ்யவூத: ஸுஸார்த: ஸந்யவர்தத || 1 ||

அமீதபம:	“அமீதமான டேஜோ மயமாய் விளங்கும்	ஸ்வ	தனது
ஸ:	அந்த	அஸ்ரம்	ஆசுரமத்திற்கு
டேவஸி:	சூஜார்ஹராகய முனி வர்	ஸிஸ்யவூத:	சீடர்களால் புடை குழப்பட்டவராய்
ஸுஹூதூ	ஒருமுகூர்த்த காலத் தில்	ஸுஸார்த:	பசியால் வாட்டமுற்ற வராய்
஁பஸ்ய	விஷயத்தை அறிந்து கொண்டு	ஸந்யவர்தத	திரும்பி எழுந்தருளி ஓர்:

ஸோஸ்யஸ்டரஜா டீனா ரஜஸா ஸமபிஸுதாம் । ஜ்யோஸ்தாமிவாஸுநயஸ்தா ஸ்ரயூஸே ந விராஜதீம் ||

ஸ:	“அவர்	அஸ்யஸ்தா	சூர்யபகவானால்
அரஜா	அரணயை		மறைக்கப்பட்டு
ரஜஸா	தூஷணமான கிருத் யத்தால்	விராஜதீ ந	ஒளி ஒழிந்த
டீனா	தூயரமுள்ளவளாய்	ஜ்யோஸ்தா டீவ	சந்திரிகையைப்போல்
ஸ்ரயூஸே	அருளோதயகாலத்தில்	ஸமபிஸுதா	ஒளி ஒழிந்தவளாய்
		அஸ்ய	கண்டார்.

தஸ்ய ரோஸ: ஸமபவஸுஸார்தஸ்ய விஸேஸத: । நிர்டஹநிவ லோகாஸ்தீஸ்திஸ்திஸ்யாஸ்தீதடுவாச டீ ||

ஸுஸார்தஸ்ய	“பசியால் வாட்ட மடைந்திருந்த	லோகாந் ச	உலகங்களையும்
தஸ்ய	அவருக்கு	நிர்டஹந்	எரித்துவிடுகின்றவர்
விஸேஸத:	அதிகமான	டீவ	போலாகி
ரோஸ:	கோபாவேசம்	ஸிஸ்யாந்	சீடர்களைப்பார்த்து
ஸமபவத்	உண்டாயிற்று.	஁தத்	பின்வருவதை
ஸுந்	முன்று	஁வாச	மொழிந்தார்
		டீ	காண்.

पश्यध्वं विपरीतस्य दण्डस्याविजितात्मनः । विपत्तिं घोरसङ्काशां क्रुद्धामग्निशिखामिव ॥

अविजितात्मनः “மணப்போக்கை
அடக்காது
विपरीतस्य அதர்மத்தொழிலில்
துணிந்துவிட்ட
दण्डस्य தண்டனுக்கு
क्रुद्धां மஹாகடுமையாய்க்கொ
முந்துவிட்டெரியும்

अग्निशिखां அக்னிஜ்வாலையை
इव போன்ற
घोरसङ्काशां பயங்கரமான
विपत्तिं ஆபத்தை
पश्यध्वम् இதோ பாருங்கள்.

क्षयोऽस्य दुर्मतेः प्राप्तः सानुगस्य दुरात्मनः । यः प्रदीप्तां हुताशस्य शिखां वै स्पृष्टुमिच्छति॥

यः “எவன்
हुताशस्य அக்னியினது
प्रदीप्तां கொழுந்துவிட்டெரி
யும்
शिखां ஜ்வாலையை
स्पृष्टुं கையால் தீண்ட
इच्छति वै துணிந்துவிட்டானோ

दुर्मतेः அப்படிப்பட்ட மூட
दुरात्मनः துஷ்டனும் [னும்
सानुगस्य பரிவாரஜனங்களுட
யிருப்பவனுமான
अस्य அவனுக்கு
क्षयः நாசம்
प्राप्तः கிட்டிவிட்டது.

यस्मात्स कृतवान्पापमीदृशं घोरसंहितम् । तस्मात्प्राप्स्यति दुर्मथाः फलं पापस्य कर्मणः ॥

सः “அந்த
दुर्मथाः மூடன்
ईदृशं இப்படிப்பட்ட
घोरसंहितं அசுஹ்யமான
पापं பாபச்செயலை
कृतवान् செய்துவிட்டான்

यस्मात् तस्मात् என்கிறபடியால்
पापस्य பாப
कर्मणः கருத்தியத்தினுடைய
फलं பயனை
प्राप्स्यति இகா அடையப்
போகிறான்.

सप्तरात्रेण राजाऽसौ सभृत्यबलवाहनः । पापकर्मसमाचारो वधं प्राप्स्यति दुर्मतिः ॥ ७ ॥

असौ “இந்த
दुर्मतिः மூடனும்
पापकर्मसमाचारः பாபத்தொழிலைப் பு
ரிந்துவிட்டவனுமான
राजा மன்னன்

सभृत्यबल- } பிருத்யர்களுள், சைன்
वाहनः } யங்கள் இவைகளோ
டும் வாஹனங்களோ
டும் கூடினவரைய்
सप्तरात्रेण ஏழுதினங்களுக்குள்
वधं மரணத்தை
प्राप्स्यति அடைவான்.

समन्ताद्योजनशतं विषयं चास्य दुर्मतेः । धक्ष्यते पांसुवर्षेण महता पाकशासनः ॥ ८ ॥

पाकशासनः “இந்திரன்
अस्य இந்த
दुर्मतेः துஷ்டனுடைய
विषयं தேசத்தை
समन्तात् எல்லாப்பக்கங்களி
லும்

योजनशतं च நூறுயோஜனை
महता பிரம்மாண்டமான
पांसुवर्षेण மண்மாரியால்
धक्ष्यते அழித்துவிடுவான்.

इदं योजनपर्यन्तं सरः सुखचिरप्रभम् । अरजे विज्वरा भुङ्क्ष्व काष्ठश्चात्र प्रतीक्ष्यताम् ॥

अरजे "हेतु अரஜையே!
विज्वरा வேறுகவலை ஒழிந்த
வளராய்
सुखचिरप्रभं { அதி இனிமையாய்
சோபித்துக்கொண்
டிருக்கும்
सरः பொய்கையையும்
इदं இந்த

योजन- } ஒரு யோஜனைக்குள்
पर्यन्तं } பட்ட பிரதேசத்
தையும்
भुङ्क्ष्व நீ சொந்தமாய் அனு
பவித்துவா;
अत्र இதுவிஷயத்தில்
कालः நற்காலமானது
प्रतीक्ष्यताम् எதிர்பார்க்கப்பட
வேண்டும்.

त्वत्समीपे च ये सत्त्वा वासमेष्यन्ति तां निशाम् ।

अवध्याः पांसुवर्षेण ते भविष्यन्ति नित्यदा

इत्युक्त्वा भार्गवो वासमन्यत्र समकारयत्

॥ १५ ॥

पांसुवर्षेण "மண்மாரியால்
तां निशां च அந்த இரவிலும்
नित्यदा எக்காலத்திலும்
त्वत्समीपे உன்னருகில்
ये எந்த
सरः ஜீவன்கள்
वासं குடியாய்
एष्यन्ति இருக்கின்றனவோ
ते அவைகள்

अवध्याः துன்புறதவைகளாய்
भविष्यन्ति இருக்கக்கடவது'
इति என்று
उक्त्वा சபித்துவிட்டு
भार्गवः சக்கிராசாரியார்
अन्यत्र வேறிடத்தில்
वातं வாஸஸ்தானத்தை
समकारयत् ஏற்படுத்திக்
கொண்டனர்.

तच्च राज्यं नरेन्द्रस्य सभृत्यबलवाहनम् । सप्ताहाद्ब्रह्मसाद्भूतं यथोक्तं ब्रह्मवादिना ॥

नरेन्द्रस्य "மன்னவனது
तन् राज्यं அந்த ராஜ்யமானது
सभृत्यबल- } பிருத்தியர்கள், சைன்
वाहनं च } யங்கள், இவர்களோ
டும் வாஹனங்களுட
னும் கூடியதாய்

सप्ताहात् ஏழுநாளைக்குள்
ब्रह्मवादिना பிரம்மவித்தால்
यथोक्तं சபிக்கப்பட்டவண்ண
மே
भस्मसात् भूतम् பஸ்மமாய்விட்டது.

तस्यासौ दण्डविषयो विन्ध्यशैवल्योर्नृप । शशो ब्रह्मर्षिणा तेन वैधर्म्ये सहिते कृते ॥

नृप "மன்னரே!
वैधर्म्ये அக்ரமமான
कृते செயல்
सहिते ஏற்பட்டவளவில்
तेन அந்த
ब्रह्मर्षिणा பிரம்மவித்தால்
तस्य அந்த (ஆர்ஷம்)

असौ இந்த
विन्ध्यशैवल्योः { விந்தியசைவலமலை
களுக்கு மத்தியிலி
ருக்கும்
दण्डविषयः தண்டனது தேசமா
னது
शशः சபிக்கப்பட்டது.

ततःप्रभृति काकुत्स्थ दण्डकारण्यमुच्यते । तपस्विनः स्थिता ह्यत्र जनस्थानमतोऽभवत् ॥

காகுத்திய “ஹே காகுத்தரே!
 தத:பஹ்ருதி அன்றுதொட்டு
 ட்டண்காரண்ய “தண்டகாரண்ய”
 மென்று
 உச்சயோ பெடர்வழங்கலாயிற்று;

அவ இவ்விடத்தில்
 தபஸ்விகளும்
 சித்தி: வாஸம்செய்தார்கள்.
 அந: அக்காரணத்தால்
 ஜனஸ்தான் “ஜனஸ்தான்”மென்றும்
 அஸவந் பெயர் உண்டாயிற்று.

एतत्ते सर्वमाख्यातं यन्मां पृच्छसि राघव । सन्ध्यामुपासितुं वीर समयो ह्यतिवर्तते ॥

வீர “ஹே வீர!
 ராஹவ ஹே ஸ்ரீராகவ!
 மா என்னை
 யவ எதை
 ப்ருச்சசி கேட்டருளினீரோ
 தே தேவரீருக்கு
 எது இது

சர்வ முற்றும்
 அஸ்யாத் சொல்லப்பட்டுவிட்டது.
 சந்த்யா ஸந்தியாவந்தனத்தை
 உபாஸிது உபாலிக்க
 சமய: ஹ ஏற்றகாலமும்
 அதிவர்ததே அதிக்ரமித்துவிட்டது.

एते महर्षयः सर्वे पूर्णकुम्भाः समन्ततः । कृतोदका नरव्याघ्र आदित्यं पृथुपासते ॥

நரவ்யாஹ “ஹே புருஷோத்தம!
 எதே இந்த
 மஹர்ஷய: மஹரிஷிகள்
 சர்வ எல்லோரும்
 சமந்தத: எல்லாப்பக்கங்களிலும்

கூதோதகா: ஸந்தியாவந்தனங்களை
 முடித்தவர்களாய்
 புர்ணகும்பா: பூர்ணகும்பமுடைய
 வர்களாய்
 அடீத்யம் சூர்யபகவானை
 ப்ரதுபாஸதே ஆசக்தியுடன் உபா
 ஸிக்கின்றார்கள்.

स तैर्ब्राह्मणमभ्यस्तं सहितैर्ब्रह्मवित्तमैः । रविरस्तं गतो राम गच्छोदकमुपस्पृश ॥ २१ ॥

சாம் “ஹே ஸ்ரீராம!
 அஸ்யஸ்த் சூரியாஸ்தமனமாகும்
 வேளையில்
 தை: அந்த
 ப்ரஹ்மவித்தமै: பிரம்மவித்துக்களால்
 சஹித: எல்லாரும் சேர்ந்து
 ப்ரஹ்மண உபாஸனை புரியப்
 பட்டது.

ச: அந்த
 ரவி: சூரியன்
 அஸ்த் அஸ்தமனகிரிக்கு
 கத: போய்விட்டார்.
 கச்ச தேவரீரும் எழுந்தரு
 ளருக்.
 உத்க ஸந்தியாவந்தனத்தை
 உபஸ்ப்ரஸ செய்யும்”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकाशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23355

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2631

ஐரீதீதம: சரீ:—எண்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || ௨௨ ||

ஸ்ரீராமஸ்யாயோத்யாப் ப்ரியாகமனம்—ஸ்ரீராமர் அயோத்திக்குத் திரும்பிவருவது.

ஐரீவ்஑னமாஜாய ராம: ஸந்த்யாமுபாஸிதம் | அபாகாமத்சர: பூயம்ஸரோகணஸேவிதம் || ௧ ||

ராம: ஸ்ரீராமர்
ஐரீ: முனிவரது
வ஑னம் நியமனத்தை
அஜாய ஏற்றுக்கொண்டு
ஸந்த்யா ஸந்தியாவந்தனத்தை
அபாஸிதம் உபாஸிக்க

அஸரோகண- } அப்ஸரஸ்தீர்க்குட்
ஸேவிதம் } டங்களால் பூஜிக்கப்
பட்டதும்
பூயம் புனிதமுமாகிய
சர: பொய்கைக்கு
அபாகாதத் போய்ச்சேர்ந்தார்.

ததிரோதகமூபஸ்பூய ஸந்த்யாமவ்ஸ்ய பஸ்திமாம் | அஸ்த்ரம் ப்ராவிஸ்த்ராம: கும்பயோனேபஹ்தயன: ||

ராம: ஸ்ரீராமர்
தவ அவ்விடத்தில்
அடகம் ஆசமனம்
அபஸ்பூய செய்துவிட்டு
பஸ்திமா ஸாயங்கால

ஸந்த்யா ஸந்தியாவந்தனத்தை
அவ்ஸ்ய செய்தபின்னர்
மஹ்மன: மஹாத்மாவான
கும்பயோன: அகஸ்தியருடைய
அஸ்த்ரம் ஆசரமத்திற்கு
ப்ராவிஸ்த் வந்துசேர்ந்தார்.

தஸ்யாகஸ்த்யோ பஹுபூண் கந்தமூல் தயோப஑ிம் | ஸால்யாதினி பவித்ரணி பூனநார்பகல்யயத் ||

அகஸ்த்ய: அகஸ்தியர்
தஸ்ய அவருக்கு
பூனநார்ப் அமுதசெய்வதற்கு
பஹுபூண் பலவிதங்களான
கந்தமூல் காய்க்கிழங்குகளையும்

தயா அவ்வண்ணமே
அப஑ி கிரை முதலியதையும்
பவித்ரணி சுத்தமாயிருக்கின்ற
ஸால்யாதினி சாலியன்னவகைகளை
அ஑்஑யத் தந்தருளினார். [பூம்]

ஸ பூக்தவானரஸ்த்ரேஸ்ததநமமூதோபமம் | ப்ரீதஸ்த் ப்ரதிபூஸ்த் தாந் ராஸ்தி ஸமூபாவிஸ்த் || ௨ ||

ஸ: அந்த
நரஸ்த்ரே: புருஷோத்தமர்
தத் அந்த
அஜ்ந் போஜனத்தை
அமூதோபம் தேவாமிருதமென
பூக்தஸ்த் புகித்தார்.

ப்ரதிபூஸ்த்: வ மிக ஸந்தோஷமடைந்
தவராகவும்
ப்ரீத: வ ப்ரீதியுடையவராகவும்
தாந் ராஸ்தி அந்த இரவில்
ஸமூபாவிஸ்த் அவ்விடமே திருப்பன்
ளிகொண்டார்.

ப்ரபாதே கால்யஸ்த்யாய க்ருவாஸ்திகமரந்தம் | ஐரீபி ஸமூப஑காம பமநாய ரபூதம்: || ௩ ||

அரந்தம்: அஜேயராகிய
ரபூதம்: ரகூத்தமர்
ப்ரபாதே காலையில்
கால்ய சரியான வேளையில்
அத்யாய திருப்பன் ளிவிழித்து

அ஑ிக் காலையில் செய்யவேண்
டிய நித்தியகர்மத்தை
க்ருவா செய்தபின்னர்
பமநாய பிரயாணமாகும் பொ
ஐரீபி முனிவரை [ருட்டு
ஸமூப஑காம முதலில் தர்சித்தார்.

அபிவாடியாபிராமி மஹி கும்பசம்மவம் । அபூச்சே சுவா புரி ஂநு மாமநுஜாதுமஹிசி ।

ராம: ஸ்ரீராமர்
கும்பசம்மவம் கும்பயோனியாகிய
மஹி முனியாபெருமானே
அபிவாடி நமஸ்கரித்து அபிவா
தனஞ்செய்து
அவரீது இங்ஙனம் திருவாய்
மலர்ந்தருளினார்:
சுவா "எனது

புரி நகரத்திற்கு
ஂநு போக
அபூச்சே நான் அனுமதிபெற இ
ங்கே வந்திருக்கிறேன்,
மா என்னை
அநுஜாத் போகவிடைதந்தருள
அஹிசி தேவரீர் திருவுள்ளம்
கொள்ளவேண்டும்.

வந்யோஸ்மநுபூஹிதோஸ்மி டர்சனேன மஹாத்மந: । ட்ருஞ் சீவாமிஷ்யாமி பாவநார்த்தமிஹாத்மந: ॥

மஹாத்மந: "மஹாத்மாவினுடைய
டர்சனேன தர்சனத்தால்
வந்ய: தன்யனாய்
அஸ்மி ஆனேன்.
அநுபூஹித: ச கிருதார்த்தனாயும்
அஸ்மி ஆனேன்.

வாத்மந: எவ் அடியேனுக்கும்
பாவநார்த்தம் புண்ணியம் ஏற்பட
வேண்டியதற்காக
ட்ருஞ் ஸேவிக்க
ஹ இவ்விடத்திற்கு
அாமிஷ்யாமி இனியும் வந்துபோக
றேன்."

ததா வடதி கா஑ுத்யே வாக்யமஙுதடர்சனம் । ஁வாச பரமபிரீதோ டர்மநேத்ரஸ்தபா஑ன: ॥ ௮ ॥

கா஑ுத்யே கா஑ுதஸ்தர்
ததா அவ்வண்ணமாய்
அஙுதடர்சனம் { அமாநுஷ்யமாயிருக்
கும் நற்குணத்தை
விளங்கக்காட்டுகிற
வாக்யம் மொழியை
வடதி உரைசெய்யவும்

வமநேத்ர: தர்மத்தையே கண்க
ளாயுடையவரும்
தபா஑ன: தபோதனருமாகிய
அவர்
பரமபிரீத: அளவுகடந்த உள்ளம்
பூரித்தவராகி
஁வாச இப்படிப் பதில்தந்த
ருளினார்:

அத்யஙுதமிடம் வாக்யம் தவ ராம ஁பா஑்ஸரம் । பாவந: சர்வபூதானாம் த்வமேவ ர஑ுநந்ந ॥ ௯ ॥

ராம "ஹே ஸ்ரீராம!
தவ தேவரீரது
ஹ் இந்த
஁பா஑்ஸரம் மேலான தருமத்தை
விளங்கக்காட்டும்
வாக்யம் மொழியானது

அத்யஙுதம் அதிவிசித்ரமாயிருக்கி
றது.
ர஑ுநந்ந ஹே ர஑ுநந்தன!
தவ் எவ் தேவரீரொருவரே
சர்வபூதானா சகல பிராணிகளுக்
கும்
பாவந: புண்ணியமுளிப்பவர்.

मुहूर्तमपि राम त्वां ये च पश्यन्ति केचन ।

ராம "ஹே ஸ்ரீராமா !
முஹூர்த்தம் அபி கணப்பொழுதாகிலும்
त्वां தேவரீரை
ये எவர்கள்
केचन எப்படியிருந்தாலும்
पश्यन्ति தரிக்கின்றார்களோ
ते அவர்கள்

ये च त्वां घोरचक्षुभिः पश्यन्ति प्राणिनो भुवि । हतास्ते यमदण्डेन सद्यो निरयगामिनः ॥

புவி "உலகில்
ये எந்த
प्राणिनः ஜீவன்கள்
त्वां தேவரீரை
घोरचक्षुभिः விஷக்கண்களால்
पश्यन्ति தரிக்கின்றார்களோ

ईदृशस्तं रघुश्रेष्ठ पावनः सर्वदेहिनाम् । भुवि त्वां कथयन्तोऽपि सिद्धिमेष्यन्ति राघव ॥

ரஹுசுரேஷ்ட "ரகடத்தம் !
सर्वदेहिनां எல்லா உயிர்ஜீவன்
களையும்
ईदृशः இப்படி
पावनः புனிதமாக்குகிறவர்
त्वं தேவரீர்;
राघव ஸ்ரீராகவ !

गच्छ चारिष्ठमव्यग्रः पन्थानमकुतोभयम् । प्रशाधि राज्यं धर्मेण गतिर्हि जगतो भवान् ॥

அவ்யக்ஷ: "நிச்சலராய்
अरिष्टं च சுகமாயும்
गच्छ எழுந்தருளலாம்.
पन्थानं வழியில்
अकुतोभयं அஞ்சலங்கையில்
லாமலிருக்கக்கூடவது.

एवमुक्तस्तु मुनिना प्राञ्जलिः प्रग्रहो वृषः । अभ्यवादयत प्राज्ञस्तमृषिं पुण्यशालिनम् ॥

முனிவர் முனிவரால்
वृष இவ்விஷயத்தில்
एवं இவ்விதம்
उक्तः சொல்லியதற்குத்
திருச்செவிகாய்த்த
प्राज्ञः பிராஞ்ஞராகிய
वृषः மன்னர்

पाविताः स्वर्गभूताश्च पूज्यास्ते सर्वदैवतैः ॥

பாவிதா: ச பரிசுத்தமானவர்கள்
களாயும்
स्वर्गभूताः च { சுவர்க்கத்திற்கு
உரிமையுற்றவர்
களாகவும்
सर्वदैवतैः ஸகலதேவர்களாலும்
पूज्याः கொண்டாடப்படுகி
ருபார்கள்.

ये च त्वां घोरचक्षुभिः पश्यन्ति प्राणिनो भुवि । हतास्ते यमदण्डेन सद्यो निरयगामिनः ॥

ते அவர்கள்
यमदण्डेन யமதண்டத்தால்
हताः च துன்புறுபவர்களாயே
सद्यः அப்போதே
निरयगामिनः நரகத்தை ஸம்பாதிக்கின்றனார்கள்.

भुवि त्वां कथयन्तोऽपि सिद्धिमेष्यन्ति राघव ॥

புவி உலகில்
त्वां தேவரீரைச்சேர்ந்த
கதைகளை கிர்த்தனம்
कथयन्तः अपि { பண்ணுகின்றவர்
களும்
सिद्धिं மோகஷத்தை
एष्यन्ति பெறுவார்கள்.

गच्छ चारिष्ठमव्यग्रः पन्थानमकुतोभयम् । प्रशाधि राज्यं धर्मेण गतिर्हि जगतो भवान् ॥

राज्यं ராஜ்யத்தை
धर्मेण ராஜநீதிப்படி
प्रशाधि ஆண்டுவருக.
भवान् हि தேவரீரொருவரே
जगतः உலகுக்கு
गतिः கதி."

अभ्यवादयत प्राज्ञस्तमृषिं पुण्यशालिनम् ॥

प्रज्ञः அறிபுரிதியைக்
காட்டுபவராய்
प्राञ्जलिः அஞ்சலேஹஸ்தராகி
पुण्यशालिनं புண்ணியசாலியாகிய
तं ऋषिं அந்த முனிவரை
अभ्यवादयत அடிபணிக்
டு
ஸேவித்தார்.

अभिवाद्य मुनिश्रेष्ठं तांश्च सर्वांस्तपोधनान् । अध्यारोहत्तदव्यग्रः पुष्पकं हेमभूषितम् ॥

முனிசுரேஷ்
தானு
தபோதனங்கள்
சர்வானு
அமீதா
முனிவர் பெருமானு
அந்த [தத்தலு
தபோதனங்கள்
எல்லோரிடத்திலும்
கைகூப்பிவிடை
பெற்றுக்கொண்டு

अव्ययः	சாந்தமனத்தராய்
हेनभूषितं	சுவர்ணத்தால் அலங்
	கரிக்கப்பட்ட
तत्	அந்த
पुष्पकं	பூஷ்பகவிமானத்தில்
अध्यारोहत्	ஏறினர்.

तं प्रयान्तं मुनिगणा ह्याशीर्वादैः समन्ततः । अपूजयन्महेन्द्राभं सहस्राक्षमिवामराः ॥१६॥

சுநிபாணா: ஹி	முனிகணங்கனும்
புயாந்	பிரயாணமாயிருக்கிற
	வரும்
மஹேந்தாபி	மஹேந்திரனுக்கொப்
	பானவருமான
த	அவரை
சமஸ்தத:	நாற்புறமும் நின்று

அமர:	தேவர்கள்
சகசாஸ்த்	இந்திரனை
ஐவ	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
அாசிவீதே:	ஆசிரவாதற்களால்
அபூஜயந்	போற்றிப்புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

स्वस्थः स ददृशे रामः पुष्पके हेमभूषिते । शशी मेघसमीपस्थो यथा जलधरागमे ॥१७॥

ஹேமபூஷிதே	சுவரணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
புஷ்பகே	பூஷ்பகவிமானத்தில்
ஸ்வஸ்தி:	சுகமாய் எழுந்தருளி
	யிருந்த
ச:	அந்த

ராம:	ஸ்ரீராமர்
ஜலஹராமே	வருஷா காலத்திலே
மேவஸமீபஸ்த:	மேகங்களிடையிலிருந் தும்
ஶஸீ யதா	சந்திரனென
ததுஷே	விவாங்கினார்.

ततोऽर्धदिवसे प्राप्ते पूज्यमानस्ततस्ततः । अयोध्यां प्राप्य काकुत्स्थो मध्यक्ष्यामवारुहत् ॥

தன:	பிறகு
காகுஸ்ய:	காகுதஸ்தர்
தவ: தவ:	அங்கங்கே
பூயமான:	போற்றி உபசரிக்கப் பட்டவராய்
அர்த்திவசே	மத்தியானகாலம்

பாசெ	ஆன தும்
அயோத்யா	அயோத்தியாபுரியை
பிராப்ய	அடைந்து
மஹாபக்யம்	திருமாளிகையின்
	நடுக்கட்டில்
அவாஹத்	இறங்கினார்.

ततो विसृज्य रुचिरं पुष्पकं कामगामि तत् । विसर्जयित्वा गच्छेति स्वस्ति तेऽस्त्विति च प्रभुः ॥
कक्ष्यान्तरविनिक्षिप्तं द्वाःस्थं रामोऽब्रवीद्वचः । लक्ष्मणं भरतं चैव गत्वा तौ लघुविक्रमौ ॥
ममागमनमाख्याय शब्दापयत मा चिरम् ॥ २० ॥

புது:	பிரபுவானவர்
தத:	அதன்மேல்
ஹிர் வ	சோதிமயமாய் விளங்
	சுகிரதாய்

காமகாமி	நினைத்தவிடமெல்லாம்
	செல்லவல்லதுமான
தந்	அந்த
புலகம்	புலப்புகழ்மானதை

विसृज्य	தன்னதினத்திலிருந்த தைவிட்டு
ते	‘உனக்கு
स्वसित	நல்வாழ்வு
अस्तु	இருக்கக்கடவது’
इति च	என்றும்
गच्छ	‘நீ போய்விடலாம்’
इति	என்றும்
विसर्जयिष्या	விடைகொடுத்தனுப்பி விட்டு
कक्ष्यान्तरविनिक्षिप्तं	நடுக்கட்டுக்காவலா ளாகிய
द्वाःस्थं	வாயிலோனைப்
रामः	ஸ்ரீராமர் [பார்த்து

वचः	இந்த ஆக்ஞையை
अववीत्	நியமித்தருளினார் :
लघुविक्रमौ	“வேகசாலிகளாகிய
तौ	இவ்விருவர்களான
भरतं च	பரதனிடமும்
लक्ष्मणं एव	இலட்சுமணனிடமும்
गत्वा	சென்று
मम	எனது
आगमनं	வரவை
आख्याय	தெரிபடுத்தி
शब्दापयत	ஆழைத்துவாருங்கள்.
मा चिरम्	காலதாமதம் வேண் டாம்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्व्यशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23375

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2651

द्व्यशीतितमः सर्गः—எண்பத்திமன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௩ ॥

राजसूयाकरणनिर्धारणम्—ராஜஸூயம் செய்யவேண்டாமென்று நிர்ணயிப்பது.

तच्छ्रुत्वा भाषितं तस्य रामस्याक्षिष्टकर्मणः । द्वाःस्थः कुमारवाहूय राघवाय न्यवेदयत् ॥

द्वाःस्थः	வாயிற்காப்போன்
अक्षिष्टकर्मणः	இஷ்டப்படி எதையும் முடிக்கவல்லவராகிய
तस्य	அந்த
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
तत् भाषितं	அந்தத் திருவாக்கை

श्रुत्वा	சுரமேற்கொண்டு
कुमारौ	இளவரசர்களிருவர் களையும்
आहूय	ஆழைத்துக்கொண்டு
राघवाय	ஸ்ரீராகவருக்கு [வந்து
न्यवेदयत्	தெரியப்படுத்தினான்.

दृष्ट्वा तु राघवः प्राप्तौ प्रियौ भरतलक्ष्मणौ । परिष्वज्य तदा रामो वाक्यमेतदुवाच ह ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்
प्राप्तौ	ஸன்னிதியில் வந்திருக்கும்
प्रियौ	அன்பிற்குரியவர்களா கிய
भरतलक्ष्मणौ	பரதரையும் லக்ஷ்ம ணரையும்
दृष्ट्वा	கண்டு

रामः	ஸ்ரீராமர்
तदा	அப்பொழுது
परिष्वज्य तु	ஆலிங்கனம் செய்து
एतत्	இந்த [விட்டு
वाक्यं	மொழியை
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
ह	காண்.

अस्मिन्नहनि यच्छ्रेयश्चिन्त्यतां तन्मया सह । हितं चायतियुक्तं च प्रयतौ कर्तुमर्हथः ॥

யத் "எது
 ஶ்ரேய: மோக்ஷத்தை அளிக்க
 தத் அது [வல்லதோ
 மயா सह என்னுடன்கூட
 अस्मिन् இந்த
 अहनि च சுதினத்திலேயே
 चिन्त्यतां { ஆலோசித்து நிஷ்கர்
 ஷிக்கப்படவேண்டி-
 யது.

दित्वं च உசிதமானதும்
 आयतियुक्तं மேலான பலனைத்தரு
 வதுமானதையே
 प्रयतौ { தீர்க்காலோசனை செய்
 து ஒரு தீர்மானம்
 திருவந்தவர்களாய்
 कर्तुं अर्हथः { நீங்கள் இருவரும் செ
 ய்துமுடிக்கவேண்டி-
 யது."

श्रुत्वा तु राघवस्यैतद्वाक्यं वाक्यविशारदः । भरतः प्राञ्जलिभूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

वाक्यविशारदः { மொழிகளின் துட்
 பங்களை அறிவதில்
 நிபுணராகிய
 भरतः பரதர்
 राघवस्य ஸ்ரீராகவருடைய
 तु இவ்விஷயத்தில்
 एतत् இந்த

वाक्यं திருவாக்கை
 श्रुत्वा கேட்டு
 प्राञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தராய்
 भूत्वा ஆகி
 एतत् वाक्यं இந்த மொழியை
 उवाच விக்ஞாபனம்
 ह காண்! [செய்தார்:]

त्वयि धर्मः परः साधो त्वयि सर्वा वसुन्धरा । प्रतिष्ठिता महाबाहो यशश्चामितविक्रम ॥

धर्म- } "இவ்வளவு இத்தன்
 विक्रम } மையதெனக் கண்ட
 நியமுடியாத விக்
 கிரமம் படைத்த
 महाबाहो மஹா சாமர்த்யசாலி
 யாகிய
 साधो ஹிதம்செய்பவரே!
 त्वयि தேவரீரிடத்தில்
 धर्मः புண்யகிருத்தியங்களின்
 பயனானது

परः முடிவுபெற்றுவிட்ட
 वसुन्धरा உலகம் [ருக்கிறது.
 सर्वा எல்லாமும்
 त्वयि தேவரீரிடத்தில்
 प्रतिष्ठिता ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்
 கிறது.
 यशः பரத்யுபகாரம் அளிக்
 கும் தன்மையும்
 च அப்படியே ஸ்தாபிக்
 கப்பட்டிருக்கிறது.

महीपालाश्च सर्वे त्वां प्रजापतिमिवामराः । निरीक्षन्ते महात्मानं लोकनाथं यथा वयम् ॥

त्वां "தேவரீரை
 महीपाला: மஹிபாலர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 अमरा: தேவர்கள்
 प्रजापति: பிரம்மதேவனை
 इव எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே

लोकनाथं முவுலகிற்கும்
 महात्मानं यथा பரமபுருஷனென்றே
 निरीक्षन्ते அறிந்திருக்கின்றார்கள்.
 वयं च நாம்களுமறிந்திருக்
 கின்றோம்.

புஜாஸ்து பிதூவ்ராஜநபஸ்யந் திவ் மஹாவல் | பூதீவ்யா கதிபூதோஸி ப்ராணிநாபி ராஹவ ||

மஹாவல் "மஹாபலசாலியாகிய
 ராஹவ ஸ்ரீராகவ!
 ராஜந் சக்கிரவர்த்தியாரே,
 புஜா: பிராணைகள்
 திவ் தேவரீரை
 பிதூவத் த் பிரதாவெனவே

பஸ்யந் பாவித்துநடந்து
 வருகிறார்கள்.
 பூதீவ்யா: உலகுக்கும்
 ப்ராணிந் அபி உயிர்ஜீவன்களுக்கும்
 கதிபூத: சரணம்புகுமிடமாய்
 அசி தேவரீர் இருக்கிறீர்.

ச த்வமேவ்வித்ய் யஜ்மாஹதாஸி கய் நூப | பூதீவ்யா ராஜவ்ஸானா விநாஸோ யத் துஸ்யதே ||

நூப "சக்கிரவர்த்தியாரே!
 பூதீவ்யா: உலகில்
 ராஜவ்ஸானா ராஜவம்சங்களுக்கு
 விநாஸ: நாசம்
 யத் எதில்
 துஸ்யதே ஏற்படுகின்றதோ
 எவ்வித்ய் அப்படிப்பட்டதாகிய

யத் யாகத்தை
 ச: ப்ரத்யக்ஷமஹ்ராவிஷ்
 த் தேவரீர் [ஹுவாகிய
 ஆஹதா அசி அனுஷ்டிப்பவராய்
 கயம் ஆகிறீர் என்பது
 எங்ஙனம் தகுதியா
 கும்?

பூதீவ்யா யே த் பூரூபா ராஜந்யூரூபமாஸதா: | சர்வேபா பவிதா தத் துஸ்ய: சர்வாந்தகோபம: ||

ராஜந் "சக்கிரவர்த்தியாரே!
 பூதீவ்யா: உலகில்
 பூரூபம் மானிடவீரத்தை
 ஆஸதா: விடாது ஆதரிக்கும்
 பூரூபா: மானிடர்கள்
 யே த் எவர்களுே அவர்கள்

சர்வேபா எல்லோருக்கும்
 சர்வாந்தகோபம: யமனால் விளைவது
 போன்ற
 துஸ்ய: நாசம்
 தத் அதில்
 பவிதா சம்பவிக்கும்.

ச த்வ் பூரூபாடூல் குணரீதுலவிக்ரம | பூதீவ்யா நாரீஸே ஹ்நுத் துஸோ ஹி தவ வர்ததே || ௧௫ ||

அதுலவிக்ரம "விக்கிரமத்தில் இணை
 யில்லாதவராகிய
 பூரூபாடூல் ஹே புருஷோத்தம!
 குணை: திருக்கல்யாண குணங்
 களைக்கொண்டு
 தவ துஸோ தேவரீரது வசத்தில்
 வர்ததே அடங்கி வருகிறது

ஹி என்கிறபடியால்
 ச: அப்படியாயிருக்கும்
 த் தேவரீர்
 பூதீவ்யா: உலகை
 ஹ்நுத் நாசப்படுத்த
 ந அஹீஸே திருவுள்ளம் கொள்ள
 லாகாது."

பரதஸ்ய து ததூவ்ய் ஸ்ருத்வாஸ்மதமய் ததா | ப்ரஹ்மதுல் லேமே ராம: சத்யபராக்ரம: || ௧௬ ||

சத்யபராக்ரம: ஸத்யபராக்கிரமான
 ராம: ஸ்ரீராமர்
 ததா அப்பொழுது
 து இவ்விஷயத்தில்
 பரதருடைய
 அஸ்தமய் அமிர்தமயமாயிருக்
 கின்ற

தத் அந்த
 வாத்ய் மொழிக்கு
 ஸ்ருத்வா திருச்செவியைத்து
 அதுல் நிகரற்ற
 ப்ரஹ்ம மனத்ருப்தியை
 லேமே பெற்றனர்.

उवाच च शुभं वाक्यं कैकेयानन्दवर्धनम् । प्रीतोऽस्मि परितुष्टोऽस्मि तवाद्य वचनेऽनघा॥

கைகேயா- நந்தவர்தனம்	கைகேயியின் ஆனந் தத்தை விருத்தி செய்யும் அவரைப் பார்த்து	அனவ அய தவ வசனே	“நிரபராதிதே! இப்பொழுது உனது மொழியில்
शुभं वाक्यं च उवाच	சுபமாயிருக்கின்ற இந்த மொழியையும் திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்:	பிரீத: அஸிம் பரிதுஷ்ட: அஸிம்	திருப்தியடைந்தவனா னேன். மகிழ்ச்சிக்கொண்டவ ஆயினேன். [இய]

इदं वचनमक्लीवं त्वया धर्मसमाहितम् । व्याहृतं पुरुषव्याघ्र पृथिव्याः परिपालनम् ॥१८॥

पुरुषव्याघ्र त्वया व्याहृतं इदं वचनं अक्लीवं	“ஹே புருஷோத்தம! உன்னால் மொழியப்பட்ட இந்த வார்த்தை மஹாபிரயோஜனத் தை அளிக்கத்தக்கது.	धर्मसमाहितं पृथिव्याः परिपालनम्	தருமத்திற்கு ஒத்தி ருக்கின்றது. உலகுக்கு நன்மை பயப்பது.
--	--	---------------------------------------	--

एष्यदस्मदभिप्रायाद्राजसूयात्क्रतूत्तमात् । निर्वर्तयामि धर्मज्ञ तव सुव्याहृतेन च ॥ १९ ॥

धर्मज्ञ तव सुव्याहृतेन च एष्यत्	“தருமமறிந்தவனே! உனது நன்மை விளைவிக்கும் மொழியைக்கேட்ட தால் நான் அத்தயாசை வைத்திருந்தாலும் (ஆர்வம்)	राजसूयात् क्रतूत्तमात् अस्मदभिप्रायात् निर्वर्तयामि	ராஜசூயமெனும் பெரியயாகம் செய்ய வேண்டுமென்ற எனது உத்தேசத்தி லிருந்து திருப்பிவிட்டேன்.
--	---	--	---

बालानां तु शुभं वाक्यं ग्राह्यं लक्ष्मणपूर्वज । तस्माच्छृणोमि ते वाक्यं साधुयुक्तं महामते॥

महामते लक्ष्मणपूर्वज ते वाक्यं बालानां वाक्यं तु	“மஹாபுத்திமானே! லக்ஷ்மணனுக்கு உனது [முத்தவனே! வாக்கியமானது இனையவர்களுடைய மொழியாயிருந்த போதிலும்	साधुयुक्तं शुभं ग्राह्यं तस्मात् शृणोमि	தருமத்தை ஒத்திருக் கிறது. உசிதமாயிருக்கிறது. ஏற்றுக்கொள்ளவேண் டியதாயிருக்கிறது. ஆனதால் நீ சொல்லியபடியே நான் செய்கிறேன்.”
---	---	---	---

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्र्यशीतितमः सर्गः ॥

चतुरशीतितमः सर्गः—எண்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் || ௨௪ ||

वृत्राख्यानवर्णनम्—விருத்திராஸுரனது சரித்தத்தைச் சொல்லுவது.

तथोक्तवति रामे तु भरते च महात्मनि । लक्ष्मणोऽथ शुभं वाक्यमुवाच रघुनन्दनम् ॥

ராமே து	ஸ்ரீராமரும்	ர஘ுந்நன்	ரகுநந்தனரைப்பார்த்
மஹா	மஹாத்மாவாகிய	வாய்	ஒரு மொழியை [து]
பரதே	பரதரும்	அथ	இப்படி
தथा	அங்ஙனம்	शुभं	மனதைக்கவரும்
उक्तवति	ஸம்பாஷிக்கையில்		வண்ணமாய்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	उवाच	விண்ணப்பம் செய்
			தார்:

अश्वमेधो महायज्ञः पावनः सर्वपाप्मनाम् । पावनस्तव दुर्धर्षो रोचतां रघुनन्दन ॥ २ ॥

ர஘ுந்ந	“ரகுநந்தன!	दुर्धर्षः	இணையற்றது.
अश्वमेधः	அச்வமேதமெனும்	पावनः	சுயமே பாபாஹிதமா
महायज्ञः	மஹாயாகமானது	तव	தேவரீருடைய [னது.
सर्वपाप्मनां	ஸர்வபாபங்களுக்கும்	रोचताम्	திருவுள்ளத்தில்
पावनः	ப்ராயச்சித்தமானது.		நினைக்கலாமே.

श्रूयते हि पुरा वृत्तं वासवे सुमहात्मनि । ब्रह्महत्याऽऽवृत्तः शक्रो हयमेधेन पावितः ॥ ३ ॥

சுமஹாஸ்மி	“மஹாயசஸ்வியாகிய	ब्रह्महत्या	பிரம்மஹத்திதோஷ
वासवे हि	இந்திரன்விஷயமாக		த்தால்
पुरावृत्तं	பழைய கதை [வே	आवृत्तः	குழப்பப்பட்டுந்த
श्रूयते	கேட்கப்பட்டிருக்	शक्रः	இந்திரன்
	கிறது.	हयमेधेन	அச்வமேதயாகத்தால்
		पावितः	புனிதனாயினன்.

पुरा किल महाबाहो देवासुरसमागमे । वृत्रो नाम महानासीदैतयो लोकसंमतः ॥ ४ ॥

மஹா	“ஹே மஹாபாகுவே!	महान्	ஒரு மஹாத்மா
पुरा	முன்பு	आसीत्	இருந்தான்.
देवासुर- } समागमे }	தேவர்களும், அசுரர் களும் ஒத்துவாழ் கையில்	दैतयः	அசுராஜாதியில் பிறர்
		किञ्च	இருந்தாலும் [தவன்.
वृत्रः	விருத்திரன்		உலகத்தவர்களால்
नाम	என்ற	लोकसंमतः	{ புகழ்ந்து கொண்டா டப்பட்டவன்.

विस्तीर्णो योजनशतमुच्छ्रितस्त्रिगुणं ततः । अनुरागेण लोकांस्त्रिन्हेहात्पश्यति सर्वतः ॥

யோஜனத்	“நூறு யோஜனை	वीन् लो हान्	மூன்று உலகங்களை
विस्तीर्णः	அகலமும்	सर्वतः	முற்றிலும்
ततः	அதைக்காட்டிலும்	खेरात्	ஜீவகாருண்யத்தால்
त्रिगुणं	மும்மடங்கு	अनुरागेण	விசுவாசத்துடனே
उच्छ्रितः	உயரமுமுள்ள அவன்	पश्यति	குளிரப்பார்த்தான்.

धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च बुद्ध्या च परिनिष्ठितः । शशास पृथिवीं स्फीतां धर्मेण सुसमाहितः ॥

धर्मज्ञः च “தர்மமறிந்தவன் ;

कृतज्ञः च நன்றி மறவாதவன் ;

बुद्ध्या च புத்தியாலோ

परिनिष्ठितः மஹாநிபுணன் ;

तस्मिन्प्रशासति तदा सर्वकामदुघा मही । रसवन्ति प्रसूतानि मूलानि च फलानि च ॥

तस्मिन् “அவன்

प्रशासति ஆண்டுவருகையில்

मही பூமியானது

सर्वकामदुघा { வேண்டியவை யாவற்ற
றையும் அளிக்கிற
தாயிருந்தது.

सुसमाहितः மஹாபுண்யசாலியாய்

धर्मेण நீதிமுறைப்படி

स्फीतां ஏராளமாயிருக்கின்ற

पृथिवी உலகை

शशास ஆண்டுவந்தான்.

तदा அக்காலத்தில்

मूलानि च கிழங்குகளும்

फलानि च பழங்களும்

रसवन्ति சுவையுள்ளனவாய்

प्रसूतानि உண்டாயின.

अकृष्टपच्या पृथिवी सुसंपन्ना महात्मनः ।

महात्मनः “மஹாத்மாவினது

पृथिवी பூமியானது

अकृष्टपच्या { உழவு முதலான பயிர்
தொழிலின்றி தானே
விளைகின்றதாய்

सुसम्पन्ना மிக்க செழிப்பாயி

सः அவன் [ருந்தது.

स राज्यं तादृशं भुङ्क्ते स्फीतमद्भुतदर्शनम् ॥

तादृशं அப்படிப்பட்ட

राज्यं ராஜ்யத்தை

स्फीतं { ஸர்வ பாக்கியங்களை
பெற்று விளங்குகிற
தாய்

अद्भुतदर्शनं அதிக ஆச்சரியகரமாய்
யிருக்கிறதாயும்

भुङ्क्ते ஆண்டுவந்தான்.

तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना तपः कुर्यामनुत्तमम् । तपो हि परमं श्रेयः सम्मोहपितरत्सुखम् ॥

तपः “தவம்

परमं ஸர்வோத்திருஷ்ட

மான

श्रेयः பயனை அளிக்கவல்ல

इतरत् மற்ற [து.

सुखं சுகமானது

सम्मोहं மதமயக்கத்தின்

கார்யம்

हि என்கிறபடியால்

अनुत्तमं நிகரற்றதாயிருக்கின்ற

तपः தவத்தை

कुर्यां நான் செய்கேதீர்

வேண்டுமென்ற

बुद्धिः எண்ணம்

तस्य அவனுக்கு

समुत्पन्ना உண்டாயிற்று.

स निक्षिप्य सुतं ज्येष्ठं पौत्रेषु मधुरेश्वरम् । तप उग्रं समातिष्ठतापयन्सर्वदेवताः ॥ १० ॥

सः “அவன்

ज्येष्ठं सुतं மூத்த குமாரனை

मधुरेश्वरं மதுராபுரிமன்னனுய்

पौत्रेषु பட்டணத்துஜனங்க

ளிடத்தில்

निक्षिप्य பொறுப்புச்சாட்டி

விட்டு

सर्वदेवताः எல்லா தேவதை

களையும்

तापयन् தபிக்கச்செய்கின்ற

வரைய்

उग्रं உக்கிரமான

तपः தவத்தை

समातिष्ठत् புரிந்துவந்தான்.

तपस्तप्यति वृत्रे तु वासवः परमातिवत् । विष्णुं समुपसंक्रम्य वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ११ ॥

வூவே	“ விருத்திரன்	விஷ்ணு	ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை
தப:	தவத்தை	சமூபகம்ய	போய் நேரில் தாசித்து
தப்யதி து	இயற்றிவருகையில்	ஏவத்	இந்த
வாசவ:	இந்திரன்	வாக்ய	மொழியை
பரமாதீவத்	அதிக வியாகூல	உதாச	விண்ணப்பம் செய்
	மடைந்தவனுய்	ஹ	காண் ! [தான்.

तपस्यता महाबाहो लोका वृत्रेण निर्जिताः । बलवान्स हि धर्मात्मा नैनं शक्यामि शासितुम् ॥

மஹாபாஹோ	“ஹே மஹாபாகூலே!	ச: ஹி	அவனே
தபச்யதா	கடுத்தவம்புரியும்	தமாம்மா	தருமநெறிதவறாத
வூவே	விருத்திரனால்	வஜாவ்	பலிஷ்டன்.
லோக:	உலகங்கள்	ஏன் ஶாசித்	இவனை அடக்க
நிர்ஜித:	சுவாதீனமாக்கிக் கொள்ளப்படுகின்றன.	ந ஶக்யாமி	நான் உரிமையில்லாதவனுயிருக்கின்றேன்.

यद्यसौ तप आतिष्ठेद्भूय एवासुरेश्वरः । यावल्लोका धरिष्यन्ति तावदस्य वशानुगाः ॥

அசௌ	“இந்த	லோக:	உலகங்கள்
அசுரேசுவர:	அசுரமன்னன்	யாவத் தாவத்	எவ்வளவோர் அவ்வளவ
பூய: எவ	இன்னமும்	அச்ய	இவனது [வம்
தப:	தவத்தை	வசானுக:	அதீனத்திற்குள்பட்டனவாய்
அதிஸ்தேவ்	புரிந்துவருகிறான்	தரிஷ்யந்தி	ஏற்பட்டுவிடும்.
யதி	என்கிறபக்கூத்தில்		

तं चैनं परमोदारमुपेक्षति महाबलम् । क्षणं हि न भवेद्दृत्रः क्रुद्धे त्वयि सुरेश्वर ॥ १४ ॥

பமோதாரம்	“சலியா மனத்தனாய்	சுரேசுவர	தேவர்கள் தொழந்
மஹாபலம்	முாட்டுத்தையரியமுடையவனுயிருக்கும்		தேவரே !
தம்	அந்த	தவிய	தேவரீரிடத்தில்
ஏன் ச	இவனையும்	கூடி	கோபம் குடிக்கொண்
உபேக்சதி	தேவரீர் உபேக்சித்து வருகிறீர்.	வூ: ஹி	விருத்திரன்கூட்டார்ல்
		க்ஷணம்	க்ஷணமேனும்
		ந பவேத்	உயிருடனிரான்.

यदा हि प्रीतिसंयोगं त्वया विष्णो समागतः । तदाप्रभृति लोकानां नाथत्वमुपलब्धवान् ॥

விஷ்ணோ	“ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவே !	யதா ஹி	எப்பொழுதோ
தவயா	தேவரீரால்	ததா ப்ரபுதி	அன்றுதொடங்கி
பிரீதिसंयोगं	அன்புக்குரியவனாயிருந்தலை	லோகானாம்	உலகங்களுக்கு
		நாத:ம்	நாதனுயிருத்தலை
சமாगत:	அடைந்தவனாகிறது	உபலப்தவான்	மனதில் கொண்டிருக்கின்றான்.

स त्वं प्रसादं देवानां कुरुष्व सुप्रसाहितः । त्वत्कृतेन हि सर्वं स्यात्प्रशान्तमरुजं जगत् ॥

ச: த்வ் “அந்தத் தேவரீர்
சுசமாஹித: அருள்புரிய திருவுள்
எம் பற்றியவராய்
தேவர்களுக்கு
அனுக்கிரகத்தை
செய்தருள்க.
உலகு

सर्वा एल्लாமும்
त्वत्कृतेन हि தேவரீரின் திருவினோ
யாட்டாலேயே
அருஜ் இடையறுதவண்ண
மாய் மாறுபாடின்றி
प्रशान्तं அடக்கத்துடனிருப்
பதாய்
स्यात् இருந்தவருகிறது.

इमे हि सर्वे विष्णो त्वां निरीक्षन्ते दिवौकसः । वृत्रघातेन महता त्वेषां साह्यं कुरुष्व ह ॥

விஷ்ணு “ஹே மஹாவிஷ்ணு
त्वां தேவரீரை [வே!
इमे இந்த
दिवौकसः தேவர்கள்
सर्वे हि எல்லோருமே
निरीक्षन्ते வேண்டிவந்திருக்கின்
ருர்கள்.

महता பெருங்காரியமாகிய
वृत्रघातेन விருத்திரனைக்கொல்வ
தால்
एषां இவர்களுக்கு
तु ह இதுவிஷயத்திலும்
साह्यं கைகொடுத்துகாத்தலை
कुरुष्व தேவரீர் செய்தருள்க.

त्वया हि नित्यशः साह्यं कृतमेषां महात्मनाम् । असह्यमिदमन्येषामगतीनां गतिर्भवान् ॥

इदं “இது
अन्येषां இதரர்களுக்கு
असह्यं அஸஹ்யமானது.
भवान् हि தேவரீர் ஒருவரோ
अगतीनां கதியற்றவர்களுக்கு
गति: கதி.

एषां இந்த
महात्मनां மஹாத்மாக்களுக்கு
नित्यशः எக்காலத்திலும்
साह्यं ஸஹாயமானது
अन्या தேவரீரால்
कृतम् செய்யப்பட்டிருக்கி
றது.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकान्ये उत्तरकाण्डे चतुरशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23413

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2689

पञ्चाशीतितमः सर्गः—எண்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௧௩ ॥

वृत्रासुरवधः—விருத்திராஸுரவதம்.

लक्ष्मणस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वा शत्रुनिवर्हणः । वृत्रघातमशेषेण कथयेत्याह सुव्रत ॥ १ ॥

शत्रुनिवर्हणः சுத்ருக்களோ ஜயிக்க
வல்ல அவர்

आह ஆக்குறாபித்தார்:
सुव्रत “மெச்சத்தக்க

लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணருடைய

விருதம்பூண்டவனே!

तत् वाक्यं அம்மொழிக்கு

वृत्रघातं விருத்திரவதத்தைப்

श्रुत्वा திருச்செவ்சாய்த்து

பற்றியதை

इति இங்ஙனம்

अशेषेण எதையும்விடாமல்

तु இவ்விஷயத்தில்

कथय விரிவாய் வினம்பு

வாயாக.”

राघवेणैवमुक्तस्तु सुमित्रानन्दवर्धनः । भूय एव कथां दिव्यां कथयामास सुव्रतः ॥ २ ॥

சுவர்த: புண்யகதைகளில்
 நிபுணராகிய
 சுமத்ரானந்த- } ஸ-மித்ரா தேவியின்
 வர்தன: } ஆனந்தத்தை விருத்
 திசெய்யுமவர்
 ராঘவேண புநீராகவரால்
 एवं இங்ஙனம்

உக்த: நியமனம்பெற்றவராய்
 दिव्यां அமாணுஷ்யசக்தியை
 நன்கு விளங்கக்காட்
 कथां கதையை [டுகிற
 भूय: एव மஹாவிரிவாய்
 तु இந்தப் ப்ராஸக்தியில்
 कथयामास உரைத்தார்.

सहस्राक्षवचः श्रुत्वा सर्वेषां च दिवौकसाम् । विष्णुर्देवानुवाचेदं सर्वाभिन्द्रपुरोगमान् ॥

विष्णु: “மஹாவிஷ்ணுவான
 दिवौकशं தேவர்கள் [வர்
 सर्वेषां च எல்லாருடையதுமாய்
 सहस्राक्षवचः இந்திரன் செய்த
 விண்ணப்பத்தை
 श्रुत्वा செவிக்கொண்டு

इन्द्रपुरोगमान् இந்திரனைத் தலைமை
 देवान् தேவர்கள்
 सर्वान् எல்லோரையும்
 इदं பின்வருகிறபடி
 उवाच பதில் தந்தருளினார் :

पूर्व सौहृदबद्धोऽस्मि वृत्रस्य तु महात्मनः । तेन युष्मत्प्रियार्थं हि नाहं हन्मि महासुरम् ॥

महात्मनः “மஹாத்மாவாகிய
 वृत्रस्य तु விருத்திரனுக்கு
 पूर्व வெகுகாலமாக
 { அன்பால் அஹிதம்
 सौहृदबद्धः { செய்ய மனமொப்
 { பாதவனப்
 अहिम நானிருக்கின்றேன்.

तेन அக்காரணத்தால்
 युष्मत्प्रियार्थं हि உங்களது கேஷமத்
 { திற்காகவுங்கூட
 महासुरं நீதிநெறிபுரளாத
 { அசுரனை
 अहं நான்
 न हन्मि வதைக்கமாட்டேன்.

अवश्यं करणीयं च भवतां सुखमुत्तमम् । तस्मादुपायमाख्यास्ये येन वृत्रो निह्न्यते ॥

भवतां च “உங்களுக்குப்
 उत्तमं முக்கியமாயிருக்கின்ற
 { தாகிய
 सुखं ஆபத்தினின்று விடு
 { தலையானது
 अवश्यं அவச்யமாய்
 करणीयं செய்யவேண்டியதாயி
 { ருக்கிறது.

तस्मात् ஆனதுபற்றி
 येन என்னசெய்தால்
 वृत्रः விருத்திரன்
 निह्न्यते ஸம்ஹரிக்கப்படுவா
 { னே அந்த
 उपायं உபாயத்தை
 आख्यास्ये உரைக்கின்றேன்.

त्रिधाभूतं करिष्यामि ह्यात्मानं सुरसत्तमाः । तेन वृत्रं सहस्राक्षो वधिष्यति न संशयः ॥

सुरसत्तमाः “தேவர்கள் !
 आत्मानं என்னை
 { மூன்று அப்சங்களாய்
 त्रिधाभूतं { பிரித்துக்கனித்தனரி
 { யாய் வேறிடங்களில்
 { ஆவிர்பவித்திருத்தலை

करिष्यामि நான் செய்கின்றேன்.
 तेन அதனால்
 सहस्राक्षः இந்திரன்
 वृत्रं हि விருத்திரனையும்கூட
 वधिष्यति இனி வெல்லல்.ம்.
 न संशयः இதற்கு ஐயமில்லை.

एकांशो वासवं यातु द्वितीयो वज्रमेव तु । तृतीयो भूतलं शक्रस्तदा वृत्रं वधिष्यति ॥

एकांशः	“‘ஒரு அம்சமானது	यातु	பிரவேசித்திருக்
वासवं	இந்திரனிடத்திலும்		கட்டும்.
द्वितीयः	இரண்டாவதானது	तदा	பிறகு
वज्रं	வஜ்ராயுதத்தினிடத்தி	शक्रः एव	இந்திரனே
तृतीयः	மூன்றாவதானது[லும்	वृत्रं	விருத்திரனே
भूतलं तु	பூமியினிடத்திலும்	वधिष्यति	வதைக்கமுடியும்.’

तथा ब्रुवति देवेशे देवा वाक्यमथानुब्रुवन् । एवमेतन्न सन्देहो यथा वदसि दैत्यहन् ॥ ८ ॥

देवेशे	“தேவதேவர்	अनुब्रुवन्	சொன்னார்கள்.
तथा	அவ்விதமாய்	दैत्यहन्	‘அசுரஸம்ஹாரக!
ब्रुवति	திருவாய்மலர்ந்தருளி	यथा वदसि	தேவரீர் நியமித்தது
	விட்டபொழுது		எதுவோ
देवाः	தேவர்கள்	एतत्	இது
अथ	பின்வரும்	एवं	அங்ஙனமேயாகட்டும்.
वाक्यं	மொழியை	सन्देहः न	ஆபத்தது ஒழிந்தது.

भद्रं तेऽस्तु गमिष्यामो वृत्तासुरवधैषिणः । भजस्व परमोदार वासवं स्वेन तेजसा ॥ ९ ॥

ते	“‘தேவரீருக்கு	वासवं	இந்திரனே
भद्रं	(எங்களை) காத்தருளு	स्वेन	தேவரீரது
	கிறது என்பது	तेजसा	தேஜஸைக்கொண்டு
अस्तु	{ எப்பொழுதும் திரு	भजस्व	காத்தருளும்.
	{ வள்ளத்திலிருக்க	वृत्तासुर-	விருத்திராசுரனுடைய
	{ வேண்டும்.	वधैषिणः }	வதையை பிரார்த
परमोदार	{ வேண்டியதையெல்		திக்கும் நாங்கள்
	{ லாம் அளிக்கவல்ல	गमिष्यामः	போகவிடை கொள்ளு
	{ வரே!		கின்றோம்.’

ततः सर्वे महात्मानः सहस्राक्षपुरोगमाः । तदरण्यमुपाक्रामन्यत्र वृत्रो महासुरः ॥ १० ॥

सहस्राक्षपुरोगमाः	“இந்திரனேத் தலைமை	महासुरः	மஹாசுரனாகிய
	யாய்க்கொண்ட	वृत्रः	விருத்திரன்
महात्मानः	மஹாத்மாக்கள்	यत्र	எவ்விடத்திலோ
सर्वे	எல்லோரும்	तत् अरण्यं	அவ்வரண்யத்திற்கு
ततः	அங்கிருந்து	उपाक्रमान्	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

तेऽपश्यंस्तेजसा भूतं तप्यन्तमसुरोत्तमम् । पिवन्तमिव लोकांस्त्रीभिर्दहन्तमिवाभ्वरम् ॥ ११ ॥

ते	“அவர்கள்	भूतं	உருக்கொண்டவனாய்
असुरोत्तमं	அசுரோத்தமனை	त्रीन्	மூன்று
	கிட்டியனுக்கெவ்வாண்	लोकान्	உலகங்களையும்
तेजसा	{ னாத நற்குணசக்தி	पिवन्तं	விழுங்கிவிடுகிறவன்
	{ யால்	इव	போலவும்

अश्वरं	ஆகாயத்தை	तप्यन्तं	அருந்தவும் புரிபவ
निःहन्तं	கொளுத்திவிடுகிற		னாய்
इव	வன்போலவும்	अपश्यन्	கண்டார்கள்.

दृष्ट्वै चासुरश्रेष्ठं देवास्त्रासमुपागमन् । कथमेनं वधिष्यामः कथं न स्यात्पराजयः ॥१२॥

देवाः च	“தேவர்கள்	वधिष्यामः	நாம் வதைப்போம்?
असुरश्रेष्ठं	அஸுரோத்தமனை	पराजयः	அபஜயம்
दृष्ट्वा एव	கண்டமாத் திரத்தி	न स्यात्	உண்டாகாதிருக்கிறது
	லேயே	कथं	எவ்விதம்? என்கிற
एनं	‘இவனை	वासं	ஏக்கத்தை
कथं	எங்கனம்	उपागमन्	அடைந்தார்கள்.

तेषां चिन्तयतां तत्र सहस्राक्षः पुरन्दरः । वज्रं प्रगृह्य पाणिभ्यां प्राहिणोद्वृत्रमूर्धनि ॥

तेषां	“அவர்கள்	वज्रं	வஜ்ராயுதத்தை
तत्र	அப்பொழுது	पाणिभ्यां	இருகைகளாலும்
चिन्तयतां	கவலையில் முழக்கிக்	प्रगृह्य	சேர்த்துத் தூக்கி
	கிடக்கையில்	वृत्रमूर्धनि	விருத்திராசுரன்
सहस्राक्षः	ஆயிரம் கண்ணனாகிய		முடிமீது
पुरन्दरः	இந்திரன்	प्राहिणोव	தாக்கினான்.

कालाग्निनेव घोरेण तप्तेनेव महार्चिषा । पतता वृत्रशिरसा जगत्त्रासमुपागमत् ॥ १४ ॥

महार्चिषा	“புகையின்றிக் கொ	घोरेण	பூஜிக்கவேண்டியதும்
	ழுந்துவிட்டுடரியும்	पतता एव	அடியுண்டு கிழே விழு
कालाग्निना इव	பிரளயாக்களி போன்ற		ந்து கிடப்பதுமான
	தாய்	वृत्रशिरसा	விருத்திரனது கிர
	தோஷரஹிதமாய்		ஸால்
तप्तेन	தவம்புரிந்ததால்	जगत्	உலகமானது
	விளையும் தேஜோமய	त्रासं	கவலையை
	மாய்விளங்குவதும்	उपागमत्	அடைந்தது.

असम्भाव्यं वधं तस्य वृत्रस्य विबुधाधिपः । चिन्तयानो जगामाशु लोकस्यान्तं महायशः ॥

अशयशः	“மஹாயசஸ்வியாகிய	असम्भाव्यं	அடுக்காத காரியம்
विबुधाधिपः	தேவேசன்		என்று
तस्य	அந்த	चिन्तयानः	ஏக்கம் பிடித்தவனாய்
वृत्रस्य	விருத்திரனுக்கு	लोकस्य	உலகத்தின்
वधं	நாசம்விளைவித்து	अन्तं	எல்லைக்கு
	விட்டதை	आशु	விரைவில்
		जगाम	பிரயாணமானான்.

तमिन्द्रं ब्रह्महत्याऽऽशु गच्छन्तमनुगच्छति । अपतच्चास्य गात्रेषु तमिन्द्रं दुःखमाविशत् ॥

ब्रह्महत्या பிரம்மஹத்தியானது
गच्छन्तं நடந்துகொண்டிருக்க
तं इन्द्रं அந்த இந்திரனை [கும்
आशु தக்கூண்டுமே
अनुगच्छति கூடச்சென்றது.
अस्य இவனது

गात्रेषु அவயவங்களில்
अपतत् ஒட்டிக்கொண்டது.
च அதனால்
तं इन्द्रं அந்த இந்திரனை
दुःखं மூடேவித்தனமானது
आविशत् மேற்கொண்டுவிட்டது.

हृत्तारयः प्रणष्टेन्द्रा देवाः साग्निपुरोगमाः । विष्णुं त्रिभुवनेशानं मुहुर्मुहुरपूजयन् ॥ १७ ॥

साग्निपुरोगमाः “அக்னிபகவானைத் த
லைமையாய்க்கொண்ட
देवाः தேவர்கள்
हृत्तारयः சத்ருக்களின் பாதை
ஒழிந்தவர்களாய்
प्रणष्टेन्द्राः இந்திரனை இழந்தவர்
களாய்

त्रिभुवनेशानं த்ரிலோகாதிபதியான
विष्णुं ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை
मुहुः मुहुः இன்னும் பலவாராய்
இப்படி
अपूजयन् போற்றிப் புகழ்ந்து
பாராத்தித்தார்கள்.

त्वं गतिः परमेशान पूर्वजो जगतः पिता । रक्षार्थं सर्वभूतानां विष्णुत्वमुपजग्मिवान् ॥ १८ ॥

परमेशान “உமக்கு மேற்பட்ட
வரில்லாத ஈசனே !
त्वं தேவரீர்
पूर्वजः அனாதியாயிருப்பவர் ;
जगतः உலகுக்கு
पिता பிதா ;

गतिः கதி ;
सर्वभूतानां ஸர்வ ஜீவன்களுக்கும்
रक्षार्थं நன்மை புரிவதற்காக
विष्णुः விஷ்ணுபாவத்தை
उपजग्मिवान् வெளிப்படையாய்
காட்டியருளுகின்றீர்.

इतश्चायं त्वया वृत्रो ब्रह्महत्या च वासवम् । बाधते सुरशार्दूल मोक्षं तस्या विनिर्दिश ॥

सुरशार्दूल “ஹே தேவோத்தம !
अयं இந்த
वृत्रः விருத்திரன்
त्वया च தேவரீராலேயே
हतः கொல்லப்பட்டான்.
च இப்படியிருந்தும்
वासवं இந்திரனை

ब्रह्महत्या பிரம்மஹத்தியானது
बाधते வாட்டி வதைக்கின்ற
तस्याः அதிலிருந்து [து.
मोक्षं விடுதலைக்கு
विनिर्दिश { வழிகாட்டத் திருவுள்
ளம் கொள்ளவேண்
டுப.

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा देवानां विष्णुरब्रवीत् । मामेव यजतां शक्रः पावयिष्यामि वज्रिणम् ॥

विष्णुः “ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு
வானவர்
तेषां அந்த
देवानां தேவர்களுடைய
तत् अந்த
वचनं விண்ணப்பத்திற்கு
श्रुत्वा செவிகாய்த்து

अब्रवीत् இந்த பதிலைத் திருவா
ய்மலர்ந்தருளினார் ;
शक्रः ‘இந்திரன்
मां एव என்னைக்குறித்தே
यजतां யக்ளும் செய்யப்படும்.
वज्रिणं இந்திரனை
पावयिष्यामि நான் புனிதனாக்கு
கிறேன்.

पुण्येन हयमेधेन मामिष्टा पाकशासनः । पुनरेष्यति देवानामिन्द्रत्वमकुतोभयम् ॥ २१ ॥

पाकशासनः	“இந்திரன்	देवानां	தேவர்களுக்கு
मां	என்னை	इन्द्रत्वं	அரசனாயிருக்கும்
इष्टा	உபாஸித்து		பதவியை
पुण्येन	புனிக்மான	अकुतोभयं	எப்படிப்பட்ட கஷ்ட
हयमेधेन	அசுவமேதயாகம்		(மும்) இல்லாதபடி
पुनः	மீளவும் [செய்வதினால்	एष्यति	பெறுவான்.

एवं सन्दिश्य तां वाणीं देवानाममृतोपमाम् । जगाम विष्णुर्देवेशः स्तूयमानस्त्रिविष्टपम् ॥

स्तूयमानः	“போற்றிப்புகழ்ப்	अमृतोमां	அமிருதத்திற்கு சம
	பெற்ற		மாயிருக்கின்ற
देवेशः	தேவர் தேவராகிய	तां वाणीं	அந்த திருவாக்கை
विष्णुः	ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணு	सन्दिश्य	திருவாய்மலர்ந்தருளி
एवं	இவ்வண்ணமாய்		விட்டு
देवा गं	தேவர்களுக்கு	त्रिविष्टपं	இந்திரலோகத்திற்கு
		जगाम	எழுந்தருளினார்.”

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चाशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23435

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2711

षडशीतितमः सर्गः—எண்பத்தாறுவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௬ ॥

इन्द्रस्य ब्रह्महत्यातरणम्—இந்திரன் பிரம்மஹத்தியிலிருந்து விடுதலை பெறுவது.

तदा वृत्रवधं सर्वमविलेन स लक्ष्मणः । कथयित्वा नरश्रेष्ठः कथाशेषं प्रचक्रमे ॥ १ ॥

सः	அந்த	कथयित्वा	சொல்லிவிட்டு
नरश्रेष्ठः	புருஷோத்தமராகிய	कथाशेषं	கதையின் முடிவை
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
तदा	அப்பொழுது	अविलेन	எதையும் விடாமல்
वृत्रवधं	விருத்திராசுவதத்	प्रचक्रमे	இப்படிச்சொல்லி
	தைப்பற்றிடதை		முடித்தார்:

ततो हते महावीर्ये वृत्रे देवभयङ्करे । ब्रह्महत्यावृतः शक्रः संज्ञां लेभे न वृत्रहा ॥ २ ॥

देवभयङ्करे	“தேவர்களுக்குப் பய	वृत्रहा	விருத்திரனைக்கொன்ற
	த்தை உண்டுபண்ணி	शक्रः	இந்திரன்
	னவனும்		
महावीर्यं	மஹாவீர்யவா னுமான	ब्रह्महत्यावृतः	பிரம்மஹத்தியால்
वृत्रे	விருத்திராசுவன்		குழப்பட்டவனாகி
हते	கொல்லப்பட்ட	संज्ञां	தன்னறிவை
ततः	பின்னர்	न लेभे	பெறாமலிருந்தான்.

सोऽन्तमाश्रित्य लोकानां नष्टसंज्ञो विचेतनः । कालं तत्रावसक्तश्चिद्वेष्टमान इवोरगः ॥३॥

ச: “அவன்
லோகாி உலகங்களின்
அன்த எல்லையை
அாசிர்த அடைந்து
தல அவ்விடத்தில்
கஐத சில
காலம் காலம்

நஃத: தன்னறிவு இழந்தவனாய்
வெமான: அடங்கி, ஒடுங்கி, சுருண்டு கிடக்கும்
உரா: இவ பரம்புபோல்
விசெதன: { அவயவங்களை ஆட்டி
அசைக்கமுடியாத
வனாய்
அவசத வலித்தான்.

अथ नष्टे सहस्राक्ष उद्विग्नमभवज्जगत् । भूमिश्च ध्वस्तसङ्काशा निस्त्रेहा शुष्ककानना ॥

அத “அப்படி
சஃசாசு இந்திரன்
நஃ கஃணித்துகிடக்கை
ஜாத உலகம் [யில்
உஃசு துன்பத்தை அடைந்த
அவத ஆனது. [தாக

பூமி: ச பூமியும்
தவஸ்தசங்காசா நாசமடைந்தவண்ண
மேயிருந்தது.
நிஸ்ரஃ ஈரப்பசையற்றதாய்
சுக்ககானா காடுகள் உலர்ந்துகிடந்தன.

निस्त्रोतसस्थ ते सर्वे हृदाश् सरितस्तथा । संक्षोभश्चैव सत्त्वानामनावृष्टिकृतोऽभवत् ॥

ஹத: ச “மடுக்களும்
சுர்த: தயா நதிகளும்
தே சவ் அவையெல்லாம்
நிஸ்ரோத: ச நீர்வற்றியிருந்தன.
சவாி பிராணிகளுக்கு

சங்க்ஷோ: ச மனக்கலக்கமும்
உண்டாயிற்று.
அனாவுரிக்ரூத: எவ சூறாமகாலதசையும்
அவத உண்டாயிற்று.

क्षीयमाणे तु लोकेऽस्मिन्संभ्रान्तमनसः सुराः । यदुक्तं विष्णुना पूर्वं तं यज्ञं समुपानयन् ॥

அஸ்திந “இந்த
லோகே உலகமானது
க்ஷீயமாணே து கஃணதசையை
அடைந்தபோது
சங்க்ரான்தமனச: எக்கம்பிடித்துக்
கிடந்த
சுரா: தேவர்கள்

விஷ்ணுநா பூரிடஹானிஷ்டஹுவால்
புர்வ் முன்னமேயே
உக்த் சொல்லப்பட்டதாகி
யத் எதுவே [யது
த் அந்த
யஜ் யாகத்தை
சமுபானயந் ஆரம்பித்தார்கள்.

ततः सर्वे सुराणाः सोपाध्यायाः सहर्षिभिः । तं देशं समुपाजग्मुर्गन्त्रेन्द्रो भयमोहितः ॥

த: “அப்பொழுது
சுராண: தேவகணங்கள்
சவ் எல்லோரும்
சோாஃயா: உபாத்தியாயர்
களோடும்
சஃர்ஷிபி: ரிஷிகளோடும் கூடின
வர்களாய்

பயமோஹித: டயக்தால், தன்னறிவு
இழந்துகிடக்கும்
இந்: இந்திரன்
யத எங்கோ
த் அந்த
தேச இடத்திற்கு
சமுபாஜமு: போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

ते तु दृष्ट्वा सहस्राक्षमावृतं ब्रह्महृषया । तं पुरस्कृत्य देवेशमश्वमेधमुपाक्रमन् ॥ ८ ॥

ते	“அவர்கள்	தேவன்	தேவசாராகும் ஸ்ரீ
ब्रह्महृषया	பிரம்மஹத்தியால்	पुरस्कृत्य	மஹாவிஷ்ணுவை
आवृत्	சூழப்பட்டிருக்கும்	तु	முதலில் ஆராதித்து
सहस्राक्षं	இந்திரனை	अश्वमेध	அதன்பின்னர் [விட்டு
दृष्ट्वा	கண்டு	उपाक्रमन्	அச்வமேதயாகத்தை
तं	அந்த		செய்யத்தொடங்கி

ஞர்கள்.

ततोऽश्वमेधः सुमहान्महेन्द्रस्य महात्मनः । ववृधे ब्रह्महृत्यायाः पावनार्थं नरेश्वर ॥ ९ ॥

नरेश्वर	“புருஷோத்தம!	पावनार्थं	புனிதனுக்கும்
महात्मनः	மஹா தீபாவாகிய		பொருட்டு
महेन्द्रस्य	இந்திரனுக்கு	ततः	அப்பொழுது
ब्रह्महृत्यायाः	பிரம்மஹத்திதேவதஷத்	सुमहान्	மஹாமேன்மையான
	தினின்ற	अश्वमेधः	அச்வமேதயாகமா
		ववृधे	நடைபெற்றது. [எனது

ततो यज्ञे समाप्ते तु ब्रह्महृत्या महात्मनः । अभिगम्याब्रवीद्वाक्यं क मे स्थानं विधास्यथ ॥

ततः	“அப்போது	अब्रवीत्	சொல்லிற்று:
यज्ञे	யாகமானது	मे	‘எனக்கு
समाप्ते तु	முடிவுபெற்றதும்	स्थानं	இருக்குமிடமானது
ब्रह्महृत्या	பிரம்மஹத்தியானது	क	எங்கே என்று
महात्मनः	தேவர்களை	विधास्यथ	நீங்களே நியமித்தரு
अभिगम्य	நெரில்வந்து தர்சித்து		ளவேண்டும்.’
वाक्यं	இந்த மொழியை		

ते तामूचुस्तदा देवास्तुष्टाः प्रीतिसमन्विताः । चतुर्थी विभजात्मानमात्मनैव दुरासदे ॥

ते	“அந்த	उचुः	இங்ஙனம் நியமித்தரு
देवाः	தேவர்கள்		ளினார்கள் :
प्रीतिसमन्विताः	மனத்திருப்திகொண்டவர்களாய்	दुरासदे	‘துஸ்ஸஹமான
		आत्मना एव	நியாகவே [மாதே!
तुष्टाः	மகிழ்ச்சிகொண்டவர்	आत्मानं	உன்னை
तां	அவளுக்கு [களாய்	चतुर्थी	நான்கு பகுதிகளாக
तथा	அப்பொழுது	विभज	பகுத்துக்கொள்.’

देवानां भाषितं श्रुत्वा ब्रह्महृत्या महात्मनाम् । सन्निधौ स्थानमन्यत्र वरयामास दुर्वसा ॥

महात्मनां	“மஹா தீமாக்களான	दुरा	கிரமேற்கொண்டு
देवानां	தேவர்களுடைய	देवानां	தேவர்களுடைய
भाषितं	திருவாக்கை	सन्निधौ	ஸன்னிதியில்
दुर्वसा	எங்கிருந்தாலுமஸஹ்	अन्यत्र	இதர
	யமாயிருக்கும்	स्थानं	வஸிக்குமிடத்தை
ब्रह्महृत्या	பிரம்மஹத்தியான	वरयामास	தானே ஏற்படுத்திக்
	வள்		கொண்டாள்.

एकेनांशेन वत्स्यामि पूर्णोदासु नदीषु वै । चतुरो वार्षिकान्नासान्दर्पणी कामचारिणी ॥

चतुरः “நான்கு
 वार्षिकान् மழைகால
 मासान् மாஸங்களில்
 पूर्णोदासु வெள்ளப்பெருக்கெ
 டுத்துவருகின்ற

नदीषु நதிகளில்
 एकेन अंशेन वै ஒரு அம்சத்தினால்

भूम्यामहं सर्वकालमेकेनांशेन दुर्वसा । वसिष्यामि न सन्देहः सत्येनैतद्वशीमि वः ॥१४॥

दुर्वसा “எங்கிருந்தாலும் அ
 ஸஹ்யமாயிருக்கும்

अहं நான்
 सर्वकालं எக்காலத்திலும்

एकेन अंशेन ஒரு அம்சத்தால்
 भूयां பூமியில்

योऽयमंशस्तृतीयो मे स्त्रीषु यौवनशालिषु । त्रिरात्रं दर्पपूर्णासु वसिष्ये दर्पवातिनी ॥१५॥

मे “என்னுடைய

तृतीयः மூன்றாவது

अंशः அம்சமானது

यः எதுவோ

अयं இதுவும்

दर्पवातिनी கொட்டத்தை அடக்
 குகிறவளுமான நான்

दर्पणी கொட்டத்தை அடக்
 குகிறவளும்

कामचारिणी { எனக்கு இஷ்டமான
 இடத்தில் வளிக்க
 உரிமையுடையவளு
 மான நான்

वत्स्यामि வஸிப்பேன்.

वसिष्यामि வாஸம் செய்வேன்.

न सन्देहः இதற்கையமில்லை.

वः உங்களுக்கு

एतत् இதை

सत्येन பிரமாணமாய்

वशीमि சொல்லுகிறேன்.

यौवनशालिषु யௌவனபருவத்தில்

इरात्रं இருக்கின்றவர்களும்

दर्पपूर्णासु பூப்படைந்திருக்கின்ற
 வர்களுமான

स्त्रीषु ஸ்த்ரீகளிடத்தில்

विरात्रं மூன்றாவது

वसिष्ये வஸிப்பேன்.

हन्तारो ब्राह्मणान्ये तु मृषापूर्वमदूषकान् । तांश्चतुर्थेन भागेन संश्रयिष्ये सुरर्षभाः ॥१६॥

सुरर्षभाः “தேவோத்தமர்களாள் !

चतुर्थेन நான்காவது

भागेन அம்சத்தால்

अदूषकान् தூஷணைக்கிடமா காத

ब्राह्मणान् வேதியர்களை

मृषापूर्वं நிஷ்காரணமாய்

हन्तारः தன்புறுத்துகிறவர்க

ये च எவர்களோ [கள்]

तान् तु அவர்களிடத்திலேயே

संश्रयिष्ये நான் குடி கொண்டு

வஸிப்பேன்.

प्रत्यूचुस्तां ततो देवा यथा वदसि दुर्वसे । तथा भवतु तत्सर्वं साधयस्व यदीप्सितम् ॥

ततः “அதன்மேல்

देवाः தேவர்கள்

तां அவளுக்கு

प्रत्यूचुः இப்படி பதிலளித்தார்
 கள் :

दुर्वसे { ‘எங்கிருந்தாலும்
 அஸஹ்யமாயிருக்
 கும் மாதே !

यथा எப்படி

वदसि சொன்னையோ

तथा அப்படியே

भवतु இருக்கட்டும்.

ईप्सितं உத்தேசம்

यत् எதுவோ

तत्सर्वं அதெல்லாவற்றையும்

साधयस्व நீ செய்தமுடிபாயாக.

ततः प्रीत्याऽन्विता देवाः सहस्राक्षं ववन्दिरे । विज्वरः स च पूतात्पा वासवः समपद्यत ॥

ततः “अतन्पिहरु
प्रीत्या अन्विताः मन् த்ருப்திகொண்ட
வர்களான

देवाः தேவர்கள்
सहस्राक्षं இந்திரனை
ववन्दिरे வணங்கின் றுர்கள்.

सः அந்த
वासवः च இந்திரனும்
पूतात्पा பரிசுத்தனாகி
विज्वरः கஷ்டநிவீர்த்திபெற்ற
வனும்
समपद्यत விவாங்கினான்.

प्रशान्तं च जगत्सर्वं सहस्राक्षे प्रतिष्ठिते । यज्ञं चाद्भुतसङ्काशं तदा शक्रोऽभ्यपूजयत् ॥

सहस्राक्षे “இந்திரன்
प्रतिष्ठिते च தன் ஸ்தானத்தைப்
जगत् உலகம் [பெற்றதும்
सर्वं எல்லாமும்
प्रशान्तं கஷ்டநிவீருத்தியைக்
கண்டது.

तदा அப்பொழுது
शक्रः च இந்திரனும்
यज्ञं யாகத்தை
अद्भुतसङ्काशं மஹா ஆச்சர்யகரமா
யிருக்கிறதாய்
अभ्यपूजयत् கொண்டாடினான்.

ईदृशो ह्यश्वमेधस्य प्रभावो रघुनन्दन । यजस्व सुमहाभाग हयमेधेन पार्थिव ॥ २० ॥

सुमहाभाग “மஹா பாக்கிய
சாலியே!
रघुनन्दन ஹே ரகுநந்தன!
पार्थिव சக்கிரவர்த்தியாரே!
ऋश्वमेधस्य அச்வமேதயாகத்
திற்கு

प्रभावः பிரபாவமானது
ईदृशः இத்தன்மையது.
हि ஆனபடியால்
हयमेधेन } அச்வமேதயாகத்தைச்
यजस्व } செய்யத் திருவுள்ளம்
கொள்ளவேண்டும்.”

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षडशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23455

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2731

सत्ताशीतितमः सर्गः—எண்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௭ ॥

इलोपाख्यानाम्—இலமஹாராஜனின் சரிதம்.

तच्छ्रुत्वा लक्ष्मणेनोक्तं वाक्यं वाक्यविशारदः । प्रत्युवाच महातेजाः प्रहसन्राघवो वचः ॥

महातेजाः மஹா தேஜோவானும்
वाक्यविशारदः வாக்கியநிபுணரு
மாகிய
राघवः ஸ்ரீராகவர்
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரால்
उक्तं சொல்லப்பட்ட
तत् அந்த

वाक्यं மொழியை
श्रुत्वा கேட்டு,
प्रहसन् உத்ஸாஹக்கொண்
டவராய்
वचः பின்வரும் தர்மநியம
னத்தை
प्रत्युवाच உத்தரராய் அருளிச்
செய்தனர்;

அவிர்யுத்ரு த்ரு லோக: சரோஸ்ய மஹத்மந: || 6 ||

சரோஸ்ய	“கடுஞ்சினங்கொண்ட	லோக: ச	உலகங்களும்
மஹத்மந:	மஹாத்மாவுக்கு	அவிர்யு	அஞ்சி நடுங்கின.
தய:	மூன்று		

ச ராஜா தாத்ரோ ஹாஸித்ருமே வீரீயே ச நிஹித: | புத்ருதா ச பரமோதாரோ பாஹ்லிகேசோ மஹயசா: ||

மஹயசா:	“மஹாபெயர்பெற்ற	நிஹித:	லோகப்பிரசித்தி
பாஹ்லிகேச:	பாஹ்லிகதேசத்		கொண்டவனாயும்
ச:	அந்த [தாசனான	புத்ருதா	புத்தியால்
ராஜா	மன்னன்	பரமோதார: ச	எவருக்கும் மேன்மை
தாத்ரு:	அப்படிப்பட்டவனாய்		பெற்று விளங்குகிற
தமே ஹி	தருமத்திலும்		வனாயும்
வீரீயே ச	வீர்பத்திலும்	பாஸித்	இருந்தான்:

ச ப்ருகே மஹாஹ்ருமயா ருசிரே வநே | சீரே மனாரமே மாஸி சபுத்யவலவாஹந: || 7 ||

மஹாஹ்ரு:	“மாஹாபாஹுவான	மனாரமே	மனோஹரமாயிருக்
ச:	அவன்	சீரே	சித்திர [கும்
சபுத்யவல-}	பிருத்தியர்கள், ஸைன்	மாஸி	மாஸத்தில்
வாஹந: }	யங்கள் இவர்களோ	ருசிரே	அழகான
	டும் வாஹனங்களோ	வநே	வனத்தில்
	டும் கூடி	மயா	வேட்டையாட
		ப்ருகே	தலைப்பட்டான்.

ப்ருதே ச நுபோரணயே மூகாஸ்ததசஹ்ருத: | ஹ்ருவீவ துமிநாபூச ராஸ்தஸ்ய மஹத்மந: || 8 ||

நுப: ச	“மன்னனும்	ராஸ்த:	மன்னனுக்கு
அரணயே	அரணயத்தில்	ஹ்ருவ	மாய்த்துக் கீழே
மூகாந்	மிருகங்களை		தள்ளியும்
ததசஹ்ருத:	தூருபிரக்கணக்காய்	ருசி:	போதும் இனிவேண்
ப்ருதே	சுட்டான்.		டாம் என்னும் தெ
மஹத்மந:	மஹாத்மாவாகிய		விட்டல்
தஸ	அந்த	ந அபூத் ச	ஏற்படவுமில்லை.

நானாமூகாணாமயுத்ரு வஹ்யமான மஹத்மநா | யத்ரு ஜாதோ மஹாஸேனஸ்த்ரு தேஸுபுபக்ருமே || 9 ||

மஹத்மநா	“மஹாத்மாவினால்	ஜாத:	பிறந்தது
நானாமூகாணா	பலவிதமிருகங்களின்	யத்ரு	எங்கோ
அயுத்ரு	அனேகம்	த	அந்த
வஹ்யமான	கொல்லப்பட்டது.	தேஸ	பிரதேசத்தில்
மஹாஸேன:	சுப்பிரமணியக்	அபுபக்ருமே	வந்துசேந்தார்.
	கடவுள்		

तस्मिन्देशे देवेशः शैलराजसुतां हरः । रमयामास दुर्धर्षः सवैरनुचरैः सह ॥११॥

तस्मिन् “அந்த
பிரதேசத்தில்
துர்ஃ அருகே செல்லமுடி
தேவசனாகும் [யாத
ஹ: பரமேஸ்வரர்
அனுகை: பரிஜனங்கள்

सवैः எல்லோரோடும்
सह கூட
शैलराजसुतां இமயமலையின் பெண்
ணை (பார்வதியை)
रमयामास உத்சாஹப்படுத்திக்
கொண்டிருந்தார்.

कृत्वा स्त्रीरूपमात्मानमुमेशो गोपतिध्वजः । देव्याः प्रियचिकीर्षुः संस्तस्मिन्पर्वतनिर्धरे ॥

गोपतिध्वजः “விருஷபத்வஜராகிய
उमेशः உமாபதி
आत्मानं தன்னை
स्त्रीरूपं பெண்ணுருவமாய்
कृत्वा செய்துகொண்டு
तस्मिन् அந்த

पर्वतनिर्धरे மலையின் ஒரு நீருற்ற
பிரதேசத்தில்

देव्याः மனைவிக்கு
प्रियचिकीर्षुः सन् ஆனந்தம் விளைவித்
துக்கொண்டிருந்தார்.

ये तु तत्र वनोद्देशे सत्त्वाः पुरुषवादिनः । यच्च किञ्चन तत्सर्वं नारीसंज्ञं बभूव ह ॥१२॥

तत्र “அந்த
वनोद्देशे வனப்பிரதேசத்தில்
पुरुषवादिनः ஆண் இனமென
வழங்கப்படும்
सत्त्वाः ஜீவன்கள்
ये तु எவைகளோ அவை
களும்

किञ्चन இதரமான தும்
यत् च எதுவோ
तत् அங்கிருந்த
सर्वं ह எல்லாமும்
नारीसंज्ञं பெண்பாலாய்
बभूव விளங்கின.

एतस्मिन्नन्तरे राजा स इलः कर्दमात्मजः । निघ्नमृगसहस्राणि तं देशमुपचक्रमे ॥१३॥

एतस्मिन् “இதே
अन्तरे ஸமயத்தில்
तं அந்த
देशं பிரதேசத்திற்கு
कर्दमात्मजः கர்த்தமப்பிரஜாபதி
யின் புதல்வனாகிய

सः அந்த
इलः இலனெனும்
राजा மன்னன்
मृगसहस्राणि பலவிலங்குகளை
निघ्नम् கொன்றுகொண்டே
उपचक्रमे போட்டச்சேர்ந்தான்.

स दृष्ट्वा स्त्रीकृतं सर्वं सव्यालमृगपक्षिकम् । आत्मानं स्त्रीकृतं चैव सायुगं रघुनन्दन ॥

तस्य दुःखं महत्त्वासीद्दृष्ट्वाऽऽत्मानं तथा गतम् । रघुनन्दन “ஹே ரகுந்தன!
सः அவன்
सव्यालमृगपक्षिकं பாம்புகள், மிருகங்கள்,
பக்திகள் உள்ளிட்ட
सर्वं எல்லாமும்
स्त्रीकृतं च பெண்ணுருவமாயி
ருப்பதையும்

आत्मानं தானும்
स्त्रीकृतं च एव பெண்ணுருவமாய்
மாயிரூப்பதையும்
दृष्ट्वा கண்டு
आत्मानं தனக்கு
तथा இவ்வண்ணமாய்

ராஜ் ஸம்பவித்துவிட்டதை
 மாற்றிக்கொள்ள தன்
 டூட்டா { னுலாகாத காரிய
 மென நிச்சயித்துக்
 கொண்டு
 தச அவனுக்கு
 மஹ ஸஹிக்க ஒண்ணை
 டு:வ் துக்கமானது

ஆசீவ உண்டாயிற்று.
 உபாபதே: உமாபதியினுடைய
 கர்ம செய்கைதான்
 தத் இது என்று
 ஜாஹ உணர்ந்து
 வாஸ அச்சத்தை
 உபாபமத் அடைந்தான்.

ததோ தேவ் மஹாஸ்த்மான் சித்திகுணம் கபர்தினம் । ஜகம் ஶரணம் ராஜா சமூத்யலவாஹந: ॥ 17 ॥

தத: “அதனால்
 ராஜா மன்னன்
 சமூத்யல- { பிருத்தியர்களோடும்
 வஹந: } சைன்யங்களோடும்
 வாஹனங்களோடும்
 கூடினவனாய்

கபர்தினம் சடையனும்
 சித்திகுணம் சித்திகண்டனும்
 மஹாஸ்த்மான் மஹாத்மாவுமாகிய
 தேவ் தேவரை
 ஶரணம் சரணமாக
 ஜகம் அடைந்தான்.

தத: ப்ரஹ்ம வரத: சஹ தேவ்யா மஹேஸ்வர: । ப்ராபதிஸுத் வாக்யஸுவாச வரத: ச்வயம் ॥ 18 ॥

தத: “அதன்மேல்
 தேவ்யா மனைவியுடன்
 சஹ கூடியிருந்தவராகிய
 மஹேஸ்வர: மஹேசுவரர்
 வரத: அனுகூலம் செய்ய
 வேண்டியவராகி

ப்ராபதிஸுத் { பிரஜாபதிகளுள் ஒரு
 வரின் புதல்வனாகிய
 இலனைப்பார்த்து
 ப்ரஹ்ம புன்னகை செய்து
 வாக்யம் இந்த மொழியை
 உவாச திருவாய்மலர்ந்தரு
 ச்வயம் ‘நானே [வினார்:
 வரத: வரம் கொடுக்கிறவ
 னாக ஆகிறேன்.

உத்திஷ்டோத்திஷ்ட ராஜபே கார்த்மேய மஹாவல । பூரூபத்வமூதே சௌம்ய வரம் வரய சுவரத் ॥ 19 ॥

ராஜபே “ராஜரிஷயே!
 மஹாவல மஹாபலவானே!
 சுவரத் நல்ல விருதம் பூண்ட
 சௌம்ய புண்யாத்மாவே!
 கார்த்மேய கர்தமரின் புதல்வனே!
 உத்திஷ்ட எழுந்திரு.

உத்திஷ்ட எழுந்திரு.
 பூரூபத்வம் புருஷனாய் ஆய்விடு
 வதை
 க்ரதே ஒழிய வேறு ஏதேனும்
 வரம் வரத்தை
 வரய கேட்பாயாக.

தத: ச ராஜா டு:ஸ்வர்த: ப்ரத்யாக்ஷயாதோ மஹாஸ்த்மநா । ந ச ஜகாஹ் ஶ்ரீபூதோ வரமந்யம் சுரோசுமாத் ॥

மஹாஸ்த்மநா “மஹாத்மாவினால்
 வேண்டியதைக் கொடு
 ப்ரத்யாக்ஷயாத: { க்கமாட்டேனென்று
 மறுக்கப்பட்டவனாய்
 ஶ்ரீபூத: பெண்ணுருவமடைந்
 ச: அந்த [திருந்த
 ராஜா மன்னன்

தத: அதனால்
 டு:ஸ்வர்த: துக்காக்கிராந்தனாய்
 சுரோசுமாத் தேவச்சரேஷ்டரிடமி
 ஶ்ரீ இதர எந்த [ருந்து
 வரம் வரத்தையும்
 ந ஜகாஹ் வேண்டிக்கொள்ள
 வில்லை.

ततः शोकेन महता शैलराजसुतां नृपः । प्रणिपत्य ह्युमां देवीं सर्वेणैवान्तरात्मना ॥ २१ ॥

ततः “अतन्மேல்
नृपः மன்னன்
महता ஸஹிக்கமுடியாத
शोकेन சோகத்தால்
सर्वेण एव எல்லாப் பிரகாரத்
தாலும்
अन्तरात्मना உள்ளமுருகி

शैलराजसुतां இமயமலையின் புதல்
विभ्राकिय வியாகிய
उमा உமா
देवी हि தேவியாரையே
प्रणिपत्य முடிதாழ்த்திவணங்கி
ப்பிரார்த்தித்தான்:

ईशे वराणां वरदे लोकानामसि भामिनी । अमोघदर्शने देवि भज सौम्येन चक्षुषा ॥

ईशे “எதையும் செய்ய
வல்ல தேவி!
वराणां வரங்களுடைய
वरदे அளித்தலாகும் பேரு
தவிபுரியும் தேவி!
लोकानां உலகங்களுக்கு
भामिनी } அனுக்கூறும் செய்
अक्षि } யும் மாதாய் தேவரீர்
விளங்குகிறீர்.

अमोघदर्शने வீணுகாத தர்சனத்
தையுடைய
देवि தாயே!
सौम्येन குவிரந்த
चक्षुषा கண்ணால்
भज கடாகூழ்த்தருள்கு.

हृदतं तस्य राजर्षेर्विज्ञाय हरसन्निधौ । प्रत्युवाच शुभं वाक्यं देवी रुद्रस्य सम्मता ॥ २३ ॥

हरसन्निधौ “சிவபெருமானது
ஸன்னிதானத்தில்
रुद्रस्य சிவபெருமானது
सम्मता அன்பிற்குப் பாத்
திரமாகிய
देवी தேவியார்
तस्य அந்த
राजर्षेः ராஜரீஷியினது

हृदतं மனதிற்கொண்ட
கருத்தை
विज्ञाय அறிந்துகொண்டு
हरसन्निधौ பரம சிவனிடத்தில்
शुभं அனுகூலமாயின
वाक्यं இந்த மொழியை
प्रत्युवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி
ரை:

अर्धस्य देवो वरदो वरार्धस्य तव ह्यहम् । तस्मादर्धं गृहाण त्वं स्त्रीपुंसोर्यावदिच्छसि ॥

देवः “மஹாதேவர்
अर्धस्य பாதிக்கு
वरदः வரமளிக்க உரிமையு
तव உனக்கு [டையவர்.
वरार्धस्य हि வரத்தின் பாதிக்கு
मात्तराम
अहं நான் உரிமையுடைய
வன்.

तस्मात् ஆனபடியால்
त्वं நீ
अर्धं பாதைய
गृहाण பெற்றுக்கொள்.
स्त्रीपुंसोः ஸ்திரீபுருஷருபங்களி
ரண்டையும்
यावत् எவ்வளவுகாலம்
इच्छसि நீ தேவன்குகின்றனை?

तदद्भुतरं श्रुत्वा देव्या वरमनुत्तमम् । सम्प्रहृष्टमना भूत्वा राजा वाक्यमथाब्रवीत् ॥२५॥

ராஜா	“மன்னன்	சுத்வா	பெரிதாய்ப் பாராட்டி.
தேவ்யா:	தேவியாரது	சம்ப்ரஹ்மனா:	குளிரந்த மனத்தனய்
अद्भुतरं	மிகஆச்சர்யமானதும்	भूत्वा	ஆகி
अनुत्तमं	இணையற்றதுமாகிய	अथ	இந்த
तत् वरं	அந்த கைம்மாறை	वाक्यं	விண்ணப்பத்தை
		अब्रवीत्	செய்துகொண்டான்;

यदि देवि प्रसन्ना मे रूपेणाप्रतिमा भुवि । मासं स्त्रीत्वमुपासित्वा मासं स्यां पुरुषः पुनः ॥

देवि	“தாயே!	मासं	ஒருமாஸக்காலத்தை
मे	எனக்கு	स्त्रीत्वं	பெண்ணுருவமாய்
प्रसन्ना	அருள்புரிகின்றவராய்	उपासित्वा	கழித்துவிட்டு
यदि	ஆகிறபகூத்தில்	पुनः	மீளவும்
भुवि	உலகில்	मासं	ஒருமாஸகாலம்
रूपेण	ரூபத்தால்	पुरुषः	ஆணுருவம்கொண்டவனாய்
अप्रतिमा	நிகரற்றவண்ணமாய்	स्याम्	நானிருக்கக்கடவேன்.

ईप्सितं तस्य विज्ञाय देवी सुखचिरानना । प्रत्युवाच शुभं वाक्यमेवमेव भविष्यति ॥२७॥

सुखचिरानना	{ “மஹாதேஜோமய மாய் விளங்கும் முகமுடைய	विज्ञाय	அறிந்துகொண்டு
देवी	தேவியார்	शुभं	ஏற்படியிருக்கும்
तस्य	அவனது	वाक्यं	இந்தமொழியை
ईप्सितं	இவ்விடத்தை	प्रत्युवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
		एवं एव	‘அங்ஙனமே [ஊர்:
		भविष्यति	ஆகுக.

राजन्पुरुषभूतस्त्वं स्त्रीभावं न स्मरिष्यसि । स्त्रीभूतश्च परं मासं न स्मरिष्यसि पौरुषम् ॥

राजन्	“ஹே ராஜனே!	परं	மற்றொரு
च	ஆயினும்	मासं	மாஸத்தில்
पुरुषभूतः	ஆணுருவங்கொண்ட	स्त्रीभूतः	பெண்ணுருவங்கொண்டவனாய்
त्वं	நீ	पौरुषं	ஆணுருவத்தானி
स्त्रीभावं	பெண்ணாயிருந்ததை	न स्मरिष्यसि	நீ ஸ்மரிக்கமாட்டாய்.
न स्मरिष्यसि	ஸ்மரிக்கமாட்டாய்;		

एवं स राजा पुरुषो मासं भूत्वाऽथ कर्दमिः । त्रैलोक्यसुन्दरी नारी मासमेकमिलाऽभवत् ॥

स: राजा	“அந்த மன்னன்	भूत्वा	வாழ்ந்துவிட்டு
एवं	இப்படியாய்	अथ	அதன்மேல்
मासं	ஒருமாதகாலம்	एकं मासं	ஒருமாதகாலம்
कर्दमिः	{ கர்த்தமப்ராஜபதியின் புத்திரன் கர்த்தமி என்று	त्रैलोक्यसुन्दरी	த்ரிலோகசுந்தரியான
पुरुषः	ஆண் உருவங்கொண்டவனாய்	इला	இலா என்னும்
		नारी	பெண்மணியாய்
		अभवत्	விளங்கினான்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे सप्ताशीतितमः सर्गः ॥

अष्टाशीतितमः सर्गः—எண்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். || ௮௮ ||

किंपुरुषोत्पत्तिः—கிம்புருஷோத்பத்தி.

तां कथामिलसम्बन्धां रामेण समुदीरिताम् । लक्ष्मणो भरतश्चैव श्रुत्वा परमविस्मितौ ॥

ராமேண
சமுதீரிதாं
ஹஸம்பந்தா
தா
கதா ஶ்ருதா
கதையைக் கேட்டு,

भरतः च
लक्ष्मणः एव
परमविस्मितौ
பரதரும்
லக்ஷ்மணரும்
மிகவும் கொண்டாடி
ஞர்கள்.

तौ रामं प्राञ्जली भूत्वा तस्य राज्ञो महात्मनः । विस्तरं तस्य भावस्य तदा पप्रच्छतुः पुनः ॥

தौ
பாஜ்ஜலி
பூத்வா
புன:
ததா
ததய
அவ்விருவர்களும்
அஞ்சலிஹஸ்தர்
ஆகி [களாய்
மீனவும்
அப்பொழுது
அந்த

महात्मनः
राज्ञः
तस्य
भावस्य
विस्तरं
रामं
पप्रच्छतुः
மஹா த்மாவான
மன்னனுடையவும்
அதன்
உட்கருத்தினுடைய
விஷயத்தை [வும்
சூராமரிடத்தில்
இப்படி வினாவினார்கள்.

कथं स राजा स्त्रीभूतो वर्तयामास दुर्गतिः । पुरुषः स यदा भूतः कां वृत्तिं वर्तयत्यसौ ॥

ச:
துர்஑தி:
ஸ்த்ரிபூத:
ராஜா
கதம்
வர்தயாமாஸ
ச: அஸௌ
“அந்த
தூர்தசையடைந்து
பெண்ணுருவங்
மன்னன் [கொண்ட
எப்படி
வாழ்ந்துவந்தான்?
அந்த இவன்

पुरुषः भूतः
यदा
कां
वृत्तिं
वर्तयति
ஆணுருவங்கொண்ட
ருந்தது
எப்பொழுதோ அப்
என்ன [பொழுது
விருத்தியை
அனுஷ்டித்துவந்
தான்?

तयोस्तद्भाषितं श्रुत्वा कौतूहलसमन्वितम् । कथयामास काकुत्स्थस्तस्य राज्ञो यथागतम् ॥

காகு:ஸ்த:
ததய:
கௌதூஹல-
சமந்விதம் }
தவ
தமேவ
த
ப்ரதம்
மாஸ் எவ
லாகுஸுந்ரீ
ஸ்த்ரிபூவா
காகுத்ஸ்தர்
அவ்விருவர்களது
விஷயம் தெரிந்துகொ
ள்ளவேண்டுமென்
கிற அவாவை நன்கு
விளங்கக்காட்டுகிற
அந்த

भाषितं
श्रुत्वा
तस्य राज्ञः
यथागतं
कथयामास
விண்ணப்பத்திற்கு
திருச்செவ்சாய்த்து
அந்த மன்னனுக்கு
நடைபெற்ற கார்யமெ
துவோ அதை
இப்படி விவராய்ச்
சொல்லியருளினார்.

तमेव प्रथमं मासं स्त्रीभूत्वा लोकसुन्दरी । ताभिः परिवृता स्त्रीभिर्ये च पूर्वपदानुगाः ॥५॥

த
ப்ரதம்
மாஸ் எவ
லாகுஸுந்ரீ
ஸ்த்ரிபூவா
“அந்த
முதல்
மாதத்திலேயே
லோகசுந்தரியாக
பெண்ணுருவங்
கொண்டவளாய்

पूर्वपदानुगाः
ये
स्त्रीभिः
ताभिः च
முன்னிலைமையில்
பரிஜனங்களாடிருந்
எவர்களோ [தவர்கள்
பெண்ணுருவம்
கொண்ட
அவர்களாலேயே
சூழப்பட்டுள்ளங்கினுள்.

तत्काननं विगाह्याशु विजह्रे लोकसुन्दरी । हुमगुलमलताकीर्णं पद्म्यां पद्मदलेक्षणा ॥ ६ ॥

पद्मदलेक्षणा “தாமரையின் தளம்
போன்ற கண்களுற்ற
लोकसुन्दरी லோகசுந்தரி
हुमगुलम- } விருகூங்களா லும்,
लताकीर्णं } புதர்களா லும், கொ
டிகளா லும் நிறைந்
துள்ள

तत् अन्त
काननं காட்டில்
आशु உடனேயே
पद्म्यां கால்நடையாய்
विगाह्य पुருந்து
विजह्रे உல்லாசமாய் காலம்
கழித்தாள்.

वाहनानि च सर्वाणि सा त्यक्त्वा वै समन्ततः । पर्वताभोगविवरे तस्मिन्नेमे इला तदा ॥

तदा “அப்பொழுது
सा इला அந்த இலை என்பவள்
वाहनानि வாஹனங்கள்
सर्वाणि च எல்லாவற்றையும்
समन्ततः वै முற்றிலுமே
त्यक्त्वा ஒழித்துவிட்டு

तस्मिन् अन्त
पर्वताभोग- } மலையின் அடிவாரத்
विवरे } தைச் சுற்றியுள்ள
रेमे பிரதேசத்தில்
விளையாட்டாய்
காலம் கழித்தாள்.

अथ तस्मिन्वोद्देशे पर्वतस्याविदूरतः । सरः सुखचिरप्रख्यं नानापक्षिगणैर्युतम् ॥ ८ ॥

अथ “அப்பொழுது
तस्मिन् अन्த
वोद्देशे வனப்ரதேசத்தில்
पर्वतस्य பர்வதத்திற்கு
अविदूरतः ஸமீபத்தில்

नानापक्षिगणैः பலவகை பக்சிகளைக்
களால்
युतं ஸேவிக்கப்பெற்றதும்
सुखचिरप्रख्यं அநிமனேஹரமாய்
விளங்குகிறதமான
सरः ஒரு பொய்கை இருந்
தது.

ददशे सा त्विला तस्मिन्बुधं सोमसुतं ततः । ज्वलन्तं स्वेन वपुषा पूर्णसोममिवोदितम् ॥

तपन्तं च तपस्तीव्रमभ्योमध्ये दुरासदम् । यशस्करं कामकरं तारुण्ये पर्यवस्थितम् ॥ १० ॥

तस्मिन् तु “அவ்விடத்திலேயே
सा अन्த
इला இலை என்பவள்
ततः அப்பொழுது
सोमसुतं சந்திரனது புத்திர
बुधं புதனை [னாகும்
स्वेन தனது
वपुषा ரூபத்தால்
उदितं அப்போதே உதயமா
கும்
पूर्णसोमं इव பூர்ணசந்திரனைப்
போலவே

तीव्रं தீவ்ரமாயிருக்கிறதும்
दुरासदं இணையில்லாதிருக்
கிறது
यशस्करं { மஹத்தான புகழை
தரத்தக்கதாயிருக்
கிறதுமான
तपः தவத்தை
तपन्तं புரிகின்றவனாகும்
तारुण्ये யௌவனப்ருவத்தில்
पर्यवस्थितं இருக்கின்றவனாகவும்
ஆசை கொள்ளத்தக்க
कामकरं च { வடிவழகுகொள்ளத்
தக்கவனாகவும்
ददशे கண்டாள்.

ज्वलन्तं தேஜோமயமாய்
वपुषा விளங்குகிறவனாகும்
अभ्योमध्ये ஜலத்தின் மத்தியில்

सा तं जलाशयं सर्वं क्षोभयामास विस्मिता । सहगैः पूर्वपुरुषैः स्त्रीभूतै रघुनन्दन ॥११॥

रघुनन्दन	“ஹே ரகுநந்தன !	सा	அவள்
पूर्वपुरुषैः	முன்பு ஆணுருவம்	विस्मिता	தடுமாற்றமடைந்த
	கொண்டிருந்தவர்களும்		மனத்தினளாய்
स्त्रीभूतैः	{ பெண்ணுருவம் கொ	सर्वं	முற்றிலும்
	ண்டிருப்பவர்களு	तं	அந்த
	மான	जलाशयं	அசட்டுத்தனத்தில்
सहगैः	பரிஜனங்களோடு	क्षोभयामास	இத்தப்பிரமை கொண்
			டுவிட்டாள்.

बुधस्तु तां समीक्ष्यैव कामबाणनिर्णीतः । नोपलेभे तदाऽऽत्मानं सञ्चाल तदाऽम्भसि॥

बुधः तु	“புதனும்	आत्मानं	முன்பின் ஆலோசிக்
तां	அவளை		கும் அறிவை
समीक्ष्य एव	பார்த்தமாத் திரத்	न उपलेभे	பெறவில்லை.
	திலேயே	तदा	அதனால்
कामबाण-	காமபாணங்களுக்கு	अम्भसि	ஜலத்தில்
निर्णीतः }	வசப்பட்டு மெய்	संचाल	{ இங்குமங்கும் நடந்த
	மறந்தவனாகி		கொண்டிருக்கும்
तत्	அந்த		{ வண்ணமே இருந்து
			விட்டான்.

इलां निरीक्षमाणस्तु त्रैलोक्याभ्यधिकां शुभाम् ।

चिन्तां समभ्यतिक्रामत्का न्वियं देवताधिका

॥ १३ ॥

लैलोक्याभ्यधिकां	“மூவுலகங்களிலும்	देवताधिका	தேவதைகளிலும்மேல்
	இணையிலலாத		பட்டவளாயிருக்கும்
शुभां	வடிவமுகுவாய்ந்த	इयं	இவள்
इलां	இளையை	का तु	யாரோ என்கிற
	கண்கொட்டாமல்	चिन्तां	சிந்தையில்
विरीक्षणाः तु	{ பார்த்தவண்ணமே	समभ्यतिक्रामत्	மனதை முற்றிலும்
	இருக்கும் அவன்		நாட்டிவிட்டான்.

न देवीषु न नागीषु नासुरीष्वप्सरःसु च । दृष्टपूर्वा मया काचिदूषणानेन शोभिता ॥

देवीषु न	“தேவஸ்த்ரீகளிலாயி	अनेन	இந்த
	னும்	रूपेण	பிறவிக்குணம்
नागीषु न	நாகஸ்த்ரீகளிலாயி		கொண்டு
	னும்	शोभिता	தேஜோமயமாய்
असुरीषु	அஸுரஸ்த்ரீகளிலா	काचित्	எவளும் [விளங்கும்
	யினும்	मया	என்னால்
अप्सरःसु च	அப்ஸரஸ்த்ரீகளிலா	न दृष्टपूर्वा	இதற்குமுன் பார்க்கப்
	யினும்		படவில்லை.

सहशीयं मम भवेद्यदि नान्यपरिग्रहः । इति बुद्धिं समास्थाय जलात्कूलमुपागमत् ॥१५॥

अन्यपरिग्रहः } “வேறொருவனை பதி
न यदि } யாய் அடையப்பட

इयं இவள் [த்தில்

मम எனக்கு

सहशी भवेत् இணையாய் ஆகலாம்

आश्रमं समुपागम्य ततस्ताः प्रदोत्तमाः ।

धर्मात्मा “தருமா த்மாவாகும்

ततः அவன்

आश्रमं ஆசிராமத்திற்கு

समुपागम्य போய்ச் சேர்ந்து

प्रदोत्तमाः ஸ்திரீரத்தினங்களா

கும்

स ताः पप्रच्छ धर्मात्मा कस्यैषा लोकसुन्दरी ।

धर्मात्मा “தருமா த்மாவாகும்

सः அவன்

ताः அவர்களைப் பார்த்து

पप्रच्छ இப்படி வினாவினா:

लोकसुन्दरी ‘லோகஸுந்தரியா

एषा இவள் [கும்

शुभं तु तस्य तद्वाक्यं मधुरं मधुराक्षरम् । श्रुत्वा स्त्रियश्च ताः सर्वा ऊर्चुर्मधुरया गिरा ॥

ताः स्त्रियः “அந்த ஸ்திரீகள்

सर्वैः च எல்லோரும்

तस्य அவனது

शुभं நல்லதாயும்

मधुरं மதுரமாயும்

मधुराक्षरं तु { ச்ரோத்ரோத்திரியத்

திற்கு ஸுகந்தரு

अस्माकमेवा सुश्रोणी प्रभुत्वे वर्तते सदा ।

सदा “எக்காலத்திலும்

सुश्रोणी { யாவரும் கொண்டா

டத்தக்க மார்க்கத்

अपतिः { திலிருக்கிறவரும்

இன்னும் மணம் புரி

एषा இவள் யாதவளுமாகிய

अस्माकं எங்களுடைய

इति என்கிற

बुद्धि - எண்ணத்தில்

समास्थाय மனதைச் செலுத்தி

जलात् ஜலத்தினின்றும்

कूलं கரையில்

उपागमत् ஏறினான்.

शब्दापयत धर्मात्मा ताश्चैनं च ववन्दिरे ॥

ताः च அவர்களை மட்டும்

शब्दापयत கூவியழைத்தான்.

ताः च அவர்களும்

एनं இவனிடம்

ववन्दिरे வந்து வணங்கி

நின்றார்கள்.

किमर्थमागता चैव सत्यमाख्यात मा चिरम् ॥

कस्य யாருக்குச்சொந்தம்?

आगता இங்குவந்திருக்கிறதா

किमर्थं யாதுகாரணம்?

सत्यं உண்மையானதை

मा चिरं காலதாமதமின்றி

आख्यात च एव சொல்லலாமோ?

तत् वाच्यं அம்மொழியை

श्रुत्वा கேட்டு

मधुरया மதுரமான

गिरा சொற்கொண்டு

ऊचुः பதிலுரைத்தார்கள்.

अपतिः काननान्तेषु सहास्माभिश्चरत्यसौ ॥

प्रभुत्वे யஜமானத்திலும்

वर्तते இருக்கிறான்.

काननान्तेषु வனப்பரதேசங்களில்

अस्माभिः எங்களோடு

सह கூடவே

असौ இவள்

चरति திரிந்து காலங்கழிக்

கின்றாள்.

तद्वावययव्यक्तपदं तासां स्त्रीणां निश्चय च । विद्यामावर्तिनीं पुण्यामावर्तयत स द्विजः ॥

ச:	“அந்த
द्विजः	கூத்திரியன்
तासां	அந்த
स्त्रीणां	ஸ்த்ரீகளாது
अव्यक्तपदं	நன்கு விளங்காத பதங் களையுடையதான
तत्	அந்த
वाक्यं	மொழியை
निश्चय	கேட்டு
च	அதனால்

पुण्यां	{ பயபக்தியுடன் தனக் குள்ளேயே ஜபிக்க வேண்டியதான
आवर्तिनीं	{ தெரியாத விஷயங் களை ஞானதிறங் டிக்குத் தெரியும் வண்ணம் செய்யும்
विद्यां	மஹாஜபத்தை
आवर्तयत्	ஜபிக்கலானான்.

सोऽर्थं विदित्वा सकलं तस्य राज्ञो यथागतम् । सर्वा एव स्त्रियस्ताश्च वभाषे मुनिपुङ्गवः॥

ச:	“அந்த
मुनिपुङ्गवः	முனிவர்பெருமான்
तस्य	அந்த
राज्ञः	மன்னனாது
यथागतं	பூர்வவிருத்தார்த்தத் தையும்
अर्थं	அதன்காரணத்தையும்
सकलं च	முற்றிலும்

विदित्वा	உள்ளபடி அறிந்து கொண்டு
ताः	அந்த
स्त्रियः	ஸ்த்ரீகள்
सर्वाः एव	எல்லோரையும் பார்த்து
वभाषे	இப்படி ஆக்ரோசித் தான்:

यत्र किंपुरुषा भद्रा अवसन्शैलरोधसि । वासं शैलवरे रम्ये यूयं तत्र गमिष्यथ ॥ २२ ॥

शैलरोधसि	“மலைத்தாழ்வாரத்தில்
भद्राः	மஹாபாக்கியசாலிக
किंपुरुषाः	கிம்புருஷர்கள் [ளாகிய
यत्र	எவ்விடத்தில்
अवसन्	வஸித்தார்களோ
तत्र	அதே

रम्ये	மனோஹரமாயிருக் கின்ற
शैलवरे	மலைப்ரதேசத்தில்
यूयं	நீங்கள்
वातं	குடியாய்
गमिष्यथ	போயிருக்கவேண்டும்.

मूलपत्रफलैः सर्वा वर्तयिष्यथ नित्यदा । स्त्रियः किंपुरुषानाम भर्तृन्समुपलप्स्यथ ॥ २३ ॥

सर्वाः	“எல்லோரும்
नित्यदा	எப்பொழுதும்
स्त्रियः	பெண்ணுருவங்கொ ண்டவர்களாகவே
मूलपत्रफलैः	காய், இலை, பழங்களை க்கோண்டே

वर्तयिष्यथ	நீங்கள் வாழ்ந்துவா வேண்டியது.
किंपुरुषान्	கிம்புருஷர்கள்
नाम	என்கிற
भर्तृन्	பர்த்தாக்களை
समुपलप्स्यथ	பெறக்கடவீர்கள்

तां श्रुत्वा सोमपुत्रस्य वाचं किंपुरुषीकृताः । उपासाञ्चक्रिरे शैलं वध्वस्ता बहुलास्तदा ॥

तदा “அப்பொழுது
 ताः அந்த
 वध्वः ஸதீர்கள்
 बहुलाः பலரும்
 सोमपुत्रस्य சந்திரபகவானின்
 புதல்வனுடைய
 तां அந்த
 वाचं நியமனத்தை

श्रुत्वा ஏற்றுக்கொண்டு
 किंपुरुषीकृताः { கிம்புருஷரென்னும்
 தேவஜாதிப்பெண்க
 ளாகி
 शैलं மலையில்
 தெய்வத்தானத்தில்
 उपासाञ्चक्रिरे { காலம் கழித்து வந்
 தார்கள்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टाशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23508

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2784

एकौनवतितमः सर्गः—எண்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ௮௭ ॥

पुरुषस उत्पत्तिः—புருவஸ்ஸின் உற்பத்தி.

श्रुत्वा किंपुरुषोत्पत्तिं लक्ष्मणो भरतस्तदा । आश्रयमिति चाब्रूतामुभौ रामं जनेश्वरम् ॥

तदा அப்பொழுது
 किंपुरुषोत्पत्तिं கிம்பிருஷராய்
 भरतः பரதரும் [விட்டதை
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணருமாகிய
 उभौ च இருவரும்
 श्रुत्वा கேட்டு,

जनेश्वरं புருஷோத்தமராகிய
 रामं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
 आश्रयं ‘இதுவும் ஒருதெய்வா
 தினஸ்யவமே’
 इति என்று
 अब्रूताम् சொன்னார்கள்.

अथ रामः कथामेतां भूय एव महायशाः । कथयामास धर्मात्मा प्रजापतिमुत्तमस्य वै ॥२॥

अथ அதன்மேல்
 धर्मात्मा தருமா த்மாவென
 महायशाः பெயர்பெற்ற
 रामः ஸ்ரீராமர்

प्रजापति- } பிரஜாபதிகளில் ஒரு
 सुत्तस्य वै } வரின் புதல்வரைப்
 பற்றியதான
 भूयः एव பாக்கியிருக்கிறதாகிய
 एतां कथां பின்வரும் கதையை
 कथयामास சொல்லியருளினார் :

सर्वास्ता विद्रुता दृष्ट्वा किंनरीर्कपिसत्तमः । उवाच रूपसम्पन्नां तां स्त्रियं प्रहसन्निव ॥३॥

ऋषिसत्तमः “முனிவர்பெருமான்
 ताः அவர்கள்
 सर्वाः எல்லோரும்
 किन्नरीः கிந்நரிகளாய்
 विद्रुताः அப்புறம்போய் விட்
 दृष्ट्वा கண்டு, [டவர்களாக
 इव சற்று

प्रहसन् மனோதையியம்
 பெற்றவனாகி
 रूपसम्पन्नां அழகியாகிய
 तां அந்த
 स्त्रियं பெண்ணைப் பார்த்து
 उवाच இங்ஙனம் மொழிந்
 தார்:

सोमस्याहं सुदयितः सुतः सुरचिरानने । भजस्व मां वगारोहे भक्त्या स्निग्धेन चक्षुषा ॥

सुरचिरानने { “அத்புக ஜோதிமய
மாய் விளங்கும் முக
முள்ள மாதே!
வராரோஹே ஸ்திரீதன்மே!
அஹ் நான்
சந்திரபகவானது
சோமசுர சந்திரந்த அன்பிற்குப்
பரித்திரானுகிய

सुतः மகன்.
मां என்னை
भक्त्या பக்தியோடும்
स्निग्धेन அன்போடும்
चक्षुषा உதஸாஹத்தோடும்
भजस्व ஏற்றுக்கொள்க.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा शून्ये स्वजनवर्जिता । इला सुरचिरप्रख्यं प्रत्युवाच महाप्रहम् । ५॥

स्वजनवर्जिता { “தன்னித்தார்
ஒருவரையும் காண
திருந்த
इला இலை என்பவள்
शून्ये எவருமில்லாத ஏகாந்
தமான இடத்தில்
तस्य அவரது
सुरचिप्रख्यं { சற்று சந்தேகத்திற்கு
இடமில்லாதபடி ஸ்ப
ஷ்டமாய்

तत् वचनं { தன்னப்பிராயத்திற்
கொத்திருக்கிறதான
அம்மொழியை
श्रुत्वा ஏற்றுக்கொண்டு
महाप्रहं { நலக்கிரஹங்களில்
ஒரு மஹாக்கிரஹ
மாகிய அவரைப்
பார்த்து
प्रत्युवाच பதிலுரைத்தாள்:

अहं कामचरी सौम्य तवास्मि वशवर्तिनी । प्रशाधि मां सोमसुत यथेच्छसि तथा कुरु ॥

सौम्य “புண்பா த்மாவே!
सोमसुत சந்திரபகவானின்
புத்திரரே!
कामचरी { என்னிஷ்டம்போல
நடக்க உரிமைகொ
ண்ட
अहं நான்
तव தேவாரீருக்கு

वशवर्तिनी திருவுள்ளப்படியே
ஒழுக்குபவளாக
अस्मि ஆகிறேன்.
यथा इच्छसि தேவாரீர் திருவுள்ளத்தி
விருப்பத்து ஏதாவோ
तथा அவ்வண்ணமே
कुरु செய்தருள்க.
मां என்னை
प्रशाधि அள அருளபுக

तस्यास्तदद्भुतप्रख्यं श्रुत्वा हर्षमुपागतः । स वै कामी सह तया रमे चन्द्रमसः सुतः ॥ ७॥

चन्द्रमसः “சந்திரபகவானது
सुतः स पुதல்வனாகிய அவன்
तस्याः அவளது
तत् அந்த
अद्भुतप्रख्यं { அத்தற்புதமாய் உள்
ளது உள்ளபடியே
சொல்லியதை
श्रुत्वा கேட்டு

हर्ष மகிழ்ச்சியை
उपागतः அடைந்தவனாகி
तया सह அவ்வாடுகூட
कामी वै மனைவியிடத்தில்
அதிகப்பற்றுள்ள
கணவனாகி
रमे ஸுகமாய் காலங்க
ழித்தான்.

बुधस्य वाचो वासस्तामिषां रुचिराननाम् । गतो रमयतोऽत्यर्थं क्षणवत्तस्य कामिनः ॥

रुचिराननाम् “தேஜோமயமாய்
விளங்கும்முகமுடைய
தாம் அந்த
இளை என்பவளை
ரமயதஃ அனுபவித்துக்கொண்
தல்யம் அதிக [டிருக்கும்
காமினஃ பாரியாதினனான்

तस्य अन्त
बुधस्य புதுனுக்கு
माधवः வைகாசி
मासः மாதமானது
क्षणवत् ஒருநொடிப்பொழு
गतः தரம்
कतिन्तुபோயிற்று.

अथ मासे तु सम्पूर्णं पूर्णदुसदृशाननः । प्रजापतिसुतः श्रीमाञ्छयने प्रत्यबुध्यत ॥९॥

अथ “இப்படியாய்
मासे ஒருமாதம்
संपूर्णं तु பூர்ணமாகியபின்னர்
पूर्णदुसदृशाननः முழுமதிபோன்ற
முகத்தினனாய்

प्रजापतिसुतः ஸ்ரீமானாய்
श्रीमाञ्छयने பிரஜாபதிகளில் ஒரு
प्रत्यबुध्यत வரின் புதல்வனாய்,
கணவிழித்தெழுந்த
ருந்தான்.

सोऽपश्यत्सोमजं तत्र तपन्तं सलिलाशये । ऊर्ध्वबाहुं निरालम्बं ते राजा प्रत्यभाषत ॥

सः “அவன்
तत्र அவ்விடத்தில்
सलिलाशये ஜலமடுவில்
ऊर्ध्वबाहुं கைகளையெடுத்துக்
கொண்டவனாய்
निरालम्बं நிராதராமாக நிற்கின்
றவனாய்

तपन्तं தவம்புரிந்துகொண்டி
ருக்கும்
सोमजं சந்திரன் புதல்வனை
अपश्यत् கண்டான்.
राजा மன்னன்
तं அவனைப்பார்த்து
प्रत्यभाषत இப்படிப்பேசினான்.

भगवन्पर्वतं दुर्गं प्रविष्टोऽस्मि सहानुगः । न तु पश्यामि तत्सैन्यं क नु ते मामका गताः ॥

भगवन् “ஸ்வாமி!
सहानुगः பரிவாரஜனங்களுடன்
கடினவனாய்
दुर्गं புருவது கஷ்டமாபி
पर्वतं மலைக்கு [ருக்கின்ற
प्रविष्टः अस्मि நான் வந்தேன்.
तत् அந்த

सैन्यं ஸைன்யத்தை
तु இப்பொழுது
न पश्यामि நான் காணவில்லை.
ते அந்த
मामका: என்னைச் சேர்ந்தவா
क नु गताः கள்
எங்கேயிருக்கிறார்கள்?

तच्छ्रुत्वा तस्य राजर्षेर्नृसंज्ञस्य भाषितम् । प्रत्युवाच शुभं वाक्यं सान्त्वयन्परया गिरा ॥

नृसंज्ञस्य { “முன் நடந்த விஷயங்
களை நினைவுக்குக்
கொண்டுவரமுடியா
திருந்த
तस्य राजर्षे: அந்த ராஜர்ஷியின்து
तत् அந்த
भाषितं शुखा மொழியைக் கேட்டு

सान्त्वयन् ஹிதம்செய்ப்பவெண்
டியவனாகி
परया நடப்புக்குவேரான
गिरा சொற்கொண்டு
शुभं அனுகூலத்தை விளை
விக்கும்
वाक्यं இந்த மொழியை
प्रत्युवाच பதிலாய் உரைத்தான்.

अश्मवर्षेण महता भृत्यास्ते विनिपातिताः । त्वं चाश्रमपदे सुप्तो वातवर्षभयादितः ॥१३॥

தே “உனது
भृत्याः பிருத்தியர்கள்
महता अश्मवर्षेण பெரிய கல்மாரியால்
विनिपातिताः மாண்டுவிட்டார்கள்.
त्वं व நீ மாத்திரம்

व.तवर्षभयादितः காற்றுமழைக்குப்பயந்தவனாய்
आश्रमपदे ஆசிராமத்தின் உள்ளேயே
सुप्तः எதுவும் தெரியாமல் தூங்கிவிட்டாய்.

समाश्वसिहि भद्रं ते निर्भयो विगतज्वरः ।

वीर “ஹீ!
इह இவ்விடத்திலேயே
विगतज्वरः மனக்கவலையற்றவனாய்
निर्भयः சங்கடங்கள் எதுவுமில்லாதவனாய்

फल्गुलक्षणः { பழங்கனையும் கிழங்குகளையுமே உணவாய்கொண்டவனாய்

फलमूलक्षणो वीर निवसेह यथासुखम् ॥

यथासुखं யதாகுகமாய்
निवसे வஸித்துவா.
ते உனக்கு
भद्रं நல்லகாலம் வரப்போகிறது.

समाश्वसिहि மனந்தேறி இரு.

स राजा तेन वाक्येन प्रत्याश्वस्तो महामतिः । प्रत्युवाच शुभं वाक्यं दीनो भृत्यक्षयाद्भ्रशम् ॥

सः “அந்த
महामतिः மஹாபுத்திமானான
राजा மன்னன்
तेन அந்த
वाक्येन மொழியால்
प्रत्याश्वस्तः ஒருவாறு துக்கசமனம் பெற்றவனாக

भृत्यक्षयात् பிருத்தியர்களின் அழிவாய்
भुशं மிக்க
दीनः துக்கப்படுகின்றவனாய்
शुभं மெச்சத்தக்கதான
वाक्यं இந்த மொழியை
प्रत्युवाच பதிலாயுரைத்தான்.

त्यक्ष्याम्यहं स्वकं राज्यं नाहं भृत्यैर्विनाकृतः । वर्तयेयं क्षणं ब्रह्मन्समनुज्ञातुमर्हसि ॥१६॥

ब्रह्मन् “முனிவர் பெருமா
भृत्यैः பரிஜனங்களால் [னே !
विनाकृतः விட்டுப்பிரிந்த
अहं நான்
स्वकं எனது
राज्यं ராஜ்யத்தை
त्यक्ष्यामि துறந்துவிடுகின்றேன்.

अहं நான்
क्षणं ஒருநொடிப்பொழுது கூட
वर्तयेयं न உயிருடனிரேன்.
समनुज्ञातु இவ்விடமிருந்து செல்ல அனுமதி தா திருவுள்ளம் கொள்ள வேண்டும்.

सुतो धर्मपरो ब्रह्मज्येष्ठो मम महायशः । शशविन्दुरिति ख्यातः स मे राज्यं प्रपत्स्यते ॥

ब्रह्मन् “மஹா புண்யாத்மா
शशविन्दुः சசபிந்து [வே!
इति ख्यातः என்பவன்
मम என்னது
ज्येष्ठः सुतः மூத்த குமாரன்.
धर्मपरो தர்மத்தில் ஆஸக்தியுடையவனென

महायशः மஹாயசஸ்ஸுடைய
सः அவன்
मे எனது
राज्यं ராஜ்யத்தை
प्रपत्स्यते இப்போதிரந்தே ஏற்றுக்கொள்வான்.

न हि शक्ष्याम्यहं हित्वा भृत्यदारान् सुखान्वितान् । प्रतिवक्तुं महातेजः किञ्चिदप्यशुभं वचः ॥

மஹாதேஜ: “ஹே மஹாதேஜோ
வானே !
சுಖान्वিতாந் ஹிதமே புரியும்
भृत्यदारान् ஜனங்களையும் மனைவி
हित्वा हि ஒழிக்கவும் [களையும்
अशुभं திருவுள்ளத்திற்கிசை
யாத

வச: விண்ணப்பத்தை
किञ्चित् अपि எதையும்
प्रतिवक्तुं விண்ணப்பம் செய்வ
अहं நான் [தற்கும்
न शक्ष्यामि முடியாதிருக்கின்
மேன்.”

तथा ब्रुवति राजेन्द्रे बुधः परममद्भुतम् । सान्त्वपूर्वमथोवाच वासस्त इह रोचताम् ॥१९॥

ராஜேந்ரே “ராஜோத்தமன்
तथा அவ்வண்ணம்
ब्रुवति மொழிந்தபோது
बुधः புதன்
परमं பரம
अद्भुतं அத்யத்புதமான
अथ பின்வரும்

सान्त्वपूर्वं துயரத்தைச்சமனம்
செய்கின்ற மொழியை
उवाच சொன்னான் :
इह ‘இவ்விடத்திலேயே
रे உன்னுடைய
वास: வாஸமானது
रोचताम् ஏற்றுக்கொள்ளப்
பட்டடும்.

न सन्तापस्त्वया कार्यः कार्दमेय महाबल । संवत्सरोषितस्येह कारयिष्यामि ते हितम् ॥

கார்ட்மேய “கார்த்தமப்பிரஜாபதி
பின் புதல்வ !
महाबल மஹா தைரியசாலியே!
सन्तापः பச்சார்த்தாபமானது
त्वया உன்னால்
न कार्यः வைத்துக்கொள்ளப்
படவேண்டியதில்லை.
इह இவ்விடத்தில்

संवत्सरोषितस्य { ஒரு வருஷம் வாஸம்
செய்தவனாகிய
(பின்னர்)
ते உனக்கு
हितं { அவச்யமாய் ஆகவே
ண்டியதான பெருங்
காரியத்தை
कारयिष्यामि நான் செய்வேன்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा बुधस्याक्लिष्टकर्मणः । वासाय विदधे बुद्धिं यदुक्तं ब्रह्मवादिना ॥

அக்லிஷ்டகர்மண: “எதையும் கஷ்ட
மின்றிச் செய்யவல்ல
तस्य அந்த
बुधस्य புதனது
तत् वचनं அந்தநியமனத்தை
श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு

ब्रह्मवादिना வேதவித்தால்
उक्तं நியமித்தருளப்பட்
यत् எதோ அந்த [டது
वासाय வாஸத்திற்கு
बुद्धिं நிச்சயத்தை
विदधे செய்துகொண்டான்.

मासं स स्त्री तथा भूत्वा रमयत्यनिशं शुभा । मासं पुरुषभावेन धर्मबुद्धिं चकार सः ॥

ச: “அவன்
मासं ஒருமாதகாலம்
तथा அவ்வண்ணமாய்
शुभा செளந்தர்யவதியாகிய
स्त्री भूत्वा ஸ்த்ரியாக ஆகி
अनिशं அக்காலமெல்லாமும்

रमयति இன்புற்றுவாழ்வான்.
सः அவன்
पुरुषभावेन ஆணுருவத்துடனி
मासं மாஸத்தில் [ருக்கும்
धर्मबुद्धिं தருமத்தில் புத்தியை
चकार செலுத்தினான்.

ततः सा नवमे मासि इला सोमसुतासुतम् । जनयामास सुश्रोणी पुरुरवसमूर्जितम् ॥

सा इला	“அந்த இலை என்பவள்	சோமசுதா	சந்திரபகவானது
सुश्रोणी	{ மெச்சத்தக்க நல்ல வழியிலேயேயிருந்து வந்தவளாய்	கஜித்	புதல்வனிடமிருந்து திரிலோகப் பிரசித்தி பெற்ற
ततः	அப்போதிலிருந்து	पुरुरवसं	புரூரவனென்னும்
नवमे	ஒன்பதாவது	सुतं	புதல்வனை
मासि	மாஸமுடிவில்	जनयामास	பெற்றான்.

जातमात्रं तु सुश्रोणी पितृहस्ते न्यवेशयत् । बुधस्य समवर्णाभिमिला पुत्रं महाबलम् ॥२४॥

इला	“இலை என்பவள்	महाबलं	மஹாசக்திவானு
सुश्रोणी तु	{ மெச்சத்தக்க நல்ல வழியிலேயே ஒழுக்க யவளாகையால்	पुत्रं	மாசிய புதல்வனை
बुधस्य	புதனுக்கு	जातमात्रं	பெற்ற உடனேயே
समवर्णाभं	{ சமமான வடிவமும் வண்ணமுமுடைய வனும்	पितृहस्ते	தந்தையின் கையில்
		न्यवेशयत्	கொடுத்தார்.

बुधस्तु पुरुषीभूतं समाश्रास्य नराधिपम् । कथाभी रमयामास धर्मयुक्ताभिरात्मवान् ॥

आश्रयान्	“இந்திரியரிக்கிஹ்	धर्मयुक्ताभिः	தருமமான பயன்களை
	முள்ள	कथाभिः	கதைகளால் [த்தரும்]
बुधः तु	புதனும்	समाश्रास्य	மனந்தேறச்செய்து
पुरुषीभूतं	ஆணுருவங்கொண்ட	रमयामास	காலங்கழித்து
नराधिपं	மன்னனை		வந்தான்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोननवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23533

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2809

नवतितमः सर्गः—தொண்ணூறாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௦ ॥

अश्वमेधेनेलस्य सार्वकालिकपुंस्त्वप्राप्तिः—அச்வமேதயாகத்தால் இலன் எப்போழுதும்

புருஷனாயிருக்கும் தன்மையையடைவது.

तथोक्तवति रामे तु तस्य जन्म तदद्भुतम् । उवाच लक्ष्मणो भूयो भरतश्च महायशः ॥

तस्य	அவனுடைய	उक्तवति तु	சொல்லுகையில்
तत्	அந்த	महायशः	மஹாபசஸ்வியாகிற
अद्भुतं	அத்புதமான	भरतः च	பாதரும்
जन्म	ஜனனத்தைப்பற்றி	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரும்
रामे	ஸ்ரீராமர்	भूयः	மறுபடியும்
तथा	அங்ஙனம்	उवाच	இப்படி வினவினார் கள் : (ஆர்த்தம்)

इला सा सोमपुत्रस्य संवत्सरमयोषिता । अकरोत्किं नरश्रेष्ठ तत्त्वं शंसितुमर्हसि ॥ २ ॥

नरश्रेष्ठ “पுருஷோத்தமா !
 सोमपुत्रस्य ஸோமபுத்திரனுக்
 குரியவளாய்
 अथ அப்பொழுது
 संवत्सरं ஒருவருஷகாலம்
 उषिता வலித்திருந்த

सा इला அந்த இளை என்பவள்
 किं अकरोत् என்ன செய்தனள் ?
 तत्त्वं நுட்பத்தை
 शंसितुं விளங்கச்சொல்ல
 अर्हसि தேவரீர் திருவுள்ளம்
 கொள்ளவேண்டும்.”

तयोस्तद्वाक्यमाधुर्यं निशम्य परिपृच्छतोः । रामः पुनरुवाचेमां प्रजापतिसुते कथाम् ॥ ३ ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
 परिपृच्छतोः இப்படி வினாவும்
 तयोः அவ்விருவர்களுடைய
 तत् वाक्यमाधुर्यं அம்மொழியின்
 அழகிற்கு
 निशम्य திருச்செவிகசாய்த்து

प्रजापतिसुते ப்ராஜாபதிகளின் ஒரு
 வரின் புதல்வருடைய
 पुनः பின்வரும்
 इमां कथां இந்தக் கதையை
 उवाच சொல்லியருளினார் :

पुरुषत्वं गते शूरे बुधः परमबुद्धिमान् । संवर्तं परमोदारमाजुहाव महायशाः ॥ ४ ॥
 च्यवनं भृगुपुत्रं च मुनिं चारिष्टनेमिनम् । प्रमोदनं मोदकरं तथा दुर्वाससं मुनिम् ॥ ५ ॥

शूरे “சூரன்
 पुरुषत्वं ஆணுருவத்தை
 गते அடைந்திருக்கையில்
 परमबुद्धिमान् மஹாமேதாவியென
 महायशाः மஹாபிரசித்திபெற்ற
 बुधः புதன்
 संवर्तं ஸம்வர்த்தரையும்
 परमोदारं பரமோதாரரையும்
 च्यवनं சயவனரையும்

भृगुपुत्रं च பார்க்கவரையும்
 अरिष्टनेमिं அரிஷ்டநேமி என்கிற
 मुनिं முனிவரையும்
 प्रमोदनं பிரமோதனரையும்
 मोदकरं மோதகரரையும்
 तथा அவ்வண்ணமே
 दुर्वाससं துர்வாஸஸ் என்கிற
 मुनिं च முனிவரையும்
 आजुहाव வரவழைத்தான்.

एतान्सर्वान्समानीय वाक्यज्ञस्तत्त्वदर्शिनः । उवाच सर्वान्सुहृदो धैर्येण सुसमाहितान् ॥

तत्त्वदर्शिनः “தத்வமுணர்ந்தவர்
 களும்
 सुहृदः சுகிருத்துக்களும்
 धैर्येण பொறுமையால்
 सुसमाहितान् மஹா அசஞ்சலபக்தி
 மான்களுமாகிய
 एतान् सर्वान् இந்த எல்லோரையும்

समानीय ஒன்றுசேர்த்து
 वाक्यज्ञः சொல்வன்மையுள்ள
 அவன்
 सर्वान् எல்லோரையும்
 பார்த்து
 उवाच இங்கனும் விண்ணப்
 பம் செய்தான் :

अयं राजा महाबाहुः कर्दमस्य इलः सुतः । जानीतैनं यथाभूतं श्रेयो ह्यस्य विधीयताम् ॥

अयं	“இதோயிருக்கின்ற	यथाभूतं	முன்நடந்த விருத்த
राजा	மன்னன்		தாந்தத்தை
इलः	இளனெனப் பெயர்	जानीत	தேவரீர்கள் அறிவிர்
	பூண்டவன்;	हि	ஆனபடியால் [கள்.
महाबाहुः	மஹாவிக்காமசாலி;	अस्य	இவனுக்கு
कर्दमस्य	கர்த்தமப்ராஜாபதி	श्रेयः	நீடித்திருக்கும்
सुतः	புதல்வன்; [யினது		பேருதவி
एनं	இவனைப்பற்றியதாகிற	विधीयताम्	செய்தருளப்படவேண்டும்.’

तेषां संवदतामेव तमाश्रममुपागमत् । कर्दमस्तु महातेजा द्विजैः सह महात्मभिः ॥ ८ ॥

तेषां	“அவர்கள்	द्विजैः सह	பிராம்மணர்களோடு
			கூட
संवदतां एव	{ இப்படி ஸம்பாஷணை	महातेजाः	மஹாதேஜோவானாகிய
	{ செய்துகொண்டிருக்கையில்	कर्दमः तु	கர்த்தமப்ராஜாபதியும்
महात्मभिः	மஹானுபாவர்களான	तं आश्रमं	அந்த ஆசிரமத்திற்கு
		उपागमत्	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

पुलस्त्यश्च क्रतुश्चैव वषट्कारस्तथैव च । ओङ्कारश्च महातेजास्तमाश्रममुपागमत् ॥ ९ ॥

पुलस्त्यः च	{ பிரம்மாவின்து	महातेजाः	மஹாதேஜோவானாகிய
	{ மாணவிகபுத்திரராகிய புலஸ்தியரும்	ओङ्कारः च	ஓங்காரமெனும்
ऋतुः च एव	பிரஜாபதிகளில் ஒரு வராகிய கிருதுவும்		தெய்வமும்*
तथा	அவ்வண்ணமே	तं	அந்த
वषट्कारः } வஷ்ட் என்கிற மந்		आश्रमं	ஆசிரமத்திற்கு
च एव } திரத்தின் தெய்வமாகிய வஷ்ட்காரரென்பவரும்		उपागमत्	வந்துசேர்ந்தார்கள்.
			(ஆர்ஷம்)

[*ஓம் என்கிற மந்திரம் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு, ஸ்ரீமஹாதேவர், பிரம்மதேவர் மூவர்களுக்கும் பிரதரிதியாயிருந்து ஏற்றுக்கொள்ளும் ஓங்காரமெனும் தெய்வமும்]

ते सर्वे हृष्टमनसः परस्परसमागमे । हितैषिणो बाह्लिपतेः पृथग्वाक्यान्यथाबुवन् ॥ १० ॥

बाह्लिपतेः	“பாஹ்லிதேசாதி	हृष्टमनसः	களி.கூந்த மனத்தார்
	பதிக்கு		களாகி
हितैषिणः	ஹிதத்தை செய்ய	अथ	அப்பொழுது
	எண்ணங்கொண்ட	पृथक्	ஒருவரோடொருவர்
ते सर्वे	அந்த எல்லோரும்	वाक्यानि	பலமொழிகளை
परस्पर- } ஒருவரை ஒருவர் நே		अबुवन्	பேசிக்கொண்டிருந்த
समागमे } ரில் கண்டுகொண்ட			தார்கள்.
	தில்		

कर्दमस्त्वब्रवीद्वाक्यं सुतार्थं परमं हितम् । द्विजाः शृणुत मद्वाक्यं यच्छ्रेयः पार्थिवस्य हि ॥

சு
கர்दமः
सुतार्थं
परमं
हितं
वाक्यं
अब्रवीत्
द्विजाः
“இச்சமயத்தில்
கர்த்தமபிரஜாபதி
புதல்வனின் நன்மை
பரம [காரணமாய்
அனுக்ஷமாயிருக்கிற
இந்த மொழியை
திருவாய்மலர்ந்தருளி
னார் :
'வேதியர்காள் !

पार्थिवस्य
श्रेयः
यत् हि
मद्वाक्यं
शृणुत
மன்னனுக்கு
நீடித்திருக்கும்
பேருதவி
எதொன்றாகுமோ
அதைப்பற்றியதான
அடியேனது விண்ண
ப்பத்திற்கு
திருச்செவி சாய்த்த
ருளவேண்டும்.

नान्यं पश्यामि भैषज्यमन्तरा वृषभध्वजम् । नाश्वमेधात्परो यज्ञः प्रियश्चैव महात्मनः ॥

वृषभध्वजं अन्तरा
अन्यं
भैषज्यं
न पश्यामि
च
अश्वमेधात्
“மஹாதேவரைத்த
மற்றொருவரை [விர
இதுவிஷயத்தில் குளி
ற்கும் உரிமையுடை
யவராய்
நானறியேன்,
ஆனதால்
விஷ்ணுபகவானை தலை
மையாய்க்கொண்ட
ஸகல தேவதைகளுக்
கும் திருப்தியைத்த
ரும் அச்வமேதத்
தைத்தவிர

महात्मनः एव
प्रियः
परः
यज्ञः
न
மஹாத்மாவுக்கும்
(சிவபெருமானுக்கும்)
உள்ளங்குளிரச்செய்
கிறதான
இதா
யாகமானது
இல்லை.

तस्माद्यजामहे सर्वे पार्थिवार्थे दुरासदम्

॥ १३ ॥

तस्मात्
पार्थिवार्थे
सर्वे
“ஆதலால்
மன்னனது கேஷமத்
திற்காக
எல்லோருமாய்

दुरासदं
यजामहे
இணையற்றதாயிருக்
கின்ற
வேள்வியை நாம் இப்
போது இயற்றுவோம்.”

कर्दमेनैवमुक्तास्तु सर्वे एव द्विजर्षभाः । रोचयन्ति स्म तं यज्ञं रुद्रस्याराधनं प्रति ॥१४॥

कर्दमेन
सर्वे
सु
एवं
उक्ताः
द्विजर्षभाः
सर्वे
“கர்த்தமபிரஜாபதி
யால்
இவ்விஷயத்தில்
இவ்விதமாய்
உபதேசிக்கப்பட்ட
தவிஜோத்தமர்கள்
எல்லோரும்

रुद्रस्य
आराधनं प्रति
तं
यज्ञं एव
रोचयन्ति स्म
சிவபெருமானது
கடுமை தணியும் விஷ
யத்தில்
அந்த
யாகத்தையே
ஏற்றுக்கொண்டார்
கள்.

सर्वतस्य तु राजर्षेः शिष्यः परपुरञ्जयः । मरुत् इति विख्यातस्तं यज्ञं समुपाहरत् ॥१५॥

राजर्षेः	“राजग्रीवश्याना	दिश्यातः तु	மஹா பிரசித்திபெற்ற நவருமான
सर्वतस्य	ஸம்வர்த்தருடைய	मरुत् इति	மருத்தர் என்பவர்
शिष्यः	சிஷ்யரும்	तं यज्ञं	அந்த யாகத்தை
परपुरञ्जयः	எதிரிகளை அடக்கவி ட்டவரென	समुपाहरत्	சரிவர நடத்தியருளி னார்.

ततो यज्ञो महानासीद्बुधाश्रमसमीपतः । रुद्रश्च परमं तोषं जगाम सुमहायशाः ॥१६॥

बुधाश्रमसमीपतः	“புதனது ஆசிராமத் திற்கருகில்	सुमहायशाः	மஹாயசஸ்கியென கொண்டாடப்படும்
यज्ञः	யாகமானது	रुद्रः च	சிவபெருமானும்
महान्	கோரிய பயனை அளிப்பதாய்	परमं	கார்யசுத்திக்குபோது மான அளவு
आसीत्	நடைபெற்றது.	तोषं	மனத்திருப்தியை
ततः	அதனால்	जगाम	பெற்றார்.

अथ यज्ञे समाप्ते तु प्रीतः परमया मुदा । उमापतिर्द्विजान्सर्वानुवाच इलसन्निधौ ॥१७॥

यज्ञे	“யாகமானது	प्रीतः	அனுக்கிரகமளிக்கின்
समाप्ते	முடியவும்	द्विजान्	வேதியர்களை [நவராகி
उमापतिः	உமாபதியார்	सर्वान्	எல்லோரையும் பார்த்து
इलसन्निधौ	இலனது முன்னிலை யில்	तु	இவ்விஷயத்தில்
परमया	வேண்டிய அளவு	अथ	இவ்வண்ணம்
मुदा	திருப்திகொண்டு விட்டதால்	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

प्रीतोऽस्मि ह्यमेधेन भक्त्या च द्विजसत्तमाः । अस्य बाह्वीपतेश्चैव किं करोमि प्रियं शुभम्॥

द्विजसत्तमाः	“வேதியர்பெருமான் களை!	अस्य	இந்த
ह्यमेधेन एव	அச்வமேதயாகத்தி	बाह्वीपतेः च	பாஹ்விதேசா திபதிக்
भक्त्या च	பக்தியாலும் [நானும்	शुभं	அனுகூலமான [கு
प्रीतः	நான் அனுக்கிரகம் அ ளிக்கவேண்டியவனாக	प्रियं	அனுக்கிரகம்
अस्मि	ஆகிவிட்டேன்.	किं	என்ன?
		करोमि	நான் அதை அளிக்கின் றேன்.

तथा वदति देवेशे द्विजास्ते सुसमाहिताः । प्रसादयन्ति देवेशं यथा स्यात्पुरुषस्त्विहा ॥

देवेशे	“பரமசிவன்	सुसमाहिताः	{ மஹா புண்பா த்மாக்க ளென திரிலோகபிரசி த்திபெற்றவர்களான
तथा	அவ்வண்ணம்		
वदति	சொல்லியருளவும்		

தே அந்த
 ட்ரீஜா: வேதயர்கள்
 தேஷ் பாமசிவனே
 இலா 'ஸ்தீரூபம் பெறும்
 இலே என்பவன்

புரூப: து ஆணுருவங்கொண்ட
 வனாகவே
 யதா ஸ்யா இருக்கக்கடவது
 என்று
 ப்ரஸாத்ய ந்த அனுக்கிரகம் செய்யப்
 பிரார்த்தித்தார்கள்.

தத: ப்ரீதோ மஹாதேவ: புருஷத்வம் ததௌ புன: | இலாயீ ச மஹாதேஜா த்வா சான்தரஹீயத் || 20 ||

தத: "அதனால்
 ச: அந்த
 மஹாதேஜா: மஹாதேஜோவானான
 மஹாதேவ: சிவபெருமான்
 ப்ரீத: அனுக்கிரகமளிக்கின்
 ரவராகி

இலாயீ பெண்ணுருவம் பெ
 றும் இலே என்பவ
 புன: இனிமேலாக [னுக்கு
 புருஷ: ஆணுருவங்கொண்டி
 த்ரீ ருத்தலே
 அனுக்கிரகத்தருளி
 னார்.
 த்வா ச தந்தருளியபின்னர்
 அந்தர்தானமாயினார்.

நிவ்ருத்தே ஹயமேதே து கதே சாதர்ஷின ஹே | யதா கதே த்ரீஜா: சர்வே ஹ்யக்சந்தீர்த்ரீஷின: || 21 ||

ஹயமேதே "அசுவமேதயாக
 மானது
 நிவ்ருத்தே து முடிவுபெற்றவளவி
 லும்
 ஹே சிவபெருமான்
 அத்தர்தானமாய்
 அத்தர்ஷின: அந்தர்தானமாய்
 கதே ச போய்விடவும்

தீர்த்ரீஷின: மஹாமேதாவினளான
 கும்
 த்ரீஜா: வேதயர்கள்
 சர்வே ஹி எல்லோருமே
 யதா கதே வந்தவண்ணமே
 அக்சந்தீர்த்ரீஷின: திரும்பிப்போய்விட்
 டார்கள்.

ராஜா து வாஹ்லிஸ்துஸ்ய மத்யதேஷே ஹனுத்தமம் | நிவ்ருத்தேயாமாச புரம் ப்ரதிஸ்தானம் யசக்ரம் ||

ராஜா து "மன்னனும்
 வாஹ்லி பாஹ்லிதேசத்தை
 ஸ்துஸ்ய விட்டு
 மத்யதேஷே மத்தியபிரதேசத்தில்
 ஹனுத்தமம் இணையற்றதாய்

யசக்ரம் ஹி மஹாதீவ்யமான
 ப்ரதிஸ்தானம் பிரதிஷ்டானமென்கிற
 புரம் ஒருபட்டணத்தை
 நிவ்ருத்தேயாமாச நிரூபித்துக்கொண்
 டான்.

சாஸவிந்துஸ்து ராஜர்ஷிர்வாஹ்லி ப்ரபுரஹ்ய: | ப்ரதிஸ்தானே இலோ ராஜா ப்ரஜாபதிஸுதோ ப்ரலி || 22 ||

சாஸவிந்து: து "சசபிந்துவோவெ
 னில்
 வாஹ்லி பாஹ்லிதேசத்தில்
 ப்ரபுரஹ்ய: சத்ருக்களில்லாதவ
 னாய்
 ராஜர்ஷி: ராஜரிஷியாய் விளங்
 கினான்.

ப்ரஜாபதிஸுத: பிரஜாபதிகளில் ஒரு
 வரின் புதல்வனும்
 ப்ரலி ப்ரலிஷ்டனுமான
 இல: இலனென்பவன்
 ப்ரதிஸ்தானே பிரதிஷ்டானத்தில்
 ராஜா மன்னனாயிருந்தான்.

स काले प्राप्तवाँल्लोकमिलो ब्राह्ममनुत्तमम् । ऐलः पुरुरवा राजा प्रतिष्ठानमवासवान् ॥

சு: “இந்த
இல: இலனென்பவன்
காலே காலக்ரமத்திலு
அனுத்மம் ஸர்வோத்தகிருஷ்ட

மாகிய

ब्राह्मं लोकं பிரம்மலோகத்தை

ईदृशो ह्यश्वमेधस्य प्रभावः पुरुषर्षभौ । स्त्रीभूतः पौरुषं लेभे यच्चान्यदपि दुर्लभम् ॥२५॥

புருஷர்ஷபௌ “புருஷோத்தமர்காள்,
துர்லம் வ கிடைத்தற்கரியதாயும்
அந்யத் அபி அமரனுஷ்யமாயுமிருக்
கிறது

यत् एतुवो अभ्यपदिपं
பட்டதான

स्त्रीभूतः பெண்ணுருவமாய்
மாறிவிட்டவன்

பாசவான் அடைந்தான்.
புரூரவனென்னும்
ஏக: இலனின் புதல்வன்
புரிதிஷ்டானமென்
னும் நகரில்

राजा மன்னனாய்
अवासवान् முடிசூட்டப்பட்டான்.

पौरुषं ஆணுருவங்கொண்ட
ருத்தலை

लेभे பெற்றுவிட்டான்.

हि என்கிறபடியால்

अश्वमेधस्य அச்வமேதத்தினு

प्रभावः சித்தியளிக்கும்[டைய
சக்தியானது

ईदृशः இத்தன்மையானது.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे नवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23558

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2834

एकनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றேராவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௧ ॥

श्रीरामस्याश्वमेधसंविधानम्—ஸ்ரீராமருடைய அச்வமேதத்திற்கு
வேண்டியவைகளைச் செய்வது.

एतदाख्याय काकुत्स्थो भ्रातृभ्याममितप्रभः । लक्ष्मणं पुनरेवाह धर्मयुक्तमिदं वचः ॥१॥

அமிதப்ரப: அளவுகடந்த தேஜோ
மயமாய்ப் புகிறங்கும்

काकुत्स्थः காகுத்ஸ்தர்

भ्रातृभ्यां ஸஹோதரர்களிருவ

एतत् இதை [ருக்கும்

आख्याय புகன்றுகிட்டு

புன: அதன்மேல்

लक्ष्मणं एव லக்ஷ்மணரை மட்டும்

इदं பின்வரும் [பார்த்து

धर्मयुक्तं தர்மத்தை ஒத்திருக்

वचः ஆக்கினைய [கும்

आह சொல்லியருளினார்:

वसिष्ठं वामदेवं च जाबालिमथ काश्यपम् । द्विजांश्च सर्वप्रवरानश्वमेधपुरस्कृतान् ॥ २ ॥

एतान्सर्वान्समानीय मन्त्रयित्वा च लक्ष्मण । हयं लक्षणसम्पन्नं विमोक्षयामि समाधिना ॥

லக்ஷ்மண “ஹே லக்ஷ்மண!

एतान् இந்த

वसिष्ठं வவலிஷ்டரையும்

वामदेवं வாமதேவரையும்

जाबालि ஜாபாலியையும்

काश्यपं च காச்யபரையும்

सर्वप्रवरान् எதிலும் பெரியோர்

களும்

अश्वमेध- } अश्वமேதத்தில் நிபு
 पुस्कृतान् च } ணர்களுமான
 द्विजान् பிராம்மணர்கள்
 सर्वान् च எல்லோரையும்
 समानीय வரவழைத்து
 मन्त्रयिष्वா च ஆலோசனைசெய்து
 விட்டு

समाधिना அனுமதியைத் தலைக்
 கொண்டு
 अथ அதன்மேல்
 लक्षणसम्पन्नं சரியான குறிகளையு
 हयं குதிரையை [டைய
 विभोक्ष्यामि நான் விடப்போகின்
 நேன்."

तद्वाक्यं राघवेणोक्तं श्रुत्वा त्वरितविक्रमः । द्विजान्सर्वान्समाहूय दर्शयामास राघवम् ॥ ४ ॥

त्वरित- } எதையும் சீக்கிரமே
 विक्रमः } செய்யவல்ல அவர்
 राघवेण ஸ்ரீராகவரால்
 उक्तं நியமிக்கப்பட்டதாகிய
 तत् वाक्यं அந்த ஆக்கினியை
 श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு

द्विजान् பிராம்மணர்கள்
 सर्वान् எல்லோரையும்
 समाहूय அழைத்துவந்து
 राघवं ஸ்ரீராகவருக்கு
 दर्शयामास தர்சனம் செய்வித்
 தார்.

ते दृष्ट्वा देवसङ्काशं कृतपादाभिवन्दनम् । राघवं सुदुराधर्षमाशीभिः समपूजयन् ॥ ५ ॥

ते அவர்கள்
 देवसङ्काशं தேவர்கள் போலிருப்
 பவரும்
 सुदुराधर्षं எங்கும் இணையற்ற
 வரானவரும்

कृतपादाभि- } முடிதாழ்த்தி அடி
 वन्दनं } பணிந்து அபிவாத
 னம் செய்துவிட்டு
 राघवं दृष्ट्वा ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து
 आशीभिः ஆசீர்வாதமொழி
 களால்
 समपूजयन् கொண்டாடினார்கள்.

प्राञ्जलिः स तदा भूत्वा राघवो द्विजसत्तमान् । उवाच धर्मसंयुक्तमश्वमेधाश्रितं वचः ॥ ६ ॥

तदा அப்பொழுது
 सः राघवः அந்த ஸ்ரீராகவர்
 प्राञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தராய்
 भूत्वा ஆகி
 द्विजसत्तमान् பிராம்மணோத்தமர்
 களிடம்

धर्मसंयुक्तं தருமத்தோடு இசைந்
 திருக்கின்றதாயும்
 अश्वमेधाश्रितं அசுவமேதத்தைப்பற்
 ரியதுமான
 वचः உத்தேசத்தை
 उवाच அறிவித்தார்.

ते तु रामस्य तच्छ्रुत्वा नमस्कृत्वा वृषध्वजम् । अश्वमेधं द्विजाः सर्वे पूजयन्ति स्म सर्वशः ॥

ते द्विजाः அந்தப் பிராம்மணர்
 सर्वे எல்லோரும் [கள்
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 तत् श्रुत्वा அதைக்கேட்டு
 वृषध्वजं மஹாபுண்யாத்மா
 வாகும் அவரை
 तु இவ்விஷயத்தில்

नमस्कृत्वा போற்றிப்புகழ்ந்து
 விட்டு
 अश्वमेधं அசுவமேதத்தை
 सर्वशः எல்லாபாகாரத்தா
 லும்
 पूजयन्ति स्म ஏற்றிக்கொண்டாடி
 னார்கள்.

देशान्तरगता ये च द्विजा धर्मसमाहिताः । आमन्त्रयस्व तान्सर्वानश्वमेधाय लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மண !
 धर्मसमाहिताः { தருமத்தின் பயனாய்
 புண்யம்பெற்ற பாக்
 கியசாலிகளாகிய
 द्विजाः பிராம்மணர்கள்
 देशान्तरगताः இதரதேசங்களுக்குப்
 போயிருக்கின்றவர்கள்

ये च एवர்களோ
 तान् அந்த
 सर्वान् எல்லோரையும்
 अश्वमेधाय அச்வமேதத்திற்கு
 आमन्त्रयस्व நீ அழைத்துவர
 வேண்டும்.

ऋषयश्च महाबाहो आहूयन्तां तपोधनाः । देशान्तरगताः सर्वे सदाराश्च द्विजातयः ॥ १५ ॥

महाबाहो “ஹே மஹாபாகுவே!
 तपोधनाः தபோதனர்களாகிய
 ऋषयः च ரிஷிகளும்
 देशान्तरगताः இதரதேசங்களுக்குச்
 சென்றிருக்கும்
 द्विजातयः கூத்திரியர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்

सदाराश्च பத்தினிமார்களுடன்
 கூடவே
 तथा அவ்வண்ணமே
 तालावचराः एव தாளத்துடன் பாடு
 பவர்களும்
 तथा அவ்வண்ணமே
 नटनर्तकाः एव நடனர்த்தகர்களும்
 आहूयन्ताम् அழைத்துக்கொண்டு
 வாப்பட்டும்.

यज्ञवाटश्च सुमहान्गोमत्या नैमिशे वने । आज्ञाप्यतां महाबाहो तद्धि पुण्यमनुत्तमम् ॥

महाबाहो “மஹாபாகுவே!
 सुमहान् மஹாபெரியதான
 यज्ञवाटः யாகசாலையானது
 गोमत्याः கோமதீரதியைச்
 சார்ந்த
 नैमिशे நைமிசமென்னும்

वने च அரண்யத்திலேயே
 तद् அந்த
 अनुत्तमं பெயர்போன
 पुण्यं हि புண்ணியஸ்தலத்தி
 லேயே
 आज्ञाप्यताम् ஆக்ஞாபிக்கப்பட
 வேண்டும்.

शान्तयश्च महाबाहो प्रवर्त्यन्तां समन्ततः ॥ १७ ॥

महाबाहो “மஹாபாகுவே!
 समन्ततः நாற்புறங்களிலும்

शान्तयः च { ஸ்தலசுத்திக்காக
 முதலில் செய்யும்
 சாந்திகருமங்களும்
 प्रवर्त्यन्ताम् நடைபெறவேண்டும்.

शतशश्चापि धर्मज्ञाः क्रतुमुख्यमनुत्तमम् । अनुभूय महायज्ञं नैमिशे रघुनन्दन ॥ १८ ॥
 तुष्टः पुष्टश्च सर्वोऽसौ मानितश्च यथाविधि । प्रतियास्यति धर्मज्ञ शीघ्रमामन्त्रयतां जनः ॥

धर्मज्ञ “தருமமறிந்த
 रघुनन्दन ஹே ரகுநந்தன!
 धर्मज्ञाः தருமமறிந்தவர்களாகிய

शतशः च பலரும்
 अनुत्तमं எதற்கும் மேம்பட்ட
 தாய்

ऋतुसुखं अपि	யாகங்களில் தலைமை பெற்றதாயிருக்கும்
महायज्ञं	மஹாயாகத்தை
नैमिशे	நைமிசாரண்யத்தில்
अनुभूय	மனத்திருப்தியுடன் அனுபவித்துவிட்டு
असौ सर्वः जनः च	இந்த எல்லா ஜனன
यथाविधि	முறைப்படி [முகமும் மிக்கமரியாதையுடன்
मानितः	{ கொண்டாடப்பட்ட டதாய்

पृष्ठः च	குறையென்பதே யின்றி
तुष्टः	மனத்திருப்திகொண் டதாய்
प्रतियास्यति	திரும்பிப்போக வேண்டும்.
शीघ्रं	சீக்கிரமே
आमन्यताम्	அழைத்துவரவேண் டியது.

शतं वाहसहस्राणां तण्डुलानां वपुष्मताम् । अयुतं तिलमुद्गानां प्रयात्वग्रे महाबल ॥२०॥

चणकानां कुलत्थानां माषाणां लवणस्य च । अतोऽनुरूपं स्नेहं च गन्धं संक्षिप्तमेव च ॥

महाबल	“மஹா சரமர்த்திய சாலியே!
वाहसहस्राणां	பல வரிசைவாஹனங் களுடைய
शतं	அனேகமும்
वपुष्मतां	சிறந்த
तण्डुलानां	அரிசி முதலிய தண் டுலங்களுடையவும்
तिलमुद्गानां	எள்ளு, பயறு முதலி யவைகளுடையவும்
चणकानां	கடலைவகைகளுடை யவும்

कुलत्थानां	கொள்ளுவகைகளு டையவும்
माषाणां	உளுந்துவகைகளு டையவும்
लवणस्य च	உப்பினுடையவும்
अयुतं	ஏராளமான
संक्षिप्तं एव च	குவியல்களும்
अतोऽनुरूपं	அதற்குத்தகுந்த அளவு
स्नेहं च	எள்ளெண்ணை நெய்யும்
गन्धं च	வாஸனைத் தரவ்யமும்
अग्रे	முதலில்
प्रयातु	போய்ச்சேரட்டும்.

सुवर्णकोट्यो बहुला हिरण्यस्य शतोत्तराः । अग्रतो भरतः कृत्वा गच्छत्वग्रे समाधिना ॥

भरतः	“பரதன்
बहुलाः	அதிக
सुवर्णकोट्यः	தங்கநரையங்களின் கோடிகளையும்
हिरण्यस्य } शतोत्तराः }	நூற்றுக்கணக்காய் எண்ணவேண்டிய தொகைகளையும்

अग्रतः	முதலில்
कृत्वा	எடுத்துக்கொண்டு
अग्रे	முன்னமே
समाधिना	வெகுஜாக்கிரதை யுடன்
गच्छतु	செல்லட்டும்.

अन्तरा पण्यवीथ्यश्च सर्वे च नटनर्तकाः । सूदा नार्यश्च बहवो नित्यं यौवनशालिनः ॥

भरतेन तु सार्धं ते यान्तु सैन्यानि चाग्रतः । नैगमा बालवृद्धाश्च द्विजाश्च सुसमाहिताः ॥

ते	“அந்த
अन्तरा	நம்பகத்திற்குரிய
पण्यवीथ्यः च	கடைகள் வைக்கும் வியாபாரிகளும்

नटनर्तकाः च	நடநர்த்தகர்களும்,
सूदाः	பாசகர்களும்
बहवः	அனேகம்
नित्यं	அவச்யமாய்

யௌனசாஸ்தின: { பால்யமாய், வீட்டு
வேலைகள் செம்மை
யாய் செய்யவல்ல
நாய்: ச பணிப்பெண்களும்
சैन्यानि சைன்யங்களும்
நைமா: வேதவித்துக்களும்
சுசமாஹிதா: மெச்சத்தக்க தர்மா
னுஷ்டானமுடைய

சிறுவயது உள்ளவர்
களும் வயது முதிர்
ந்தவர்களுமான
பிராம்மணர்களுமா
எல்லோரும் [கிய
அஃத: முதலிலேயே
மரதென சாப்து பரதனோடுகூடவே
யாநு செல்லட்டும்.

कर्मान्तिकान्वर्धकिनः कोशाध्यक्षांश्च नैगमान् । ममातृस्तथा सर्वाः कुमारान्तःपुराणि च ॥
काञ्चनीं मम पत्नीं च दीक्षाहीं यज्ञकर्मणि । अग्रतो भरतः कृत्वा गच्छत्वग्रे महायशाः ॥

நைமான் “ விவேகசாலிகளான
கோஷாடியக்ஷாந் பொக்கிஷக்காரர்
களையும்
कर्मान्तिकान् { கொற்றன், வர்ணக்கா
ரன், சித்திரக்காரன்
இவர்களையும்
वर्धकिनः கலத்தச்சன், மரத்தச்
சன் இவர்களையும்
तथा அவ்வண்ணமே
मम मातृ: எனது தாய்மார்கள்
सर्वा: எல்லோரையும்
कुमारान्तःपुराणि च இவ்வரசுகளின் அந்
தப்புரஸ்தீரிகளையும்

மம எனது
यज्ञकर्मणि யாககிருத்தியத்தில்
दीक्षाहीं தீக்ஷையிலும்கூடயிரு
க்க உரிமைபெற்ற
काञ्चनीं ஸ்வர்ண
पत्नीं च பத்னியையும்
महायशा: மஹாயசஸ்வியாகிய
भरत: பரதன்
अग्रतः कृत्वा முன்னமேயே அழை
த்துக்கொண்டு
अग्रे முதலில்
गच्छतु செல்லட்டும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23584

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2860

தினவததம: சர்ட்:—தொண்ணூற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௨ ॥

ஹயசர்யா:—குதிரையை விவேது.

तत्सर्वमखिलेनाशु प्रस्थाप्य भरताग्रजः । हयं लक्षणसम्पन्नं कृष्णसारं मुमोच ह ॥ १ ॥

மரதாஃரஜ: பரதருக்கு மூத்தவர்
(ஸ்ரீராமர்)
तत् அந்த
सर्वं எல்லாவற்றையும்
अखिलेन எதையும் விடாமல்
आशु ह தகூணமே
प्रस्थाप्य பொறுப்புச்சாற்றிவிட்டு

கூணசார் கறுப்புநிறமுடைய
தும்
लक्षणसम्पन्नं ஸரியான குறிகளையு
டையதுமான
हयं குதிரையை
मुमोच ஸ்வேச்சையாய்ப்
போகவிடுத்தார்.

ऋत्विग्भिर्लक्ष्मणं सार्धमश्वतन्त्रे नियोज्य च ।
ततोऽभ्यगच्छत्ताकुत्स्थः सह सैन्येन नैमिशम्

॥ २ ॥

காகுத்ய: காசுத்தர்
ऋत्विभि: ரித்விக்குகோடும்
सार्धं கூட
लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணனையே
अश्वतन्त्रे குதிரையின் காவலில்

नियोज्य நியமித்தருளிவிட்டு
ततः அதன்மேல்
सैन्येन सह சையந்தோடுகூட
नैमिशं நைமிசாரணயத்திற்கு
अभ्यगच्छत् வந்தார்.

यज्ञवाटं महाबाहुर्दृष्ट्वा परममद्भुतम् । प्रहर्षमतुलं लेभे श्रीमानिति वचोऽब्रवीत् ॥ ३ ॥

महाबाहुः மஹாபாகுவும்
श्रीमान् ஸ்ரீமானுமாகிய அவர்
अद्भुतं அமானுஷ்யமாய் அ
மையப்பெற்றிருக்கும்
यज्ञवाटं யாகசாலையை
दृष्ट्वा பார்த்து
अतुलं இணையிலலாத

प्रहर्षं மனத்திருப்தியை
लेभे அடைந்தார்.
परमं மிகவும் நன்றாயி
इति என்கிற [ருக்கிறது
वचः சொல்லை
अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
னார்.

नैमिशे वसतस्तस्य सर्व एव नराधिपाः । आजगमुः सर्वराष्ट्रेभ्यस्तात्रापः प्रत्यपूजयत् ॥ ४ ॥

नैमिशे நைமிசாரணயத்தில்
तस्य அவர்
वसतः எழுந்தருளியிருக்கை
யில்
सर्वराष्ट्रेभ्यः ஸ்கலதேசங்களிலி
नराधिपाः மன்னவர்கள் [ருந்தும்

सर्वे एव எல்லோரும்
आजगमुः வந்துசேர்ந்தார்கள்.
रामः ஸ்ரீராமர்
तान् அவர்களை
प्रत्यपूजयत् நல்வரவுசொல்லிக்
கொண்டாடினார்.

उपकार्या महार्हाश्च पार्थिवानां महात्मनाम् । सानुगानां नरश्रेष्ठो व्यादिदेश महामतिः ॥

महामतिः மஹா மேதாவியாகும்
नरश्रेष्ठः च புருஷோத்தமரே
सानुगानां பரிவாரஜனங்களுடன்
வந்திருக்கும்
महामनां மஹாத்மாக்களாகிய

पार्थिवानां மன்னர்களுக்கு
महार्हाः மஹா விலை உயர்ந்த
उपकार्याः மன்னர்கள் தங்கும்
விடுதிகளை
व्यादिदेश காட்டியருளினார்.

अन्नपानानि वस्त्राणि सानुगानां महात्मनाम् । भरतः सन्ददावाशु शत्रुघ्नसहितस्तदा ॥

तदा அப்பொழுது
आशु தசுஷணமே
शत्रुघ्नसहितः சத்ருக்னரோடுகூட
अरतः பரதன்
सानुगानां பரிவாரஜனங்களுடன்
నిருக்கின்ற

महामनां மஹாத்மாக்களுக்கு
अन्नपानानि அன்னபானங்களையும்
वस्त्राणि ஆடைகளையும்
सन्ददौ தந்தருளினார்.

வானராசு மஹாத்மான்: சுயீவசஹிதாஸ்ததா । விராணா் ஸ்ணதா: சர்தீ சகிரே ஸரிவேஷணம் ॥

ததா	அப்பொழுது	விராணா்	வேதியர்களுக்கு
சுயீவசஹிதா:	சுக்ரீவருள் ளிட்ட	ஸ்ணதா:	வணக்கமுடையவர்
மஹாத்மான்:	மஹாத்மாக்களாகிய		களாய்
வானரா:	வானரர்கள்	ஸரிவேஷணம்	பரிமாரி உபசரித்தலை
சர்தீ ச	எல்லோரும்	சகிரே	செய்தார்கள்.

விமீஷணசு ரக்சோம்ரிவ்ஹுமி: ஸ்ரீவிம்ரிவ்ர்த: । ஸ்ரீஷீணாமுஸ்தபஸா் ஸூஜா் சகிரே மஹாத்மநாமு ॥

விமீஷண:	விமீஷணர்	ஸுஸ்தபஸா்	உக்கிர தபஸ்விகளும்
ஹுமி:	பலவகையான	மஹாத்மா ச	மஹாத்மாக்களு
ஸ்ரீவிம்ரிவ்ர்த:	ஸ்ரீமாலேகளைக் கையி		மாகிய
	லேந்திவந்த	ஸ்ரீஷீணா்	முனிவர்களுக்கு
ரக்சோமி:	அரக்கர்களால்	ஸூஜா்	அதிதிபூஜையை
வ்ர்த:	சூழப்பெற்றவராய்	சகிரே	செய்துவந்தார்.

எவ் ஸுவிஹிதோ யஜ்ஞோ ஹயமேதோஸ்யவர்தத । லக்ஷ்மணேநாமிஸுஸ்தா ச ஹயசர்யா் ஸ்வர்தத ॥ ௧ ॥

எவ்	இங்ஙனம்	லக்ஷ்மணே	லக்ஷ்மணரால்
ஸுவிஹித:	எல்லாமும் ஆதரத்து	அமிஸுஸ்தா	பாதுகாக்கப்பட்டு
	டன் செய்யப்பட்ட		வரும்
ஹயமேத:	அச்வமேத	ஹயசர்யா் ச	அச்வசரியையும்
யஜ்:	யாகமானது	ஸ்வர்தத	ஸரிவர நடந்துவந்
அஸ்யவர்தத	ஓங்கிவளர்ந்துவந்தது.		தது.

இதூசா் ராஜசிஹஸ்ய யஜ்ஞஸ்வரஸுத்தமம் । நான்ய: ஸ்ஷடோஸ்யவத்தர ஹயமேதே மஹாத்மந: ॥ ௧௦ ॥

ஊந்ததோ தேஹி விஸ்வதோ யாவத்யுஸ்தி யாசகா: । தாவதஸ்வா்ணி ததானி க்ருதமுத்யே மஹாத்மந: ॥

ராஜசிஹஸ்ய	ராஜசிங்கருடைய	ஸ்ஷட:	ஒரு பேச்சு
ஸுத்தம்	உத்தமமான	அஸ்வத்	இருந்தது;
யஜ்ஞஸ்வர	மஹாயாகமானது	நான்ய:	வேறெதுவுமில்லை.
இதூசா்	இத்தன்மையதாயிருந்	மஹாத்மந:	மஹாத்மாவினது
	தது.	க்ருதமுத்யே	யாகம் நடைபெறுகை
மஹாத்மந:	மஹாத்மாவினது		யில்
தத	அந்த	யாசகா:	யாசகர்கள்
ஹயமேதே	அச்வமேதயாகத்தில்	யாவத்	எவ்வளவில்
விஸ்வத:	உள்ளத்தில் கூச்சமெ	துஸ்தி	மனத்திருப்திகொள்
	ன்பதேயில்லாதபடி		ஓர்வார்களோ
ஊந்த:	மனம்போனபோக்	ஸ்வா்ணி	எல்லாமும்
	குப்படியே	தாவத்	அவ்வளவுவரைக்கும்
தேஹி	‘கொடு’ என்கிற	ததானி	அளிக்கப்பட்டன.

न निस्सृतं भवत्योष्टाद्वचनं यावदर्थिनाम् । तावद्वा न ररक्षोभिर्दत्तमेवाभ्यदृश्यत ॥ १२ ॥

यावत् எப்பொழுது
 अर्थिनां { ஏதேனுமொன்றை
 தேவையென எண்
 ணங்கொண்டவர்
 களுடைய
 ओष्टात् உதடினின்று
 वचनं வேண்டுமொன்றானது

निस्सृतं भवति வெளிவருகிறதோ
 न இல்லையோ
 तावत् தக்கூண்மே
 वानररक्षोभिः வானரர்களாலும் அர
 க்கர்களாலும்
 दत्तं एव கொடுக்கப்பட்டுவிட்ட
 अभ्यदृश्यत விளங்கிற்று. [தாகவே]

न कश्चिन्मलिनस्तत्र दीनो वाऽप्यथ कश्चित् । तस्मिन्यज्ञवरे राज्ञो हृष्टपुष्टजनावृते ॥ १३ ॥

राज्ञः மன்னரது
 तस्मिन् அந்த
 हृष्टपुष्टजनावृते { எல்லாப்ரகாரத்தா
 லும் முற்றிலும் மன
 த்திருப்திகொண்ட
 ஜனங்களால் நிறை
 யப்பெற்றுள்ள
 यज्ञवरे மஹாயாகத்தில்
 तत्र அக்காலத்தில்
 कश्चित् எவனேனுமொரு

मलिनः } பாபகிருத்தியத்தை
 अपि } யாவது பாபசுந்தனை
 யாவது உடையவனா
 वतु
 दीनः } ஏதேனுமொரு பொ
 अथ } ருள் இல்லை என்னும்
 எண்ணமுடையவனா
 वतु
 कश्चित् } ஏதேனுமொன்று
 वा } நடைபெறவில்லை
 என்ற மனக்குறையு
 दायवानुवतु
 न இல்லை.

ये च तत्र महात्मानो मुनयश्चिरजीविनः । नास्मरंस्तादृशं यज्ञं दानौघसमलङ्कृतम् ॥ १४ ॥

तत्र அவ்விடத்தில்
 चिरजीविनः வயதுமுதிர்ந்த
 महात्मनः மஹாத்மாக்களாகிய
 मुनयः முனிவர்கள்
 ये च எவர்களோ அவர்
 களும்

दानौघ- } தானப்ரவா ஹங்களா
 समलङ्कृतं } லேயே அழகுபெற்று
 விளங்கும்
 तादृशं இப்படிப்பட்ட
 यज्ञं யாகத்தை
 न अस्मरन् கண்டதில்லை என்று
 எண்ணினார்கள்.

यः कृत्यवान्मुवर्णेन सुवर्णं लभते सः सः । वित्तार्थी लभते वित्तं रत्नार्थी रत्नमेव च ॥

सुवर्णेन பொன்னாய்த் தைக்
 கொண்டு
 कृत्यवान् மனத்திருப்தி பெற
 வேண்டியவன்
 यः எவனே
 सः அவன்
 सुवर्णं பொன்னாய்த் தை

लभते सः பெறுவான்
 वित्तार्थी பொருள் வேண்டிய
 வன்
 वित्तं च பொருளையே,
 रत्नार्थी ரத்னம் வேண்டியவன்
 रत्नं एव च ரத்னத்தையே
 लभते பெறுவான்.

न शक्रस्य धनेशस्य यमस्य वरुणस्य वा । ईदृशो द्रष्टृपूर्वो न एवमूचुस्तपोधनाः ॥१६॥

शक्रस्य “இந்திரனுடையதோ
 धनेशस्य குடேரனுடையதோ
 यमस्य யமனுடையதோ
 वरुणस्य वा அல்லது வருணனு
 டையதோ

ईदृशः இதற்குச்சமானமான
 न இல்லை. [காய்]

द्रष्टृपूर्वः न {இதற்கு முன் இதைப்
 तपोधनाः போல் எதொன்றை
 ऊचुः யும் கண்டதும்இல்லை
 என்று
 तपोधनाः தபோதனர்கள்
 ऊचुः ஒருவரோடொருவர்
 பேசிக்கொண்டார்கள்.

सर्वत्र वानरास्तस्थुः सर्वत्रैव च राक्षसाः । वासोधनान्नमर्थिभ्यः पूर्णहस्ता ददुर्भृशम् ॥

सर्वत्र எங்குபார்த்தாலும்
 सर्वत्र एव ஸ்தா
 वानराः வானரர்களும்
 राक्षसाः च ராக்ஷஸர்களும்
 तस्थुः நின்று பணிவிடை

पुரிந்துவந்தார்கள்.
 वासोधनान्न {வஸ்திரம், தனம், தின்
 பண்டம் இவைகளில்
 எதையும்

अर्थिभ्यः கேட்பவர்களுக்கு
 पूर्णहस्ता: கைகள் நிறையக்
 கொண்டவர்களாய்
 भृशं அத்தியந்த ஆஸக்தி
 யுடன்
 ददुः கொடுத்தார்கள்.

ईदृशो राजसिंहस्य यज्ञः सर्वगुणान्वितः । संवत्सरमथो सायं ववृधे नाभ्यहीयत ॥१८॥

राजसिंहस्य ராஜசிங்கத்தினுடைய
 सर्वगुणान्वितः ஸகலமான பெருமை
 கள் பெற்றுவிளங்கிய

यज्ञः யாகமானது
 ईदृशः இப்படிப்பட்டதாய்

अथो அப்பொழுது
 सायं ஏறக்குறைய
 संवत्सरं ஒருவருஷகாலம்
 ववृधे ஓங்கி நடந்துவந்தது.
 अभ्यहीयत தெவிட்டல் என்பதே
 न ஏற்படாதிருந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे द्विनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23602

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2878

त्रिनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றுமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௩ ॥

वाल्मीकिना रामायणगाननियोगः—வால்மீகிமுனிவர் ராமாயணத்தை கானம்பண்ணக்
 கட்டினாய்வேது.

वर्तमाने तथाभूते यज्ञे च परमाद्भुते । सशिष्य आजगामाशु वाल्मीकिर्मुनिपुङ्गवः ॥ १ ॥

तथाभूते அப்படிப்பட்டதாய்
 यज्ञे யாகம்
 परमाद्भुते அதியற்புதமாய்
 वर्तमाने च நடைபெற்றுவருகை
 யில்
 वाल्मीकिः வால்மீகியென்னும்

मुनिपुङ्गवः முனிவர் பெருமான்
 सशिष्यः சிஷ்யர்களோடுகூடின
 வராய்
 आशु காலதாமதமின்றி
 आजगाम இங்கு எழுந்தருளி
 னார்.

स दृष्ट्वा दिव्यसङ्काशं यज्ञमद्भुतदर्शनम् । एकान्तं ऋषिवाटानां चकार उज्जाञ्छुभान् ॥

सः	அவர்	ऋषिवाटानां	{ ரிகஷிள் தங்குவதற் காக ஏற்படுத்தப் பட்டுள்ள சாலை களின் புஷ்பத்தோட் டங்களுடைய
यज्ञं	யாகத்தை	एकान्ते	ஏகாந்தமாயிருப்பதில்
दिव्यसङ्काशं	{ செய்வத்தன்மை கொண்டு விளங்கு வதாயும்	शुभान्	அதி ரம்யமாயிருக்கின்ற
अद्भुतदर्शनं	{ மஹா அத்துமான் தெய்வபக்தியுடன் விளங்குவகூதாயும்	उज्जान्	ரிஷிகளின் சாலைகளில்
दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு	चकार	இறங்கினார்.

शकटांश्च बहून्पूर्णांफलमूलैश्च शोभनान् । वाल्मीकिवाटे रुचिरेऽस्थापयन्नविदूरतः ॥ ३ ॥

फलमूलैः	பழங்களாலும் கிழங் குளாலும்	शकटान्	வண்டிகளை
पूर्णं च	நிறையப்பெற்றள்ள வைகளும்	रुचिरे	அதிக அழகுவாய்ந்து விளங்கும்
शोभनान् च	அலங்காரம் செய்யப்ப ட்டுள்ளவைகளுமான	वाल्मीकिवाटे	வால்மீகி எழுந்தருளி யிருந்த சாலையில்
बहून्	அனேக	अविदूरतः	வாயிலிலே
		अस्थापयन्	நிறுத்திவிட்டார்கள்.

स शिष्यावब्रवीद्दृष्टौ युवां गत्वा समाहितौ । कृत्स्नं रामायणं काव्यं गायेथां परया मुदा ॥
ऋषिवाटेषु पुण्येषु ब्राह्मणावसथेषु च । रथ्यासु राजमार्गेषु पार्थिवानां गृहेषु च ॥ ५ ॥

सः	அவர்	पार्थिवानां	மன்னர்களுடைய
शिष्यौ	சிஷ்யர்களிருவரையும் பார்த்து	गृहेषु च	மாளிகைகளிலும்
अब्रवीत्	நியமித்தருளினார்:	परया	மிக்க
युवां	"நீங்களிருவரும்	मुदा	உற்சாகத்துடன்
गत्वा	வெளியில் சென்று	दृष्टौ	நாணம் என்பதேயில் லாதவர்களாயும்
ऋषिवाटेषु	ரிஷிகள் தங்கியிருக் கும் சாலைகளிலும்	समाहितौ च	{ அதொன்றிலேயே ஆசக்தியுடையவர் களாயும்
पुण्येषु	தருமச்சாவகுகளிலும்	रामायणं	ராமாயணமெனும்
ब्राह्मणावसथेषु	பிராம்மண அக்கிரஹா ரங்களிலும்	काव्यं	காவ்யத்தை
रथ्यासु	வீதிகள் சந்திக்கு மிடங்களிலும்	कृत्स्नं	ஆதிமுதல் அந்தம் வரைக்கும்
राजमार्गेषु	பிரபலமான வீதிகளி லும்	गायेथाम्	பாட்டாய்ப்பிரஸங்கம் செய்துவருவீர்களாக.

ராமஸ்ய ஸவனதாரி யத் கர்ட் பவர்தீதீ | ஸத்வீஜாமதர்ததீவ தத் ரீய் வீசீசத்: || 6 ||

யத் " எவ்விடத்தீல்
கர்ட் யாகமாத்
பவர்தீதீ நடர்துவருகீர்தீதீ
தத் அவ்விடத்தீல்
ஸத்வீஜா ரீத்வீக்குகளுடைய
அதர்த: ஸ்ர ப ஸன்னீதிகளிலேயுத்

ராமஸ்ய ஸ்ரீராகவாத்
ஸவனதாரி ச { மாளிகையீன் வெளரீ
வாசல் மண்டபத்தீ
லுத்
வீசீசத்: அத்யந்த உருக்கமாய்
ரீய் பரட்டுடன் பரஸந்
ரீய் கீக்கவேண்டியது.

இமானி ச ஸலான்யத் ஸ்வாதுனி வரீவரீதானி ச | ஜாதானி பரீதாத்ரீசு சாஸ்தாஸ்தாஸ்தா ரீயாத்மா ||

அத்வ ச " இவ்விடத்திலேயுத்
பரீதாத்ரீசு மலீகளரீன் துணரீ
களில்
ஜாதானி இருக்கீன் ரவைகளுத்
ஸ்வாதுனி மிகருகீராமரீயருக்
கீன் ரவைகளுத்
வரீவரீதானி பலவகைப்பட்டனவு
மான

இமானி இந்த
ஸலானி ச பழங்கலையே
அஸ்தா } அப்போதைக்கப்
ஸஸ்தா ச } போது அருந்தீ
ரீயாத்மா { ரீங்களரீருவருமாய்க்
கூடிய பரடவேண்டி
யது.

ந யாஸ்த: ஸ்ரம் வஸூ ஸக்ஷரீயத்வா ஸலானி வீ | மூலானி ச சுமூதானி நராராஹரீரீஸ்த: ||

வஸூ { " என் அன்பரீற்கு
பரீதாத்ரீசு மலீகளரீன் துணரீ
சுமூதானி மிக்க பரீசுத்தமரீய
ருக்கீன்
மூலானி வீ கீழங்குலையுத்
ஸலானி ச பழங்கலையுத்

ஸக்ஷரீயா அருந்தரீயீட்டு
ஸ்ரம் கலீ தத்வென்பதை
ந யாஸ்த: ரீங்களரீருவருத் அட
யாத்ருக்கவேண்டுத்.
நராராஹரீ: ஊருக்குவெளரீயில்
இவ்விடத்தீல்
அஸ்த: ரீங்களரீருவருத் வந்து
தங்கவேண்டுத்.

யதீ ஸதாபயேத்ராம: ஸ்ரவணரீ மஹீபதீ: | ஸ்ரபீளாமுபவரீதானா் ததீ ரீய் பரீதாத்மா || 7 ||

மஹீபதீ: " மஹீபதீயாகுத்
ராம: ஸ்ரீராமர்
ஸுபவரீதானா் எழுந்தருளரீயருக்குத்
ஸ்ரபீளா முளரீவர்களுடைய
ஸ்ரவணரீ ச்ரவணரீத் தத்
ஸதாபயேத் கூப்பரீடுகீன்ருர்

யதீ என்கரீர்பகூத்தீல்
ததீ அவ்விடத்தீல்
ரீய் பரட்டானது
பரீதாத்மா இளரீமையாய் நடை
பெரவேண்டுத்.

தரீவஸீ வரீசதீ: சரீரா ரீயா மதூரயா ரீரீ | பரீமாணீவ்ஹுஸ்தரீத்ர யதீரீதீதா மயா ரூரா ||

ரூரா " முன்
மயா என்னுல்
வஹுஸ்த: பல
பரீமாணீ: { சரீரவரீக் கர்பதரீருவே
ண்டிய வழிகலீக்
கொண்டு
தரீதீதா கர்பரீக்கப்பட்டது
யதா எதுவோ அந்த

மதூரயா கரீணுமரீருதமரீான
ரீரீ ச்லீராகரூபமரீயருக்
கரீரதைக்கொண்டு
தத் அவ்விடத்தீல்
தரீவஸீ நரீந்தீரீறுத்
வரீசதீ: இருபது
சரீரா: ஸர்க்கங்களாக
ரீயா: பரடப்படவேண்டியது.

लोभश्चापि न कर्तव्यः स्वल्पोऽपि धनकाङ्क्षया । किं धनेनाश्रमस्थानां फलमूलोपजीविनाम् ॥

स्वल्पः अपि	“ துளி அளவு என்ற போதிலும்	न अपि	ஆகவே ஆகாது.
धनकांक्षया	ஒரு பொருளில் ஆசை கொண்டு	फलमूलोप- जीविनां }	பழங்களையும், கிழங் குகளையும் உணவாக க்கொண்டு ஜீவிக்கும்
लोभः च	{ कामக்ரோதாதிகளில் ஒன்றாகிய லோப மென்பதே	आश्रमस्थानां	பர்ணசாலைவாஸி களுக்கு
कर्तव्यः	புண்ணியச்செய்கை	धनेन किम्	பொருளால் ஆவது என்ன?

யாக

यदि पृच्छेत्स काकुत्स्थो युवां कस्येति दारकौ ।

आवां वाल्मीकिशिष्यौ स्वं ब्रूतमेवं नराधिपम् ॥ १२ ॥

॥ १२ ॥

सः	“ அந்த	नराधिपं	புருஷோத்தமருக்கு
काकुत्स्थः	காகுத்தர்	आवां	நாங்களிருவரும்
युवां	உங்களிருவரையும்	वाल्मीकिशिष्यौ	வால்மீகிமுனிவரது சிஷ்யர்களாய்
कस्य	யாருடைய	स्वः एवं	வளர்ந்துவருகின் றோம் என்கிறமட்டில்
दारकौ	புதல்வர்கள்	ब्रूतम्	பதில் சொல்லக்கட வீர்கள்.
इति	என்று		
पृच्छेत् यदि	கேட்கும்பட்சத்தில்		

इमास्तन्त्रीः सुमधुराः स्थानं वा पूर्वदर्शनम् । मूर्च्छयित्वा सुमधुरं गायथां विगतज्वरौ ॥

इमाः	“ இந்த	स्थानं	{ உயர்ந்த, மத்தியம், தா ழ்ந்த என்கிற ஸங்கி தந்ததவெற்றுமையில்
सुमधुराः	மிக்க அழகாயிருக் கின்ற	मूर्च्छयित्वा	தொடுத்தது
तन्त्रीः	யாழின் தந்திகளை	विगतज्वरौ	அவஸரமென்பதே யில்லாதவர்களாய்
सुमधुरं	அதி இன்பகரமாய்	गायथाम्	{ நீங்களிருவரும் பாட் டாய்ப் பிரஸங்கம்செ ய்துவருவீர்களாக.
पूर्वदर्शनं वा	{ வெகுகாலமாய் ரஸித் துக்கொண்டாடப் பட்டுவருகின்ற		

आदिप्रभृति गेयं स्यान्न चावज्ञाय पार्थिवम् । पिता हि सर्वभूतानां राजा भवति धर्मतः ॥

धर्मतः	“ தர்மநூல்பிரகாரம்	पार्थिवं	மன்னரை
सर्वभूतानां	ஸகல பிராணிகளுக்கு	अवज्ञाय न	அனாதரவுசெய்யக் கடாது.
राजा	மன்னன் [கும்	आदिप्रभृति च	ஆதிதொடங்கி
पिता	தந்தையாய்	गेयं	பாட்டானது
भवति	ஆகிறார்	स्यात्	நடைபெறவேண்டும்.
हि	என்கிறபடியால்		

तद्युवां हृष्टमनसौ श्वः प्रभाते समास्थितौ । गायेथां मधुरं गेयं तन्त्रीलयसमन्वितम् ॥१५॥

तत् “ஆகையால்
யுவா நிற்களிருவரும்
சமாஸ்திதௌ நியமனப்படியே நடக்
கின்றவர்களாய்
ஹ்ஸ்தமனசௌ உத்ஸாஹங்கொண்
ஸ்வ. நாளே [டவர்களாய்
பிரபாவோ காலையில்

तन्त्रीलयसमन्वितं யாழின் தந்திகளின்
மயத்துக்கு ஒத்து
மயுர் கர்ணமிருதமாயிருக்
கின்ற
गेयं பாட்டை
गायेथाम् பாட்டாய்ப் பிரஸங்கம்
செய்துவருவீர்களாக.”

इति सन्दिश्य बहुशो मुनिः प्राचेतसस्तदा । वाल्मीकिः परमोदारस्तूष्णीमासीन्महायशाः ॥

तदा அப்பொழுது
प्राचेतसः ப்ரசேதஸின் புதல்வ
ரும்
परमोदारः மஹா தருமானுஷ்டா
னமுடையவரென
सहायशाः த்ரிலோகப்ரசித்தி
பெற்றவருமான

वाल्मीकिः வால்மீகி
मुनिः முனிவர்
इति இவ்வண்ணமாய்
बहुशः பலவிதமாய்
सन्दिश्य ஆக்ஞாபித்துவிட்டு
तूष्णीं மௌனத்தை
आसीत् அடைந்தார்.

सन्दिष्टौ मुनिना तेन तावुभौ मैथिलीसुतौ । तथैव करवावेति निर्जग्मतुररिन्दमौ ॥१७॥

तेन मुनिना அந்தமுனிவரால்
सन्दिष्टौ நியமனம்பெற்ற
अरिन्दमौ பகைவரை அடக்கு
तौ அந்த [பவர்களாகிய
उभौ இரு
मैथिलीसुतौ மைதிலியாரின் திருக்
குமாரர்கள்

तथा एव திருவுள்ளப்படியே
करवाव 'நாங்களிருவரும்
செய்கிறோம்'
इति என்று சொல்லிவிட்டு
निर्जग्मतुः { ஸன்னிதானத்திலி
ருந்து வெளியே
சென்றார்கள்.

तामद्भुतां तौ हृदये कुमारौ निवेश्य वाणीमृषिभाषितां तदा ।

समुत्सुकौ तौ सममृषतुनिशां यथाऽश्विनौ भार्गवनीतिसंहिताम् ॥ १८ ॥

तदा அப்பொழுது
तौ कुमारौ அவ்விரு பாலர்களும்
ऋषिभाषितां ரிஷியால் சொல்லிய
ருளப்பட்ட
अद्भुतां அக்புதமான
तां அந்த
वाणीं திருவாக்கை
हृदये निवेश्य மனதில் நாட்டி
तौ அவ்விருவர்களும்
अश्विनौ அச்வனிதேவதைகள்

भार्गवनीति- } சுக்கிராசாரியரது நீதி
संहितां } தர்மசாஸ்திரத்தை
यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
समुत्सुकौ { நினைத்துநினைத்துக்
கொண்டாடுபவர்
களாய்
निशां அன்று இராப்பொழு
समं முற்றிலும் [தை
उषतुः சுக்மாய்ப் போக்கினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे त्रिनवतितमः सर्गः ॥

चतुर्णवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றுநான்காவது ஸர்க்கம். || ௨௪ ||

कुशलंवाभ्यां रामायणगानम्—குசலவர்கள் ராமாயணத்தை கானம் செய்வது.

तौ रजन्यां प्रभातायां स्नातौ हुतहुताशनौ । यथोक्तमृषिणा पूर्वं सर्वं तत्रोपगायताम् ॥

தீ	அவ்விருவர்களும்	पूर्व	முன்னம்
रज्यां	இரவுமுடிந்து	उक्तं	நியமித்தருளப்பட்ட
प्रमातायां	உதயத்தில்		டது
ज्ञातौ	ஸ்நானம்செய்தவர்	सर्व	எல்லாவற்றையும்
	களாய்	यथा	சொல்லியவண்ணமே
हुत-	ஸந்தியாவந்தனம்,	तत्र	அவ்விடத்தில்
हुताशनौ }	ஸமிதாதானம் இவ்		எல்லோரும் கேட்கும்
	விரண்டையும் செய்	उपगयताम्	வண்ணமாய் பாடிப்
	துமுடித்தவர்களாய்		பிரஸங்கித்து
ऋषिणा	ரிஷியரல்		வந்தார்கள்.

तां स शुश्राव काकुत्स्थः पूर्वाचार्यविनिर्मिताम् । अपूर्वा पाठ्यजातिं च गेयेन समलङ्कृताम् ॥

ச:	அந்த	அபூர்	இதுவரையில் கேள்வி
காகுல:	காகுதல்தர்		க்கு வராததும்
ரேன	பாட்டினமகால்	பூர்வாசார்யரால் உப	
சமஸ்கிருதம்	மிக்க மனோஹரமாயி	தேசம் செய்யப்பட்ட	
	ருக்கிரதும்	டதுமான	
	ஸ்வரங்களுடன் எழு	தா	அதை
	தப்படாமல் வாய்	சுபாவ	ஒருஸமயத்தில் செவி
பாஷ்யஜாதி	மொழியாயிருக்கிற		சாய்த்து கேட்டார்.
	தும்		

प्रमाणैर्बहुभिर्युक्तां तन्त्रीलयसमन्विताम् । बालाभ्यां राघवः श्रुत्वा कौतूहलपरोऽभवत् ॥

ராவவ:	ஸ்ரீராகவர்	பிரமாணங்களைக்
பாலாஷா	இரு பாலர்களிடமிரு ந்து	கொண்டு
தநிலய- }	யாழின் தந்திகளின்	செய்யப்பட்ட ஆதி
சமநிதா } }	லயத் துக்கு ஒத் து	கேட்டு [காவ்யத்தை
பஹுமி:	பல	அதில் பரம ஆஸக்தி
		யுடையவராய்
		விளங்கினார்.

अथ कर्मान्तरे राजा समाहूय महासुनीन । पार्थिवांश्च नरव्याघ्रः पण्डितान्नैगमांस्तथा ॥
पौराणिकाञ्छुब्धविदो ये च वृद्धा द्विजातयः । स्वराणां लक्षणज्ञांश्च उत्सुकान्द्विजसत्तमान्॥

जनान्	ஜனங்களையும்	वृत्त- सूत्रज्ञान् }	ஒவ்வொரு சீலோகங் களிலும் ஒவ்வொரு பாத்திலும் எட்டு அல்லது பன்னிரண் டு அசைகளின் விதி களை அறிந்தவர் களையும்
भाषाज्ञान्	அக்காலத்தில் வழங்கி வரும் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் நிபுணர் களையும்	गीतवृत्त्य- विशारदान् }	ஸங்கீதத்திலும் நிருத் யத்திலும் நிபுணர் களையும்
इक्षितज्ञान्	பதங்களின்பா வங்களை அறிந்தவர்களையும்		
अशेषतः अपि	எல்லா காரியங்களி லும்		
नैगमान् च	புத்திசா துரயங்கொ ண்டவர்களையும்		
हेतुपचार- कुशलान् च }	யுத்திவாதங்கள் சொ ல்வதிலும் அவைக ளுக்கேற்ற பதில் சொல்வதிலும் நிபு ணர்களையும்	शास्त्रज्ञान्	தர்மம், அதர்மம் இ வைகளைப்பற்றிய வேதவாக்குகளை அ றிந்தவர்களையும்
वचने	கிரந்தத்தினிடையில் ஏதேனுமொரு பா டாந்தரத்தில்	नीतिनिपुणान्	தர்மகிருத்தியங்களுக் குவேண்டிய வேத வாக்குகளில் நிபுணர் களையும்
हेतुकान् अपि }	முன்பின வாக்கியங்க ளின் நிலைகளை எடுத் துக்காட்டி நியாயவா தம் செய்பவர்களை யும்	वेदान्तार्थ- प्रबोधकान् }	வேதாந்தங்களின் துட்பங்களை விளங் கச்சொல்லி அஜ்ஞா னமாகும் இருளைப் போக்கி க்ஞானமா கும் வெளிச்சத்தை அளிக்கின்றவர் களையும்
छन्दोविदः पुराणज्ञान्	வேதவித்துக்களாய் புராணங்களில் நிபுணர்களாய்	एतान्	மேற்கண்ட
वैदिकान्	வேதவாக்குப்படியே அனுஷ்டானமுடைய	सर्वान् च	எல்லோரையும்
द्विजसत्तमान्	பிராம்மணோத்தமர் களையும்	समाहूय	அழைத்து
	காவ்யங்களின், சப்த சித்திரம், அர்த்தசித் திரம், பெயச்சித்தி ரம் என்ற மூன்று சித்திரங்களை அறிந்த வர்களையும்	समानीय	ஸபைகூட்டி
चित्रज्ञान्		गायन्तौ	பாடகர்களிருவர்களை யும்
		समचोदयत्	ஸபைநடுவில் அழைத் துவரச்செய்து நிறுத்தினர்.

दृष्ट्वा मुनिगणाः सर्वे पार्थिवाश्च महौजसः । पिबन्त इव चक्षुर्भ्यो राजानं गायकौ च तौ ॥
ऊचुः परस्परं चेदं सर्व एव समन्ततः । उभौ रामस्य सद्गुणौ बिम्बाद्विम्बमिवोत्थितौ ॥

पुञ्जसः	மஹாதேஜோமயமாய் விளங்கிய
पुनिगणाः	முனிகணங்கள்
सर्वे	எல்லோரும்
पार्थिवाः च	பார்த்திவர்களும்
समन्ततः	அங்கேயிருந்த
सर्वे एव	எல்லோருமே
राजानं च	மன்னரையும்
तौ	அவ்விரண்டு
गायकौ च	பாடகர்களையும்
चक्षुर्भ्यां	இரு கண்களாலும்
पिबन्तः इव	{ கொட்டாமலே விழித் துநோக்குபவர் களாகி

जटिलौ यदि न स्यातां न वल्कलधरौ यदि ।	
जटिलौ	“சடைமுடியர்களாய்
न स्यातां यदि	இவ்வாறு இருக்காத
	பசுத்திலும்
वल्कलधरौ	மரவுரி கொண்டவர்
	களாய்
यदि न	இல்லாதபசுத்திலும்
तेषां संवदतामेवं श्रोतॄणां हर्षवर्धनम् । गेयं प्रचक्रतुस्तत्र तावुभौ मुनिदारकौ ॥ १४ ॥	
तौ	அந்த
उभौ	இரு
मुनिदारकौ	முனிகுமாரர்கள்
तत्र	அப்பொழுது
तेषां	அவர்கள்
एवं	மேற்கண்டவண்ண
	மாய்

ततः प्रवृत्तं मधुरं गान्धर्वमतिमानुषम् । न च वृत्तिं ययुः सर्वे श्रोतारो गानसम्पदा ॥ १५ ॥	
ततः	அப்பொழுது
श्रोतारः	செவிகொடுத்துக் கேட்ட சபையோர்கள்
सर्वे	எல்லோரும்
गानसम्पदा	பாட்டினதிசயத்தால்
अतिमानुषं	{ மானிடர்களின் சக் திக்கு மேலானதாயி ருக்கிறதாயும்

दृष्ट्वा	பார்த்து
इदं	பின்வருகிறபடி
परस्परं	ஒருவருக்கொருவர்
ऊचुः	பேசிக்கொண்டார்கள்;
उभौ	“இருவர்களும்
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
सदृशौ	{ உவமை சொல்லவே ண்டியவர்களாயிருக் கின்றார்கள்.
विशगत्	பிம்பத்தினின்று
विश्वं	பிரதிபிம்பமாய்
उत्थितौ	பிரிந்திருக்கிறார்களே
इव	{ எனவே சொல்லவே ண்டும்.

विशेषं नाधिगच्छामो गायतो राघवस्य च ॥	
गामतोः	பாடகர்களிருவருக்
राघवस्य च	ஸ்ரீராகவருக்கும் [சும்
विशेषं	பேதமின்னதென்
	பதை
न अधिगच्छामः	நாம் காணமுடியாது.”
संवदतां	{ ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டிருக் கையில்
श्रोतॄणां	கேட்பவர்களுக்கு
हर्षवर्धनं	ஆனந்தத்தைப் பெரு
गेयं	பாட்டை [க்குகின்ற
प्रचक्रतुः	பிரஸங்கித்தார்கள்.

गान्धर्वं	{ தெய்வலோக பாடகர் களாகிய கந்தர்வர் களின் பாடல்களை னவும்
मधुरं	அதி இனிப்பாய்
प्रवृत्तं	{ ஆஸக்தியுடன் அனுப வித்துக்கொண்டிருப் பதில்
वृत्तिं च	தெவிட்டலென்பதை
न ययुः	யே அடையா திருந்தார்கள்.

प्रवृत्तमादितः पूर्वसर्गं नारददर्शितम् । ततः प्रभृति सर्गांश्च यावद्विशत्यगायताम् ॥ १६

नारददर्शितं श्रीनारायणमुनिவரின்
உபதேசமாகிறதும்தம்
पूर्वसर्गं முதல்ஸர்க்கமாகிற
தும்
प्रवृत्तं நூன்முதலாகிறதுமா
आदितः प्रभृति பிரதமதினத்தில் [ன

ततः அதுமுதல்கொண்டு
यावद्विशति இருபது ஸர்க்கங்கள்
सर्गांश्च } வரைக்கும்
आगायताम् பாடிப் பிரஸங்கித்
தார்கள்.

ततोऽपराहसमये राघवः समभाषत । श्रुत्वा विंशतिसर्गांस्तान्भ्रातरं भ्रातृवत्सलः ॥ १७ ॥

अतृवत्सलः ஸஹோதரவா த்ஸல்ய
முடைய
राघवः ஸ்ரீராகவர்
ततः அப்பொழுது
अपराहसमये மத்தியானனத்திற்கு
तान् அந்த [மேல்

विंशतिसर्गां இருபது ஸர்க்கங்களை
श्रुत्वा கேட்டருளி
भ्रातरं ப்ராதாக்களில் ஒருவ
ரைப்பார்த்து
समभाषत இங்ஙனம் சொல்லி
யருளினார்:

अष्टादश सहस्राणि सुवर्णस्य महात्मनोः । प्रयच्छ शीघ्रं काकुत्स्थ यदन्यदभिकाङ्क्षितम् ॥
ददौ शीघ्रं स काकुत्स्थो बालयोर्वै पृथक्पृथक् ॥ १८ ॥

काकुत्स्थ “ஹே காருத்த!
महोपायं { மஹாபுத்திமான்களா
महात्मनो: { யிருக்கும் இவ்விரு
வர்களுக்கும்
सुवर्णस्य தங்க நாணயத்தினு
டைய
अष्टादश सहस्राणि பதினெட்டாயிரத்
தையும்
अभिकांक्षितं இஷ்டப்பட்டுக்கேட்
கின்றது
अन्यत् வேறு

यत् एतद्वோ அதையும்
शीघ्रं இப்போதே
प्रयच्छ கொண்டுவந்துஸம்பா
வனையாய்க்கொடு.”
सः அந்த
काकुत्स्थः காருத்தரும்
बालयोः वै டாலர்களிருவர்களுக்
पृथक् पृथक् தனித்தனியே [கும்
शीघ्रं தட்சணமே
ददौ ஸமர்ப்பித்தார்:

दीयमानं सुवर्णं तु नागृहीतां कुशीलवौ । उचतुश्च महात्मानौ किमनेनेति विस्मितौ ॥

दीयमानं கைநீட்டிக்கொடுக்கப்
படுகிறதாயிருக்கின்ற
सुवर्णं தங்கநாணயத்தை
कुशीलवौ குசனும் ஸவனும்
महात्मानौ மஹா உதாரகுண
முடையவர்களாய்

विस्मितौ च { மானஹானிக்கு
இடங்கொடாதவர்
களாயுமாகி

न अगृहीतां வாங்கமறுத்துவிட்
டார்கள்.
तु இதுவிஷயத்தில்
इति இவ்வண்ணம்
उचतुः விண்ணப்பம் செய்
தார்கள்:
अनेन “இதைக்கொண்டு
किम् என்ன செய்வோம்?

एयेन फलमूलेन निरतौ वनवासिनौ । सुवर्णेन हिरण्येन किं करिष्यावहे वने ॥२०॥

“காட்டில்	वनवासिनौ	ரிஷிகளான நாங்களி
யதேச்சையாய்		ருவரும்
வந்யேன { கிடைக்கக்கூடியதா	सुवर्णेन	பொன் நாணயத்
யிருக்கின்ற		தாலும்
फलमूलेन	हिरण्येन	பொன்கட்டியாலும்
பழங்கனையும் கிழங்கு	करिष्यावहे {	செய்யக்கூடியது
களையும் கொண்டு	किम् }	என்னவிருக்கிறது?”
निरतौ		
பரிபூர்ணதருத்திகொ		
ண்டவர்களாயிருக்கும்		

तथा तयोः प्रब्रुवतोः कुतूहलसमन्विताः । श्रोतारश्चैव रामश्च सर्व एव सुविस्मिताः ॥२१॥

तथा	அவ்வண்ணமாய்	सर्वे एव	எல்லோருமே
तयोः	அவ்விருவர்களையும்	कुतूहल-	மிக்க மெச்சிக்கொண்
प्रब्रुवतोः	ஸந்தேகமறச்சொல்லி	समन्विताः एव }	டாடுகின்றவர்களாக
	விடுக்கவும்		வே
रामः च	ஸ்ரீராமரும்	सुविस्मिताः	மிக்க ஆச்சர்யம்
श्रोतारः च	செவிகொடுத்துக்கே		கொண்டார்கள்.
	ட்ட ஸபையோர்களும்		

तस्य चैवागमं रामः काव्यस्य श्रोतुमुत्सुकः । पप्रच्छ तौ महातेजास्तावुभौ मुनिदारकौ ॥

महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியாகிய	उभौ च	{ ஓரோமாதிரியாய் இரட்
रामः	ஸ்ரீராமர்		டைகளாயிருக்கின்ற
तस्य	அந்த	मुनिदारकौ }	வர்களும்
काव्यस्य	காவ்யத்தினுடைய	एव }	முனிவேடங்கொண்ட
आगमं	வரலாற்றை		வர்களாய் பால்யவய
श्रोतुं	கேட்டறிய		தலிருக்கின்றவர்
उत्सुकः	திருவுள்ளங்கொண்ட	तौ	அவ்விருவர்களையும்
	வராய்		பார்த்து
तौ	அந்த	पप्रच्छ	இங்கனம் வினாவினார்:

किंप्रमाणमिदं काव्यं का प्रतिष्ठा महात्मनः । कर्ता काव्यस्य महतः क चासौ मुनिपुङ्गवः ॥

पृच्छन्तं राघवं वाक्यमूचतुर्मुनिदारकौ ॥ २३ ॥

इदं	“இந்த	करां	உபதேசம் செய்த
काव्यं	காவ்யமானது	असौ	இந்த [ருளிய
किंप्रमाणं	எவ்வளவு பிரமாண	मुनिपुङ्गवः च	முனிவர் பெருமானும்
	முடையது?	क	எங்கேயிருக்கிறார்?”
महतः	அதிசீரலமாய்	मुनिदारकौ	முனிவேடம்பூண்டிரு
महात्मनः }	மெச்சிக்கொண்டாட		ந்த பாலர்களிருவரும்
काव्यस्य }	வேண்டியதாயிருக்	पृच्छन्तं	கேள்விகேட்டருளிய
	கின்றதற்கு	राघवं	ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து
प्रतिष्ठा	மூலம்	वाक्यं	இந்த பதிலை
का	எது?	उचतुः	சொன்னார்கள்:

वाल्मीकिर्भगवान्कर्ता संप्राप्तो यज्ञसंविधम् । येनेदं चरितं तुभ्यमशेषं संपदंशितम् ॥ २४ ॥

இஃ “இந்த
தேவரீரைப்பற்றிய
சரித்திரமானது
எல்லாமுமே
என்கு விளங்க உபதே
சித்தருளப்பட்டது

येन एवरात्रो अन्त
कर्ता कुत्रवाक्य
वाल्मीकिः भगवान् बालमंकिपकवान्
यज्ञसंविधं याज्ञस्यमिधं (ஆர்ஷம்)
संप्राप्तः எழுந்தருளியிருக்கின்
றார்.

सन्निबद्धं हि श्लोकानां चतुर्विंशत्सहस्रकम् । उपाख्यानशतं चैव भार्गवेण तपस्विना ॥

தபஸ்வினா “தபோதனராகிய
பார்க்வேண பிரகுவம்சத்தவராகிய
வால்மீகிமுனிவரால்
श्लोकानां ச்லோகங்களின்

उपाख्यानशतं च इत्थं तदुत्तरालापरिक
चतुर्विंशत्सहस्रकं च இருபத்தாறாலாயிரங்க
எடங்கியதாயும்
उपाख्यानशतं एव அனைக உபகதைகளை
யுடையதாயும்
सन्निबद्धं हि முற்றிலும் முடிக்கப்
பெற்றிருக்கிறது.

आदिप्रभृति वै राजन्यश्च सर्गशतानि च । काण्डानि षट् कृतानिह सोत्तराणि महात्मना ॥

कृतानि गुरुणाऽऽत्मकमृषिणा चरितं तव

॥ २६ ॥

राजन् “ப்ரபோ!
इह இப்பொழுதே
आदिप्रभृति முதலிலிருந்து
पञ्च सर्गशतानि ஐந்து நூறு ஸர்க்கங்
களடங்கிய
षट् काण्डानि च ஆறு காண்டங்கள்
महात्मना மஹாத்மாவால்
कृतानि वै செய்தருளப்பட்டிருக்
अस्माकं எங்களது [கின்றன.
गुरुणा குருவாகிய
ऋषिणा ரிஷியால்

तव तेवரீரது
चरितं { முன்னமேயே ஏற்படு
த்திக்கொண்டிருந்த
ஸங்கேதத்தைப்பற்
றியதாகிய
सोत्तराणि { அந்தக்காண்டங்களுக்
குமேல் உத்தரமே
னும் கடைசிக்காண்
டத்தோடுகடினவை
களாய்
कृतानि { செய்து முடிக்கப்பட்ட
டிருக்கின்றன.

प्रतिष्ठाऽऽजीवितं यावत्तावत्सर्वस्य वर्तेते । यदि बुद्धिः कृता राजञ्छ्वणाय महारथ ॥

कर्मान्तरे क्षणीभूतस्तच्छृणुष्व सहानुजः

॥ २७ ॥

आजीवितं “இவ்வளகிலிருக்கும்
ஆயுஷ்காலம்
यावत् எவ்வளவோ
तावत् அதற்கும்
सर्वस्य எல்லாவற்றிற்கும்
प्रतिष्ठा பிரமாணமாய்
वर्तेते விளங்குகிறது.
महारथ மஹாரத!
राजन् ஹே பிரபோ!
श्वणाय திருச்செவி சாய்க்க

बुद्धिः திருவுள்ளம்
कृता यदि இருக்கிறபக்கத்தில்
कर्मान्तरे யாககிருதயத்தினி
டைவேளைகளில்
क्षणीभूतः அவகாசங்களை ஏற்படு
த்திக்கொண்டவராய்
सहानुजः தம்பிமார்களோடுகடி
तत् அதை [யிருப்பவராய்
शृणुष्व { ப்ரஸங்கம் செய்யும்
எங்களிடமிருந்து
கேட்டருளலாம்.”

विज्ञाय	கண்டு கொண்டு
तस्याः	அந்த
परिवद्:	ஸபையின்
मध्ये	நடுவே
आत्ममनीषया	{ தனக்குத்தானே திரு வள்ளத்தில் தோ ன்றிவிட்டதினால்

मद्वचो ब्रूत गच्छध्वमितो भगवतोऽन्तिकम् । यदि शुद्धसमाचारा यदि वा वीतकल्मषा ॥
करोत्विहात्मनः शुद्धिमनुमान्य महासुनिम् ॥ ३ ॥

इतः	“ இவ்விடமிருந்து
भगवतः	பகவானது
अन्तिकं	ஸன்னிதிக்கு
गच्छध्वं	நீங்கள் போகவேண் டும்.

मद्वचः	எனது பின்வரும்
ब्रूत	விண்ணப்பத்தை நீங்கள் தெரியப்படுத் துங்கள் :

शुद्धसमाचारा	{ ‘அவனைப்போல் கற்பு டையவள் வேறொரு வளில்லாதவளாக
यदि	இருக்கும்படித்தாலும்

छन्दं मुनेश्च विज्ञाय सीतायाश्च मनोगतम् । प्रत्ययं दातुकामायास्ततः शंसत मे लघु ॥
श्वः प्रभाते तु शपथं मैथिली जनकात्मजा । करोतु परिषन्मध्ये शोधनार्थं ममैव च ॥५॥

मम	“ எனது
परिषन्मध्ये एव	ஸபையின் நடுவில்
जन आत्मजा	ஜனகரின் திருமகளா
मैथिली	மைதிலி [கிய
शोधनार्थं	{ உள்ளது உள்ளபடி யேயிருக்கும் தீர்மா னத்தைப் பெறவே ண்டியகாரணமாய்
शपथं	சபத்ததை
श्वः	நானே
प्रभाते तु	காலையிலேயே
करोतु	செய்யக்கடவள்.
प्रत्ययं	பிரமாணம் செய்யும் விஷயத்தில்

शुद्धसमाचारान्	சொன்னதைக் குற்ற மறச்செய்யும்
दूतान्	தூதர்களை
आहूय	அழைத்து
वचनं	பின்வரும் ஆக்கினை யை
अब्रवीत्	நியமித்தருளிணர்:

वीतकल्मषा	{ மனஸு, வாக்கு, கா யம் இவைகளால் ஏற்படும் எப்படிப் பட்டதாகிய பரபத் திற்கும் இடமாகா தவளாய்
यदि वा	இருக்கும்படித்தாலும்
महासुनिं	முனிவர்பெருமானை
अनुमान्य	கேட்டு அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு

आत्मनः शुद्धिं	{ இப்படி தோஷரஹி தையாயிருத்தலை ருஜுப்படுத்தல்
इह	இவ்விடத்தில்
करोतु	செய்யவேண்டும்.

मुनेः	முனிவரது
छन्दं	திருவுள்ளத்தையும்
दातुकामायाः	{ எவருக்கும் ஹிதமே செய்யும் மனமுடை யவளாகிய
सीतायाः	வீதையினது
मनोगतं च	அபிராயத்தையும்
विज्ञाय	அறிந்து
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
लघु	சிக்கிரமாய் திரும்பி
मे	எனக்கு [வந்து
शंसत	நீங்கள் தெரியப் படுத்தவேண்டும்.

श्रुत्वा तु राघवस्यैतद्वचः परममद्भुतम् । दूताः सम्प्रययुर्वाटं यत्रास्ते मुनिपुङ्गवः ॥ ६ ॥

श्रुत्वा:	சூதர்கள்	मुनिपुङ्गवः	முனிவர் பெருமான்
राघवस्य	ஸ்ரீராகவரது	यत्र	எந்தச் சாவடியில்
परमं	மிகக்	आस्ते	எழுந்தருளியிருக்
अद्भुतं	அத்புதமாயிருக்		கிறாரோ
एतत्	இந்த [கின்ற	वाटं	அதே சாவடிக்கு
वचः	நியமனத்தை	तु	அப்போதே
श्रुत्वा	சுரமேற்கொண்டு	संप्रययुः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

ते प्रणम्य महात्मानं ज्वलन्तममितप्रभम् । ऊचुस्ते रामवाक्यानि मृदूनि मधुराणि च ॥

ते	அவர்கள்	मृदूनि	{ பச்சாத்தாபத்தை நன்கு விளக்கக்காட் டுகின்றவையும்
ज्वलन्तं	புகையின்றி எரியும் தீயென	मधुराणि च	மதுரப் பரவாஹமுள்ள வையுமான
अमितप्रभं	அமிதமான சோதிமய மாய் விளங்கும்	रामवाक्यानि	ஸ்ரீராமரது திருவாக்
महात्मानं	மஹாத்மாவை	ते	அவர்கள் [குகளை
प्रणम्य	அடிபணிந்து வணங்கி	ऊचुः	தெரியப்படுத்தினர். கள்.

तेषां तद्वाहृतं श्रुत्वा रामस्य च मनोगतम् । विज्ञाय सुमहातेजा मुनिर्वाक्यमथाब्रवीत् ॥

सुमहातेजाः	{ த்ரிலோகயசஸ்பெற்ற மஹாதேஜோவானு கிய	श्रुत्वा	திருச்செவிசாய்த்து
मुनिः	முனிவர்	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
तेषां	அவர்களுடைய	मनोगतं च	திருவுள்ளத்தையும்
तद्वाहृतं	அப்போது சொல்லப் பட்டதற்கு	विज्ञाय	உள்ளது உள்ளபடி தெரிந்துகொண்டு
		अथ	பின்வரும்
		वाक्यं	பதிலை
		अब्रवीत्	சொல்லிவிடுத்தார்:

एवं भवतु भद्रं वो यथा तुष्यति राघवः । तथा करिष्यते सीता दैवतं हि पतिः स्त्रियाः ॥

वः	“உங்களுக்கு	दैवतं हि	போற்றவேண்டிய
भद्रं	மெச்சாதலே கிடைக் கும் !	सीता	தெய்வமன்றோ ?
एवं	அங்கனமே	राघवः	வீதை
भवतु	ஆகட்டும்.	यथा	ஸ்ரீராகவர்
स्त्रियाः	ஸ்த்ரியாகிய எவளுக்கு கும்	तुष्यति	எதைச்செய்தால் மனத்திருப்தி அடை வாரோ
पतिः	கணவனொருவனே	तथा	அதேயே
		करिष्यति	செய்வான்.”

तथोक्ता मुनिना सर्वे रामदूता महौजसम् । प्रत्येस्य राघवं क्षिप्रं मुनिवाक्यं बभाषिरे ॥

मुनिना मुனிவரால்
तथा அவ்வண்ணமாய்
उक्ता: நியமனம்பெற்ற
रामदूता: ஸ்ரீராமதூதர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
महौजसं மஹாபுகழ்படைத்த
वरாகிய

राघवं ஸ்ரீராகவரை
क्षिप्रं விரைவிலேயே
प्रत्येस्य அடைந்து
मुनिवाक्यं முனிவர்நியமனத்தை
बभाषिरे விண்ணப்பம்
செய்தார்கள்.

ततः प्रहृष्टः काकुत्स्थः श्रुत्वा वाक्यं महात्मनः । ऋषींस्तत्र समेतांश्च राज्ञैवाभ्यभाषत॥

काकुत्स्थः காசுதஸ்தர்
महात्मनः மஹாத்மாவினது
वाक्यं நியமனத்தை
श्रुत्वा திருவுள்ளத்தில்
ततः அதனால் [கொண்டு
प्रहृष्टः மிகத்திருப்திகொண்ட
वरாகிய

तत्र அப்பொழுது
समेतान् கூடியிருந்த
ऋषीन् च முனிவர்களையும்
राज्ञः च एव மன்னர்களையும்
பார்த்து
अभ्यभाषत இப்படித்திருவாய்
மலர்ந்தருளினார்:

भगवन्तः सशिष्या वै सात्तुगाथ नराधिपाः । पश्यन्तु सीताशपथं यशैवान्योऽपि काङ्क्षते॥

सशिष्याः वै “சிஷ்யர்களோடிருக்
भवन्तः च தேவரீர்களும் [கும்
सात्तुगाः பரிஜனங்களோடிருக்
नराधिपाः च மன்னர்களும் [கும்
अन्यः பாமரனான
यः एव எவனொருவன்

कांक्षां अपि காண ஆசைப்படுகிற
सीताशपथं னோ அவனும்கூட
வலீதை சபதம்செய்ய
ப்போவதை
पश्यन्तु பிரத்தியக்ஷத்தில்
பார்க்கட்டும்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्य महात्मनः । सर्वेषामृषिमुख्यानां साधुवादो महानभूत् ॥

तस्य அந்த
महात्मनः மஹாத்மாவான
राघवस्य ஸ்ரீராகவருடைய
तत् वचनं அந்தப் பிரகடனையை
श्रुत्वा கேட்டு
ऋषिमुख्यानां நிஷ்ச்ரேஷ்டர்கள்

सर्वेषां அனைவருக்கும் இடை
யில்
महान् } பெரிய ‘நல்லது நல்ல
साधुवादः } து’ என்கிற திவ்ய
கோஷமானது
अभूत् உண்டாயிற்று.

राजानश्च महात्मानं प्रशंसन्ति स्म राघवम् । उपपन्नं नरश्रेष्ठ त्वय्येव भुवि नान्यतः ॥

राजानः च மன்னர்களும்
महात्मानं மஹாத்மாவாகிய
राघवं ஸ்ரீராகவரை
प्रशंसन्ति स्म இங்கனம் கொண்டா
டினார்கள்:
नरश्रेष्ठ “புருஷோத்தம!

भुवि உலகில்
त्वयि एव தேவரீரொருவரிடத்
தில்தான்
उपपन्नं ஸாத்தியமாகும் இது;
अन्यतः மற்றெவருக்கும்
न முடியாது”.

एवं विनिश्चयं कृत्वा शोभूत इति राघवः । विसर्जयामास तदा सर्वोस्ताञ्छत्रुसूदनः ॥

शत्रुसूदनः	சத்ருக்களுக்கும்ஹித	इति	இருக்கின்றபடியால்
राघवः	ஸ்ரீராகவர் [மேபுரியும்	तदा	அப்பொழுது
एवं	இவ்விதமாய்	तान्	அந்த
विनिश्चयं	தீர்மானத்தை	सर्वान्	எல்லோரையும்
कृत्वा	மனதில்கொண்டு	विसर्जयामास	விடைகொடுத்தனுப் பினர்.
शोभूतः	{ நாளை காலையிலேயே நடைபெறவேண்டி யதாய்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23664

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2940

पणवतिमः सर्गः—தொண்ணூற்றாறுவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௬ ॥

वाल्मीकिना सीताप्रत्ययदानकथनम्—வால்மீகி ஸீதைதயின் உண்மை

இன்னதென்பதை வெளியிவேதைச் சொல்வது.

तस्यां रजण्यां व्युष्टायां यज्ञवाटगतो नृपः । ऋषीन्सर्वान्महातेजाः शब्दापयति राघवः ॥

तस्यां	அந்த	यज्ञवाटगतः	யாகசாலைஸபா மண்ட
रजण्यां	இரவு		பத்தில் எழுந்தருளி
व्युष्टायां	கழிந்து மறுநாள் காலையில்	ऋषीन्	ரிஷிகள்
		सर्वान्	எல்லோரையும்
महातेजाः	மஹாதேஜோவானு	शब्दापयति	வந்துசேரும்படி
नृपः राघवः	ராகவமன்னர் [சும்		செய்தார்.

वसिष्ठो वामदेवश्च जाबालिरथ काश्यपः । विश्वामित्रो दीर्घतपा दुर्वासाश्च महातपाः ॥ २ ॥

पुलस्त्योऽपि तथा शक्तिर्भागवश्चैव वामनः । मार्कण्डेयश्च दीर्घायुर्मौद्गल्यश्च महायज्ञाः ॥ ३ ॥

गर्गश्च च्यवनश्चैव शतानन्दश्च धर्मवित् । भरद्वाजश्च तेजस्वी ह्यग्रपुत्रश्च सुप्रभः ॥ ४ ॥

नारदः पर्वतश्चैव गौतमश्च महायज्ञाः । कात्यायनः सुयज्ञश्च ह्यगस्त्यस्तपसां निधिः ॥ ५ ॥

एते चान्ये च बहवो मुनयः संशितव्रताः । राजानश्च नरव्याघ्राः सर्वे एव समागताः ॥

एते	பின்கண்டவர்களான	विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரரும்
वसिष्ठः	வஸிஷ்டரும்	महातपाः	மஹாதபஸ்வியாகிய
वामदेवः च	வாமதேவரும்	दुर्वासाः च	தூர்வாஸரும்
जाबालिः अथ	ஜாபாலியும்	पुलस्त्यः अपि	புலஸ்தியரும்
काश्यपः	காச்யபரும்	शक्तिः तथा	சக்தியென்பவரும்
दीर्घतपाः	விடாமுயற்சியுடன் கடுத்தவம்புரிந்த	भार्गवः च	பார்க்கவரும்
		वामनः एव	வாமனரும்

दीर्घायुः	கிரஞ்சீவியான
साकंक्षेयः च	மார்க்கண்டேயரும்
महायशः	பெரும்புகழ் படைத்த
सौख्यः च	மெளத்கல்யரும்
गर्गः च	கர்க்கரும்
अश्विनः च	சயவனரும்
धर्मवित्	தருமவித்தான
शतानन्दः च	சதானந்தரும்
तेजस्वी	தேஜஸ்வியான
भरद्वाजः च	பரத்வாஜரும்
अग्निपुत्रः हि	அக்னிபுத்திரராகிய
सुप्रभः च	சுப்ரபரென்பவரும்
नारदः च	நாரதரும்
पर्वतः एव	பர்வதரும்
महायशः	மஹாயசஸ்வியாகிய

गौतमः च	கௌதமரும்
कात्यायनः एव	காத்யாயனரும்
सुयज्ञः च	ஸுயஜரும்
तपसां निधिः	தபோநிதியாகும்
भगस्यः हि	அகஸ்தியரும்
अन्ये च	மற்றுமுள்ள
संशितव्रताः	சலியா விருதானுஷ்ட டான முடைய
सुतयः	முனிவர்கள்
बहवः च	அவர்களில்லாத வேறு
नारदाश्चः	புருஷோத்தமர்களான
राजानः च	அரசர்கள்
सर्वे एव	எல்லோரும்
समागताः	வந்துகூடினார்கள்.

राक्षसाश्च महावीर्या वानराश्च महाबलाः । सर्वे एव समाजगुर्मुहात्मानः कुतूहलात् ॥७॥

महावीर्याः	மஹாவீர்யவான்களா கிய
राक्षसाः च	ராக்ஷஸர்களும்
महाबलाः	மஹாபலீஷ்டர்களா கிய
वानराः च	வானரர்களும்

सर्वे	எல்லா
महात्मानः एव	மஹாத்மாக்களும்
कुतूहलात्	நடக்கப்போகிற விஷ யத்தின் அதிசயத்தால்
समाजगुः	கும்பல் கும்பலாய் வந்துசேர்ந்தார்கள்.

क्षत्रिया ये च शूद्राश्च वैश्याश्चैव सहस्रशः । नानादेशगताश्चैव ब्राह्मणाः संशितव्रताः ॥
ज्ञाननिष्ठाः कर्मनिष्ठा योगनिष्ठास्तथाऽपरे । सीताशपथव्यासार्थं सर्वे एव समागताः ॥९॥

सहस्रशः	ஆபிரமாயிரமாக
क्षत्रियाः च	கூத்திரியர்களும்
शूद्राः	சூத்திரர்கள்
ये च	எவர்களோ அவர் களும்
वैश्याः च	வையியர்களும்
अपरे	மேற்சொல்லப்படாத இதர
संशितव्रताः च	{ தடுமாறாத வரதானு ஷ்டானமுடையவர் களெனவும்
ज्ञाननिष्ठाः एव	தவக்ஞானத்தில் நிபுணர்களெனவும்

कर्मनिष्ठाः एव	வைதீகக்ரீயைகளில் நிபுணர்களெனவும்
योगनिष्ठाः } तथा }	மனதை யோகத்திலே யே செலுத்துபவர் களெனவும்
नानादेशगताः	{ பலதேசங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றவர் களாகிய
ब्राह्मणाः	பிராம்மணர்கள்
सर्वे एव	எல்லோரும்
सीताशपथ- वीक्षार्थं }	வீதை சபதம் செய் கிறதை கட்புலனாய்க் காண
समागताः	வந்துகூடினார்கள்.

ததா சமாபதம் சர்வபம்பூதமிவாசலம் | ஸுதவா ஸுனிரஸ்தூர்ண சஸித: சஸுபாபமத் || 10 ||

ஸுனிரவ: முனிரவர் பெருமான்
ததா அப்பொழுது
சமாபதம் ஸபைகூடியிருப்பதை
சர்வ எல்லாம் [யும்
அசலம் நிச்சப்தமாய்
அஸமபூதம் இவ மலைபோலிருப்பதை
யும்

ஸுதவா கேட்ட நிர் துகொண்டு
தூர்ண விராவில்
சஸித: வல்தையையும்கூட
சஸுபாபமத் அழைத்துக்கொண்டு
அவ்விடத்தில் எழுந்
தருளினார்.

தமஸி பூத: சிதா த்வாசலதவாஸுவி | கதாஸுலிவாபபலா கதவா ராமம் மனாபதம் ||

சிதா வல்தை
தம் அந்த
கஸி ரிஷிக்கு
பூத: பின்னிருக்கின்ற
வளாய்
அவாஸுவி தலைகுனிந்தவளாய்
கதாஸுலி: அஞ்சலிஹஸ்தையாய்
ராமம் ஸ்ரீராமரை

மனாபதம் மனதில் ஸர்வமு
மாய்
கதவா தியானித்துக்கொண்டு
தூ அதுனல்
வாபபலா ஆனந்தக்கண்ணீர்
பெருக்குகின்றவளாய்
அவாஸுலி: கூடவே வந்துசேர்ந்
தான்.

ததா ஸுதிமிவாயாந்திர் ப்ரஹ்மணமனுபாமினிம் | வஸிகை: பூத: சிதா சாதுவாதி மஹாஸூத ||

ப்ரஹ்மணம் பிரம்மதேவனை
அனுபாமினி பின்பற்றிக்கூடவேயி
ருக்கும்
ஸுதி இவ ச்ருதியைப்போலவே
வஸிகை: வால்மீகிபகவானது
பூத: பின்புறமாய்

அயாந்திர் எழுந்தருளியிருக்கும்
சிதா இது வல்தையைக் கண்டு
மஹா ஒரு பெரிய
சாதுவா: 'திவ்யம்' என்கிற
கோஷமானது
அஸூ உண்டாயிற்று.

|| 13 ||

ததா ஹலஹாஸுத: சர்வபாமேவமாவஸு

தத: அப்பொழுது
ஏவ் அப்படியே
சர்வபாம் எல்லாருடையவும்

ஹலஹாஸுத: 'கலகலவென' பல
ரின் பேச்சு
அவஸு ஏற்பட்டது.

சாது ராமதி கெசிசு சாது சிதிதி சாபரி | அபாவேவ ச ததான்யே ப்ரேக்ஷகா: சம்ஸ்சுகுஸு: ||

தத அங்கு
ப்ரேக்ஷகா: விரோதத்தைப்பார்க்க
வந்திருப்பவர்கள்
கெசிசு சிலர்
ராம 'ஸ்ரீராம,
சாது து ஆனதுபோதுமே'
ஹி என்றும்
அபரி வேறு சிலர்

சிதி 'வல்தை,
சாது ச ஹி ஆனதுபோதுமே'
அந்யே மற்றவர்கள் [என்றும்
அஸு 'இருவர்களே,
ஏவ் இதே போதுமே'
என்றும்
சம்ஸ்சுகுஸு: சொல்லிமிகவும் சோக
முற்றனர்கள்.

ततो मध्ये जनौघस्य प्रविश्य मुनिपुङ्गवः । सीतासहायो वाल्मीकिरिति होवाच राघवम् ॥

ततः अभोपொழுது
सीतासहायः ह वीதையை ஆதரித்த
வரும்
मुनिपुङ्गवः முனிவர் பெருமானு
वाल्मीकिः வால்மீகி [மாகிய
जनौघस्य ஜனக்கூட்டத்தின்
मध्ये நடுவில்

प्रविश्य நேர் முகமாய் வந்து
रिन्दुकொண்டு
राघवं ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து
इति இப்படி
उवाच யாவருக்கும் நன்கு
விளங்கச்சொன்னார் :

इयं दाशरथे सीता सुव्रता धर्मचारिणी । अपवादात्परित्यक्ता ममाश्रमसमीपतः ॥ १६ ॥

दाशरथे “ஹே தாசரதே !
इयं இதோயிருக்கும்
सीता சீதாதேவி
सुव्रता { மகாவிசேஷ உபாசனை
யில் மனதாநாட்டிய
வள் ;
धर्मचारिणी தருமத்தையே அனு
வ்டிக்கிறவள் .

मम எனது
आश्रमसमीपतः ஆச்ரமத்திற்கு
அருகில்
अपवादात् பழிச்சொற்களைக்
கொண்டு
परित्यक्ता தனியாய் விட்டுவிடப்
பட்டாள் .

लोकापवादभीतस्य तव राम महाव्रत । प्रत्ययं दास्यते सीता तदनुज्ञातुमर्हसि ॥ १७ ॥

महाव्रत “மஹாதருமானுவ்
டானமுடைய
राम ஸ்ரீராம !
लोकापवाद- } லோகாபவாதங்களை
भीतस्य } யும் செவிக்கொண்டு
कवலைப்படும்
तव தேவரீருக்கு

प्रत्ययं உண்மை இன்ன
தென்பதை
सीता सीता
दास्यते வீராதேவியார்
இதோ வெளிப்படுத்த
தியிருக்கிறாள்
तव ஆதலால்
अनुज्ञातु செய்ய விடைகொ
டுக்க
अर्हसि தேவரீர் திருவுள்ளம்
கொள்ளவேண்டும் .

इमौ तु जानकीपुत्राबुभौ च यमजातकौ । सुतौ तवैव दुर्धणौ सत्यमेतद्वीमि ते ॥ १८ ॥

इमौ तु “இவ்விருவர்களும்
जानकी- } ஜானகியாரின் புத்தி
पुत्रौ } ரார்கள் .
उभौ च இருவர்களும்
यमजातकौ இரட்டையாய் பிறந்த
வர்கள் .
तव தேவரீருடைய

सुतौ इव குமாரர்கள் .
दुर्धणौ திரஸ்கரிக்க இடமா
காதவர்கள் .
ते தேவரீருக்கு
एतत् இதை
सत्यं பிரமாணமாக
अवीमि நான் சொல்லுகிறேன் .

सप्तमवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றேழாவது ஸர்க்கம். || ௧௩ ||

सीताया रसातलप्रवेशः—ஸீதாதேவி பாதாளத்தில் புதுவது.

वाल्मीकिनैवमुक्तस्तु राघवः प्रत्यभाषत । प्राञ्जलिर्जगतो मध्ये दृष्ट्वा तां वरवर्णिनीम् ॥

வால்மீகிமுனிவரால்
எவ்வாறு
உக்த: சொல்லப்பட்டதற்கு
திருச்செவியசாய்த்த
ராவவ: ஸ்ரீராகவர்
பாஜலி: அஞ்சலிஹஸதராகி
ஜகத: உலகுக்கு

मध्ये तु
तां
वरवर्णिनीं
दृष्ट्वा
प्रत्यभाषत
நீதிநெறி பிறழ்ந்து
நடக்கும் விஷயத்தில்
அந்த
ஸ்திரீர் தன த்தை
கடாக்கித்தவண்ணமே
இதை பதிலாய் அரு
ளிச்செய்தார்:

एवमेतन्महाभाग यथा वदसि धर्मवित् । प्रत्ययस्तु मम ब्रह्मंस्तव वाक्यैरकल्मषैः ॥ २ ॥

महाभाग “ त्रीलोकप्रविशं
तिष्ठेत्
धर्मवित् धर्मवित् !
ब्रह्मन् वेदवित् !
वदसि देववित् !
यथा एतत्
एतत्
தரீலோகப்பிரவீதம்
திபெற்ற
தர்மவீத்தே!
வேதவீத்தே!
தேவரீர் திருவாய்மலர்
ந்தருளியிருக்கிறது
எதுவோ
அது

एवं
तव
अकल्मषैः
वाक्यैः
मम
तु
प्रत्ययः
வாஸ்தவமே.
தேவரீரது
நிஷ்கல்மஷமான
வார்த்தைகளால்
எனக்கு
இப்போதே
நம்பிக்கையுண்டாகி
விட்டது.

प्रत्ययस्तु पुरा वृत्तो वैदेह्याः सुरसन्निधौ । लोकापवादो बलवान्येन त्यक्ता हि मैथिली ॥

पुरा “ मृन्मयं
सुरसन्निधौ देववैद्यैः
वैदेह्याः
वृत्तः
प्रत्ययः
तु
மூன்மம்
தேவவதைகளுடைய
ஸன்னிதானத்தில்
வைதேஹிக்கு
நடைபெற்ற காரியமா
னது
மகா பிரபலமாயிருந்
து
என்றாலும் [தது.

लोकापवादः
बलवान्
येन हि
मैथिली
त्यक्ता
லோகாபவாதம்
விசேஷமெனப் பாரா
ட்டவேண்டியதாயிரு
ந்தது.
அக்காரணமொன்று
மைதிலி [லேயே
தள்ளிவைக்கப்பட்
டாள்.

सेयं लोकभयाद्ब्रह्मन्पापेत्यभिजानता । परित्यक्ता मया सीता तद्ब्रह्मन्क्षन्तुमर्हति ॥ ४ ॥

ब्रह्मन् “ श्रेष्ठं स्वामी !
अपाया पापத்திற்கிடமாகாத
इति என்று [வள்
अभिजानता நிஸ்ஸந்தேகமாய்
मया எண்ணல் [அறிந்தும்
सा அந்த
इयं सीता இந்த வயிதை

लोकभयात्
परित्यक्ता
भवान्
तत् क्षन्तुं अर्हति
உலகுக்கு வரும் கேட்
டைப் பெரிதாய்
பாராததால்
கைவிடப்பட்டாள்.
தேவரீர்
அதைப் பொறுத்தரு
ளவேண்டும்.

जानामि चेमौ पुत्रौ मे यमजातौ कुशीलवौ । शुद्धायां जगतो मध्ये मैथिल्यां प्रीतिरस्तु मे ॥

ஹமௌ
குசிலவௌ
மே
புத்ரௌ
யமஜாதௌ
ஜானாமி
“இதோ இருக்கின்ற
குசலனும் லவனும்
என்னுடைய
புதல்வர்களெனவும்
ஒரே காலத்தில் இரட்
டையாய்ப் பிறந்தவர்
களெனவும்
நான் இப்பொழுது
அறிந்துகொண்டேன்.

மேதிலியா
சுத்தாயா
ஜாத:
மத்யே
மே
பிரீதி:
அஸ்து
மைதிலி எப்பொழு
தும்
தர்மசுந்தையுடையவ
உலகுக்குள்ளென்பதில்
நீதிநெறி பிறழாது
நடக்கும் விஷயத்தில்
எனக்கு
மனத்ருப்தி
ஏற்படும்.”

अभिप्रायं तु विज्ञाय रामस्य सुरसत्तमाः । पितामहं पुरस्कृत्य सर्वे एव समागताः ॥६॥

சுரசத்தமா:
சर्वே एव
तु
रामस्य
अभिप्रायं
தேவோத்தமர்கள்
எல்லோருமே
இதுவிஷயத்தில்
ஸ்ரீராமரின்
திருவுள்ளத்தை

विज्ञाय
पितामहं
पुरस्कृत्य
समागताः
உள்ளபடி ஞானதிரு
ஷ்டியாலறிந்துகொ
பிரம்மதேவரை [ண்டு
முன்னிட்டு
அங்குவந்துசேர்ந்தார்
கள்.

आदित्या वसवो रुद्रा ह्यश्विनौ समरुद्रणाः । गन्धर्वाप्सरसश्चैव सर्वे एव समागताः ॥७॥

साध्याश्च विश्वे देवाश्च सर्वे च परमर्षयः । नागाः सुपर्णाः सिद्धाश्च ते सर्वे हृष्टमानसाः ॥

ते
आदित्याः
वसवः
रुद्राः
समरुद्रणाः
सर्वे च
अश्विनौ हि
அந்த
ஆதித்தியர்கள்
வசுக்கள்
ருத்திரர்கள்
மருத்கணங்களோடு
எல்லோரும் [கூடிய
இரண்டு அச்வினீதே
வர்கள்

परमर्षयः
सर्वे एव
नागाः च
सुपर्णाः
सिद्धाः च
सर्वे हि
தேவரிஷிகளுள்
எல்லோரும்
நாகர்களுள்
ஸுபர்ணர்களுள்
ஸித்தர்களுள்
எல்லோருமே

गन्धर्वाप्सरसः
सर्वे एव
साध्याः च
विश्वे देवाः च
गन्धर्वाप्सरसः
सर्वे एव
साध्याः च
विश्वे देवाः च
கந்தர்வர்கள் அப்ஸர
எல்லோரும் [ஸுக்கள்
ஸாத்தியதேவர்களும்
விசுவதேவர்களும்

हृष्टमानसाः
ते सर्वे
समागताः
பெரிய காரியத்தை
எண்ணி உடம்பு சிலிர்
க்கும்படி நெஞ்சில்
நடுக்கமுற்றவர்களாய்
அவர்கள் எல்லோரும்
அங்கு வந்துகூடினர்.

दृष्ट्वा देवानृषींश्चैव राघवः पुनरब्रवीत् । प्रत्ययो मे सुरश्रेष्ठा ऋषिवाक्यैरकल्पैः ॥ ९ ॥

राघवः
देवान् च
ऋषीन् एव
दृष्ट्वा
पुनः
अब्रवीत्
ஸ்ரீராகவர்
தேவர்களையும்
ரிஷிகளையும்
பார்த்து
பின்னுமொருதரம்
இதை மொழிந்தார்:

सुरश्रेष्ठाः
अकल्पैः
ऋषिवाक्यैः
मे
प्रत्ययः
“ஹே தேவோத்தமர்
களே!
நிஷ்கல்மஷமான
முனிவரின் வார்த்தை
எனக்கு [களால்
நம்பிக்கையுண்டாகி
விட்டது.

शुद्धायां जगतो मध्ये वैदेह्यां प्रीतिरस्तु मे

वैदेह्यां “வைதேஹி
எப்பொழுதும் தர்ம
शुद्धायां { சிந்தனையுடையவ
என்பதில்
जगतः உலகுக்கு

॥ १० ॥

मध्ये நீதிநெறி பிறழாது
நடக்கும் விஷயத்தில்
मे எனக்கு
प्रीति: மனத்திருப்தி
अस्तु ஏற்பட்டடும்.”

ततो वायुः शुभः पुण्यो दिव्यगन्धो मनोरमः । तज्जनौघं सुरश्रेष्ठो ह्लादयामास सर्वतः ॥

सुरश्रेष्ठः தேவோத்தமராகிய
वायुः வாயுதேவர்
ततः அப்பொழுது
शुभः மங்களகரமாய்
पुण्यः பரிசுத்தமாய்
मनोरमः மனோஹரமாய்

दिव्यगन्धः திவ்யமான பரிமளத்
துடனிருக்கிறவராய்
तत् जनौघं அந்த ஜனசங்கத்தை
सर्वतः எல்லா திக்குகளிலும்
ह्लादयामास ஆனந்திக்குமாறு
செய்தனர்.

तदद्भुतमिवाचिन्त्यं निरैक्षन्त समागताः । मानवाः सर्वराष्ट्रभ्यः पूर्वं कृतयुगे यथा ॥१२॥

सर्वराष्ट्रभ्यः ஸகல தேசங்களினின்று
समागताः வந்துகூடியிருக்கும்
मानवाः மானிடர்கள்
तत् அதை
पूर्वं பூர்வத்தில்

कृतयुगे கிருதயுகத்தில்
यथा इव போலவே
अद्भुतம் அமரணுஷ்யமாயிருப்
பதாயும்
अचिन्त्यं எதிர்பாராதிருக்கிற
தாகவும்
निरैक्षन्त எண்ணினார்கள்.

सर्वान्समागतान्दृष्ट्वा सीता काषायवासिनी । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यमधोदक्षिणवाञ्जरी ॥

काषायवासिनी { காஷாயச்சேலையை
தரித்துக்கொண்டிரு
ந்தவரும்
अवाङ्मुखी தலைகுனிந்து
अधोदृष्टिः { தரையை நோக்கிய
பார்வையுடனிருந்
தவருமாகிய
सीता लीलातादेवियार

समागतान् சபையில் வந்துகூடிய
ருக்கும்
सर्वान् அனைவரையும்
दृष्ट्वा உத்தேசித்து
प्राञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தராகி
वाक्यं இந்த பிரமாணத்தை
अब्रवीत् சாற்றி அருளினார்.

यथाऽहं राघवादन्यं मनसाऽपि न चिन्तये । तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति ॥१४॥

अहं “நான்
मनसा மனச்சாட்சியுடன்
राघवात् ஸ்ரீராகவரொருவ
ரைத் தவிர
अन्यं अपि வேறு எதற்கும்
न चिन्तये சிந்தையில் இடம்
கொடாதிருந்தேன்

यथा तथा என்பது ஸத்தியமா
னால்
माधवी देवी மாதவருக்கு பத்னி
யான பூமாதேவி
मे எனக்கு
विवरं दातुं இடத்தைக் கொடுக்க
अर्हति கடவளர்.

मनसा कर्मणा वाचा यथा रामं समर्चये । तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति ॥१५॥

மனசா “மனதாலும்
கர்மணா செய்கையாலும்
வாசா வாக்காலும்
ராமம் ஸ்ரீராமரையே
சமர்ச்சே எப்போதும் பூஜித்து
 வந்தேன்
யதா ததா என்பது ஸத்யமா
 னால்

மாधवी மாதவருக்கு பத்னி
 யான
देवी பூமாதேவி
मे எனக்கு
विवरं இடத்தை
दातुं கொடுக்க
अर्हति கடவள்.

यथैतत्सत्यमुक्तं मे वेद्मि रामात्परं न च । तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति ॥१६॥

ராமாத் “ஸ்ரீராமரைக்காட்டி
 லும்
परं च மேலானதொன்றை
 யும்
वेद्मि न நான் அறிந்திலேன்
एतत् இந்த [என்ற
मे उक्तं எனது மொழி

सत्यं சத்தியம்
यथा तथा என்கிறபகூத்தில்
माधवी देवी மாதவரின்பத்னியான
मे எனக்கு [பூமாதேவி
विवरं இடத்தை
दातुं अर्हति கொடுக்கக் கடவள்.

तथा शपन्त्यां वैदेह्यां प्रादुरासीत्तदद्भुतम् । भूतलादुत्थितं दिव्यं सिंहासनमनुत्तमम् ॥१७॥
ध्रियमाणं शिरोभिस्तु नागैरमितविक्रमैः । दिव्यं दिव्येन वपुषा दिव्यरत्नविभूषितैः ॥

தத் அப்பொழுது
ததா இவ்வண்ணம்
வெத்யா வைதேஹியார்
शपन्त्यां சபதம் செய்தவுடன்
अद्भुतं ஒரு தேவாதீன சம்
 பவம்

नागैः நாகங்களால்
दिव्येन சோதியமான
वपुषा காட்சியால்
दिव्यं கண்களைக்கவரும்
 வண்ணமாய்

प्रादुरासीत् { யாவரும் பிரத்யக்ஷத்
 தில் கண்டதாய்
 உண்டாயிற்று.

अमितविक्रमैः அமிதமான ஆற்ற
 லுள்ளனவும்
दिव्यरत्न- } திவ்யரத்தினங்களால்
विभूषितैः } அலங்கரிக்கப்பெற்ற
शिरोभिः முடிகளால்

ध्रियमाणं தாங்கப்பெற்றதும்
अनुत्तमं ஒப்புயர்வு இல்லாத
 தும்

दिव्यं தேவதைகளுக்கே
 ஏற்றதுமாகிய
सिंहासनं சிங்காசனமொன்று
भूतलात् பூமியினின்று
तु இவருக்கென்று
उत्थितम् வெளிப்பட்டது.

तस्मिन्स्तु धरणी देवी बाहुभ्यां गृह्य मैथिलीम् । स्वागतेनाभिनन्द्यैनामासने चोपवेशयत् ॥

தஸின்ஸ்து பூமிதேவி
धरणी देवी இந்த மைதிலியாரை
एनां मैथिलीं இரு திருக்காங்க
बाहुभ्यां च ளா லும்
गृह्य அணைத்தெடுத்து

स्वागतेन तु நன்மனத்துடன் ஆத
 ரித்து அழைப்பதோடு
अभिनन्द्य போற்றிப்புகழ்ந்து
तस्मिन् आसने அந்த சிங்காதனத்தில்
उपवेशयत् உட்காரவைத்தாள்.

तामासनगतां दृष्ट्वा प्रविशन्तीं रसातलम् । पुष्पवृष्टिरविच्छिन्ना दिव्या सीतामवाकिरत् ॥

तां அந்த
सीतां வீதாபிராட்டியாரை
आसनगतां சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தவளாய்
रसातलं புகலத்தினுள்

प्रविशन्तीं பிரவேசிக்கின்ற
दृष्ट्वा கண்டதும் [வளாய்
दिव्या மனுஷ்யாதீதமான
पुष्पवृष्टि: பூமாரி
अविच्छिन्ना ஓயாது
अवाकिरत् பொழிந்தது.

साधुकारश्च सुमहान्देवानां सहस्रोत्थितः । साधु साध्विति वै सीते यस्यास्ते शीलमीदृशम् ॥

सीते “வீதே!
ते தேவரீருடைய
ईदृशं இப்படிப்பட்டதாகிய
शीलं சீலம்
यस्याः वै வேறு யாருக்குண்டு?
साधु பதிவரதாமகிமைபய
वेवளிப்படுத்தினீர்.
साधु च நன்று

इति இவ்விதமான
देवानां தேவர்களுடைய
सुमहान् மஹா அற்புதமான
साधुकारः புகழ்மொழியானது
सहसा ஏககாலத்தில்
उत्थितः உரத்த த்வனியில்
உண்டாயிற்று.

एवं बहुविधा वाचो हन्तरिक्षगताः सुराः । व्याजद्वृष्टुमनसो दृष्ट्वा सीताप्रवेशनम् ॥२२॥

अन्तरिक्षगताः ஆகாசத்தில் வந்து
கூடியிருந்த
सुराः விண்ணவர்கள்
सीताप्रवेशनं { வீதாபிராட்டியார்
அழைத்துக்கொண்டு போகப்படுவதை
दृष्ट्वा கண்டு

हृष्टमनसः हि உள்ளம் பூரித்தவர்
களாகி
एवं மேற்கண்டவண்
बहुविधाः பலவாறான [ணமாய்
वाचः மொழிகளை
व्याजद्वुः உரத்த தொனியில்
கோஷித்தார்கள்.

यज्ञवाटगताश्चापि मुनयः सर्वे एव ते । राजानश्च नरव्याघ्रा विस्मयान्नोपरेमिरे ॥ २३ ॥

अन्तरिक्षे च भूमौ च सर्वे स्थावरजङ्गमाः । दानवाश्च महाकायाः पाताले पन्नगाधिपाः ॥

ते அந்த
महाकायाः ஸ்தூலித்த
दानवाः च தானவர்களும்கூறும்
पन्नगाधिपाः பன்னகோத்தமர்களும்கூறும்
अन्तरिक्षे ஆகாசத்திலும்
भूमौ பூமியிலும்
पाताले च பாதாளத்திலும்
स्थावरजङ्गमाः च ஸ்தாவரங்களும்
सर्वे एव எல்லாமும்

यज्ञवाटगताः யாக்கசாலையில் வந்து
கூடியிருந்த
मुनयः च முனிவர்களும்
राजानः च மன்னவர்களும்
नरव्याघ्राः अपि புருஷோத்தமர்களும்கூறும்
सर्वे எல்லோரும்
विस्मयात् யாதும் தோன்றாத
தால்
उपरेमिरे न மன அமைதி பெற
வில்லை.

स रुदित्वा चिरं कालं बहुशो बाष्पमुत्सृजन् । क्रोधशोकसमाविष्टो रामो वचनमब्रवीत् ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்
 क्रोधशोक- } கோபமும், சோகமும்
 समाविष्ट: } மேலிட்டவராகி
 बहुश: மிக்க
 बाष्पं கண்ணீரை
 उत्सृजन् பெருக்கினார்.

ச: அவர்
 चिरं कालं வெகுநேரம்
 रुदि-वा அலறி அழுதுவிட்டு
 वचनं இந்த மொழியை
 अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி

ஊர் :

अभूतपूर्वं शोकं मे मनः स्मष्टुमिवेच्छति । पश्यतो मे यथा नष्टा सीता श्रीरिव रूपिणी ॥

श्री: “மஹாலக்ஷ்மி
 रूपिणी इव ரூபமெடுத்துவந்தது
 போன்ற
 सीता ஸ்ரீதை
 मे நான்
 पश्यतः பார்த்துக்கொண்டி.
 ருக்கும்பொழுதே
 नष्टा மறைந்துவிட்டாள்
 यथा என்பதாலேற்பட்ட

अभूतपूर्वं இதுவரையில் என்று
 முண்டாகாத
 शोकं சோகத்தால்
 मे எனது
 मनः நெஞ்சம்
 इव முற்றிலும்
 स्मष्टु பாழடைய
 इच्छति ஏற்பட்டுவிட்டது.

सादृशेन पुरा सीता लङ्कापारे महोदधेः । ततश्चापि मया नीता किं पुनर्वसुधातलात् ॥

पुरा “முன்னம்
 सीता ஸ்ரீதை
 महोदधे: நெடுங்கடலின்
 लङ्कापारे இலங்கைக் கரையில்
 आदर्शनं தப்பிப்போய்விட
 सा அவள் [நேர்ந்தது.
 मया என்னால்

ततः च அவ்விடத்திலிருந்தே
 नीता மீட்டுக்கொண்டு
 வரப்பட்டாள்.
 अपि அப்படியிருக்க
 वसुधातलात् பூமியினின்று
 என்பது
 किं पुनः ஒரு பெரிய காரியமா?

वसुधे देवि भवति सीता निर्यात्यतां मम । दर्शयिष्यामि वा रोषं यथा मामवगच्छसि ॥

भवति “பெருமாட்டியாகிய
 वसुधे देवि ஹே பூமாதேவி!
 सीता ஸ்ரீதை
 मम எனக்கு
 निर्यात्यतां திரும்பிக் கொண்டு வந்
 து விடப்படட்டும்.

वा அப்படியில்லை
 रोषं ரோஷத்தை [என்றால்
 दर्शयिष्यामि நான் வெளியிடுவேன்.
 यथा அப்படியாகில்
 मां என்னை
 अवगच्छसि நீ உள்ளபடி தெரிந்து
 கொள்வாய்.

कामं श्वश्रूमैव त्वं त्वत्सकाशाद्धि मैथिली । कर्षता हलहस्तेन जनकेनोद्धता पुरा ॥७॥

मैथिली “மைதிலி
 पुरा பூர்வம்
 हलहस्तेन கலப்பையைக் கைக்
 கொண்டு

कर्षता உழுதுகொண்டிருந்த
 जनकेन ஜனகரால்
 त्वत्सकाशात् உன்னிடத்தினின்று

उद्धृता { பிரத்தியேகமாக்கப்
பட்டு அடையப்பட்ட
டாள்
हि என்கிறபடியால்
एव நீதான்

मन எனது
शशू: மாமியார் என்று
कामस् { பாவராலும் ஒப்புக்
கொள்ளப்பட்டிருக்
கிறது.

तस्मान्निर्यात्यतां सीता विवरं वा प्रयच्छ मे । पाताले नाकपृष्ठे वा वसेयं सहितस्तथा ॥

तस्मात् “ஆதலால்
सीता லீதையை
निर्यात्यतां திரும்பிக்கொண்டு
मे வந்துவிடப்பட்டட்டும்.
विवरं वा எனக்கு
ஒரிடத்தையாவது

प्रयच्छ நீ தந்தருளவேண்டும்.
पाताले பாதாளத்திலோ
नाकपृष्ठे वा ஸ்வர்க்கத்திலோ
तथा அவனோடு
सहितः சேர்ந்திருப்பவனும்
वसेयस् நான் வாஸம் செய்தே
திருவேன்.

आनय त्वं हि तां सीतां मत्तोऽहं मैथिलीकृते । न मे दास्यसि चेत्सीतां यथारूपां महीतले ॥
सपर्वतवनां कृत्स्नां विधमिष्यामि ते स्थितिम् । नाशयिष्याम्यहं भूमिं सर्वमापो भवत्विह ॥

त्वं हि “நீயே
तां सीतां அந்த லீதையை
आनय கொண்டு வந்து
சேர்த்துவிடு.
मैथिलीकृते மைதிலியின் விஷயத்
अहं நான் [தில்
मत्तः வெறிபிடித்தவன்.
महीतले பூதலத்தில்
यथारूपां { எந்த ரூபத்துடனிரு
ந்தாலோ அதே ரூப
முடையவளாக
सीता லீதையை
मे எனக்கு
दास्यसि நீ திருப்பி ஒப்பிவித்
து விடவேண்டும்;

न चेत् அப்படிச் செய்யா
விட்டால்
ते உனது
स्थितिं நிலையை
विधमिष्यामि குலைத்துவிடுவேன்.
इह இதுவிஷயத்தில்
अहं நான்
सपर्वतवनां பர்வதங்களையும் வன
ங்களையுமுள்ளிட்ட
भूमि பூமி
कृत्स्नां எல்லாவற்றையும்
नाशयिष्यामि அழித்துவிடுவேன்.
सर्वं எல்லாமும்
आपः ஜலமயமாய்
भवतु ஆகிவிட்டட்டும்.”

एवं ब्रुवाणे काकुत्स्थे क्रोधशोकसमन्विते । ब्रह्मा सुरगणैः सार्धमुवाच रघुनन्दनम् ॥११॥

काकुत्स्थे காகுத்தர்
क्रोधशोक- } கோபமும் சோகமும்
समन्विते } மேலிட்டவராய்
एवं இவ்வண்ணம்
ब्रुवाणे மொழிந்ததும்
ब्रह्मा பிரம்மதேவர்

सुरगणैः தேவகணங்களோடும்
सार्धं கூடி
रघुनन्दनं ரகுநந்தனரைப்
பார்த்து
उवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி
னார்:

राम राम न सन्तापं कर्तुमर्हसि सुव्रत । स्मर त्वं पूर्वकं भावं मन्त्रं चाभिप्रकर्शन ॥१२॥

राम	{ “ஸகலருக்கும் நேத் ரோத்ஸவமாய் விளங்குகிறவரும்	सन्तापं	கோபத்தை
अभिलक्ष्णं	{ “அபாரதப்பட்டவர் களுக்கு தீயென விளங்குகிறவரும்	कः	பாராட்ட
सुव्रत	{ தேவதைகளுக்கு வாக்களித்தவண்ண மே செய்துமுடித்த வருமாகிய	न अर्हसि	திருவுள்ளங்கொள்ள லாகாது.
राम	ஸ்ரீராம!	त्वं	தேவரீர்
		भावं	பூர்வஸ்வபாவத்தை யும்
		पूर्वकं	முந்தியே
		मन्त्रं च	வாக்களிக்கப்பட்ட ஸங்கேதத்தையும்
		स्मर	நினைத்துக்கொள்க.

न खलु त्वां महाबाहो स्मारयेयमनुत्तमम् । इमं मुहूर्तं दुर्धर्ष स्मर त्वं जन्म वैष्णवम् ॥

दुर्धर्ष	“மனோவாக்குக்கு எட்டாத	इमं	இந்த
महाबाहो	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவே!	मुहूर्तं	சமயத்தில்
अनुत्तमं	{ மேம்பட்டவர் என ருமில்லாத தேவரீர் ருக்கு	त्वं	தேவரீர்
स्मारयेयं न खलु	நான் நினைப்பூட்ட லாமோ?	जन्म वैष्णवं	ஆதிவிஷ்ணு ஸ்வரூ பத்தை
		स्मर	நினைத்துக்கொள்க.

सीता हि विमला साध्वी तव पूर्वपरायणा । नागलोकं सुखं प्रायात्तदाश्रयतपोबलात् ॥

विमला	“மாகில்லாதவரும்	सीता	வீதாபிராட்டியார்
पूर्वपरायणा	{ நிர்ணயிக்கப்பட்ட அசஞ்சலபக்தியுடை யவரும்	त्वदाश्रय- तपोबलात् }	தேவரீரை ஆசரயித்த தபோமகிமையால்
तव	தேவரீருடைய	नागलोकं	நாகலோகத்திற்கு
साध्वी हि	தருமபத்தினியுமாகிய	सुखं	இஷ்டபூர்வமாய்
		प्रायात्	போயிருக்கிறார்.

स्वर्गे ते सङ्गमो भूयो भविष्यति न संशयः । अस्मिस्तु परिषन्मध्ये यद्वीमि निबोध तत् ॥

भूयः	“இனிமேலும்	परिषन्मध्ये	சபைநடுவில்
ते	தேவரீரது	तु	இப்பொழுது
सङ्गमः	சங்கமமானது	यत्	எதை
स्वर्गं	வைகுண்டத்தில்	ब्रवीमि	விண்ணப்பம் செய்
भविष्यति	உண்டாகும்.	तत्	அதற்கு [கிறேனோ
न संशयः	இதற்குச் சந்தேகம்	निबोध	திருச்செவி சாய்க்க.
अस्मिन्	இந்த [இல்லை.		

[புரா குசலவாஶ்யாं श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
एकविंशोऽङ्गि उत्तरकाण्डे एकोनशततमसर्गमारभ्य पञ्चोत्तरशततमसर्गपर्यन्तं
(23740—23872 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 133]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
முப்பத்தோராவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றொன்ப
தாவது ஸர்க்கம்முதல் நூற்றைந்தாவது ஸர்க்கம்வரை
(23740—23872) கானம் செய்யப்பட்டது.
அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோக சங்கியை 133]

एकोनशततमः सर्गः—தொண்ணூற்றொன்பதாவது ஸர்க்கம். || ௨௨ ||

कौसल्यादि स्वर्गमनम्—கௌஸல்யை முதலியவர்கள் ஸ்வர்க்கமடைவது.

रजन्यां तु प्रभातायां समानीय महामुनीन् । गीयतामविशङ्काभ्यां रामः पुत्राबुवाच ह ॥

रजन्यां	இராப்பொழுது	पुत्रौ ह	இரு புதல்வர்களையும்
तु	கழிந்து		பார்த்து
प्रभातायां	முற்பாள் உதயத்தில்	अविशङ्काभ्यां	‘கூச்சமற்றவர்களாய் இருந்துகொண்டு
रामः	ஸ்ரீராமர்		பாடலில் பிரஸங்கம்
महामुनीन्	மகாமுனிவர்களை	गीयतां	{ நடைபெறட்டும்’ என்று
समानीय	அழைத்து சபை	उवाच	கூட்டளையிட்டார்.
	கூட்டி		

ततः समुपविष्टेषु ब्रह्मर्षिषु महात्मसु । भविष्यदुत्तरं काव्यं जगत्स्तौ कुशीलवौ ॥ २ ॥

महात्मसु	மகாத்மாக்களாகிய	भविष्यत्	இனி நடக்கப்போகிற
ब्रह्मर्षिषु	பிரம்மரிஷிகள்		தைப்பற்றியதும்
समुपविष्टेषु ततः	ஆசனங்களில் ஏழுந் தருளியபின்னர்	काव्यं	புகழ்ந்துகொண்டா டத்தக்கதுமான
तौ	அந்த	उत्तरं	ஸமாப்தி பாகத்தை
कुशीलवौ	குசலவர்கள்	जगत्तुः	பாடலில் பிரஸங்கம் செய்தார்கள்.

प्रविष्टायां तु सीतायां भूतलं सत्यसम्पदा । तस्यावसाने यज्ञस्य रामः परमदुर्मुनाः ॥ ३ ॥

अपश्यमानो वैदेहीं मेने शून्यमिदं जगत् । शोकेन परमायस्तो न शान्तिं मनसाऽगमत् ॥

तस्य	அந்த	भूतलं	பூதலத்தினுள்
यज्ञस्य	யாகத்தினுடைய	प्रविष्टायां तु	புகுந்தபின்னர்
अवसाने	ஸமாப்தியில்	रामः	ஸ்ரீராமர்
सीतायां	வீதாபிராட்டியார்	वैदेहीं	வைதேகியாரை
सत्यसम्पदा	பாதிவிரத்யமகிமை	अपश्यमानः	காணுதவராக்கி
	யால்	शोकेन	சோகத்தால்

अन्वियाय सुमित्रा च कैकेयी च यशस्विनी । धर्मं कृत्वा बहुविधं त्रिदिवे पर्यवस्थिता ॥

சுமித்ரா சந்தேவியும்
பெருமை
பெற்றதான்

धर्मं தர்மத்தை
கூடா செய்து
त्रिदिवे ஸ்வர்கத்தில்

सर्वाः प्रमुदिताः स्वर्गे राज्ञा दशरथेन च ।

महाभागाः पुण्यात्मा त्माकं
सर्वाः च एल्लோரும் [களாகிய
स्वर्गे ஸ்வர்கத்தில்
दशरथेन தசரத
राज्ञा சக்ரவர்த்தியாருடன்

पर्यवस्थिता இருக்க உரிமைபெற்ற
यशस्विनी புகழ்பெற்ற [வளராய்
कैकेयी च கைகேயிதேவியாரும்
अन्वियाय { ஒருவரின் பின் ஒருவ
ராய் போய்ச்சேர்ந்
தார்.

समागता महाभागाः सर्वधर्मं च लेभिरे ॥

समागताः சேர்ந்திருப்பவர்க
प्रमुदिताः மனச்சந்துஷ்டி [ளாய்
கொண்டவர்களாய்
सर्वधर्मं च ஸகலன் மமையையும்
लेभिरे பெற்றார்கள்.

तासां रामो महादानं काले काले प्रयच्छति । मातृणामविशेषेण ब्राह्मणेषु तपस्विषु ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
तासां அந்த
मातृणां தாய்மார்களுக்கு
अविशेषेण ஒரே சீராய் வேற்
றுமையின்றி

काले काले अन्तर्गतं कालத்தில்

पित्र्याणि बहुरत्नानि यज्ञान्परमदुस्तान् । चकार रामो धर्मात्मा पितृन्देवान्विवर्धयन् ॥

धर्मात्मा தருமா த்மாவாகிய
रामः ஸ்ரீராமர்
पितृन् பித்ரு
देवान् தேவர்களை
विवर्धयन् மேன்மைபடுத்த
கின்றவராய்

तपस्विषु புண்யா த்மாக்களாகிய
ब्राह्मणेषु பிராம்மணர்களிடத்
தில்
महादानं மஹா விசேஷமாகிய
सिंहात्तபோஜனத்தை
प्रयच्छति செய்தருளினார்.

बहुरत्नानि மிக உத்தமங்களாகிய
पित्र्याणि பிதாவைச் சேர்ந்த
வைகளையும்
परमदुस्तान् மிக கஷ்டசாத்தியமா
यज्ञान् சீராத்தங்கலையும் [ன
चकार செய்தருளினார்.

एवं वर्षसहस्राणि बहून्यथ ययुः सुखं । यज्ञे बहुविधं धर्मं वर्धयानस्य सर्वदा ॥ १८ ॥

अथ அப்பொழுது
सर्वदा எக்காலத்திலும்
एवं இவ்வண்ணமாய்
यज्ञे புண்ணியச்செயலில்
बहुविधं மஹா மேன்மை
பெற்றதாகிய

धर्मं நன்மையை
वर्धयानस्य வளரச்செய்துகொண்
டிருந்த அவருக்கு
बहूनि वर्षसहस्राणि அனேகாயிரம் வரு
सुखं சுகமாய் [ஷங்கள்
ययुः கழிந்தன.

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनशततमः सर्गः ॥

शततमः सर्गः—நூறாவது ஸர்க்கம். || 100 ||

भरतस्य गन्धर्वविजययात्रा—பரதர் கந்தர்வர்களை ஜயிக்கப் புறப்பவேது.

कस्यचित्त्वथ कालस्य युधाजित्केकयो नृपः । स्वगुरुं प्रेषयामास राघवाय महात्मने ॥

गार्ग्यमङ्गिरसः पुत्रं ब्रह्मर्षिममितप्रभम् ॥ १ ॥

कस्यचित् कालस्य तु சிறிது காலங்கழிந்து
अथ ஒரு சமயத்தில்
केकयः नृपः கேகயமன்னராகிய
युधाजित् யுதாஜித்து,
महात्मने மகாத்மாவாகிய
राघवाय ஸ்ரீராகவரிடத்திற்கு
स्वगुरुं தமது புரோஹிதரும்

अङ्गिरसः அங்கிரஸ்முனிவரின்
पुत्रं புத்திரரும்,
अमितप्रभं அளவுகடந்து தேஜோ
मयमायं விளங்கும்
ब्रह्मर्षिं பிரம்மரிஷியுமாகிய
गार्ग्यं கார்க்கியமுனிவரை
प्रेषयामास அனுப்பினார்.

दश चाश्वसहस्राणि प्रीतिदानमनुत्तमम् ॥ २ ॥

कम्बलानि च रत्नानि चित्तवस्त्रमथोत्तमम् । रामाय प्रददौ राजा शुभान्याभरणानि च ॥

राजा மன்னர்
रामाय ஸ்ரீராமருக்கு
अनुत्तमं ஒப்புயர்வில்லாதபடி.
யாய்
प्रीतिदानं அன்பால் கொடுக்கப்
दश பத்து [படும் பரிசாய்
अश्वसहस्राणि च ஆபிரம் குதிரை
களையும்
रत्नानि மிக்க உயர்ந்த

कम्बलानि च கம்பளங்களையும்,
अथ அவண்ணாமே
उत्तमं உத்தமமான
चित्तवस्त्रं வினோதமாயிருக்கும்
உடுப்பையும்
शुभानि அற்புதமாயிருக்கின்ற
आभरणानि च ஆபரணங்களையும்
प्रददौ அனுப்பித்தந்தருளி
ஞர்.

श्रुत्वा तु राघवो धीमान्ब्रह्मर्षिं गार्ग्यमागतम् । मातुलस्याश्वपतिनः प्रहितं तन्महद्वनम् ॥

प्रत्युद्गम्य च काकुत्स्थः कोशमात्रं सहानुजः । गार्ग्यं सम्पूजयामास यथा शक्रो बृहस्पतिम् ॥

धीमान् நுண்ணறிவாளராகிய
राघवः ஸ்ரீராகவர்
ब्रह्मर्षिं பிரம்மரிஷியாகிய
गार्ग्यं கார்க்கியரை
आगतं எழுந்தருளியிருப்ப
தாகவும்

काकुत्स्थः காகுஸ்தர்
सहानुजः { தம்பிமார்க்களை கூட
அழைத்துக் கொண்
டவராகி
कोशमात्रं சுமார் இரண்டுமைல்
தூரம்

मातुलस्य அம்மானாகிய
अश्वपतिनः அச்வபதியினுடைய
तत् அந்த
महत् धनं விசேஷமான பரிசும்
प्रहितं च அனுப்பப்பட்டிருக்
கிறதாயும்
श्रुत्वा तु காதில் விழுந்ததுமே

प्रत्युद्गम्य எதிர்கொண்டுசென்று
शक्रः இந்திரன்
बृहस्पतिं பிரஹஸ்பதியை
यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே,
गार्ग्यं கார்க்கியமுனிவரை
संपूजयामास மரியாதை செய்தார்.

तथा सम्पूज्य तमृषिं तद्धनं प्रतिगृह्य च । उपविष्टं महाभागं रामः प्रष्टुं प्रचक्रमे ॥ ६ ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்
மஹாபாஹ் மகாபுண்ணியாத்மா
த் அந்த [வாக்ய
஋ஷி ரிஷிக்கு
உபவிஸ்த ஆஸனத்தில் எழுந்த
ருளப்பட்டவராய்
சம்பூஜய வந்தனை வழிபாடு
களைச்செய்துவிட்டு

தத் அந்த
धनं च பரிசையும
तथा அவ்வண்ணமே
प्रतिगृह्य ஆதரவுடன் பெற்றுக்
கொண்டு
प्रष्टुं இப்படி குசலம் வினாவ
प्रचक्रमे திருவுள்ளங்கொண்
டார்.

किमाह मातुलो वाक्यं यदर्थं भगवन्निह । प्राप्तो वाक्यविदां श्रेष्ठः साक्षात् वि बृहस्पतिः ॥

மாதல: “அம்மான்
किं என்ன
वाक्यं மொழியை
आह சொல்லியனுப்பி
யிருக்கிறார்?
भगवन् ஹே பகவானே!
इह இப்பொழுது
यदर्थं என்ன காரியமாய்

वाक्यविदां மொழிகளின் துட்பங்
களை அறிந்தவர்களில்
श्रेष्ठः உத்தமராகிய
साक्षात् ஸாக்ஷாத்
बृहस्पतिः इव ப்ராஹ்ஸ்பதிபோன்ற
வராகிய தேவரீர்
प्राप्तः விஜயம் செய்திருக்
கின்றார்?”

रामस्य भाषितं श्रुत्वा महर्षिः कार्यविस्तरम् । वक्तुमर्हत्तुसङ्काशं राघवायोपचक्रमे ॥ ८ ॥

ராமஸ்ய ஸ்ரீராமருடைய
भाषितं திருவாக்குக்கு
श्रुत्वा செவ்சாய்த்த
महर्षिः மஹரீஷி
राघवाय ஸ்ரீராகவருக்கு

अर्हत्तुसङ्काशं அற்புதமான
कार्यविस्तरं வந்த காரியத்தின்
விவரத்தை
वक्तुं இப்படிச் சொல்ல
उपचक्रमे திருவுள்ளம்
கொண்டார்:

मातुलस्ते महाबाहो वाक्यमाह नरर्षभ । युधाजित्प्रीतिसंयुक्तं श्रूयतां यदि रोचते ॥ ९ ॥

மஹாபாஹ் “ஹே மஹாபாகுவே!
नरर्षभ ஹே புருஷோத்தம!
ते தேவரீரது
मातुल: மாதுலராகிய
युधाजित् யுதாஜித்து
प्रीतिसंयुक्तं ப்ரீதியால் விளைந்த

वाक्यं ஒரு மொழியை
आह சொல்லியனுப்பியிருக்
கிறார்.
यदि रोचते திருவுள்ளமிருக்கும்
பக்கத்தில்
श्रूयताम् திருச்செவி காற்றப்
பட்டும்.

अयं गन्धर्वविषयः फलमूलोपशोभितः । सिन्धोरुभयतः पार्श्वे देशः परमशोभनः ॥१०॥

सिन्धोः “ஸிந்தூரத்தியின்
उभयतः இருக்கரைகளுக்கும்
पार्श्वे அருகாமையில்
गन्धर्वविषयः கந்தர்வர்களைக் குழுக
ளாய்க் கொண்டனும்

फलमूलोप- } பழங்களாலும் கிழங்
शोभितः } குகளாலும் அழகு
வாய்ந்து விளங்கு
கிறதும்
परमशोभनः மஹா புண்யசேத்
திரமுமாகிய
देशः ஒரு தேசம்
अयम् இதோ இருக்கிறது.

तं च रक्षन्ति गन्धर्वाः सायुधा युद्धकोविदाः । शूलषस्य सुता वीर त्रिकोटयो वै महाबलाः ॥

वीर “ஹே வீர!
महाबलाः மஹா பலிஷ்டர்களும்
शूलषस्य சைலுஷனுடைய
सुता: வம்சத்தவர்களுமாகிய
त्रिकोट्यः மூன்றுகோடி
गन्धर्वाः கந்தர்வர்கள்

सायुधा: च ஆயுதத்தை கையில்
கொண்டவர்களாயும்
युद्धकोविदाः वै யுத்தத்தில் சூர்
त [களாய்
अयम् அதை
रक्षन्ति ஆண்டு வருகிறார்கள்.

तान्विनिर्जित्य काकुत्स्थ गन्धर्वनगरं शुभम् । निवेशय महाबाहो स्वपुरे सुसमाहिते ॥

महाबाहो “மஹாபாகுவே!
काकुत्स्थ காகுத்தஸ்தரே!
तान् அவர்களை
विनिर्जित्य வென்று
शुभं புண்யசேத்ரமாகிய
गन्धर्वनगरं கந்தர்வநகரத்தை

सुसमाहिते சகலபாக்கியங்களும்
இருக்கப்பெற்றதாகிய
स्वपुरे தேவரீரது நகரத்தில்
निवेशय அடங்கியிருக்கச்
செய்யவேண்டும்.

अन्यस्य न गतिस्त्र देशः परमशोभनः । रोचतां ते महाबाहो नाहं त्वामहितं वदे ॥१३॥

तल “அந்த
देशः தேசமானது
परमशोभनः மஹா புண்யம்
வாய்ந்தது.
अन्यस्य சாதாரணமான
மனிதனுக்கு
गतिः न போகக்கூடிய இட
மாக இல்லை.

महाबाहो மஹாபாகுவே!
ते தேவரீர்
रोचतां சம்மதித்தருள
வேண்டும்.
त्वां தேவரீருக்கு
अहितं செய்யத்தகாத காரி
अहं நான் [யத்தை
न वदे சொல்லேன்.”

तच्छ्रुत्वा राघवः प्रीतो महर्षेर्मातुलस्य च । उवाच बाढमित्येव भरतं चान्ववैक्षत ॥ १४ ॥

मातुलस्य च அம்மானுடையதாய்
महर्षेः மஹர்ஷியினுடைய
तत् அதற்கு
श्रुत्वा திருச்செவியசாற்றிய
राघवः ஸ்ரீராகவர்
प्रीतः மனமிசைந்தவராகி

बाढं इति ‘அப்படியே ஆகட்டும்’
एव என்று
उवाच பதிலுரைத்தார்.
च உடனே
भरतं பரதனை
अन्ववैक्षत திரும்பிப்பார்த்தார்.

सोऽब्रवीद्वाघवः प्रीतः साञ्जलिप्रग्रहो द्विजम् । इमौ कुमारौ तं देशं ब्रह्मर्षे विचरिष्यतः ॥
भरतस्यात्मजौ वीरौ तक्षः पुष्कल एव च । मातुलेन सुगुप्तौ तु धर्मेण सुसमाहितौ ॥१६॥

ச: ராঘவ: அந்த ஸ்ரீராகவர்
பிரீத: மனஸந்தஷ்டிகொண்டவராய்
சாஜ்ஜலிப்ரஹ: வணக்கமாய் அஞ்சலி செய்தவராகி
द्विजं பிராம்மணரைப் பார்த்து
अब्रवीत् இப்படி திருவாய் மலர்ந்தருளினார்:
ब्रह्मर्षे “முனிவர் பெருமானே!
तक्षः च தக்ஷனும்
पुष्कलः एव புஷ்கலனுமாகிய
भरतस्य பரதனுடைய

आत्मजौ குமாரர்களும்
वीरौ சூரர்களும்
इमौ இதோயிருக்கும்
कुमारौ இளவரசுகள்
मातुलेन அம்மானால்
सुगुप्तौ நன்கு பாதுகாக்கப் பட்டவர்களாய்
धर्मेण तु தருமத்தோடும்
सुसमाहितौ எப்போதும் நடக்கின்
तं அந்த [றவர்களாய்
देशं தேசத்தை
विचरिष्यतः ஆண்டு வரட்டும்.

भरतं चाग्रतः कृत्वा कुमारौ सबलानुगौ । निहत्य गन्धर्वसुतान्दे पुरे विभजिष्यतः ॥१७॥
कुमारौ च “இளவரசு இருவர் களும்

सबलानुगौ { सैन्येनियங்களுட
ஆம், பரிவாரஜனங்
களுடனும் கூடினவர்
களாய்

अग्रतः பக்கலில்
कृत्वा வைத்துக்கொண்டு
गन्धर्वसुतान् கந்தர்வமக்களை
निहत्य கொன்று
द्वे पुरे இருநகரங்களாய்
विभजिष्यतः பங்கிட்டுக்கொள்ளட்டும்.

भरतं பரதனை
निवेश्य ते पुरवरे आत्मजौ सन्निवेश्य च । आगमिष्यति मे भूयः सकाशमतिधार्मिकः ॥
अतिधार्मिकः “அதி தர்மவீட்டனாகிய
ते அவ்விரண்டு [பரதன்
पुरवरे சிறந்த புரங்களை
निवेश्य ஸ்தாபித்துவிட்டு
आत्मजौ च குமாரர்களிருவர் களையும்

सन्निवेश्य இருக்கச்செய்துவிட்டும்
मे எனது
सकाशं இடத்திற்கு
भूयः மீளவும்
आगमिष्यति வருவான்.”

ब्रह्मर्षिमेवमुक्त्वा तु भरतं सबलानुगम् । आज्ञापयामास तदा कुमारौ चाभ्यषेचयत् ॥

तु இவ்விஷயத்தில்
ब्रह्मर्षिं முனிவர் பெருமான் னுக்கு
एवं இவ்வண்ணம்
उक्त्वा பதில் தந்தருளிவிட்டு,
भरतं பரதனை

सबलानुगं { सैन्येनியங்களுடனும்
பரிவாரங்களுடனு
மிருக்கின்றவனாய்
आज्ञापयामास நியமித்தருளினார்.
तदा च அப்பொழுதே
कुमारौ இரு குமாரர்களுக்கும்
अभ्यषेचयत् அபிஷேகம் செய்வித்
கருளினார்.

अध्यर्धमासमुषिता पथि सेना निरामया । हृष्टपुष्टजनाकीर्णा केकयं समुपागमत् ॥ २५ ॥

हृष्टपुष्ट- जनाकीर्णा }	ஸர்வபிரகாரத்திலும் மனத்திருப்திகொண் ட ஜனங்களால் நிறைந்துள்ளதும்	सेना पथि अध्यर्धमासं उषिता केकयं समुपागमत्	சேனையானது வழியில் பதினைந்துநாள் கழித்து கேகயதேசத்திற்கு போய்ச்சேர்ந்தது.
----------------------------	--	---	---

निरामया

தோஷமற்றிதமாயிருக்கின்றதுமான

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे शततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23782

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 3058

एकोत्तरशततमः सर्गः—ஐற்றேன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १०१ ॥

भरतपुत्रयो राज्याभिषेकः—பரதபுத்திரர்களுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம்.

श्रुत्वा सेनापतिं प्राप्तं भरतं केकयाधिपः । युधाजिद्राग्यसहितं परां प्रीतिमुपागमत् ॥ १ ॥

केकयाधिपः	கேகயதேசமன்ன ராக்ய	भरतं	பரதரை
युधाजित्	யுதாஜித்து	प्राप्तं	வந்துசேர்ந்துவிட்ட
राग्यसहितं	கார்க்யமுனிவர்சஹி தராயும்	श्रुत्वा	கேட்டு [தரக
सेनापतिं	சேனாபதியாயும்,	परां	மிக்க
		प्रीतिं	மனத்திருப்தியை
		उपागमत्	அடைந்தார்.

स निर्ययौ जनौघेन महता केकयाधिपः । त्वरमाणोऽभिचक्राम गन्धर्वान्कामरूपिणः ॥ २ ॥

केकयाधिपः	கேகயமன்னர்	महता	மஹத்தான
कामरूपिणः	காமரூபிகளான	जनौघेन	ஜனக்கூட்டத்தோடு
गन्धर्वान्	கந்தர்வர்களை	अभिचक्राम	தயாராயினார்.
त्वरमाणः	தூண்ட உத்தேசங் கொண்டவராய்	सः	அவர்
		निर्ययौ	ஊரிலிருந்து ப்ரயாண மாயினார்.

भरतश्च युधाजिच्च समेतौ लघुविक्रमौ । गन्धर्वनगरं प्राप्तौ सबलौ सपदानुगौ ॥ ३ ॥

सबलौ	சையன்யத்தோடிருக் கின்றவர்களும்	भरतः च	பரதரும்,
सपदानुगौ	பரிவாரஜனங்களுட னிருக்கின்றவர்களும்	युधाजित् च	யுதாஜித்தும்,
	கஷ்டமின்றி மேல்வி ழுந்து தாக்க வல்ல வர்களுமான	समेतौ	கலந்து பேசிக்கொண் டவர்களாய்
लघुविक्रमौ		गन्धर्वनगरं	கந்தர்வநகருக்கு
		प्राप्तौ	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

श्रुत्वा तु भरतं प्राप्तं गन्धर्वास्ते समागताः । योद्धुकामा महावीर्या व्यनदन्यै समन्ततः ॥

महावीर्याः	மஹா வீரயசாலி	प्राप्तं	வந்திருப்பதாய்
	கனும்,	श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே
योद्धुकामाः वै	போரில் ஆசையுள்ள	समागताः	ஒன்றுகூடி
ते	அந்த [வர்களுமான	समन्ततः	எல்லாப்பக்கங்களிலும்
गन्धर्वाः	கந்தர்வர்கள்,		
भरतं	பரதரை		

ततः समभवद्युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम् । सप्तरात्रं महाभीमं न चान्यतरयोर्जयः ॥ ५ ॥

ततः	அப்பொழுது	तुमुलं	மிக்க கடுமையாய்
सप्तरात्रं	எழுநாள்	समभवत्	நடந்தேறியது.
युद्धं	போரானது	अन्यतरयोः च	இரு தரத்தாரில்
रोमहर्षणं	மயிர்ச் சிலிர்க்கும்		ஒருவருக்கும்
	வண்ணமாய்	जयः	வெற்றி
महाभीमं	மிக்க பயங்கரமாய்	न	உண்டாகவில்லை.

खड्गशक्तिधनुर्ग्राहा नद्यः शोणितसंस्वाः । नृकलेबरवाहिन्यः प्रवृत्ताः सर्वतो दिशम् ॥

खड्गशक्ति- }	கட்கம், சக்தி, கோத	नृकलेबर- }	மானிடப் பேரதங்களே
धनुर्ग्राहाः }	ண்டம், இவைகளே	वाहिन्यः }	மிதக்கும் வஸ்துக்
	முதலைகளாகவும்,	नद्यः	நதிகள் [களாகவும்,
शोणितसंस्वाः	ரத்தமே ஜலமாகவும்,	सर्वतः दिशं	எல்லா திக்குகளிலும்
		प्रवृत्ताः	ஓடத்தலைப்பட்டன.

ततो रामानुजः क्रुद्धः कालस्यास्त्रं सुदारुणम् । संवर्तं नाम भरतो गन्धर्वेष्वभ्यचोदयत् ॥

ततः	அப்பொழுது	नाम	என்ற பெயருள்ளதும்
रामानुजः	ஸ்ரீராமரின் தம்பியா	सुदारुणं	மகா கொடுமையை வி
	கிய		ளை விக்கவல்லதமான
भरतः	பரதர்	कालस्य	யமனுடைய
क्रुद्धः	மிக்க கோபாவேசங்	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
	கொண்டவராக	गन्धर्वेषु	கந்தர்வர்களின்மீது
संवर्तं	ஸம்வர்த்தம்	अभ्यचोदयत्	போட்டார்.

ते बद्धाः कालपाशेन संवर्तेन विदारिताः । क्षणेनाभिहतास्तेन तिस्रः कोट्यो महात्मनाम् ॥

महात्मनां	மகாபிரபாவசாலி	संवर्तेन	சமவர்த்தம் என்கிற
	களின்	कालपाशेन	காலபாசத்தினால்
तिस्रः	மூன்று	बद्धाः	கட்டுண்டவர்களாய்
कोट्यः	கோடி-க்கணக்கான	विदारिताः	பிளக்கப்பட்டவர்
ते	அவர்கள்	क्षणेन	உடனே [களாக
तेन	அந்த	अभिहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

तं घातं घोरसङ्काशं न स्मरन्ति दिवौकसः । निमेषान्तरमात्रेण तादृशानां महात्मनाम् ॥
 तादृशानां அப்படிப்பட்டதாயி ஥ுக்கும்
 மஹா தைர்யசாலி

महात्मनां कण्ठेऽपि न स्मरन्ति दिवौकसः । निमेषान्तरमात्रेण तादृशानां महात्मनाम् ॥
 கண்முடித் திறப்பதற் குள்ளேயே ன ஸ்ரந்தி

हतेषु तेषु सर्वेषु भरतः कैकयीसुतः । निवेशयामास तदा समृद्धे द्वे पुरोत्तमे ॥ १० ॥
 தக்ஷ தக்ஷசிலாயாं து புஷ்ணம் புஷ்ணாவதே । ண்நிவேசயாமிஸ ததா சமூதே த்வே புரோத்தமே ॥ १० ॥

तक्षं तक्षशिलायां तु पुष्कलं पुष्कलावते । गन्धर्वदेशे रुचिरे गान्धारविषये च सः ॥ ११ ॥
 கைகயீஸுத: கைகேயீதேவியாரின் புதல்வராகிய
 ச: ஸ்ரத: அந்த பரதர்
 தேசு சர்வேசு அவர்கள் அநைவரும்
 ஹதேசு மாண்டபின்னர்
 ண்நிவேசயாமிஸ கார்தாரதேசமெனப் பெயர்கொண்டதும்
 ருசிரே மிக்க அழகாயிருக்கிற துமாகிய
 ண்நிவேசே கந்தர்வர்களது தேசத்தில்

तक्षशिलायां तक्षं च पुष्कलावते । गन्धर्वदेशे रुचिरे गान्धारविषये च सः ॥ ११ ॥
 தக்ஷசிலை என்பதில் தக்ஷணக்காகவும்
 புஷ்ணாவதென்கிற தில்
 புஷ்ணம் புஷ்ணம்
 சமூதே ஸகலபாக்கியங்களா லும்
 த்வே புரோத்தமே இரண்டு ச்ரோஷ்ட மாண நகரங்களை
 ததா அப்பொழுது
 ண்நிவேசயாமிஸ நிருமித்தார்.

धनरत्नौघसम्पूर्णे काननैरुपशोभिते । अन्योन्यसङ्घर्षकृते स्पर्धया गुणविस्तरैः ॥ १२ ॥
 உணர்ந்நௌஸம்பூர்ணே கானநைரூபசோபிதே । ண்நயோந்யஸங்க்ஷர்க்ருதே ஸ்பர்ஸயா ணுணவிஸ்தரே: ॥ १२ ॥

उभे सुरचिरप्रख्ये व्यवहारैरैकलिषैः । उद्यानयानसम्पूर्णे सुविभक्तान्तरापणे ॥ १३ ॥
 ணுணவிஸ்தரே: சீர் தூக்கிப்பார்க்கும் குணவிவரங்களாலும்
 ஂகிலிஷை: கபடமற்ற
 வ்யவஹரே: நடத்தைகளாலும்
 ஸ்பர்ஸயா ஸமமாயிருப்பதால்
 உமே இரண்டும்
 ஂந்யோந்யஸங்க்ஷர்க்ருதே ஒன்றுக்கொன்று ஈடாய் விளங்கின.

गुणविस्तरैः अकिरिषैः व्यवहारैः स्पर्धया उभे । उद्यानयानसम्पूर्णे सुविभक्तान्तरापणे ॥ १३ ॥
 ணுணவிஸ்தரே: அகிலிஷை: கபடமற்ற
 வ்யவஹரே: நடத்தைகளாலும்
 ஸ்பர்ஸயா ஸமமாயிருப்பதால்
 உமே இரண்டும்
 ஂந்யோந்யஸங்க்ஷர்க்ருதே ஒன்றுக்கொன்று ஈடாய் விளங்கின.

उद्यनयान-संपूर्णे उद्यानयान-संपूर्णे । उद्यानयान-संपूर्णे । उद्यानयान-संपूर्णे ।
 உடியான-ஸம்பூர்ணே உடியான-ஸம்பூர்ணே உடியான-ஸம்பூர்ணே உடியான-ஸம்பூர்ணே

काननैः उपशोभिते । अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते ।
 கானநை: ணுபசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே

अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते ।
 ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே

अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते ।
 ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே

अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते ।
 ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே

अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते ।
 ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே

अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते ।
 ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே

अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते ।
 ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே

अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते ।
 ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே

अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते ।
 ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே

अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते ।
 ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே

अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते । अशोभिते ।
 ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே ஂசோபிதே

उभे	இரண்டு
पुरवरे	கிரேஷ்டமான நகர்
	கனும்
विस्तैः	விரிமையிருக்கின்ற
गृहमुख्यैः	பெரியமாளிகைகளால்
रम्ये	அழகுவாய்து
	விளங்கின.
सुहचिरैः	மிக்க அழகாயிருக்
	கின்ற
विमानसम-	ஒரேமா திரியாயிருக்
वर्णिभिः }	கும் சகடங்களால்
उपशोभिते	மிக்க அழகுவாய்ந்து
	விளங்கின.
शोभनीयैः	அலங்காரங்களுக்
	கேற்றதான்

देवायतनविस्तैः	தேவாலயங்களின்
	அனேகங்களால்
शोभिते	அழகுவாய்ந்து
	விளங்கின.
तालैः	தாலமென்கிற விரு
	கூடங்களாலும்
तमालैः	தமாலமென்கிற விரு
	கூடங்களாலும்
तिरुक्कैः	திலகமென்கிற விரு
	கூடங்களாலும்
वकुलैः च	வகுளமென்கிற
	விருகூடங்களாலும்
उपशोभिते	அழகுவாய்ந்து
	விளங்கின.

निवेश्य पञ्चभिर्वर्षैर्भरतो राघवानुजः । पुनरायान्महाबाहुरयोध्यां कैकयीसुतः ॥ १६ ॥

कैकयीसुतः	கைகேயிதேவியாரின்
	புதல்வரும்
राघवानुजः	ஸ்ரீராகவரின் தம்பி
	யாரும்
महाबाहुः	மஹாபாகுவமான
भरतः	பரதர்

पञ्चभिः वर्षैः	ஐந்துவருஷகாலம்
निवेश्य	தங்கியிருந்துவிட்டு
पुनः	மீளவும்
अयोध्यां	அயோத்திக்கு
आयात्	திரும்பிவந்து
	சேர்ந்தார்.

सोऽभिवाद्य महात्मानं साक्षाद्धर्ममिवापरम् । राघवं भरतः श्रीमान्ब्रह्माणमिव वासवः ॥
शशंस च यथावृत्तं गन्धर्ववधमुत्तमम् । निवेशनं च देशस्य श्रुत्वा प्रीतोऽस्य राघवः ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய
सः भरतः	அந்த பரதர்
महात्मानं	மஹாத்மாவும்
अपरं	இரண்டாவதாகிய
साक्षात्	ஸாக்ஷாத்
धर्म इव	தருமதேவதையை
	போலிருப்பவருமான
राघवं	ஸ்ரீராகவரை
वासवः	இந்திரன்
ब्रह्माणं	பிரம்மதேவரை
इव	எவ்வண்ணமோ
	அவ்வண்ணமே
अभिवाद्य	வணங்கி, அடிபணிக்
	து, திருவடிதொழுது

उत्तमं	மஹாவிசேஷமாயிருக்
	கின்ற
गन्धर्ववधं च	கந்தர்வர்களின் ஸம்
	ஹார்த்தையும்,
देशस्य	தேசத்தினுடைய
निवेशनं च	ஸ்தாபித்தலையும்
यथावृत्तं	நடந்தவண்ணமே
शशंस	விண்ணப்பம்
अस्य	இவருக்கு [செய்தார்.
श्रुत्वा	திருச்செவிகாய்த்த
राघवः	ஸ்ரீராகவர்
प्रीतः	திருவுள்ள முவந்தரு
	ளினார்.

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे एकोत्तरशततमः सर्गः ॥

ஐதரதததம: சரீ:—தூற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம். || 102 ||

லக்ஷ்மணபுத்ர ராஜ்யாபிஷேக:—லக்ஷ்மணபுத்திரர்களுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம்.

தச்சுத்வா ஹ்ஸமாபேதே ரா஘வோ ஶ்ராத்மி: சஹ | வாக்யம் ஶ்ராத்மிசங்காசம் ஶ்ராத்மிநோவாச ரா஘வ: ||

ரா஘வ: ஶ்ரீ ராகவார்
 ஶ்ராத்மி: சஹ தம்பிமார்க்களோடுகூடி
 தத் அதை
 ஶ்ருத்வா அறிந்து
 ஹ்ஸம் மனத்திருப்தியை
 ஶாபேதே பெற்றார்.
 ரா஘வ: ச ஶ்ரீ ராகவரே

ஶ்ராத்மி தம்பிமார்களைப்
 பார்த்து
 ஶ்ராத்மிசங்காசம் மிக்க ஆச்சரியகரமாயி
 ருக்கின்ற
 வாக்யம் இந்த மொழியை
 ஶ்ராத்மி திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்:

ஶமோ குமாரோ சௌமித்ரே தவ ஶ்ரமவிசாரதௌ | அஹ்மத்சந்த்ரகேது: ராஜ்யாஸ்தே ஶ்ரமவிசாரதௌ || 2 ||

சௌமித்ரே “ஹே லக்ஷ்மண!
 ஶமோ இதோயிருக்கும்
 தவ உனது
 குமாரோ புத்திரர்களாகிய
 அஹ்மத: அங்கதனும்
 சந்த்ரகேது: சந்திரகேதுவும்

ஶ்ரமவிசாரதௌ தர்மக்ஞானிகள்.
 ராஜ்யாஸ்தே ராஜ்யபரிபாலன
 விஷயத்தில்
 ஶ்ரமவிசாரதௌ நம்பத்தக்க சக்தி
 படைத்தவர்கள்.

ஶமோ ராஜ்யேஶ்மிஷேஷ்யாமி தேச: சாது விதீயதாம் | ரமணியோ ஶ்ரமஸ்தாஸ்தே ரமேதா யத்ர தந்வினௌ ||

தந்வினௌ குகூதம்புத்தியுடைய
 வர்கள்
 ஶமோ இவ்விருவர்களும்
 யத்ர எவ்விடத்தில்
 ரமேதா { வாஸம் செய்வார்க
 ளோ அப்பேர்ப்பட்
 டதும்
 சாது நன்றாய்
 ரமணிய: ரமணியமாய்

அஸ்தாஸ்தே: ஶி அதிக ஜனக்கட்டமில்
 லாததாயுமிருக்கும்
 தேச: ஒரு தேசமானது
 விதீயதாம் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட
 டும்.
 ராஜ்யே ராஜ்யஆளுகையில்
 ஶ்மிஷேஷ்யாமி நான் நியமிக்கப்போகி
 ரேன்.

ந ராஜ்நா யத்ர பீடா ச்யாந்நாஶ்ரமாணா விநாஸநம் |

ச தேசோ ஶ்ரமயதா சௌம்ய நாபராஶ்யாஸ்தே யதா

|| 3 ||

சௌம்ய “ஹே புண்யாத்மாவே!
 அபராஶ்யாஸ்தே ந நாம் எவர்க்கும் அஹி
 தம் செய்யக்கடாது
 யதா என்கிறபடியால்
 யத்ர எது
 ராஜ்நா ஒரு மன்னனுக்கும்
 பீடா ஹிம்ஸையாய்

ந ச்யாத் ஆகாதோ
 ஶ்ரமாணா ஆச்ரமங்களுக்கு
 விநாஸநம் அழிவாய்
 ந ஆகாதோ,
 ச: தேச: அப்படிப்பட்டதாகிய
 தேசமானது
 ஶ்ரமயதா ஆலோசிக்கப்பட்டும்.

तथोक्तवति रामे तु भरतः प्रत्युवाच ह । अयं कारुपथो देशो रमणीयो निरामयः ॥५॥

तु	இவ்விஷயத்தில்	प्रत्युवाच	இப்படிவிண்ணப்பம்
तथा	அவ்வண்ணமாய்	अयं	“இந்த [செய்தார்] :
रामे	ஸ்ரீராமர்	कारुपथः	காருபதமென்கிற
उक्तवति	திருவாய்மலர்ந்தருளி யதும்	देशः	தேசமானது
भरतः ह	பரதரே	रमणीयः	ரமணியமானது.
		निरामयः	தோஷரஹிதமானது.

निवेश्यतां तत्र पुरमङ्गदस्य महात्मनः । चन्द्रकेतोः सुरुचिरं चन्द्रकान्तं निरामयम् ॥ ६ ॥

तत्र	“அதில்	अङ्गदस्य	அங்கதனுக்கும்
निरामयं	தோஷரஹிதமாய்	चन्द्रकान्तं	சந்திரகாந்தமென்கிற நகரமானது
सुरुचिरं	மிக்க அழகுவாய்ந்த		
पुरं	ஓர் நகரமானது [தாய்	चन्द्रकेतोः	சந்திரகேதுவுக்கும்
महात्मनः	மஹாத்மாவான	निवेश्यताम्	நிருமிக்கப்பட்டலாம்.”

तद्वाक्यं भरतेनोक्तं प्रतिजग्राह राघवः । तं च कृत्वा वशे देशमङ्गदस्य न्यवेशयत् ॥ ७ ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	प्रतिजग्राह	ஏற்றுக்கொண்டார்.
भरतेन	பரதரால்	तं देशं च	அந்த தேசத்தையே
उक्तं	சொல்லப்பட்டதாகிய	वशे	தன்வசத்தில்
तत्	அந்த	कृत्वा	செய்துகொண்டு
वाक्यं	மொழியை	अङ्गदस्य	அங்கதனுக்கு
		न्यवेशयत्	உட்படுத்தினர்.

अङ्गदीया पुरी रम्या ह्यङ्गदस्य निवेशिता । रमणीया सुगुप्ता च रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥

अङ्गदकर्मणा	{ மனோபிஷ்டங்களை எல்லாம் கஷ்டமின்றி செய்துமுடிக்கவல்ல வராகிய	रम्या	தேஹாரோக்கியத்திற் கேற்றதும்,
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	सुगुप्ता हि	சத்ருக்களினிடஞ்சல க்கிடமாகாததுமான
अङ्गदस्य	அங்கதனுக்கு	अङ्गदीया	அங்கதியமெனும்
रमणीया च	ரமணியமானதும்	पुरी	ஓர் நகரானது
		निवेशिता	நிருமிக்கப்பட்டது.

चन्द्रकेतोस्तु मल्लस्य मल्लभूम्यां निवेशिता । चन्द्रकान्तेति विख्याता दिव्या स्वर्गपुरी यथा ॥

मल्लस्य	ஸ்சீலனாகிய	दिव्या तु	அழகுவாய்ந்ததாய்
चन्द्रकेतोः	சந்திரகேதுவுக்கு	चन्द्रकान्ता इति	சந்திரகாந்தையெனும்
मल्लभूम्यां	மல்லபூமியெனும் தேசத்தில்	विख्याता	பெயருள்ளது
स्वर्गपुरी यथा	தேவநகரம்போன்ற தாய்	निवेशिता	நிர்மிக்கப்பட்டது.

ததோ ராம: ஸரீ லக்ஷ்ணோ ஸரதஸ்தயா | யயுர்துடே துராதர்பா அஸிஷேகம் ச சக்ரிரே ||

யுடே போரில்
துராதர்பா: சலியாதவர்களாகிய
ராம: ஸ்ரீராமரும்
ஸரத: பராதரும்
லக்ஷ்ண: தயா லக்ஷ்மணரும்
அஸிஷேகம் அபிஷேகத்தை

சக்ரிரே செய்வித்தார்கள்.
தத: அதனால்
ஸரீ: அதிக
ஸரீதி ச மனஸந்தாஷ்டியையும்
யயு: அடைந்தார்கள்.

அஸிஷேக்ய குமாரோ ஸ ஸ்யாபயதி ரா஘வ: | அஜ்ஜதம் ஸ்யமா ஸ்ரீ சந்த்ரேகேதுஸ்துதஸ்யஸம் ||

ஸ: அந்த
ரா஘வ: ஸ்ரீராகவர
குமாரோ குமாரர்களிருவரும்
அஸிஷேக்ய அபிஷேகம் செய்வித்
தருளியபின்னர்

அஜ்ஜதம் அங்கதனை
ஸ்யமா மேற்கு
ஸ்ரீ: தேசத்திற்கும்
சந்த்ரேகேதுஸ்துதஸ்யஸம் சந்திரகேதுவை
வடக்குதேசத்திற்கும்
பிரயாணப்படுத்தி
அனுப்பினார்.

அஜ்ஜதம் சாபி ஸௌமித்ரீலக்ஷ்ணோஸுஜகாம ஹ | சந்த்ரேகேதுஸ்து ஸரத: ஸாஷ்ணியாஹோ ஸஸூவ ஹ ||

ஸௌமித்ர: சமித்ராதேவியாரின்
புதல்வராகிய

ஸுஜகாம உதவியாய்ச் சென்றார்.
ஸரத: அபி பராதரும்
சந்த்ரேகேதுஸ்து: சந்திரகேதுவுக்கும்
ஸாஷ்ணியாஹோ உறவுக்கூட்டாளியாக
ஸஸூவ ஹ ஆயினார்.

லக்ஷ்ண: ஹ லக்ஷ்மணரோ
அஜ்ஜதம் ச அங்கதனுக்கும்

லக்ஷ்ணஸ்த்வஜ்ஜதீயாயா ஸ்வஸரமதாஸித: | பூதே ஸ்திதே துராதர்பே ஹ்யோத்யா ஸுநராகமத் || 13 ||

அஜ்ஜதீயாயா அங்கதயநகரத்தில்
அத: அப்பொழுது
பூதே புதல்வன்
துராதர்பே { ஒப்புயர்வில்லாதபடி
கொண்டாடத்தக்க
வண்ணமாய்
ஸ்திதே ஹ அரசு புரிந்துவருகையில்

லக்ஷ்ண: து லக்ஷ்மணர்
ஸ்வஸரம் ஒருவருக்காலம்
ஸித: வஸித்துவிட்டு
அத்யோத்யா: அயோத்யாநகருக்கு
ஸுந: திரும்பி
அராகமத் வந்துசேர்ந்தார்.

ஸரதோஸி ததீவோஸ்ய ஸ்வஸரமதாஸிதிகம் | அத்யோத்யா ஸுநராகமய ராமபாடாஸுஸ்த ஸ: ||

ஸ: ஸரத: அபி அந்த பராதரும்
ததா அவ்வண்ணமே
ஸ்வஸரம் ஒருவருக்காலத்திற்கு
ஹ சந்த்ரேகேதுஸ்து
அதிகம் அதிகமாய்
ஸத்ய தக்கியிருந்துவிட்டு
ஸத: அவ்விடமிருந்து

அத்யோத்யா: அயோத்யாநகருக்கு
ஸுந: மீளவும்
அராகமய திரும்பிவந்துசேர்ந்து
ராமபாடோ ஸ்ரீராமரது திருவடி
களை
ஸஸ்த தொழுது காலங்கழித்

उभौ सौमित्रिभरतौ रामपादावनुव्रतौ । कालं गतमपि स्नेहान्न जज्ञातेऽतिधार्मिकौ । १५॥

अतिधार्मिकौ	மஹா தருமிஷ்டர் களான	अनुव्रतौ	{ தருமநெறி தவறுது தொழுதுவந்தவர்க ளாய்
सौमित्रिभरतौ	பரதரும் லக்ஷ்மணரு	कालं	காலம்
उभौ अपि	இருவர்களும் [மாகிய	गतं	செல்வதை
स्नेहात्	அன்பினால்	न जज्ञाते	அறியாமலிருந்தார்
रामपादौ	ஸ்ரீராமரது திருவடி களே		கள்.

एवं वर्षसहस्राणि दश तेषां ययुस्तदा । धर्मे प्रयतमानानां पौरकायेषु नित्यदा ॥ १६ ॥

तदा	அக்காலத்தில்	प्रयतमानानां	அசஞ்சல ஆஸக்தி கொண்ட
एवं	இவ்விதமாய்	तेषां	அவர்களுக்கு
पौरकायेषु	பிரஜைகளைப் பரிபாலி த்துவருவதில்	दश	பத்து
धर्मे	தருமநெறியில்	वर्षसहस्राणि	ஆயிரமாண்டுகள்
नित्यदा	ஸர்வகாலமும்	ययुः	கழிந்தன.

विहृत्य कालं परिपूर्णमानसाः श्रिया वृता धर्मपथे परे स्थिताः ।

त्रयः समिद्धा इव दीप्ततेजसो महाध्वरे साधु हुतास्त्रयोऽय्यः ॥ १७ ॥

परिपूर्णमानसाः	மனதில் குறையென்ப தே இல்லாதவர்களாய்	महाध्वरे	பெரியதொரு யாகத் திலே
परे	ஸர்வோத்திருஷ்ட	साधु	நன்றாய்
धर्मपथे	தருமநெறியில் [மான	हुताः	ஆஹுதிகள் செய்யப் பட்டு
स्थिताः	அசஞ்சல ஆஸக்தி கொண்டவர்களாய்	समिद्धाः	புகையின்றிக்கொழுந் துவிட்டெரியும்
श्रिया	அமானுஷ்யசக்தியால்	त्रयः	மூன்று
वृताः	எதையும் செய்து முடித்தவர்களுமான	अय्यः	அக்கினிகள்
सयः	மூவர்களும்	इव	என
कालं	காலத்தை	दीप्ततेजसः	தேஜோமயமாய்
विहृत्य	கழித்துக்கொண்டு		ஜ்வலித்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्र्युत्तरशततमः सर्गः ॥

त्र्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १०३ ॥

कालंरुद्रागमनम्—காலருத்திரன் வருவது.

कस्य चित्त्वथ कालस्य रामे धर्मपथे स्थिते । कालस्तापसरूपेण राजद्वारमुपागमत् ॥१॥

ராமே ஸ்ரீராமர்
 धर्मपथे தருமநெறியில்
 स्थिते तु அசஞ்சல ஆஸக்தியுட
 னிருந் துவருகையில்
 कस्यचित् சில
 कालस्य காலத்திற்கு

अथ பிறகு
 कालः காலருத்திரமூர்த்தி
 तापसरूपेण தபசிவேஷத்தை
 தரித்துக்கொண்டு
 राजद्वारं அரண்மனை வாயிலில்
 उपागमत् வந்துசேர்ந்தார்

सौब्रवील्लक्ष्मणं वाक्यं धृतिमन्तं यशस्विनम् । मां निवेदय रामाय संप्राप्तं कार्यगौरवात् ॥
 दूतोऽस्म्यतिबलस्याहं महर्षेरमितौजसः । रामं दिदृक्षुरायातः कार्येण हि महाबल ॥ ३ ॥

சஃ அவர்
 धृतिमन्तं நிச்சலபுத்தியுடையவ
 ரென
 यशस्विनं மகாபுகழ்பெற்றவரா
 கிய
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
 பார்த்து
 वाक्यं இந்த மொழியை
 अभ्रवीत् சொன்னார்;
 महाबल “அதிசாமர்த்திய
 சாலியே!
 अतिबलस्य ஸர்வவல்லவரும்
 अमितौजसः ஸர்வஸ்ருஷ்டிகர்த்
 தாவுமாகிய

महर्षेः பிரம்மதேவருடைய
 दूतः தூதனாய்
 कार्येण ஒரு காரியமாய்
 रामं ஸ்ரீராமரை
 दिदृक्षुः நேரில் பார்க்கவேண்
 டியவனாய்
 कार्यगौरवात् காரியத்தின் கௌர
 अहं हि நானே [வத்தால்
 आयातः अस्मि இங்குவந்திருக்
 கிறேன்.
 रामाय ஸ்ரீராமருக்கு
 मां என்னை
 संप्राप्तं வந்திருக்கிறதாய்
 निवेदय நீ அறிவி.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सौमित्रिस्त्वरयाऽन्वितः । न्यवेदयत रामाय तापसं तं समागतम् ॥

सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்
 तस्य அவரது
 तत् वचनं ஆம்மொழியை
 श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு
 त्वरया அவசராகாரியமாய்
 अन्वितः மனதிற்கொண்டு

तं அந்த
 तापसं தவசி
 समागतं வந்துகாத்திருப்பதை
 रामाय ஸ்ரீராமரிடம்
 न्यवेदय இப்படி அறிக்கை
 செய்தார்:

जयस्व राम धर्मेण उभौ लोकौ महाद्युते । दूतस्त्वां द्रष्टुमायातस्तपसा भास्करप्रभः ॥५॥

महाद्युते	“ மஹாவைபவசாலி யாகிய	तपसा	தவத்தின் மகிமைமயால்
राम	ஸ்ரீராம !	भास्करप्रभः	{ சூரியன்போன்ற ஒளி கொண்டுவிளங்கு கின்ற
धर्मेण	தருமத்தையே கடை ப்பிடித்திருப்பதால்	दूतः	ஒரு தூதர்
लोकौ	இஹலோகம் பரலோகம்	स्वां	தேவரீரை
उभौ	இரண்டிலும் [ஆகிய	दष्टुं	தரிசிக்க
जयस्व	‘ஜயவிஜயீபவ.’	आयातः	வந்திருக்கின்றார்.”

तद्वाक्यं लक्ष्मणेनोक्तं श्रुत्वा राम उवाच ह । प्रवेक्ष्यतां मुनिस्तात महौजास्तस्य वाक्यधृत् ॥

लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்	रामः	ஸ்ரீராமர்
उक्तं	சொல்லப்பட்ட	उवाच	இப்படி நியமித் தருளினார் :
तत् वाक्यं	அம்மொழிக்கு	तात	“குழந்தாய் :
श्रुत्वा	திருச்செவியாய்த்து	मुनिः	முனிவர்
तस्य	அவருடைய	प्रवेक्ष्यताम्	உள்ளே அழைத் துவரப்பட்டும்.”
वाक्यधृत् ह	விண்ணப்பத்தை அறிந்தவராய்,		
महौजाः	மஹாமஹிமை பெற் றவராகிய		

सौमित्रिस्तु तथेत्युत्त्वा प्रावेशयत तं मुनिम् । ज्वलन्तमिव तेजोभिः प्रदहन्तमिवांशुभिः ॥

सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	अंशुभिः	ஒவ்வொரு அவயவங் களின் ஒளிகளால்
तथा	“அப்படியே செய்	ज्वलन्तं इव	சூரியபகவாணப் போ லிருக்கின்றவருமான
इति	என்று [கிறேன்”	मुनिं	முனிவேஷம் பூண் டிருந்த
उत्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	तं	அவரை
तु	உடனே	प्रावेशयत	உள்ளே எழுந்தருளச் செய்தார்.
तेजोभिः	தெய்வங்களுக்கூரிய பிரபைகளால்		
प्रदहन्तं इव	அக்னியைப் போலிரு க்கின்றவருங்		

सोऽभिगम्य रघुश्रेष्ठं दीप्यमानं स्वतेजसा । ऋषिर्षधुरया वाचा वर्षस्वेत्याह राघवम् ॥८॥

ऋषिः	முனிவேஷம் பூண்	राघवं	ஸ்ரீராகவரை
सः	அவர் [டிருந்த	अभिगम्य	தரிசித்து
रघुश्रेष्ठं	ரகுசூலதிலகரும்	वर्षस्व इति	“பல்லாண்டு பல்லா ண்டு” என்கிற
स्वतेजसा	பிறவிக்குணை தெய்வத் தன்மையால்	मधुरया	மதுரமான
दीप्यमानं	தேஜோமயமாய் விளங் குபவருமான	वाचा	சொற்கொண்டு
		आह	வாழ்த்தினார்.

तस्मै रामो महातेजाः पूजामर्घ्यपुरोगमाम् । ददौ कुशलमव्यग्रं प्रष्टुमेवोपचक्रमे ॥ ९ ॥

महातेजाः मகாதேஜோவானாகிய
 रामः ஸ்ரீராமர்
 तस्मै அவருக்கு
 } அர்க்கியம் முதலிய
 अर्घ्यपुरोगमां வைகளை முதலில்
 செய்து

पूजां வந்தன வழிபாட்டை
 ददौ செய்தருளினார்.
 कुशलं प्रष्टुं குசலத்தை வினாவ
 अव्यग्रं एव ஏற்ற ஸமயத்தையே
 उपचक्रमे எதிர்பார்த்துக்
 காத்தாநின்றனர்.

पृष्ट्व कुशलं तेन रामेण वदतां वरः । आसने काञ्चने दिव्ये निषसाद महायशः ॥

वदतां { தெய்வதேஜஸைப்
 பெற்று விளங்குகிற
 வர்களில்
 वरः உ-த்தமரான
 महायशः பிரசித்திபெற்றவரா
 கிய அவர்
 काञ्चने ஸ்வர்ணத்தாலியற்றப்
 பட்ட

दिव्ये திவ்யமான
 आसने ஓர் ஆஸனத்தில்
 निषसाद எழுந்தருளினார்.
 च அதன்பின்னர்
 तेन அந்த
 रामेण ஸ்ரீராமரால்
 कुशलं குசலம்
 पृष्टः வினாவுப்பட்டார்.

तमुवाच ततो रामः स्वागतं ते महामुने । प्रापयस्व च वाक्यानि यतो दूतस्त्वमागतः ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
 ततः அப்பொழுது
 तं அவரைப் பார்த்து
 उवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார் :
 महामुने “உள்ளத்திலுள்ளதை
 அறியும் மஹானே !
 ते தேவரீர்
 { நன்மனத்துடன்நான்
 செய்யும் மரியாதை
 யை ஏற்றுக்கொள்ள
 வேண்டும்.

त्वं தேவரீர்
 यतः எவரிடமிருந்து
 दूतः தூதுகொண்டுவந்த
 வராய்
 आगतः எழுந்தருளியிருக்
 கின்றீர் ?
 वाक्यानि च சொல்லியனுப்பிய
 ஸமாசாரங்களையும்
 प्रापयस्व ரியமித்தருள்க.”

चोदितो राजसिंहेन मुनिर्वाक्यमभाषत । दूदमेतत्प्रवक्तव्यं हितं वै यद्यवेक्षसे ॥ १२ ॥

राजसिंहेन ராஜோத்தமரால்
 चोदितः வினாவுப்பட்டவராகிய
 मुनिः முனிவேஷம் தரித்
 திருந்த அவர்
 वाक्यं இந்த மொழியை
 अभाषत திருவாய்மலர்ந்
 நதருளினார் :
 हितं वै “நன்மை புரிதலையே

अवेक्षसे தேவரீர் திருவுள்ளத்
 தில் பற்றியுக்கிறீர்
 यदि என்கிற பக்கத்தில்
 एतत् இது
 दूदं நாமிருவரும் தனியே
 இயக்கையில்
 प्रवक्तव्यम् பிரஸ்தாபிக்கத்
 தக்கது”

यः शृणोति निरीक्षेद्वा स वध्यो भविता तव । भवेद्वै मुनिमुख्यस्य वचनं यद्यपेक्षसे ॥

मुनिमुख्यस्य { “உள்ளத்திலுள்ளதை
உள்ளபடி அறிவதில்
முதல்வருடைய (பிர
ம்மதேவருடைய)
வचनं விண்ணப்பத்தை
अपेक्षसे தேவரீர் செவிகொள்
எ இஷ்டப்படுகின்றீர்
यदि என்கிறபக்கத்தில்

यः மற்றவனேனும்
शृणोति ஒருவன்
निरीक्षेत् वा கேட்டாலும் சரி
सः பார்த்தாலும் சரி
तव அவன்
भविता वध्यः தேவரீரால்
मरणतண்டனைக்குப்
पाத்திரனாய்
भवेत् ஆகவேண்டும் ”.

स तथेति प्रतिज्ञाय रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । द्वारि तिष्ठ महाबाहो प्रतिहारं विसर्जय ॥१४॥

सः रामः அந்த ஸ்ரீராமர்
तथा इति அங்ஙனமே செய்வ
प्रतिज्ञाय தாய்
लक्ष्मणं ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டு
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
பார்த்து

अब्रवीत् இப்படி நியமித்தருளி
महाबाहो “மஹாபாகுவே! [நா
प्रतिहारं வாயிலோனை
विसर्जय விடைகொடுத்தனுப்
द्वारि வாயிலில் [பிவிட்டு
तिष्ठ நீ காவல் காத்திரு.

स मे वध्यः खलु भवेत्कथाद्वन्द्वं समीरितम् । ऋषेर्मम च सौमित्रे पश्येद्वा शृणुयाच्च यः ॥

सौमित्रे “லக்ஷ்மண!
मम च எனக்கும்
ऋषेः ரிஷிக்கும்
समीरितं இப்போது ஏற்பட்ட
ருக்கின்றதாகிய
कथाद्वन्द्वं { நாங்கள் இருவர் மட்
டும் இருந்து செய்யும்
ஸம்பாஷணையை

यः च மற்றவனெவனேனு
मोमருவன்
शृणुयात् கேட்டாலும்சரி
पश्येत् वा பார்த்தாலும்சரி
सः அவன்
मे எனது
वध्यः மரணதண்டனைக்குப்
पाத்திரனாய்
भवेत् खलु ஆகியே தீரவேண்டும்.”

ततो निक्षिप्य काकुत्स्थो लक्ष्मणं द्वारि संग्रहम् । तमुवाच मुने वाक्यं कथयस्वेति राघवः ॥

काकुत्स्थः காக்குத்ஸ்தர்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணனை
द्वारि வாயிலில்
संग्रहं காவல் காத்திருக்கும்
படியாய்
निक्षिप्य பொறுப்புக் காட்டி
விட்டு
ततः அதன்மேல்

राघवः ஸ்ரீராகவர்
तं அவரைப்பார்த்து
इति இப்படி
उवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி
मुने “முனிவரே! [நா
वाक्यं நியமனத்தை
कथयस्व தேவரீர் சொல்லியரு
ளலாம்.

यत्ते मनीषितं वाक्यं येन वाऽसि समाहितः । कथयस्वाविशङ्कस्त्वं ममापि हृदि वर्तते ॥

ते “அவரது
மனிஷித் திருவுள்ளமாகிற
வாக்யம் நியமனமானது
யத் எதுவோ அது
மம அபி என்னுடையவும்
ஹ்ரி இருதயத்தில்
வர்தை இருக்கிறது

येन என்கிறபடியால்
अविशङ्कः वा மனதில் எதுவும் ஒளி
க்காதவராகவும்
समाहितः மனதில் பதப்பட்டு
இல்லாதவராகவும்
असि ஆகிறீர்.
कथयस्व சொல்லியருள்
वीराकः”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे ऽयुत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23834

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 3110

चतुस्तरशततमः सर्गः—நூற்றநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ १०४ ॥

ब्रह्मसन्देशकथनम्—பிரம்மாவின்னுடைய ஸந்தேசத்தைத் தெரிவிப்பது.

शृणु राजन्महासच्च यदर्थमहमागतः । पितामहेन देवेन प्रेषितोऽस्मि महाबल ॥ १ ॥

பிதாமஹேன தேவா “பிரம்மதேவரால்
ப்ரேஸித் இவ்விதம் அனுப்பப்
அஸிம் நான். [பட்டவன்
மஹாவல சலியாத
மஹா :ஸ்வ தர்மநெறியிலேயே
இருக்கும்
ராஜன் சக்கிரவர்த்தியாரே!

अहं நான்
आगतः இங்கு வந்திருக்கிறது
यदर्थं எந்த கார்யத்திற்
காகவோ அதை
शृणु { சொல்லும் எனக்குத்
திருச்செவ்சாய்த்த
ருள்க.

तवाहं पूर्वके भावे पुत्रः परपुरञ्जय । मायासम्भावितो वीर कालः सर्वसमाहरः ॥ २ ॥

பரபுரஞ்ஜய “தெய்வசத்ருக்களின்
சம்ஹாரகராகிய
வீர ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவே!
पूर्वके முந்திய
भावे ஏற்பாட்டில்
अहं நான்

तव தேவரீரது
पुत्रः புதல்வனாய்
सर्वसमाहरः ஸகலத்தின் ஸம்
ஹாரகர் த்தாவாய்
कालः யமனென
मायासंभावितः தெய்வசத்தியால்
படைக்கப்பட்டவன்.

पितामहश्च भगवानाह लोकपतिः प्रभुः । समयस्ते कृतः सौम्य स्वाँलोकान्परिरक्षितुम् ॥

லோகபதி: “ஸகலலோகஸ்ருஷ்டி
கர்த்தாவும்
प्रभु: மகா சாமர்த்தியசாலி
भगवान् च பகவானுமாகிய [யும்
पितामहः பிரம்மதேவர்
आह இப்படி சொல்லிய
னுப்பியிருக்கிறார்:
सौम्य ‘புண்யாத்மாவே!

ते தேவரீருக்கு
स्वान् தனது
लोकान् உலகங்களை
परिरक्षितुं நேரில் ஆண்டு பரிபா
லித்துவருகிறதற்கு
समयः நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட
காலமானது
कृतः முடிந்துவிட்டது.

संक्षिप्य हि पुरा लोकान्मायया स्वयमेव हि । महार्णवे शयानोऽप्सु मां त्वं पूर्वमजीजनः॥

पुरा “பூர்வம்
महार्णवे பெருங்கடலில்
अप्सु ஜலத்தில்
शयानः பள்ளிகொண்டிருந்த
त्वं தேவரீர்
मायया திவ்யசக்தியால்

लोकान् हि லோகங்கள் எல்லாவற்றையும்
स्वयं एव தன் உதரத்துக்குள்
संक्षिप्य அடக்கிக்கொண்டு
मां हि என்னையே
पूर्वं முதலில்
अजीजनः ஸ்ருஷித்தருளினீர்.

भोगवन्तं ततो नागमनन्तमुदकेशयम् । मायया जनयित्वा त्वं द्वौ च सच्वौ महाबलौ ॥
मधुं च कैटभं चैव ययोरस्थिचयैर्वृता । इयं पर्वतसम्बाधा मेदिनी चाभवन्मही ॥ ६ ॥

ततः “அதன்மேல்
उदकेशयं ஜலத்தில் படுத்துக்
கொண்டிருப்பதும்
भोगवन्तं च சுகந்தருவதுமாகிய
अनन्तं திருவனந்தமெனும்
नागं च ஆதிசேஷனையும்
महाबलौ மகாபலிஷ்டர்களான
मधुं च மதுவும்
कैटभं एव கைடபன் எனப்படு
கிடுவனுமாகிய
द्वौ இரண்டு
सच्वौ அசுரர்களையும்
मायया திவ்யசக்தியால்

त्वं தேவரீர்
जनयित्वा கிருஷ்டித்தருளியபின்
इयं मही இந்த உலகானது
ययोः அந்த இந்த இருவர்
कण्ठेन
अस्थिचयैः உடம்புகளில் எலும்பு
முதலிய சருமங்களால்
वृता ஏற்பட்டதாய்
पर्वतसम्बाधा பர்வதங்களால் மேடு
பள்ளமாகவும்
मेदिनी च { புல், பூண்டுமுதலிய
வைகள் முளைக்கக்கூ
டிய சமபூமியாகவும்
अभवत् ஆயிற்று.

पद्मे दिव्येऽर्कसङ्काशे नाभ्यामुत्पाद्य मामपि । प्राजापत्यं त्वया कर्म मयि सर्वं निवेशितम् ॥

मां अपि “என்னையும்
नाभ्यां நாபியிலிருந்து
दिव्ये திவ்யமாய்
अर्कसङ्काशे ஜோதிமயமாய் விளங்கிய
पद्मे தாமரை மலரில்
उत्पाद्य ஸ்ருஷித்தருளி

त्वया தேவரீரால்
प्राजापत्यं பிராஜபத்திய
कर्म தொழில்
सर्वं எல்லாமும்
मयि என்னிடத்தில்
निवेशितम् பொறுப்புச்சாட்டி
வைக்கப்பட்டது.

सोऽहं संन्यस्तभारो हि त्वामुपासे जगत्पतिम् । रक्षां विधत्स्व भूतेषु मम तेजस्करो भवान्॥

संन्यस्तभारः हि { “பொறுப்புச்சாட்டப்
பெற்ற பாரத்தை
வகிக்கும்
सः अहं அந்த நான்

जगत्पतिं ஜகத்பதியாகிய
त्वां தேவரீரை
भवान् ‘தேவரீர்

மம எனக்கு
 தெசுர: வேண்டிய சக்தியை
 அளிக்கின்றவராகவும்
 சூதேசு { தேவதைகள், மானி
 டர்கள் இவர்கள் விஷ
 யத்திலும் ஸ்தாவரங்
 கள் விஷயத்திலும்,

ரக்ஷா பாதுகாக்கும்
 தொழிலை
 விவரஸ் அளிக்கத்திருவுள்ள
 பிரங்கவேண்டுமென
 உபாசை பரஸமர்ப்பணம் பண்
 ணி ப்ரார்த்தித்தேன்.

ततस्त्वमपि दुर्धर्षात्तस्माद्वात्सनातनात् । रक्षार्थं सर्वभूतानां विष्णुत्वमुपजग्मिवान् ॥९॥

तत: "ஆனதுபற்றி
 त्वं தேவரீர்
 तस्मात् அந்த
 दुर्धर्षात् மனோவாக்குக்கு
 எட்டாததும்
 सनातनात् } காலதேசவஸ்துக்க
 अपि } ளால் அளவிடமுடி
 யாததுமான

भावत् ஆதிஸ்வரூபத்தில்
 நின்று
 सर्वभूतानां { ஸகல தேவதைகளு
 டையவும் மானிடர்
 களுடையவும் ஸ்தா
 வரங்களுடையவும்
 रक्षार्थं பாதுகாப்பிற்காக
 विष्णुत्वं மஹாவிஷ்ணுவாக
 उपजग्मिवान् வந்துதோன்றினீர்.

अदित्यां वीर्यवान्पुत्रो भ्रातृणां वीर्यवर्धनः । समुत्पन्नेषु कृत्येषु तेषां साहाय्य कल्पसे ॥

अदित्यां "அதிதியினிடத்தில்
 वीर्यवान् மஹா வீர்யமுடைய
 पुत्रः புதல்வனாகி
 तेषां அந்த
 भ्रातृणां பிராதாக்களுக்கு
 समुत्पन्नेषु அப்போதைக்கப்
 போது ஸம்பவிக்கும்

कृत्येषु கிருத்யங்களில்
 साहाय्य உதவிசெய்ய
 वीर्यवर्धनः வீர்யத்தை வளரச்
 செய்கின்றவராய்
 कल्पसे தேவரீர் காத்தரு
 ளினீர்.

स त्वं वित्रास्यमानासु प्रजासु जगतां वर । रावणस्य वधाकाङ्क्षी मानुषेषु मनोऽदधाः ॥

जगतां "பிரபஞ்சங்களுக்
 கெல்லாம்
 वर மேம்பட்டவரே!
 मानुषेषु மனிதர்களும்
 प्रजासु பிரஜைகளும்
 वित्रास्यमानासु அஞ்சி நடுங்கிக்
 கிடக்கையில்

सः त्वं அந்ததேவரீர்
 रावणस्य ராவணனுடைய
 वधाकाङ्क्षी வதத்தை எண்ணின
 வராய்
 मनः திருவுள்ளத்
 திலிருந்ததை
 अदधाः வெளியிட்டருளினீர்.

दश वर्षसहस्राणि दश वर्षशतानि च । कृत्वा वासस्य नियतिं स्वयमेवात्मना पुरा ॥

पुरा "அப்பொழுதே
 आत्मना एव தேவரீராலேயே
 स्वयं தனது அபிப்பிராய
 மாய்
 वासस्य பூலோகத்தில் வலிப்
 दश பத்து [பதற்கு

वर्षसहस्राणि ஆயிரமாண்டுகளும்
 दश பத்து
 वर्षशतानि च நூறு ஆண்டுகளென
 कृत्वा { காலநிர்ணயத்தின்
 नियतिं कृत्वा } எல்லை காணப்பட்
 டிருக்கிறது.

स त्वं मनोमयः पुत्रः पूर्णायुर्मानुषेष्विह । कालो नरवरश्रेष्ठ समीपमुपवर्तितुम् ॥ १३ ॥

மனோமய: { “ஆத்மார் த்தமாநா,
உலகிற்கு சம்பந்த
மில்லாத

புத்: புத்திரராகிய
ச: அந்த தேவரீர்
ஐஹ இவ்வுலகில்
மானுஷே மானிடர்களிடத்தில்

यदि भूयो महाराज प्रजा इच्छस्युपासितुम् । वस वा वीर भद्रं त एवमाह पितामहः ॥

பிதாமஹ: பிரம்மதேவர்
ஏவ் இப்படியும்
ஆஹ விண்ணப்பம்

செய்தார் :

महाराज “எல்லோரையுமாளும்

वीर ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவே!

अथवा विजिगीषा ते सुरलोकाय राघव । सनाथा विष्णुना देवा भवन्तु विगतज्वराः ॥

ராஹ “ஹே ராகவ!
வா அல்லது
தேவரீருடைய
சுரலோகாய தேவலோகத்திற்கு
விஜிगीषா அथ தலைமையாயிருக்கத்
திருவுள்ளமென்றால்

श्रुत्वा पितामहेनोक्तं वाक्यं कालसमीरितम् । राघवः प्रहसन्वाक्यं सर्वसंहारमब्रवीत् ॥

பிதாமஹேன பிரம்மதேவரால்
உக்த் சொல்லியனுப்பப்
பட்டதும்
காலசமீரितம் யமனால் கூறப்பட்ட
டதுமான
வாக்யம் விண்ணப்பத்திற்கு
श्रुत्वा திருச்செவியசய்த்தக
राघवः ஸ்ரீராகவர்

श्रुत्वा मे देवदेवस्य वाक्यं परममद्भुतम् । प्रीतिर्हि महती जाता तवागमनसम्भवा ॥ १७ ॥

देवदेवस्य “பிரம்மதேவருடைய
परम மிக்க
अद्भुतं உத்தமமான
वाक्यं மொழியை
श्रुत्वा हि கேட்டதாலும்
तव உனது

पूर्णयु: { வலிக்கவேண்டிய ஆ
புள்ளவு பூர்ணமாகி
விட்டது.

नरवरश्रेष्ठ ஹே புருஷோத்தம!
उपवर्तितुं திரும்பி எழுந்தருளு
வதற்கு

काल: ஏற்றகாலமானது
समीपम् நெருங்கிவிட்டது”

वस वा वीर भद्रं त एवमाह पितामहः ॥
ते भद्रं தேவரீருக்கு மங்கள
முண்டாகட்டும்.

भूय: இன்னும்

प्रजा: பிரஜைகளை

उपासितुं நேரில் பரிபாலிக்க

इच्छसि यदि वा திருவுள்ளமாயின்

वस தங்கியிருக்கலாம்.

देवा: - தேவர்கள்
विष्णुना ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு
வால்

सनाथा: பாதுகாக்கப்பட்ட
டவர்களாய்

विगतज्वरा: மனக்கவலையற்றவர்

भवन्तु ஆவார்கள்.” [களாய்

राघवः प्रहसन्वाक्यं सर्वसंहारमब्रवीत् ॥

ஸ்ரவஸம்ஹாரகரைப்
सर्वसंहारं { பார்த்து (யமனைப்
பார்த்து)

प्रहसन् புன்னகைசெய்தருளி;

वाक्यं இந்த மொழியை

अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி

னார்:

आगमनसम्भवा வரவால் ஏற்பட்டது
மான

प्रीति: ஸந்தோஷமானது

मे எனக்கு

महती அதிகமாய்

जाता உண்டாகியிருக்கிறது.

त्रयाणामपि लोकानां कार्यार्थं मम सम्भवः । भद्रं तेऽस्तु गमिष्यामि यत एवाहमागतः ॥

தரயாணாம்
லோகானாம் அபி
கார்யாந்த்
மம சம்பவ:
“முன்று
உலகங்களுக்கும்
ஆகவேண்டிய காரியத்
தை முடிப்பதின்
பொருட்டு
எனது அவதாரம்.

அஃ ஆராத:
யத: எவ்
கமிய்யாமி
தே பத்ரம் அஸ்து
நான் வந்தது
எவ்விடத்திலிருந்தோ
அவ்விடத்திற்கே
திரும்பிவருகிறேன்.
நீ வந்த காரியம் நல்ல
தாய் முடியட்டும்.

हृदतो ह्यसि सम्प्राप्तो न मे तत्र विचारणा । मया हि सर्वकृत्येषु देवानां वशवर्तिना ॥ १९ ॥

சர்வசஹார
பிதாமஹ:
அஹ
யதா ஹி
சம்பாஸ:
மே
ஹ்ருத:
“ஸர்வஸம்ஹாரத்
தொழிற்குரியவனே!
நான் முகன்
சொல்லியனுப்பியிருக்
கிறது
எதுவோ அது அப்
படியே
தருமஸம்பிரதாயத்
திற்கு ஒத்தவராயும்
எனது
எண்ணத்திலிருப்பவ
ராகவும்

ஹி அஸி
தவ
விசாரணா ந
சர்வகृत்யேசு
தேவானாம்
வசவர்தினா
மயா
ஸ்யாதவ்ய் ஹி
இருக்கிறீர்.
இவ்விஷயத்தில்
ஆலோசனை செய்ய
வேண்டாம்.
எல்லாக்காரியங்களி
லும்
தேவதைகளுடைய
இஷ்டப்படி நடக்கும்
என்றால்
ஏற்றுக்கொள்ளப்பட
வேண்டியதே.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे चतुस्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23853

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 3129

पञ्चोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ १०५ ॥

दुर्वासस्समागमः—தூர்வாஸமுனி வருவது.

तथा तयोः संवदतोर्दुर्वासा भगवानृषिः । रामस्य दर्शनाकाङ्क्षी राजद्वारमुपागमत् ॥१॥

ததா
தயோ:
சவ்ஹதோ:
பகவாந்
தூர்வாஸ:
அவ்வண்ணம்
அவ்விருவர்களும்
ஸம்பாஷணை செய்து
கொண்டிருக்கையில்
மகா பூஜார்ஹராகிய
தூர்வாஸ

஋ஷி:
ராமஸ்ய
தர்ஸனாகாங்க்ஷி
ராஜதூர்
உபாஸமத்
முனிவர்
பூராமராத
ஸன்னிதானத்தைக்
கோரியவராய்
அரண்மனை வாயிலில்
வந்துசேர்ந்தார்.

सोऽभिगम्य तु सौमित्रिमुवाच ऋषिसत्तमः ॥ २ ॥

ச:
஋ஷிஸத்தம:
சௌமித்ரி
அந்த
முனிவர் பெருமான்
ஸௌமித்ராதேவியா
ரின் புதல்வரை

சு
அபிஹ்ய
உவாச
அப்பொழுது
அங்கிருக்கக்கண்டு
இப்படி ஆக்ஞாபித்
தார்:

रामं दर्शय मे शीघ्रं पुरा मेऽर्थोऽतिवर्तते

॥ ३ ॥

मे “எனது
अर्थः காரியம்
अतिवर्तते இப்பொழுதே தாமத
பபட்டிருக்கிறது.

पुरा முதலில்
शीघ्रं உடனே
रामं ஸ்ரீராமரை
मे எனக்கு
दर्शय காட்டுக.”

मुनेस्तु भाषितं श्रुत्वा लक्ष्मणः परवीरहा । अभिवाद्य महात्मानं वाक्यमेतदुवाच ह ॥४॥

परवीरहा மற்றொரு விஷ்ணு
அவதாரமாகிய

तु இப்பொழுது
महात्मानं ह மஹாத்மாவையே
பார்த்து

लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
मुनेः முனிவரது
भाषितं மொழிக்கு
श्रुत्वा திருச்செவியாய்த்து

अभिवाद्य அடிபணிந்து வணங்கி
एतत् இந்த
वाक्यं மொழியை
उवाच புகன்றார்:

किं कार्यं ब्रूहि भगवन्को वाऽर्थः किं करोम्यहम् ।

व्यग्रो हि राघवो ब्रह्मन्मुहूर्तं प्रतिपालयताम्

॥ ५ ॥

ब्रह्मन् “வேறு பிரம்மன்!
राघवः ஸ்ரீ ராகவார்
व्यग्रः வேறு ஒரு காரியமாயி
ருக்கிறார்.
हि ஆகையால்
मुहूर्तं ஒரு முகூர்த்தகாலம்
प्रतिपालयतां தாமதிக்கவேண்டிய
ருக்கிறது.
भगवन् ஸ்வாமி!
कार्यं ஆகவேண்டிய காரியம்

किं என்ன?
अर्थः விஷயத்தின் பிரபாவம்
कः எத்தன்மையது?
वा அல்லது
अहं அடியேன்
कोमि இப்பொழுது செய்ய
तत् தருவது
कि யாதேனுமுளதோ?
ब्रूहि தேவரீர் ஆக்ஞாபித்
तருள்க.”

तच्छ्रुत्वा ऋषिशार्दूलः क्रोधेन कलुषीकृतः । उवाच लक्ष्मणं वाक्यं निर्दहन्निव चक्षुषा ॥

तत् श्रुत्वा அதற்குச் செவியாய்த்
து
ऋषिशार्दूलः முனிவர்பெருமான்
क्रोधेन கோபத்தினால்
कलुषीकृतः மெய்மறந்தவராய்

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
चक्षुषा கண்ணால் [பார்த்து
निर्दहन् इव கொளுத்துகின்றவர்
போலாகி
वाक्यं இந்த மொழியை
उवाच மொழிந்தனர்:

अस्मिन्क्षणे मां सौमित्रे रामाय प्रतिवेदय

॥ ७ ॥

सौमित्रे “வேறு ஸௌமித்ரே!
अस्मिन् இந்த
क्षणे நிமிஷமே

रामाय ஸ்ரீராமர் முன்னிலை
मां என்னை [யில்
प्रतिवेदय கொண்டுவரப்பெய்து
வாயாக

अस्मिन्क्षणे मां सौमित्रे न निवेदयसे यदि । विषयं त्वां पुरं चैव शपिष्ये राघवं तथा ॥

भरतं चैव सौमित्रे युष्माकं या च सन्ततिः ॥ ८ ॥

சௌமित्रே “ஹே ஸௌமித்ரே!
அஸிமந் இந்த
க்ஷணே நிமிஷமே
மா என்னை
நிவேதயசே ந யதி நீ கொண்டுபோய்விடா
என்றால்

சௌமित्रே ஹே ஸௌமித்திரே!
ஏவ் உன்னையும்

भरतं एव पाठनैयम्
राघवं तथा राकवणैयम्
युष्माकं உங்களது
सन्ततिः ஸந்ததி
या च எதுவோ அதையும்
पुरं च நகரையும்
विषयं एव நாட்டையும்
शपिष्ये சபித்துவிடுவேன்.

न हि शक्याम्यहं भूयो मन्युं धारयितुं हृदि । तच्छ्रुत्वा घोरसङ्काशं वाक्यं तस्य महात्मनः ॥

चिन्तयामास मनसा तस्य वाक्यस्य निश्चयम् ॥ ९ ॥

ஹி “என்னெனில்
அஹ் நான்
ஹ்வி எதிலும் முக்கியமா
யுள்ளதில்
भूयः அதிகமாயுள்ள
मन्युं சங்கடத்தை
धारयितुं பொறுத்துக்கொள்ள
शक्यामि न முடியாமலிருக்கி
तस्य அந்த [மேன்.]”

महात्मनः மஹானுபாவரது
घोरसङ्काशं கோபமான
वाक्यं மொழிக்கு
श्रुत्वा செவிசாய்த்து
तत् அப்படியிருப்பதால்
तस्य वाक्यस्य அந்தச் சொல்லின்
निश्चयं கருத்தை
मनसा மனத்தில்
चिन्तयामास ஆலோசனை செய்தார்.

एकस्य मरणं मेऽस्तु मा भूत्सर्वविनाशनम् । इति बुद्ध्या विनिश्चित्य राघवाय न्यवेदयत् ॥

மே ‘என்
एकस्य ஒருவனுக்கு
मरणं மாணம்
अस्तु நேரிடுக.
सर्वविनाशनं ஸகலருக்கும்நிவி
मा मृत् உண்டாகவேண்டாம்’

इति என்று
बुद्ध्या நுண்ணறிவால்
विनिश्चित्य நிச்சயித்துக்கொண்டு
राघवाय ஸ்ரீராகவருக்கு
न्यवेदयत् தெரிவித்தார்.

लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा रामः कालं विसृज्य च । निसृत्य त्वरितं राजा अत्रेः पुत्रं ददर्श ह ॥

लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணனது
वचः விண்ணப்பத்திற்கு
श्रुत्वा திருச்செவிசாய்த்த
राजा பிரபுவாகிய
रामः ஸ்ரீராமர்
कालं காலநுதரமூர்த்திக்கு

विसृज्य च விடைகொடுத்தனுப்பி
त्वरितं சடக்கென [விட்டு
निसृत्य வெளியில் ஓடிவந்து
अत्रेः அத்திரியின்
पुत्रं புத்திரரை
ददर्श கண்டார்
ह காண்!

सोऽभिवाद्य महात्मानं ज्वलन्तमिव तेजसा । किं कार्यमिति काकुत्स्थः कृताञ्जलिरभाषत ॥

ச: அந்த
காகுத்ஸ்த: காகுஸ்தர்
தேஜஸா தேஜஸால்
ஜ்வலந்த் இவ அக்கினியென ஜ்வலி
ததுக்கொண்டிருக்கும்
மஹாத்மா வை மஹாத்மாவை

अभिवाद्य वण्णंकि अपिवातनम्
पண்ணि
कृताञ्जलि: अஞ்சலிஹஸ்தராய்
कार्यं “நியமனம்”
किं “என்ன?”
इति “என்று”
अभाषत கேட்டருளினார்.

तद्वाक्यं राघवेणोक्तं श्रुत्वा मुनिवरः प्रभुम् । प्रत्याह रामं दुर्वासाः श्रूयतां धर्मवत्सल ॥

राघवेण ஸ்ரீராகவரால்
उक्तं மொழியப்பட்டதா
तत् वाक्यं அம்மொழிக்கு [கிய
श्रुत्वा திருச்செவி சாய்த்த
दुर्वासा: துவ்வாஸ
मुनिवरः முனிவர் பெருமான்
प्रभुं பிரபுவாகிய

रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
प्रत्याह இப்படி பதிலுரைத்
தார்:
धर्मवत्सल “தர்மத்தில் சலியாத
வரே!
श्रूयताम् திருச்செவிசாய்க்க
பட்டடும்.

अद्य वर्षसहस्रस्य समाप्तिस्तपसो मम । सोऽहं भोजनमिच्छामि यथासिद्धं तवानघ ॥

मम “எனது
वर्षसहस्रस्य ஆயிரம் வருஷங்களா
ய்ச்செய்துவந்த
तपस: தவத்திற்கு
अद्य இப்பொழுது
समाप्ति: முடிவு ஏற்பட்டது.
अनघ புண்ணியாத்மாவே!

स: அந்த
अहं நான்
तव தேவர்க்கு
यथासिद्धं பாகம்செய்யப்பட்டிரு
க்கிறது எனதுவோ அந்த
भोजनं போஜனத்தை
इच्छामि வேண்டுகின்றேன்.”

तच्छ्रुत्वा वचनं राजा राघवः प्रीतमानसः । भोजनं मुनिसुखाय यथासिद्धमुपाहरत् ॥

राजा பிரபுவாகிய
राघव: ஸ்ரீராகவர்
तत् அந்த
वचनं நியமனத்தை
श्रुत्वा எற்றுக்கொண்டு
प्रीतमानस: உள்ளம் குளிர்ந்தவ
ராகி

यथासिद्धं சமைக்கப்பட்டிருந்
தது எனதுவோ அந்த
भोजनं போஜனத்தை
मुनिसुखाय முனிவர்பெருமா
னுக்கு
उपाहरत् அளித்தார்.

स तु श्रुत्वा मुनिश्रेष्ठस्तदन्मममृतोपमम् । साधु रामेति सम्भाष्य स्वमाश्रममुपागमत् ॥

स: அந்த
मुनिश्रेष्ठ: முனிவர்பெருமான்
अमृतोपमं அமிருதம்போலிருந்த

तत् அந்த
अन्नं அன்னத்தை
श्रुत्वा அருந்திவிட்டு

து இப்பொழுது
 ராம “ஹீராம!
 சாது திருப்திகொண்டேன்”
 இதி என்று

சம்பாஷ புதும்ர் துவிட்டு
 ச்வ் தனது
 ஆசிரமத்திற்கு
 உபாசமத் எழுந்தருளினார்.

तस्मिन्नाते मुनिवरे स्वाश्रमं लक्ष्मणाग्रजः । संसृत्य कालवाक्यानि ततो दुःखमुपागमत् ॥

தஸ்மிந் அந்த
 முனிவர் பெருமான்
 சுவாசிரமம் தமது ஆசிரமத்திற்கு
 ரதே போனபின்னர்
 லக்ஷ்மணாபிரஜ: லக்ஷ்மணனுக்குப்
 பெரியவர்

காலவாக்யானி காலருத்திரனது ரிபர்
 தனைகளை
 சம்ஸூத்ய ரினைத்து
 தத: அதனால்
 து:சுவ் ஆயாசத்தை
 உபாசமத் அடைந்தார்.

दुःखेन च सुसन्तप्तः स्मृत्वा तद्द्वेददर्शनम् । अवाङ्मुखो दीनमना व्याहृतं न शशाक ह ॥

தத் அப்படி
 தோர்ஷன் { ஸஹிக்கமுடியாத
 வண்ணமாய் சம்பவித்
 திருப்பதை
 ஸூ:வா ரினைத்து
 து:சுவ் துயரத்தினால்

தீனமனா: மனவேதனைப்படு
 கின்றவராய்
 அவாங்குமுக: ச தலைகீழ் நோக்கியவ
 ராயும்
 சுசந்தஸ: மிக்க தவிப்புண்டவ
 ராகி
 வ்யாஹ்ருத் து வாய்திறந்து பேசக்கூட
 சசாக ந முடியாமலிருந்தார்.

ततो बुद्ध्या विनिश्चित्य कालवाक्यानि राघवः ।

नैतदस्तीति निश्चित्य तूष्णीमासीन्महायशः

॥ १९ ॥

மஹாயசஸ்வினயாகிய
 ராசுவ: ஹீராகவர்
 துத்தியா நுண்ணறிவைக்
 கொண்டு
 காலவாக்யானி காலருத்ரமூர்த்தியின்
 ரிபந்தனைகளை
 வினிசூத்ய தானே முன்பின் ஆ
 லோசனைசெய்து

தத: அதனால்
 உதத் இது (மனவேதனைப்
 அஸ்தி ந ஆகாது [படுவது]
 இதி என்று
 நிசூத்ய மனதில் உறுதிசெய்
 துகொண்டு
 தூஷ்ணீ மௌனமாய்
 அஸீத் இருந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23872

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 3148

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे एकत्रिंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஹீராமர் ஸந்திதியில் அச்வமேத
 யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஹீமத் ராமாயணத்தில் முப்பத்தோராவது
 தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஹ்யாं श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
द्वात्रिंशोऽह्नि उत्तरकाण्डे षडुत्तरशततमसर्गमारभ्य दशोत्तरशततमसर्गपर्यन्तं
(23873—24000 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 128]

[ஆதிகில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
முப்பத்திரண்டாவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் நூற்றாறாவது
ஸர்க்கம் முதல் நூற்றுப்பத்தாவது ஸர்க்கம் முடிய (23873—24000)
கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோக சங்கியை 128]

षडुत्तरशततमः सर्गः—நூற்றாறவது ஸர்க்கம். || १०६ ||

लक्ष्मणत्यागः, लक्ष्मणस्वर्गमनं च—லக்ஷ்மணனை இழப்பதும்
லக்ஷ்மணன் ஸ்வர்க்கமடைவதும்.

अवाञ्मुखमथो दीनं दृष्ट्वा सोममिवापुतम् । राघवं लक्ष्मणो वाक्यं हृष्टो मधुरमब्रवीत् ॥

हृष्टः	{ நடைபெற்றதெல்லாம் நியாயமென திரு வுள்ளத்திலுறுதி கொண்டிருந்த	आपुतं सोमं इव दृष्ट्वा मधुरं	राकुक्किराஸ்தனு சந்திரனை போலிருப்பவராய் கண்டு துக்கசாந்தியை விளை விக்கத்தக்கதாகிய இந்த மொழியை அவ்வித் திருவாய்மலர்ந்தருளி ரை:
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		
अथो	அப்பொழுது		
राघवं	ஸ்ரீராகவரை	वाक्यं	இந்த மொழியை
अवाङ्मुखं	தலைகுவிந்துகொண்டு	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி
दीनं	விஷண்ணராய்		

न सन्तापं महाबाहो मदर्थं कर्तुमर्हसि । पूर्वनिर्माणवद्धा हि कालस्य गतिरीदृशी ॥ २ ॥

महाबाहो	“ஹே மஹாபாஹோ!	हि	என்கிறபடியால்
कालस्य	காலத்தினுடைய	मदर्थं	அடியேனுக்காக
ईदृशी	இத்தன்மையான	सन्तापं	மனவேதனைக்கு
गतिः	கதி	कर्तुं	இடங்கொடுக்க
पूर्वनिर्माणवद्धा	பூர்வகர்மங்களின்	अर्हसि न	தேவரீர் திருவுள்ளம்
	பயன்		கொள்ளலாகாது.

जहि मां सौम्य विस्रब्धं प्रतिज्ञां परिपालय । हीनप्रतिज्ञाः काकुत्स्थ प्रयान्ति नरकं नराः॥

सौम्य	“புண்பாத்தமாவாகிய	नराः	மனிதர்கள்
काकुत्स्थ	காகுத்தரே!	नरकं	நரகத்தை
प्रतिज्ञां	{ வாக்களித்தவண்ண மே எதையும் எப்ப வும் நிறைவேற்றுகி றதை	प्रयान्ति	அடைகிறார்கள்.
परिपालय	தேவரீர் பற்றியிருக்க வேண்டும்.	मां	என்னை
हीनप्रतिज्ञाः	சொன்னசொல்லைத் தவறி நடக்கும்	विस्रब्धं	திருவுள்ளத்தில் சிறி தும் கலக்கமுறாது
		जहि	தேவரீர் நிவாரணஞ் செய்வீராக.

यदि प्रीतिर्महाराज यद्यनुग्राह्यता मयि । जहि मां निर्विशङ्कस्त्वं धर्मं वर्धय राघव ॥ ४ ॥

महाराज	“மேலொருவரில்லாத பிரபுவாகிய	यदि निर्विशङ्कः	உண்டெனில், மனோபலமுடைய வராகி
राघव	ஸ்ரீராகவ !	मां	என்னை
त्वं	தேவரீர்	जहि	நிவாரணஞ்செய்தருள வேண்டும்.
मयि	என்னிடத்தில்	धर्मं	அறத்தை
प्रीतिः	பிரியம்	वर्धय	ஒங்கிவளரச்செய் வீராக.”
यदि	உண்டென்கிற பகைத் திலும்		
अनुग्राह्यता	தனைய புரிதல்		

लक्ष्मणेन तथोक्तस्तु रामः प्रचलितेन्द्रियः । मन्त्रिणः समुपानीय तथैव च पुरोधसम् ॥

लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்	रामः	ஸ்ரீராமர்
तु	இவ்விஷயத்தில்	प्रचलितेन्द्रियः	{ மனதைப் பூர்வநிலைக் குக் கொண்டுவந்தவ ராகி
तथा	இவ்வண்ணம்	मन्त्रिणः एव	மந்திரிமார்களுமும்
उक्तः	{ உரைசெய்யப்பட்டத ற்குத் திருச்செவ்விசா ய்த்த	पुरोधसं तथा च	புரோஹிதரையும்
		समुपानीय	வரவழைத்தார்.

अब्रवीच्च तदा वृत्तं तेषां मध्ये स राघवः । दुर्वासोऽभिगमं चैव प्रतिज्ञां तापसस्य च ॥६॥

सः	அந்த	दुर्वासोऽभिगमं } च एव	தர்வாஸமுநிவர் வந் ததைப் பற்றியது மான
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	वृत्तं	நடந்த விருத்தார் தத்தை
तेषां	அவர்களுடைய	तदा	அப்பொழுது
मध्ये	முன்னிலையில்	अब्रवीत्	சொன்னார்.
तापसस्य	அடியாரொருவருக்கு		
प्रतिज्ञां च	வாக்களித்திருந்த தைப் பற்றியும்		

तच्छ्रुत्वा मन्त्रिणः सर्वे सोपाध्यायाः समागमन् । वसिष्ठस्तु महातेजा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

सोपाध्यायाः	புரோகிதர்களுட னிருந்த	तु	அச்சமயத்தில்
मन्त्रिणः	மந்திரிமார்கள்	महातेजाः	மஹாதேஜஸ்சியாகிய
सर्वे	எல்லோரும்	वसिष्ठः	வலிஷ்டர்மாத் திரம்
तत् श्रुत्वा	அதைக் கேட்டு, { ஒருவரோடொருவர் ஆலோசனை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.	एतत्	இந்த
समागमन्		वाक्यं	மொழியை
		उवाच ह	சொன்னார்:

हृष्टमेतन्महाबाहो क्षयं ते रोमहर्षणम् । लक्ष्मणेन वियोगं च तव राम महायशः ॥ ८ ॥

महायशः “मஹா யசஸ்வியாகிய
ராம ஸ்ரீராம!
மஹாபாஹோ!
தேவரீருடைய
புதவ் இந்த
ரோமஹ்ஷம் பக்திபூர்வமான பயத்
தை விளங்கக்காட்டும்

क्षयं முடிவு
दृष्टं எனக்குத் தெரிந்த
विषयम्; விஷயம்;
तव च தேவரீருக்கும்
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணருடன்
वियोगः வியோகமுண்டு.

त्यजैनं बलवान्कालो मा प्रतिज्ञां वृथा कृथाः । विनष्टायां प्रतिज्ञायां धर्मोऽपि च लयं व्रजेत्॥

प्रतिज्ञां வாக்களித்து
விட்டதை
वृथा मा कृथाः வீணாக்கல்கூடாது;
प्रतिज्ञायां சொன்னசொல்லுக்கு
विनष्टायां च தவறு ஏற்படில்
धर्मः अपि தருமமே

लयं நாசத்தை
व्रजेत् அடையும்.
कालः விதி
बलवान् எதிலும் வலியது;
एनं இவரை
त्यज த்யஜித்துவிடுவீராக.

ततो धर्मे विनष्टे तु त्रैलोक्यं सचराचरम् । सदेवर्षिगणं सर्वं विनश्येत् न संशयः ॥ १० ॥

धर्मं “தருமம்
विनष्टे तु அழியுமாயின்
ततः அதனால்
सचराचरं சராசரங்களுள்ளிட்ட
தும்

सदेवर्षिगणं तु { தேவகணங்கள் ரிஷி
கணங்களுள்ளிட்ட
துமான
त्रैलोक्यं மூவுலகங்கள்
सर्वं विनश्येत् எல்லாமும் அழியும்.
न संशयः இதற்கு ஐயமில்லை.

स त्वं पुरुषशार्दूल त्रैलोक्यस्याभिपालनात् । लक्ष्मणेन विना चाद्य जगत्स्वस्थं कुरुष्व ह ॥

पुरुषशार्दूल “ஹே புருஷோத்தம!
त्रैलोक्यस्य மூவுலகங்களுடைய
अभिपालनात् பாரத்தை வலுரிக்
கின்றமையால்

अद्य இப்பொழுது
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணனுடன்
विना च விட்டுப்பிரிந்தவராய்
जगत् ह மானிடலோகத்தையும்
स्वस्थं சேஷமடைந்ததாய்
कुरुष्व செய்தருள்வீராக.”

तेषां तत्समवेतानां वाक्यं धर्मार्थसंहितम् । श्रुत्वा परिषदो मध्ये रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥

समवेतानां பலர்வந்துகூடியிருந்த
तेषां அவர்களுடைய
परिषदः சபையினது
मध्ये முன்னிலையில்

तत् அந்த
वाक्यं மொழிக்கு
श्रुत्वा செவியாய்த்த
रामः ஸ்ரீராமர்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்

धर्मार्थसंहितं { தருமம் ஒன்றே
எதிலும் பிரதானமெ
ன்கிறதை நன்கு
விளங்கக்காட்டுகிற

अब्रवीत् இப்படி நியமித்தருளி
னார் :

विसर्जये त्वां सौमित्रे मा भूद्धर्मविपर्ययः । त्यागो वधो वा विहितः साधूनां तूभयं समम् ॥

சௌமित्रே “சுமித்ரா தேவியாரின்
 புதல்வா !
त्वां உன்னை
विसर्जये நான் இழந்துவிடுகின்
 றேன்.
धर्मविपर्ययः தருமத்திற்கு பங்க
 மென்பது
मा भूत् கூடாது.

साधूनां ஸாதுக்களுக்கு
विहितः तु விதிவசமாயின்
त्यागः பெரும் வெகுமான
 மாய்த்தானிருக்கட்டும்
वधः वा வதமாய்த்தானிருக்
 கட்டும்
उभयं இரண்டும்
समम् ஸமமே.”

रामेण भाषिते वाक्ये बाष्पव्याकुलितेन्द्रियः । लक्ष्मणस्त्वरितं प्रायात्स्वगृहं न विवेश ह ॥

ராமேண ஸ்ரீராமரால்
वाक्ये இந்த மொழி
भाषिते சொல்லப்பட்டதும்
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
बाष्प- கண்களில் கண்ணீர்
व्याकुलितेन्द्रियः } ததும்ப இந்திரியங்
 கள் கலங்கியவராகி

स्वगृहं தமது மாளிகைக்கு
विवेश न போகவில்லை.
त्वरितं ह தகூணமே
प्रायात् நேராய் வெளியில்
 போய்விட்டார்.

स गत्वा सरयूतीरमुपस्पृश्य कृताञ्जलिः । निगृह्य सर्वस्रोतांसि निश्वासं न मुमोच ह ॥

सः அவர்
सरयूतीरं ஸரயூதிக்கு
गत्वा போய்ச் சேர்ந்து
उपस्पृश्य நீராடி
कृताञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தராகி
सर्वस्रोतांसि எல்லா இந்திரியங்க
 ளையும்

निगृह्य அதது தொழிலை புரிந்
 தவண்ணமாய் ஒடுக்கி
निश्वासं மூச்சிழுப்பதை
मुमोच न செய்யாமலிருந்து
 விட்டார்
ह காண் !

अनिश्वसन्तं युक्तं तं सशक्राः साप्सरोगणाः । देवाः सर्षिगणाः सर्वे पुष्पैरभ्यकिरन्स्तदा ॥

सशक्राः இந்திர னுள்ளிட்
 டவர்களும்
साप्सरोगणाः அப்ஸரகணங்களுள்
 ளிட்டவர்களும்
सर्षिगणाः ரிஷிகணங்களுள் ளிட்
 டவர்களுமான
देवाः தேவர்கள்
सर्वे எல்லோரும்

तदा அப்பொழுது
अनिश्वसन्तं ச்வாஸபந்தம் பண்
 ணினவராய்
युक्तं வாஸுதேவனுயிருக்
 கிற
तं அவர்மீது
पुष्पैः பூமாரி
अभ्यकिरन् பொழிந்தனர்.

अदृश्यं सर्वमनुजैः सशरीरं महाबलम् । प्रगृह्य लक्ष्मणं शक्रस्त्रिदिवं संविवेश ह ॥ १७ ॥

सर्वमनुजैः	மாணிடர்கள் எவர்க ளாலும்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
अदृश्यं	பார்க்கமுடியாத வராகி	शक्रः	இந்திரன்
सशरीरं	{ திருமாலுடைய திரு மேனியையடைந்து விட்ட	प्रगृह्य	எடுத்தணைத்து நல் வரவுகொண்டாடி
महाबलं	மஹா ஸாமர்த்திய சாலியாகிய	त्रिदिवं	வைகுண்டத்திற்கு
		संविवेश	எழுந்தருளப் பண்ணினார்.
		ह	காண்.

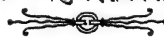
ततो विष्णोश्चतुर्भागमागतं सुरसत्तमाः । हृष्टाः प्रमुदिताः सर्वेऽपूजयन्समहर्षयः ॥ १८ ॥

समहर्षयः	மஹரிஷிகளுள் ளிட்ட	चतुर्भागं	{ அம்சங்களில் நாலில் ஒருபாகமாகிய அவரை
सुरसत्तमाः	தேவோத்தமர்கள்	प्रमुदिताः	உள்ளம் பூரித்தவர் களாகி
सर्वे	எல்லோரும்		{ பக்திபூர்வமான மயிர்க்கிவிரிப்பு கொண்டவர்களாகி பூஜித்தார்கள்.
ततः	அவ்விடத்திற்கு	हृष्टाः	
आगतं	வந்துசேர்ந்துவிட்ட	अपूजयन्	
विष्णोः	விஷ்ணு வினது		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षडुत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23890

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 3166

सतोत्तरशततमः सर्गः—आर्षं प्रोवाहयन् लोकां ॥ १०७ ॥

कुशलवयोरभिषेकः—कुसुमं च लवणं च मृदुं च त्रिवेणु.

विस्मय्य लक्ष्मणं रामो दुःखशोकसमन्वितः । पुरोधसं मन्त्रिणश्च नैगमांश्चेदब्रवीत् ॥ ११ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	पुरोधसं च	புரோஹிதரையும்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	मन्त्रिणः	மந்திரிமார்களையும்
विस्मय्य	அனுப்பிவிட்டு	नैगमान् च	வேதவித்துக்களையும்
दुःखशोक-}	ஸஹிக்கமுடியாத	इदं	இப்படி [பார்த்து
समन्वितः }	சோகத்தில் முழுகிய வராகி	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி ரை:

अद्य राज्येऽभिषेक्ष्यामि भरतं धर्मवत्सलम् । अयोध्यायाः पतिं वीरं ततो यास्याम्यहं वनम् ॥

अद्य	“இப்பொழுது	राज्ये	ராஜ்யபரிபாலனத்தில்
अयोध्यायाः	அயோத்திமாநகருக்கு	अभिषेक्ष्यामि	முடிசூட்டிவைக்கின்
पतिं	மன்னனாகி	ततः	அதன்பின்னர் [நேன்.
धर्मवत्सलं	தருமத்தில் சலியாப் பற்றுவைத்தவனென	अहं	நான்
वीरं	மஹாபிரசுத்திபெற்ற	वनं	வனவாஸம்செய்ய
भरतं	பரதனை [வன	यास्यामि	போகிறேன்.

ப்வேசயத சம்ஃராந்மா ஸூக்லாஸ்ய பர்யய: | அசுயைவாஹ் ஃமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந ஃதாந் ஃததிஸ் ||

காலஸ்ய பர்யய: “காலதாமஸம்

ஸா ஸூத் வேண்டாம்.

சம்ஃராந் ஸாமக்ரிகளை

ப்வேசயத சேர்த்துக்கொண்டு

வாருங்கள்;

லக்ஷ்மணே

லக்ஷ்மணனால்

ஃதாந்

அடையப்பட்ட

ஃததிஸ்

கதியை

அஹ்

நான்

அத எவ

இப்பொழுதே

ஃமிஷ்யாமி

அடையப்போகிறேன்.”

தத்சூத்வா ராஃவேணோக்த் சர்வா: ப்ருதயோ ஸூசம் | ஸூர்ப்மி: ப்ரணதா ஸூமௌ ஃததசத்வா இவாஃபவந் ||

ராஃவேண

உக்த்

சூத்வா

ப்ருதய:

சர்வா:

தத்

ஸூசம்

ஸ்ரீராகவரால்

சொல்லப்பட்டதை

கேட்ட

அன்பர்கள்

எல்லோரும்

அப்பொழுது

அதிவிசேஷமாக

ஸூமௌ

பூமியில்

ஸூர்ப்மி:

முடிகளைத்தாழ்த்தி

ப்ரணதா:

நமஸ்கரிக்கின்றவர்

களாகி

ஃததசத்வா: இவ

உயிரிழந்தவர்கள்

அஃபவந்

இருந்தார்கள். [போல்

ஃரதத்வ் விஸஞ்ஜோஸூசூத்வா ராமஸ்ய ஃபாபிதம் | ராஜ்ய் விஃரஃயாமாஸ வசந் சேதம்ஃவ்ரவீத் ||

ராமஸ்ய

ஃபாபிதம்

சூத்வா

ஃரத:

ஸ்ரீராமரது

திருவாக்குக்கு

திருச்செவியைத்த

பரதர்

விஸஞ்ஜ:

விஷயங்களின் துட்ப

ங்களை உள்ளபடி

அறியாதவாறு

அஸூத்

இருந்தனர்.

ராஜ்ய்

ராஜ்யத்தை

விஃரஃயாமாஸ

திருணமாய்ப் பாராட்

இவ்

பின்வரும் [டினார்.

வசந்

விண்ணப்பத்தை

ச ச

தத்சூசுணமே

அஃவ்ரவீத்

செய்தருளினார்:

ஸத்யேநாஹ் ஃபே ராஜந்ஸ்வர்லோகே ந சுவ் ஹி | ந காஃமயே யதா ராஜ்ய் த்வா விநா ரஃபுநந்நதந் ||

ரஃபுநந்நதந்

ராஜந்

ஸ்வா விநா

யதா ஹி

ராஜ்ய் ச

ந காஃமயே

“ஹே ரகுநந்தன!

சக்கிரவர்த்தியாரே!

தேவரீரின்றி

என்கிறதாகில்

அரசாக்கியையும்

அடியேன் விரும்ப

மாட்டேன்.

ஸ்வர்லோகே எவ

வைகுண்டத்திலும்

கூட

ந

இரேன்.

அஹ்

அடியேன்

ஸத்யேந

ஸத்யமாய்

ஃபே

சொல்லுகிறேன்.

இமௌ குஸலவௌ ராஜந்மிபிஷ்ஜ நராபிப | கோஸலேஷு குஸ் வீரமுத்ரேஷு ததா லவம் || ௭ ||

ராஜந்

நராபிப

வீரம்

குஸ்

கோஸலேஷு

ததா

“சக்கிரவர்த்தியாரே!

ஹே புருஷோத்தம!

புதல்வனாகிய

குசனை

கோஸலநாடுகளிலும்

அவ்வண்ணமே

லவ்

லவனை

உத்தரேஷு

உத்தரநாடுகளிலும்

இமௌ

இவ்விரு

குஸலவௌ

குசலவர்களை,

அமிபிஷ்ஜ

மன்னராய் முடிசூட்

டத் திருவுள்ளம்

கொள்ளவேண்டும்:

शत्रुघ्नस्य तु गच्छन्तु दूतास्त्वरितविक्रमाः । इदं गमनमस्माकं स्वर्गायाख्यान्तु मा चिरम्॥

स्वरितविक्रमाः “சிக்கிரம் செல்லவல்ல
 दूताः தூதர்கள் [வர்களான
 तु இப்பொழுது
 शत्रुघ्नस्य சத்ருக்ஷ்ணிடம்
 गच्छन्तु போகட்டும்.
 अस्माकं நம்முடைய
 स्वर्गाय வைகுண்டத்திற்கான

इदं இந்த
 गमनं பிரயாணத்தைப்
 பற்றியும்
 मा चिरं காலதாமதமாகாதென்
 कीरुதையும்க
 आख्यान्तु அவர்கள் தெரிவிக்க
 கட்டும்.”

तच्छ्रुत्वा भरतेनोक्तं दृष्ट्वा चापि ह्यधोमुखान् । पौरान्दुःखेन सन्तप्तान्वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत्॥

भरतेन பரதரால்
 उक्तं சொல்லப்பட்டதற்கு
 श्रुत्वा திருச்செவியசய்த்த
 वसिष्ठः வஸிஷ்டர்
 पौरान् நகரவாஸிகளை
 तत् அப்பொழுது
 दुःखेन துயரத்தால்
 सन्तप्तान् மெய்மறந்தவர்களாய்

अधोमुखान् हि { பூமியில் படுத்தவண்
 णामेयிருக்கின்றவர்
 कणारय
 दृष्ट्वा பார்த்து
 अपि च அதன்மேல்
 वाक्यं இந்த மொழியை
 अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்:

वत्स राम इमाः पश्य धरणीं प्रकृतीर्गताः । ज्ञात्वैषामीप्सितं कार्यं मा चैषां विभियं कृथाः ॥

राम { “எவருக்கும் ஆனந்த
 तत्तये वीनेविक
 कुम्
 वत्स அன்பனே!
 धरणीं பூமியில்
 गताः வீழ்ந்துகிடக்கின்ற
 इमाः இந்த
 प्रकृतीः பிராணிகளை
 पश्य கடாகழித்தருள்க.

एषां இவர்களுடைய
 ईप्सितं மனோதத்தை
 ज्ञात्वा च தெரிந்துகொண்டு
 कार्यं அனுக்கிரஹித்தருள
 வேண்டியது.
 एषां இவர்களுக்கு
 विभियं மனமுறிதலுக்கு
 मा कृथाः இடங்கொடுக்கலாகா
 து.”

वसिष्ठस्य तु वाक्येन उत्थाप्य प्रकृतीजनम् । किं करोमीति काकुत्स्थः सर्वान्वचनमब्रवीत् ॥

काकुत्स्थः காசுத்தஸ்தர்
 तु இவ்விஷயத்தில்
 वसिष्ठस्य வஸிஷ்டருடைய
 वाक्येन நியமனத்தைச் சிரமே
 प्रकृतीजनं பிராணிகளின் ஸமூஹ
 उत्थाप्य எழுப்பி

सर्वान् எல்லோரையும்
 करोमि “நான் செய்யவேண்டி
 யது
 किं इति என்ன” என்ற
 वचनं திருவாக்கை
 अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்.

ततः सर्वाः प्रकृतयो रामं वचनमब्रुवन् । गच्छन्तमनुगच्छामो यत्र राम गमिष्यसि ॥१२॥

प्रकृतयः	பிரஜைகள்	गमिष्यसि	தேவரீர் எழுந்தருளு
सर्वाः	எல்லோரும்		கின்றது
ततः	அதன்மேல்	यव	எவ்விடத்திற்கோ
रामं	ஸ்ரீராமரிடம்		அவ்விடத்திற்கு
वचनं	இந்த விண்ணப்பத்	गच्छन्तं	போகும்தேவரீரை
अब्रुवन्	செய்தார்கள். [தை	अनुगच्छामः	விடாது பின்தொ
राम	“ஸ்ரீராம!		டர்ந்துவருகின்றோம்.

एषा नः परमा प्रीतिरेष नः परमो वरः । हृदता नः सदा प्रीतिस्तवानुगमने नृप ॥१३॥

नृप	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	हृदता	உள்ளமுருகிப் பிரார்த்
तव	தேவரீருடைய		தித்துவாரப்பட்டது.
अनुगमने	{ அந்தத்திலும்கூடவே யிருக்கவேண்டுமென் பதில்	एषा	இது
सदा	எக்காலத்திலும்	नः	எங்களுக்கு
नः	எங்களுடைய	परमा	எதிலும் சிறந்ததாகிய
प्रीतिः	மனோதமாய்	प्रीतिः	மனோதம்;
		एषः	இது
		नः	எங்களுக்கு
		परमः	எதிலும் சிறந்ததாகிய
		वरः	வரம்.

पौरेषु यदि ते प्रीतिर्यदि स्नेहो बनुत्तमः । सपुत्रदाराः काकुत्स्थ समागच्छाम सत्यथम् ॥

काकुत्स्थ	“காகுத்தரே!	प्रीतिः	அனுக்கிரஹம்
पौरेषु	பட்டணத்துஜனங் களிடத்தில்	यदि	இருக்கும்பகூத்திலும்
ते	தேவரீருக்கு	सपुत्रदाराः हि	{ புத்திரர்களையும் மனை விமர்களையும் அ ழைத்துக்கொண்டு
अनुत्तमः	ஒப்புயர்வில்லாத		ஸ்வர்க்கமார்க்கத்தில்
स्नेहः	கருணை	सत्यं	நாங்களும் கூடவே
यदि	உண்டென்கிறபகூத் திலும்	समागच्छाम	இருந்துவருவோம்.

तपोवनं वा दुर्गं वा नदीमम्भोनिधिं तथा । वयं ते यदि न त्याज्याः सर्वान्नो नय ईश्वर ॥

ईश्वर	“ஆண்டவனே!	ते	தேவரீருக்கு
तपोवनं वा	தபோவனத்திற்குத் தானாகட்டும்	वयं	நாங்கள்
	{ பிறரால் போகமுடி யாத இடமாயிருந் தாலும் சரி	न त्याज्याः	கைவிடத்தகாதவர்கள்
दुर्गं वा		यदि	என்கிறபகூத்தில்
तथा	அவ்வண்ணமே	नः	எங்கள்
नदीं	நதியாயிருந்தாலும்சரி	सर्वान्	எல்லோரையும்
अम्भोनिधिं	கடலாயிருந்தாலும்சரி	नय	{ கூடவே அழைத்துக் கொண்டுசெல்ல வேண்டும்.

पौराणां दृढभक्तिं च बाढमित्येव सोऽब्रवीत् । स्वकृतान्तं चान्वेक्ष्य तस्मिन्नहनि राघवः ॥

ச:	அந்த	स्वकृतान्तं च	{ தானே கடைசியாய் செய்தருளவேண்டி யதையும்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	अन्वेक्ष्य	திருவுள்ளத்தில் பற்றி
पौराणां	பட்டணத் துணை	बाढं इति एव	‘அங்ஙனமே செய் கிறே’னென
दृढभक्तिं च	களுடைய திருடமான பக்தியை யும்	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
तस्मिन्	அந்த		
अहनि	தினத்தில்		

कोसलेषु कुशं वीरसुत्तरेषु तथा लवम् । अभिषिच्य महात्मानाबुभौ रामः कुशीलवौ ॥

सुतौ प्रस्थापयामास धर्मिष्ठौ धर्मवत्सलौ

॥ १७ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	धर्मवत्सलौ	{ தருமத்தில் சலியா ஆஸக்தியுடையவர் களும்
वीरं	மஹாகுராகிய	धर्मिष्ठौ	தருமானுஷ்டானமு டையவர்களுமான
कुशं	குசனை	महात्मानौ	மஹாத்மாக்களாகிய
कोसलेषु	கோசலநாடுகளிலும்	उभौ	இரண்டு
तथा	அவ்வண்ணமே	सुतौ	குமாரர்களையும்
लवम्	லவனை	अभिषिच्य	மன்னர்களாய் (முடிசூட்டி)
उत्तरेषु	உத்தரநாடுகளிலும்	प्रस्थापयामास	உதஸாஹப் படுத்தினார்.
कुशीलवौ	{ குசன் லவன் என்ற பெயர்கொண்டவர் களும்		

अभिषिक्तौ सुतावङ्के प्रतिष्ठाप्य पुरे ततः । परिष्वज्य महाबाहुर्मूर्धन्युपाग्राय चासकृत् ॥

ततः	அப்பொழுது	पुरे	சீரத்தில்
अभिषिक्तौ	மகுடாமிஷேகம் பெற்ற	अङ्के	துடைமீது
सुतौ च	குமாரிருவர்களையும்	प्रतिष्ठाप्य	உட்காரவைத்து
महाबाहुः	மஹாபாஹுவாகும் அவர்	असकृत्	பலமுறை
परिष्वज्य	அணைத்தெடுத்து	मूर्ध्नि	உச்சி
		उपाग्राय	மோந்தருளினார்.

रथानां तु सहस्राणि नागानामयुतानि च । दशायुतानि चाश्वानामेकैकस्य धनं ददौ ॥

एकैकस्य	ஒவ்வொருவருக்கும்	अयुतानि च	பதினாயிரங்களையும்
तु	தனியாய்	अश्वानां	குதிரைளிகன்
रथानां	ரதங்களின்	दशायुतानि च	லக்ஷங்களையும்
सहस्राणि	ஆயிரங்களையும்	धनं	மூலதனமாக
नागानां	யானைகளுடைய	ददौ	தந்தருளினார்.

बहुरौ बहुधनौ हृष्टपुष्टजनावृतौ । अभिषिच्य सुतौ वीरौ प्रतिष्ठाप्य पुरे तदा ॥

दूतान्सम्प्रेषयामास शत्रुघ्नाय महात्मने

॥ २० ॥

वीரौ

ஞரர்களாகிய

அभिஷிசு

ஸ்தாபித்துவிட்டு

சுதौ

குமாரர்களை

ததா

அப்பொழுது

बहुरौ

{ எல்லாவற்றிலும்
சிறந்தவஸ்துக்களு
டையவர்களாயும்

पुरे

நகரத்தில்

बहुधनौ

மிகச்சம்பத்துடன்

प्रतिष्ठाप्य

தங்கியிருக்கச்சொன்
னார்;

हृष्टपुष्ट-
जनावृतौ }

கூடியவர்களாயும்

महामने

மஹாத்மாவாகிய

ஸர்வபிரகாரத்திலும்

शत्रुघ्नाय

சத்ருக்ளருக்கு

மனஸந்தஷ்டியு

டைய ஜனங்களால்

दूतान्

தூதர்களை

சூழப்பட்டவர்க

ளாகவும்

संप्रेषयामास

அனுப்பினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23910

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 3186

अष्टोत्तरशततमः सर्गः—நாற்றெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ १०८ ॥

शत्रुघ्नपुत्रयोरभिषेकः, हनुमदाद्यादेशश्च—சத்ருக்கினருடைய புத்திரர்களுக்கு முடிசூட்டுவதும், ஹனுமான் முதலியவர்களுக்குக் கட்டளையிடுவதும்.

ते दूता रामवाक्येन चोदिता लघुविक्रमाः । प्रजमुर्धुरां शीघ्रं चकुर्वासं च नाध्वनि ॥

ते

அந்த

அध्वனி

வழியில்

लघुविक्रमाः

விரைவில் செல்வவல்ல

वासं च

இரவுகளில் விடுதிக

दूताः

தூதர்கள்[வர்களாகிய

ளில் தங்கியிருத்தலை

रामवाक्येन

ஸ்ரீராமனுடைய ஆக்

न चकुः

செய்யவில்லை.

களை என்கிறபடியால்

शीघ्रं

தாமத்யாமலை

चोदिताः

அத்யந்தபக்தியுடைய

मधुरां

மதுராபுரிக்கு

வர்களாய்

प्रजमुः

வழிநடந்தார்கள்.

ते तु त्रिभिरहोरात्रैः सम्प्राप्य मथुरामथ । शत्रुघ्नाय यथातत्त्वमाचख्युः सर्वमेव तत् ॥२॥

ते

அவர்கள்

तत्

அப்பொழுது

त्रिभिः

மூன்று

यथातरत्वं तु

நடைபெற்றவைகளை

अहोरात्रैः अथ

தினங்களுக்குப்பிறகு

உள்ளபடியே

मधुरां

மதுராபுரிக்கு

सर्व एव

எல்லாவற்றையும்

संप्राप्य

போய்ச்சேர்ந்து

आचख्युः

தெரியப்படுத்தினார்

शत्रुघ्नाय

சத்ருக்கினருக்கு

கள்.

रघुनन्दनः	சத்ருக்கினர்
तत्	அந்த
घोरसङ्काशं	{ பக்தியூர்வகமாயுள்ள பயத்துடன் விளங்கு கிறதும்
उपस्थितं तु	அத்யந்த பரிசுத்தமா யிருக்கிற துமான
कुलक्षयं	குலத்தினுடைய முடிவை
श्रुत्वा	கேட்டு
पुरोधसं	புரோஹிதராக்ய
काञ्चनं	காஞ்சனரென்கிற முனிவரையும்

प्रहृतीः च	மந்திரிமார்களையும்
समानीय	வரவழைத்து
तेषां	அந்த
प्रहृतीनां	அன்பர்களுக்கும்
यथावृत्तं	நடந்த வரலாறு
सर्वं	அனைத்தையும்
आख्याय	தெரியப்படுத்தி விட்டு
आत्मनः	தனது
विपयांसं च	{ தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளப் போகி றதையும்
भ्यवेदयत्	சொல்லியருளினார்.

ततः पुत्रद्वयं वीरः सोऽभ्यषिञ्चन्नराधिपः । सुबाहुर्मधुरां लेभे शत्रुघाती च वैदिशम् ॥८॥

सः	அந்த
वीरः	சூரராகிய
नराधिपः	புருஷோத்தமர்
ततः	அப்பொழுது
पुत्रद्वयं	குமாரர்களிருவருக் கும்
अभ्यषिञ्चत्	மகுடாபிஷேகம் செய்தருளினார்.

सुबाहुः	ஸுபாஹு என்ப வன்
मधुरां च	மதுராபுரியையும்
शत्रुघाती	சத்ருகாதி என்பவன்
वैदिशं	வைதிகமென்கிற நகரையும்
लेभे	பெற்றான்.

द्विधा कृत्वा तु तां सेनां माधुरीं पुत्रयोर्द्वयोः । धनधान्यसमायुक्तौ स्थापयामास पार्थिवौ ॥

तां	அந்த
माधुरीं	மதுராபுரியிலிருந்த
सेनां	ஸேனையை
द्वयोः	இரு
पुत्रयोः तु	குமாரர்களுக்கும்
द्विधा	இரு சமபாகமாக

कृत्वा	செய்துகொடுத்து விட்டு
धनधान्य- समायुक्तौ	{ தனதான்யமெல்லாம் பெற்று விளங்கு கின்ற
पार्थिवौ	மன்னர்களாய்
स्थापयामास	நியமித்திருத்தினார்.

सुबाहुं मधुरायां च वैदिशे शत्रुघातिनम् । ययौ स्थाप्य तदाऽयोध्यां रथेनैकेन राघवः ॥

राघवः	ராகவர் (சத்ருக்கினர்)
सुबाहुं	ஸுபாஹுவை
मधुरायां	மதுரநகரிலும்
शत्रुघातिनं	சத்ருகாதியை
वैदिशे च	வைதிகமென்கிற நகரிலும்

स्थाप्य	வாழ்ந்தவர விதித் தருளிவிட்டு
तदा	அப்பொழுது
रथेन एकै	ரதம் ஒன்றிலேறிக் கொண்டு
अयोध्यां	அயோத்தியாபுரிக்கு
ययौ	போய்ச்சேர்ந்தார்.

स ददर्श महात्मानं ज्वलन्तमिव पावकम् । सूक्ष्मसौमाम्बरधरं मुनिभिः सार्धमस्यैः ॥

ச: அவர்
மஹாத் மாவை
பாவக் அக்கினியை
ஐவ போல
ஜ்வலன் ஜோதிமயமாய் விளங்
குகிறவராயும்
அக்யை: காலக்கிரமப்பழுதுக
ளுக்கிடமாகாத

சுனிभि: பரமாத்மஞானிகளால்
சார்வ சூழப்பட்டிருக்கிறவ
ராகவும்
சூக்ஷ்ம- } மெல்லிய பரிசுத்தமா
சுமாம்बरधरं } கிற பட்டாடை அ
ணின் திருக்கின்றவ
ராகவும்
ददर्श சுண்டார்.

सोऽभिवाद्य ततो रामं प्राञ्जलिः प्रयतेन्द्रियः । उवाच वाक्यं धर्मज्ञं धर्ममेवानुचिन्तयन् ॥

ச: அவர்
தமையும்தர்மமொன்
தையே பிரதானமா
யக் கொண்டுசெய்த
ருளும்
ராமம் ஸ்ரீராமரை
அபிவாद्य { திருவடிகளில் நமஸ்
கரித்து அபிவாத
னம்செய்து

तत: அதன்பின்னர்
प्राञ्जलि: அஞ்ஜலிஹஸ்தராசு
प्रयतेन्द्रिय: இந்திரியங்களை ஒடுக்கி
धर्म एव தர்மமொன்றையே
अनुचिन्तयन् உள்ளத்தில் ஸர்வமு
மாய்க்கொண்டு
वाक्यं இந்த விண்ணப்பத்தை
उवाच செய்தருளினார்:

कृत्वाऽभिषेकं सुतयोर्युक्तं राघवनन्दन । तवानुगमने राजन्विद्धि मां कृतनिश्चयम् ॥१३॥

राजन् "சக்கிரவர்த்தியாரே!
राघवनन्दन राகவர்களின் குலதெ
ய்வமே!
सुतयो: குமாரர்களிருவருக்
கும்
युक्तं சரியானபடியாய்
अभिषेकं மகுடாபிஷேகத்தை
कृत्वा செய்து முடித்ததுவிட்டு
मां அடியேனை

तव தேவரீரது
अनुगमने { தன்னடிச்சோதிக்கு
எழுந்தருளும்போது
பின்பற்றியே செல்
லும் விஷயத்தில்
कृतनिश्चयं { தேவரீர் மறுக்கமாட்
டீர் என்ற நம்பிக்கை
யுடனிருப்பவனாக
विद्धि திருவுள்ளத்தில்
பற்றவேண்டும்.

न चान्यदपि वक्तव्यं तव वीर न शासनम् । विहन्यमानमिच्छामि मद्विधेन विशेषतः ॥

अन्यत् अपि "இதல்லாத வேறெந்த
वक्तव्यं च நியமனமும்
न சொல்லலாகாது.
वीर ஹே வீர!
तव தேவரீரது
शासनं ஆக்கினையை

विशेषतः முக்கியமாய்
मद्विधेन என்னைப்போன்ற
வனால்
विहन्यमानं அனாதரவு செய்வ
தற்கு
इच्छामि न அடியேன் உடன்பட
மாட்டேன்.

तस्य तां बुद्धिमहतीबां विज्ञाय रघुनन्दनः । बाढमित्येव शत्रुघ्नं रामो वाक्यमुवाच ह ॥

ரஹுநந்: ரகுநந்தனார்
தச्य அவருடைய
தா அந்த
புத்தி தீர்மானத்தை
அஹிபா அசைக்கமுடியாத
தாய்

शत्रुघ्नं சத்ருக்னரைப்
राम: ஸ்ரீராமர் [பார்த்து
बाढं इति एव 'அப்படியே ஆகுக'
என்கிற
वाक्यं ह ஒரு சொல்லை மாத்
திரம்

विज्ञाय கண்டுகொண்டு

उवाच சொல்லியருளினார்.

तस्य वाक्यस्य वाक्यान्ते वानराः कामरूपिणः । ऋक्षराक्षससङ्घाश्च समापेतुरनेकशः ॥

தச्य அந்த
வாக்யச்ய ஒரு மொழியினது
வாக்யான்ते முடிவில்
காமரூபிண: காமரூபிகளாகிய
வானரா: வானரர்களும்

ऋक्षराक्षससङ्घा: च கரடிகள், ராக்ஷஸர்
களின் கூட்டங்களும்
अनेकशः கும்பல்கும்பலாய்
समापेतु: வந்துசேர்ந்தன.

सुग्रीवं ते पुरस्कृत्य सर्वे एव समागताः । तं रामं द्रष्टुमनसः स्वर्गायाभिमुखं स्थितम् ॥

தே அவர்கள்
சर्वே एव எல்லோரும்
सुग्रीवं சுக்ரீவனை
पुरस्कृत्य முன்னிட்டுக்கொண்டு
स्वर्गाय வைகுண்டத்திற்கு
अभिमुखं எழுந்தருளியிருவதை

स्थितं தீர்மானித்துவிட்ட
तं அந்த
रामं ஸ்ரீராமரை
द्रष्टुमानसः தர்சிக்க அவர்க்
கொண்டவர்களாய்
समागता: வந்துகூடினார்கள்.

देवपुत्रा ऋषिसुता गन्धर्वाणां सुतास्तथा । रामाभिप्रायमाज्ञाय सर्वे एव समागताः ॥

தேவபுத்ரா: தேவர்களின் புதல்வர்
களும்

सर्वे एव எல்லோரும்
रामाभिप्रायं ஸ்ரீராமரது திருவுள்

ऋषिसुता: முனிவர்களின் புதல்
வர்களும்

आज्ञाय ஞானதிருவுடையால்
கண்டுகொண்டு

गन्धर्वाणां கந்தர்வர்களுடைய

समागता: வந்துகூடினார்கள்.

सुता: तथा புத்திரர்களும்

ते राममभिवाचोचुः सर्वे वानरराक्षसाः । तवानुगमने राजनसंप्राप्ताः कृतनिश्चयाः ॥१९॥

தே அந்த
वानरराक्षसा: வானரர்களும் ராக்ஷ
सर्वे எல்லோரும்[ஸர்களும்
रामं ஸ்ரீராமரை
अभिवाच அடிபணிந்து

अनुगमने { தன்னடிச்சேர்திக்கு
எழுந்தருளும்போது
பின்பற்றியே செல்
லும் விஷயத்தில்
कृतनिश्चया: { தேவரீரது அனுக்கிர
ஹம் கிடைக்குமெ
ன்கிற நம்பிக்கை
கொண்டவர்களாய்
இப்போது இவ்விடம்
வந்துசேர்ந்து இருக்கின்றோம்.

ऊचु: இப்படிப் பிரார்த்தித்
தார்கள்.

राजन् "சக்கிரவர்த்தியாரே!
तव தேவரீரது

संप्राप्ता: {

यदि राम विनाऽस्माभिर्गच्छेत्स्वं पुरुषोत्तम । यमदण्डमिवोद्यम्य त्वया स्म विनिपातिताः॥
 तैरेवमुक्तः काकुत्स्थो वाढमित्यब्रवीत्स्ययन् ॥ २० ॥

ராம “ ஸ்ரீராம !
 பुरुஷோத்தம புருஷோத்தம !
 அஸாமி: எங்களை
 வினா விட்டு
 ஸ் தேவரீர்
 गच्छे: { எழுந்தருளுகிறதாய்
 திருவுள்ளத்தில்
 கொண்டுவிடுகின்றீர்
 यदि என்கிறபக்கத்தில்
 त्वया தேவரீரால்
 यमदण्डं யமதண்டனைக்கு
 उद्यम्य स्म ஒப்புவிக்கவிட்டு

विनिपातिता: इव அவமானமடைந்தவர்
 களாகவே ஆவோம்.”
 तै: அவர்களால்
 एवं இவ்வண்ணமாய்
 விண்ணப்பம் செய்த
 उक्त: { தற்குத் திருச்செவி
 சாய்த்தருளிய
 काकुत्स्थ: காகுத்தர்
 स्ययन् புன்னகைசெய்து
 वाढं इति அப்படியே செய்யுங்
 கள் என்று
 अब्रवीत् சொல்லியருளினார்.

एतस्मिन्नन्तरे रामं सुग्रीवोऽपि महाबलः । प्रणम्य विधिवद्वीरं विज्ञापयितुमुद्यतः ॥ २१ ॥

एतस्मिन् अन्तरे இந்த ஸமயத்தில்
 महाबल: மஹாபலிஷ்டனாகிய
 सुग्रीव: சுகரீவன்
 अपि தனியே
 वीरं வீரராகிய
 रामं ஸ்ரீராமரை

विधिवत् சாஸ்திரமுறைப்படி
 प्रणम्य திருவடிகளில் முடி
 தாழ்த்தி நமஸ்கரித்து
 विज्ञापयितुं விண்ணப்பம்செய்ய
 उद्यत: இப்படி தீர்மானித்
 தார்.

अभिषिच्याद्वा दं वीरमागतोऽस्मि नरेश्वर । तवानुगमने राजन्विद्धि मां कृतनिश्चयम् ॥

नरेश्वर “ புருஷோத்தமா!
 वीरं சூரனாகிய
 अद्भुतं அங்கதனுக்கு
 अभिषिच्य மகுடாபிஷேகம்
 செய்துவிட்டு
 आगतः अस्मि அடியேன் வந்திருக்
 கிறேன்.
 राजन् சக்கிரவர்த்தியாரே!
 मां அடியேனை

तव தேவரீரது
 अनुगमने { தன்னடிச்சோதிக்கு
 எழுந்தருளும்போது
 பின்பற்றியே செல்
 லும் விஷயத்தில்
 कृतनिश्चयं { தேவரீர் மறுக்கமாட்
 மர் என்ற நம்பிக்கை
 யுடனிருப்பவனாக
 विद्धि { திருவுள்ளத்தில்
 பற்றவேண்டும்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रामो रमयतां वरः । वानरेन्द्रमथोवाच मैत्रं तस्यानुचिन्तयन् ॥ २२ ॥

रमयतां { யாசித்தவைகளெல்
 லாம் அளிக்கவல்ல
 வர்களில்
 वर: உத்தமராகிய
 राम: ஸ்ரீராமர்

तस्य அவருடைய
 तत् அந்த
 वचनं விண்ணப்பத்தை
 श्रुत्वा செவிகொண்டு
 तस्य அவருடைய

மேன் ஸ்நேஹப* வத்தை
 அநுசிந்தயந் பெருமையாய் மதிக்
 கின்றவராய்

வானேந் வானேந்திரரைப்
 அய இப்படி [பார்த்து
 உவாச திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்:

சரவே ஸ்ருஷ்வு சுயீவ ந த்வயாஹ் விநாகுத:

சரவே “ஆப்தஸ்நேஹிதன
 சுயீவ ஈக்ரீவ! [கும்
 ஸ்ருஷ்வு நான் சொல்வதைக்
 த்வயா உன்னை [கேள்.
 விநாகுத: விட்டுப்பிரிந்தவனாய்
 அஹ் நான்

ரக்ஷேய் தேவலோகம் வா பரமம் வா பதம் மஹ் ||

தேவலோகம் வா தேவலோகத்திற்குத்
 தாதுகட்டும்
 மஹ் மஹத்தான
 பரமம் பதம் வா பரமபதத்திற்குத்தா
 னகட்டும்
 ரக்ஷேய் ந போகமாட்டேன்.”

விபிஷணமயோவாச மயுர் ஸ்ரக்ஷயா கிரா |

ராக்ஷசேந்ர மஹாவீரீய் லக்ஷாஸ்த்ஸ்வம் தரிஷ்யசி
 விபிஷணம் விபிஷணரைப்

ஸ்ரக்ஷயா மிருதுவாயிருக்கின்ற
 கிரா சொற்கொண்டு
 மயுர் ஹிதமாயிருப்பதை
 அய இப்படியாய்
 உவாச ஆக்ரோபித்தருளினார்.
 மஹாவீரீய் “மஹாசூரனும்
 ராக்ஷசேந்ர திரனுமான

யாவத்ரஜா தரிஷ்யந்தி தாவத்வம் வை விபிஷண ||

|| 25 ||
 விபிஷணம் விபிஷண!
 ரஜா: பிரஜைகள்
 யாவத் எதுவரைக்கும்
 தரிஷ்யந்தி வாழ்கின்றனரோ
 தாவத் அதுவரைக்கும்
 த்வம் தரிஷ்யசி நீ வாழ்வாய்.
 த்வம் லக்ஷாஸ்த: நீ இலங்கையிலேயே
 வஸிப்பாயாக.

சாஸிதஸ்த்வம் சரவீத்வம் காரீயம் தே மம சாஸனம் |

சாஸித: “என்னால் வேண்டிக்
 கொள்ளப்பட்ட

த்வம் நீ
 தே உனக்கும்
 மம எனக்குமுள்ள
 சரவீத்வம் நட்பின் பெருமையால்
 சாஸனம் சொல்லியதை

ரஜா: சரக்ஷ தமேண நோத்ர வத்ருமஹிசி ||

காரீயம் செய்தேதீரவேண்டும்.
 தமேண அநெறிதவருது
 ரஜா: பிரஜைகளை
 சரக்ஷ பரிபாலித்துவருக.
 நோத்ர வேறு உத்திரத்தை
 வத்ரு சொல்ல
 ந அஹிசி நீ எண்ணுதே.

தமேவஸுத்வா காகுரஸ்யோ ஹனுமந்மதாப்ரவீத் | ஜிவீதே கृतபுத்திஸ்த்வம் மா ப்ரதிஜ்ஞா வ்யா க்யா: ||

காகுரஸ்ய: காகுத்ஸதர்
 த்வம் இவ்வண்ணம்
 த் அவருக்கு
 உத்தவா நியமித்தருளிய
 பின்னர்

ஹனுமந் ஹனுமாரைப்பார்த்து
 அய இப்படி
 அப்ரவீத் திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்:

த்வம் “நீ
 ஜிவீதே சிரஞ்சீவியாயிருக்கும்
 விஷயத்தில்
 கृतபுத்தி: தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்
 கின்றனை.

ப்ரதிஜ்ஞா பிரதிக்கூறையை
 வ்யா அழிய
 மா க்யா: நீ இடங்கொடாதிரு.

मत्कथाः प्रचरिष्यन्ति यावल्लोके हरीश्वर । तावत्वं धारय प्राणान् प्रतिज्ञामनुपालय ॥

हरीश्वर “ वारानरो த்தம் !
 लोके உலகில்
 यावत् எவ்வளவுகாலம்
 मत्कथाः எனது கதைகள்
 प्रचरिष्यन्ति வழங்குகின்றனவோ
 तावत् அவ்வளவுகாலம்

एवं நீ
 प्राणान् உபிரை
 धारय வகித்துவா.
 प्रतिज्ञां பிரதிக்கொனைய
 अनुपालय பெருமைப்படுத்து.”

जाम्बवन्तं तथोक्त्वा तु वृद्धं ब्रह्मसुतं तथा । मैन्दं च द्विविदं चैव पञ्च जाम्बवता सह ॥
 यावत्कलिश्च संप्राप्तस्तावज्जीवत सर्वदा ॥ २९ ॥

तानेवमुक्त्वा काकुत्स्थः सर्वोस्तावृक्षवानरान् । उवाच बाढं गच्छध्वं मया सार्धं यथेप्सितम् ॥

काकुत्स्थः காகுத்தஸ்தர்
 तथा அவ்வண்ணம்
 उक्त्वा तु ஆக்ஞாபித்தருளிய
 பின்னர்
 ब्रह्मसुतं பிரம்மதேவரின்
 புதல்வரும்
 वृद्धं तथा வயதுமுதிர்ந்தவருமா
 जाम्बवन्तं च ஜாம்பவானையும் [கிய
 मैन्दं च மைந்தனையும்
 द्विविदं एव த்விவிதனையும்
 जाम्बवता सह ஜாம்பவானோடுகூடிய
 तान् அந்த
 पञ्च ஐவர்களுமேயுமார்ந்து
 एवं இப்படியாய்
 सर्वदा “ எக்காலத்திலும்
 कलिः संप्राप्तः கலிகாலம் வருகிறது

यावत् तावत् எப்போதோ அது
 வரைக்கும்
 जीवत { பெருமையாய் வாழ்ந்
 துவருவீர்களாக ”
 என்று
 उक्त्वा நியமித்தருளிவிட்டு
 तान् அந்த
 ऋक्षवानरान् கரடிகள், வானார்கள்
 सर्वान् எல்லோரையும்
 बाढं “ சரி, [பார்த்து
 यथेप्सितं உங்களது மனோதப்
 படியே
 मया सार्धं என்னோடுகூடவே
 गच्छध्वं நீங்கள் வந்துசேருங்
 கள்” என்று
 उवाच ஆக்ஞாபித்தருளினார்.

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे अष्टोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23941

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 3217

नवोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ १०९ ॥

श्रीरामस्य महाप्रस्थानम्—ஸ்ரீராமர் வைகுண்டயாத்திரைக்குப்பறப்பவெது.

प्रभातायां तु शर्वर्यां पृथुवक्षा महायशाः । रामः कमलपत्राक्षः पुरोधसमथाब्रवीत् ॥ १ ॥

शर्वर्यां तु இரவு கழிந்து
 प्रभातायां மறுநாள் விடிந்தவள
 விலே
 पृथुवक्षाः அகன்ற மார்புடைய
 வரும்
 कमलपत्राक्षः செந்தாமரைக்கண்
 ணரும்

महायशाः மஹாயசஸ்வியுமாகிய
 रामः ஸ்ரீராமர்
 पुरोधसं புரோஹிதரைப்
 अथ இப்படி [பார்த்து
 अब्रवीत् சிருவாய்மலர்ந்தருளி
 ணர்:

அஸிஹோத்ரம் வ்ரஜத்வயே சர்பிர்ஜலிதபாவகம் । வாஜபேயாதபத்ரம் ச ஸோஹமானம் மஹாபதே ॥ 2 ॥

மஹாபதே	“தன்னடிச்சோதிக் குச்செல்லும் வழியில் முன்னே அக்கினிபகவானை உருக்கிய நெய்கொ ண்டு ஆஹுதிகள் செய்யப்பட்டதாய்	ஸோஹமானம்	ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும்
அயே சர்பிர்ஜலித- பாவகம் }		அஸிஹோத்ரம்	அக்னிஹோத்ரமும்
		வாஜபேயாதபத்ரம் ச	வாஜபேயக்குடையும்
		வ்ரஜது	செல்லட்டும்.

ஸோ வஸிஸ்தேஜஸ்வீ சர்வம் நிரவஸேஸத: । சகார விஸிவத்ரம் மஹாபஸ்யானிகம் விஸிம் ॥ 3 ॥

ஸத:	அப்பொழுது	தம்	கட்டாயமாய்ச் செய்
தேஜஸ்வீ	தேஜஸ்வியாகிய		{ தே திரவேண்டியதா
வஸிஸ்த:	வஸிஷ்டர்	விஸி	யுமிருக்கும்
மஹா- பஸ்யானிகம் }	பரலோகயாத்திரை யின் ஆரம்பத்தில் இவ்வுலகிலேயே செய்யவேண்டியதும்	சர்வம் விஸிவத் நிரவஸேஸத:	எல்லாவற்றையும் சாஸ்திரமுறைப்படி குறையென்பதேயில்லா செய்தருளினார். [மல்
		சகார	

ஸத: சூக்ஷ்மாஸ்வரஸுரோ ப்ரஹ்ம சாவதீயநரம் । குஸானுஹீத்வா பாணிப்யாம் ப்ரஸஜ்ய ப்ரயயாவத ॥

ஸத:	அதன்மேல்	ப்ரஸஜ்ய	விரல்களில் இடுக்கி கொண்டு
அத	அப்பொழுது	பர்	ஸர்வமுமாகிய
சூக்ஷ்மாஸ்வரஸுரோ:	மெல்லிய வஸ்திரம் தரித்தவராய்	ப்ரஹ்ம ச	ஓம் எனும் பிரம்மமந் திரத்தையே
பாணிப்யாம்	இருகைகளாலும்	அவதீயந்	ஐபித்துக்கொண்டு
குஸான்	தர்ப்பைகளை	ப்ரயயௌ	யாத்திரைக்கு ஸன் னாஹமாயினார்.
ஹீத்வா	எடுத்து		

அவ்யாஹ்ரந்கசித்திகிநிஷேஸ்தோ நி:ஸுரவ: பதி । நிர்ஜகாம ஸுஹாதஸாஹீப்யமானம் இவ்ஸுமானம் ॥

ஹ்ஸுமானம் இவ்	சூர்யபகவானைவே	நிஷேஸ்த:	{ இந்திரியங்களை அத்து தொழிலிலிருந்து ஒடுக்கியவராயும்
ஹீப்யமானம்:	தேஜோமயமாய் விளங்குமவர்	நி:ஸுரவ:	சிரமபரிஹாரக்கருவி களை துறந்தவராகி
கசித்	இப்பொழுது	தஸாத்	அந்த
பதி	இருக்கவேண்டிய பதத்தில்	ஸுஹாத்	திருமாளிகையினின்று
கிசித்	ஸமிக்காருசெய்துகூட	நிர்ஜகாம	பிரயாணமாயினார்.
அவ்யாஹ்ரந்	பேசாதவராகி		

रामस्य दक्षिणे पार्श्वे पद्मा श्रीः सुसमाहिता । सव्ये तु ह्रीर्महादेवी व्यवसायस्तथाग्रतः ॥

दक्षिणे	வலது	सव्ये	இடதுபாரசுவத்தில்
पार्श्वे	பாரசுவத்தில்	महादेवी	மஹாதேவியென
सुसमाहिता	{ பரமாத்மாவையே த்யானம் செய்து கொண்டிருக்கும் பத்மாவெனவும் விளங்கும்	ह्रीः	நிலமகனும்
पद्मा		तथा	அவ்வண்ணமே
श्रीः	மஹாலக்ஷ்மியும்	व्यवसायः	ஸம்ஹாரசக்தியும்
		रामस्य तु	ஸ்ரீராமருக்குமாத்
		अग्रतः	தென்பட்டன. [திராம்

शरा नानाविधाश्चापि धनुरायतमुत्तमम् । अनुव्रजन्ति काकुत्स्थं सर्वे पुरुषविग्रहाः ॥ ७ ॥

नानाविधाः	நானாவிதங்களான	सर्वे	எல்லாமும்
शराः अपि	பாணங்களும்	पुरुषविग्रहाः	மானிடரூபம் கொ ண்டவைகளாய்
आयतं	சித்தமாயிருக்கும்	काकुत्स्थं	காகுத்தரை
उत्तमं	உத்தமமான	अनुव्रजन्ति	பின்பற்றிச்சென்றன.
धनुः च	கோதண்டமும்		

वेदा ब्राह्मणरूपेण गायत्री सर्वरक्षिणी । ओंकारोऽथ वषट्कारः सर्वे राममनुव्रताः ॥ ८ ॥

वेदाः	வேதங்களும்	ओङ्कारः	ஓங்காரமும்
सर्वरक्षिणी	{ எப்படிப்பட்டதாகிய தின்கையும் விலக்க வல்லதாகிய	वषट्कारः	வஷ்ட்காரமும்
गायत्री	வேதங்களின் மாதா வாக்ய காயத்திரியும்	सर्वे	எல்லாமும்
अथ	அவ்வண்ணமே	ब्राह्मणरूपेण	ஒருவேதியர் ரூபங்கொண்டு
		रामं	ஸ்ரீராமரை
		अनुव्रताः	பின்பொடர்ந்தன.

ऋषयश्च महात्मानः सर्वे एव महीसुराः । अन्वगच्छन्महात्मानं स्वर्गद्वारमपावृतम् ॥ ९ ॥

तं यान्तमनुगच्छन्ति ह्यन्तःपुरचराः स्त्रियः । सवृद्धबालदासीकाः सर्वर्षवरकिङ्कराः ॥ १० ॥

महात्मानः	மஹாத்மாக்களாகிய	स्त्रियः हि	ஸ்த்ரீகளும்
ऋषयः च	ரிஷிகளும்	सर्वे एव	எல்லோருமே
महीसुराः	வேதியர்களும்	स्वर्गद्वारं	சுவர்க்கவாசலின் கதவை
सवृद्धबाल-}	விருத்தர்களும் பெள	अपावृतं	முற்றிலும் திறக்கப் பட்டிருக்கிறதாய்
दासिकाः }	வனதகையிலிருப்ப வர்களுமாகிய பணி விடை செய்யும் வேலைக்காரி களோடுகூடவும்	अन्वगच्छन्	அறிந்துகொண்டார் கள்.
सर्वर्षवरकिङ्कराः	பேடிக்களோடுகூடவு மிருக்கும்	यान्तं	எழுந்தருளிப்போகும்.
अन्तःपुरचराः	அந்தப்புரவாஸி களாகிய	तं	அந்த
		महात्मानं	மஹாத்மாவை
		अनुगच्छन्ति	பின்பற்றிச்சென்றார் கள்.

हृष्टाः	மனஸந்தூஷ்டி- கொண்டவர்களாய்
प्रमुदिताः	ஆனந்தபரிதராய்
ज्ञाताः	வேதங்களைக்கற்ற றிந்திருந்த மஹாத்மாக்களாகிய
पुष्टाः	வானார்கள்
वानराः	எல்லோரும்
सर्वे	கீச் கீச் எனும் சப்தங் களைச்செய்துகொண்டு
किल्किशाशब्दैः	உத்ஸாஹங்கொண்ட வர்களாய்
हृष्टाः	எதையும்
सर्वं	

दृष्टं	சலியாது
अनुवतं	வாக்களித்தவண்ண மே செய்தருளுபவ ராய்
रामं च	ஸகலருக்குமானந்த காரும்
गच्छन्तं	எழுந்தருளப்போய்க் கொண்டிருப்பவரு மாகிய
तं	அந்த
राघवं	ஸ்ரீராகவரை
अन्वगच्छन्	பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

न तत्र कश्चिदीनो वा व्रीडितो वाऽपि दुःखितः । हृष्टं प्रमुदितं सर्वं बभूव परमाद्भुतम् ॥

तस्य	அக்காலத்தில்
दीनः वा	மனதில் குறையுள்ள வந்தான் ஆகட்டும்
दुःखितः	துயரமுள்ளவன் தானாகட்டும்
व्रीडितः वा	கலவரமடைந்த மனத் தினன்தானாகட்டும்
कश्चित् अपि	எவனேனுமொருவன் கூட

न	இல்லை.
सर्वं	எல்லாமும்
परमाद्भुतं	அமரனுஷ்டகரமாய்
प्रमुदितं	அத்யானந்தம்பெற்று விளங்குகிறதாய்
हृष्टं	உத்ஸாஹத்தானி ருக்கிறதாய்
बभूव	விளங்கிற்று.

द्रष्टुकामोऽयं निर्यान्तं रामं जानपदो जनः । यः प्राप्तः सोऽपि दृष्ट्वैव स्वर्गायानुगतो मुदा ॥

अथ	அப்பொழுது
जानपदः	கிராமவாஸியாகிய
जनः	ஜனஸமூகம்
यः	எது
रामं	ஸ்ரீராமரை
द्रष्टुकामः	தர்சிக்க எண்ணங் கொண்டு
प्राप्तः	வந்திருந்ததோ

सः अपि	அதெல்லாமும்
दृष्ट्वा एव	விஷயம் தெரிந்து கொண்டதுமே
स्वर्गाय	ஸ்வர்க்கத்திற்கு
निर्यान्तं	எழுந்தருளுமவரை
मुदा	ஸந்தோஷத்தோடும்
अनुगतः	பின்பற்றிச்சென்றது.

ऋक्षवानररक्षांसि जनाश्च पुरवासिनः । आगच्छन्परया भक्त्या पृष्ठतः सुसमाहिताः ॥

परया	ஸர்வோக்கிருஷ்ட மாகிய
भक्त्या	பக்தியொன்றைக் கொண்டே
सुसमाहिताः	மஹா புண்யபாக்கி யம் பெற்ற

ऋक्षवानररक्षांसि	கரடிகளும் வானார்கள் ளும் ராக்ஷஸர்களும்
पुरवासिनः	நகரவாஸிகளும்
जनाः च	ஜனங்களெல்லாமும்
पृष्ठतः	கூடவே (பிந்தி)
आगच्छन्	சென்றார்கள்.

யானி பூதானி நகரே த்வந்தர்த்தானகதானி ச | ராபவ் தான்யனுயயு: ஸ்வரீய சமுபஸ்திதம் ||

நகரே நகரத்தில
 அந்தர்த்தான- } யாவர் கண்ணிலும்
 கதானி புலப்படாமல் மூலை
 முடுக்குகளில் மறை
 ந்துகிடந்திருந்த
 பூதானி பூதங்கள்
 யானி எவைகளோ

தானி ச அவைகளெல்லாமும்
 ச இப்பொழுது
 ஸ்வரீய வைகுண்டத்திற்கு
 சமுபஸ்திதம் எழுந்தருளிப்போகும்
 ராபவ் ஸ்ரீ ராகவரை
 அனுயயு: பின்பற்றிச்சென்றன.

யானி பஸ்யந்தி காகுத்ய்ஸ்ய ஸ்யாவராணி சராணி ச | ஸர்வாணி ராமகமனே ஹனுஜஸ்துஹிதான்யபி ||

ஸ்யாவராணி அபி ஸ்தாவரங்களும
 சராணி ஹி ஜங்கமங்களும
 காகு:ஸ்யம் காகுத்தஸ்தரை
 பஸ்யந்தி தற்காலம் கண்முன்
 கண்டது
 யானி எவைகளோ

ஸர்வாணி ச அவைகளெல்லாமும்
 ராமகமனே ஸ்ரீராமரமரமுந்தருந
 வதில்
 ஹிதானி நன்மைபெற்றவை
 களாய்
 அனுஜஸ்து: பின்பற்றிச்சென்றன.

நோக்ஷ்வஸத்ததயோத்யாயா ஸுஸூக்ஷ்மபி த்ருஸ்யதே | திரிய்யோநிததாஸ்யாபி ஸர்வே ராமமனுதரதா: ||

தத் அக்காலத்தில்
 அயோத்யாயா அயோத்தியில்
 ஸுஸூக்ஷ்ம அபி மஹா அற்ப உபிர்பி
 ராணிஸமுஹமும்
 ந உக்ஷ்வஸத் பின் தங்கிவிடவில்லை.
 ச என்கிறபடியால்

திரிய்யோநிததா: அபி பக்திவர்க்கங்களும
 ஸர்வே எல்லாமும்
 ராமம் ஸ்ரீராமரிடத்தில்
 அனுதரதா: அபூர்வபக்திவைத்த
 வைகள் என்கிறது
 த்ருஸ்யதே பிரத்தியக்ஷமாய்
 விளங்குகிறது.

இத்யாஸீ ஸ்ரீமத்ராமாயணே வாலமீகீயே அடிகாவ்யே

உத்தரகாண்டே நவோத்தரஸததம: சர்ப: ||

அடிக: ஷோகா: 23962

உத்தரகாண்டே அடிக: ஷோகா: 3218

தஸோத்தரஸததம: சர்ப:—நூற்றிப்பத்தாவது ஸர்க்கம் || ௧௧௦ ||

ஸ்ரீராமஸ்ய வுணவதேஜ:புவேஷ:, ஃலநிரூபணம் ச—ஸ்ரீராமர் வைஷ்ணவ தேஜஸ்ஸில்
 பிரவேசிப்பதும் ஸ்ரீராமாணபலக்குதியும்.

அத்யர்த்தயோஜனம் கதவா நதரீ பஸ்யாந்ஸுஸாஸ்திரதாம் | ஸரய்யம் புஷ்யஸலிலா த்ருதர்ஷ ரஃருநந்ந: ||

ரஃருநந்ந: ஸ்ரீராகுந்தனர்
 அத்யர்த்தயோஜனம் ஒன்றரையோஜனை
 தாரம்
 கதவா கால்நடையே சென்று
 பஸ்யாந்ஸுஸாஸ்திரதாம் மேற்குமுகமாய் ஒடும்

புஷ்யஸலிலா மஹாபரிசுத்தமாகிய
 ஜலத்தையுடைய
 ஸரய்யம் நதரீ ஸாயுததிக்ரு
 த்ருதர்ஷ வந்துசேர்ந்தார்.

अथ तस्मिन्मुहूर्ते तु ब्रह्मा लोकपितामहः । सर्वैः परिवृतो देवैर्ऋषिभिश्च महात्मभिः ॥२॥
आययौ यत्र काकुत्स्थः स्वर्गाय समुपस्थितः । विमानशतकोटीभिर्दिव्याभिरभिसंवृतः ॥

காகுத்ஸ்த்: கா குத்ஸ்தர்
स्वर्गाय வைகுண்டத்திற்கு
समुपस्थितः எழுந்தருளத் திருவு
எளம்பற்றியவராய்
यत्र अथ { வந்துசேர்ந்திருந்தது
எவ்விடத்திற்கோ
அவ்விடத்திற்கே
तस्मिन् அதே
मुहूर्ते तु முகூர்த்தத்திலேயே
दिव्याभिः தேவதைகளுக்கே
உரியதான

विमानशत- } நூறு கோடி விமானங்
कोटीभिः } களிலேறிக்கொண்டு
देवैः தேவர்கள் [வந்த
सर्वैः எல்லோராலும்
परिवृतः சூழப்பட்டவராயும்
महात्मभिः மஹாத்மாக்களான
ऋषिभिः च ரிஷிகளாலும்
अभिसंवृतः சூழப்பெற்றவராய்
लोकपितामहः லோகபிதாமஹராகிய
ब्रह्मा பிரம்மதேவர்
आययौ எழுந்தருளினார்.

दिव्यतेजोवृतं व्योम ज्योतिर्भूतमनुत्तमम् । स्वयंप्रभैः स्वतेजोभिः स्वर्गिभिः पुण्यकर्मभिः ॥

व्योम ஆகாசமானது
स्वयंप्रभैः { ஸ்வபாவசித்தமாகிய
திவ்யதேஜஸையுடைய
யவர்களாலும்
स्वतेजोभिः { சிருஷ்டிக்கப்படும்பொ
ழுதே திவ்யதேஜஸை
யுடையவர்களாலும்

पुण्यकर्मभिः புண்யகர்மங்களின்
பயனாலேற்பட்ட
स्वर्गिभिः சுவர்க்கவாஸிகளாலும்
अनुत्तमं ஒப்புயர்வில்லாதபடி
ज्योतिर्भूतं சோதிமயமாய் [யாய்
दिव्यतेजोवृतम् அமானுஷ்யதேஜோ
மயமாய் விளங்கிற்று.

पुण्या वाता ववुश्चैव गन्धवन्तः सुखप्रदाः । पपात पुष्पवृष्टिश्च देवैर्युक्ता महौघवत् ॥ ५ ॥

वाता: நால்புறங்களிலு
மிருந்துவந்த காற்று
पुण्या: च மஹா பரிசுத்தமாயும்
गन्धवन्तः च பரிமளகந்தமுள்ள
தாகவும்
सुखप्रदाः } அதிகமின்றியும்
एव { குறைவுமில்லாமலும்
சுகத்தைத் தருகிற
தாயும்

ववुः வீசிற்று.
देवैः தேவர்களால்
युक्ता பொழியப்பட்ட
पुष्पवृष्टिः பூமாரியானது
महौघवत् ஒச்சலொழிவின்றி
पपात பொழிந்தது.

तस्मिंस्तूर्यशतैः कीर्णै गन्धर्वाप्सरसङ्कुले । सरयूसलिलं रामः पद्भ्यां समुपचक्रमे ॥ ६ ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
गन्धर्वाप्सरसङ्कुले கந்தர்வகணங்கள்
அப்ஸரகணங்கள்
तूर्यशतैः பலதூர்யவாத்யம்
களைக்கொண்டு

कीर्णै { பிரதித்வனி ஒலிக்கும்
வண்ணம் முழங்கிக்
கொண்டிருந்த
तस्मिन् அந்த ஸமயத்தில்
पद्भ्यां இரு திருவடிகளாலும்
सरयूसलिलं ஸரயூநதீதீரத்தில்
समुपचक्रमे எழுந்தருளினார்.

ततः पितामहो वाणीमन्तरिक्षादभाषत । आगच्छ विष्णो भद्रं ते दिष्ट्या प्राप्तोऽसि राघव ॥

ततः	அந்த பிரஸக்தியில்
पितामहः	பிரம்மதேவர்
अन्तरिक्षात्	ஆகாயத்தினின்றே
वाणीं	இந்தமொழியை
अभाषत	திருவாய்மலர்ந்தருளி ரை :
राघव	“ரகுலசிகாமணி யாய் விளங்கிய

विष्णो	ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்
ते	தேவரீருக்கு [தியே!
भद्रं	‘பல்லாண்டுபல்லாண்டு’.
प्राप्तः असि	தேவரீர் இங்கே எழுந் தருளியிருக்கிறா
दिष्ट्या	எங்களது பாக்ய விசேஷம்.
आगच्छ	திரும்பிவந்துசேர திரு வுள்ளம்கொள்வீராக.

भ्रातृभिः सह देवाभैः प्रविशस्व स्विकां तनुम् ।
यामिच्छसि महाबाहो तां तनुं प्रविश स्विकाम् ॥
वैष्णवीं तां महातेजस्तद्वाऽऽकाशं सनातनम्

॥ ८ ॥

देवाभैः	“தேவாம்ச அவதா ரங்களாகிய
भ्रातृभिः सह	பிராதாக்களோடு கூடவே
तां	அந்த
स्विकां	தேவரீராகிய
तनुं	திருமேனி
यां	எதுவோ
तां	அந்த
वैष्णवीं	விஷ்ணுவினது { தர்சிப்பவர்களுக்கு இனிபோதும் என் னும் தெவிட்டல் உண் டாகாததுமாகிற திருமேனியில்
स्विकां	
तनुं	

प्रविशस्व	பிரவேசித்தருளலாம்.
इच्छसि वा	{ தேவரீர் திருவுள்ளம் அப்படியாயில்லை என்கிறதானால்
महाबाहो	ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியே!
तत्	அந்த
सनातनं	ஆதி ஒன்றில்லாத
महातेजः	மஹாதேஜோமயமாய் விளங்கும்
आकाशं	வெகுண்டத்திற்கு
प्रविश	இப்படியே எழுந்தரு ளலாம்.

त्वं हि लोकगतिर्देव न त्वां केचित्प्रजानते । ऋते मायां विशालार्क्षीं तव पूर्वपरिग्रहाम् ॥
त्वामचिन्त्यं महद्भूतमक्षयं सर्वसंग्रहम् ॥ ९ ॥

देव	“மஹாவிஷ்ணுவே !
लोकगतिः	{ ஸகல லோகங்களுக் கும் ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும்
त्वं हि	தேவரீரேயன்றோ.
अक्षयं	பரமாத்மாவாகிய
त्वां	தேவரீரை

तव	தேவரீரது
पूर्व- परिग्रहां }	{ கடாக்ஷத்திற்கு பா த் திரமாய் எல்லாவற்றி ற்கும் முதலிலேயே ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவ ளாகிய
मायां	மகாசக்தியாகிய
विशालार्क्षीं	மகாலக்ஷ்மியை

ऋते	தவிர வேறு
केचित्	எவனேனுமொருவ னும்
अचिन्त्यं	மனோவாக்குகளுக்கக ப்பட்டவரும்
महद्भूतं	ஸர்வவ்யாபியாயும்

यामिच्छसि महातेजस्तां तनुं प्रविश स्वयम्

महातेजः	“மஹாதேஜஸ்வியே !
इच्छसि	தேவரீர் திருவுள்ளமி ருக்கும்
तनुं	திருமேனி
यां	எதுவோ

सर्वसंग्रहं	{ எல்லாவற்றையும் தன் னுள் அடக்கி ஆதரித் தருள்புரிபவராயுமி ருக்கும்
त्वां	தேவரீரை
न प्रजानते	கண்டறிந்ததில்லை.

॥ १० ॥

तां	அதில்
स्वयं	திருவுள்ளத்திலிருக் கின்றவண்ணமே
प्रविश	ஸேவை ஸாதிக்க அருள்புரிக.”

पितामहवचः श्रुत्वा विनिश्चित्य महामतिः ।

पितामहवचः	பிரம்மதேவரது திரு வாக்குக்கு
श्रुत्वा	திருச்செவ்சாய்த்த
महामतिः	கருணைக்கடலாகுமவர்
विनिश्चित्य	{ திருவுள்ளத்திலேயே தீர்மானத்தைச்செய் துகொண்டு

विवेश वैष्णवं तेजः सशरीरः सहानुजः ॥

सहानुजः	தம்பிமார்களையும் ஸ்வீகரித்தவராய்
सशरीरः	திருமாலுடைய திரு மேனியைப்பெற்றவ
वैष्णवं	வைஷ்ணவ [ராய்
तेजः	திருமேனியில்
विवेश	விளங்கினார்.

ततो विष्णुमयं देवं पूजयन्ति स देवताः । साध्या मरुद्गणाश्चैव सेन्द्राः साशिपुरोगमाः ॥

ये च दिव्या ऋषिगणा गन्धर्वाप्सरसश्च याः । सुपर्णनागयक्षाश्च दैत्यदानवराक्षसाः ॥

सेन्द्राः	இந்திரனுள்ளிட்டவர் களும்
साशिपुरोगमाः	{ அக்னியை தலைமையா ய்க்கொண்டவர்களு மான
देवताः	தேவர்களும்
साध्याः च	ஸாத்தியர்களும்
मरुद्गणाः एव	மருத்கணங்களும்
दिव्याः	தேவலோகவாஸி களாகிய
ऋषिगणाः	ரிஷிகணங்கள்
ये च	எவர்களோ அவர் களும்

गन्धर्वाप्सरसः	கந்தர்வர்கள் அப்ஸ ரஸ்கள்
याः च	எவர்களோ அவர் களும்
सुपर्णनाग-}	சுபர்ணர்களும் நாகர்
यक्षाः च }	களும் யக்ஷர்களும்
दैत्यदानव-}	தைத்தியர்களும் தா
राक्षसाः }	னவர்களும் ராக்ஷ ஸர்களும்
ततः	அப்பொழுது
विष्णुमयं	புனீ மஹாவிஷ்ணுமாய் த்தியாய் விளங்கிய
देवं	தேவரை
पूजयन्ति स	பூஜித்தார்கள்.

सर्वं पुष्टं प्रमुदितं सुसंपूर्णमनोरथम् । साधु साध्विति तैर्देवैस्त्रिदिवं गतकल्मषम् ॥ १४ ॥

சை: தேவ: அந்த தேவர்களால்
சர்வ எல்லாமும்
புஷ்ட ஸாவரகாரத்திலும்
முதுதன் தகரமாய் முடி
முதுதன் வுபெற்றது.
சுசம்பூர்ண- } மனோரதமெல்லாமும்
மனோரத } அப்படியே முற்றி
வரும் கைகடிகளும்.

விதிவ் சுவர்க்கமானது
கதகல்மஷ குறையற்றதாகி
விட்டது.
சாது சாது என்னபெருமை
இதி என்று கொண்டாடப்
பட்டது.

अथ विष्णुमहातेजाः पितामहमुवाच ह । एषां लोकं जनौघानां दातुमर्हसि सुव्रत ॥ १५ ॥

அத அப்பொழுது
மஹாதேஜஸ்வியாகிய
விஷ்ணு: ஹ மஹாவிஷ்ணுவும்
பிதாமஹ பிரம்மதேவரைப்
பார்த்து
உவாச இப்படி திருவாய்
மலர்ந்தருளினார்:

சுவரத "மஹாபுண்யசாலியே!
ஏஷா இந்த
ஜனௌகானா ஜனஸமூகங்களுக்கு
லக்ஷ ஓர் உலகை
தாது கொடுக்க
அஹ்ஸி திருவுள்ளம்கொள்
ருளும்.

इमे हि सर्वे स्नेहान्मामनुयाता मनस्विनः । भक्ता हि भजितव्याश्च त्यक्तात्मानश्च मत्कृते ॥

இமே "இவர்கள்
சர்வ ஹ எல்லோருமே
மகூதே என்னிடத்தில்
மக்தா: பக்திகொண்டவர்கள்
களாய்
மனஸ்வின: ச அந்தக்கரணசத்தி
உடையவர்களாய்

த்யக்தாத்மாந: ச பாஸமர்ப்பணம்
ஹ பண்ணினவர்கள்
மஜிதவ்யா: என்கிறபடியால்
ஆதரவுக்குப்பாத்தி
ரர்கள்.
மா என்னிடத்தில்
சுஹித வா தஸஸ்யத்தால்
அனுயாதா: கூடவே வந்திருக்கின்
ருர்கள்."

तच्छ्रुत्वा विष्णुवचनं ब्रह्मा लोकगुरुः प्रभुः ।

लोकान्सान्तानिकान्नाम यास्यन्तीमे समागताः

यच्च तिर्यगातं किञ्चित्त्वामेवमनुचिन्तयत् ।

प्राणास्त्यक्ष्यति भक्त्या वै तत्सन्ताने विवत्स्यति ॥

सर्वैर्ब्रह्मगुणैर्युक्ते ब्रह्मलोकादनन्तरे

॥ १८ ॥

वानराश्च स्त्रिकां योनिमृक्षाश्चैव तथा ययुः । येभ्यो विनिःसृताः सर्वे सुरेभ्यः सुरसंभवाः ॥

तेषु प्रविशिरे चैव सुग्रीवः सूर्यमण्डलम् । पश्यतां सर्वदेवानां स्वान्पितृप्रतिपेदिरे ॥ २० ॥

லாகுர: லோகஸிருஷ்டிகர் த்
தாவாய்
புது: அதிகாரம்பெற்ற
புது: பிரம்மதேவர்
தத் அந்த

விஷ்ணுவன் பூமிமஹாவிஷ்ணுவி
னது திருவுள்ளத்தை
சூசுவ அங்கீகரித்து
வானர: "வானரர்களும்
கூசுவ: கரடிகளும்

सुरेभ्यः येभ्यः	தேவர்கள் எவரெவர்களோ அவர்களிடமிருந்து
पश्यतां सर्वदेवानां सुरसंभवाः	ஞானவான்களாகிய ஸ்கலதேவர்களுக்கும் தேவர்களின் குமாரர் களாய்
विनिस्तृताः	மண்ணுலகிலிருப்ப வர்களாய்
ययुः सुग्रीवः एव तथा प्रविविशे सर्वे एव तेषु प्रतिपेदिरे	ஆவிர்பவித்தார்கள். சக்ரீவனும் அவ்வண்ணமே ஆவிர்பவித்தான். எல்லோருமே அவர்களிடத்தில் பக்திகொண்டு பூஜித்துவந்தார்கள். அவன் சூர்யமண்ட அதது [லத்திற்கும் வம்சத்தில் அவரவர்களது பிதாக்களையடையட்டு மென்றும்
सूर्यमण्डलं स्विकां योनिं स्वान् पितॄन् च	கூடவந்திருக்கின்ற இவர்கள் என்பக்கலிலேயேயி ருக்கின்ற ஸாந்தானி கமென்றுவிளங்கும்
समागताः इमे	
सान्त्वानिकान्	

तथोक्तवति देवेशे गोप्रतारमुपागताः । भेजिरे सरयूं सर्वे हर्षपूर्णाश्रुविक्रवाः ॥ २१ ॥

देवेशे	பிரம்மதேவர்
तथा	அவ்வாறு
उक्तवति	திருவாய்மலர்ந்தரு ளியஉடன்
सर्वे	எல்லாமும்
सरयूं	ஸரயூர்தியில்
अवगाह्य जलं यो यः प्राणी ह्यासीत्प्रहृष्टवत् ।	
यः यः	எப்படிப்பட்ட
प्राणी हि	பிராணியாயிருந்தா லும்
जलं	புண்பதீர்த்தத்தில்

लोकान् यास्यन्ति	உலகங்களில் வாழ்ந்துவாட்டு மென்றும்
किञ्चित् तिथ्यमां यत् च स्वां भक्त्या	அற்பமான உயிர்ப்பிராணி ஏதாயிருந்தாலும் தேவரீரை பக்தியொன்றைக் கொண்டே
एवं अनुचिन्तयत् प्राणान् त्यक्ष्यति वै तत् च सर्वैः ब्रह्मगुणैः	இவ்வண்ணமாய் தியானம் செய்கிறதும். மண்ணுலகவாழ்வை துறக்கிறதென்றால் அதுவும்கூட எல்லா பேரின்பத்தைத்தரும் குணங்களால்
युक्ते ब्रह्मलोकात्	விளங்குகிறதும் பிரம்மலோகத்தி னின்றி
अनन्तरे	இடைவெளியின்றி ஒ ட்டியேயிருக்கிறதாகிய
सन्ताने	ஸந்தானமெனும்
निवस्यति नाम	உலகில் இனிதுவாழும் என்று சொன்னார்.

गोप्रतारं	{ கோப்ரதாரமெனப்ப டும் புண்யஸ்நான கட்டத்தில்
उपागताः	ஒரே கூட்டமாய் இறங் கியவைகளாய்
हर्षपूर्णाश्रुविक्रवाः	ஆனந்தபாஷ்பம் பெ ருக்குற்றவைகளாய் ஸ்நானம்செய்தன.
भेजिरे	
अवगाह्य जलं यो यः प्राणी ह्यासीत्प्रहृष्टवत् ।	
यः यः	ஸ்நானம்செய்து
प्राणी हि	அத்யந்தமனஸர்துஷ் டிகொண்டதாய்
जलं	விளங்கிற்று.

आसीत्

ச: அது
மானுஷ் மா னிடலோகத்தில்
கொண்டிருந்த

தேஹ் தேஹத்தை

तिर्यग्योनिगतानां च शतानि सरयूजलम् । संप्राप्य त्रिदिवं जम्भुः प्रभासुरवपूंषि च ॥

दिव्या दिव्येन वपुषा देवा दीप्ता इवाभवन् ॥ २३ ॥

तिर्यग्योनिगतानां பகதி, நாற்காலம்மிருகங்
களின்

शतानि च பெரும் கூட்டமும்

सरयूजलं ஸரயூர்தியின் புண்ய
தீர்த்தத்தை

संप्राप्य அக்காலத்திலடைந்து

प्रभासुर- } தேஜோமயமாய்விளங்

वपूंषि च } கும் தெய்வஉருவங்

கொண்டவைகளாகி

त्रिदिवं சுவர்க்கலோகத்திற்கு

गत्वा तु सरयूतोयं स्थावराणि चराणि च । प्राप्य तत्तोयविक्षेदं देवलोकमुपानमन् ॥

स्थावराणि ஸ்தாவரங்களும்

चराणि சரங்களும்

तु அந்த ஸமயத்தில்

सरयूतोयं ஸரயூஜலத்தை

गत्वा च அடைந்ததும்

उरसूय விட்டு
विमानं தெய்வலோகவிமா
னத்தில்

अधरोहत ஏறிற்று.

जम्भु: போய்ச்சேர்ந்தன.

दीप्ता: தேஜோமயமாய்
விளங்கும்

दिव्या: தேய்வலோகவாய்வி
களாகி

दिव्येन தேவதைகளுக்குரிய

वपुषा அழகுடன்

देवा: தேவர்கள்

इव போலவே

अभवन् விளங்கினார்கள்.

तोयविक्षेदं ஜலத்தாலலைக்கப்படு
வதை

प्राप्य அடையவும்

तत् அப்பொழுதே

देवलोकं தேவலோகத்திற்கு

उपानमन् போய்ச்சேர்ந்தன.

तस्मिन्नपि समापन्ना ऋक्षवानरराक्षसाः । तेषु स्वर्गं प्रविशिशुद्धैर्हान्निक्षिप्य चाम्भसि ॥

समापन्ना: வந்திருந்த

ते அந்த

ऋक्षवानर- } கரடிகளும், வானரர்க
राक्षसाः अपि } ளும், ராக்ஷஸர்களும்

देहान् மா னிடலோகஉருவங்
களை

तरिमन् अपि அதே

अम्भसि च ஜலத்திலேயே

निक्षिप्य எறிந்துவிட்டு

स्वर्गं சுவர்க்கத்திற்கு

प्रविशिशु: போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

ततः समागतान्सर्वान्स्थाप्य लोकगुरुर्दिवि । जगाम त्रिदशैः सार्धं सदा हृष्टैर्दिवं महत् ॥

लोकगुरु: பிரம்மதேவர்

समागतान् அங்கு கூடியிருந்த

सर्वान् எல்லோரையும்

दिवि சுவர்க்கத்தில்

सदा எக்காலத்திலும்

स्थाप्य இருக்க நியமித்தருளி

ततः அதன்மேல்

हृष्टै: ஆனந்தபூரிதர்களாயி
ருந்த

विदशै: தேவதைகளோடு

सार्धं கூட

महत् மஹத்தான

दिवं பிரம்மலோகத்திற்கு

जगाम எழுந்தருளினார்.

ततः प्रतिष्ठितो विष्णुः स्वर्गलोके यथापुरम् । येन व्याप्तमिदं सर्वं त्रैलोक्यं सचराचरम् ॥

इदं இந்த
सचराचरं சராசரங்களுள் ளிட்ட
त्रैलोक्यं மூவுலகத்திலும்
सर्वं எதிலும்
व्याप्तं வயாப்தமாயிருக்
கிறது

येन என
विष्णुः எவ்வொருவராலோ
स्वर्गलोके அந்த
यथापुरं பூ மஹாவிஷ்ணு
ततः வைகுண்டத்தில்
प्रतिष्ठितः முன்போலவே
எழுந்தருளிவிட்டார்.

एतावदेतदाख्यानं सोत्तरं ब्रह्मपूजितम् । रामायणमिति ख्यातं मुख्यं वाल्मीकिना कृतम् ॥

एतत् இந்த
सोत्तरं உத்திரகாண்டமுள் ளிட்ட
आख्यानं ஆக்யானமானது
रामायणं ராமாயணம்
इति என்கிற
ख्यातं பெயர்கொடுக்கப்பட்டு
वाल्मीकिना வால்மீகிமஹர்ஷியால்

कृतं இயற்றப்பட்டது.
मुख्यं { வேதபாடத்திற்கு மு
தலில்கற்றறிய வேண்
டியதென
एतावत् பெருமைபெற்றதாய்
ब्रह्मपूजितम् { பிரம்மாவினால் மெச்
சிக்கொண்டாடப்பட்
டது.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । नित्यं शृण्वन्ति सन्तुष्टा दिव्यं रामायणं दिवि ॥

दिवि சுவர்க்கலோகத்தில்
दिव्यं தேவரைப் பற்றியதா
रामायणं ராமாயணத்தை [கிய
सगन्धर्वाः கந்தர்வர்களுள் ளிட்ட
देवाः தேவர்களும்
परमर्षयः பாமரிஷிகளும்

सिद्धाः च சித்தர்களும்
ततः அப்போதிலிருந்து
नित्यं எக்காலத்திலும்
सन्तुष्टा: ஆஸத்தியுடையவர்
களாய்
शृण्वन्ति பாராயணம் செய்து
வருகின்றார்கள்.

इदमाख्यानमायुष्यं सौभाग्यं पापनाशनम् । रामायणं वेदसमं श्राद्धेषु श्रावयेद्बुधः ॥३०॥

इदं இந்த
रामायणं ராமாயணமெனும்
आख्यानं ஆக்யானமானது
आयुष्यं தீர்க்காயுளைக் கொடுக்
கவல்லது;
सौभाग्यं ஸகல பாக்கியங்களை
யும் அளிக்கவல்லது;
पापनाशनं { எப்படிப்பட்ட பாபங்
களையும் போக்கவல்
லது.

वेदसमं வேதத்துக்குச்சமமா
னது.
बुधः ஞானமுடையவனெ
வனும்
श्राद्धेषु சிராத்தகாலங்களில்
श्रावयेत् பாராயணம்செய்ய
வேண்டும்.

अपुत्रो लभते पुत्रमधनो लभते धनम् । सर्वपापैः प्रमुच्येत पदमप्यस्य यः पठेत् ॥ ३१ ॥

अस्य இதனது
पदं अपि கால்கலோகத்தையா
வது
यः எவ்வொருவன்

पठेत् படிக்கிறானே அவன்
सर्वपापैः எல்லா பாபங்களி
னின்றும்
प्रमुच्येत விமோசனமடைகின்
றான்.

அபுல: புத்திரபாக்கியமில்லா
புத்ரு புத்திரனை [தவன்
ழமதெ பெறுகிறான்.

அதன: தனமில்லாதவன்
தன் தனத்தை
ழமதெ பெறுகிறான்.

பாபான்யபி த ய: கர்யாதஹ்யஹ்நி மானவ: | பத்யேகமபி ழ்லோகம் பாபாத்த்ஸ் பரிஸுத்யதெ || 32 ||

ய: எவனேனுமொரு
மானவ: மானிடன்
அஹ்நி அஹ்நி பிரதிதினமும்
பாபானி பாபங்களை
கூதாது விடாது செய்தவன்
ணமேயிருக்கின்றான்
அபி என்றாலும்

ச: த அவனும்
புக் ஒரு
ழ்லோகம் அபி ச்லோகத்தையாவது
பததி படிப்பானாகில்
பாபாது பாபத்தினின்று
பரிஸுத்யதெ விமோசனமடைகி
றான்.

புதாழ்யானமாபுத்யம் பதநாமாயணம் நர: | சபுதரபுதரோ ழ்லோகேழ்ஸ்மிந்யெத்ய தைஹ் மஹியதெ || 33 ||

புதந் இந்த
ஆபுத்யம் நோயற்றவாழ்வைத்
தரவல்லதாகிய
ராமாயணம் மென்கிற
ஆழ்யானம் ஆகியானத்தை
பதந் பாராயணம் செய்யும்
நர: மனிதன்
அழ்மிந் இந்த
ழ்லோகம் உலகில்

சபுதரபுதர: { புத்திரபெளத்திர
பாக்கியங்களைப்பெற்
று விளங்குகின்றான்.
புத்ய இறந்தபின்னர்
ஹ் த இங்கேயும் பரலோகத்
திலும்
மஹியதெ கௌரவிக்கப்படுகின்
றான்.

அயோத்யாழபி புரி ரம்யா ழ்ந்யா வர்ஷாணாவ்ஹூந் | ழ்ஷமம் பரப்ய ராஜானம் நிவாஸபுத்யாஸ்யதி ||

அயோத்யா புரி அபி அயோத்தியாபுரியும்
வஹூந் பல
வர்ஷாணா வருஷகாலம்
ழ்ந்யா சூன்யமாயிருக்கும்.
ழ்ஷமம் ரிஷபனென்கிறவரை
ராஜானம் மன்னராய்

நிவாஸம் வாழ்கிறதை
பரப்ய அடைகிறது எப்போ
தோ அப்பொழுது
ரம்யா அழகுவாழ்ந்ததாய்
புத்யாஸ்யதி ஆகும்.

புதராமாயணம் யஸ்து நாடர் கஹ்தெ நர: | ச ப்ரெத்ய ருரவே துரெ பத்யதெ நாத்ர சர்ஷய: || 34 ||

புதத் இந்த
ராாயணம் ராமாயணத்தை
நர: ஒரு மனிதன்
நாதர் அனாதரனை
கஹ்தெ செய்கிறவன்
ய: து எப்படிப்பட்டவனாயி
ருந்தாலும் சரி
ச: அவன்

ப்ரெத்ய மரணமடைந்தபின்னர்
துரெ அஸஹ்யமான
ருரவே ரௌரவமென்னும்
நாகத்தில்
பத்யதெ வாட்டப்படுகின்றான்.
அத்ர இதில்
ந்ர சர்ஷய: ஸந்தேஹம் வேண்
டாம்.

यस्तु पूजयते नित्यं रामायणमिदं नरः । सपुत्रपौत्रो लभते वैकुण्ठे स्थानमक्षयम् ॥३६॥

इदं	இந்த	सपुत्रपौत्रः	{ புத்திரர்கள் பெளத்தி ரர்கள் இவர்களை யு டையவனாய்
रामायणं	ராமாயணத்தை	वैकुण्ठे	வைகுண்டத்தில்
नित्यं	பிரதிகினமும்	अक्षयं	புனர்ஜன் மமில்லா
यः	எவனே னுமொரு	स्थानं	நிலைமையை
नरः	மனிதன்	लभते	பெறுகிறான்.
पूजयते	பிறரைப்படிக்கச் செய்கிறான்		
तु	என்றால் அவன்		

यं यं कामयते कामं शृण्वन्नामायणं नरः । तं तं नियतमाप्नोति राघवस्य प्रसादतः ॥३७॥

रामायणं	ராமாயணத்தை	कामयते	விரும்புகின்றானே
शृण्वन्	சிரத்தையுடன் பாரா யணம்செய்யும்	तं तं	அதனையே
नरः	மனிதன்	राघवस्य	ஸ்ரீ ராகவரது
यं यं	எந்தெந்த	प्रसादतः	அனுக்கிரகத்தால்
कामं	மனோரதத்தை	नियतं	நிச்சயமாய்
		आप्नोति	பெறுகிறான்.

एतदाख्यानमायुष्यं सभविष्यं सहोत्तरम् । कृतवान् यच्च वाल्मीकिस्तद्वाहस्यन्वमोदत ॥

वाल्मीकिः	ஸ்ரீ வால்மீகிகவான்	आख्यानं च	ஆக்யானம்
सभविष्यं	இனி வரப்போகிறதை உள்ளிட்டதும்	यत्	எதுவோ
	{ உத்திரகாண்டத்தை யும் அடங்கியுள்ள தானதும்	एतत्	அதை
सहोत्तरं		कृतवान्	செய்தருளினார்.
		तत्	அதை
आयुष्यं	நோயற்ற வாழ்வை அ ளிக்கத்தக்கதுமான	ब्रह्मा अपि	பிரம்மதேவரும்
		अन्वमोदत	ஆமோதித்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशत्साहस्रिकायां संहितायां
उत्तरकाण्डे दशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 24000

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 3256

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे द्वाविंशोऽङ्गि वर्तमानकथाप्रसङ्गः उत्तरकाण्डः समाप्तः ॥

இவ்வந்தம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்தியில் அச்வமேத
பாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் முப்பத்திரண்டாவது
தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவு பெற்றது.
உத்தரகாண்டம் முடிவுபெற்றது.

श्री गोमतीतीरे नैमिशारण्ये अश्वमेधज्ञवाटगतमुनीन्द्रहिजेन्द्रनरेन्द्रक्षमोपुच्छशानरेन्द्रराक्षसेन्द्रपरिवृतस्य
सुनिवृन्तरक्षेत्रेन्द्रवन्द्यमानकोरकाकारपादुगलस्य अयोध्यापुराधीशस्य राजधिराजस्य कृतज्ञस्य
सकललोकेश्वरस्य सकलजगद्भक्षणजागरूकस्य लोकभिरामस्य श्रीरामचन्द्रस्य निन्दे गायतोः

श्रीरामात्मजयोः कुशलवयोः आख्याने श्रीमद्रामायणे वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाढ्यये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥

